Harry Potter

ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı

J.K. ROWLING

Çevirenler: Sevin Okyay - Kutlukhan Kutlu

YKY

Harry Potter
ve
Zümrüdüanka Yoldaşlığı

J. K. Rowling
2003

BİRİNCİ BÖLÜM
DUDLEY'NİN RUHU AĞZINDA

Yazın o zamana kadarki en sıcak günü yavaş yavaş sona ererken, Privet Drive'ın büyük, kutu kutu evlerinin üzerine uykulu bir sessizlik çökmüştü. Çoğunlukla pırıl pırıl parlayan arabalar şimdi yolda tozlanmış halde duruyordu, bir zamanlar zümrüt yeşili olan çimler ise kavruk ve sararmıştı - kuraklıktan dolayı su hortumlarının kullanımı yasaklanmıştı çünkü. Araba yıkama ve çim biçme gibi iki önemli günlük uğraştan yoksun kalan Privet Drive sakinleri, serin evlerinin gölgesine çekilmiş, bir türlü gelmek bilmeyen meltemi davet edercesine pencerelerini ardına kadar açık bırakmıştı. Dışarıdaki tek kişi, dört numaralı evin önünde, bir çiçek tarhında sırtüstü yatan yeniyetme bir çocuktu.

Sıska, siyah saçlı, gözlüklü bir oğlandı, kısa sürede çok boy atanların bir deri bir kemik, biraz sağlıksız görünüşüne sahipti. Kot pantolonu yırtık ve kirli, tişörtü bol ve solmuştu, spor ayakkabılarının tabanları da kalkmıştı. Harry Potter'ın bu hali, pasaklılığın yasalarca cezalandırılması gerektiğini düşünen komşuların gözünde onu hiç de sevimli kılmıyordu. Ama bu akşam büyük bir ortanca öbeğinin arkasına saklandığı için, yoldan geçenlerin gözüne çarpmayacağı kesin gibiydi. Aslında Harry, ancak Vernon Enişte ya da Petunia Teyze kafasını oturma odası penceresinden dışarı uzatıp tam aşağıdaki çiçek tarhına bakarsa fark edilebilirdi.

Şöyle iyice ölçülüp biçildiğinde, Harry buraya saklanma fikrinin tebriğe layık olduğunu düşünüyordu. Belki sıcak ve sert toprağın üzerine uzanmak çok da rahat değildi, ama hiç olmazsa oturma odasında oturup teyzesi ve eniştesiyle televizyon seyretmeye çalıştığı zaman olanlara katlanmıyordu. Kimse ters ters bakmıyor, sinirden dişlerini gıcırdatarak haberleri duymasını önlemiyor, ona çirkin sorular yöneltip durmuyordu.

Sanki bu düşünce kanatlanıp açık pencereden içeri girmiş gibi, birden Harry'nin eniştesi Vernon Dursley'nin sesi duyuldu.

"Oğlan içeri girmeye çalışmaktan vazgeçti çok şükür. Nerde bu, peki?"

"Bilmem," dedi Petunia Teyze, kayıtsızca. "Evde değil."

Vernon Enişte homurdandı.

"Haberleri izliyormuş..." dedi sert sert. "Aslında ne iş çeviriyor, merak ediyorum. Sanki normal bir çocuk haberlerde ne olduğunu merak edermiş gibi - Dudley'nin hiçbir şeyden haberi yok; Başbakan'ın kim olduğunu biliyorsa şaşarım! Hem, bizim haberlerimizde onun gibilerle ilgili ne olurmuş ki -"

"Vernon, şişştl" dedi Petunia Teyze. "Pencere açık!"

"Ah -evet- kusura bakma, canım."

Dursley'ler sustu. Harry yakınlardaki Wisteria Walk'ta oturan kedi düşkünü kaçık ihtiyar hanım Mrs. Figg'in ağır ağır yürüyüşünü izlerken, Fruit'n Bran mısır gevreğinin cıngılını dinledi. Mrs. Figg kaşlarını çatmış, kendi kendine söyleniyordu. Harry çiçeklerin arkasına saklandığına pek memnun oldu, çünkü Mrs. Figg son zamanlarda sokakta ona her rastlayışında çaya davet etmeyi âdet edinmişti. O köşeyi dönüp gözden kaybolduktan sonra, Vernon Enişte'nin sesi bir kez daha pencereden dışarı süzüldü.

"Dudd çaya mı gitti?"

Petunia Teyze, muhabbetle, "Polkiss'lerde" dedi. "Bir sürü küçük arkadaşı var, öyle popüler ki..."

Harry, "hıh" dememek için kendini zor tuttu. Dursley'ler oğulları Dudley konusunda gerçekten şaşılacak kadar aptalca davranıyorlardı. Onun yaz tatili boyunca her akşam, çetesinin bir başka üyesiyle çay içtiği şeklindeki gerzekçe yalanlarının hepsini yutmuşlardı. Oysa Harry, Dudley'nin hiçbir yere çay içmeye gitmediğini çok iyi biliyordu; o ve çetesi akşamlarını oyun parkını kırıp dökmek, sokak köşelerinde sigara içmek, arabalarla çocuklara taş atmakla geçiriyordu. Little Whinging'deki akşam yürüyüşleri

sırasında, Harry bunların hepsini kendi gözleriyle görmüştü. Tatilin büyük kısmını sokaklarda avare avare dolaşıp, önüne çıkan çöp tenekelerinde gazete aramakla geçirmişti.

Saat yedi haberlerinin başlayışını bildiren müziğin ilk notaları kulağına çalındığında, Harry'nin midesi altüst oldu. Belki bu akşam -koca bir ayın ardından- beklediği akşam olacaktı.

“İspanya'daki bagaj personeli grevi ikinci haftasına girerken, mahsur kalmış rekor sayıda tatilci havaalanlarını dolduruyor —"

Vernon Enişte, haber spikerinin cümlesi bitince, "Onlara ömür boyu siesta gerek, ben olsam öyle yaparım," diye hırladı ama, ne önemi vardı ki? Dışarıda çiçek tarhında, Harry'nin kasılmış midesi gevşedi sanki. Eğer bir şey olmuş olsaydı, elbette haberlerde ilk sırada yer alırdı; ölüm ve yıkım, mahsur kalmış tatilcilerden daha önemliydi.

Nefesini ağır ağır bırakıp pırıl pırıl mavi gökyüzüne baktı. Bu yazın her günü böyle geçmişti: gerginlik, beklenti, geçici rahatlamalar ve sonra yeniden tırmanan gerginlik... ve daima, giderek aklından çıkarması daha da zor hale gelen bir soru: Neden henüz bir şey olmamıştı?

Hep dinliyordu, ya Muggle'ların aslında ne olduğunu fark edemedikleri küçük bir ipucu çıkarsa diye - nedeni açıklanmamış bir kayboluş belki, ya da garip bir kaza... Ama bagaj personelinin grevini, Güneydoğu'daki kuraklığa ilişkin bir haber izledi (Vernon Enişte, "Umarım kapı komşumuz dinliyordur!" diye böğürdü. "Hani sabahın üçünde fıskiyesini açan!"), sonra Surrey'de tarlaya çakılmasına ramak kalan helikopterin haberi, onun ardından da meşhur bir kadın oyuncunun meşhur kocasından boşanmasına ilişkin haber ("Sanki onların pespaye ilişkileri umrumuzdaymış gibi," diye burun kıvırdı Petunia Teyze; oysa saplantılıymış gibi, kemikli ellerine geçirebildiği her dergide bu haberi takip ediyordu).

Spiker,

"- ve son olarak da, muhabbet kuşu Hophop bu yaz serin kalabilmek için yeni bir yöntem keşfetti,"

derken, Harry, artık alev alev yanan akşam göğüne dikili gözlerini yumdu.

"Barnsley'deki Beş Tüy'de yaşayan Hophop, su kayağı yapmayı öğrendi! Mary Dorkins olayı yerinde incelemeye gitti."

Harry gözlerini açtı. Eğer su kayağı yapan muhabbet kuşlarına gelmişlerse, dinlemeye değer bir şey kalmamış demekti. Dikkatle dönüp yüzüstü yattı, sonra da dizleriyle dirseklerinin üstünde yükselip pencerenin altından sürünerek çıkmaya hazırlandı.

Ancak beş santim kadar gitmişti ki, arka arkaya büyük bir hızla birkaç şey birden oldu.

Gürültülü, etrafta yankılanan bir şak sesi, uykulu sessizliği silah sesi gibi yardı; bir kedi, park etmiş bir arabanın altından ok gibi fırlayıp gözden kayboldu; Dursley'lerin oturma odasından bir çığlık, böğürerek edilmiş bir küfür ve kırılan porselen sesi geldi. Sanki beklediği sinyal buymuş gibi, Harry zıplayıp ayağa kalktı, kılıcını kınından çıkarırmış gibi kot pantolonunun belinden ince tahta bir asa çıkardı - ama daha tam doğrulamadan, başının tepesi Dursley'lerin açık penceresine çarptı. Çıkan küt sesi, Petunia Teyze'nin daha da büyük bir çığlık atmasına yol açtı.

Harry'ye başı ortadan ikiye ayrılmış gibi geldi. Gözlerinden yaşlar akarak olduğu yerde sallandı, sesin kaynağını saptamak için dikkatini sokak üzerinde odaklamaya çalıştı, ama daha o sendeleyerek doğrulurken, açık pencereden iki koca mor el uzanıp boğazına yapıştı.

"Kaldır-onu-ortadan!" diye hırladı Vernon Enişte, Harry'nin kulağına. "Hemen! Kimseler-görmeden!"

"Çek-ellerini!" dedi Harry güçlükle soluyarak. Birkaç saniye boğuştular. Harry sol eliyle eniştesinin sosis misali parmaklarını boğazından çekmeye çalışırken, sağ eliyle de, havaya kaldırdığı asasını sıkı sıkı tutuyordu. Başının tepesindeki acı tam da berbat bir zonklamaya dönüşürken, Vernon Enişte ciyakladı ve sanki elektrik çarpmış gibi Harry'yi serbest. bıraktı. Anlaşılan yeğeninden yükselen görünmez bir güç, onu tutmasını imkânsız hale getirmişti.

Harry soluk soluğa ortanca öbeğine doğru düştü, doğruldu ve etrafa baktı. Gürültülü şaklamayı çıkaran her neyse ondan eser yoktu, ama yakınlardaki birtakım pencerelerden çeşitli yüzler onları gözetliyordu. Harry asasını çabucak kot pantolonunun içine soktu ve masum bir ifade takınmaya çalıştı.

Vernon Enişte, sokağın karşısında, tül perdelerinin ardından gözlerinden ateş saçarak bakan Bayan Yedi Numara'ya el sallayarak, "Nefis bir akşam!" diye haykırdı. "Az önceki egzoz patlamasını duydunuz mu? Petunia'nın da, benim de yüreğimiz ağzımıza geldi!"

Vernon Enişte, meraklı komşuların hepsi pencerelerinden çekilinceye kadar korkunç, manyakça bir şekilde sırıtmayı sürdürdü. Sonra o sırıtış yerini öfkeyle gerilmiş bir yüz ifadesine bıraktı ve eniştesi Harry'ye yanına gelmesini işaret etti.

Harry birkaç adım yaklaştı, ama ellerin ona erişip boğabileceği mesafenin dışında durmaya özen gösterdi.

Vernon Enişte hiddetle titreyen kurbağa sesi gibi bir sesle, "Ne halt etmeye yaptın bunu, çocuk?" diye sordu.

Harry sakin sakin, "Neyi ne halt etmeye yaptım?" dedi.

Bu arada, o şaklamayı çıkaran kişiyi görme umuduyla, sokağın sağını solunu kollamayı da sürdürüyordu.

"Start tabancası gibi bir ses çıkarmayı, hem de tam bizim -"

Harry kararlı bir edayla, "O sesi ben çıkarmadım," dedi.

Petunia Teyze'nin ince, at gibi suratı da Vernon Enişte'nin geniş, mor suratının yanında belirmişti. Dahası onun rengi de mora

dönmüştü.

"Niye penceremizin altında sinsi sinsi duruyordun?"

"Evet-evet, tam üstüne bastın, Petunia! Penceremizin altında ne yapıyordun, çocuk?"

Harry kadere rıza göstermiş bir sesle, "Haberleri dinliyordum," dedi.

Teyzesiyle eniştesi birbirlerine öfkeli bakışlar attılar.

"Haberleri dinlemek, ha! Yine mi?"

"Eh, ne de olsa her gün değişiyor," dedi Harry.

"Bana kurnazlık taslama, çocuk! Asıl niyetin ne, bilmek istiyorum - hem bu haberleri dinleme martavalıyla kafamı ütülemekten de vazgeç! Çok iyi biliyorsun ki, senin gibiler -"

"Aman, Vernon!" diye fısıldadı Petunia Teyze. Bunun üzerine Vernon Enişte sesini öyle alçalttı ki, Harry onu duymakta zorlanmaya başladı. "- senin gibiler asla bizim haberlerimize çıkmaz!"

"Siz bu kadar bilirsiniz işte," dedi Harry.

Dursley'ler, faltaşı gibi açık gözlerle birkaç saniye ona baktılar, sonra Petunia Teyze, "Sen pis, küçük bir yalancısın," dedi. "Peki ya bütün o -" o da sesini alçalttı, Harry daha sonraki kelimeyi ancak onun dudaklarını okuyarak çıkarabildi, "- baykuşlar ne yapıyor, sana haber getirmiyorlar madem?"

Vernon Enişte, muzaffer bir fısıltıyla, "Aha!" dedi. "Hadi bakalım, buna da cevap bul, çocuk! Bütün haberleri o mikrop yuvası kuşlardan aldığını bilmiyoruz sanki!"

Harry bir an duraksadı. Bu sefer gerçeği söylemek ona sahiden de bir şeylere mal olacaktı, her ne kadar teyzesiyle eniştesi bunu itiraf ederken kendini ne kadar kötü hissettiğini hayatta anlayamasalar bile.

"Baykuşlar..." dedi duygusuz bir sesle, "bana haber getirmiyor."

"İnanmıyorum," diye cevap verdi Petunia Teyze hemen.

Vernon Enişte, üstüne basa basa, "Ben de," dedi.

Petunia Teyze, "Bir işler çevirdiğinin farkındayız," dedi.

"Aptal değiliz herhalde," dedi Vernon Enişte.

Bir anda tepesinin tası atan Harry, "Bak işte bu yeni haber," dedi ve daha Dursley'ler onu çağıramadan olduğu yerde döndü, evin önündeki çimenliği geçti, alçak duvarın üstünden atladı ve sokaktan yukarı doğru yürümeye başladı.

Artık başı dertteydi, bunu biliyordu. Daha sonra teyzesiyle eniştesinin karşısına çıkıp bu kabalığının bedelini ödeyecekti. Ama şu anda pek de aldırmıyordu, kafasında çok daha acil konular vardı.

Harry şaklamanın, cisimlenen ya da buharlaşan biri tarafından çıkartıldığından emindi. Ev cini Dobby de durduk yerde havaya karışıp giderken tam aynı sesi çıkarırdı çünkü. Dobby'nin Privet Drive'da olması mümkün müydü? Dobby şu anda onu takip ediyor olabilir miydi? Bu aklına gelince hemen olduğu yerde dönüp geriye, Privet Drive'a baktı, ama görüldüğü kadarıyla sokak tamamen ıssızdı. Harry de Dobby'nin görünmez hale gelmeyi bilmediğinden emindi.

Nereye gittiğinin pek de farkında olmadan yürüdü, son zamanlarda bu sokaklarda öyle çok taban tepmişti ki, ayakları onu kendiliğinden en çok dolaştığı yerlere götürüyordu. Birkaç adımda bir dönüp arkasına bakıyordu. Petunia Teyze'nin can çekişen begonyalarının arasında yatarken yakınlarında bir yerde sihirli biri vardı, emindi bundan. Peki, niye kendisiyle konuşmamıştı, niye temas kurmamıştı, hem niye şimdi saklanıyordu?

Derken, tam hayal kırıklığı duygusu doruğa ulaştığında, güveni sarsılmaya başladı.

Belki de duyduğu sihirli bir ses değildi. Belki ait olduğu dünyadan en ufak bir temas işaretini bile büyük bir hevesle beklediğinden, tamamen sıradan gürültüleri fazla büyütüyordu. Bunun, bir komşunun evinde kırılan bir şeyin çıkardığı ses olmadığından emin miydi?

Harry'nin içi fena halde burkuldu ve daha neye uğradığını anlamadan, yaz boyunca başına bela olmuş umutsuzluk duygusu onu yeniden baştan aşağı sardı.

Ertesi sabah çalar saatle beşte uyanacaktı ki, Gelecek Postası'nı getiren baykuşa para verebilsin - ama onu almaya devam etmeye değer miydi acaba? Harry bugünlerde birinci sayfaya şöyle bir bakıyor, sonra da gazeteyi bir kenara atıveriyordu; gazetenin başındaki budalalar Voldemort'un geri döndüğünü nihayet anladıklarında, bu haber manşetlere çıkardı nasılsa. Harry'nin ilgilendiği tek haber de buydu.

Şansı varsa eğer, en iyi arkadaşları Ron ve Hermione'den mektup getiren baykuşlar da gelirdi ama, onların mektuplarının kendisine haber getireceği yolundaki umutları çoktan yıkılmıştı.

Şu şey hakkında, ne olduğunu bilirsin, fazla bir şey söyleyemeyiz tabii... Mektuplarımız başkalarının eline geçerse diye önemli hiçbir şey söylemememiz tembih edildi... Hayli meşgulüz, ama burada sana ayrıntı veremem... Epeyce bir şeyler oluyor da, artık seni görünce hepsini anlatırız...

İyi de, ne zaman göreceklerdi onu? Kimse zahmet edip kesin bir tarih bildirmemişti. Hermione, Harry'nin doğum gününde gönderdiği kartın içine, "Seni yakında göreceğimizi umuyorum" diye çiziktirmişti ama, yakında ne kadar yakındı ki? Mektuplarındaki belli belirsiz imalardan anlaşıldığı kadarıyla, Hermione ile Ron aynı yerdeydiler, herhalde Ron'ların evinde. O, Privet Drive'a tıkılıp kalmışken, ikisinin Kovuk'ta eğleniyor olmalarının düşüncesine bile dayanamıyordu. Aslında onlara o kadar kızgındı ki, doğum gününde gönderdikleri iki kutu Balyumruk çikolatasını açmadan atmıştı. Ama sonra, Petunia Teyze'nin o gece için hazırladığı porsumuş salata önüne sürülünce pişman olmuştu, o başka.

Hem Ron'la Hermione neyle meşguldüler bakalım? Harry'nin kendisi niçin meşgul değildi? Onlardan çok daha fazla şey halletmeyi becerdiğini kanıtlamamış mıydı?

Neler yaptığını hepsi de unutmuş muydu yani? Mezarlığa girip Cedric'in katledilmesini seyreden, sonra da o mezar taşına bağlanan ve ölümün eşiğinden dönen hep o değil miydi?

Harry o yaz belki yüzüncü kere kendi kendine Bunu düşünme dedi, kararlı bir şekilde. Kâbuslarında mezarlığı ziyaret edip durması yeterince kötüydü zaten, bir de uyanıkken kafayı buna takması gerekmiyordu.

Köşeyi dönerek Magnolia Crescent'a girdi; yarı yolda, vaftiz babasını ilk kez gördüğü yerden, bir garajın yanındaki dar yoldan geçti. Hiç değilse Sirius, Harry'nin neler hissettiğini anlıyor gibiydi. Doğru, onun mektupları da dişe dokunur bir haber verme açısından Ron ve Hermione'ninkiler kadar fakirdi ama, hiç değilse eziyet edici imalar yerine ihtiyat ve teselli sözleri içeriyorlardı:

"Bunun senin için sinir bozucu olduğunu biliyorum...",

"Burnunu olur olmaz şeylere sokmazsan her şey yolunda gider...",

"Dikkatli ol, cüretkârlık etme..."

Harry, Magnolia Crescent'ı geçip Magnolia Road'a saparak, karanlıkta kalmaya başlayan oyun parkına doğru giderken, eh, diye düşündü, (genelde) Sirius'un sözünü dinledim. En azından, sandığını süpürgesine bağlayıp tek başına Kovuk'a gitme yönündeki dayanılmaz arzuya direnmişti. Aslında Harry, örnek bir davranış sergilediğini düşünüyordu. Hele bunca zamandır Privet Drive'a tıkılmanın, Lord Voldemort'un neler yaptığına işaret edebilecek bir şeyler duyma umuduyla çiçek tarhlarında saklanmanın onu ne kadar sinirlendirip öfkelendirdiği düşünülecek olursa. Yine de, büyücü hapishanesi Azkaban'da on iki yıl yatmış, kaçmış, hüküm giydiği cinayeti işlemeye kalkışmış, sonra da çalıntı bir Hipogrif'le sıvışmış bir adamın kalkıp da, cüretkârlık etme, demesi biraz küstahçaydı doğrusu.

Harry, kilitli park kapısının üstünden atlayıp kavruk otlar arasından yürüdü. Park da onu çevreleyen sokaklar kadar boştu. Salıncaklara

gelince, Dudley ile arkadaşlarının şimdiye kadar kırmayı başaramadıkları tek salıncağa oturdu, bir kolunu zincire sardı ve hüzünlü gözlerle yere baktı. Bir daha Dursley'lerin çiçek tarhında saklanamayacaktı. Yarın haberleri dinlemenin yeni bir yöntemini bulmalıydı. Bu arada bekleyeceği hiçbir şeyi de yoktu, yine huzursuz, tedirgin edici bir gece dışında. Çünkü Cedric'e ilişkin kâbuslardan kurtulsa bile, uzun karanlık koridorlar hakkında rahatsız edici rüyalar görüyordu ve hepsi de çıkmazlarla ya da kilitli kapılarla sona eriyordu. Harry bunun uyanıkken hissettiği kapana kısılmışlıkla ilgisi olduğunu sanıyordu. Çoğu kez alnındaki eski yara izi de ciddi şekilde batıyordu, ama artık Ron ya da Hermione ya da Sirius'un bunu eskisi kadar ilginç bulacaklarını düşünüp kendini kandıracak hali yoktu. Eskiden yara izinin acıması, Voldemort'un güçlendiğine dair bir uyarı yerine geçerdi. Şimdi Voldemort döndüğüne göre, büyük bir ihtimalle ona, yara izinin sürekli acımasının beklenen bir şey olduğunu hatırlatacaklardı... üzülecek bir şey yok... bayat haber...

Bütün bunların ne kadar adaletsiz olduğu duygusu kabardı içinde, hiddetle haykırmak istedi. O olmasa, kimse Voldemort'un geri döndüğünü bile bilmeyecekti! Ödülü de tam dört hafta boyunca, sihirli dünyadan tamamen kopmuş, su kayağı yapan muhabbet kuşlarını duymak için, can çekişen begonyalar arasında çömelmiş halde, Little Whinging'de tıkılıp kalmaktı! Dumbledore nasıl olur da onu böyle kolaylıkla unutabilirdi? Ron ve Hermione neden onu da davet etmeden bir araya gelmişlerdi? Sirius'un ona olduğu yerde kalmasını, uslu durmasını söylemesine daha ne kadar tahammül etmesini bekliyorlardı; ya da aptal Gelecek Postası'na yazıp Voldemort'un döndüğünü belirtme arzusuna dayanmasını? Bu hiddet dolu düşünceler Harry'nin kafasında anafor gibi döndü, ortalığa bunaltıcı, kadifemsi bir gece inerken içi öfkeyle buruldu. Hava ılık, kuru ot kokusuyla doluydu, duyulan tek ses de park parmaklıklarının gerisindeki trafiğin hafif uğultusuydu.

O salıncakta farkında olmadan kim bilir ne kadar oturmuştu ki, birtakım seslerin derin düşüncelerini bölmesiyle başını kaldırıp baktı. Çevredeki yolların sokak lambaları, parktan geçen bir grup insanın siluetini çıkaracak kadar kuvvetli, puslu bir ışık yayıyordu.

Birisi avaz avaz, kaba bir şarkı söylüyordu. Ötekiler gülüyordu. Yanlarında götürdükleri pahalı yarış bisikletlerinden hafif tıkırtılar geliyordu.

Harry bunların kim olduğunu biliyordu. Öndeki kişinin, sadık çetesinin eşliğinde evine dönen kuzeni Dudley Dursley olduğuna hiç şüphe yoktu.

Dudley her zamanki kadar irikıyımdı, ama bir yıllık sıkı bir rejim uygulaması ve ortaya yeni bir yeteneğinin çıkması, fiziğinde hayli büyük bir değişikliğe yol açmıştı. Vernon Enişte'nin, zahmet edip de dinleyen herkese keyifle anlattığı gibi, Dudley bu yakınlarda Güneydoğu'nun Okullararası Genç Ağırsıklet Boks Şampiyonu olmuştu. Vernon Enişte'nin deyişiyle "asil spor", Dudley'yi, ilkokul günlerinde Harry onun ilk kum torbası görevini yerine getirdiği zamankinden de daha heybetli kılmıştı. Harry artık kuzeninden hiç mi hiç korkmuyordu, ama Dudley'nin eskisinden daha sıkı yumruk atmasının ya da hedefe tam isabet kaydetmesinin de sevindirici bir yanı olmadığını düşünüyordu. Semtin bütün çocuklarının ondan ödü kopuyordu - hatta onlara kaşarlanmış bir sokak serserisi olduğu ve St. Brutus İflah Olmaz Suçlu Çocuklar Güvenlik Merkezi'ne gittiği söylenen "o Potter denen çocuk"tan bile fazla korkuyorlardı ondan.

Harry çimlerden geçen karanlık gölgelere baktı ve bu gece kimi dövdüklerini merak etti. Onlara bakarken, Etrafınıza bakın, diye düşündüğünü fark etti birden. Hadi... etrafınıza bakın... Burada tek başıma oturuyorum... gelin de şansınızı deneyin...

Dudley'nin arkadaşları onun orada oturduğunu görselerdi eğer, hemen yanında biteceklerinden emindi. Peki, Dudley ne yapardı o zaman? Çetesinin önünde şanına leke sürdürmek istemezdi elbette, ama Harry'yi kışkırtmaktan da ödü kopardı... Dudley'nin iki arada bir derede kalışını izlemek gerçekten de eğlenceli olurdu doğrusu; ona bulaşmak, onu gözlemek, hem de o cevap vermekten acizken... ve eğer diğerlerinden herhangi biri Harry'ye vurmaya kalkarsa, hazırdı - asası yanındaydı. Denesinler bakalım... sinir bozukluğunun bir kısmını vaktiyle hayatını cehenneme çevirmiş olan çocuklardan çıkarmaya bayılırdı doğrusu.

Ama dönmediler, onu görmediler, neredeyse parmaklıklara varmışlardı. Harry, onlara seslenme dürtüsüne hâkim oldu... kavga aranmak akıllıca bir şey değildi... büyüye başvurmamalıydı... yoksa yeniden okuldan atılmayı göze almış olurdu.

Dudley'nin çetesinin sesi giderek azalıp kesildi; artık gözden kaybolmuşlardı, Magnolia Road'da ilerliyorlardı.

Harry can sıkıntısıyla, Al işte, Sirius, diye düşündü. Cüretkârlık etmedim. Burnumu olur olmaz şeylere sokmadım. Senin yaptıklarının tam tersi yani.

Ayağa kalkıp gerindi. Petunia Teyze ile Vernon Enişte, eve dönme saatinin Dudley'nin geldiği saat olduğuna inanırlardı, ondan bir dakika bile sonra gitsen, geç kalmış olurdun. Vernon Enişte, bir kez daha eve Dudley'den geç gelirse Harry'yi barakaya kapamakla tehdit etmişti. Esnemesini bastırarak, kaşları hâlâ çatık, park kapısına doğru yola koyuldu.

Magnolia Road da Privet Drive gibi, çimleri manikürden geçmişe benzeyen koca koca, kutu kutu evlerle doluydu, hepsi Vernon Enişte'ninkine benzer çok temiz arabalar kullanan koca koca, eski kafalı sahipleri vardı. Harry, Little Whinging'i geceleri tercih ederdi; geceleri, perdeleri inmiş pencereler karanlıkta mücevher parlaklığında renk yamaları oluştururdu ve ev sahiplerinin yanından geçerken "asi genç" görünüşünü onaylamayan mırıltılar duyma tehlikesi yoktu. Çabuk çabuk yürüdü, böylece de daha Magnolia Road'un yarısındayken Dudley'nin çetesi yeniden görüş alanına girdi, Magnolia Crescent'ın girişinde vedalaşıyorlardı. Harry büyük bir leylak ağacının gölgesine sığınıp bekledi.

"... domuz gibi viyakladı, değil mi?" diyordu Malcolm, ötekilerin canı yürekten kahkahaları arasında.

"İyi sağ kroşeydi, Koca D," dedi Piers.

Dudley, "Yarın aynı saatte," dedi.

"Bizim evde; annemle babam dışarıda olacak," dedi Gordon.

"Görüşürüz o zaman," dedi Dudley.

"Eyvallah, Dud!"

"Görüşürüz, Koca D!"

Harry yeniden yola koyulmadan önce, çetenin geri kalanı gitsin diye bekledi. Sesleri bir kez daha kaybolunca, köşeyi dönüp Magnolia Crescent'a girdi ve çok hızlı yürüyerek kısa sürede Dudley'ye seslenecek mesafeye geldi. Dudley akordu bozuk bir ıslık eşliğinde aheste aheste yürüyordu.

"Hey, Koca D!"

Dudley döndü.

"Ha," diye homurdandı. "Sen miydin?"

"Sen ne zaman '*Koca D*' oldun bakalım?" dedi Harry.

Dudley, "Kes sesini," diye hırlayıp başını çevirdi.

Harry sırıtıp adımlarını kuzeninin adımlarına uydurarak, "Kıyak isim," dedi. "Ama sen benim için hep '*Tini Minicik Dudley'cik*' olacaksın."

"Sana KES SESİNİ dedim!" dedi Dudley, salam gibi ellerini yumruk yapmıştı.

"Çocuklar annenin sana böyle dediğini bilmiyor mu?"

"Kapa çeneni."

"Ona kapa çeneni demiyorsun ama. Peki ya '*Bıcırık*' ya da '*Agucuk Gugucuk*' diyebilir miyim?"

Dudley hiçbir şey söylemedi. Harry'ye vurmamak için bütün gayretiyle kendine hâkim olmaya çalışıyor gibiydi.

"Ee, bu akşam kimi dövdünüz?" diye sordu Harry, gülümsemesi yüzünden silinerek. "Yine on yaşında birini mi? İki gece önce Mark Evans'ı dövdüğünüzü biliyorum -"

"Kendi kaşındı," diye hırladı Dudley.

"Yok canım?"

"Bana hakaret etti."

"Öyle mi? Yoksa sana arka ayakları üzerinde yürümeyi öğrenmiş bir domuza benzediğini mi söyledi? Öyleyse eğer, buna '*hakaret etmek*' demezler, Dud; bu, gerçeğin ta kendisi."

Dudley'nin çenesinde bir kas seğirmeye başlamıştı. Onu böylesine kızdırdığını bilmek Harry'ye büyük bir tatmin duygusu veriyordu. Sanki kendi sinir bozukluğunu kuzenine, elindeki tek çıkış noktasına akıtıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı.

Dar yoldan Harry'nin Sirius'u ilk kez gördüğü yere döndüler, burası Magnolia Crescent ile Wisteria Walk arasında bir kestirme yol oluşturuyordu. Bomboştu, sokak lambası da olmadığı için, birleştirdiği sokaklardan çok daha karanlıktı. Bir taraftaki garaj duvarları ve diğer taraftaki yüksek çit ayak seslerini boğuyordu.

"O şeyi taşıdığın için kendini koca adam sanıyorsun, değil mi?" dedi Dudley, birkaç saniye sonra.

"Ne şeyi?"

"O işte... sakladığın o şeyi."

Harry yeniden sırıttı.

"Göründüğün kadar salak değilsin, ha Dud? Zaten o kadar salak olsan, aynı anda hem yürüyüp hem konuşamazdın, değil mi ya?"

Harry asasını çıkardı. Dudley'nin göz ucuyla asaya baktığını gördü.

Dudley hemen, "İznin yok," dedi. "Olmadığını biliyorum. Yoksa gittiğin o ucube okulundan sepetlerler seni."

"Kuralları değiştirmediklerini nereden biliyorsun, Koca D?"

"Değiştirmediler işte," dedi Dudley, ama o kadar da emin görünmüyordu.

Harry alçak sesle güldü.

"O şey olmadan benimle dövüşecek cesaretin yok, değil mi?" diye homurdandı Dudley.

"Ama senin on yaşında bir çocuğu dövmek için sadece dört kişiye ihtiyacın var, değil mi? Hem o herkesin kafasına kaktığın boks

unvanın var ya? Rakibin kaç yaşındaydı? Yedi mi? Sekiz mi?"

"On altı yaşındaydı, çok merak ediyorsan," diye hırladı Dudley, "ve ben onunla işimi bitirince yirmi dakika baygın kaldı, hem de senden iki kat ağırdı. Sen dur hele, ben babama o şeyi çıkardığını söyleyeyim de -"

"Şimdi de babacığa koşuyoruz, öyle mi? Yoksa tini mini boks şampiyonu, berbat Harry'nin asasından korkuyor mu?"

Dudley, "Geceleri bu kadar cesur değilsin ama, ha?" diye pis pis güldü.

"Şu anda gece zaten, Didoşçuk. Hava böyle kararınca ona gece diyoruz."

Dudley, "Ben yatakta olduğun zamanı kastediyorum!" diye hırladı.

Durmuştu. Harry de durup kuzenine baktı. Dudley'nin koca suratının küçük bir bölümünü görüyordu, ama o bölümde tuhaf bir muzaffer ifade vardı.

Harry afallamış halde, "Nasıl yani, yataktayken cesur değilmişim?" diye sordu. "Neden korkacakmışım, yastıklardan falan mı?"

Dudley soluk soluğa, "Dün gece seni duydum," dedi. "Uykunda konuşuyordun. İnliyordun."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Harry tekrar, ama sanki içine soğuk bir şey saplanmıştı. Önceki gece rüyasında mezarlığı yeniden ziyaret etmişti çünkü.

Dudley havlarcasına kulak tırmalayıcı bir kahkaha attı, sonra ince, inildeyen bir sesle konuştu.

" '*Cedric'i öldürme! Cedric'i öldürme!*' Cedric de kim - erkek arkadaşın mı?"

"Ben - yalan söylüyorsun," dedi Harry otomatikman. Ama ağzı kurumuştu. Dudley'nin yalan söylemediğini biliyordu - yoksa Cedric'ten nasıl haberi olurdu?

" '*Baba! Yardım et, baba! Beni öldürecek, baba! Ühü ühüü!*' "

Harry yavaşça, "Kes sesini," dedi. "Kes sesini, Dudley. Seni uyarıyorum!"

" '*Baba, yardım et bana! Anne, bana yardım et! Cedric'i öldürdü! İmdat, baba! Yoksa beni* -' O şeyi bana doğru tutma!"

Dudley dar sokağın duvarına doğru geriledi. Harry asayı tam onun kalbine doğru tutuyordu. Dudley'ye duyduğu on dört yıllık nefretin damarlarında nabız gibi attığını hissediyordu - şimdi saldırmak için, Dudley'ye bir uğursuzluk büyüsü yapıp onu eve ağızsız dilsiz, antenleri uzamış bir böcek gibi sürüne sürüne göndermek için neler vermezdi...

Harry, "Bir daha bunun lafını etme," diye hırladı. "Beni anlıyor musun?"

"O şeyi başka yere doğru tut!"

"Sana beni anlıyor musun dedim."

"O şeyi başka yere doğru tut!"

"BENİ ANLIYOR MUSUN?"

"O ŞEYİ BENİM ÜSTÜMDEN -"

Dudley, sanki buzlu suya batırılmış gibi zorlukla, zangırdayarak nefesini içine çekti.

Geceye bir şeyler olmuştu. Yıldızlarla bezenmiş çivit mavisi gökyüzü birden kapkara ve ışıksız hale gelmişti - yıldızlar da, ay da, dar sokağın iki ucundaki sisli sokak lambaları da yok olmuştu. Arabaların uzaktan gelen uğultusu ve ağaçların fısıltısı da gitmişti. Sıcacık akşam birden insanın iliklerine işleyecek, ısıracak gibi soğumuştu. Mutlak, nüfuz edilmez, suskun bir karanlıkla sarılmışlardı, sanki dev bir el bütün sokağın üzerine kalın, buz gibi bir örtü örtmüş de onları körleştirmiş gibiydi.

Harry bir an, istemeden büyü yaptığını düşündü, üstelik de elinden geldiği kadar şiddetle buna karşı koyduğu halde -sonra mantığı duygularına hâkim oldu- yıldızları yok edecek güce sahip değildi ki. Bir şeyler görmeye çalışarak başını bir o yana bir bu yana çevirdi, ama ağırlığı olmayan bir peçe gibi gözlerine bastırıyordu karanlık.

Dudley'nin dehşete kapılmış sesi Harry'nin kulağına geldi.

"N-ne y-yapıyorsun? D-dur!"

"Hiçbir şey yapmıyorum! Sesini kes ve kımıldama!"

"B-ben göremiyorum! B-ben kör o-oldum! Ben-"

"Kes sesini dedim sana!"

Harry olduğu yerde hareketsiz kaldı, görmeyen gözlerini sağa sola çevirdi. Soğuk öyle yoğundu ki, tir tir titriyordu; kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu - gözlerini açabildiği kadar açıp boş boş, görmeden etrafa bakındı.

Mümkün değildi... burada olamazlardı... hayır, Little Whinging'de olamazlardı... kulak kesildi... onları görmeden önce duyması gerekirdi...

"B-babama söyleyeceğim!" diye sızıldandı Dudley. "N-nerdesin? Ne y-yapıyorsun -?"

"Susar mısın sen?" dedi Harry tıslarcasına, "dinlemeye çalışı-"

Ama kendi sustu. Tam da korktuğu şeyi duymuştu.

Dar sokakta onlardan başka bir şey daha vardı, uzun uzun, boğuk boğuk, hırıltılı hırıltılı nefes alan bir şey. Harry dondurucu havada titreyerek dururken müthiş bir korkuyla sarsıldı.

"K-kes şunu! Yapma diyorum! Ç-çakarım sana, yemin ederim çakarım!"

"Dudley, kes-"

BAM.

Harry'nin başının yanına gelen bir yumruk, ayaklarını yerden kesti. Gözlerinin önünde küçük beyaz ışıklar uçuştu. Bir saat içinde ikinci kez, Harry başının ortadan ikiye ayrıldığını sandı. Bir an sonra yere yapışmıştı, asası da elinden uçup gitmişti.

"Dudley, seni gerizekâlı!" diye feryat etti Harry, dört ayak üstünde doğrulmaya çalışırken acıdan gözleri doldu, karanlıkta deli gibi

etrafını yokluyordu. Dudley'nin körlemesine gittiğini, sokağın kenarındaki çite çarptığını, sendelediğini duydu.

"DUDLEY, GERİ DÖN! DOSDOĞRU ÜSTÜNE GİDİYORSUN!"

Korkunç bir ciyaklama duyuldu, Dudley'nin ayak sesleri kesildi. Aynı anda Harry, arkasında sinsi, buz gibi bir soğuk hissetti. Bu tek bir anlama gelebilirdi. Sayıları bir taneden fazlaydı.

"DUDLEY, AĞZINI KAPALI TUT! NE YAPARSAN YAP, AĞZINI KAPALI TUT! Asa!" diye telaşla mırıldandı Harry, elleri örümcekler gibi yerde uçuşuyordu. "Nerede -bu asa- hadi diyorum - lumos!"

Bulmasında ona yardımcı olsun diye çaresizce ışık aradığı için, büyüyü otomatikman söylemişti -gözlerine inanamayarak, sağ elinin birkaç santim ötesinde ışığın yandığını görüp ferahladı- asanın ucu ışıklanmıştı. Harry asayı kaptı, ayağa fırladı ve geri döndü.

Midesi altüst oldu.

Heybetli, kukuletalı bir gölge kayarcasına ona doğru yaklaşıyordu; yerin üstünde süzülüyor, cüppesinin altında ayak da yüz de görünmüyordu. Gelirken geceyi emiyordu.

Geri geri sendeleyen Harry asasını kaldırdı.

"Expecto patronum!"

Asanın ucundan gümüşi bir buhar demeti çıktı ve Ruh Emici yavaşladı, ama büyü tam anlamıyla işlememişti; ayakları dolaşan Harry, Ruh Emici üstüne doğru gelirken daha da geriledi, kapıldığı panik beynini puslandırmıştı -konsantre ol-

Ruh Emici'nin cüppesinin altından gri, yapış yapış görünen, lekeli iki el çıktı, ona uzandı. Bir çağıldama sesi Harry'nin kulaklarını doldurdu.

"Expecto patronum!"

Sesi cılızdı, uzaktan geliyordu. Asadan ikinci bir gümüşi duman demeti süzüldü, ama bu, ilkinden de cılızdı - yapamayacaktı artık, büyünün üstesinden gelemeyecekti.

Başının içinde bir kahkaha yankılanıyordu, acı, tiz bir kahkaha... Ruh Emici'nin pis kokulu, ölüm gibi soğuk nefesinin kendi ciğerlerini doldurduğunu, onu boğduğunu hissedebiliyordu - düşün... mutlu bir şey...

Ama içinde hiç mutluluk kalmamıştı ki... Ruh Emici'nin buz gibi parmakları boğazına kenetlenmek üzereydi - tiz kahkaha gittikçe daha da şiddetleniyordu. Kafasının içinde bir ses konuştu: "Ölüme boyun eğ, Harry... acısız bile olabilir... ben bilemem... hiç ölmedim..."

Ron ve Hermione'yi bir daha asla göremeyecekti - Soluk almaya çalışırken, yüzlerini zihninde net olarak canlandırdı birden.

"EXPECTO PATRONUM!"

Harry'nin asasının ucundan koskocaman, gümüşi, çatalboynuzlu bir geyik fırladı. Boynuzları Ruh Emici'yi kalbinin olması gereken yerden yakaladı; Ruh Emici geriye savruldu, tıpkı karanlığın kendisi gibi ağırlıktan yoksundu. Geyiğin saldırısı karşısında, mağlup, yarasa gibi, kaçtı gitti.

Harry geyiğe, "BURADAN!" diye bağırdı. Olduğu yerde dönerek sokaktan aşağı bir koşu kopardı, ışıklı asasını önünde tutuyordu. "DUDLEY? DUDLEY!"

On adım anca gitmişti ki, onlara ulaştı. Dudley kıvrılmış, yerde yatıyordu, kollarını yüzüne kapamıştı, ikinci bir Ruh Emici, üzerine eğilmiş, bileklerini yapış yapış elleriyle kavramış, onları yavaşça, neredeyse şefkatle ayırıyor, kukuletalı başını, sanki onu öpecekmiş gibi Dudley'nin yüzüne yaklaştırıyordu.

Harry, "YAKALA!" diye böğürdü. Büyüyle yarattığı çatalboynuzlu gümüşi geyik, çağıldayan, kükreyen bir sesle, yanından dörtnala geçti. Gümüşi boynuzlar onu yakaladığında Ruh Emici'nin gözsüz yüzü Dudley'ninkinden iki üç santim ötedeydi; havaya savruldu, diğeri gibi süzülerek karanlığa karıştı; geyik ise sokağın sonuna kadar eşkin adımlarla gitti ve gümüşi sisin içinde eriyip kayboldu.

Ay, yıldızlar ve sokak lambaları yeniden can buldu. Sokak boyunca ılık bir rüzgâr esti. Komşu bahçelerde ağaçlar hışırdadı ve havayı

yeniden Magnolia Crescent'taki arabaların olağan uğultusu doldurdu. Harry neredeyse kıpırdamadan durdu, bütün duyuları titreşim halinde, aniden normale dönüşe ayak uydurmaya çalıştı. Bir dakika sonra ise, tişörtünün bedenine yapıştığını fark etti; ter içinde kalmıştı.

Az önce olup bitenlere inanamıyordu. Ruh Emiciler burada, Little Whinging'de ha!

Dudley yerde kıvrılmış yatıyordu, inliyor, titriyordu. Harry onun ayağa kalkacak halde olup olmadığını görmek için eğildi, ama sonra arkasından, koşan birinin gürültülü ayak sesleri geldi. İçgüdüsel olarak asasını yeniden kaldırdı, yeni gelenle yüz yüze gelmek için topuklarının üstünde hızla döndü.

Kedi düşkünü kaçık ihtiyar hanım Mrs. Figg soluk soluğa görüş alanına girdi. Kır düşmüş saçları filesinden kurtulmuştu, bileğinden şıngırdayan bir pazar filesi sarkıyordu, ayakları da ekose kumaş terliklerinden yarı yarıya dışarı çıkmıştı. Harry asasını çabucak saklamaya çalıştı, ama - "Çıkar şunu, budala çocuk!" diye haykırdı kadın. "Ya etrafta daha da varsa? Ah, bu Mundungus Fletcher'ı öldüreceğim!"

-

İKİNCİ BÖLÜM
BİR BAYKUŞ OLAYI

"Ne?" dedi Harry, şaşkın şaşkın.

"Gitti!" dedi Mrs. Figg, ellerini ovuşturarak. "Birine gitti, bir süpürgenin arkasından düşen birkaç kazana bakacakmış! Gidersen derini yüzerini dedim, dinlemedi. Bak başımıza neler geldi! Ruh Emiciler! İyi ki Mr. Tibbles'ı görevlendirmişim! Neyse, burada böyle dikilecek vaktimiz yok! Çabuk ol, seni geri götürmemiz lazım! Of, başımıza ne işler açılacak şimdi! Onu öldüreceğim!"

"Ama -" Harry için sokakta iki Ruh Emici'yle karşılaşmak ne kadar büyük bir şoksa, bu kaçık yaşlı komşunun Ruh Emiciler'in ne olduğunu bilmesi de neredeyse o kadar büyük bir şoktu. "Siz - siz cadı mısınız?"

"Ben bir Kofti'yim, Mundungus da bunu gayet iyi biliyor. Ruh Emiciler'i püskürtmede sana nasıl yardım edebilirdim ki? Seni tamamen korunmasız bıraktı gitti, üstelik uyarmıştım onu -"

"Bu Mundungus beni takip mi ediyordu? Dur bir dakika - o'ydu demek! Evimin önünde buharlaşan oydu!"

"Evet, evet, evet, ama çok şükür ki ne olur ne olmaz diye Mr. Tibbles'ı bir arabanın altına yerleştirmişim, geldi beni uyardı, ama evine geldiğimde sen gitmiştin bile -şimdiyse- ah, Dumbledore ne der buna? Sen!" diye haykırdı hâlâ yerde yatan Dudley'ye. "Koca poponu yerden kaldır bakayım, hemen!"

"Dumbledore'u tanıyor musunuz?" dedi Harry, ona şaşkın gözlerle bakarak.

"Tabii ki Dumbledore'u tanıyorum, Dumbledore'u kim tanımaz? Haydi ama - geri dönerlerse sana pek yardım edemem, bir çay poşetine bile biçim değiştirtmekten acizim ben."

Eğildi ve buruş buruş elleriyle Dudley'nin kocaman kollarından birini tutup çekti.

"Kalksana, işe yaramaz ahmak, kalk!"

Ama Dudley ya kalkamıyor, ya da kalkmıyordu. Yerde öylece kaldı, tir tir titriyordu, suratı kül gibi, ağzı sımsıkı kapalıydı.

"Ben yaparım." Harry, Dudley'nin kolundan tutup çekti. Muazzam bir çabayla onu ayağa kaldırmayı başardı. Dudley bayılmanın eşiğinde görünüyordu. Küçük gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönüyor, yüzünden aşağı ter boşanıyordu; Harry onu bırakır bırakmaz tehlikeli bir şekilde yalpaladı.

"Çabuk!" dedi Mrs. Figg telaşla.

Harry, Dudley'nin kocaman kollarından birini kendi omzuna doladı ve ağırlığı altında hafiften beli bükülerek, onu yola doğru sürükledi. Mrs. Figg önleri sıra sendeleye sendeleye yürüyor, endişeyle her köşeden başını uzatıp bakıyordu.

"Asanı hazır tut," dedi Harry'ye, Wisteria Walk'a girerlerken. "Gizlilik Nizamnamesi'ni boşver artık, zaten belli oldu, burnumuzdan fitil fitil gelecek, varsın ölümümüz yumurtadan olacağına ejderhadan olsun. Genç Yaşta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması ha... Dumbledore tam da bundan korkuyordu işte - Sokağın sonundaki de ne öyle? Aman, Mr. Prentice'miş... asanı ortadan kaldırmasana, çocuk, benden hayır yok diye diye tüy bitti dilimde!"

Bir elle asa tutarken öbürüyle Dudley'yi çekmek hiç de kolay iş değildi. Harry sabırsızlıkla dirseğini kuzeninin böğrüne dayayıp onu dürttü, ama Dudley bağımsız hareket etme arzusunu hepten yitirmiş görünüyordu. Kendini bütün ağırlığıyla Harry'nin omzuna bırakmıştı, koca ayakları yerde sürükleniyordu.

"Niye bana Kofti olduğunuzu söylemediniz, Mrs. Figg?" diye sordu Harry, yürümeye devam etme çabasından soluk soluğa. "Defalarca evinize geldim - niye bir şey demediniz?"

"Dumbledore'un emri. Sana göz kulak olacaktım ama hiçbir şey anlatmayacaktım, çok küçüktün çünkü. Seni canından bezdirdiğim için çok özür dilerim, Harry, ama Dursley'ler bende keyif çattığını

düşünseler, hayatta izin vermezlerdi gelmene. Kolay değildi yani... of, oof," dedi trajik bir sesle, ellerini bir kez daha ovuşturarak, "hele Dumbledore bunu bir duysun -Mundungus nasıl gider, gece yarısına kadar görevde kalması gerekiyordu- nerde ki bu adam? Olanları Dumbledore'a nasıl anlatacağım şimdi? Cisimlenemem ki ben!"

"Benim bir baykuşum var, onu ödünç alabilirsiniz," diye inledi Harry, Dudley'nin ağırlığı altında omurgasının kırılıp kırılmayacağını merak ederek.

"Harry anlamıyorsun! Dumbledore'un mümkün olduğunca hızlı hareket etmesi gerekecek. Bakanlık'ın küçük yaşta büyüyü tespit etmek için kendi yöntemleri var, senden çoktan haberleri olmuştur, hiç şüphen olmasın."

"Ama Ruh Emiciler'den kurtulmaya çalışıyordum, büyüye başvurmak zorundaydım - herhalde Ruh Emiciler'in Wisteria Walk'ta ne işi vardı diye meraklanırlar asıl, değil mi?”

"Aah, ah, keşke öyle olsa, ama korkarım ki - MUNDUNGUS FLETCHER, ÖLDÜN SEN!"

Şak diye bir sesin ardından, ortalığa bayat tütünle karışık kuvvetli bir içki kokusu yayıldı. Tam karşılarında, yırtık pırtık paltolu, bodur, tıraşsız bir adam belirmişti. Kısa çarpık bacakları, uzun dağınık kızıl-sarı saçları ve koca kulaklı bastıbacak av köpeklerinin hüzünlü havasını taşıyan, kan çanağı gibi torba torba gözleri vardı. Ayrıca elinde gümüşi renkte, sarıp sarmalanmış bir şey tutuyordu. Harry bunu görür görmez bir görünmezlik pelerini olduğunu anladı.

"N'oluyo, Figgy?" dedi, bir Mrs. Figg'e, bir Harry'ye, bir Dudley'ye bakarak. "Gizlilik öldü mü?"

"Şimdi sana gösteririm gizliliği" diye bağırdı Mrs. Figg. "Ne olacak, Ruh Emiciler geldi, seni işe yaramaz, kaytarıcı, sinsi hırsız!"

"Ruh Emiciler mi?" diye tekrar etti Mundungus, adeta donakalarak. "Ruh Emiciler ha, burda ha?"

"Yaa, burda, beş para etmez yarasa pisliği seni!" diye cıyak cıyak bağırdı Mrs. Figg. "Ruh Emiciler gelip senin nöbetinde çocuğa saldırıyor!"

"Vay canına" dedi Mundungus cılız bir sesle, bir Harry'ye, bir Mrs. Figg'e bakarak. "Vay canına, ben -"

"Sense çalıntı kazan peşinde koşuyorsun! Sana gitme demedim mi ben, ha? Demedim mi?"

"Ben - şeyy, ben -" Mundungus fena halde tedirgin olmuş gibiydi. "Çok - çok iyi bir iş imkânıydı, yani -"

Mrs. Figg kolunu kaldırıp, ucundan sarkan pazar filesiyle Mundungus'un suratına ve boynuna vurmaya başladı; gelen şıngırtıya bakılırsa, filenin içi kedi maması doluydu.

"Ahh -yav bırak- bırak beni, deli moruk! Birinin Dumbledore'a söylemesi lazım!"

"Evet-söylemesi-lazım!" diye bağırdı Mrs. Figg, kedi maması dolu fileyi eli uzandığınca Mundungus'un her yanına savurarak. "Ve-o-biri-sen-olsan-iyi-olur - hem-niye-burada-kalıp-yardım-etmediğini-de-anlatırsın!"

"Saç filene hâkim ol yav!" dedi Mundungus, başını kollarıyla korumaya çalışarak. "Gidiyorum, gidiyorum!"

Ve yine yüksek bir şak sesiyle kayboldu.

"Umarım Dumbledore onu gebertirl" dedi Mrs. Figg hiddetle. "Hadi ama, Harry, ne bekliyorsun?"

Harry, Dudley'nin cüssesi altında güç bela yürüyebiliyordu, ama kalan bir gıdım nefesini de bunu belirterek tüketmemeye karar verdi. Yarı baygın Dudley'yi kolundan çekti ve yalpalayarak ilerledi.

"Seni kapıya kadar götüreyim," dedi Mrs. Figg, Privet Drive'a girerlerken. "Belki başka Ruh Emici de vardır etrafta diye... Eyvah ki ne eyvah, nasıl bir felaket bu... Bir de sen kendin püskürtmek zorunda kaldın onları... halbuki Dumbledore ne pahasına olursa olsun senin büyü yapmanı önlememizi söylemişti bize... Eh, gerçi dökülmüş iksirin arkasından ağlanmaz... ama kedi de cinperilerin arasına daldı bir kere."

"Yani," dedi Harry soluk soluğa, "Dumbledore... beni... takip mi ettiriyordu?"

"Tabii ki takip ettiriyordu," dedi Mrs. Figg sabırsızca. "Ne yani, haziranda olanlardan sonra kendi başına dolaşmana izin vermesini mi bekliyordun? Aman Yarabbi, çocuk, bir de bana senin için akıllı demişlerdi... İşte geldik... şimdi içeri gir ve orada bekle," dedi, dört numaraya ulaştıklarında. "Sanırım biri kısa sürede seninle temasa geçecektir."

"Siz ne yapacaksınız?" diye sordu Harry hemen.

"Doğruca eve gidiyorum," dedi Mrs. Figg, karanlık sokağı gözleriyle tarayarak ve ürpererek. "Yeni talimat beklemem gerekiyor. Sen evde kal yeter. İyi geceler."

"Bir dakika, gitmeyin! Daha sormak istediğim -"

Ama Mrs. Figg, kumaş terlikleri şıpıdık şıpıdık ederek, pazar filesi şıngırdayarak, hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı çoktan.

"Durun!" diye bağırdı Harry arkasından. Dumbledore'la temasta olan birine soracak milyon tane sorusu vardı; ama birkaç saniye sonra Mrs. Figg karanlığa karışmıştı bile. Harry asık bir suratla Dudley'yi omzunun daha rahat bir yerine dayadı ve dört numaranın bahçesinde ağır ağır, güç bela ilerledi.

Holün ışığı yanıyordu. Harry asasını kot pantolonunun beline soktu, zili çaldı ve Petunia Teyze'nin ön kapıdaki camda tuhaf bir biçimde dalgalanan siluetinin giderek büyüyüşünü izledi.

"Diddy! Nihayet, ben de merak - merak - Diddy, ne oldu?"

Harry göz ucuyla Dudley'ye şöyle bir baktı ve kolunun altından tam vaktinde çıktı. Suratı soluk yeşile dönmüş olan Dudley bir an olduğu yerde sallandı... sonra da ağzını açıp paspasın üstüne kustu.

"DIDDY! Diddy, neyin var senin? Vernon? VER-NON!"

Harry'nin eniştesi oturma odasından langır lungur koşuşturarak geldi. Endişelendiği zamanlarda hep olduğu gibi, posbıyığı bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Telaş içinde, Petunia Teyze'nin, dizlerinin bağı çözülmüş olan Dudley'yi kapı eşiğinden geçirmesine yardım etmeye koştu, bir yandan da kusmuk havuzuna basmamaya çalışıyordu.

"Hasta, Vernon!"

"Nen var, oğlum? Ne oldu? Mrs. Polkiss sana çay diye ne idüğü belirsiz bir şey mi verdi?"

"Niye üstün başın toz toprak içinde, yavrum? Yere mi yattın?"

"Dur bir dakika - hırsızlar mı saldırdı yoksa?"

Petunia Teyze çığlığı bastı.

"Polisi ara, Vernon! Polisi ara! Diddy, yavrum, konuş anneciğinle! Ne yaptılar sana?"

Bütün o patırtıda kimse Harry'yi fark etmemişti, bu da onun işine geliyordu tabii. Vernon Enişte kapıyı çarparak kapatmadan kendini içeri atmayı başardı ve Dursley'ler gürültülü bir şekilde holden mutfağa ilerlerken, usul usul, çıt çıkarmadan merdivenlere doğru gitti.

"Kim yaptı, oğlum? İsimlerini ver bize. Yakalarız onları, sen hiç merak etme."

"Şşşt! Bir şey söylemeye çalışıyor, Vernon! Ne var, Diddy? Söyle anneciğine!"

Harry ayağını en alt basamağa koymuştu ki, Dudley yeniden sesine kavuştu.

"O."

Harry, ayağı basamakta, kalakaldı, yüzünü buruşturmuş, patlamayı bekliyordu.

"ÇOCUK! BURAYA GEL!"

Harry yarı korkulu yarı kızgın, ayağını yavaşça basamaktan indirdi ve geri dönüp Dursley'lerin peşinden gitti.

Dışarıdaki karanlıktan sonra, haddinden fazla temiz mutfağın tuhaf, hayal gibi bir ışıltısı vardı. Petunia Teyze, Dudley'yi bir iskemleye doğru götürüyordu; Dudley hâlâ bayağı yeşil ve yapış yapış görünüyordu. Vernon Enişte bulaşıklığın önünde durmuş, küçücük kısık gözleriyle Harry'ye ters ters bakıyordu.

"Oğluma ne yaptın?" dedi tehditkâr bir hırıltıyla.

"Hiçbir şey," dedi Harry, Vernon Enişte'nin ona inanmayacağını bile bile.

"Ne yaptı sana, Diddy?" dedi Petunia Teyze, titreyen bir sesle. Bir taraftan da elindeki süngerle Dudley'nin deri montunun önündeki kusmuğu siliyordu. "Yoksa - yoksa hani o şeyden mi yaptı, yavrum? Yoksa - şeyini mi kullandı?"

Dudley ağır ağır, titreyerek başını salladı.

Petunia Teyze feryat eder, Vernon Enişte ise yumruklarını kaldırırken, Harry, "Hiç de kullanmadım!" dedi sert bir sesle. "Ona hiçbir şey yapmadım, ben değildim o -"

Ama tam o sırada mutfak penceresinden içeri bir hüt-hüt kuşu süzüldü. Vernon Enişte'nin kafasını sıyıran hüthüt mutfağın öbür tarafına uçtu, gagasında taşıdığı kocaman parşömen zarfı Harry'nin ayaklarına bıraktı, kanadının ucu buzdolabının tepesini sıyırarak zarif bir şekilde döndü, pencereden çıktı ve bahçenin üzerinden uçup gözden kayboldu.

"BAYKUŞ HA!" diye böğürdü Vernon Enişte. Mutfak penceresini çarparken, şakağındaki yorgun düşmüş damar öfkeyle atıyordu. "YİNE Mİ BAYKUŞ! EVİMDE BAYKUŞ İSTEMİYORUM ARTIK!"

Ama Harry zarfı açmaya koyulmuştu bile. Kalbi âdemelması civarında bir yerde atarken mektubu çıkardı.

Sayın Mr. Potter,

Bu akşam saat dokuzu yirmi üç dakika geçe, Muggle'ların yaşadığı bir bölgede ve bir Muggle'ın yanında Patronus Büyüsü yaptığınıza dair istihbarat aldık.

Genç Yaşta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesi'nin böylesine ciddi bir ihlalinin sonucu olarak, Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'ndan atılmış bulunmaktasınız. Bakanlık

temsilcileri kısa süre içinde, asanızı imha etmek için ikamet yerinize gelecek.

Daha önce de Uluslararası Sihirbazlar Konfederasyonu Gizlilik Nizamnamesi Bölüm 13'e aykırı bir eylemde buIunmaktan dolayı resmi bir uyarı almış olduğunuzdan, 12 Ağustos sabahı saat 9'da Sihir Bakanlığı'nda bir disiplin duruşması için hazır bulunmanız gerektiğini üzülerek bildiriyoruz.

Esenlikler dileriz,

Saygılarımızla,

Mafalda Hopkirk

Sihrin Uygunsuz Kullanımı Dairesi

Sihir Bakanlığı

Harry mektubu başından sonuna iki kere okudu. Vernon Enişte ve Petunia Teyze'nin konuştuğunun hayal meyal farkındaydı. Kafasının içi olduğu gibi buz tutmuş, hissizleşmişti sanki. Zihnine tek bir gerçek ulaşabiliyor, hatta bir ok gibi saplanıp felç ediyordu. Hogwarts'tan atılmıştı. Herşey bitmişti. Asla geri dönemeyecekti.

Başını kaldırıp Dursley'lere baktı. Vernon Enişte'nin yüzü iyiden iyiye morarmıştı, yumrukları hâlâ havada, bağırıp çağırıyordu; Petunia Teyze ise kollarını yine öğürmeye başlayan Dudley'ye dolamıştı.

Harry'nin bir süreliğine sersemleşen beyni yeniden uyanır gibi oldu. Bakanlık temsilcileri kısa süre içinde, asanızı imha etmek için ikamet yerinize gelecek. Tek bir çıkar yol vardı. Kaçması gerekiyordu - hem de hemen. Harry nereye gideceğini bilmiyordu, ama bir konudan emindi: İster Hogwarts'ta ister dışarıda, asasına ihtiyacı vardı. Neredeyse rüyadaymışçasına, asasını eline aldı ve mutfaktan çıkmak için arkasını döndü.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye bağırdı Vernon Enişte. Harry cevap vermeyince, koşarak mutfağı geçip, hole giden kapının önünü tuttu. "Senle işim bitmedi daha, çocuk!"

"Çekil önümden," dedi Harry sakin bir ses tonuyla.

"Hiçbir yere gidemezsin, önce bana oğlumun nasıl böyle -"

"Önümden çekilmezsen uğursuzluk büyüsünü yersin," dedi Harry, asasını kaldırarak.

"O numaralar bana sökmez!" diye hırladı Vernon Enişte. "Okul dediğin şu tımarhanenin dışında o elindekini kullanmana izin vermediklerini biliyorum!"

"Tımarhane beni kapı dışarı etti," dedi Harry. "Yani canım ne isterse yapabilirim. Üç saniyen var. Bir - iki -"

O sırada bir ŞAK sesi mutfakta çınladı. Petunia Teyze çığlık attı, Vernon Enişte bağıra çağıra eğildi, Harry ise o gece üçüncü kez kendi neden olmadığı bir kargaşanın kaynağını arıyordu. Hemen de buldu: Mutfak penceresinin pervazında, sersemlemiş, biraz dağılmış görünen bir peçeli baykuş duruyordu, besbelli az önce kapalı pencereye toslamıştı.

Vernon Enişte'nin ıstırap dolu bir sesle "BAYKUŞLAR!" diye bağırışını duymazdan gelen Harry, koşarak gidip pencereyi açtı. Baykuş, ucuna küçük bir parşömen tomarı bağlı olan bacağını uzattı, tüylerini silkeledi ve Harry mektubu alır almaz uçtu gitti. Harry, elleri titreyerek ikinci mektubu açtı. Mesaj siyah mürekkeple alelacele yazılmıştı, leke içindeydi.

Harry -

Dumbledore az önce Bakanlık'a geldi, meseleyi halletmeye çalışıyor. TEYZENLE ENİŞTENİN EVİNDEN AYRILMA. BAŞKA BÜYÜ YAPMA. ASANI TESLİM ETME.

Arthur Weasley

"Dumbledore meseleyi halletmeye çalışıyor"... ne demekti bu? Dumbledore'un gücü Sihir Bakanlığı'nın kararını değiştirtmeye yeter miydi? Hogwarts'a dönmesine izin vermeleri gibi bir ihtimal var

mıydı o zaman? Harry'nin göğsünde küçük bir umut filizi tam tomurcuk vermişti ki, anında paniğe kurban gitti - büyü yapmadan asasını vermemeyi nasıl becerecekti ki? Bakanlık temsilcileriyle düello yapması gerekecekti ve böyle bir şey yaparsa, atılmak şöyle dursun, Azkaban'a düşmesi bile işten değildi.

Kafası deli gibi çalışıyordu... ya kaçıp Bakanlık tarafından yakalanma riskine girecekti ya da hiçbir yere gitmeyip onu burada bulmalarını bekleyecekti. Birinci yöntem çok daha cazip görünüyordu, ama Mr. Weasley'nin onun iyiliğini düşündüğünü de biliyordu... hem, Dumbledore daha önce bundan çok daha kötü meseleleri halletmişti.

"Peki," dedi Harry. "Fikrimi değiştirdim, burada kalıyorum."

Hızla gidip mutfak masasına oturdu ve Petunia Teyze ile Dudley'ye döndü. Dursley'ler onun böyle aniden fikir değiştirmesi karşısında şaşırmışlardı. Petunia Teyze yüzünde umutsuzluk dolu bir ifadeyle Vernon Enişte'ye baktı. Vernon Enişte'nin mor şakağındaki damar her zamankinden de daha fena atıyordu.

"Bütün bu kahrolasıca baykuşlar kimden geliyor?" diye homurdandı.

"İlki Sihir Bakanlığı'ndan geldi, atıldın diyor," dedi Harry sakin sakin. Kulak kesilmiş, Bakanlık temsilcileri gelirse diye dışarıdaki sesleri dinliyordu, hem Vernon Enişte'nin bağırıp çağırmasını dinlemektense sorularını cevaplamak daha kolaydı. "İkincisi arkadaşım Ron'un babasındandı, kendisi Bakanlık'ta çalışır."

"Sihir Bakanlığı mı?" diye böğürdü Vernon Enişte. "Sizin gibileri hükümette ha? İşte bu her şeyi açıklıyor, hem de her şeyi. Tevekkeli değil ülke tepetaklak gidiyor."

Harry karşılık vermeyince Vernon Enişte ona ters ters baktı, sonra kızgın bir sesle, "Peki niye atıldın?" diye sordu.

"Büyü yaptığım için."

"HAH!" diye kükredi Vernon Enişte. Yumruğunu buzdolabının tepesine indirdi, buzdolabının kapağı açıldı; Dudley'nin yağ oranı düşük yığınla abur cuburu yere dökülüp patladı. "İtiraf ediyorsun yani! Dudley'ye ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi Harry, bu defa biraz daha az sakin bir sesle. "Ben yapmadım -"

"Yaptı," diye mırıldandı Dudley, beklenmedik bir şekilde. Vernon Enişte ile Petunia Teyze, Harry'yi derhal susturmak için heyecanla el kol hareketleri yaparak Dudley'nin üzerine eğildiler.

"Söyle, oğlum," dedi Vernon Enişte, "ne yaptı?"

"Anlat, yavrum," diye fısıldadı Petunia Teyze.

"Bana asasını doğrulttu," diye mırıldandı Dudley.

Evet, öyle yaptım, ama -" diye kızgın bir sesle lafa girdi Harry, “ama -”

"KES SESİNİ!" diye kükrediler Vernon Enişte ve Petunia Teyze koro halinde.

"Söyle, oğlum," dedi Vernon Enişte yine, bıyığı hiddetle sallanarak.

"Her yer karardı," dedi Dudley boğuk bir sesle. Ürperdi. "Her yer karanlıktı. Sonra bir... bir şeyler duydum. Kafamın i-içinde."

Vernon Enişte ve Petunia Teyze yüzlerinde katıksız bir dehşet ifadesiyle birbirlerine baktılar. Dünyada en sevmedikleri şey büyüydü elbette -ki hortum kullanımı yasağını onlardan daha çok çiğneyen komşular, büyünün hemen arkasından geliyordu- ama birtakım sesler duymaya başlamış insanların bu konuda ilk 10'a gireceği de kesindi. Besbelli Dudley'nin aklını kaçırdığını düşünüyorlardı.

"Ne tür şeyler duydun, Bıcırık?" diye fısıldadı Petunia Teyze. Suratı bembeyaz kesilmiş, gözlerinde yaşlar birikmişti.

Ama Dudley pek söyleyebilecek gibi görünmüyordu. Yine ürperdi ve koca sarı kafasını iki yana salladı. İlk baykuşun gelişinden beri üzerine çöküp her yanını uyuşturmuş olan korkuya rağmen, Harry meraka kapıldı. Ruh Emiciler insanın hayatındaki en kötü anlarını yeniden yaşamasına neden olurlardı. Şımarık, pohpohlanmaya alışmış, zorba Dudley ne duymak zorunda kalmıştı acaba?

"Peki niye düştün, oğlum?" dedi Vernon Enişte, çok hasta birinin başucunda kullanabileceği türden, fazlasıyla alçak bir sesle.

"Ta-takıldım," dedi Dudley titrek bir sesle. "Sonra da -"

Gepgeniş göğsünü işaret etti. Harry onun ne kastettiğini anladı. Dudley, umut ve mutluluk insandan emilip giderken ciğerleri dolduran o yapış yapış soğuğu anımsıyordu.

"Korkunç," dedi Dudley çatlak bir sesle. "Soğuk, çok soğuk."

"Peki," dedi Vernon Enişte, zorlama bir sükûnetle. Bu arada Petunia Teyze kaygıyla elini Dudley'nin alnına koymuş, ateşini kontrol ediyordu. "Sonra ne oldu, Duddy'ciğim?"

"Sanki... sanki... sanki... artık... artık..."

"Sanki artık hiç mutlu olmayacakmışsın gibi geldi," diye gerisini getirdi Harry, donuk bir sesle.

"Evet," diye fısıldadı Dudley, hâlâ titreyerek.

"Ya!" dedi Vernon Enişte, heybetli sesi geri gelmişti. Doğruldu. "Demek oğluma zırtapoz bir büyü yaptın, kafasının içinde sesler duysun ve - ve kedere mahkûm olsun diye, öyle mi?"

"Kaç kere söyleyeceğim?" dedi Harry, sinirlenmeye başlayıp sesini yükselterek. "Ben yapmadım! İki Ruh Emici yaptı!"

"İki - neydi o zırvalık?"

"Ruh-E-mi-ci-ler," dedi Harry, tek tek heceleyerek. "İki tane."

"Bu canına yandığımın Ruh Emiciler'i de neyin nesiymiş?"

"Büyücü hapishanesi Azkaban'ın muhafızları," dedi Petunia Teyze.

Bu sözcükleri iki saniyelik rahatsız edici bir sessizlik izledi. Hemen sonra, Petunia Teyze iğrenç bir küfür etmişçesine ağzını eliyle kapadı. Vernon Enişte yuvalarından uğramış gözlerle ona bakıyordu. Mrs. Figg haydi neyse de - Petunia Teyze?

"Nereden biliyorsun bunu?" diye sordu, afallamış halde.

Petunia Teyze kendinden tiksinmiş gibiydi. Özür dileyen, korku dolu gözlerle Vernon Enişte'ye baktı, sonra elini at gibi dişlerinin önünden indirdi.

"O pis -çocuk- ona söylerken duydum - yıllar önce," dedi kesik kesik konuşarak.

"Annemle babamdan bahsediyorsan, niye isimlerini kullanmıyorsun?" dedi Harry yüksek sesle, ama Petunia Teyze onu duymazdan geldi. Fena halde bozulmuş görünüyordu.

Harry apışıp kaldı. Yıllar önceki bir feveran sırasında haykıra haykıra Harry'nin annesinin bir ucube olduğunu söylediğinden beri, Petunia Teyze'nin kız kardeşinden söz ettiğini hiç duymamıştı. Sihirli dünyayla ilgili bu bilgi kırıntısını bu kadar uzun süredir hatırlıyor olmasına hayret etti, özellikle de bütün enerjisini böyle bir dünyanın varolduğunu görmezden gelmeye harcarken.

Vernon Enişte ağzını açtı, kapadı, sonra yine açtı, yine kapadı, en sonunda da, sanki nasıl konuşulacağını hatırlamak için çaba sarf etmesi gerekiyormuşçasına, üçüncü kez ağzını açıp boğuk boğuk konuştu: "Yani - yani - bunlar - ee - bunlar - ee - gerçekten varlar, öyle mi - ee - Ruh-bir-şeyciler?"

Petunia Teyze başını salladı.

Vernon Enişte, biri "Bir Nisan!" diye bağırır umuduyla gözlerini Petunia Teyze'den Dudley'ye, ondan da Harry'ye çevirdi. Kimse böyle bir şey yapmayınca bir daha ağzını açtı, ama o anda akşamın üçüncü baykuşunun gelişiyle, söyleyecek yeni sözcükler bulmaya çalışmaktan kurtuldu. Baykuş, tüylü bir top mermisi gibi, hâlâ açık olan pencereden içeri uçtu ve Dursley'lerin üçünün de korkudan zıplamasına neden olan bir tangırtıyla mutfak masasının üzerine kondu. Harry, resmi gibi görünen ikinci bir mektubu baykuşun gagasından çekti aldı ve o uçup karanlığa karışırken, zarfı yırtıp açtı.

Vernon Enişte gidip pencereyi çarparken, bir yandan da, "Yetti - şu - pis - baykuşlar," diye söylendi dalgın dalgın.

Sayın Mr. Potter,

Yaklaşık yirmi iki dakika önceki mektubumuzu takiben, Sihir Bakanlığı asanızı derhal imha etme kararını gözden geçirmiştir. Resmi bir karara varılacak olan 12 Ağustos tarihli disiplin duruşmanıza kadar asanız sizde kalabilir.

Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu Müdürü ile yaptığı müzakerelerden sonra, Bakanlık, okuldan atılıp atılmayacağınız konusunun da aynı tarihte kararlaştırılması üzerinde anlaşmıştır. Bu nedenle kendinizi, durumunuz yeniden tetkik edilene dek okuldan uzaklaştırılmış sayabilirsiniz.

En iyi dileklerimizi sunarız.

Saygılarımızla,

Mafalda Hopkirk

Sihrin Uygunsuz Kullanımı Dairesi

Sihir Bakanlığı

Harry mektubu baştan sona üç kez hızla okudu. Daha atılmamış olduğunu bilmenin getirdiği rahatlamayla böğründeki düğüm biraz gevşedi, ama korkuları henüz tamamen kaybolmamıştı. Görünüşe bakılırsa her şey Ağustos'un On İkisi'nde yapılacak olan şu duruşmaya bağlıydı.

"Ee?" Vernon Enişte'nin sesi Harry'yi bulunduğu ortama döndürdü. "Şimdi ne oldu? Seni bir şeye mahkûm ettiler mi? Sizin güruhta ölüm cezası var mı?" diye ekledi umutla, sanki sonradan aklına gelmişçesine.

"Bir duruşmaya gitmem gerekiyor," dedi Harry.

"Yani orda mı mahkûm edecekler?"

"Galiba."

"Umudumu yitirmeyeyim öyleyse," dedi Vernon Enişte pis pis.

"Eh, hepsi bu kadarsa..." dedi Harry ayağa kalkarak. Yalnız kalmak, düşünmek, belki Ron, Hermione ya da Sirius'a mektup göndermek için yanıp tutuşuyordu.

"HAYIR, TABİİ Kİ HEPSİ BU KADAR DEĞİL!" diye böğürdü Vernon Enişte. "OTUR YERİNE!"

"Yine ne var?" dedi Harry sabırsızca.

"DUDLEY!" diye kükredi Vernon Enişte. "Oğlumun başına ne geldiğini harfi harfine bilmek istiyorum!"

"İYİ!" diye bağırdı Harry; sinirinden, hâlâ elinde tuttuğu asasının ucundan etrafa kırmızı ve altın rengi kıvılcımlar saçıldı. Dursley'lerin üçü de korkuyla irkildiler.

"Dudley'le Magnolia Crescent ve Wisteria Walk arasındaki yoldaydık," dedi Harry, hızlı konuşarak ve sinirine hâkim olmaya çalışarak. "Dudley bana kurnazlık etmeye kalktı, ben de asamı çektim ama kullanmadım. Sonra iki Ruh Emici belirdi–"

"Ama NEDİR Kİ bu Ruh Edici'ler?" diye sordu Vernon Enişte öfkeyle. "Ne YAPARLAR?"

"Söyledim ya - içindeki bütün mutluluğu emip alırlar," dedi Harry, "bir fırsatını bulurlarsa da, öperler -"

"Öperler mi?" dedi Vernon Enişte, hafiften irileşmiş gözlerle. "Öperler mi?"

"Ağzının içinden ruhunu emip almalarına böyle deniyor."

Petunia Teyze minik bir çığlık koyverdi.

"Ruhu mu? Yoksa onun ruhunu -ruhu hâlâ-"

Dudley'yi omuzlarından tutup sarstı, ruhunun içeride takırdadığını duyabilecek mi diye deneme yapıyordu sanki.

"Tabii ki ruhunu almadılar, alsalar anlardınız," dedi Harry öfkeyle.

"Onları püskürttün, ha oğlum?" dedi Vernon Enişte yüksek sesle. Konuşmayı bildiği sulara çekmeye çalışan birinin görünümüne

sahipti. "Onlara iki tane çaktın, ha?"

"Bir Ruh Emici'ye iki tane çakamazsın," dedi Harry dişlerini sıkarak.

"Niye bir şeyi yok peki?" diye horozlandı Vernon Enişte. "Niye içi boşalmadı peki?"

"Çünkü ben Patronus -"

VIJT. Bir tangırtı, kanatların pır pırı ve etrafa yavaşça yayılan tozlar eşliğinde, mutfak şöminesinden dördüncü bir baykuş fırladı.

"TANRI AŞKINA!" diye kükredi Vernon Enişte. Uzun süredir yapmadığı bir şeyi yapıyor, bıyığından tutam tutam kıl koparıyordu. "BURADA BAYKUŞA MÜSAADE ETMEM, BUNA GÖZ YUMMAM, SÖYLÜYORUM BAK!"

Ama Harry baykuşun bacağından parşömen tomarını çıkarmaya koyulmuştu bile. Bu mektubun Dumbledore'dan geldiğinden ve her şeyi - Ruh Emiciler'i, Mrs. Figg'i, Bakanlık'ın neyin peşinde olduğunu, kendisinin, yani Dumbledore'un her şeyi nasıl halletmeyi düşündüğünü açıkladığından öylesine emindi ki, ömründe ilk kez, Sirius'un elyazısını görünce hayal kırıklığına uğradı. Vernon Enişte'nin baykuşlar hakkındaki bitmek bilmeyen yaygarasını duymazdan gelerek ve bacadan çıkan bu en son baykuşun yarattığı toz bulutundan dolayı gözlerini kısarak, Sirius'un mesajını okudu:

Az önce Arthur bize neler olduğunu anlattı. Ne yaparsan yap, bir daha evden dışarı adım atma.

Harry'ye göre bu tepki bu gece olan onca şey karşısında o kadar yetersizdi ki, parşömenin arkasını çevirip mektubun devamı var mı diye baktı, ama başka bir şey yoktu.

Sinirlenmeye başlamıştı yine. Tek başına iki Ruh Emici'yi püskürttüğü için kimse "aferin" demeyecek miydi? Mr. Weasley de Sirius da, sanki Harry yanlış bir şey yapmış da, azarlamayı ne kadar hasar oluştuğunun tespitinden sonraya bırakıyorlarmış gibi davranıyorlardı.

"... bir baykuş olayı, aman yani bir baykuş alayı, dadandı evime. Buna müsaade etmem, çocuk, müsaade -"

"Baykuşların gelmesine engel olamam," diye çıkıştı Harry, Sirius'un mektubunu avcunun içinde buruşturarak.

"Bu gece neler oldu, işin gerçeğini duymak istiyorum!" diye havlar gibi bağırdı Vernon Enişte. "Madem Dudley'yi incitenler Ruh Eğici'lerdi, sen niye okuldan atıldın? O zamazingodan yapmışsın işte, kendin söyledin!"

Harry sakinleşmek için uzun bir soluk aldı. Başı yine ağrımaya başlamıştı. Mutfaktan çıkmayı, Dursley'lerden uzaklaşmayı her şeyden çok istiyordu.

"Patronus Büyüsü'nü Ruh Emiciler'den kurtulmak için yaptım," dedi, kendini sakin olmaya zorlayarak. "Onlara karşı işe yarayan tek şey bu."

"Ama Ruh Ediciler'in Little Whinging'de ne işi vardı?" dedi Vernon Enişte, zıvanadan çıkmış halde.

"Bir şey diyemeyeceğim," dedi Harry bıkkınlıkla. "Hiçbir fikrim yok."

Başı floresan ışığın ışıltısına tempo tutarcasına zonkluyordu şimdi. Öfkesi yavaş yavaş diniyordu. Kendini bitmiş tükenmiş hissediyordu. Dursley'lerin hepsi birden gözlerini ona dikmiş bakıyorlardı.

"Senin yüzünden," dedi Vernon Enişte şiddetle. "Bunun seninle ilgisi var, çocuk, eminim. Yoksa niye buraya gelsinler? Yoksa niye o yolda ortaya çıksınlar? Herhalde kilometrelerce mesafede senden başka - başka -" Belli ki "büyücü" sözcüğünü söylemeye içi elvermiyordu. "Senden başka öyle biri yoktur."

"Niye geldiklerini bilmiyorum."

Ama Vernon Enişte'nin sözleri, Harry'nin yorgun düşmüş beynini yeniden harekete geçirmişti. Sahi, Ruh Emiciler Little Whinging'e niye gelmişlerdi ki? Harry'nin olduğu yolda ortaya çıkmaları nasıl tesadüf olabilirdi? Buraya gönderilmiş miydiler? Sihir Bakanlığı Ruh

Emiciler'in kontrolünü mü kaybetmişti? Dumbledore'un tahmin ettiği gibi, Azkaban'dan ayrılıp Voldemort'a mı katılmışlardı?

"Bu Ruh Eziciler bir üşütükler hapishanesini mi bekliyor?" diye sordu Vernon Enişte, Harry'nin düşüncelerinin izinden acemice giderek.

"Evet," dedi Harry.

Başının sızısı bir dursa, mutfaktan çıkıp karanlık odasına bir gidebilse, düşünebilse...

"Aha! Seni tutuklamaya gelmişlerdi!" dedi Vernon Enişte, doğruluğu su götürmez bir sonuca varmış birinin muzaffer edasıyla. "İşte bu, değil mi, çocuk? Kanundan kaçıyorsun!"

"Tabii ki kaçmıyorum," dedi Harry. Bir sineği kovmak istermiş gibi başını iki yana salladı, şimdi kafası çılgıncasına çalışıyordu.

"Peki o zaman neden -"

Harry alçak sesle, Vernon Enişte'den çok kendi kendine, "Onları o göndermiş olmalı," dedi.

"Ne dedin? Kim göndermiş olmalı?"

"Lord Voldemort," dedi Harry.

"Büyücü", "sihir" ya da "asa" gibi sözcükleri duyduklarında irkilen ve ciyaklayan Dursley'lerin, gelmiş geçmiş en kötücül büyücünün adını duyup da bir parça bile ürpermemelerinin ne kadar garip olduğunu hayal meyal fark eder gibi oldu.

"Lord - dur bir dakika," dedi Vernon Enişte. Yüzünü buruşturmuştu, bir domuzunkine benzeyen gözlerinde yavaş yavaş bir anlama ışığı belirmişti. "O adı duymuştum... o değil miydi, hani -"

"Annemle babamı öldüren kişi, evet," dedi Harry.

"Ama o gitmişti," dedi Vernon Enişte sabırsızca, Harry'nin annesiyle babasının öldürülmesinin acı verici bir mesele olduğuna dair en ufak bir belirti göstermeden. "O dev herif söylemişti. Gitmiş."

"Geri döndü," dedi Harry sıkıntıyla.

Petunia Teyze'nin hastane gibi temiz mutfağında, son model buzdolabının ve geniş ekran televizyonun yanında durup Vernon Enişte'yle sakin sakin Ruh Emiciler'den bahsetmek Harry'ye çok tuhaf geliyordu. Ruh Emiciler'in Little Whinging'e gelmesi, Privet Drive'ın iflah olmaz bir biçimde sihirden yoksun dünyasını onun ötesindeki dünyadan ayıran muazzam, görünmez duvarda gedik açmıştı adeta. Harry'nin iki yaşamı bir şekilde birleşmiş, her şey tepetaklak olmuştu; Dursley'ler sihirli dünyaya ilişkin ayrıntıları öğrenmek istiyorlardı, Mrs. Figg Dumbledore'u tanıyordu; Ruh Emiciler Little Whinging'de süzülüyordu ve kendisi Hogwarts'a belki de asla dönemeyecekti. Harry'nin başı iyice zonklamaya başladı.

"Döndü mü?" diye fısıldadı Petunia Teyze.

Harry'ye daha önce hiç bakmadığı gibi bakıyordu. Ve birdenbire, ömründe ilk defa, Harry, Petunia Teyze'nin annesinin kardeşi olduğunun tam anlamıyla bilincine vardı. Şu anda bundan niye böylesine etkilendiğini bilmiyordu. Tek bildiği, odada Lord Voldemort'un geri dönmesinin ne anlama gelebileceğini sezebilecek yegâne kişinin kendisi olmadığıydı. Petunia Teyze daha önce ömründe ona öyle bakmamıştı. Büyük, solgun gözleri (kız kardeşininkilerden o kadar farklıydı ki) nefret ya da kızgınlıkla kısılmamış, korkudan faltaşı gibi açılmıştı. Petunia Teyze'nin Harry kendini bildi bileli sürdürdüğü amansız kandırmaca -sihir diye bir şeyin de, Vernon Enişte'yle yaşadığı dünyadan başka bir dünyanın da olmadığı kandırmacası- ansızın yerle bir olmuş gibiydi.

"Evet," dedi Harry, bu defa doğrudan doğruya Petunia Teyze'ye hitap ederek. "Bir ay önce döndü. Onu gördüm."

Petunia Teyze'nin elleri Dudley'nin deri kaplı iriyarı omuzlarını bulup sıkı sıkı kavradı.

"Bir dakika," dedi Vernon Enişte, bir karısına, bir Harry'ye bakarak. Belli ki ikisinin arasında oluşan bu beklenmedik anlaşma onu sersemletmiş, kafasını karıştırmıştı. "Bir dakika. Bu Voldizımbırtı döndü diyorsun yani."

"Evet."

"Şu aileni öldüren kişi."

"Evet."

"Şimdi de arkandan Ruh Ekiciler'i mi gönderiyor?"

"Öyle görünüyor," dedi Harry.

"Anlıyorum," dedi Vernon Enişte, bir beti benzi atmış karısına, bir Harry'ye bakıp pantolonunu çekerek. Sanki şişiyor, kocaman mor suratı Harry'nin gözlerinin önünde geriliyordu. "Eh, işte bu, kantarın topunu kaçırır," dedi. Kendini şişirirken gömleğinin önü iyiden iyiye gerginleşmişti. "Bu evden çık git, çocuk!"

"Ne?" dedi Harry.

"Beni duydun - DIŞARI!" Vernon Enişte öyle bir böğürmüştü ki, Petunia Teyze ile Dudley bile yerlerinden zıplamışlardı. "DIŞARI! DIŞARI! Bunu yıllar önce yapmam gerekirdi! Baykuşlar burayı huzurevi niyetine kullanıyor, pudingler patlıyor, salonun yarısı yerle bir oluyor, Dudley'nin kuyruğu çıkıyor, Marge tavanda geziniyor, bir Ford Anglia uçuyor - DIŞARI! DIŞARI! Bittin artık! Tarih oldun sen! Madem peşinde bir kaçık var, artık burada kalamazsın, karımı ve oğlumu tehlikeye atamazsın, başımızı belaya sokamazsın. Beş para etmez annenle babanın izinden gidiyorsun madem, yetti artık! DIŞARI!"

Harry olduğu yere mıhlanmış gibi kaldı. Bakanlık'tan, Mr. Weasley'den ve Sirius'dan gelen mektuplar sol avcunun içinde buruşmuş halde duruyordu. “Ne yaparsan yap, bir daha evden dışarı adım atma. TEYZENLE ENİŞTENİN EVİNDEN AYRILMA.”

"Beni duydun!" dedi Vernon Enişte öne eğilerek. Koca mor suratı Harry'ninkine o kadar yaklaşmıştı ki, tükürükleri yüzüne sıçrıyordu. "Yürü bakalım! Yarım saat önce evden ayrılmaya can atıyordun! Ben de tamamen aynı fikirdeyim! Git, bir daha da buraya ayak basma! Seni baştan niye kabul ettik, bilmem, Marge haklıydı, yetimhaneye göndermeliydik. Fazla yufka yürekliydik, içinden çıkarabiliriz sandık, seni normale döndürebiliriz sandık, ama sen baştan çürüktün, yetti artık - baykuşlar."

Beşinci baykuş bacadan aşağı öyle hızlı fırladı ki yere çarptı, sonra tiz bir çığlıkla tekrar havalandı. Harry kırmızı bir zarfın içindeki

mektubu almak için elini kaldırdı, ama baykuş başının tepesinden geçip doğruca Petunia Teyze'ye gitti. Bunun üzerine Petunia Teyze çığlık attı ve kollarını yüzüne kapatıp eğildi. Baykuş kırmızı zarfı onun kafasının üstünden aşağı bıraktı ve dönüp bacadan yukarı uçarak gitti.

Harry fırladı, ama Petunia Teyze mektuba daha önce ulaştı.

"Sen aç istiyorsan," dedi Harry, "ama nasılsa mektupta ne dediğini ben de duyacağım. Bir Çığırtkan o."

"Bırak onu, Petunia!" diye kükredi Vernon Enişte. "Elini sürme ona, tehlikeli olabilir!"

"Bana gönderilmiş," dedi Petunia Teyze titreyen bir sesle. "Bana gönderilmiş, Vernon, bak! Mrs. Petunia Dursley, Mutfak, Dört Numara, Privet Drive -"

Korkuyla soluğunu tuttu. Kırmızı zarftan duman çıkmaya başlamıştı.

"Aç!" diye yüreklendirdi onu Harry. "Aç da bitsin şu iş! Nasılsa olan olacak."

"Hayır."

Petunia Teyze'nin eli titriyordu. Bir kaçış yolu arıyormuş gibi, gözleri mutfağı delice taradı, ama çok geçti artık - zarf alevler içinde kalmıştı. Petunia Teyze çığlığı bastı ve zarfı elinden attı.

Mutfağı masanın üzerindeki yanan mektuptan gelen ve duvarlarda yankılanan korkunç bir ses kapladı.

"Unutma, Petunia."

Petunia Teyze bayılacak gibi oldu. Elleri yüzünde, Dudley'nin yanındaki sandalyeye çöktü. Sessizlikte, zarftan artakalanlar da kül oldu.

"Nedir bu?" dedi Vernon Enişte boğuk bir sesle. "Ne- ben anla- Petunia?"

Petunia Teyze hiçbir şey demedi. Dudley şapşal şapşal annesine bakıyordu, ağzı açık kalmıştı. Sessizlik dehşet verici bir şekilde uzadı. Harry dumura uğramış halde teyzesine bakıyordu, başı patlayacakmış gibi zonkluyordu.

"Petunia, hayatım?" dedi Vernon Enişte çekingen çekingen. "P-Petunia?"

Kadın başını kaldırdı. Hâlâ titriyordu. Yutkundu.

"Çocuk - çocuk burada kalacak, Vernon," dedi cılız bir sesle.

"N-ne?"

"Kalıyor," dedi. Harry'ye bakmıyordu. Yeniden ayağa kalktı.

"O... ama Petunia..."

"Onu kapının önüne koyarsak komşular dedikoduya başlayacak," dedi. Hızla her zamanki uyanık, aksi tavrına dönüyordu, ama yüzü hâlâ çok solgundu. "Olmayacak sorular soracaklar, nereye gittiğini öğrenmek isteyecekler. Onu tutmak zorundayız."

Vernon Enişte eskimiş bir lastik gibi sönmeye başlamıştı.

"Ama Petunia, hayatım -"

Petunia Teyze ona aldırmadı. Harry'ye döndü.

"Odanda duracaksın," dedi. "Evden çıkmayacaksın. Git yat şimdi."

Harry kıpırdamadı.

"O Çığırtkan kimdendi?"

"Soru sorma” diye parladı Petunia Teyze.

"Büyücülerle temasta mısın?"

"Sana git yat dedim!"

"Ne demek istedi? Neyi unutma?"

"Git yat!"

"Nasıl -"

"TEYZENİ DUYDUN, GİT YAT ARTIK!"

-

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ÖNCÜ KOL

Ruh Emiciler'in saldırısına uğradım ve belki de Hogwarts'tan atılacağım. Neler olduğunu, buradan ne zaman çıkacağımı bilmek istiyorum.

Harry karanlık yatak odasındaki masasına ulaşır ulaşmaz bu cümleleri üç ayrı parşömen parçasına yazdı. İlki Sirius'a, ikincisi Ron'a, üçüncüsüyse Hermione'yeydi. Baykuşu Hedwig dışarıda avlanıyor, kafesi masada boş duruyordu. Harry odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek onu beklemeye başladı; başı çatlayacak gibi ağrıyor, yorgunluktan gözleri batıyor ve kaşınıyordu, ama beyni uyuyamayacak kadar meşguldü. Dudley'yi çeke çeke eve getirmekten sırtı ağrımıştı. Kafasındaki iki şiş, fena halde zonkluyordu; biri pencerenin, diğeri Dudley'nin yumruğunun geldiği yerdeydi.

Öfkeyle dolu, siniri burnunda, dişlerini gıcırdatıp yumruklarını sıkarak, pencerenin önünden her geçişinde yıldızlarla dolu gökyüzüne kızgın bakışlar atarak bir aşağı bir yukarı yürüdü durdu. Ruh Emiciler onu haklamaya gönderiliyor, Mrs. Figg ve Mundungus Fletcher gizlice onu takip ediyor, Hogwarts'tan uzaklaştırılıyor ve Sihir Bakanlığı'nda bir duruşmaya çağrılıyor - ve hâlâ kimse çıkıp ona neler olduğunu söylemiyordu.

Peki ya o Çığırtkan da neyin nesiydi? Mutfakta öyle korkutucu, öyle tehditkâr bir şekilde yankılanan kimin sesiydi?

Niye bilgi alamıyor, burada kapalı kalmış bekliyordu? Niye herkes ona yaramaz çocuk muamelesi ediyordu? “Başka büyü yapma, evde kal...”

Yanından geçtiği okul sandığına bir tekme savurdu, ama kızgınlığının yatışması şöyle dursun, şimdi kendini daha da kötü

hissediyordu; vücudunun çeşitli yerlerindeki acılara bir de ayak parmağınınki eklenmişti.

Topallaya topallaya pencerenin önünden geçerken, Hedwig hafif bir kanat hışırtısı eşliğinde, küçük bir hayalet gibi içeri süzüldü.

"Nihayet!" diye hırladı Harry, Hedwig kafesinin üstüne yumuşak iniş yaparken. "Bırak onu şimdi, sana bir iş vereceğim!"

Hedwig iri, yuvarlak ve kehribar rengi gözleriyle, gagasındaki ölü kurbağanın üzerinden ona sitem dolu bir bakış fırlattı.

"Buraya gel," dedi Harry. Eline üç küçük parşömen rulosuyla deri bir şerit alıp, tomarları Hedwig'in pullu bacağına bağladı. "Bunları doğruca Sirius'a, Ron'a ve Hermione'ye götür, şöyle güzel, uzun cevaplar almadan da döneyim deme. Gerekirse yeterli uzunlukta cevaplar yazdırana kadar gagala onları. Anladın mı?"

Hedwig, hâlâ gagasında duran kurbağa yüzünden boğuk bir sesle öttü.

"Hadi yola koyul o zaman," dedi Harry.

Hedwig hemen havalandı. O gider gitmez Harry soyunmadan kendini yatağa fırlatıp gözlerini karanlık tavana dikti. Bütün o diğer berbat duygular yetmezmiş gibi, şimdi bir de Hedwig'e çıkıştığı için kendini kötü hissediyordu; ne de olsa o, Privet Drive Dört Numara'daki tek arkadaşıydı. Neyse, Sirius, Ron ve Hermione'nin cevaplarıyla geri gelince ona kendini affettirirdi.

Çabuk yazacakları kesindi; bir Ruh Emici saldırısını görmezden gelecek değildiler ya. Büyük bir ihtimalle yarın kalktığında, her tarafından anlayış damlayan ve derhal Kovuk'a götürülmesi planlarına yer veren üç tane şişkin mektup bulacaktı. Bu huzur verici düşünceyle birlikte uyku onu sarıp sarmaladı ve bütün diğer düşünceleri boğdu.

*****

Ama ertesi sabah Hedwig dönmedi. Harry günü odasında geçirdi, bir tek tuvalete gitmek için dışarı çıktı. Petunia Teyze o gün üç kere, üç yaz önce Vernon Enişte'nin yerleştirdiği kedi kapısından içeri yemek bıraktı. Harry ne zaman ayak seslerini duysa, ondan Çığırtkan'la ilgili bilgi almaya çalıştı, ama teyzesi ser verip sır vermiyordu; ha ona soru sormuştu, ha kapı koluna. Dursley'ler bunun dışında Harry'nin yatak odasından uzak durdular. Zorla onların yanına gitmenin de bir anlamı yoktu Harry'ye göre; yeni bir kavga çıkarmakla eline hiçbir şey geçmezdi, olsa olsa iyiden iyiye kendini kaybeder, belki bir yasadışı büyü daha yapardı.

Bu, üç gün böyle devam etti. Harry bazen dinmek bilmez bir enerjiyle doluyor, kafasını hiçbir şeye veremeyip odada volta atıyor, onu bu karışıklığın ortasında endişelenmeye terk ettikleri için herkese veryansın ediyordu; bazen de üzerine öyle bir miskinlik çöküyordu ki, bir saat boyunca yatağında yatıp sersemleşmiş halde gözlerini boşluğa dikiyor, Bakanlık duruşmasının düşüncesiyle her tarafı sızım sızım sızlıyordu.

Ya aleyhinde karar verirlerse? Ya gerçekten onu okuldan atarlar ve asasını ortadan ikiye kırarlarsa? Ne yapardı, nereye giderdi? Bundan böyle sürekli Dursley'lerle birlikte yaşayamazdı. Başka bir dünya, gerçekten ait olduğu bir dünya görmüştü bir kere. Acaba Sirius'un geçen yıl Bakanlık'tan kaçmak zorunda kalmadan önce teklif ettiği gibi, onun evinde yaşayabilir miydi? Hâlâ reşit olmadığı düşünülürse, orada tek başına yaşamasına izin verilir miydi acaba? Yoksa bundan sonra nereye gideceğine başkaları mı karar verecekti? Uluslararası Gizlilik Nizamnamesi'ni, Azkaban'da hücreye kapatılmasına neden olacak kadar ciddi bir şekilde mi ihlal etmişti? Ne zaman bu düşünce aklına gelse, Harry yataktan kalkıp yine volta atmaya başlıyordu.

Hedwig gittikten sonraki dördüncü gece, Harry yine duygusuz anlarından birini yaşıyor, yorgun zihni tamamen boşalmış halde, gözlerini tavana dikmiş bakıyordu ki, eniştesi odaya girdi. Harry yavaşça başını çevirip ona baktı. Vernon Enişte en fiyakalı takım elbisesini giymişti, yüzünde müthiş bir kendini beğenmişlik ifadesi vardı.

"Dışarı çıkıyoruz," dedi.

"Pardon?"

"Biz -yani teyzen, Dudley ve ben- dışarı çıkıyoruz."

"İyi," dedi Harry ruhsuz bir sesle. Gözlerini tekrar tavana dikti.

"Biz yokken odandan çıkmak yok."

"Tamam."

"Televizyona, müzik setine ya da herhangi bir eşyamıza el sürmek yok."

"Peki."

"Buzdolabından yiyecek çalmak yok."

"Tamam."

"Kapını kilitliyorum."

"Kilitle tabii."

Harry'nin hiç karşılık vermemesinden açıkça şüphelenen Vernon Enişte ona ters ters baktı, sonra da lap lap yürüyerek odadan çıktı ve arkasından kapıyı kapadı. Harry anahtarın kilidin içinde dönüşünü ve Vernon Enişte'nin merdivenlerden paldır küldür inişini duydu. Birkaç dakika sonra da araba kapılarının çarpışını, motorun homurtusunu ve besbelli arabanın uzaklaştığına işaret eden sesi işitti.

Dursley'lerin gitmesi Harry'ye hiçbir şey ifade etmiyordu. Evdelermiş, dışarıdalarmış, umrunda bile değildi. Kalkıp odasının ışığını yakacak gücü bile bulamadı kendinde. Oda giderek daha da karanlıklaştı. Yatağında uzanmış, Hedwig'in döneceği o mutlu anın beklentisiyle her zaman ardına kadar açık tuttuğu pencereden gelen gece seslerini dinliyordu.

Boş evin her tarafından gıcırtılar geldi. Borular lıkırdadı. Harry hiçbir şey düşünmeden, bir tür uyuşukluk içinde, kederle sarmalanmış halde, orada öylece yattı.

Derken, aşağıdaki mutfaktan hayli belirgin bir şangırtı duydu.

Hemen doğruldu ve dikkat kesildi. Dursley'ler dönmüş olamazdı, daha çok erkendi, hem arabalarının sesi de kulağına çalınmamıştı.

Birkaç saniyelik sessizlik oldu, sonra birilerinin sesi geldi.

Hırsızlar, diye düşündü, yataktan usulca kalkarak - ama hemen sonra, hırsız olsalar alçak sesle konuşacakları aklına geldi, oysa mutfakta gezinen her kimse kesinlikle böyle bir zahmete girmiyordu.

Başucundaki komodinden asasını aldı ve kapıya dönerek olanca dikkatiyle dinledi. Ansızın irkildi, kilitten bir tıkırtı yükselmiş, kapısı ardına kadar açılmıştı.

Harry hiç kıpırdamadan olduğu yerde durup açık kapıdan karanlık merdiven sahanlığına baktı, başka ses gelecek mi diye kulak kesilmişti, ama gelmedi. Bir an tereddüt etti, sonra hızla ve çıt çıkarmadan, odasından çıkıp merdivenlerin başına gitti.

Yüreği ağzına geldi. Aşağıdaki karanlık holde birileri duruyordu, cam kapıdan gelen ışıkta siluetleri gözüküyordu; sekiz dokuz kişiydiler ve Harry'nin görebildiği kadarıyla hepsi ona bakıyordu.

"Birinin gözünü çıkarmadan o asayı indir, evlat," dedi birisi alçak sesle homurdanarak.

Harry'nin kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bu sesi tanıyordu, ama asasını indirmedi.

"Profesör Moody?" diye sordu tereddütle.

" '*Profesör*' meselesini bilemeyeceğim," dedi aynı ses homur homur, "öğretmenlik yapmaya pek fırsatım olmadı, değil mi? Aşağı gel, seni şöyle doğru dürüst görmek istiyoruz."

Harry asasını biraz indirdi, ama sıkı sıkı tutmaya devam etti, olduğu yerden de kımıldamadı. Şüphelenmek için çok geçerli bir nedeni vardı. Yakın zamanda Deli-Göz Moody'le birlikte dokuz ay geçirmiş, ancak daha sonra onun Moody falan değil, bir sahtekâr olduğunu öğrenmişti; dahası, bu sahtekâr, gerçek kimliği ortaya çıkmadan önce Harry'yi öldürmek istemişti. Ne yapacağı konusunda bir karar veremeden, aşağıdan biraz kısık ikinci bir ses geldi.

"Her şey yolunda, Harry. Seni götürmeye geldik."

Harry'nin kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi oldu. Bu sesi de tanıyordu, ama bir seneden uzun süredir duymamıştı.

"P-Profesör Lupin?" dedi inanamayarak. "Siz misiniz?"

"Niye karanlıkta duruyoruz?" dedi üçüncü bir ses. Bu seferki, Harry'nin hiç tanımadığı bir kadın sesiydi. "Lumos."

Bir asanın ucu parlayıp, sihirli ışığıyla holü aydınlattı. Harry gözlerini kırpıştırdı. Aşağıdakiler merdivenin dibinde toplanmış, dikkatle onu izliyorlardı, bazıları daha iyi görebilmek için boynunu uzatmıştı.

En yakınında Remus Lupin duruyordu. Hâlâ hayli genç olmasına rağmen Lupin'in yorgun ve hasta bir görünümü vardı; Harry'nin ona veda edişinden bu yana saçındaki beyaz teller artmıştı ve cüppesi her zamankinden de yamalı ve pejmürdeydi. Bununla beraber, Harry'ye bakan yüzünde koca bir gülümseme vardı. Harry de şokta olmasına karşın ona gülümsemeye çalıştı.

"Oo, tam da düşündüğüm gibi görünüyor," dedi ışıklı asasını yukarı kaldırmış olan cadı. Aralarında en genç o görünüyordu; solgun, kalp biçiminde bir yüzü, ışıldayan koyu renk gözleri ve parlak mor renkte kısa, diken diken saçları vardı. "Naber, Harry?"

"Evet, haklıymışsın, Remus," dedi en arkada duran kel, siyahi bir büyücü -kalın, telaşsız bir sesi vardı ve kulağına altın bir halka takmıştı- "adeta James'in kopyası."

"Gözleri hariç," dedi arkadaki hırıltılı sesli, gümüş saçlı büyücü. "Gözleri Lily'nin gözleri."

Burnunun hatırı sayılır bir parçası eksik olan uzun kır saçlı Deli-Göz Moody, birbirine hiç uymayan iki gözünü kısmış, Harry'ye şüpheyle bakıyordu. Bir gözü küçük, koyu renk ve boncuk gibiydi, öbürüyse kocaman, yuvarlak ve canlı bir elektrik mavişiydi - duvarların, kapıların ve kendi kafasının arkasını görebilen sihirli gözdü bu.

"O olduğundan iyice eminsin ya, Lupin?" diye homurdandı. "Gözcülük edeceğiz derken, onun kılığına girmiş bir Ölüm Yiyen'i alıp götürmeyelim de. Ona sadece gerçek Potter'ın bilebileceği bir şey soralım. Tabii aranızdan biri yanında Veritaserum getirmediyse?"

"Harry, Patronus'un hangi biçimi alıyor?" diye sordu Lupin.

"Çatalboynuzlu geyik," dedi Harry ürkekçe.

"Bu o, Deli-Göz," dedi Lupin.

Harry, herkesin gözlerini üzerinde fazlasıyla hissederek asasını kot pantolonunun arka cebine sokup merdivenlerden indi.

"Asanı oraya koyma, evlat!" diye kükredi Moody. "Ya tutuşursa? Senden iyi ne büyücüler bu yüzden poposunu kaybetmiştir!"

Mor saçlı kadın, Deli-Göz'e ilgiyle, "Poposunu kaybetmiş kim var tanıdığın?" diye sordu.

"Boşver şimdi, sen asanı arka cebinde tutma yeter!" diye gürledi Deli-Göz. "Asa güvenliğinin esaslarındandır bu, ama artık kimse zahmet edip de uygulamıyor." Topallaya topallaya mutfağa doğru ilerledi. Kadın gözlerini yuvarlayıp tavana bakarken de, "Görmedim sanma," diye ekledi sinirli bir sesle.

Lupin elini uzatıp Harry'nin elini sıktı.

"Nasılsın?" diye sordu, Harry'ye dikkatle bakarak.

"İ-iyiyim..."

Harry bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Dört hafta hiçbir şey olmamış, onu Privet Drive'dan almaya yönelik bir plan yapıldığının en ufak belirtisini bile görmemişti, şimdiyse çok önceden ayarlanmış gibi aniden bir dolu büyücü ortaya çıkmış, evinde sakin sakin duruyorlardı. Göz ucuyla Lupin'in etrafındakileri süzdü; hâlâ büyük bir hevesle ona bakıyorlardı. Birden dört gündür saçını taramadığının farkına vardı.

"Ben - Dursley'ler evde olmadığı için şanslısınız..." dedi geveleyerek.

"Şanlıymışız, hah!" dedi mor saçlı kadın. "Onları dışarı çeken bendim. Onlara Muggle postasıyla bir mektup gönderdim, İngiltere'nin En Bakımlı Banliyö Çimi Yarışması'na aday gösterildiniz diye. Şu anda ödül törenine gidiyorlar... daha doğrusu onlar öyle sanıyor."

Bir an Harry'nin gözünün önüne, İngiltere'nin En Bakımlı Banliyö Çimi Yarışması diye bir şey olmadığını öğrenince Vernon Enişte'nin yüzünün alacağı hal geldi.

"Gidiyoruz, değil mi?" diye sordu. "Kısa sürede mi?"

"Birazdan diyebiliriz," dedi Lupin. " '*Tehlike yok*' işaretini bekliyoruz."

"Nereye gidiyoruz? Kovuk'a mı?" diye sordu Harry umutla.

"Hayır, Kovuk'a değil," dedi Lupin, eliyle Harry'ye "mutfağa gel" işareti yaparak; büyücülerden oluşan küçük grup da arkalarından geliyor, hepsi merakla Harry'yi inceliyordu. "Çok riskli. Tespit edilemeyecek bir yere karargâh kurduk. Biraz vakit aldı..."

Deli-Göz Moody mutfak masasında oturmuş, bir cep şişesinden büyük yudumlar alıyor, sihirli gözü her tarafı tarayıp Dursley'lerin vakit kazandıran çok sayıda mutfak aletini gözden geçiriyordu.

"Bu, Alastor Moody, Harry," diye devam etti Lupin, eliyle Moody'yi göstererek.

"Evet, biliyorum," dedi Harry tedirgin tedirgin. Bir yıldır tanıdığını sandığı biriyle tanıştırılmak insana tuhaf geliyordu.

"Bu da Nymphadora -"

"Bana Nymphadora deme, Remus," dedi genç cadı, ürpererek. "Adım Tonks."

"Nymphadora Tonks, soyadıyla anılmayı tercih ediyor," diye tamamladı Lupin.

"Budala bir anne kalkıp sana da Nymphadora adını koysa, sen de soyadın kullanılsın isterdin," diye mırıldandı Tonks.

"Bu da Kingsley Shacklebolt." Uzun boylu siyahi büyücüyü gösterdi, adam eğilip selam verdi. "Elphias Doge." Hırıltılı sesli büyücü başıyla selam verdi. "Dedalus Diggle -"

Heyecanlı Diggle, "Daha önce karşılaşmıştık," diye cikledi, mor renkli silindir şapkasını düşürerek.

"Emmeline Vance." Zümrüt yeşili şallı, ciddi görünümlü cadı başını hafifçe yana eğdi. "Sturgis Podmore." Saman rengi saçlı, köşeli çeneli büyücü göz kırptı. "Ve Hestia Jones." Pembe yanaklı, siyah saçlı cadı ekmek kızartma makinesinin yanından el salladı.

Harry onlarla tanıştırılırken her birini sıkıntıyla başını eğerek selamladı. Keşke bana değil de başka bir yere bakıyor olsalardı, diye düşündü; kendini aniden sahneye çıkarılmış gibi hissediyordu. Ayrıca niye bu kadar çok kişinin geldiğini de merak ediyordu.

"Hayret verecek kadar çok kişi gelip seni almaya gönüllü oldu," dedi Lupin, Harry'nin zihnini okumuşçasına; dudaklarının kenarları hafifçe seğirdi.

"Eh, ne kadar çok, o kadar iyi," dedi Moody esrarlı bir edayla. "Biz senin korumalarınız, Potter."

" '*Tamamdır*' işaretini bekliyoruz," dedi Lupin, mutfak penceresinden dışarı bakarak. "Aşağı yukarı on beş dakikamız var."

"Şu Muggle'lar çok temiz, değil mi?" dedi Tonks denen cadı. Mutfağı büyük bir ilgiyle inceliyordu. "Benim babam Muggle doğumlu, ama pasaklı bir ihtiyar. Sanırım büyücülerde olduğu gibi, kişiden kişiye değişiyor, ha?"

"Şeyy - evet," dedi Harry. "Bak -" Lupin'e döndü, "neler oluyor, kimseden haber almadım.

Birkaç cadı ve büyücü tıslarcasına tuhaf sesler çıkardılar; Dedalus Diggle yine şapkasını düşürdü, Moody ise "Sus!" diye kükredi.

"Ne oldu ki?" dedi Harry.

"Burada bunları konuşamayız, çok riskli," dedi Moody, normal gözünü Harry'ye çevirerek. Sihirli gözü tavana dikiliydi hâlâ. "Lanet olsun," diye ekledi kızgın bir sesle, bir elini sihirli gözüne götürerek, "takılıp duruyor - o pislik herif taktığından beri."

Ve bir lavabo pompasınınkini epey andıran iğrenç bir plop sesiyle, gözünü yuvasından çıkardı.

"Deli-Göz, bu yaptığın iğrenç bir şey, farkındasın değil mi?" dedi Tonks, sohbet eder gibi.

"Bana bir bardak su getirir misin, Harry?" diye rica etti Moody.

Harry bulaşık makinesine gidip temiz bir bardak aldı ve musluktan su doldurdu. Büyücüler hâlâ onu ilgiyle izliyorlardı. Sürekli gözlerinin onda olması Harry'nin sinirine dokunmaya başlamıştı.

"Sağol," dedi Moody, Harry bardağı verdiğinde. Sihirli gözünü suya atıp parmağıyla dürteledi; göz şimşek hızıyla dönerek, hepsine tek tek baktı. "Dönüş yolculuğunda üç yüz altmış derece görüş açısı istiyorum."

"Nasıl gidiyoruz - her nereye gidiyorsak?" diye sordu Harry.

"Süpürgeyle," dedi Lupin. "Tek yolu bu. Cisimlenmek için çok gençsin, Uçuç Şebekesi'ni gözlüyor olacaklar, izinsiz bir Anahtar yapmak da başımıza çok büyük iş açar."

"Remus senin iyi uçtuğunu söylüyor," dedi Kingsley Shacklebolt kalın sesiyle.

"Harika uçuyor," dedi Lupin, saatine bakarak. "Neyse, gidip eşyalarını toplasan iyi olur, Harry, işaret geldiğinde hazır olmalıyız."

"Gelip sana yardım edeyim," dedi Tonks neşeli bir sesle.

Harry'le birlikte holü geçip merdivenlerden çıktı, bir taraftan da merak ve ilgiyle etrafına bakınıyordu.

"Tuhaf bir yer," dedi. "Biraz fazla temiz değil mi, ne dersin? Biraz anormal. Hah, bu daha iyi," diye ekledi, Harry'nin odasına girip ışığı açtıklarında.

Odasının evin geri kalanından çok daha dağınık olduğu su götürmezdi. Çok kötü bir ruh haliyle dört gün boyunca odasına tıkılı kalmış olan Harry, ortalığı toplama zahmetine katlanmamıştı. Kitaplarının çoğu yere saçılmıştı, kafasını dağıtmak için hepsini bir bir eline almış, sonra da bir kenara fırlatmıştı; Hedwig'in kafesinin temizlenmeye ihtiyacı vardı, kokmaya başlamıştı; Muggle giysileriyle büyücü cüppelerinden oluşan karman çorman bir yığın, açık duran sandığından yerlere taşmıştı.

Harry kitaplarını toplayıp aceleyle sandığına atmaya başladı. Tonks açık gardırobunun önünde durup, kapısının içinde asılı aynadaki

yansımasına eleştirel gözlerle baktı.

Diken diken saçından bir tutamı çekiştirerek, "Biliyor musun, sanırım mor benim rengim değil," dedi düşünceli düşünceli. "Beni biraz solgun mu gösteriyor, ne dersin?"

"Eee -" dedi Harry, Britanya ve İrlanda'nın Quidditch Takımları'nın üzerinden ona bakarak.

"Evet, öyle gösteriyor," dedi Tonks kararlı bir ses tonuyla. Bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini sıkı sıkı yumup yüzünü buruşturdu. Bir saniye sonra, saçı ciklet pembesine dönmüştü.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi Harry, gözlerini yeniden açan kadına ağzı bir karış açık bakarak.

"Ben bir Metamorfmagus'um," dedi Tonks, yansımasına yeniden bakıp, saçını bütün açılardan görebilmek için başını çevirerek. Arkasında duran Harry'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi aynadan görerek, "Yani görünümümü istediğim gibi değiştirebilirim," diye ekledi. "Böyle doğdum. Seherbaz eğitimi sırasında Saklanma ve Kılık Değiştirme'de hiç çalışmadan en yüksek notları aldım, süperdi."

"Sen bir Seherbaz mısın?" dedi Harry, etkilenmişti. Bir Karabüyücü Yakalayıcısı olmak, Hogwarts'tan sonra düşündüğü tek meslekti.

"Evet," dedi Tonks, gururla. "Kingsley de öyle, ama benden biraz daha üst düzeyde. Ben daha bir yıl önce kabul edildim. Gizlilik ve İz Sürme'den neredeyse kalıyordum. Felaket sakarım, buraya geldiğimizde aşağıdaki tabağı kırışımı duydun mu?"

"Metamorfmagus olmak öğrenilebilen bir şey mi?" diye sordu Harry, eşyalarını toplamayı unutup doğrularak.

Tonks kıkırdadı.

"Ara sıra o yara izini saklamak hiç de fena olmazdı, ha?"

Gözleri Harry'nin alnındaki şimşek biçimli yara izine takıldı.

"Evet, fena olmazdı," diye geveledi Harry, arkasını dönerek. İnsanların yara izine bakmalarından hoşlanmıyordu.

"Eh, senin işi zor yoldan öğrenmen gerekecek, korkarım," dedi Tonks. "Metamorfmagus olunmaz, doğulur, çok nadirdirler. Çoğu büyücünün, görünümünü değiştirmesi için bir asaya ya da iksire ihtiyacı vardır. Ama artık gitmemiz lazım, Harry, eşyalarını toplamamız gerekiyordu," diye ekledi suçlu bir ses tonuyla, yerdeki dağınıklığa bakarak.

"Haa - evet," dedi Harry. Birkaç kitap daha aldı.

"Aptallık etme, ben yaparsam daha çabuk olur - toplan" diye haykırdı Tonks, asasını geniş bir hareketle yerin üzerinde gezdirerek.

Kitaplar, giysiler, teleskop ve ölçek hep birlikte havalanıp karman çorman halde sandığa doluştular.

"Pek düzenli olmadı," dedi Tonks, sandığa gidip içindeki karışıklığa bakarak. "Annemin her şeyi düzenli bir şekilde yerleştirme gibi bir becerisi var -o yerleştirince çoraplar bile kendi kendine katlanıyor- ama nasıl yapıyor bir türlü çözemedim -bir tür bilek hareketi-" Umut içinde, asasını tutan eliyle hızlı bir bilek hareketi yaptı.

Harry'nin çoraplarından biri cılız bir kımıltının ardından sandığın içindeki karmaşanın üstüne yığıldı.

"Aman, neyse," dedi Tonks, sandığın kapağını pattadanak kapatarak, "en azından hepsini koyduk. Şu da biraz temizlense iyi olur," dedi Hedwig'in kafesini işaret ederek. "Aklapakla." Birkaç tüy ve pislik ortadan kayboldu. "Eh, böyle biraz daha iyi -şu ev işi büyülerini bir türlü kıvıramamışımdır. Pekâlâ- her şeyi aldık mı? Kazan? Süpürge? Vay be! - Bir Ateşoku ha?"

Harry'nin sağ elindeki süpürgeyi görür görmez gözleri iri iri açıldı. Uluslararası standarttaki bu süpürge, Sirius'un hediyesi ve Harry'nin gurur kaynağıydı.

"Bense hâlâ bir Kuyrukluyıldız İki Yüz Altmış kullanıyorum," dedi Tonks imrenerek. "Şey, neyse... asan hâlâ kotunda mı? Poponun iki yarısı da yerinde mi? Pekâlâ, gidelim. Lokomotor sandık."

Harry'nin sandığı yerden birkaç santim havalandı. Tonks, sol elinde Hedwig'in kafesi, asasını bir orkestra şefinin batonu gibi tutarak,

sandığı odanın öbür tarafına uçurup önleri sıra kapıdan dışarı çıkarttı. Harry elinde süpürgesiyle onun peşinden merdivenlerden indi.

Mutfağa döndüklerinde Moody gözünü yerine takmıştı. Göz temizlendikten sonra öyle hızlı dönmeye başlamıştı ki, ona bakınca Harry'nin midesi bulanıyordu. Kingsley Shacklebolt ve Sturgis Podmore mikrodalga fırını inceliyorlar, Hestia Jones ise çekmeceleri karıştırırken bulduğu patates soyucuya bakıp kahkahalar atıyordu. Lupin, Dursley'lere yazılmış bir mektubu mühürlemekle meşguldü.

"Harika," dedi Lupin, Tonks ve Harry içeri girdiğinde başını mektuptan kaldırarak. "Sanırım bir dakikamız falan var. Bahçeye çıkıp hazır durumda beklesek iyi olur herhalde. Harry, teyzenle eniştene bir mektup bıraktım, endişelenmesinler -"

"Endişelenmezler," dedi Harry.

"- güvendesin -"

"Bu olsa olsa morallerini bozar."

"- onları bir dahaki yaza göreceksin diye."

"Mecbur muyum?"

Lupin gülümsedi ama cevap vermedi.

"Buraya gel, evlat," dedi Moody aksi bir edayla. Asasıyla Harry'ye yanına gelmesini işaret etti. "Sana bir Hayalbozan yapmam lazım."

"Ne yapmanız lazım?" dedi Harry tedirgin bir sesle.

"Hayalbozan Büyüsü," dedi Moody, asasını kaldırarak. "Lupin'in dediğine göre bir görünmezlik pelerinin varmış, ama uçarken üstünde durmaz; böyle daha iyi gizlenirsin. Hadi bakalım -"

Kafasının üstüne asasıyla sertçe dokundu ve Harry, sanki Moody orada yumurta kırmış gibi tuhaf bir hisse kapıldı; asanın değdiği yerden vücuduna soğuk damlacıklar yayılıyor gibiydi.

"İyi numara, Deli-Göz," diye takdir etti Tonks, Harry'nin karnına doğru bakarak.

Harry vücuduna baktı, daha doğrusu eskiden vücudunun olduğu yere, çünkü gördüğü şey artık ona ait değil gibiydi. Görünmez değildi; sadece arkasındaki mutfak bölümünün rengini ve dokusunu almıştı. Anlaşılan, iki ayaklı bir bukalemuna dönüşmüştü.

"Hadi bakalım," dedi Moody, asasıyla arka kapının kilidini açarak.

Hep birlikte dışarı, Vernon Enişte'nin güzel ve bakımlı çimlerine çıktılar.

"Hava açık," diye homurdandı Moody, sihirli gözüyle semaları tarayarak. "Biraz daha bulut örtüsü iyi olurdu gerçi. Pekâlâ, sen," diye buyurdu Harry'ye, "bitişik düzende uçacağız. Tonks tam önünde olacak, kuyruğundan ayrılma. Lupin seni aşağıdan koruyacak. Ben arkanda olacağım. Diğerleri etrafımızda turlayacak. Ne olursa olsun safları bozmuyoruz, anladın mı? İçimizden biri öldürülürse -"

"Öyle bir ihtimal mi var?" diye sordu Harry endişeyle, ama Moody onu duymazdan geldi.

"- diğerleri uçmaya devam etsin, durmayın, safları bozmayın. Hepimizi haklarlarsa da bir sen kalırsan, Harry, artçı kol hazır bekliyor; doğuya uç, seni bulurlar."

"Böyle şen şakrak konuşma, Deli-Göz, işimizi ciddiye almıyoruz sanacak," dedi Tonks. Harry'nin sandığıyla Hedwig'in kafesini süpürgesinden sarkan bir emniyet kayışına bağladı.

"Çocuğa planı anlatıyorum sadece," diye homurdandı Moody. "İşimiz onu sağ salim karargâha ulaştırmak, bu arada ölürsek -"

"Kimse ölmeyecek," dedi Kingsley Shacklebolt, kalın, sakinleştirici sesiyle.

"Süpürgelerinize binin, ilk işaret geldi!" dedi Lupin sertçe. Gökyüzünü gösterdi.

Çok, çok yukarılarda, yıldızların arasında parlak kırmızı kıvılcımlar çakıyordu. Harry onların asa kıvılcımları olduğunu hemen anladı. Sağ bacağını Ateşoku'nun üzerinden attı ve sapı sıkı sıkı kavradı.

Süpürge hafif hafif titriyordu, sanki o da havalanmaya Harry kadar hevesliydi.

"İkinci işaret, gidelim!" dedi Lupin yüksek sesle. Üstlerinde yine kıvılcımlar çakıyordu, bu defa yeşildiler.

Harry ayağıyla yere kuvvetlice vurdu. Serin gece havası saçını yalarken, Privet Drive'ın kare biçimindeki düzenli bahçeleri hızla geride kalıp, koyu yeşillerden ve siyahlardan oluşan bir yamalı bohçanın içinde gözden kayboldu. Bakanlık duruşmasına dair her şey Harry'nin aklından çıktı gitti, sanki yüzüne vuran rüzgâr onları başının içinden söküp atmıştı. Kalbi zevkten çatlayacak gibiydi; yeniden uçuyordu, bütün yaz hayalini kurduğu gibi Privet Drive'dan uzaklara uçuyordu, eve dönüyordu... Bir an, bütün sorunları küçülüp yok olmuş, engin, yıldızlı gökyüzünde önemsizleşmiş gibiydi. Muhteşemdi.

Moody arkasından, "Tam sol, tam sol, yukarı bakan bir Muggle var!" diye bağırdı. Tonks yön değiştirdi, Harry de önündeki süpürgeden deli gibi sallanan sandığını izleyerek onu takip etti. "Daha fazla yüksekliğe ihtiyacımız var... çeyrek mil daha!"

Yükselirlerken soğuktan Harry'nin gözleri yaşla doldu; aşağıda araba farları ve sokak lambalarının toplu iğne başı büyüklüğündeki ışıklarından başka hiçbir şey göremiyordu artık. O minicik ışıklardan ikisi Vernon Enişte'nin arabasına ait olabilirdi... Dursley'ler şimdi, Çim Yarışması diye bir şey olmadığından küplere binmiş halde, boş evlerine dönüyor olmalıydılar... Harry bunu düşününce kahkahalarla güldü, ama diğerlerinin cüppelerinin hışırtısı, sandıkla kafesi tutan emniyet bağının gacırtısı ve havada hızla giderken rüzgârın uğuldaması sesini bastırdı. Bir aydır kendini bu kadar canlı ya da bu kadar mutlu hissetmemişti.

"Güneye dönün!" diye bağırdı Deli-Göz. "İleride kasaba var!"

Aşağıdaki ışıklardan oluşmuş örümcek ağının üzerinden geçmemek için sağa doğru uçtular.

"Güneydoğuya yönelin ve yükselin, ileride içine saklanabileceğimiz alçak bir bulut var!" diye seslendi Moody.

"Bulutların içinden gitmiyoruz!" diye bağırdı Tonks kızgın bir sesle, "sırılsıklam oluruz, Deli-Göz!"

Onun böyle demesi Harry'nin içini rahatlattı; Ateşoku'nun sapını tutan elleri ufak ufak hissizleşiyordu. Keşke palto giyseydim, diye düşünüyordu; titremeye başlamıştı.

Deli-Göz'ün talimatları doğrultusunda arada bir yön değiştirmeye devam ettiler. Harry, kulaklarını acıtmaya başlayan buz gibi rüzgâr yüzünden gözlerini kısmıştı. Daha önce sadece bir kez süpürge üzerinde bu kadar üşüdüğünü hatırlıyordu - üçüncü sınıftayken fırtınalı bir havada Hufflepuff'la yaptıkları Quidditch maçında. Etrafındaki koruma çemberi, dev yırtıcı kuşlar gibi turlayıp duruyordu. Harry zamanın izini yitirdi. Ne kadardır uçtuklarını merak etti, ona en az bir saat olmuş gibi geliyordu.

"Güneybatıya dönüyoruz!" diye haykırdı Moody. "Otoyoldan geçersek hiç hoş olmaz!"

Harry artık o kadar üşümüştü ki, aşağıda giden arabaların içindeki rahat, kuru ortamı özlemle andı. Uçuç tozuyla yolculuğu daha da bir özlemle andı; şöminelerin içinde fırıl fırıl dönmek rahatsız edici olabilirdi ama, en azından alevlerin içi sıcaktı... Kingsley Shacklebolt hızla yanından geçti, saçsız kafası ve küpesi ay ışığında hafifçe parlıyordu... şimdi Emmeline Vance sağındaydı, elinde asası, başını bir sağa bir sola çeviriyordu... sonra o da üzerinden geçip gitti, yerine Sturgis Podmore geldi...

"Bir parça geri dönmeliyiz, takip edilmediğimizden emin olmamız gerek!" diye bağırdı Moody.

"DELİRDİN Mİ, DELİ-GÖZ?" diye çığlık attı Tonks önden. "Hepimiz buz kestik, süpürgelerimize yapıştık kaldık! Rotadan uzaklaşıp durursak oraya anca bir dahaki hafta varırız! Ayrıca, artık geldik sayılır!"

"İnişe geçme vakti!" dedi Lupin'in sesi. "Tonks'u takip et, Harry!"

Harry, Tonks'un peşinden dalışa geçti. Şimdiye kadar gördüğü en büyük ışık kümesine doğru gidiyorlardı: Parıl parıl parlayan dikey ve yatay çizgilerin arasına simsiyah bölümlerin serpiştirildiği, birbirini

keserek sere serpe uzanan, muazzam bir yığın. Alçaldıkça alçaldılar, en sonunda Harry farları ve sokak lambalarını, bacaları ve televizyon antenlerini tek tek seçebilmeye başladı. Yere ulaşmayı çok istiyordu, ama inince birinin onu ısıtıp süpürgesinden sökmesi gerekeceğinden de emindi.

"İşte geldik!" diye seslendi Tonks. Birkaç saniye sonra, inmişti.

Harry onun tam arkasına kondu ve küçük bir meydanın ortasındaki bakımsız çimenin üzerinde süpürgesinden indi. Tonks, Harry'nin sandığını çözmeye başlamıştı bile. Harry titreyerek çevreye göz gezdirdi. Etrafındaki evlerin pis cepheleri hiç de cesaret verici değildi; bazılarının kırık pencereleri sokak lambalarının ışığında sönük sönük parıldıyordu, kapıların çoğunun boyası kalkmıştı, çoğu evin önündeyse yığınla çöp birikmişti.

"Neredeyiz?" diye sordu Harry, ama Lupin sessizce, "Birazdan," dedi.

Moody pelerininin içinde bir şeyler arıyordu, yamru yumru elleri soğuktan beceriksizleşmişti.

"Buldum," diye mırıldandı, gümüş bir çakmağa benzeyen bir şeyi havaya kaldırıp çakarak.

En yakındaki sokak lambası püf diye söndü. Elindeki çakmağı yeniden çaktı; bir sonraki lamba da söndü; meydandaki bütün lambalar karanlığa gömülene ve geriye sadece perde örtülü pencerelerden ve yukarıdaki hilalden gelen ışık kalana dek devam etti.

"Dumbledore'dan ödünç aldım," diye homurdandı Moody, Püfür'ü cebine koyarak. "Pencereden bakan Muggle'ları hallettik böylece, ha? Hadi bakalım, çabuk ol."

Harry'yi kolundan tutup çimenlikten yola, oradan da kaldırıma götürdü; Lupin ve Tonks, aralarında Harry'nin sandığıyla arkalarından geliyor, koruma ekibinin geri kalanı da asalarını çıkarmış yanlarından yürüyordu.

En yakın evin üst penceresinden, bir müzik setinin boğuk sesi geliyordu. Kırık bahçe kapısının iç tarafındaki ağzına kadar dolu çöp

torbaları yığınından, çürümüş çöpün keskin kokusu yükseliyordu.

"Al bakalım," diye mırıldandı Moody, Harry'nin Hayalbozan'lı eline doğru bir parşömen parçası uzatıp, üzerinde yazanları okuyabilsin diye ışıklı asasını yakında tutarak. "Hemencecik oku ve ezberle."

Harry kâğıda baktı. Bitişik elyazısı bir yerden tanıdık geliyordu. Şöyle diyordu:

Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın Karargâhı'na,
Londra, Grimmauld Meydanı, On İki Numara'dan ulaşılabilir.

-

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM GRIMMAULD MEYDANI, ON İKİ NUMARA

"Zümrüdüanka Yoldaşlığı da neyin -?" diye başladı Harry.

"Hayır, evlat!" diye hırladı Moody. "İçeri girene kadar bekle!"

Parşömen parçasını Harry'nin elinden çekti ve asasının ucuyla tutuşturdu. Mesaj alevlenip büzüşür ve yere doğru süzülürken, Harry yeniden evlere baktı. On bir numaranın dışında duruyorlardı; sola bakınca on numarayı gördü; ancak sağda on üç numara vardı.

"İyi ama on -"

Lupin yavaşça, "Ezberlediğin şeyi düşün," dedi.

Harry düşündü ve cümlenin "Grimmauld Meydanı, On İki Numara" bölümüne geldiğinde, on bir ve on üç numaralar arasında ansızın ortaya yıpranmış bir kapı çıktı, hemen ardından da kirli duvarlar ve pis pencereler belirdi. Sanki fazladan bir ev şişiyor, iki tarafındakileri iterek kendine yer açıyordu. Harry, ağzı açık, bakakaldı. On bir numaradaki müzik seti bangırdamayı sürdürüyordu. Besbelli içerideki Muggle'lar hiçbir şey hissetmemişti.

Moody, Harry'nin sırtını dürterek, "Hadi, çabuk ol," diye homurdandı.

Harry yeni beliren kapıya bakarak, aşınmış taş merdivenlerden yukarı çıktı. Kapının siyah boyası eskiydi, yol yol çizilmişti. Gümüş kapı tokmağı kıvrılmış bir yılan şeklindeydi. Anahtar deliği ya da mektup atma deliği yoktu.

Lupin asasını çıkararak kapıyı bir kez tıklattı. Harry birçok gürültülü metalik tıkırtı duydu, bir de zincir takırtısına benzer bir ses. Kapı gıcırdayarak açıldı.

"Çabuk içeri gir, Harry," diye fısıldadı Lupin. "Ama fazla ileri gitme ve hiçbir şeye dokunma."

Harry eşiği aşarak neredeyse zifiri karanlık olan hole girdi. Rutubet ve toz kokusu alıyordu, bir de mayhoş bir çürüme kokusu. Burası insanda terk edilmiş bir bina izlenimi uyandırıyordu. Dönüp bakınca, diğerlerinin arkasından sırayla geldiklerini gördü. Lupin ve Tonks, sandığı ve Hedwig'in kafesini taşıyorlardı. Moody en üst basamakta durmuş, Püfür'ün sokak lambalarından çaldığı ışık toplarını salıveriyordu. Hepsi ampullerine uçtu ve Moody topallayarak içeri girip ön kapıyı kapamadan önce, meydan bir an turuncu bir ışıkla ışıldadı. Kapı kapanınca da, hol tam bir karanlığa gömüldü.

"Gel bakalım -" dedi Moody.

Harry'nin başına asasıyla sertçe vurdu. Harry bu sefer sırtından aşağı sıcak bir şey akıyormuş hissine kapıldı, Hayalbozan Büyüsü kaldırılmış olmalıydı.

"Şimdi kimse kıpırdamasın," diye fısıldadı Moody, "burayı biraz ışıklandırayım."

Diğerlerinin alçak sesle konuşmaları Harry'nin kötü bir hisse kapılmasına yol açtı, sanki ölüm döşeğindeki birinin evine gelmiş gibiydiler. Hafif bir tıslama sesi duydu, duvarlardaki eski moda gaz lambaları hayat bularak uzun, kasvetli bir koridorun yer yer kalkmış duvar kâğıtlarını ve havları dökülmüş halısını titrek ve zayıf bir ışıkla aydınlattı. Üzerinde örümcek ağları olan bir avize tepede parıldıyordu, uzun yılların kararttığı portreler duvarlarda çarpık çurpuk asılıydı. Harry, süpürgelikte bir şeyin seğirttiğini duydu. Hem avize, hem de yakındaki dengesiz masanın üstündeki kollu şamdan yılan şeklindeydi.

Telaşlı ayak sesleri duyuldu. Ron'un annesi Mrs. Weasley, holün öbür ucundaki bir kapıda belirdi. Onlara doğru hızlı hızlı gelirken yüzünde bir hoşgeldin tebessümü vardı, ama Harry son gördüğünden beri onun hayli zayıflayıp sararmış olduğunu fark etti.

"Ah, Harry, seni görmek ne güzeli" diye fısıldadı Mrs. Weasley. Önce onu kaburgalarını kırarcasına kucakladı, sonra da kol boyu uzakta tutarak, eleştirel bir gözle inceledi. "Solgun görünüyorsun;

beslenmeye ihtiyacın var senin, ama korkarım yemek için biraz beklemen gerekecek."

Onun arkasındaki büyücüler çetesine dönüp telaşla fısıldadı: "Az önce geldi, toplantı başladı."

Harry'nin arkasındaki büyücülerin hepsi ilgi ve heyecan dolu sesler çıkardılar ve onun yanından geçip sıra halinde, Mrs. Weasley'nin az önce geldiği kapıya yöneldiler. Harry, Lupin'in ardından gitmeye kalkınca Mrs. Weasley onun önünü kesti.

"Hayır, Harry, toplantı yalnızca Yoldaşlık üyelerine mahsus. Ron ve Hermione üst katta, toplantı bitene kadar onlarla bekleyebilirsin, sonra da yemek yiyeceğiz." Çok önemli bir şey söyler gibi fısıldayarak ekledi: "Ve holde alçak sesle konuş."

"Niye?"

"Hiçbir şey uyansın istemiyorum."

"Nasıl ya–"

"Sonra açıklarım, şimdi acelem var, toplantıda olmalıyım - ama sana nerede uyuyacağını göstereyim."

Parmağını dudağına götürüp sus işareti yaparak Harry'nin önüne düştü. Uzun, güve yemiş perdelerin önünden parmaklarının ucunda yürüyerek geçtiler. Harry bu perdelerin arkasında başka bir kapı olduğundan kuşkulandı. Kesik bir ifrit bacağından yapılmışa benzeyen kocaman bir şemsiyeliğin yanından geçip karanlık bir merdivenden çıktılar, duvardaki plakalara monte edilmiş bir dizi kurutulmuş kafanın önünden geçtiler. Harry biraz daha yakından bakınca, bu kafaların ev cinlerine ait olduğunu gördü. Hepsinin biraz domuz burnuna benzeyen burunları vardı.

Harry'nin hayreti, attığı her adımla birlikte artıyordu. Çok Karanlık bir büyücüye aitmiş gibi duran böyle bir evde ne işleri vardı?

"Mrs. Weasley, neden -?"

Mrs. Weasley, aklı başka yerde, "Ron'la Hermione her şeyi açıklarlar, canım, benim hemen gitmem lazım," dedi. "İşte -" ikinci

katın merdiven sahanlığına varmışlardı, "- sağdaki kapı senin. Toplantı bitince çağırırım."

Yine bir telaşla, merdivenleri indi.

Harry kir pas içindeki sahanlığı geçti, yatak odası kapısının yılan başı şeklindeki tokmağını çevirip kapıyı açtı. Gözüne kasvetli, yüksek tavanlı, çift yataklı bir oda çarptı; sonra tiz bir cıvıldama duyuldu, bunu daha da tiz bir çığlık izledi ve bol miktarda gür saç, görüşünü tamamen kapadı. Hermione kendini Harry'nin üstüne atıp var gücüyle öyle bir kucaklamıştı ki, neredeyse onu yere düşürecekti. Bu arada Ron'un minik baykuşu Pigwidgeon ise başlarının üstünde heyecanla dönüp duruyordu.

"HARRY! Ron, burda işte, Harry burda! Geldiğini duymadık! Ay, nasılsın! İyisin, değil mi? Bize çok kızdın mı? Kızmışsındır eminim, mektuplarımız beş para etmezdi, biliyorum - ama sana hiçbir şey söyleyemezdik. Dumbledore söylemeyeceğimize yemin ettirdi; ah, sana söyleyecek öyle çok şeyimiz var ki, hem senin de bize anlatacakların var - Ruh Emiciler! Duyduğumuz zaman -ve o Bakanlık duruşması- düpedüz rezalet, ben iyice araştırdım, seni atamazlar, atamazlar işte; Genç Yaşta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesi'nde, hayatı tehdit eden durumlarda büyü kullanılmasına ilişkin hüküm -"

Ron, kapıyı Harry'nin arkasından kapatırken, "Bırak da bir nefes alsın, Hermione," dedi sırıtarak. Ayrı kaldıkları bir ay boyunca birkaç santim büyümüş görünüyordu, artık her zamankinden daha boylu ve daha sıskaydı, ama uzun burnu, parlak kızıl saçları ve çilleri aynıydı.

Hermione, hâlâ ağzı kulaklarında, Harry'yi bıraktı, ama başka tek kelime etmesine fırsat kalmadan hafif bir vijt sesi duyuldu ve karanlık gardırobun tepesinden beyaz bir şey süzülerek, okşarcasına Harry'nin omzuna kondu.

"Hedwig!"

Kar beyazı baykuş, Harry tüylerini okşarken gagasını tıklattı ve onun kulağını muhabbetle kemirdi.

"Fıttırmış gibiydi," dedi Ron. "Senin son mektuplarını getirdiğinde bizi öyle gagaladı ki, ölüyoruz sandık, şuna bak -"

Harry'ye sağ elinin işaret parmağındaki, biraz iyileşmiş ama besbelli çok derin kesiği gösterdi.

"Ha, evet," dedi Harry. "Kusura bakma ama, cevap istiyordum yani - "

"Biz de sana cevap vermek istiyorduk, abi," dedi Ron. "Hermione'nin aklı çıktı, öyle bir başına habersiz kalırsan aptalca bir şeyler yapacağını söyleyip duruyordu, ama Dumbledore bize -"

"- bana söylememeniz için yemin ettirdi," dedi Harry. "Evet, Hermione söylemişti zaten."

En iyi iki arkadaşını görünce içine yayılan sıcaklık, karın boşluğuna buz gibi bir şeyin dolmasıyla soğumuştu. Birden -tam bir ay boyunca onları görme özlemi çektikten sonra- Ron ile Hermione onu yalnız bıraksalar daha memnun olacağını fark etti.

Gergin bir sessizlik oldu, Harry diğer ikisine hiç bakmadan Hedwig'i otomatik hareketlerle okşuyordu.

Hermione, soluğu biraz kesilmiş halde, "Böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyordu galiba," dedi. "Dumbledore, yani."

"Peki," dedi Harry. Hermione'nin ellerinde de Hedwig'in gagasının izlerini gördü, buna hiç üzülmediğini fark etti.

Ron, "Sanırım ona göre, senin en emniyette olduğun yer Muggle'ların yanı -" diye lafa başladı.

"Öyle mi?" dedi Harry, kaşlarını kaldırarak. "Sizin ikinizden biri bu yaz Ruh Emiciler'in saldırısına uğradı mı?"

"Eh, hayır - ama Zümrüdüanka Yoldaşlığı'ndan birilerinin her an peşinde olmalarının nedeni de bu -"

Harry aniden içinde büyük bir boşluk duygusu hissetti, sanki merdivenlerden inerken bir basamağı atlamış gibi. Demek izlendiğini ondan başka herkes biliyordu.

"Pek işe yaramadı ama, değil mi?" dedi, sesini yükseltmemek için elinden geleni yaparak. "Sonuçta kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım, değil mi?"

"Öyle kızdı ki," dedi Hermione, neredeyse huşuyla. "Dumbledore. Onu gördük. Mundungus'un nöbeti sona ermeden oradan ayrıldığını duyunca. Korkutucuydu."

"Eh, ben ayrıldığına memnunum," dedi Harry, soğuk soğuk. "Ayrılmasaydı eğer, ben de büyü yapmayacaktım ve belki de Dumbledore beni yaz boyunca Privet Drive'da bırakacaktı."

"Peki hiç... Sihir Bakanlığı duruşması için endişeli değil misin?" diye sordu Hermione yavaşça.

"Hayır," diye yalan söyledi Harry, meydan okurcasına. Onlara arkasını döndü, Hedwig omzuna kurulmuş, halinden memnun görünüyordu; Harry etrafa bakındı, ama bu oda hiç de onun moralini yükseltecek türden bir oda değildi. Rutubetli ve karanlıktı. Boyası soyulmakta olan duvarların çıplaklığını biraz olsun gideren tek şey, süslü bir çerçeve içindeki boş bir tuvaldi. Harry tuvalin yanından geçerken, pusuya yatmış, görünmeyen birinin kıs kıs gülüşünü duyduğunu sandı.

Sesine hâlâ ilgisiz bir hava vermeye çalışarak, "Peki, Dumbledore benim hiçbir şeyden haberdar olmamamı niye o kadar istiyor?" diye sordu. "Siz -ee- zahmet edip ona sordunuz mu hiç?"

Tam vaktinde başını kaldırınca, ikisinin bakıştığını gördü ve tam da onların korktuğu şekilde davrandığını anladı. Bu durum da sinirlerini düzeltmedi tabii.

"Neler olup bittiğini sana anlatmak istediğimizi Dumbledore'a söyledik," dedi Ron. "Söyledik, abi. Ama şimdi cidden işi başından aşkın, buraya geldik geleli onu topu topu iki kere gördük, pek vakti de yoktu. Sana yazdığımızda önemli şeyler söylememeye yemin ettirdi, baykuşların ele geçirilebileceğini söyledi."

Harry, "İstese yine de bana haber ulaştırabilirdi," dedi. "Şimdi bana, baykuşlar dışında bir mesaj iletme yöntemi bilmiyor demeyeceksiniz herhalde."

Hermione, Ron'a baktı ve sonra, "Ben de bunu düşündüm," dedi. "Ama senin hiçbir şey bilmeni istemiyordu."

"Belki de bana güvenilmeyeceğini düşünüyor," dedi Harry, onların yüzlerindeki ifadeyi kollayarak.

"Kalın kafalılık etme," dedi Ron. Hayli sıkkın görünüyordu.

"Ya da kendi başımın çaresine bakamayacağımı."

"Elbette öyle düşünmüyor!" dedi Hermione endişeyle.

"Peki öyleyse, siz ikiniz burada olup biten her şeyin bir parçasıyken, ben nasıl oluyor da Dursley'lerde kalıyorum?" dedi Harry. Kelimeler telaştan birbirinin üzerine biniyor, sesi her sözcükle birlikte gittikçe daha fazla yükseliyordu. "Nasıl oluyor da sizin ikinizin olup biten her şeyi bilmenize izin veriliyor?"

"Bilmiyoruz ki!" diye sözünü kesti Ron. "Annem bizi toplantıların yakınına bile sokmuyor, çok genç olduğumuzu söylüyor -"

Ama Harry, kendi de farkına varmadan bağırmaya başlamıştı bile.

"DEMEK TOPLANTILARA KATILMADINIZ, AMAN NE KÖTÜ! YİNE DE BURDAYDINIZ AMA, DEĞİL Mİ? BERABERDİNİZ! BENSE BİR AY BOYUNCA DURSLEY'LERDE TIKILDIM KALDIM! ÜSTELİK DE SİZİN YAPABİLDİĞİNİZDEN ÇOK DAHA FAZLASINI YAPMIŞTIM, HEM DUMBLEDORE DA BUNU BİLİYOR - FELSEFE TAŞI'NI KİM ALDI? RIDDLE'DAN KİM KURTULDU? İKİNİZİ DE RUH EMİCİLER'İN ELİNDEN ALAN KİM?"

Bir ay boyunca Harry'nin aklından geçmiş her tür acı ve küskünlük şimdi açığa çıkıyordu: Habersiz kalınca asabının bozuluşu, hepsinin onsuz birlikte olmalarına kırılışı, takip edilmesine ve bunun kendisine söylenmemesine karşı öfkesi - yarı yarıya utandığı bütün duygular sonunda zincirlerinden boşaldı. Hedwig gürültüden korkup yeniden gardırobun üstüne süzüldü; Pigwidgeon telaşla cıvıldadı ve başlarının etrafında daha da hızla dönmeye koyuldu.

"KİM GEÇEN YIL EJDERHALARLA SFENKS'LERİ VE BAŞKA HER TÜRLÜ İĞRENÇ ŞEYİ ALT ETMEK ZORUNDA KALDI? ONUN

GERİ DÖNDÜĞÜNÜ KİM GÖRDÜ? KİM ONDAN KAÇMAK ZORUNDA KALDI? BEN!"

Ron, ağzı yarı açık, orada öyle duruyordu, besbelli afallamıştı ve söyleyecek şey bulamıyordu, Hermione ise ağladı ağlayacak durumdaydı.

"AMA BEN NİYE NELER OLDUĞUNU BİLEYİM Kİ? NEDEN KİMSE BANA OLAN BİTENİ SÖYLEME ZAHMETİNE KATLANSIN Kİ?"

"Harry, biz sana söylemek istedik, gerçekten istedik -" diye başladı Hermione.

"O KADAR DA ÇOK İSTEMİŞ OLAMAZSINIZ, DEĞİL Mİ, İSTESENİZ BANA BİR BAYKUŞ GÖNDERİRDİNİZ, AMA DUMBLEDORE SİZE YEMİN ETTİRDİ -"

"Ettirdi ama -"

"DÖRT HAFTA SÜREYLE PRIVET DRIVE'A TIKILDIM KALDIM, ÇÖP TENEKELERİNDEN GAZETE ÇALDIM, NELER OLUP BİTTİĞİNİ ÖĞRENEYİM DİYE -"

"İstedik, ama -"

"ÇOK GÜLMÜŞSÜNÜZDÜR HERHALDE, HA, HEPİNİZ BURAYA ÇEKİLMİŞKEN -"

"Hayır, cidden -"

Hermione çaresizce, "Harry, gerçekten çok özür dileriz!" dedi, artık gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Kesinlikle haklısın, Harry - senin yerinde olsam öfkeden çılgına dönerdim!"

Harry gözlerinden ateşler saçarak ona baktı, hâlâ derin derin nefes alıyordu, sonra yine onlara arkasını döndü, bir aşağı bir yukarı yürümeye koyuldu. Hedwig gardırobun tepesinden kederli kederli öttü. Sadece Harry'nin ayaklarının altındaki tahtaların matemli çıtırtısıyla bozulan uzun bir sessizlik oldu.

Birden, "Hem burası neresi böyle?" diye sordu Ron'la Hermione'ye.

Ron hemen, "Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın Karargâhı," dedi.

"Acaba kimse zahmet edip de bana Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın ne-?"

Hermione çabucak, "Gizli bir örgüt," dedi. "Başında Dumbledore var, o kurdu zaten. Geçen sefer Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e karşı savaşan kişiler."

"Kimler var?" dedi Harry, ellerini cebine sokup olduğu yerde durarak.

"Hayli kalabalık–"

"Yirmi kadarını gördük," dedi Ron, "ama daha fazla olduklarını sanıyoruz."

Harry gözlerinden ateşler saçarak onlara baktı.

"Ee?" diye sordu, bir ona, bir öbürüne bakarak.

"Ee," dedi Ron. "Ee ne?"

"Voldemort!" dedi Harry öfkeyle. Hem Ron'un, hem de Hermione'nin yüzlerine korku dolu bir ifade geldi. "Neler oluyor? Neler karıştırıyor? Nerede? Onu durdurmak için ne yapıyoruz?"

Hermione ürkek ürkek, "Sana söyledik, Yoldaşlık bizi toplantılara almıyor," dedi. "Onun için de ayrıntıları bilmiyoruz - ama genel bir fikrimiz var," diye ekledi telaşla, Harry'nin yüzündeki bakışı görünce.

"Fred'le George Uzayan Kulaklar'ı icat etti de" dedi Ron. "Bayağı işe yarıyorlar."

"Uzayan-?"

"Kulaklar, evet. Ama son zamanlarda kullanmaktan vazgeçmek zorunda kaldık, çünkü annem buldu ve çılgına döndü. Fred ve George, annem onları çöpe atmasın diye hepsini saklamak zorunda kaldılar. Ama annem neler olduğunu anlayana kadar hayli işe yaradılar. Yoldaşlık'tan bir kısmının Ölüm Yiyenler'i izlediğini biliyoruz, onlar hakkında kayıt tutuyorlar -"

"Kimileri de Yoldaşlık'a yeni insanlar katmaya çalışıyor -" dedi Hermione.

Ron, "Bir kısmı da bir şeyi koruyor," dedi. "Hep koruma görevinden söz ediyorlar."

Harry alayla, "Ben olmayayım sakın?" diye sordu.

"Aa, evet," dedi Ron, yüzünde her şeyi yeni yeni anlamaya başlayan birinin ifadesiyle.

Burnundan soluyan Harry, yeniden odada dolaştı, Ron ve Hermione'den başka her yere bakıyordu. "Peki, toplantılara alınmadığınıza göre, siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Bana çok işiniz olduğunu söylemiştiniz."

"Biz," dedi Hermione çabucak, "bu evi temizliyoruz. Çok uzun zamandır boş kalmış, burada bir şeyler türemeye başlamış. Mutfağı temizlemeyi başardık, yatak odalarının büyük kısmını da. Sanırım bugün misafir odasını, AYYY!"

İki şaklamayla, Ron'un ikiz ağabeyleri Fred ve George, birden odanın ortasında belirmişlerdi. Pigwidgeon her zamankinden de çılgınca cıvıldamaya koyuldu ve ok gibi fırlayarak gardırobun üstündeki Hedwig'in yanına gitti.

Hermione, Ron kadar canlı kızıl saçlara sahip, ama daha tıknaz ve biraz daha kısa boylu ikizlere, "Yapmayın şunu n'olur!" dedi halsizce.

"Selam, Harry," dedi George, ona gülümseyerek. "Senin kulak okşayıcı sesini duyduk gibi geldi de."

"Öfkeni böyle içine atmamalısın, Harry," dedi Fred, o da gülümsüyordu. "Hepsini boşalt gitsin. Elli mil ötede seni duymamış bir iki kişi kalmış olabilir."

Harry, "Siz ikiniz Cisimlenme sınavından geçtiniz galiba?" diye homurdandı.

Fred, "Hem de üstün başarıyla," dedi. Elinde çok uzun, ten rengi, sicime benzer bir şey tutuyordu.

"Merdivenden inmek otuz saniye daha fazla sürerdi ancak," dedi Ron.

Fred, "Vakit Galleon'dur, küçük kardeş," dedi. "Her neyse, Harry, parazit yapıyorsun, alıcımız çalışmıyor. Uzayan Kulaklar," diye ekledi, Harry'nin havaya kalkan kaşlarına cevap olarak. Elindeki sicimi havaya kaldırdı; Harry, sicimin sahanlığa kadar uzadığını gördü. "Aşağıda neler olup bittiğini duymaya çalışıyoruz."

Ron, Kulak'a bakarak, "Dikkatli olmanız gerek," dedi, "annem bir daha onlardan birini görürse..."

Fred, "Riske değer," dedi, "önemli bir toplantı yapıyorlar."

Kapı açıldı ve kızıl saçlardan oluşan bir yele göründü.

"Ah, merhaba, Harry!" dedi Ron'un küçük kardeşi Ginny, neşeyle. "Sesini duydum gibi geldi de."

Fred'le George'a döndü, "Uzayan Kulaklar'dan umudu kesin," dedi. "Annem mutfak kapısına Sarsılmaz Büyüsü yapmış."

Süngüsü düşmüş görünen George, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Tonks bana nasıl anlayacağımızı söylemişti," dedi Ginny. "Kapıya bir şeyler fırlatıyorsun, çarpmazsa Sarsılmaz hale getirilmiş demek. Ben de boyuna merdivenlerin üstünden Tezekbombası atıp duruyorum, kapıya ulaşmadan havada yön değiştiriyorlar. Yani Uzayan Kulaklar'ın o aralıktan geçmesine imkân yok."

Fred derin derin içini çekti.

"Yazık. İhtiyar Snape'in ne işler peşinde olduğunu öğreneceğime bayağı inanmıştım."

"Snape mi?!" dedi Harry hemen. "Burda mı o?"

"Evet," dedi George, kapıyı usulca kapattı ve yataklardan birinin üzerine oturdu; Fred ve Ginny de onu izlediler. "Rapor veriyor. Çok gizli."

"Rezil," dedi Fred, tembel tembel.

Hermione ayıplarcasına, "Artık bizim tarafımızda," dedi.

Ron burnundan soludu. "Bu, onun bir rezil olmasını engellemez. Bizi gördüğünde o bakışı yok mu..."

"Bill de onu sevmiyor," dedi Ginny, sanki bu, meseleye noktayı koyarmışçasına.

Harry hırsının geçtiğinden emin değildi ama, bilgi edinmeye duyduğu açlık, bağırma dürtüsüne baskın çıkmıştı. Diğerlerinin karşısına, yatağa oturdu.

"Bill burada mı?" diye sordu. "Mısır'da çalıştığını sanıyordum ben onun."

Fred, "Eve gelip Yoldaşlık için çalışabilsin diye masa başı işi istedi," dedi. "Mezarları özlediğini söylüyor ama," sırıttı, "bir karşılığı da varmış."

"Ne demek istiyorsun?"

George, "Şu Fleur Delacour'u hatırlıyor musun?" dedi. "İngiliyzcee'sini ileğletme için Gringotts'ta çalışmaya başlamış -"

"Bill de ona bir sürü özel ders veriyor," diye bıyık altından güldü Fred.

"Charlie de Yoldaşlık'ta," dedi George, "ama hâlâ Romanya'da. Dumbledore örgüte olabildiğince çok yabancı büyücü getirilmesini istiyor, Charlie de çalışmadığı günlerde gereken temasları kurmaya çalışıyor."

Harry, "Bunu Percy yapamaz mıydı?" diye sordu. Son haber aldığında, üçüncü Weasley kardeş Sihir Bakanlığı'nın Uluslararası Sihirsel İşbirliği Dairesi'nde çalışıyordu.

Harry böyle deyince bütün Weasley'ler ile Hermione birbirlerine karanlık ve anlamlı bakışlar attılar.

Ron gergin bir sesle, "Ne yaparsan yap, ama annemle babamın önünde Percy'den bahsetme," dedi.

"Neden bahsetmeyeyim?"

"Çünkü Percy'nin adı her geçtiğinde babam elinde ne varsa kırıyor, annem de ağlamaya başlıyor," dedi Fred.

Ginny hüzünle, "Felaket," dedi.

George, yüzünde ender görülen cinsten çirkin bir bakışla, "Bence ondan kurtulduğumuz isabet oldu" dedi.

"Ne oldu ki?" diye sordu Harry.

Fred, "Percy'le babam kavga ettiler," diye cevap verdi. "Daha önce babamın kimseyi böyle haşladığını görmemiştim. Normalde bağıran hep annemdir."

"Okul bittikten sonraki ilk haftaydı," dedi Ron. "Gelip Yoldaşlık'a katılmak üzereydik. Percy eve geldi ve bize terfi ettiğini söyledi."

"Şaka mı ediyorsun?" dedi Harry.

Percy'nin çok hırslı olduğunu bildiği halde, Harry onun Sihir Bakanlığı'ndaki ilk işinde pek de başarılı olmadığı izlenimine kapılmıştı. Percy, patronunun Lord Voldemort'un kontrolünde olduğunu anlamamak gibi hayli büyük bir basiretsizlik göstermişti (Bakanlık buna inandığından değil tabii - hepsi Mr. Crouch'un aklını kaçırdığını düşünüyordu).

"Evet, hepimiz şaşırmıştık," dedi George, "çünkü Percy, Crouch meselesinde başını hayli belaya soktu, bir soruşturma oldu falan. Percy'nin Crouch'un keçileri kaçırdığını anlamış ve üstlerine bildirmiş olması gerektiğini söylediler. Ama Percy'yi bilirsin, Crouch sorumluluğu ona bırakmıştı, o da şikâyet etmedi tabii."

"Peki, nasıl oldu da terfi ettirdiler?"

Harry haykırmaktan vazgeçtiği için normal konuşmayı sürdürmeye pek hevesli görünen Ron, "Biz de onu merak ettik zaten," dedi. "Eve geldiğinde kendinden pek bir hoşnuttu -her zamankinden bile daha hoşnut, eğer böyle bir şeyi hayal edebiliyorsan tabii- ve babama, Fudge'ın bürosunda çalışma teklifi aldığını söyledi. Hogwarts'ı bitireli henüz bir yıl olmuş biri için gerçekten çok iyi bir iş: Bakan'ın İkinci Asistanı. Babamın çok etkileneceğini bekliyordu sanırım."

Fred beş karış suratla, "Ama babam etkilenmedi," dedi.

"Niye?" diye sordu Harry.

George, "Eh, anlaşılan Fudge Bakanlık'ı birbirine katıp, kimsenin Dumbledore'la teması var mı diye kontrol ediyormuş," dedi.

"Bugünlerde Dumbledore Bakanlık'ın gözünden düşmüş durumda," dedi Fred. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğünü söyleyerek sadece sorun yaratmaya çalıştığını düşünüyorlar."

George, "Babam diyor ki," dedi, "Fudge, Dumbledore'la işbirliği halinde olan herkesin masasını boşaltabileceğini açıkça belirtmiş."

"Mesele şu ki, Fudge babamdan şüpheleniyor, onun Dumbledore'la dost olduğunu biliyor ve Muggle takıntısı yüzünden de hep babamın biraz üşütük olduğunu düşünmüştür."

Kafası karışan Harry, "İyi ama, bunun Percy'le ne ilgisi var?" diye sordu.

"Şimdi ona geliyorum. Babama göre Fudge'ın Percy'yi bürosunda istemesinin tek nedeni, ondan aile -ve Dumbledore- hakkında casusluk yapmak için yararlanmayı düşünmesi."

Harry hafiften bir ıslık çaldı.

"Bahse girerim Percy buna bayılmıştır."

Ron sahte sahte güldü.

Tamamen keçileri kaçırdı. Dedi ki - eh, bir sürü korkunç şey söyledi. Bakanlık'a girdiğinden beri babamın kötü şöhretine karşı mücadele etmek zorunda kalmış, babamın hiç hırsı yokmuş ve onun için -bilirsin işte- fazla parası olmamış, yani -"

Harry kulaklarına inanamayarak, "Ne?" derken, Ginny de kızgın kedi sesine benzer bir ses çıkardı.

"Biliyorum," dedi Ron alçak sesle. "Ama sonra daha da beterini söyledi. Dedi ki, babam Dumbledore'un peşine takıldığı için budalanın biriymiş, Dumbledore'un başı büyük derde girecekmiş, babam da onunla birlikte mahvolacakmış ve o -Percy yani- kimin tarafında olması gerektiğini biliyormuş, o da Bakanlık'mış. Ve eğer annemle babam Bakanlık'a ihanet edeceklerse, o da herkesin artık onun ailemizden biri olmadığını bilmesi için elinden geleni

yapacakmış. O gece eşyalarını toplayıp evi terk etti. Şimdi burada, Londra'da yaşıyor."

Harry alçak sesle küfretti. Gerçi her zaman Ron'un ağabeyleri arasında en az Percy'yi sevmişti, ama yine de onun Mr. Weasley'ye böyle şeyler söyleyebileceği aklından bile geçmemişti.

Ron, "Annem perişan oldu," dedi. Bilirsin işte - ağladı falan. Percy'le konuşmaya çalışmak için Londra'ya geldi, ama o, kapıyı annemin suratına çarptı. İşyerinde babamla karşılaşınca ne yapıyor, bilmiyorum - herhalde görmezden geliyordur."

Harry ağır ağır, "Ama Percy, Voldemort'un döndüğünü biliyordur mutlaka," dedi. "Aptal değildir, annenle babanın kanıt olmadan her şeyi riske atmayacaklarını da bilir."

Ron, "Evet ama, işte senin adın da işin içine karıştı," dedi, Harry'ye gizlice bir bakış atarak. "Percy tek kanıtın senin dediklerin olduğunu söyledi ve... bilmiyorum yani... bunun yeterli olmadığını düşünüyormuş."

Hermione acı acı, "Percy Gelecek Postası'nı ciddiye alıyor," dedi, diğerlerinin hepsi de onaylarcasına başlarını salladılar.

Harry onlara bakarak, "Ne diyorsunuz siz?" diye sordu. Hepsi dikkatle onu süzüyordu.

"Sen - sen Gelecek Postası'nı almıyor musun?" diye sordu Hermione, ürkek ürkek.

"Evet, alıyorum!" dedi Harry.

Hermione daha da endişeli şekilde, "Peki -yani- baştan sona okuyor musun?" diye sordu.

Harry, kendini savunurcasına, "Hayır, okumuyorum," dedi. "Eğer Voldemort hakkında bir şey yazacak olsalar manşete çıkardı, değil mi?"

Ötekiler adı duyunca irkildi. Hermione telaşla konuşmayı sürdürdü: "Eh, görmek için baştan sona okuman lazımdı ama -şey- bu hafta bir iki kere senden söz ettiler."

"Ama görürdüm -"

"Sadece ilk sayfayı okursan göremezsin," dedi Hermione, başını sallayarak. "Uzun makalelerden söz etmiyorum. Senden şöyle bir söz edip geçiyorlar, sanki bitmek bilmez bir şakaymışsın gibi."

"Sen ne demek -"

Hermione zoraki bir sakinlikle, "Aslında hayli mide bulandırıcı," dedi. "Rita'nın yazdıkları üzerine bir şeyler kuruyorlar işte."

“Ama o artık orada çalışmıyor, değil mi?”

“Yo, hayır, sözünü tuttu - zaten başka şansı da yoktu," diye ekledi Hermione, hoşnut bir şekilde. "Ama şimdi yapmaya çalıştıklarının temelini de o attı."

"Neyin yani?" dedi Harry sabırsızlıkla.

"Pekâlâ, senin orda burda yere yığıldığını ve yara izinin acıdığını falan yazmıştı, biliyorsun."

"Evet," dedi Harry. Rita Skeeter'ın onun hakkında yazdıklarını hemencecik unutması mümkün değildi zaten.

"Eh işte, sanki büyük bir trajik kahraman ya da öyle bir şey olduğu hayalleri gören, ilgi peşinde biriymişsin gibi şeyler yazıyorlar," dedi Hermione. Sanki Harry'nin bunları çabucak duyması söylediklerini daha az tatsız hale getirecekmiş gibi, hızlı hızlı konuşuyordu. "Senin hakkında kötü niyetli yorumlar sokuşturup duruyorlar araya. Abartılı bir şey yazarlarsa eğer, '*Harry Potter'a yakışan bir hikâye*' gibi şeyler söylüyorlar; birinin başına komik bir kaza falan gelirse, '*Umarız başında yara izi yoktur, yoksa kalkıp ona tapınmamızı isteyebilir*' diyorlar -"

Harry öfkeyle, "Kimsenin bana tapınmasını -" diye başladı.

Hermione hemen, "İstemediğini biliyorum -" dedi, korkmuş görünüyordu. "Ben biliyorum, Harry. Ama ne yaptıklarını görüyorsun, değil mi? Seni kimsenin inanmayacağı birine dönüştürmeye çalışıyorlar. Bunun arkasında Fudge var, neyine istersen bahse girerim. İstiyorlar ki sokaktaki büyücüler sana bir

espri konusu, ünlü olmak ve bunu sürdürmek arzusuyla gülünç palavralar atmaya bayılan aptal bir çocuk gözüyle baksınlar."

"Demedim ki -istemedim ki- Voldemort benim annemle babamı öldürdü!" dedi Harry, tükürür gibi konuşarak. "Meşhur oldum, çünkü ailemi katletti ama beni öldüremedi! Kim bununla ün kazanmak ister ki? Hiç düşünmüyorlardı, bana kalsa asla -"

"Biliyoruz, Harry" dedi Ginny içtenlikle.

Hermione, "Tabii, Ruh Emiciler'in sana saldırması hakkında tek kelime etmediler," dedi. "Birisi onlara çenelerini tutmalarını söylemiş herhalde. Oysa bu gerçekten büyük bir haber olurdu, kontrolden çıkmış Ruh Emiciler. Senin Uluslararası Gizlilik Nizamnamesi'ni ihlal ettiğinden de söz etmediler. Biz ederler sanmıştık, senin bu aptal gösterişçi imajına pek uyardı çünkü. Bizce eteklerindeki bütün taşları dökmek için senin atılmanı bekliyorlar - yani, eğer atılırsan demek istiyorum, elbette," diye telaşla devam etti. "Aslında atılmaman gerek, yani kendi yasalarına uyarlarsa, aleyhindeki iddia geçerli değil."

Tekrar duruşmaya dönmüşlerdi, Harry ise bunu düşünmek istemiyordu. Konuyu nasıl değiştirsem diye düşündü, ama merdivenden gelen ayak sesleri, onu yeni bir konu bulma derdinden kurtardı.

"Eyvah."

Fred, Uzayan Kulak'ı şöyle iyice bir çekiştirdi. Hemen sonra yine büyük bir şaklama duyuldu, o ve George yok oldular. Birkaç saniye sonra Mrs. Weasley yatak odası kapısında belirdi.

"Toplantı bitti, şimdi aşağı inip yemek yiyebilirsiniz. Herkes seni görmek için ölüyor, Harry. Bütün o Tezekbombaları'nı mutfak kapısına kim bıraktı?"

"Crookshanks," dedi Ginny, hiç yüzü kızarmadan. "Onlarla oynamayı seviyor."

"Ah” dedi Mrs. Weasley, "ben de acaba Kreacher mı demiştim, böyle tuhaf şeyler yapmaya bayılıyor da. Şimdi, holde alçak sesle

konuşmayı unutmayın. Ginny, ellerin leş gibi, ne yapıyordun sen? Git de yemeğe oturmadan yıka lütfen."

Ginny ötekilere bakıp yüzünü buruşturdu, annesinin peşinden odadan çıkarak Harry'yi Ron ve Hermione'le yalnız bıraktı. İkisi de onu kaygıyla kolluyorlardı, başkaları gider gitmez yine bağırmaya başlamasından korkar gibiydiler. Onların böylesine ürkek gözükmesi, Harry'nin biraz utanmasına yol açtı.

"Bakın..." diye mırıldandı, ama Ron başını salladı, Hermione de yavaşça, "Kızacağını biliyorduk, Harry," dedi, "aslında seni suçlamıyoruz, ama senin de anlaman gerek: Dumbledore'u ikna etmeye sahiden çalıştık -"

"Biliyorum," dedi Harry sadece.

Okul müdürünü içermeyen bir konu bulmak için kafasını zorladı, çünkü Dumbledore'un düşüncesi bile Harry'nin içinin yeniden öfkeyle kaynamasına yol açıyordu.

"Kreacher kim?" diye sordu.

"Burada oturan ev cini," dedi Ron. "Kaçığın teki. Hiç onun gibisini görmedim."

Hermione, Ron'a bakıp kaşlarını çattı.

"O, kaçık değil, Ron."

"Hayatının amacı, başının kesilip tıpkı annesi gibi bir plakaya konması," dedi Ron sinirli sinirli. "Bu normal mi, Hermione?"

"Eh - evet, Kreacher biraz garip ama, bu onun kabahati değil."

Ron, Harry'ye bakıp gözlerini devirdi.

"Hermione hâlâ E.R.İ.T.'ten vazgeçmedi."

Hermione ateşli ateşli, "Onun adı E.R.İ.T. değil bir kere!" dedi. "Ev Cini Refahını İlerletme Topluluğu. Ve böyle diyen yalnızca ben değilim, Dumbledore da Kreacher'a daha iyi davranmamız gerektiğini söylüyor."

"Tabii, tabii," dedi Ron. "Hadi, açlıktan ölüyorum."

Önlerine düşüp kapıdan çıktı, sahanlığa geldi, ama merdivenleri inemeden - "Durun!" diye soludu Ron. Kolunu uzatarak Harry ile Hermione'nin yürümelerini engelledi. "Hâlâ holdeler, belki bir şeyler duyabiliriz."

Üçü dikkatlice tırabzanlardan aşağı göz attı. Loş hol, aralarında Harry'ye korumalık etmiş olanların da bulunduğu cadılar ve büyücülerle doluydu. Kafa kafaya vermiş, heyecanla fısıldaşıyorlardı. Harry grubun tam ortasında, Hogwarts'taki en sevmediği öğretmeni olan Profesör Snape'in siyah, yağlı saçlı başını ve heybetli burnunu gördü. Harry tırabzandan biraz daha eğildi. Snape'in Zümrüdüanka Yoldaşlığı için neler yaptığıyla çok ilgileniyordu...

İnce, ten rengi bir sicim Harry'nin burnunun dibinden aşağı indi. Başını kaldırıp bakınca, Fred ve George'un yukarıdaki sahanlıkta durmuş, Uzayan Kulak'ı aşağıdaki karanlık insan yumağına doğru sarkıttıklarını gördü. Ne var ki, bir an sonra insanlar ön kapıya doğru hareket etmeye başlayıp gözden kayboldular.

Harry, Fred'in Uzayan Kulak'ı tekrar yukarı doğru çekerken, "Lanet olsun," diye fısıldadığını duydu.

Ön kapının açıldığını, sonra kapandığını işittiler.

Ron, Harry'ye alçak sesle, "Snape hiç burada yemek yemiyor," dedi. "Tanrıya şükür. Gel hadi."

Hermione, "Ve holde sesini alçaltmayı unutma, Harry," diye fısıldadı.

Duvardaki ev cini kafaları sırasının önünden geçerlerken, Lupin, Mrs. Weasley ve Tonks'u ön kapıda gördüler, gidenlerin ardından kapının birçok kilidini ve sürgüsünü büyüyle mühürlüyorlardı.

Onları merdivenlerin altında karşılayan Mrs. Weasley, "Aşağıda, mutfakta yiyoruz," diye fısıldadı. "Harry, canım, holden ayaklarının ucuna basarak geçer misin lütfen, şu kapıdan -"

GÜM.

Mrs. Weasley, "Tonks!" diye seslendi hiddetle, arkasına dönüp bakarak.

Yerde iki seksen uzanmış Tonks, "Kusura bakmayın!" dedi ağlamaklı bir halde. "Şu aptal şemsiyelik, ikidir ona takılıp -"

Ama söylediklerinin geri kalanı korkunç, kulak paralayan, kanı donduran bir feryadın içinde kayboldu.

Harry'nin daha önce önünden geçtiği güve yemiş kadife perdeler savrulup açılmıştı, ama arkalarında kapı falan yoktu. Harry bir an bir pencereden baktığını sandı; arkasında siyah başlıklı ihtiyar bir kadının, sanki işkence görüyormuş gibi haykırıp durduğu bir pencere - sonra karşısındakinin hakiki boyutta bir portre olduğunu fark etti, ancak ömründe gördüğü en gerçekçi, en sinir bozucu portreydi bu.

İhtiyar kadının salyaları akıyor, gözleri fıldır fıldır dönüyordu, haykırırken yüzünün sararmış derisi iyice geriliyordu; arkalarındaki hol boyunca diğer portreler de uyanmış, onlar da bağırmaya başlamışlardı; Harry gürültüyü duyunca resmen gözlerini yumdu ve elleriyle kulaklarını kapattı.

Lupin ve Mrs. Weasley fırlayıp perdeyi ihtiyar kadının üstüne çekmeye çalıştılar, ama kapatamadılar, kadın daha da beter feryat etmeye başladı, ellerini onların yüzünü tırmalayıp parçalamak istercesine uzatıyordu.

"Pislikler! Pespayeler! Kirin, kötülüğün tohumları! Melezler, dönüşüme uğramış yaratıklar, ucubeler, defolun gidin burdan! Ne cüretle ceddimin evini kirletir -"

Tonks, koskocaman, ağır ifrit bacağını çeke çeke yerine taşırken özür üstüne özür diliyordu. Mrs. Weasley perdeyi kapamayı bırakmış, hol boyunca aşağı yukarı koşturarak diğer portreleri asasıyla Sersemletiyordu. Uzun siyah saçlı bir adam Harry'nin karşısındaki bir kapıdan hışımla çıktı.

"Kes sesini, seni korkunç ihtiyar cadaloz, sesini KES!" diye kükredi, Mrs. Weasley'nin bıraktığı perdeyi tutarak.

İhtiyar kadının beti benzi attı.

"Seeen!" diye uludu, adamı görünce gözleri yerinden uğramıştı. "Kanı bozuk, melanet, etimin ayıbı!"

Adam, "Sana - KES - dedim!" diye kükredi. Muazzam bir gayretle Lupin'le ikisi perdeleri yeniden kapamayı başardılar.

Yaşlı kadının feryatları kesilip, yerini evde yankılanan bir sessizliğe bıraktı.

Soluğunun hızı biraz artmış olan adam, uzun kara saçlarını gözlerinin önünden çekerek Harry'ye döndü. Vaftiz babası Sirius'tu bu.

"Merhaba, Harry," dedi acı acı. "Görüyorum ki annemle tanışmışsın."

-

BEŞİNCİ BÖLÜM
ZÜMRÜDÜANKA YOLDAŞLIĞI

"Neyinle -?"

"Sevgili ihtiyar annemle," dedi Sirius. "Bir aydır onu indirmeye çalışıyoruz, ama galiba tuvalin arkasına bir Kalıcı Yapıştırma Büyüsü yaptı. Hadi, yine hepsi uyanmadan aşağı inelim, çabuk."

Harry şaşkın şaşkın, "İyi de, annenin portresi burada ne arıyor?" diye sordu. Holün kapısından çıkmış, dar bir taş merdivenden iniyorlardı, diğerleri de hemen arkalarındaydı.

"Kimse sana söylemedi mi? Burası benim annemle babamın eviydi," dedi Sirius. "Ama ben son Black'im, o yüzden bana kaldı. Ben de karargâh olarak Dumbledore'a teklif ettim - yapabildiğim tek yararlı şey de bu zaten."

Daha iyi bir karşılama bekleyen Harry, Sirius'un sesinin ne kadar sert ve acı bir tonu olduğunu fark etti. Vaftiz babasının peşi sıra yürüdü, merdivenleri indiler, oradan da bodrumdaki mutfağa giden bir kapıdan geçtiler.

Pürüzlü taş duvarları olan, mağara gibi bir odaydı, neredeyse yukarıdaki hol kadar kasvetliydi. Işığın çoğu, odanın öbür ucundaki büyük bir ateşten geliyordu. Havada savaş alanından yükselen dumanları andıran, pipo dumanından oluşan bir pus vardı; pusun arasından da, karanlık tavandan sarkan ağır demirden tencerelerle tavalar görünüyordu. Toplantı için odaya pek çok koltuk tıkıştırılmıştı, ortalarında uzun bir tahta masa duruyordu; üzeri parşömen ruloları, kadehler, boş şarap şişeleri ve paçavraya benzeyen şeylerden oluşan bir yığınla doluydu. Mr. Weasley ile en büyük oğlu Bill masanın ucunda kafa kafaya vermiş, alçak sesle konuşuyorlardı.

Mrs. Weasley boğazını temizledi. Kızıl saçları dökülmeye yüz tutmuş, bağa çerçeveli gözlüklü, zayıf bir adam olan kocası dönüp baktı, hemen ayağa kalktı.

"Harry!" dedi Mr. Weasley. Onu karşılamak için hızla yanına geldi, heyecanla elini sıktı. "Seni görmek ne güzel!"

Harry omzunun üstünden, uzun saçları hâlâ atkuyruğu biçiminde olan Bill'in masada kalmış parşömenleri telaşla rulo haline getirdiğini gördü.

Bill, aynı anda on iki tomarı birden toparlamaya çalışarak, "Yolculuk iyi geçti mi, Harry?" diye seslendi. "Deli-Göz sizi Grönland üzerinden getirmedi, değil mi?"

"Denedi," dedi Tonks. Bill'e yardım etmek için hızla yanına gider gitmez de son parşömenin üzerine bir mum devirdi. "Ay - kusura bakmayın -"

Mrs. Weasley, "Tamam, şekerim," dedi ama sesi biraz öfkeli çıkıyordu. Elinin bir hareketiyle parşömeni eski haline getirdi. Mrs. Weasley'nin büyüsünün neden olduğu parıltıda Harry'nin gözüne bina planına benzer bir şey çarptı.

Mrs. Weasley onun baktığını görmüştü. Planı masadan kaptığı gibi Bill'in zaten dolmuş olan kollarına tıkıştırdı.

"Böyle şeyler toplantıların sonunda hemen ortadan kaldırılmalı," dedi azarlarcasına, sonra da çok eski bir büfeye gidip yemek tabaklarını çıkarmaya koyuldu.

Bill asasını çıkardı, "Evanesco!" diye mırıldandı ve tomarlar yok oldu.

"Otur bakalım, Harry," dedi Sirius. "Mundungus'la tanışmıştın, değil mi?"

Harry'nin bir paçavra yığını sandığı şey homurdanır gibi, uzun bir horultu koyuverdi, sonra da birden uyandı.

"Biri adımı mı söyledi?" diye mırıldandı Mundungus, uykulu uykulu. "Sirius ne dediyse o ossun..." Pek kirli elini oy veriyormuş gibi havaya kaldırdı, kan çanağı gibi gözleri mahmurdu.

Ginny kıkırdadı.

Hepsi onun çevresinde masaya otururken Sirius, "Toplantı bitti, Dung," dedi. "Harry geldi."

"Ha?" dedi Mundungus, arapsaçı gibi kızıl-sarı saçlarının arasından Harry'ye kinle baktı. "Vay be, saiden gelmiş ha. Evet... İyisin ya, 'Arry?"

"Evet," dedi Harry.

Mundungus asabi asabi ceplerinde bir şeyler arandı, hâlâ gözünü dikmiş Harry'ye bakıyordu, derken kararmış siyah bir pipo çıkardı. Pipoyu ağzına koyup ucunu asasıyla yaktı, derin bir nefes çekti. Yükselen koca yeşilimsi duman bulutlarının ardında birkaç saniye gözden kayboldu.

Kokulu dumanın orta yerinden bir ses, "Sana bi özür borcum var," diye homurdandı.

"Son kez söylüyorum, Mundungus," diye seslendi Mrs. Weasley, "o şeyi mutfakta içmekten vazgeçer misin lütfen? Özellikle de biz yemek yemeye hazırlanırken!"

"Ah," dedi Mundungus. "Tamam. Kusura kalma, Molly."

Mundungus piposunu yeniden cebine koydu. Duman bulutları ortadan kayboldu, ama havada keskin bir yanmış çorap kokusu kaldı.

"Ve eğer gece yarısından önce yemek yemek istiyorsanız," dedi Mrs. Weasley odadakilerin hepsine birden, "yardıma ihtiyacım var. Hayır, sen olduğun yerde kal, Harry canım, uzun bir yolculuk yaptın."

Tonks ileri atılarak, "Ben ne yapabilirim, Molly?" dedi hevesle.

Mrs. Weasley tereddüt etti, endişeli görünüyordu.

"Ee - şey... mesele yok, Tonks, sen de dinlen. Bugün yeterince çalıştın."

"Hayır, hayır, yardım etmek istiyorum!" dedi Tonks neşeyle. Ginny'nin çatal bıçakları çıkardığı büfeye doğru koştu, bu arada da

bir koltuk devirdi.

Çok geçmeden, Mr. Weasley'nin denetimi altında bir dizi ağır bıçak kendi kendilerine etlerle sebzeleri keserken, Mrs. Weasley ateşin üzerinde asılı bir kazanı karıştırıyordu, diğerleri ise kilerden tabak, birkaç tane daha kadeh ve yiyecek çıkarıyordu. Harry masada, ona hâlâ acıklı acıklı göz kırpıştıran Mundungus ve Sirius'la bir başına kalmıştı.

Mundungus, "Bizim ihtiyar Figgy'yi gördün mü diye sordu.

"Hayır," dedi Harry, "kimseyi görmedim."

Mundungus, sesinde yalvaran bir edayla öne eğilerek, "Bak," dedi, "gitmezdim ben ya, bi iş fırsatı çıktı -"

Harry dizlerine bir şeyin sürtündüğünü hissedip irkildi ama Hermione'nin çarpık bacaklı, turuncuya kaçan sarman kedisi Crookshanks'ti bu sadece. Bir kez daha Harry'nin bacaklarına dolandı, mırladı, sonra da Sirius'un kucağına atlayıp kıvrıldı. Sirius dalgın dalgın onun kulaklarının arkasını kaşırken, dönüp Harry'ye baktı. Hâlâ suratsızdı.

"Yazın iyi geçti mi, şimdiye kadar?"

"Hayır, berbattı," dedi Harry.

İlk kez Sirius'un yüzünde sırıtmaya benzer bir şey görünür gibi oldu.

"Neden şikâyet ettiğini anlamıyorum."

"Ne?" dedi Harry, kulaklarına inanamayarak.

"Bir Ruh Emici saldırısı şahsen benim çok hoşuma giderdi. Ruhum için ölümcül bir mücadele bu monotonluğa bir güzel son verirdi. Sen kötü günler geçirdiğini düşünüyorsun, ama hiç değilse dışarı çıkıp dolaşmışsın, bacaklarını biraz açmışsın, bir iki kavgaya karışmışsın... ben bir aydır içeri tıkılıp kaldım."

"Niye ama?" diye sordu Harry, kaşlarını çatarak.

"Çünkü Sihir Bakanlığı hâlâ peşimde, Voldemort da artık benim Animagus olduğumu öğrenmiştir. Kılkuyruk ona söylemiştir, yani şu büyük kılık değiştirme numaram artık işe yaramıyor. Zümrüdüanka

Yoldaşlığı için yapabileceğim pek bir şey yok... en azından Dumbledore bu fikirde."

Dumbledore'un adını söylerken Sirius'un sesinin biraz donuklaşması, Harry'ye onun da müdürden pek hoşnut olmadığını belli etti. Harry vaftiz babasına karşı aniden taşkın bir sevgi duydu.

Teselli edercesine, "Hiç değilse sen neler olduğunu biliyorsun," dedi.

"Ne demezsin!" dedi Sirius iğneleyici bir edayla. "Snape'in raporlarını dinle, burada poponun üstünde rahat rahat oturup hoşça vakit geçirirken onun nasıl da hayatını tehlikeye attığına dair bütün o kötü niyetli imalarına göğüs ger... gelip sana, temizlik işi nasıl gidiyor, diye sorsun -"

"Ne temizliği?" diye sordu Harry.

"Bu yeri insanların yaşayabileceği hale getirmek," dedi Sirius. Elini havada sallayarak kasvetli mutfağı işaret etti. "On yıldır, sevgili annem öldüğünden beri burada kimse yaşamıyor, tabii ihtiyar ev cinini saymazsan, ki o da kafayı yemiş durumda - ne zamandır hiçbir şeyi temizlediği yok."

"Sirius," dedi Mundungus. Konuşulanlarla hiç ilgilenmemiş gibiydi, boş bir kadehi dikkatle inceliyordu. "Bu som gümüş mü, aabi?"

"Evet," dedi Sirius, kadehe hoşnutsuzlukla bakarak. "Birinci sınıf on beşinci yüzyıl gümüşü, cincücelerin elinden çıkma, üzerinde de kabartma Black aile arması var."

"Ossun, çıkar elbet," dedi Mundungus, kolunun kenarıyla kadehi parlatarak.

"Fred - George - HAYIR, TAŞIYIN YETER!" diye feryat etti Mrs. Weasley.

Harry, Sirius ve Mundungus dönüp baktılar ve yarım saniye içinde kendilerini masadan geriye attılar. Fred ve George büyük bir yahni kazanını, demir bir kaymakbirası sürahisini ve ağır bir ekmek tahtasıyla bıçağını büyülemişlerdi, hepsi havadan onlara doğru hızla geliyordu. Yahni masa boyunca kaydı ve ancak ucuna geldiğinde durdu, tahta yüzeyde uzun siyah bir yanık izi kaldı; kaymakbirası

sürahisi gümbürtüyle düştü, içindekiler her yere saçıldı. Ekmek bıçağı tahtanın üzerinde kayıp tam Sirius'un sağ elinin birkaç saniye önce durduğu yere saplandı ve tekinsiz bir biçimde titremeye başladı.

"TANRI AŞKINA!" diye haykırdı Mrs. Weasley. "NE GEREK VARDI - YETTİNİZ ARTIK- BÜYÜ KULLANMANIZA İZİN VAR DİYE EN UFACIK ŞEY İÇİN ASALARINIZI ÇEKİYORSUNUZ!"

"Sadece biraz vakit kazanmaya çalışıyorduk!" dedi Fred, ekmek bıçağını masadan çıkarmak için koşarak. "Sirius, kusura bakma, abi -kazayla oldu-"

Harry de, Sirius da kahkahayla gülüyorlardı; iskemlesinden arkaya düşen Mundungus ayağa kalkarken onlara küfrediyordu. Crookshanks kızgın kızgın tıslayıp büfenin altına kaçtı, koca sarı gözleri karanlıkta parlıyordu.

Mr. Weasley yahni kazanını masanın ortasına getirerek, "Çocuklar," dedi, "anneniz haklı, artık reşit olduğunuza göre biraz sorumluluk duygusuyla hareket etmeniz gerek -"

Mrs. Weasley, "Ağabeylerinizin hiçbiri bu tür meseleler çıkarmamıştı!" diye bağırdı öfkeyle. Bu sırada yeni bir kaymakbirası sürahisini masaya çarparcasına koyup, hemen hemen aynı miktarın etrafa saçılmasına yol açtı. "Bill iki adımda bir cisimlenme ihtiyacı duymazdı! Charlie karşısına her çıkanı büyülemezdi! Percy -"

Sustu ve kalakaldı, kocasına ürkmüş bir bakış atarak soluğunu tuttu. Mr. Weasley'nin yüzü birden ifadesizleşmişti.

Bill hemen, "Hadi, yiyelim artık," dedi.

"Harika görünüyor, Molly," dedi Lupin, bir tabağa onun için yahni koyup masanın karşısına uzatarak.

Herkes yemeğe otururken, bir süre tabaklarla çatal bıçakların şangırtısı ve çekilen iskemlelerin gıcırtısından başka ses çıkmadı. Sonra Mrs. Weasley, Sirius'a döndü.

"Ne zamandır sana söylemek istiyordum, Sirius, misafir odasındaki o yazı masasında kapalı kalmış bir şey var, takırdayıp titreyip

duruyor. Elbette sadece bir Böcürt olabilir ama, diyorum ki dışarı çıkarmadan önce Alastor'dan bir bakmasını istesek daha iyi olur."

Sirius kayıtsızca, "Sen bilirsin," dedi.

Mrs. Weasley, "Oradaki perdeler de Doksi dolu," diye devam etti. "Yarın şuna bir el atsak diyordum."

Sirius, "Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi. Sesindeki alayı Harry fark etti, ama başka fark eden olduğundan emin değildi.

Harry'nin tam karşısında Tonks, iki lokma arasında burnunun biçimini değiştirerek Hermione ve Ginny'yi eğlendiriyordu. Her seferinde Harry'nin yatak odasında takındığı aynı acılı ifadeyle gözlerini sıkı sıkı yumup yüzünü buruştururken, burnu bir büyüyüp Snape'inki gibi kanca burun oluyor, bir küçülüp düğme mantarı boyuna iniyor, sonra da her iki burun deliğinden tutam tutam kıl fışkırıyordu. Besbelli bu bildik bir yemek vakti eğlencesiydi, çünkü Hermione ile Ginny çok geçmeden en sevdikleri burunları istemeye başlamışlardı.

"O domuz burnunu yapsana, Tonks."

Tonks dediklerini yaptı ve başını kaldıran Harry bir an, dişi bir Dudley'nin masanın karşısından ona sırıttığı izlenimine kapıldı.

Mr. Weasley, Bill ve Lupin cincüceler hakkında yoğun bir tartışmaya girişmişlerdi.

"Henüz renklerini belli etmiyorlar," dedi Bill. "Onun döndüğüne inanıyorlar mı, inanmıyorlar mı, daha onu bile anlamış değilim. Tabii, taraf tutmamayı da tercih edebilirler. İşin dışında kalırlar."

Mr. Weasley başını iki yana sallayarak, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in safına asla geçmezler, bundan eminim," dedi. "Onların da kayıpları oldu; geçen sefer, Nottingham'ın orada bir yerlerde öldürülen cincüce ailesini hatırlasanıza."

Lupin, "Bence her şey onlara ne teklif edildiğine bağlı," dedi. "Ve altından da söz etmiyorum. Eğer bizim yüzyıllardır onlardan esirgediğimiz özgürlükleri teklif edilirse, akılları çelinecektir. Ragnok'la şansın yaver gitmedi mi, Bill?"

Bill, "Şu sırada hayli büyücü-karşıtı duyguları var," dedi. "Bagman meselesi yüzünden hâlâ öfkeli, Bakanlık'ın işi örtbas ettiğini düşünüyor, o cincüceler Bagman'dan altınlarını asla alamadılar, biliyorsunuz -"

Masanın ortasından gelen bir kahkaha sağanağı, Bill'in söylediklerinin geri kalanını bastırdı. Fred, George, Ron ve Mundungus koltuklarında tepine tepine gülüyorlardı.

"... ve so'ra," dedi Mundungus, gülmekten katılıyor, gözünden yaşlar akıyordu, "ve so'ra, olcak iş mi yani, diyo ki bana, şöyle diyo, '*Hey, Dung, nerden buldun bunca kurbağyı? Çünkü bi Bludger evladı gitmiş benimkilerin hepsini yürütmüş!*' Ben de diyorum ki, '*Bütün kurbağlarını yürütmüş ha, Will, ne günnere kaldık! E ööleyse sana biraz kurbağ lazım, ha?*' Ve so'ra, koçlar, inanmıycaksınız ama, meymenetsiz mankafa kendi kurbağlarının hepsini benden gerisingeri satın alıyo, hem de ilk aldıından daha pahalıya -"

"İş ilişkilerin hakkında daha fazlasını duymamıza gerek yok sanırım, çok teşekkür ederiz, Mundungus," dedi Mrs. Weasley sert sert. Bu arada Ron masanın üstüne kapanmış, ulurcasına gülüyordu.

Mundungus hemen, "Kusura kalma, Molly," dedi, gözlerindeki yaşları silerken de Harry'ye göz kırptı. "Ama, anlıyosun ya, Will zati onları Siğilli Harris'ten yürütmüştü, yani kötü bir şey yaptım sayılmaz."

"İyiliği kötülüğü nerede öğrendin bilmiyorum, Mundungus," dedi Mrs. Weasley soğuk bir edayla, "ama bana birkaç can alıcı dersi kaçırmışsın gibi geliyor."

Fred ve George yüzlerini kaymakbirası kadehlerine gömdüler. George hıçkırıyordu. Mrs. Weasley ayağa kalkıp tatlı olarak koca bir ravent pastası almaya giderken, nedense Sirius'a pis bir bakış attı. Harry dönüp vaftiz babasına baktı.

Sirius alçak sesle, "Molly, Mundungus'u hiç tasvip etmiyor" dedi.

Harry, daha da yavaşça, "Nasıl oluyor da Yoldaşlık'a girdi?" diye sordu.

"Faydalı," diye mırıldandı Sirius. "Bütün düzenbazları tanıyor - e tanır tabii, kendi de öyle olduğuna göre. Ama Dumbledore'a çok sadıktır, vaktiyle başını beladan kurtarmış. Etrafta Dung gibi birinin bulunması işe yarıyor, bizim kulağımıza çalınmayan şeyleri duyuyor. Ama Molly, onu yemeğe davet etmenin biraz fazla olduğu görüşünde. Seni izlemesi gerekirken görevini ihmal ettiği için onu bir türlü bağışlamadı."

Üç tabak kaymaklı ravent pastası yedikten sonra, Harry'nin kot pantolonunun kemeri rahatsız edecek kadar dar gelmeye başlamıştı (bu da az şey sayılmaz, çünkü bu pantolon eskiden Dudley'nindi). Kaşığını masaya bırakırken, konuşmalar kesilmişti. Tamamen doymuş ve gevşemiş görünen Mr. Weasley, arkasına yaslanmıştı; Tonks ağzını ardına kadar açmış esniyordu, burnu da normal haline dönmüştü; Crookshanks'i büfenin altından çıkarmış olan Ginny, döşemeye bağdaş kurup oturmuş, o kovalasın diye kaymakbirası mantarlarını yuvarlıyordu.

Mrs. Weasley esneyerek, "Yatma vakti geldi sanırım," dedi.

"Henüz değil, Molly," dedi Sirius, boş tabağını iterek dönüp Harry'ye baktı. "Biliyor musun, sana hayret ediyorum. Buraya gelir gelmez ilk yapacağın şeyin Voldemort hakkında sorular sormak olduğunu sanırdım."

Odanın havası öyle bir hızla değişti ki, bu, Harry'ye, Ruh Emiciler'in gelişini çağrıştırdı. Birkaç saniye önce uykulu bir gevşeklik hâkimken, şimdi odada gayet uyanık, hatta gergin bir hava vardı. Voldemort'un adının telaffuz edilişiyle, masanın çevresinde bir ürperti dolaştı. Şarabından bir yudum almaya hazırlanan Lupin, kadehini yavaşça masaya bıraktı, dikkat kesilmişti.

"Sordum!" dedi Harry hiddetle. "Ron ve Hermione'ye sordum, ama bizim Yoldaşlık'a girmemize izin verilmediğini söylediler, o yüzden de -"

"Çok da haklılar," dedi Mrs. Weasley. "Çok gençsiniz."

Koltuğunda dimdik oturuyordu, ellerini yumruk yapıp koltuğunun kollarına koymuştu, yüzündeki uykulu ifadeden eser kalmamıştı.

"İnsanın soru sormak için ne zamandan beri Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nda bulunması gerekiyor?" diye sordu Sirius. "Harry bir aydır o Muggle evine tıkılıp kalmış durumda. Neler olduğunu öğrenmeye hakkı -"

"Durun bakalım!" diye yüksek sesle onun sözünü kesti George.

Fred kızgın kızgın, "Harry'nin sorularına nasıl cevap veriliyormuş, peki?" diye sordu.

"Biz bir aydır sizin ağzınızdan laf almaya çalışıyoruz, bize hiçbir halt söylemediniz!" dedi George.

"Çok gençsiniz, Yoldaşlık üyesi değilsiniz" dedi Fred, fena halde annesininkine benzeyen tiz bir sesle. "Harry reşit bile değil!"

Sirius sakin sakin, "Yoldaşlık'ın ne yaptığının sana söylenmemiş olması benim kabahatim değil," dedi, "bu, annenle babanın kararı. Harry'ye gelince -"

Mrs. Weasley sert bir ses tonuyla, "Harry için neyin iyi olduğuna karar vermek sana düşmez!" dedi. Normalde müşfik ifadeli olan yüzünde bu sefer tehlikeli bir ifade vardı. "Dumbledore'un ne dediğini unutmamışsındır umarım!"

"Hangi bölümü?" diye sordu Sirius kibarca, ama kendini kavgaya hazırlayan bir adamın havasıyla.

Mrs. Weasley, "İhtiyacı olandan fazlasını Harry'ye söylememek konusunda," dedi, ilk üç kelimenin üstüne basa basa.

Ron, Hermione, Fred ve George'un başları, bir tenis maçı izler gibi bir Sirius'a, bir Mrs. Weasley'ye dönüyordu. Ginny, atılmış kaymakbirası mantarı yığını arasında diz çökmüş duruyor, konuşmayı ağzı biraz açık halde izliyordu. Lupin'in gözleri Sirius'a dikilmişti.

"Ona ihtiyacı olandan fazlasını söylemeye niyetim yok, Molly," dedi Sirius. "Ama Voldemort'un geri döndüğünü gören oydu" (bu adı söyleyince yine masanın çevresindeki herkes titredi) "ve çoğundan daha fazla hakkı var -"

"O, Zümrüdüanka Yoldaşlığı üyesi değil!" dedi Mrs. Weasley. "Sadece on beş yaşında ve -"

"Ve Yoldaşlık'takilerin çoğu kadar iş başardı," dedi Sirius, "hatta bir kısmından daha fazla."

"Kimse yaptıklarını inkâr etmiyor!" dedi Mrs. Weasley, sesi yükselerek. Yumrukları koltuğunun kolları üstünde titriyordu. "Ama o hâlâ -"

"Çocuk değil!" dedi Sirius sabırsızca.

"Ama yetişkin de değil!" dedi, yanakları kızarmaya başlayan Mrs. Weasley. "O, James değil, Sirius!"

Sirius soğuk soğuk, "Onun kim olduğunu gayet iyi biliyorum, Molly, sağol," dedi.

"Bildiğinden pek de emin değilim!" dedi Mrs. Weasley. "Bazen ondan öyle bir söz ediyorsun ki, en iyi arkadaşının geri döndüğünü düşünüyor gibisin!"

"Ne varmış bunda?" dedi Harry.

"Şu var ki, Harry, sen baban değilsin, ona ne kadar benzesen de!" dedi Mrs. Weasley, delici bakışları hâlâ Sirius'a dikiliydi. "Daha okuldasın ve senden sorumlu olan yetişkinler de bunu unutmamalı!"

"Benim sorumsuz bir vaftiz babası olduğumu mu söylüyorsun?" diye sordu Sirius, sesini yükselterek.

"Senin fazlaca cüretkâr hareket ettiğin zamanlar olduğunu söylemek istiyorum, Sirius. Dumbledore da bunun için seni evde kalasın diye uyarıyor ve -"

"Sence bir sakıncası yoksa, Dumbledore'dan aldığım talimatı bu işe hiç karıştırmayalım!" dedi Sirius yüksek sesle.

Mrs. Weasley kocasına dönerek, "Arthur!" dedi. "Arthur, bana destek ol!"

Mr. Weasley hemen konuşmadı. Gözlüğünü çıkardı ve karısına bakmaksızın, ağır ağır cüppesiyle temizledi. Onu burnunun üstüne özenle yerleştirdikten sonra cevap verdi ancak.

"Dumbledore durumun değiştiğini biliyor, Molly. Artık karargâhta kaldığına göre Harry'ye bir dereceye kadar bilgi verilmesini kabul ediyor."

"Evet ama, bu başka, ona '*canının istediğini sor*' demek başka!"

"Şahsen," dedi Lupin alçak sesle, nihayet gözlerini Sirius'tan ayırarak; Mrs. Weasley sonunda bir müttefik bulma umuduyla hemen ona döndü, "ben de Harry'nin gerçekleri bilmesinden yanayım -tüm gerçekleri değil, Molly, ama genel tabloyu-, bizden öğrensin, çarpıtılmış bir şeklini öğreneceğine... başkalarından."

Yüzünde yumuşak bir ifade vardı, ama Harry, Lupin'in, hiç değilse birkaç Uzayan Kulak'ın Mrs. Weasley'nin yok etme işleminden kurtulduğunun farkında olduğunu anladı.

"Pekâlâ," dedi Mrs. Weasley, derin derin nefes alıp, bir türlü gelmeyen desteği bekleyerek masanın çevresindekilere bakarken, "pekâlâ... anladım ki azınlıkta kalacağım. Şunu söyleyeyim: Dumbledore, Harry'nin çok fazla şey bilmesini istemiyorsa bir sebebi vardır. Ben de Harry'nin çıkarını gönülden isteyen biri sıfatıyla diyorum ki -"

Sirius yavaşça, "O senin oğlun değil," dedi.

"Oğlum sayılır," dedi Mrs. Weasley yırtıcı bir tavırla. "Başka kimi var ki?"

"Ben varım!"

"Evet," dedi Mrs. Weasley, dudağını bükerek, "mesele şu ki, sen Azkaban'da kilitliyken onunla ilgilenmen biraz zor oldu, değil mi?"

Sirius koltuğundan kalkmaya yeltendi.

Lupin sert bir sesle, "Molly, bu masada Harry'yi düşünen tek kişi sen değilsin," dedi. "Sirius, otur yerine."

Mrs. Weasley'nin alt dudağı titriyordu. Sirius, yüzü bembeyaz, yavaş yavaş koltuğuna çöktü.

Lupin, "Bence Harry'nin de söz hakkı olmalı," dedi. "Kendi kendine karar verecek yaşta."

Harry hemen, "Neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi.

Mrs. Weasley'ye bakmadı. Kendisini oğlu saydığını söylemesi hoşuna gitmişti ama, süt kuzusu muamelesi etmesi de sabrını taşırıyordu. Sirius haklıydı, çocuk değildi.

"Peki öyleyse," dedi Mrs. Weasley, sesi çatlak çatlak. "Ginny - Ron - Hermione - Fred - George - hepinizin bu mutfaktan çıkmasını istiyorum, hemen."

Anında kıyamet koptu.

Fred ve George bir ağızdan, "Biz reşidiz!" diye böğürdüler.

"Harry'ye izin varsa, bana niye yok?" diye bağırdı Ron.

"Anne, duymak istiyoruml" dedi Ginny, ağlamaklı bir sesle.

"HAYIR!" diye bağırdı Mrs. Weasley ayağa kalkarken, gözleri çakmak çakmaktı. "Kesinlikle yasaklıyorum -"

Mr. Weasley halsizce, "Molly, Fred ile George'a engel olamazsın," dedi. "Onlar sahiden reşit."

"Hâlâ okuldalar."

"Ama hukuken onlar artık yetişkin," dedi Mr. Weasley, aynı yorgun sesle.

Mrs. Weasley şimdi kıpkırmızı olmuştu.

"Ben - peki öyleyse, Fred ve George kalabilir, ama Ron -"

Ron hararetle, "Harry nasılsa söylediğiniz her şeyi bana ve Hermione'ye anlatacak!" dedi. "Anlatırsın - değil mi ha?" diye ekledi kuşkuyla, Harry'le göz göze gelerek.

Harry bir an için ona, tek kelime bile etmeyeceğini söylemek istedi. Bilgisiz bırakılmanın tadına varsındı bakalım, sevecek miydi? Ama Ron'la göz göze gelince bu kötü dürtü yok oldu.

"Elbette söylerim," dedi Harry.

Ron ve Hermione sevinçle gülümsediler.

"Öyle olsun!" diye bağırdı Mrs. Weasley. "Öyle olsun! Ginny - YATAĞA!"

Ginny de öyle sessiz sedasız gitmedi. Ta merdivenlerin tepesine kadar onun esip kükreyişini duydular; hole vardıklarında ise, Mrs. Black'in kulak zarı patlatan feryatları bu şamataya eklendi. Lupin sükûneti sağlamak için telaşla portreye koştu. Ancak o dönüp mutfak kapısını kapatarak masadaki yerine oturduktan sonradır ki, Sirius konuştu.

"Peki, Harry... ne bilmek istiyorsun?"

Harry derin bir nefes aldı ve geçen ay boyunca kafasını taktığı soruyu sordu.

"Voldemort nerede?" dedi, bu adı duyunca yinelenen titremelere ve irkilmelere aldırmayarak. "Ne yapıyor? Muggle haberlerini izlemeye çalışıyordum, onun elinden çıkmışa benzeyen hiçbir şey yoktu henüz; yani tuhaf ölümler ya da öyle şeyler."

"Çünkü henüz hiç tuhaf ölüm olmadı," dedi Sirius. "En azından, bildiğimiz kadarıyla... epeyce de bir şeyler biliyoruz."

"Hiç değilse, onun sandığından fazlasını," dedi Lupin.

"Peki nasıl oldu da insanları öldürmeyi bıraktı?" diye sordu Harry. Voldemort'un sırf bir önceki yıl birden fazla kişiyi öldürdüğünü biliyordu.

Sirius, "Çünkü dikkati üzerine çekmek istemiyor" dedi. "Onun için tehlikeli olur. Geri dönüşü pek de istediği şekilde olmadı, anlıyorsun ya. Yüzüne gözüne bulaştırdı."

"Ya da, sen onun yüzüne gözüne bulaştırdın," dedi Lupin, memnun bir tebessümle.

"Nasıl?" dedi Harry hayretle.

"Sağ kalmaman gerekiyordu!" dedi Sirius. "Onun Ölüm Yiyenleri'nden başka kimsenin, döndüğünü bilmemesi gerekiyordu. Ama sen hayatta kaldın ve tanık oldun."

"Hem geri döndüğü anda bundan haberdar olmasını istediği son kişi de Dumbledore'du," dedi Lupin. "Ve sen Dumbledore'un hemen öğrenmesini sağladın."

"Bunun ne faydası oldu ki?" diye sordu Harry.

"Şaka mı ediyorsun?" dedi Bill, kulaklarına inanamayarak. "Dumbledore, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in korktuğu tek kişiydi!"

Sirius, "Senin sayende Dumbledore, Voldemort'un dönüşünden bir saat sonra Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nı yeniden toplamayı başardı," dedi.

Harry hepsine birden bakarak, "Peki, Yoldaşlık ne yapıyor?" diye sordu.

"Voldemort planlarını uygulayamasın diye var gücümüzle çalışıyoruz," dedi Sirius.

Harry hemen, "Planlarının ne olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Dumbledore'un parlak bir fikri var," dedi Lupin, "ve Dumbledore'un parlak fikirleri de normalde doğru çıkar."

"Dumbledore onun ne planladığını düşünüyor, peki?"

"Eh, ilk olarak ordusunu yeniden kurmak istiyor," dedi Sirius. "Eski günlerde emrinde muazzam sayıda kişi vardı: ardından gelmeye zorladığı ya da büyülediği cadılarla büyücüler, sadık Ölüm Yiyenleri, çeşit çeşit Karanlık yaratık. Devleri saflarına katmayı planladığını duydun, ama onlar peşinde olduğu gruplardan sadece birisi. Sihir Bakanlığı'nın karşısına hepi topu bir düzine Ölüm Yiyen'le çıkmayacağı kesin."

"Yani onun daha fazla müridi olmasını durdurmaya çalışıyorsunuz, öyle mi?"

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Lupin.

"Nasıl?"

"Şimdi, esas olan, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in döndüğüne mümkün olduğu kadar çok kişiyi ikna etmeye çalışmak, onların

tetikte olmasını sağlamak," dedi Bill. "Ama bu hiç de kolay olmuyor."

"Neden?"

"Bakanlık'ın tavrı yüzünden," dedi Tonks. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen döndükten sonra Cornelius Fudge'ı gördün, Harry. İşte, konumunu hiç değiştirmedi. Böyle bir şeye inanmayı resmen reddediyor."

"İyi ama neden?" dedi Harry çaresizce. "Niye bu kadar aptalca davranıyor? Eğer Dumbledore -"

Mr. Weasley acı bir tebessümle, "İşte meselenin can alıcı noktasına parmak bastın," dedi. "Dumbledore."

Tonks üzüntüyle, "Fudge ondan korkuyor da ondan," dedi.

"Dumbledore'dan korkuyor mu?" diye sordu Harry, kulaklarına inanamamış gibi.

Mr. Weasley, "Bir şeyler çevirdiğinden korkuyor," dedi. "Fudge, Dumbledore'un onu devirmek için plan kurduğunu sanıyor. Dumbledore'un Sihir Bakanı olmak istediğini düşünüyor."

"Ama Dumbledore istemiyor ki -"

"Tabii ki istemiyor," dedi Mr. Weasley. "Bakanlık'ta asla gözü olmadı, hatta Millicent Bagnold emekli olunca bile. Hem de bir sürü insan onu bu makamda görmek istediği halde. Onun yerine Fudge Bakan oldu, ama Dumbledore bu iş için asla talip olmadığı halde, Fudge onun ne büyük bir desteğe sahip olduğunu asla unutmadı."

"Fudge, Dumbledore'un ondan çok daha akıllı olduğunu, çok daha güçlü bir büyücü olduğunu içten içe biliyor; Bakan olduktan sonraki ilk günlerde boyuna Dumbledore'dan yardım ve tavsiye isterdi," dedi Lupin. "Ama anlaşılan iktidar pek hoşuna gitti, kendine de daha fazla güveniyor artık. Sihir Bakanı olmaya bayılıyor ve esas akıllı olanın kendisi olduğuna inanmayı da başardı; Dumbledore'un sırf ortalığı karıştırmak olsun diye sorun çıkardığına da kendini ikna etti."

Harry hırsla, "Nasıl düşünebilir böyle bir şeyi?" dedi. "Dumbledore'un bunları uyduracağını nasıl düşünebilir - ya da

benim uyduracağımı?"

"Çünkü Voldemort'un geri dönmüş olduğunu kabul ederlerse, ortada Bakanlık'ın son on dört yıldır uğraşmak zorunda kalmadığı kadar büyük bir bela var demektir," dedi Sirius acı acı. "Fudge bu gerçekle yüz yüze gelmeye kendini razı edemiyor bir türlü. Dumbledore'un onun konumunu sarsmak için yalan söylediğine inanması çok daha kolay."

Lupin, "Sorunu anlıyorsun ya," dedi. "Bakanlık Voldemort'tan korkmak için bir neden olmadığı konusunda ısrarlıyken, insanları onun döndüğüne ikna etmek zor iş. Hele bir de buna zaten inanmak istemediklerini düşünürsen. Üstelik Bakanlık, '*Dumbledore'un dedikodu tacirliği*' dediği şeylerin hiçbirini yayınlamasın diye Gelecek Postası'na da ağır baskı yapıyor. Bu yüzden de büyücü topluluğunun büyük kısmının olup bitenlerden hiç mi hiç haberi yok. Böylece de, Imperius lanetini kullanacak Ölüm Yiyenler için kolay hedef oluşturuyorlar."

Harry, "Ama siz insanlara söylüyorsunuz, değil mi?" dedi, Mr. Weasley, Sirius, Bill, Mundungus, Lupin ve Tonks'a bakarak, "insanlara onun döndüğünü haber veriyorsunuz?"

Hepsi keyifsiz keyifsiz güldüler.

Sirius huzursuzca, "Eh, herkes kitle katliamı yapmış biri olduğumu düşündüğüne ve Bakanlık da başıma on bin Galleon ödül koyduğuna göre, sokaklarda dolaşıp broşür dağıtamam pek, değil mi?" dedi.

"Ben de topluluğun pek sevilen bir yemek misafiri sayılmam," dedi Lupin. "Bu da kurtadam olmanın mesleki handikapı."

"Tonks ve Arthur çenelerini açarlarsa Bakanlık'taki işlerini kaybederler," dedi Sirius, "ve Bakanlık'ta casuslarımız olması bizim için çok önemli, çünkü Voldemort'un orada casus bulunduracağından emin olabilirsin."

"Ama birkaç kişiyi ikna etmeyi başardık," dedi Mr. Weasley. "Örneğin bizim Tonks - geçen sefer Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nda olamayacak kadar gençti. Seherbazlar'ın bizim tarafta olması da

büyük bir avantaj - Kingsley Shacklebolt da ciddi bir kazanç oldu; Sirius için düzenlenen avın başında o var, Bakanlık'a Sirius'un Tibet'te olduğu yolunda bilgiler veriyor."

"Ama eğer hiçbiriniz Voldemort'un döndüğü haberini yaymıyorsanız -" diye başladı Harry.

"Hiçbirimizin haberi yaymadığını kim söyledi?" dedi Sirius. "Dumbledore'un başı niye o kadar dertte sanıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Harry.

"Onun itibarını zedelemeye çalışıyorlar," dedi Lupin. "Geçen hafta Gelecek Postası'nı görmedin mi? Yaşlandığı ve formdan düştüğü için Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu Başkanlığı'ndan, üyelerin oylarıyla uzaklaştırıldığını bildirdiler, ama bu doğru değil; Voldemort'un döndüğünü bildiren bir konuşma yaptıktan sonra, Bakanlık büyücülerinin yaptığı bir oylamayla uzaklaştırıldı. Büyüceşûra'daki -yani Büyücü Yüksek Mahkemesi'ndeki- Başsihirbaz rütbesini de indirdiler; hatta Birinci Sınıf Merlin Nişanı'nı da geri almaktan söz ediyorlar."

"Dumbledore ise, onu Çikolatalı Kurbağa kartlarının üstünden çıkarmadıkları sürece ne yaptıklarına aldırmadığını söylüyor," dedi Bill, sırıtarak.

Mr. Weasley sertçe, "Bunda gülecek bir şey yok," dedi. "Eğer Bakanlık'a bu şekilde meydan okumayı sürdürürse kendini Azkaban'da bulabilir, bizim istediğimiz son şey de Dumbledore'un hapse girmesi. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen, Dumbledore'un dışarıda olduğunu ve niyetlerinden haberdar olduğunu bilirse, ihtiyatlı davranır. Eğer Dumbledore ortadan çekilirse - eh, o zaman Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen meydanı boş bulacak demektir."

Harry çaresizce, "Peki ama Voldemort daha fazla Ölüm Yiyen'e sahip olmaya çalışıyorsa, geri döndüğü ister istemez anlaşılmaz mı?" diye sordu.

"Voldemort insanların evlerine gidip ön kapılarını çalmaz, Harry," dedi Sirius. "Oyun oynar, uğursuzluk büyüsü ve şantaj yapar. Gizli çalışmaya iyice alışkın. Zaten, kendine mürit toplamak onun

ilgilendiği şeylerden yalnızca biri. Başka planları da var, gerçekten de çok sessizce uygulamaya koyabileceği planlar. Şimdilik onlar üzerinde yoğunlaşmış durumda."

Harry hemen, "Mürit dışında neyin peşindeymiş?" diye sordu. Ona sanki, Sirius cevap vermeden önce Lupin'le bir an bakışmış gibi geldi.

"Sadece sinsice elde edebileceği şeyler."

Harry şaşkın şaşkın bakmaya devam edince, "Silah gibi bir şey," dedi Sirius. "Geçen sefer sahip olmadığı bir şey."

"Daha önce güçlü olduğu sırada mı?"

"Evet."

"Ne tür bir silah, peki?" dedi Harry. "Avada Kedavra'dan da beter bir şey -"

"Yeter!"

Mrs. Weasley kapının yanındaki gölgelerin arasından konuşmuştu. Harry onun Ginny'yi yukarı götürüp döndüğünü fark etmemişti. Kollarını kavuşturmuştu ve öfkeden patlayacak gibi görünüyordu.

"Derhal yataklarınıza gitmenizi istiyorum. Hepinizin," diye ekledi, Fred, George, Ron ve Hermione'ye bakarak.

Fred, "Bize hükmedemezsin -" diye başlayacak oldu.

Mrs. Weasley, "Şimdi görürsün sen," diye hırladı. Sirius'a bakarken hafiften titriyordu. "Harry'ye hayli bilgi verdin. Biraz daha verirsen, onu Yoldaşlık'a almaktan farkı kalmayacak."

"Neden olmasın?" dedi Harry çabucak. "Katılırım, katılmak istiyorum, savaşmak istiyorum."

"Hayır."

Bu sefer konuşan Mrs. Weasley değil, Lupin'di.

"Yoldaşlık reşit olmuş büyücülerden oluşuyor," dedi. Fred ve George ağızlarını açınca da, "Okulla ilişiği kalmamış büyücülerden," diye

ekledi. "Aklınızdan bile geçmeyecek tehlikeler söz konusu, hiçbirinizin... Bence Molly haklı, Sirius. Yeterince söyledik."

Sirius omzunu silker gibi oldu ama tartışmadı. Mrs. Weasley oğullarıyla Hermione'yi emreder bir tavırla çağırdı. Teker teker ayağa kalktılar, yenildiğini anlayan Harry de onları izledi.

-

ALTINCI BÖLÜM
ASİL VE PEK KÖKLÜ BLACK AİLESİ

Mrs. Weasley asık suratla onların peşinden yukarı geldi.

"Herkes doğruca yatağa, konuşmak yok," dedi birinci katın sahanlığına ulaştıklarında, "yarın çok iş var. Ginny uyumuştur herhalde," diye ekledi Hermione'ye bakarak, "uyandırmamaya çalış."

Hermione onlara iyi geceler diledikten sonra bir üst kata çıkarlarken, Fred, "Tabii canım, uyumuştur," dedi alçak sesle. "Ginny şimdi Hermione gelsin de aşağıda konuşulan her şeyi anlatsın diye uyanık beklemiyorsa, ben de Pıtırkurt'um..."

"Pekâlâ, Ron, Harry," dedi Mrs. Weasley ikinci katın sahanlığında, yatak odasını işaret ederek. "Hadi bakalım yatağa."

"İyi geceler," dediler Harry ve Ron ikizlere.

"İyi uykular," dedi Fred, göz kırparak.

Mrs. Weasley, Harry'nin arkasından kapıyı vurarak kapadı. Yatak odası ilk bakışta göründüğünden bile daha rutubetli ve iç karartıcıydı. Duvardaki boş tablo, görünmez sakini uyuyormuş gibi yavaş yavaş, derin derin soluk alıp veriyordu. Harry pijamasını giydi, gözlüğünü çıkarıp serin yatağa uzandı. Bu arada Ron, sürekli takırtı çıkarıp sabırsızlıkla kanatlarını hışırdatan Hedwig'le Pigwidgeon'ı yatıştırmak için gardırobun üstüne Baykuş İkramı atıyordu.

"Her gece avlanmaya çıkmalarına izin veremiyoruz," diye açıkladı Ron, vişne çürüğü pijamasını giyerken. "Dumbledore meydanda bir dolu baykuşun gezinmesini istemiyor, şüphe uyandıracağını düşünüyor. Ah... az daha unutuyordum..."

Gidip kapının sürgüsünü çekti.

"Niye yaptın ki bunu?"

"Kreacher," dedi Ron, ışığı kapatarak. "Burada kaldığım ilk gece, sabahın üçünde geldi. Emin ol, uyanıp da odanda sinsi sinsi dolaştığını görmek istemezsin. Neyse..." yatağına girdi, üstünü örttü ve karanlıkta dönüp Harry'ye baktı; Harry kirli pencereden içeri sızan ay ışığında onun siluetini görebiliyordu, "ne diyorsun?"

Harry'nin ona neden söz ettiğini sormasına gerek yoktu.

"Eh, bize zaten tahmin edemeyeceğimiz pek bir şey anlatmadılar, değil mi?" dedi, alt katta konuşulan her şeyi düşünerek. "Yani, tek söyledikleri Yoldaşlık'ın insanların Vol-"

Ron nefesini hızla içine çekti.

"-demort'a," diye devam etti Harry kararlı bir sesle, "katılmasını önlemeye çalıştığı. Ne zaman onun adını söylemeye başlayacaksın? Sirius ve Lupin söylüyorlar."

Ron bu son sözü duymazdan geldi.

"Evet, haklısın," dedi, "bize anlattıkları her şeyi zaten biliyorduk, Uzayan Kulaklar sayesinde. Yeni olan tek şey -"

Şak.

"AH!"

"Sessiz ol, Ron, annem yine gelmesin."

"İyi de, dizimin üstünde cisimlendiniz!"

"E ne yapalım, karanlıkta zor oluyor."

Harry, Fred'le George'un bulanık siluetlerinin hop diye Ron'un yatağından kalktığını gördü. George ayakucuna otururken Harry'nin yatak yayları gıcırdadı ve şiltesi birkaç santim çöktü.

"Ee, geldiniz mi oraya?" dedi George hevesli hevesli.

"Sirius'un bahsettiği silaha mı?" dedi Harry.

"Daha doğrusu ağzından kaçırdığı," dedi, şimdi Ron'un yanında oturan Fred iştahla. "Bizim ihtiyar Uzayanlar'la işte bunu duymamıştık, değil mi?"

"Sizce nedir?" dedi Harry.

"Her şey olabilir," dedi Fred.

"Ama Aveda Kedavra Laneti'nden daha kötü bir şey olamaz, değil mi?" dedi Ron. "Ölümden kötü ne olabilir ki?"

"Belki bir kerede bir sürü insanı öldürebilen bir şeydir," diye fikir yürüttü George.

"Belki insan öldürmenin fena halde acı verici bir yoludur," dedi Ron korku içinde.

"Acı çektirmek için Cruciatus laneti var," dedi Harry, "daha etkili bir şeye ihtiyacı yok."

Bir sessizlik oldu ve Harry, diğerlerinin de kendi gibi bu silahın ne tür bir dehşet saçabileceğini merak ettiğini anladı.

"Peki sizce kimde şimdi?" diye sordu George.

"Umarım bizim taraftadır," dedi Ron, biraz ürkek bir sesle.

"Bizdeyse, büyük ihtimalle Dumbledore'da duruyordur" dedi Fred.

"Nerede?" dedi Ron hemen. "Hogwarts'ta mı?"

"Eminim ordadır!" dedi George. "Felsefe Taşı'nı da oraya saklamıştı."

"Ama bir silah, Taş'tan daha büyüktür herhalde!" dedi Ron.

"İlla öyle olması gerekmez," dedi Fred.

"Evet, büyüklük gücün garantisi değil," dedi George. "Ginny'ye baksana."

"Nasıl yani?" dedi Harry.

"Onun Yarasa-Umacı Büyüleri'nden birine hedef olmadın hiç, değil mi?"

"Şışşt!" dedi Fred, yataktan biraz doğrularak. "Dinleyin!"

Sustular. Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu.

"Annem," dedi George. Hemen arkasından şak diye bir ses geldi ve Harry, yatağının ayakucundaki ağırlığın kalktığını hissetti. Birkaç saniye sonra, kapı dışındaki döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydular; belli ki Mrs. Weasley konuşuyorlar mı diye bakmaya gelmişti.

Hedwig ve Pigwidgeon mahzun mahzun öttüler. Döşeme tahtası tekrar gıcırdadı ve onun Fred'le George'u kontrol etmek için yukarı çıkışını duydular.

"Bize hiç güvenmiyor yani," dedi Ron üzüntüyle.

Harry uykuya dalamayacağından emindi; bu akşam, üzerinde düşünecek o kadar çok şey olmuştu ki, saatlerce uyanık kalıp kafasında evirip çevirse hiç şaşmazdı. Ron'la konuşmaya devam etmek istiyordu, ama Mrs. Weasley gıcırdata gıcırdata alt kata inmeye başlamıştı bile, o gittikten sonraysa başkalarının üst kata çıktığını net bir şekilde duydu... hatta, yatak odası kapısının dışında çokbacaklı yaratıklar usulca koşuşturuyordu ve Sihirli Yaratıkların Bakımı öğretmeni Hagrid, "Çok güzeller, di mi ha, Harry? Bu dönem silahları okuyacağız..." diyordu ve Harry yaratıkların başının olması gereken yerde savaş toplarının bulunduğunu ve ona doğru döndüklerini gördü... eğildi...

Sonra kendini, yatak örtüsünün altında kıvrılıp sıcacık bir yumak olmuş halde buldu. Odada George'un sesi yankılanıyordu.

"Annem kalksınlar diyor, kahvaltınız mutfakta bekliyormuş, sonra da size misafir odasında ihtiyacı varmış. Sandığından da çok Doksi varmış ve sedirin altında ölü Pofyumaklar'la dolu bir yuva bulmuş."

Çabucak giyinip kahvaltı eden Harry ile Ron, yarım saat sonra misafir odasına girdiler. Birinci kattaki bu odanın yüksek bir tavanı ve kirli goblenlerle kaplı zeytin yeşili duvarları vardı. Üstüne basıldıkça halıdan küçük toz bulutları yükseliyor, uzun, yosun yeşili kadife perdelerse, görünmez arılarla doluymuş gibi vızıldıyordu. Mrs. Weasley, Hermione, Ginny, Fred ve George bu perdelerin

etrafında toplanmışlardı, burunlarını ve ağızlarını kapatan örtülerle oldukça garip görünüyorlardı. Hepsinin elinde, içinde siyah bir sıvı, ucunda bir püskürtücü bulunan büyük birer şişe vardı.

Mrs. Weasley, Harry ve Ron'u görür görmez, "Yüzünüzü örtüp bir fısfıs alın," dedi. İnce bacaklı masanın üzerindeki siyah sıvı dolu iki şişeyi işaret etti. "Doksifilit. Hiçbir yeri bu kadar fena bürüdüklerini görmemiştim -o ev cini son on yıldır ne işle meşguldü acaba-"

Hermione'nin yüzü bir kurulama beziyle kaplıydı, ama Harry yine de onun Mrs. Weasley'ye sitem dolu bir bakış attığını açıkça gördü.

"Kreacher çok yaşlı, muhtemelen altından kalkamıyor -"

"Kreacher'ın isteyince nelerin altından kalkabildiğini bilsen çok şaşırırdın, Hermione," dedi Sirius, elinde ölü sıçanlarla doluymuş gibi görünen kan lekeli bir torbayla içeri girerek. "Şahgaga'yı besliyordum," diye ekledi, Harry'nin soru soran bakışlarına cevaben. "Yukarıda, annemin odasında tutuyorum onu. Neyse... şu yazı masası..."

Sıçan torbasını bir koltuğa bıraktıktan sonra, eğilip kilitli kapaklı masayı incelemeye başladı. Harry masanın hafif hafif titrediğini ilk defa fark etti.

"Yani aslında bunun bir Böcürt olduğundan bayağı eminim, Molly," dedi Sirius, anahtar deliğinden bakarak, "ama belki açmadan önce Deli-Göz'e bir baktırsak iyi olur - eğer ben annemi tanıyorsam, burada çok daha kötü bir şey olabilir."

"Haklısın, Sirius," dedi Mrs. Weasley.

İkisi de tasasız, kibar seslerle konuşuyordu ve Harry bundan, ikisinin de önceki geceki anlaşmazlığı unutmamış olduğu anlamını çıkardı.

Alt kattan gürültülü, çınlayan bir zil sesi geldi, hemen ardından da önceki gece Tonks'un şemsiyeliği devirmesiyle tetiklenmiş olan çığlıklar ve feryatlar kakofonisi yükseldi.

"Zili çalmayın deyip duruyorum!" dedi Sirius, kızgın kızgın. Fırlayıp odadan çıktı. Merdivenlerden paldır küldür inişini duydular, bu arada

Mrs. Black'in ayaklamaları da bir kez daha evin içinde yankılanmaya başlamıştı:

"Şerefsizlik lekeleri, pis melezler, kanı bozuklar, pisliğin çocukları..."

"Kapıyı kapat lütfen, Harry," dedi Mrs. Weasley.

Harry misafir odası kapısını kapatırken cesaret edebildiğince ağırdan aldı; aşağıda olan bitene kulak kabartmak istiyordu. Belli ki Sirius annesinin portresinin üzerindeki perdeleri çekebilmişti, çünkü kadın bağrınmayı bırakmıştı. Sirius'un holde yürüdüğünü, sonra ön kapının zincirinin takırtısını, daha sonra da Kingsley Shacklebolt'un o kalın sesini duydu: "Hestia nöbeti benden devraldı, yani şimdi Moody'nin pelerini onda, ben de Dumbledore için bir rapor bırakayım dedim..."

Ensesinde Mrs. Weasley'nin gözlerini hisseden Harry, istemeye istemeye misafir odası kapısını kapatıp Doksiciler'e katıldı.

Mrs. Weasley, sedirin üstünde açık duran Gilderoy Lockhart'ın Ev Zararlıları Rehberi'nde “*Doksi*” sayfasına bakıyordu.

"Pekâlâ millet, dikkatli olmanız gerek. Doksi'ler ısırır, dişleri de zehirlidir. Yanımda bir şişe panzehir var, ama kimseye vermek zorunda kalmasam daha iyi."

Doğruldu, perdelerin tam önünde pozisyon aldı ve eliyle yanına gelmelerini işaret etti.

"Ben söyler söylemez fısfıs sıkmaya başlayın" dedi. "Doğru üstümüze uçacaklar sanırım, ama fısfısların üzerinde yazdığına göre, şöyle sağlam tek bir fıs onları felç ediyormuş. Donup kaldıklarında, onları şu kovaya atın yeter."

Onların atış alanından çekilip kendi fısfısını hazırladı.

"Pekâlâ - sıkın"

Harry fısfısını sadece birkaç saniyedir sıkıyordu ki, kumaşın bir kıvrımından yetişkin boyda bir Doksi fırladı. Böceklerinkini andıran parlak kanatları vınlıyordu, iğne gibi sivri minicik dişlerini çıkarmıştı, perimsi vücudu siyah kıllarla kaplıydı ve hiddetle dört yumruğunu da sıkmıştı. Harry üzerine Doksifilit püskürterek onu suratından vurdu.

Doksi havada donakaldı ve şaşırtıcı bir tak sesiyle aşağıdaki yıpranmış halının üzerine düştü. Harry onu alıp kovanın içine attı.

"Fred, ne yapıyorsun sen?" dedi Mrs. Weasley, azarlarcasına. "Onu hemen fısfısla ve at!"

Harry dönüp baktı. Fred başparmağıyla işaretparmağının arasında, çırpınan bir Doksi tutuyordu.

"Tamam," dedi Fred neşeyle. Doksi'nin suratına fısfis sıkıp bayılttı, ama Mrs. Weasley arkasını döner dönmez göz kırparak onu cebine attı.

"Kaytartan Çerezkutularımız için Doksi zehriyle deney yapmak istiyoruz," dedi George alçak sesle Harry'ye.

Burnuna doğru uçan iki Doksi'yi beceriyle fısfıslayan Harry, George'a yaklaşıp çaktırmadan, "Kaytartan Çerezkutusu da neyin nesi?" dedi.

"Hasta eden bir dizi tatlı," diye fısıldadı George, Mrs. Weasley'nin sırtından gözünü ayırmayarak. "Tam anlamıyla, hasta etmiyor ama haa, yalnızca canın istediğinde dersten çıkmana yetecek kadar. Fred'le ben yaz boyunca bunlar üzerinde çalıştık. İki uçlu, renk kodlu, çiğnemelik. Kusma Pastilleri'nin turuncu tarafını yersen, kusuyorsun. Hastane kanadına gidiyorum diye dersten fırlayıp çıktığındaysa, mor tarafını yutuyorsun -"

" - böylece normal haline dönüyor, koca bir saati kazançsız bir can sıkıntısına harcayacağına, kendi istediğin faaliyetle geçiriyorsun. En azından ilanlara böyle yazıyoruz," diye fısıldadı Fred. Mrs. Weasley'nin görüş alanına girmemeye dikkat ederek, sürüden ayrılmış birkaç Doksi'yi yerden kapıp cebine attı. "Ama üzerinde biraz daha çalışmamız lazım. Şu anda deneklerimiz, kusmaktan mor ucu yutacak fırsatı bulamıyor."

"Denekler mi?"

"Biz," dedi Fred. "Sırayla deniyoruz. George Bayıltan Lezzetle'yi denedi -Burunkanatan Nugat'ı ikimiz de denedik-"

"Annem düello yaptık sandı," dedi George.

"Şaka dükkânı planı var hâlâ yani?" diye fısıldadı Harry, fısfısının püskürtücüsünü ayarlıyor numarası yaparak.

Mrs. Weasley tekrar saldırıya geçmeden önce fularıyla alnını silerken, Fred sesini daha da alçalttı. "Eh, bir yer bulma fırsatımız olmadı henüz," dedi, "bu yüzden şu anda sadece posta havalesiyle çalışıyoruz. Geçen hafta Gelecek Postası'na ilan verdik."

"Senin sayende, abi," dedi George. "Ama merak etme... annemin hiç haberi yok. Artık Gelecek Postası'nı okumuyor, senle Dumbledore hakkında yalan yazıyor diye."

Harry sırıttı. Şaka dükkânı açma emellerini gerçekleştirmeleri için Weasley ikizlerini Üçbüyücü Turnuvası'nda ödül olarak kazandığı parayı almaya o ikna etmişti, ama yine de Mrs. Weasley'nin bu planın hayata geçirilmesinde parmağı olduğunu bilmemesinden memnundu. Mrs. Weasley, bir şaka dükkânı işletmenin iki oğluna yaraşır bir meslek olmadığını düşünüyordu.

Perdelerin Doksi'lerden arındırılması bütün sabah sürdü. Çoktan öğlen olmuştu ki, Mrs. Weasley koruyucu fularını çıkarıp kendini çökük bir koltuğa attı, atar atmaz da tiksinti dolu bir çığlıkla yerinden sıçradı - ölü sıçanlarla dolu torbanın üzerine oturmuştu. Perdeler artık vızıldamıyor, şiddetli fısfıslamadan dolayı gevşek ve nemli duruyorlardı. Perdelerin altındaki kova baygın Doksi'lerle tıka basa doluydu, hemen yanı başında Crookshanks'in koklayıp durduğu, Fred'le George'un ise istekli istekli baktığı siyah Doksi yumurtalarıyla dolu bir çanak duruyordu.

"Şunları da öğle yemeğinden sonra hallederiz." Mrs. Weasley şöminenin iki yanında duran tozlu vitrinli dolapları gösterdi. Garip nesnelerle dolup taşıyorlardı: bir dizi paslı hançer, pençeler, tomar yapılmış bir yılan derisi, üzerinde Harry'nin anlamadığı dillerde bir şeyler yazan kararmış gümüş kutular ve, en berbatı da, tıpasına büyük bir opal taşı kakılmış, Harry'nin içindekinin kan olduğundan aşağı yukarı emin olduğu, süslü bir kristal şişe.

Kapı zili tekrar çınladı. Herkes dönüp Mrs. Weasley'ye baktı.

Alt kattan bir kez daha Mrs. Black'in tiz çığlıkları yükselirken, Mrs. Weasley sıçan dolu torbayı eline aldı ve katı bir ses tonuyla,

"Burada bekleyin," dedi. "Sandviç getireceğim."

Odadan çıkıp dikkatle kapıyı arkasından kapattı. Birden herkes kapı eşiğine bakmak için pencereye üşüştü. Dağınık saçlı kızıl-sarı bir kafanın tepesiyle, anca dengede duran birtakım kazanlar gördüler.

"Mundungus!" dedi Hermione. "Bütün o kazanları niye getirmiş?"

"Herhalde saklayabileceği güvenli bir yer arıyor," dedi Harry. "Beni takip etmesi gereken gece bunlarla meşgul değil miydi? Şüpheli kazanlarla?"

"Evet, haklısın!" dedi Fred, ön kapı açılırken; Mundungus kazanlarını kaldırıp çekerek kapıdan girdi ve gözden kayboldu. "Vay be, annem bundan hiç hoşlanmayacak..."

George'la birlikte kapının yanına gidip kulak kabarttılar. Mrs. Black'in çığlıkları dinmişti.

"Mundungus, Sirius ve Kingsley'le konuşuyor," diye mırıldandı Fred, dikkat kesilmekten çatılmış kaşlarla. "Doğru dürüst duyamıyorum... Uzayan Kulaklar'ı kullanmak tehlikeli olur mu, ne dersin?"

"Değer belki," dedi George. "Gizlice yukarı çıkıp iki tane alabilirim -"

Ama tam o anda aşağıdan, Uzayan Kulaklar'ı tamamen gereksiz hale getiren bir bağırtı yükseldi. Mrs. Weasley avaz avaz haykırıyor, söylediklerini hepsi duyabiliyordu.

"BURADA ÇALINTI MAL DEPOSU İŞLETMİYORUZ!"

"Annemin başkasına bağırmasına bayılıyorum," dedi Fred, yüzünde memnun bir gülümsemeyle. Mrs. Weasley'nin sesi daha iyi gelsin diye oda kapısını birkaç santim araladı. "Güzel bir değişiklik oluyor."

"- SORUMSUZLUĞUN DANİSKASI, SANKİ YETERİNCE SORUNUMUZ YOKMUŞ GİBİ BİR DE KALKIP ÇALINTI KAZAN GETİRİYORSUN -"

"Enayiler hızını almasına izin veriyorlar," dedi George, başını iki yana sallayarak. "Çok geç olmadan önlemen gerek, yoksa doldukça dolup saatlerce bağırabiliyor. Hem seni takip etmesi gerekirken

sıvıştığından beri Mundungus'a patlamak için yanıp tutuşuyordu zaten, Harry - hah, işte Sirius'un annesi de başladı yine."

Holdeki portrelerden gelen bağrışlar ve çığlıklar, Mrs. Weasley'nin sesini bastırdı.

George gürültüyü kesmek için kapıyı kapamaya hamle etmişti ki, bir ev cini odaya daldı.

Peştamal gibi beline bağlanmış pis bir paçavra dışında tamamen çıplaktı. Çok yaşlı görünüyordu. Derisi vücuduna birkaç beden boldu sanki ve bütün ev cinleri gibi kel olmasına rağmen, yarasalarınkine benzeyen kocaman kulaklarından beyaz kıllar fışkırıyordu. Gözleri kan çanağından farksızdı ve soluk griydi, etli ve epey iri burnuysa domuz burnuna benziyordu.

Cin, Harry'yi ve diğerlerini fark ettiğine dair en ufak bir işaret vermedi. Onları hiç görmüyormuş gibi davranarak ve inatla, kambur kambur, ağır ağır, ayaklarını sürüyerek odanın öbür ucuna doğru yürüdü. Bir taraftan da kurbağa sesi gibi boğuk ve kalın sesiyle mırıldanıp duruyordu.

"..Hem lağımdan farksız kokuyor, hem de bir suçlu, ama kadın da ondan matah değil, kanı bozuk iğrenç veletleriyle gelmiş hanımımın evini altüst ediyorlar, ah zavallı hanımım, bir bilse, bir bilse evine alınan alçakları, kim bilir ne derdi ihtiyar Kreacher'a, ah, ne kadar utanç verici, Bulanıklar ve kurtadamlar ve hainler ve hırsızlar, zavallı ihtiyar Kreacher'ın elinden ne gelir..."

"Merhaba, Kreacher," dedi Fred yüksek sesle, kapıyı çarparak.

Ev cini olduğu yerde dondu kaldı, söylenmeyi bıraktı ve çok abartılı, hiç inandırıcı olmayan bir şekilde irkildi.

"Kreacher genç efendiyi görmedi," dedi, dönüp eğilerek Fred'e selam verdi. Yüzü hâlâ halıya dönük halde, gayet işitilebilir bir sesle ekledi: "Daha doğrusu, pis küçük kanı bozuğu."

"Pardon?" dedi George. "O son söylediğini duyamadım."

"Kreacher bir şey demedi," dedi cin, George'u da eğilip selamlayarak. Hemen ardından, kolaylıkla duyulabilecek bir fısıltıyla

ekledi: "İşte bu da ikizi, ne acayip küçük canavarlar bunlar."

Harry gülsün mü gülmesin mi bilemiyordu. Cin doğruldu, hepsine hain hain baktı ve belli ki onu duyamayacaklarına karar vererek mırıldanmaya devam etti.

"... işte Bulanık da orada, arsız arsız dikilmiş duruyor, ah hanımım bir bilse, nasıl ağlardı kim bilir, bir de yeni bir çocuk var, Kreacher adını bilmiyor. Burada ne yapıyor? Kreacher bilmiyor..."

"Bu, Harry, Kreacher," dedi Hermione tereddütle. "Harry Potter."

Donuk gözleri faltaşı gibi açılan Kreacher, öncekinden de çabuk çabuk ve hiddetle söylenmeye başladı.

"Bulanık, Kreacher'la sanki arkadaşıymış gibi konuşuyor, Kreacher'ın hanımı onu böyle biriyle birlikte görse, ne derdi kim bilir -"

"Ona Bulanık deme!" dedi Ron'la Ginny aynı anda, çok kızmışlardı.

"Önemli değil," diye fısıldadı Hermione, "aklı başında değil, ne dediğini bilmi–"

"Kendini kandırma, Hermione, ne dediğini gayet iyi biliyor," dedi Fred, Kreacher'a büyük bir nefretle bakarak.

Kreacher hâlâ mırıldanıp duruyordu, gözleri Harry'deydi.

"Doğru mu? Harry Potter mı o? Kreacher yara izini görebiliyor, doğru olmalı o zaman, Karanlık Lord'u durduran çocuk, bunu nasıl yaptı Kreacher merak ediyor–"

"Hepimiz merak etmiyor muyuz, Kreacher?" dedi Fred.

"Neyse, ne istiyorsun?" diye sordu George.

Kreacher'ın kocaman gözleri hızla George'a döndü.

"Kreacher temizlik yapıyor," dedi başından savarcasına.

"Ne demezsin," dedi Harry'nin arkasından bir ses.

Sirius dönmüştü; kapı eşiğinden ateş saçan gözlerle cine bakıyordu. Holdeki gürültü dinmişti; belki de Mrs. Weasley ve Mundungus

tartışmaya mutfakta devam ediyorlardı. Kreacher, Sirius'u görür görmez abartılı bir şekilde eğilip selam verdi, domuz burnuna benzeyen burnu neredeyse yere değecekti.

"Doğrul," dedi Sirius sabırsızca. "Şimdi, neler çeviriyorsun?"

"Kreacher temizlik yapıyor," diye tekrarladı cin. "Kreacher, Asil Black Ailesi'ne hizmet etmek için yaşıyor -"

"Belli, her yer kir pas içinde, iğrenç," dedi Sirius.

Kreacher, yeniden eğilip selam vererek, "Efendi her zaman böyle küçük şakaları severdi zaten," dedi, hemen ardından da mırıldanarak devam etti: "Efendi nankör bir domuzdu, annesinin kalbini kırdı -"

"Annemin kalbi yoktu, Kreacher," diye çıkıştı Sirius. "Sadece kiniyle yaşıyordu."

Kreacher bir kez daha eğilerek konuştu.

"Efendi nasıl diyorsa öyledir," diye mırıldandı öfkeyle. "Efendi annesinin çizmesinin kirini silmeye layık değil, ah, zavallı hanımım, Kreacher'ın ona hizmet ettiğini görse kim bilir ne derdi, ondan nasıl da nefret ediyordu, nasıl da hayal kırıklığına uğramıştı -"

"Sana ne işler çeviriyorsun diye sordum," dedi Sirius soğuk bir sesle. "Ne zaman temizlik yapıyorum numarasıyla ortada görünsen, biz atmayalım diye bir şeyler yürütüp odana götürüyorsun."

"Kreacher, Efendi'nin evindeki hiçbir şeyi yerinden oynatmaz," dedi cin, hemen ardından da hızla mırıldanarak, "goblen atılsa hanımım Kreacher'ı asla affetmezdi, yedi yüzyıldır bu ailede o, Kreacher onu kurtarmalı, Efendi'nin, kanı bozukların ve veletlerin onu yok etmesine Kreacher izin vermeyecek -"

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten," dedi Sirius, küçümseyen gözlerle karşı duvara bakarak. "Onun arkasına da bir tane Kalıcı Yapıştırma Büyüsü koymuştur kesin, ama atabilirsem mutlaka atacağım. Şimdi git burdan, Kreacher."

Anlaşılan Kreacher açık bir emre karşı gelme cüretini gösteremiyordu; yine de, ayaklarını sürüye sürüye yanından

geçerken Sirius'a fırlattığı bakış, derin bir nefretle doluydu. Odadan çıkana kadar da söylenmeye devam etti.

"- Azkaban'dan geri gelip Kreacher'a emirler yağdırıyor, ah, zavallı hanımım, şimdi evi görse kim bilir ne derdi, içinde alçaklar yaşıyor, hazineleri dışarı atılıyor, benim öyle bir oğlum yok diye yemin etti, ama o geri geldi, üstelik katil olduğunu söylüyorlar -"

"Söylenmeye devam edersen katil olacağım gerçekten!" dedi Sirius sinirli sinirli, cinin arkasından kapıyı vururken.

"Sirius, aklı başında değil onun," dedi Hermione yalvarırcasına, "onu duyabildiğimizin farkında olduğunu sanmıyorum."

"Çok uzun süre yalnız kaldı," dedi Sirius, "annemin portresinden çılgın emirler alıp kendi kendine konuştu, ama her zaman küçük pis bir -"

"Onu serbest. bıraksan," dedi Hermione umutla, "belki-"

"Onu serbest. bırakamayız, Yoldaşlık hakkında çok şey biliyor," dedi Sirius ters ters. "Hem ayrıca, şoktan ölürdü. Git ona bu evden ayrılmasını öner de, bak bakalım nasıl bir tepki gösteriyor."

Sirius odanın öbür ucuna, Kreacher'ın korumaya çalıştığı goblenin asılı olduğu yere yürüdü. Harry ve diğerleri de peşinden gittiler.

Goblen son derece eski görünüyordu; solmuştu ve yer yer Doksi'ler tarafından kemirilmiş gibi görünüyordu. Yine de, üzerine işlenmiş sırma tel hâlâ ışıldıyor, Harry'nin çıkarabildiği kadarıyla Ortaçağ'a kadar uzanan adamakıllı dallanmış bir soyağacını gösteriyordu. Goblenin tepesine koca koca harflerle bir şey yazılmıştı:

Asil ve Pek Köklü Black Ailesi "Toujours pür"[1]

"Burada sen yoksun!" dedi Harry, gözleriyle ağacın dibini taradıktan sonra.

"Eskiden şuradaydım," dedi Sirius, sigara yanığını andıran, küçük, yuvarlak ve kömürleşmiş bir deliği işaret ederek. "Canım ihtiyar

annem ben evden kaçtıktan sonra beni uçurmuş - Kreacher alçak sesle bu öyküyü mırıldanmayı pek sever."

"Evden mi kaçtın?"

"On altı yaşında falandım," dedi Sirius. "Canıma yetmişti."

"Nereye gittin peki?" diye sordu Harry, gözlerini ondan ayırmayarak.

"Senin babanın evine," dedi Sirius. "Büyükbabanla büyükannen bunu hiç mesele etmediler; bana ikinci bir oğul gibi davrandılar. Evet, okul tatillerinde babanın evinde kamp kurdum, on yedi yaşıma gelince de kendi başıma bir yere çıktım. Alphar Amcam bana epeyce bir altın bırakmıştı -o da buradan silinmiş, herhalde sebebi budur- neyse, ondan sonra kendi başımın çaresine baktım. Ama pazar kahvaltısı için Mr. ve Mrs. Potter'ın evi bana her zaman açıktı tabii."

"Ama... niye...?"

"Niye mi ayrıldım?" dedi Sirius, acı acı gülümseyip elini uzun, dağınık saçlarına götürerek. "Çünkü alayından nefret ediyordum: annemle babamdan, onların safkan saplantısından, bir Black olmanın insanı neredeyse kraliyet ailesi üyesi yapıyor olduğu inançlarından... onlara inanacak kadar kafasız olan budala erkek kardeşimden... işte şu o."

Sirius ağacın en altını, "Regulus Black" yazısını dürttü. Doğum tarihinin hemen yanında, bir ölüm tarihi vardı (on beş yıl öncesinin tarihi).

"Benden küçüktü," dedi Sirius, "ve sürekli kafama kakıldığı gibi, çok daha iyi bir oğuldu."

"Ama öldü," dedi Harry

"Evet," dedi Sirius. "Gerzek budala... Ölüm Yiyenler'e katıldı."

"Dalga geçiyorsun!"

"Yapma, Harry, ailemin ne tür büyücülerden oluştuğunu anlayacak kadar gezmedin mi bu evi?" diye sordu

Sirius sinirli sinirli.

"Yani - annenle baban da mı Ölüm Yiyenler'di?"

"Yo, yo, ama inan bana, Voldemort'un fikirlerini doğru buluyorlardı, büyücü ırkının arıtılması, Muggle doğumlulardan kurtulup başa safkanların getirilmesi taraftarıydılar. Ayrıca bu konuda yalnız da değildiler, Voldemort gerçek rengini göstermeden önce onun fikirlerinin doğru olduğunu düşünen epeyce insan vardı... ama onun güç sahibi olabilmek için neler yapmaya hazır olduğunu gördüklerinde, korktular. Yine de bahse varım ki annemle babam, ilk katılanlardan olduğu için Regulus'u küçük bir kahraman sanmışlardır."

"Bir Seherbaz tarafından mı öldürüldü?" diye sordu Harry duraksayarak.

"Yo, hayır," dedi Sirius. "Voldemort öldürdü. Ya da daha büyük ihtimalle, ondan gelen emirle öldürüldü; Regulus'un bizzat Voldemort tarafından öldürülecek kadar önemli olduğunu sanmıyorum. O öldükten sonra öğrendiğim kadarıyla, boğazına kadar batmış, ama sonra ondan istenenleri görünce paniğe kapılmış ve çıkmak istemiş. Ama Voldemort'a istifanı veremezsin tabii. Ya ömür boyu hizmet ya ölüm."

"Yemek," dedi Mrs. Weasley'nin sesi.

Asasını önüne doğru kaldırmış, ucunda üzeri sandviç ve kekle dolu koca bir tepsiyi dengede tutuyordu. Suratı kıpkırmızıydı ve belli ki hâlâ kızgındı. Ötekiler bir şeyler yemek için büyük bir hevesle yanına gittiler, Harry ise goblene daha da yakından bakmakta olan Sirius'un yanında kaldı.

"Buna yıllardır bakmamıştım. İşte Phineas Nigellus... büyük-büyük-büyükbabam... Hogwarts'ın gördüğü en sevilmeyen müdürdü... ve işte Araminta Meliflua... annemin kuzeni... Muggle avlamanın yasallaşması için Bakanlık'tan bir Yasa Tasarısı geçirmeye çalıştı... ve sevgili Elladora Teyze... çay tepsilerini taşıyamayacak kadar yaşlanmış ev cinlerinin başının kesilmesi şeklindeki aile geleneğini o başlattı... tabii ne zaman aileden birazcık doğru dürüst biri çıksa, reddedilirdi. Bakıyorum da Tonks burada yok. Belki de Kreacher

bunun için ondan emir kabul etmiyor -oysa aileden biri ne isterse yapmak zorunda-"

"Tonks'la akraba mısınız?" diye sordu Harry, şaşırarak.

"Evet, annesi Andromeda en sevdiğim kuzenimdi," dedi Sirius, gobleni dikkatle inceleyerek. "Hayır, Andromeda da burada yok, bak -"

İki ismin, Bellatrix ve Narcissa'nın arasındaki bir başka küçük yuvarlak yanık izini gösterdi.

"Andromeda'nın kardeşleriyse hâlâ burada, çünkü çok güzel, saygıdeğer safkan evlilikler yaptılar, Andromeda ise Muggle doğumlu biriyle, Ted Tonks'la evlendi, o yüzden de -"

Sirius gobleni bir asayla havaya uçurur gibi yaptı ve acı acı güldü. Ancak Harry gülmedi; Andromeda'nın yanık izinin sağ tarafındaki isimlere bakmakla meşguldü. Çift çizgili bir altın işleme Narcissa Black'i Lucius Malfoy'a bağlıyor, dik bir altın çizgiyse onlardan Draco ismine iniyordu.

"Malfoy'larla akrabasın!"

"Safkan ailelerin hepsi birbiriyle akrabadır," dedi Sirius. "Oğullarınla kızlarının sadece safkanlarla evlenmesine izin verince seçeneklerin epey azalıyor; sayımız çok azaldı çünkü. Molly ve ben evlilik yoluyla hısımız, Arthur'un da kardeş torununun çocuğu gibi bir şey oluyorum. Ama burada onların adını aramaya hiç gerek yok - kanı bozuk diye bir şey varsa, Weasley'ler kesin onlardandır."

Ama Harry şimdi de Andromeda'nın yanık izinin solundaki isme bakıyordu: Bellatrix Black, çift çizgiyle Rodolphus Lestrange'e bağlanıyordu.

"Lestrange..." dedi Harry yüksek sesle. Bu ad hafızasında bir şeyleri harekete geçirmişti; bir yerden biliyordu, ama midesinde tuhaf, ürpertici bir his uyanmasına rağmen bir süre nereden olduğunu çıkaramadı.

"Azkaban'dalar," dedi Sirius sadece.

Harry meraklı gözlerle ona baktı.

"Bellatrix ve kocası Rodolphus, genç Barty Crouch'la birlikte geldi," dedi Sirius, aynı haşin sesle. "Rodolphus'un erkek kardeşi Rabastan da onlarlaydı."

Ve Harry hatırladı. Bellatrix Lestrange'ı Dumbledore'un odasında duran, düşüncelerin ve anıların depolanabildiği Düşünseli denen tuhaf aygıtın içinde görmüştü: Uzun boylu, koyu tenli, şiş gözkapaklı bir kadındı. Mahkemesinde kalkıp Lord Voldemort'a sadakatinin sürdüğünü, düşüşünden sonra onu bulmaya çalışmaktan gurur duyduğunu ve bir gün sadakatinden ötürü ödüllendirileceğine olan inancını ilan etmişti.

"Hiç söylemedin onun senin -"

"Kuzenim olması bir şeyi değiştirir mi?" diye çıkıştı. Bana kalırsa, onlar benim ailem değil. Hele o, kesinlikle değil. Azkaban'da bir an gözüme çarpmasını saymazsan, onu en son senin yaşındayken görmüştüm. Sence onun gibi bir akrabam olduğu için gurur mu duyuyorum?"

"Özür dilerim" dedi Harry hemen, "Öyle demek istemedim -şaşırdım sadece-"

"Önemli değil, özür dilemene gerek yok," diye mırıldandı Sirius. Ellerini cebine iyice sokarak goblene arkasını döndü. "Yeniden burada olmaktan hoşlanmıyorum," dedi, misafir odasına göz gezdirerek. "Yine bu eve tıkılacağım hiç aklıma gelmemişti."

Harry onu çok iyi anlıyordu. Büyüyüp Privet Drive Dört Numara'dan sonsuza dek kurtulduğunu sanıyorken, geri dönüp yine orada yaşaması gerekse kendini nasıl hissedeceğini biliyordu.

"İdeal bir karargâh tabii," dedi Sirius. "Babam burada yaşarken eve büyücü kısmının bildiği her tür güvenlik önlemini kurdu. İşaretlenemez, böylece Muggle'lar asla gelip kapıyı çalmaz - sanki böyle bir şeyi isterlermiş gibi. Şimdi Dumbledore da kendi korumasını eklediğine göre, başka herhangi bir yerde bu kadar güvenli bir ev bulmak çok zor. Anlarsın ya, Dumbledore Yoldaşlık'ın Sır Tutucusu -o bizzat nerede olduğunu söylemedikçe kimse burayı bulamaz-, Moody'nin dün gece sana gösterdiği not var ya, o Dumbledore'dandı..." Sirius kısa, havlarmış gibi bir kahkaha attı.

"Annemle babam şimdi evlerinin ne için kullanıldığını görseler... eh, annemin portresi bu konuda sana bir fikir verebilir..."

Bir an kaşlarını çattıktan sonra içini çekti.

"Arada bir çıkıp işe yarayacak bir şey yapabilsem hiç fena olmazdı. Dumbledore'a duruşmana giderken sana eşlik edip edemeyeceğimi sordum - Pırtık olarak tabii. Biraz moral desteği verebilmek için. Ne dersin?"

Harry kendini, midesi tozlu halıya düşmüş gibi hissetti. Önceki akşam yemeğinden beri duruşma bir kez bile aklına gelmemişti; en sevdiği insanların yanına gelmenin ve tüm olan biteni duymanın verdiği heyecanla, zihninden uçmuş gitmişti. Ancak Sirius'un sözleriyle, o ezici korku hissi geri geldi. Sandviçlerine yumulmuş Hermione ve Weasley'lere baktı ve onsuz Hogwarts'a giderlerse kendini nasıl hissedeceğini düşündü.

"Merak etme," dedi Sirius. Harry başını kaldırınca Sirius'un onu izlemekte olduğunu gördü. "Eminim seni aklarlar, Uluslararası Gizlilik Nizamnamesi'nde canını kurtarmak için büyü kullanımına izin verildiğine dair bir şey vardır mutlaka."

"Ama beni atarlarsa eğer," dedi Harry alçak sesle, "buraya gelip senle yaşayabilir miyim?"

Sirius hüzünle gülümsedi.

"Bakarız."

"Dursley'lere dönmek zorunda olmadığımı bilsem, duruşma konusunda kendimi çok daha iyi hissederdim," diye sıkıştırdı onu Harry.

"Burayı tercih ediyorsan bayağı kötü olmalılar," dedi Sirius kederli kederli.

"Siz ikiniz, acele edin, yoksa yiyecek yemek kalmayacak," diye seslendi Mrs. Weasley.

Sirius yeniden derin derin iç geçirdi, goblene karanlık bir bakış attı ve Harry ile ikisi gidip diğerlerine katıldılar.

O öğleden sonra vitrinli dolapları boşaltırlarken, Harry duruşmayı düşünmemek için elinden geleni yaptı. Neyse ki hayli dikkat gerektiren bir işti, nesnelerin çoğu tozlu raflarından ayrılmaya çok isteksiz görünüyordu. Gümüş bir enfiye kutusu Sirius'u çok fena ısırdı; birkaç saniye içinde, ışınları elinin üzerinde, sert ve kahverengi bir eldivene benzeyen bir kabuk çıktı.

"Önemli bir şey değil," dedi, elini ilgiyle inceleyerek. Asasıyla üstüne hafifçe dokunup deriyi normale döndürdü, "içindeki, Siğilkabuğu tozu olmalı."

Kutuyu dolaplardan çıkardıkları döküntülerin konduğu çuvalın içine attı; Harry biraz sonra George'un, elini bir kumaş parçasıyla dikkatlice sarıp, kutuyu gizlice zaten Doksi'lerle dolu olan cebine attığını gördü.

Çirkin görünümlü gümüş bir alet buldular, çokbacaklı bir cımbıza benzeyen bir şey. Harry onu eline alınca bir örümcek gibi koluna tırmandı ve derisini delmeye çalıştı. Sirius onu hemen yakalayıp "*Doğanın Asaleti: Bir Büyücülük Seceresi*" adlı ağır bir kitapla ezdi. Kurulduğunda hafiften tekinsiz, çın çın bir melodi çalan ve Ginny akıllıca bir hareketle kapağını kapatana dek hepsinin üzerine bir halsizlik ve uyku çökmesine neden olan bir müzik kutusu; hiçbirinin açmayı başaramadığı ağır bir madalyon; bir dizi çok eski mühür; ve, tozlu bir kutunun içinde, Sirius'un büyükbabasına "Bakanlık'a hizmetlerinden dolayı" verilmiş bir Birinci Sınıf Merlin Nişanı buldular.

"Onlara yığınla altın verdiği anlamına geliyor," dedi

Sirius, hor gören bir sesle. Madalyayı çöp çuvalının içine attı.

Kreacher defalarca odaya çaktırmadan girip peştamalının altında bir şeyler kaçırmaya çalıştı ve her yakalandığında mırıldanarak feci küfürler etti. Sirius üzerinde Black armasını taşıyan büyük altın bir yüzüğü elinden aldığında, Kreacher hiddetten resmen ağladı ve Sirius'a alçak sesle Harry'nin ömründe duymadığı hakaretler ederek hıçkıra hıçkıra odadan çıktı.

"Babamındı," dedi Sirius, yüzüğü çuvala atarak. "Kreacher ona anneme olduğu kadar bağlı değildi pek, ama yine de geçen hafta

onu babamın eski bir pantolonunu okşayıp öperken yakaladım."

*****

Mrs. Weasley sonraki birkaç gün boyunca onları çok çalıştırdı. Misafir odasını temizlemek üç gün aldı. En sonunda odadaki tüm tatsız şeylerden geriye sadece, duvardan çıkarılmasına yönelik tüm çabalara direnen Black soyağacı gobleni ve takırdayan yazı masası kaldı. Moody henüz karargâha uğramadığından, içindeki şeyden emin olamıyorlardı.

Misafir odasından zemin kattaki yemek odasına geçtiler ve orada, büfede gizlenmiş tabak boyunda örümcekler buldular (Ron çay yapacağım diye aceleyle odadan çıktı ve bir buçuk saat boyunca dönmedi). Sirius, Black armasını ve şiarını taşıyan porselenlerin hepsini paldır küldür bir çuvala attı. Kararmış gümüş çerçeveli eski fotoğraflar da porselenlerle aynı kaderi paylaştı, üstlerindeki cam kırılırken sakinleri çığlık çığlığa bağırdı.

Sirius buna "temizlik" diyor olabilirdi ama, Harry'ye göre yaptıkları iş, eve savaş açmaktı. Ev de gayet iyi direniyor, bu arada Kreacher da ona yardım ve yardakçılık ediyordu. Ev cini toplandıkları her yerde bitiveriyor, çöp çuvallarının içinden kurtarabileceği her şeyi kurtarırken, mırıldanması giderek daha da çirkinleşiyordu. Sirius onu giyecekle tehdit edecek kadar ileri gitti, ama Kreacher ona ağlamaklı gözlerle bakıp, "Efendi nasıl arzu ediyorsa öyle yapar," dedi. Hemen sonra da arkasını dönüp yüksek sesle söylenmeye başladı: "Ama Efendi Kreacher'ı kovmaz, yoo, hayır, çünkü Kreacher onların ne işler çevirdiğini biliyor, ya, evet, Karanlık Lord'a kumpas kuruyorlar, evet, bu Bulanıklar'la ve hainlerle ve alçaklarla..."

Bunun üzerine Sirius, Hermione'nin itirazlarına aldırmayarak, Kreacher'ı peştamalının arkasından tuttuğu gibi odadan dışarı fırlattı.

Günde birkaç kez kapı zili çalıyor, Sirius'un annesi de işaret verilmiş gibi çığlık çığlığa bağırmaya başlıyor, Harry ve diğerleriyse

ziyaretçinin söylediklerini duymak için kulak kabartıyorlardı. Ama Mrs. Weasley onları tekrar işlerinin başına çağırmadan önce duydukları tek tük laftan çok az şey çıkarabiliyorlardı. Snape birkaç kez daha eve uğrayıp gitti. Harry onunla yüz yüze gelmediğine çok memnun oldu. Harry bir ara Biçim Değiştirme öğretmeni Profesör McGonagall'ı da gördü. Bir Muggle elbisesi ve mantosu içinde çok garip görünüyordu ve oyalanamayacak kadar meşgul gibiydi. Ancak bazen, ziyaretçiler yardım etmek için kalıyorlardı. Tonks'un onlara katıldığı unutulmaz bir akşamüstü, üst katlardaki bir tuvalette cani bir ihtiyar gulyabani buldular. Sirius'la birlikte evde kalan, ama Yoldaşlık için esrarlı görevler gerçekleştirmek amacıyla gidip uzun süre gelmeyen Lupin, etraftakilere koca koca cıvatalar atmak gibi kötü bir âdet edinmiş büyük bir sarkaçlı saati onarmalarına yardım etti. Ron'un gardıroptan çıkardığı çok eski mor bir cüppe tam onu boğmaya çalışırken, Mundungus Ron'u kurtardı ve Mrs. Weasley'ye kendini biraz olsun affettirdi.

Hâlâ iyi uyuyamamasına, koridorlarla ve kilitli kapılarla ilgili, yara izinin batmasına yol açan rüyalar görüyor olmasına rağmen, Harry yaz başından beri ilk kez eğlenebiliyordu. Meşgul olduğu sürece mutluydu; ancak iş bittiğinde, gardını indirdiğinde, ya da yatakta bitkin bir halde yatıp tavanda dolaşan bulanık gölgeleri seyrettiğinde, ufukta beliren Bakanlık duruşmasının düşüncesi yeniden aklına geliyordu. Atılırsa halinin ne olacağını merak ederken, korkudan içinde bir yerlere iğneler batıyordu. Bu düşünce öyle korkunçtu ki yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu, hatta Ron'la Hermione'ye bile. İkisini sık sık birbirleriyle fısıldaşır ve ona doğru endişeyle bakarken görüyordu ama, bu konudan bahsetmemek konusundaki tavrını örnek almışlardı. Bazen hayal gücünün ona, asasını kıran ve Dursley'lere dönmesini emreden bir Bakanlık memurunu göstermesine engel olamıyordu. Ama Dursley'lere dönmeyecekti. Bunda kararlıydı. Buraya, Grimmauld Meydanı'na gelip Sirius'la yaşayacaktı.

Mrs. Weasley'nin çarşamba akşamı yemekte ona dönüp usulca söyledikleriyle birlikte, sanki midesine bir tuğla düştü: "Yarın sabah için en iyi giysilerini ütüledim. Harry, ayrıca bu gece saçını da yıkamanı istiyorum. İyi bir ilk izlenim mucizeler yaratabilir."

Ron, Hermione, Fred ve Ginny, birden konuşmayı bıraktılar ve dönüp ona baktılar. Harry peki anlamında başını salladı ve pirzolasını yemeye devam etmeye çalıştı, ama ağzı o kadar kurumuştu ki çiğneyemiyordu bile.

"Oraya nasıl gideceğim?" dedi Mrs. Weasley'ye, elinden geldiğince tasasız bir sesle.

"Arthur işe giderken seni de götürecek," dedi Mrs. Weasley tatlılıkla.

Mr. Weasley masanın öbür ucundan Harry'ye cesaret verir bir edayla gülümsedi.

"Duruşma vaktine kadar büromda bekleyebilirsin," dedi.

Harry dönüp Sirius'a baktı, ama daha aklındaki soruyu soramadan, Mrs. Weasley cevabı vermişti bile.

"Profesör Dumbledore, Sirius'un seninle gelmesinin iyi bir fikir olmadığını düşünüyor, doğrusunu istersen bence de -"

"- Çok haklı," dedi Sirius, dişlerini sıkarak.

Mrs. Weasley dudak büzdü.

"Dumbledore bunu sana ne zaman söyledi?" dedi Harry, Sirius'a bakarak.

"Dün gece geldi, sen uyurken," dedi Mr. Weasley.

Sirius dalgın dalgın çatalını bir patatese sokuyordu. Harry bakışlarını tabağına indirdi. Dumbledore'un duruşmadan bir önceki gece eve gelip de onunla görüşmek istememesi, Harry'nin kendini daha da kötü hissetmesine neden olmuştu - tabi böyle bir şey mümkünse eğer.

-

YEDİNCİ BÖLÜM
SİHİR BAKANLIĞI

Harry ertesi sabah saat beş buçukta kalktı; sanki birisi kulağının içine doğru haykırmış gibi, aniden, tamamen uyanmıştı. Disiplin duruşmasının düşüncesi beynini en minik zerrelerine kadar doldururken bir an hareketsiz kaldı, sonra, daha fazla dayanamayarak bir hamlede yataktan kalktı ve gözlüğünü taktı. Mrs. Weasley, yeni yıkanıp ütülenmiş kot pantolonuyla tişörtünü yatağının ayakucuna koymuştu. Harry onları sırtına geçirdi. Duvardaki boş tablo sinsi sinsi güldü.

Ron yayılıp yatmıştı, ağzı bir karış açık, mışıl mışıl uyuyordu. Harry odayı geçip sahanlığa çıkarken ve kapıyı yavaşça arkasından kapatırken, o kıpırdamadı bile. Ron'u bir daha ne zaman göreceğini düşünmemeye ve belki de artık Hogwarts'ta sınıf arkadaşı olmayacaklarını aklına getirmemeye çalışan Harry, Kreacher'ın atalarının başlarının yanından sessizce geçerek merdivenlerden indi ve mutfağa gitti.

Mutfak boştur diye düşünüyordu, ama kapıya vardığında, içeriden hafif bir uğultu çarptı kulağına. Kapıyı itip açtı. Mr. ve Mrs. Weasley, Sirius, Lupin ve Tonks, sanki onu bekliyormuş gibi orada oturuyorlardı. Hepsi dışarı çıkacak gibi giyinmişlerdi, sırtına mor bir kapitone sabahlık geçirmiş Mrs. Weasley hariç. O da Harry girer girmez ayağa fırladı.

Asasını çekip telaşla ocağa doğru giderken, "Kahvaltı," dedi.

"Gün - ay - aaaydın, Harry," diye esnedi Tonks. Saçı bu sabah sarı ve kıvırcıktı. "İyi uyudun mu?"

"Evet," dedi Harry.

Tonks, yeni bir esnemeyle sarsılarak, "Ben büüü - tün ge - geeece ayaktaydım," dedi. "Gel de otur..."

Bir iskemle çekti, bu arada yanındakini de devirdi.

"Ne istersin, Harry?" diye seslendi Mrs. Weasley. "Yulaf lapası? Kek? Füme balık? Pastırmalı yumurta? Kızarmış ekmek?"

"Sadece - sadece kızarmış ekmek, teşekkürler," dedi Harry.

Lupin, Harry'ye baktı, sonra Tonks'a, "Scrimgeour hakkında ne diyordun?" diye sordu.

"Ah... evet... yani, biraz daha dikkatli olmamız gerek, Kingsley'le bana tuhaf tuhaf sorular soruyor..."

Harry konuşmaya katılması beklenmediği için adeta minnet duydu. İçi buruluyordu. Mrs. Weasley önüne iki parça marmelatlı kızarmış ekmek koydu. Harry yemeye çalıştı ama, bunun halı çiğnemekten farkı yoktu. Mrs. Weasley öbür yanına oturup onun tişörtüyle uğraşmaya koyuldu, etiketini içeri soktu, omuzlarındaki kırışıkları düzeltti. Keşke yapmasa, diye düşündü Harry.

"... ve Dumbledore'a yarın gece nöbet tutamayacağımı söylemem gerek, çok ama çok yo - ooo - orgunum," dedi Tonks, yine çeneleri kopacakmış gibi esneyerek.

"Ben senin yerini alırım," dedi Mr. Weasley. "Ben iyiyim, zaten bitirilecek bir raporum da var..."

Mr. Weasley'nin sırtında büyücü cüppesi değil, ince çizgili bir pantolon ve eski bir havacı montu vardı. Tonks'tan Harry'ye döndü.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Harry omuzlarını silkti.

"Yakında bitecek," dedi Mr. Weasley, yüreklendirmek istercesine. "Birkaç saat içinde aklanırsın."

Harry hiçbir şey söylemedi.

"Duruşma benim katımda, Amelia Bones'un bürosunda. Sihirli Yasal Yaptırım Dairesi'nin başındadır, seni o sorgulayacak."

Tonks içtenlikle, "Amelia Bones iyidir," dedi. "Adildir, seni dinler."

Harry başını evet anlamında salladı, hâlâ söyleyecek bir şey gelmiyordu aklına.

Sirius birden, "Sinirlerine hâkim ol," dedi. "Kibar davran, gerçeklerden şaşma."

Harry yeniden başını salladı.

Lupin yavaşça, "Yasalar senin yanında," dedi. "Yaşça küçük büyücülerin bile, hayatlarını tehdit eden durumlarda büyü kullanmasına izin vardır."

Çok soğuk bir şey Harry'nin ensesinden aşağı doğru kaydı; önce birisi ona bir Hayalbozan Büyüsü yapıyor sandı, sonra Mrs. Weasley'nin ıslak bir tarakla saçı üzerinde işe giriştiğini fark etti. Mrs. Weasley başının tepesine sıkı sıkı bastırdı.

Umutsuzca, "Hiç düz durmaz mı?" diye sordu.

Harry başını iki yana salladı.

Mr. Weasley önce saatine, sonra Harry'ye baktı.

"Sanırım artık gitmemiz gerek," dedi. "Biraz erken gerçi, ama burada oyalanmaktansa Bakanlık'ta olsan daha iyi diyorum."

"Tamam," dedi Harry düşünmeden. Kızarmış ekmeğini elinden bırakıp ayağa kalktı.

"Merak etme, Harry, bir şey olmayacak," dedi Tonks, koluna vurarak.

"İyi şanslar," dedi Lupin. "Mesele çıkmayacak, eminim."

"Eğer çıkarsa da," dedi Sirius sert bir sesle, "senin adına Amelia Bones'la bizzat ilgilenirim..."

Harry zar zor gülümsedi. Mrs. Weasley ona sıkıca sarıldı.

"Hepimiz arkandayız," dedi.

"Tamam," dedi Harry. "Eh... sonra görüşürüz öyleyse."

Mr. Weasley'nin peşine takılıp merdivenlerden çıktı, holü geçti. Sirius'un annesinin perdelerin ardında uykusunda homurdandığını

duyuyordu. Mr. Weasley kapının sürgüsünü açtı ve soğuk, gri şafağa adım attılar.

Hızlı hızlı meydandan geçerlerken, Harry, "Normalde işe yürüyerek gitmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, genellikle cisimleniyorum," dedi Mr. Weasley, "ama sen elbette bunu yapamazsın ve bence oraya kesinlikle sihirli olmayan bir şekilde gitmemiz en iyisi... daha olumlu bir izlenim yaratır, duruşmanın nedenini düşünecek olursak..."

Yürürlerken Mr. Weasley elini ceketinin cebinden çıkarmıyordu. Harry onun eliyle asasını sımsıkı kavradığını biliyordu. Bakımsız sokaklar neredeyse bomboştu, ama berbat durumdaki küçük metro istasyonuna geldiklerinde, erken saatte işe gidenlerle dolu olduğunu gördüler. Mr. Weasley, kendini gündelik işlerini yapan Muggle'ların yakınında bulduğunda hep olduğu gibi, coşkusunu saklamakta güçlük çekiyordu.

Otomatik bilet makinelerini işaret ederek, "Cidden inanılmaz," diye fısıldadı. "Harikulade yaratıcı."

"Bozuklar," dedi Harry, bir tabelayı işaret ederek.

"Evet ama, yine de..." dedi Mr. Weasley, onlara şefkatle gülümseyerek.

Biletlerini, makine yerine, mahmur görünen bir bekçiden aldılar (bu işi Harry halletti, çünkü Mr. Weasley Muggle parası işlerinde pek başarılı değildi) ve beş dakika sonra onları tıngır tıngır Londra'nın merkezine götürecek bir metro trenine biniyorlardı. Mr. Weasley pencerenin üstündeki Metro Haritası'nı endişeyle tekrar tekrar kontrol ediyordu.

"Dört durak daha var, Harry... Şimdi üç durak kaldı... iki durak sonra tamam, Harry..."

Londra'nın tam göbeğindeki bir istasyonda indiler, elleri evrak çantalı, takım elbiseli erkekler ve tayyörlü kadınlardan oluşan bir dalgaya kapılıp trenden uzaklaştılar. Yürüyen merdivenlerden çıktılar, bilet turnikesinden geçtiler (Mr. Weasley, turnikenin biletini

yutuşuna bayıldı) ve iki yanında heybetli binalar uzanan, trafiğin şimdiden yoğun olduğu bir caddeye çıktılar.

"Neredeyiz?" diye sordu Mr. Weasley boş boş. Harry bir an, Mr. Weasley'nin sürekli haritaya bakmasına rağmen yanlış istasyonda indiklerini sandı ve kalbi durur gibi oldu; ama Mr. Weasley bir dakika sonra, "Ah evet... buradan, Harry," dedi ve onun önüne düşüp bir yan yola saptı.

"Kusura bakma," dedi, "ama hiç trenle gelmedim ve Muggle bakış açısından her şey farklı görünüyor. Aslında ben daha önce ziyaretçi girişini de hiç kullanmadım."

Onlar yürümeye devam ettikçe binalar küçüldü, daha az heybetli hale geldi. Sonunda, birkaç tane eski püskü görünüşlü büronun, bir meyhanenin ve dolup taşmış bir çöp konteynırının bulunduğu bir sokağa vardılar. Harry, Sihir Bakanlığı'nın daha çarpıcı bir yerde olacağını beklerdi.

"İşte geldik," dedi Mr. Weasley neşeyle. Üzeri yazılarla bezeli bir duvarın önünde duran, birkaç camı eksik, eski ve kırmızı bir telefon kulübesini işaret etti. "Önden buyur, Harry."

Telefon kulübesinin kapısını açtı.

Harry neler olduğunu merak ederek içeri girdi. Mr. Weasley onun yanına sıkıştı ve kapıyı kapadı. Anca sığdılar. Harry'nin vücudu, sanki serserinin teki yerinden koparmaya çalışmış gibi duvardan eğri büğrü sarkan telefon cihazına yapışmıştı. Mr. Weasley, Harry'nin üzerinden ahizeye uzandı.

"Mr. Weasley, sanırım bu da bozuk" dedi Harry.

"Hayır, hayır, eminim iyi durumda," dedi Mr. Weasley, ahizeyi başının üstünde tutup kadrana bakarak. "Hadi bakalım... altı..." numarayı çevirdi, "iki... dört... bir dört daha... ve bir iki daha..."

Kadran tıkır tıkır yerine dönerken, telefon kulübesinin içinde sakin bir kadın sesi duyuldu. Ses Mr. Weasley'nin elindeki ahizeden gelmiyordu, hemen yanlarında görünmez bir kadın duruyormuş gibi yüksek ve netti.

"Sihir Bakanlığı'na hoşgeldiniz. Lütfen adınızı ve işinizi belirtin."

"Şey..." dedi Mr. Weasley, belli ki ahizeye doğru konuşup konuşmaması gerektiğini kestiremiyordu. Sonunda ağızlığı kulağına tutarak işin ortasını buldu. "Arthur Weasley, Muggle Eşyalarının Kötüye Kullanımı Dairesi'nden; bir disiplin duruşmasına katılmak üzere çağrılan Harry Potter'a eşlik ediyorum..."

Sakin kadın sesi,

"Teşekkürler,"

dedi.

"Ziyaretçi, lütfen rozeti alın ve cüppenizin önüne takın."

Bir çıtırtı ve bir tıkırtı duyuldu, Harry genellikle iade edilen bozuklukların göründüğü madeni oluktan bir şeyin kaydığını gördü. Uzanıp aldı: Üzerinde "*Harry Potter, Disiplin Duruşması*" yazan kare şeklinde gümüş bir rozetti bu. Harry rozeti tişörtünün önüne takarken, kadın sesi yine konuştu.

"Bakanlık ziyaretçisi, güvenlik masasında bir aramadan geçmek ve asanızı kayıt için sunmak zorundasınız; güvenlik masası Atriyum'un öbür ucundadır."

Telefon kulübesinin zemini sarsıldı. Yavaş yavaş toprağa gömülüyorlardı. Kulübenin camlarından kaldırım yükseliyormuş gibi görünürken, Harry kaygıyla etrafına baktı; sonunda üstlerine karanlık çöktü. Hiçbir şey göremiyordu; telefon kulübesi toprağın içinde ilerlerken sadece yeknesak bir gıcırtı duyuluyordu. Harry'ye aslında çok daha uzunmuş gibi gelen bir dakika kadar bir sürenin

ardından, altın bir ışık demeti ayaklarını aydınlattı, sonra da genişleyip vücudu boyunca yükseldi, yüzüne vurdu. Harry sulanmasınlar diye gözlerini kırpmak zorunda kaldı.

Kadının sesi,

"Sihir Bakanlığı iyi günler diler,"

dedi.

Telefon kulübesinin kapısı hızla açıldı. Mr. Weasley dışarı çıktı, ağzı beş karış açılmış Harry de onu izledi.

Koyu renk ahşap döşemesi gıcır gıcır cilalanmış, çok uzun ve görkemli bir salonun bir ucunda duruyorlardı. Parlak mavi tavana parıl parıl altın simgeler kakılmıştı, muazzam bir semavi ilan tahtası gibi hareket edip değişiyorlardı. İki tarafta uzanan, parlak koyu renk ahşapla kaplı duvarların içlerine çok sayıda yaldızlı şömine yerleştirilmişti. Her birkaç saniyede bir, soldaki şöminelerden hafif bir ıslık sesiyle bir cadı ya da büyücü çıkıyordu. Sağ tarafta ise, gitmek isteyenler şöminelerin önünde kısa kuyruklar oluşturmuştu.

Salonun ortasında bir fıskiye vardı. Daire şeklindeki havuzun ortasında, gerçek boyutlarından büyük bir grup altın heykel duruyordu. En yüksek olanı, asasını dosdoğru havaya uzatmış, soylu görünüşlü bir büyücüydü. Güzel bir cadı, bir atadam, bir cincüce ve bir ev cini onun çevresine toplanmışlardı. Son üçü, hayran hayran cadıyla büyücüye bakıyordu. İkisinin asalarının, atadamın okunun, cincücenin şapkasının ve ev cininin iki kulağının ucundan pırıldayan sular fışkırıyordu. Böylece, cisimlenenlerin pop ve şak seslerine, dökülen suyun şıpırtısı da karışıyor, çoğu sabahın erken saatlerine has asık suratlarla salonun öbür ucundaki altın kapılara doğru yürüyen yüzlerce cadı ile büyücünün ayak sesleri de bunlara ekleniyordu.

"Buradan," dedi Mr. Weasley.

Kimi düştü düşecek parşömen yığınları, kimi eski püskü evrak çantaları taşıyan, bazıları yürürken Gelecek Postası'nı okuyan

Bakanlık çalışanları arasından kendilerine yol bularak kalabalığa karıştılar. Fıskiyenin yanından geçerlerken Harry'nin gözüne, havuzun dibinde parıldayan gümüş Sickle'larla bronz Knut'lar çarptı. Havuzun yanındaki küçük, kararmış tabelada şöyle diyordu:

SİHİRLİ KARDEŞLER FISKİYESİNİN TÜM GELİRİ, ST. MUNGO SİHİRSEL HASTALIKLAR VE SAKATLIKLAR HASTANESİ'NE BAĞIŞLANACAKTIR.

Harry kendini çaresizce, Eğer Hogwarts'tan atılmazsam ben de on Galleon koyacağım, diye düşünürken buldu.

"Buradan, Harry," dedi Mr. Weasley. Altın kapılara giden Bakanlık çalışanları selinden ayrıldılar. Soldaki bir masada, Güvenlik yazılı bir tabelanın altında oturan, kötü tıraşlı, parlak mavi cüppeli büyücü onlar yaklaşırken başını kaldırıp baktı ve Gelecek Postası'nı elinden bıraktı.

Mr. Weasley, eliyle Harry'yi işaret ederek, "Bir ziyaretçiye eşlik ediyorum," dedi.

"Buraya gelin," dedi büyücü, bezgin bir sesle.

Harry ona yaklaştı, büyücü bir araba anteni kadar ince ve esnek olan uzun, altın bir çubuğu Harry'nin önünde ve arkasında gezdirdi.

Sonra, "Asa," diye homurdandı, altın aleti bırakıp elini uzatarak.

Harry asasını çıkardı. Büyücü onu, tek kefeli bir terazi benzeri garip pirinç bir cihaza bıraktı. Cihaz titreşmeye başladı. Kaidesindeki bir yarıktan, dar bir parşömen şeridi hızla çıktı. Büyücü bunu kopardı ve üzerinde yazılanları okudu.

" '*On bir inç, anka telekli, dört yıldır kullanılıyor*'. Doğru mu?"

"Evet," dedi Harry tedirgin tedirgin.

"Bu bende kalsın," dedi büyücü, parşömen şeridini ucu sivri küçük pirinç bir çubuğa takarak. "Sen de bunu geri alıyorsun," diye ekledi, asasını Harry'ye doğru itti.

"Teşekkür ederim."

"Bir dakika..." dedi büyücü ağır ağır.

Gözleri Harry'nin göğsündeki gümüş ziyaretçi rozetinden hızla alnına kaymıştı.

Mr. Weasley kararlı bir edayla, "Teşekkürler, Eric," dedi ve Harry'yi omzundan tuttuğu gibi masadan uzaklaştırdı, altın kapılardan geçen cadılarla büyücüler seline yeniden daldılar.

Kalabalık tarafından biraz itilip kakıları Harry, kapılardan, içerideki daha küçük salona geçen Mr. Weasley'yi izledi; burada dövme altından parmaklıkların arkasında en azından yirmi asansör vardı. Harry ile Mr. Weasley bunlardan birinin önündeki kalabalığa katıldılar. Yakınlarında, elindeki büyük mukavva kutudan hışırtılı sesler çıkan koca sakallı bir büyücü duruyordu.

Büyücü, Mr. Weasley'ye başını sallayarak, "İyi misin, Arthur?" dedi.

Mr. Weasley kutuya bakarak, "Orada ne var öyle, Bob?" diye sordu.

Büyücü ciddi bir sesle, "Emin değiliz," dedi. "Ağzından alevler çıkana kadar, bataklık standardında bir tavuk sanıyorduk. Bana, Deneysel Üretme Yasağı'nın ciddi bir ihlali gibi geliyor."

Asansör büyük bir gürültü ve patırtıyla önlerine indi; altın parmaklık arkaya kaydı, Harry ile Mr. Weasley kalabalığın geri kalanıyla birlikte bindiler. Harry arka duvara sıkışıp kımıldayamaz hale gelmişti. Bazı cadılarla büyücüler ona tuhaf tuhaf bakıyordu; kimseyle göz göze gelmemek için bakışlarını ayaklarına dikti, bir yandan da perçemini düzeltiyordu. Parmaklıklar kayarak tangırtıyla kapandı ve asansör, zincirleri takırdayarak yükselmeye başladı; o sırada, Harry'nin telefon kulübesinde duyduğu sakin kadın sesi bir kez daha asansörde çınladı.

"Yedinci Kat, Sihirli Oyunlar ve Sporlar Dairesi; Britanya ve İrlanda Quidditch Ligi Karargâhı, Resmi Tükürenbilye Kulübü ve Saçmasapan Patentler Bürosu buradadır."

Asansör kapıları açıldı. Çeşitli Quidditch takımları posterlerinin duvarlara eğri büğrü asılmış olduğu tertipsiz görünüşlü bir koridor Harry'nin gözüne çarptı. Asansördeki büyücülerden bir kucak dolusu süpürge taşıyanı, zorlukla kendini kurtarıp çıktı ve koridorun ucunda gözden kayboldu. Kapılar kapandı, asansör bir kez daha sarsılarak yükselmeye başladı ve kadının sesi yine anonsa başladı:

"Altıncı Kat, Sihirli Ulaşım Dairesi; Uçuç Şebekesi Mercii, Süpürge Denetim İdaresi, Anahtar Bürosu ve Cisimlenme Sınav Merkezi buradadır."

Asansör kapıları bir daha açıldı, dört beş cadıyla büyücü dışarı çıktı; aynı anda, birkaç kâğıt uçak içeri süzüldü. Onlar başının üstünde tembel tembel kanat çırparken, Harry başını kaldırıp baktı; eflatun renkteydiler, kanatlarının kenarında Sihir Bakanlığı damgasını görebiliyordu.

Mr. Weasley, "Bölümlerarası notlar sadece," diye mırıldandı. "Daha önce baykuş kullanıyorduk, ama inanılmaz bir karmaşa yaratıyorlardı... masaların üstü baykuş pisliği dolmuştu..."

Asansör takırdayarak yukarı doğru çıkarken, notlar da tavanda sallanan lambanın çevresinde kanat çırpıyordu.

"Beşinci Kat, Uluslararası Sihirsel İşbirliği Dairesi; Uluslararası Sihirsel Ticaret Standartları Kurulu, Uluslararası Sihirsel Hukuk Bürosu ve Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu Britanya Kürsüsü buradadır."

Kapılar açılınca, birkaç cadı ve büyücüyle birlikte notlardan iki tanesi ok gibi dışarı fırladı, ama birkaç not da aynı hızla içeri daldı; lambanın ışığı, onlar çevresinde uçuşurken yanıp sönmeye başladı.

"Dördüncü Kat, Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Denetimi Dairesi; Canavar, Varlık ve Ruh Bölümleri, Cincüce İrtibat Bürosu ve Zararlılar Danışma Bürosu buradadır."

Ateş püskürten tavuğu taşıyan büyücü, "Pardon," dedi ve peşinde küçük bir not sürüsüyle asansörü terk etti. Kapılar yeniden tangırdayarak kapandı.

"Üçüncü Kat, Sihirli Kazalar ve Felaketler Dairesi; Büyü Kazalarını Düzeltme Ekibi, Unutturucu Karargâhı ve Muggle'ları İkna Edici Mazeretler Komitesi buradadır."

Bu katta, ucu yerlerde sürünen son derece uzun bir parşömeni okuyan bir cadı, Mr. Weasley ve Harry hariç herkes indi. Asansör yeniden sarsılarak yükselirken, geri kalan notlar lambanın etrafında süzülmeyi sürdürdü, sonra kapılar açıldı ve ses duyuruda bulundu.

"İkinci Kat, Sihirli Yasal Yaptırım Dairesi; Sihrin Uygunsuz Kullanımı Bürosu, Seherbaz Karargâhı ve Büyüceşûra İdari Hizmetleri buradadır."

"İşte bizim kat, Harry," dedi Mr. Weasley. Asansörden çıkıp cadının arkasından, iki tarafında kapılar uzanan koridorda ilerlediler. "Benim bürom katın öbür tarafında."

"Mr. Weasley," dedi Harry, güneş ışığının içeri girdiği bir pencerenin yanından geçerlerken, "hâlâ yeraltında değil miyiz?"

"Öyle," dedi Mr. Weasley. "Bunlar büyülü pencereler. Sihirsel Bakım her gün havanın nasıl olacağını tayin eder. Geçen sefer zam peşindelerken iki ay kasırgada kalmıştık. .. Hemen şurayı dönünce, Harry."

Bir köşeyi döndüler, çift kanatlı ağır bir meşe kapıdan geçtiler ve bölmelere ayrılmış, konuşmalar ve kahkahaların yankılandığı kalabalık bir açık alana geldiler. Notlar bölmelere minyatür roketler gibi hızla girip çıkıyordu. En yakındaki eğri tabelada Seherbaz Karargâhı yazılıydı.

Buranın önünden geçerlerken Harry çaktırmadan kapılardan içeri baktı. Seherbazlar'ın bölmelerinin duvarları, aranan büyücülerin resimlerinden tutun da, ailelerinin fotoğraflarına, en sevdikleri Quidditch takımlarının posterlerine ve Gelecek Postası'ndan kesilmiş yazılara varana kadar, her şeyle kaplanmıştı. Kırmızı cüppeli, atkuyruğu Bill'inkinden de uzun bir adam, çizmelerini masasına koyup oturmuş, tüy kalemine bir rapor dikte ediyordu. Biraz ileride, bir gözünün üzerinde göz bağı olan bir cadı, bölme duvarının üstünden Kingsley Shacklebolt'la konuşuyordu.

Onlar yaklaşınca, Kingsley kayıtsızca, "Günaydın, Weasley," dedi. "Sana bir şey söylemek istiyorum, bir saniyen var mı?"

"Gerçekten bir saniyeyse olur," dedi Mr. Weasley. "Biraz acelem var da."

Sanki birbirlerini pek az tanıyorlarmış gibi konuşuyorlardı ve Harry, Kingsley'ye merhaba demek için ağzını açınca Mr. Weasley ayağına bastı. Kingsley'nin peşinden sıra boyunca yürüyüp en sondaki bölmeye gittiler.

Harry ufak bir şok geçirdi, Sirius'un yüzü her taraftan ona göz kırpıyordu. Gazete kupürleri ve eski fotoğraflar -hatta Sirius'un, Potter'ların düğününde sağdıç olarak bir fotoğrafı- duvarları süslüyordu. Sirius'suz tek yer, üzerindeki küçük kırmızı toplu iğnelerin mücevher gibi parıldadığı bir dünya haritasıydı.

Kingsley, Mr. Weasley'nin eline bir parşömen tomarı tutuşturarak, "Al bakalım," dedi ters ters. "Son on iki ayda görülmüş uçan Muggle taşıtları hakkında mümkün olduğunca çok bilgiye ihtiyacım var. Black'in hâlâ eski motosikletini kullanıyor olacağı yolunda bilgiler edindik."

Kingsley, Harry'ye abartıyla göz kırparak fısıltıyla ekledi: "Ona dergiyi ver, ilginç bulabilir." Sonra da normal bir ses tonuyla, "Fazla

da gecikme, Weasley," dedi, "hararetli silahlar raporundaki gecikme, soruşturmamızı bir ay engellemişti."

Mr. Weasley sakin sakin, "Eğer raporumu okumuş olsaydın, terimin ateşli silahlar olduğunu bilirdin," dedi. "Ve korkarım motosikletler konusunda bilgi için de beklemen gerekecek; şu anda son derece meşgulüz." Sesini alçaltarak, "Saat yediden önce kaçabilirsen, Molly köfte yapıyor," dedi.

Harry'ye eliyle "gel" işareti yaparak onu Kingsley'nin bölmesinden çıkardı; ikinci bir meşe kapı dizisinden başka bir geçide girdiler, sola döndüler, başka bir koridor boyunca yürüdüler, sağa dönerek loş ışıklı ve kesinlikle bakımsız bir koridora girdiler. Sonunda bir çıkmaza geldiler; solda aralık duran bir kapının arkasında bir süpürge dolabı görünüyordu, sağdaki bir kapının üstündeki donuk pirinç plakada ise "*Muggle Eşyalarının Kötüye Kullanımı*" yazılıydı.

Mr. Weasley'nin kir pas içindeki bürosu, süpürge dolabından birazcık daha küçük görünüyordu. İçeri iki masa sıkıştırılmıştı, duvarlara dizili ve tepelerinde düştü düşecek dosya yığınları olan ağzına kadar dolu dosya dolapları yüzünden, odada neredeyse adım atacak yer yoktu. Geriye kalan azıcık duvar, Mr. Weasley'nin takıntılarının kanıtıydı: aralarında demonte edilmiş bir motorunki de bulunan birkaç araba posteri; Muggle çocuk kitaplarından kesilmişe benzeyen iki posta kutusu çizimi; ve bir prizin nasıl takılacağını gösteren bir şema.

Mr. Weasley'nin ağzına kadar dolu gelen-evrak tepsisinin tepesinde, avutulmaz biçimde hıçkıran eski bir tost makinesi duruyor, iki tane boş deri eldiven parmaklarını çeviriyordu. Weasley ailesinin bir fotoğrafı, gelen-evrak tepsisinin yanında duruyordu. Harry, Percy'nin fotoğraftan çıkıp gitmiş gibi göründüğünü fark etti.

Mr. Weasley özür dilercesine, "Penceremiz yok," dedi, bir yandan da havacı montunu çıkarmış, koltuğunun arkasına asıyordu. "İstedik ama, bizim bir pencereye ihtiyacımız olmadığını düşünüyorlar besbelli. Otur, Harry, Perkins gelmemiş anlaşılan."

Mr. Weasley, Kingsley Shacklebolt'un ona verdiği parşömen tomarını karıştırırken, Harry de Perkins'in masasının arkasındaki

koltuğa sıkıştı.

Mr. Weasley sırıtarak, "Ah," dedi, evrakın ortasından Dırdırcı adlı bir dergi çıkararak, "evet..." Sayfalarını karıştırdı. "Evet, haklı. Sirius'un bunu çok komik bulacağından eminim - aman aman, bu da ne şimdi?"

O sırada açık kapıdan içeri hızla bir not süzülmüştü, hıçkıran tost makinesinin üstüne konmak için çırpınıyordu. Mr. Weasley onu açıp yüksek sesle okudu:

“Bethnal Green'de üçüncü bir kusan umumi tuvalet istihbaratı alındı, lütfen derhal araştırın.” Bu iş gittikçe gülünç bir hal almaya başladı...

"Kusan tuvalet mi?"

"Muggle-karşıtı eşek şakacıları," dedi Mr. Weasley, kaşlarını çatarak. "İki tane de geçen hafta vardı, biri Wimbledon'da, biri Elephant and Castle'da. Muggle'lar sifonu çekiyor ve her şey ortadan kaybolacağına - eh, gerisini tahmin edebilirsin. Zavallıcıklar şeyleri çağırıp duruyor -susmukçu diyorlar sanırım- bilirsin işte, şu boruları falan tamir edenler."

"Muslukçu mu?"

"Hah, onlar işte; ama bu elbette sadece bir şaşırtmacadan ibaret. Elimden gelen tek şey, yapanı buluruz diye ümit etmek."

"Onları Seherbazlar mı yakalayacak?"

"Yo hayır, Seherbazlar için çok küçük bir iş bu, sıradan Sihirli Yasal Yaptırım Devriyesi - ah, Harry, bu Perkins."

Kambur duruşlu, tiftik tiftik beyaz saçlı ve çekingen görünüşlü ihtiyar bir büyücü az önce soluk soluğa odaya girmişti.

"Ah, Arthur!" dedi umutsuzca, Harry'ye bakmadan. "Çok şükür, ne yapacağımı bilemedim, seni beklesem mi, beklemesem mi... Evine

bir baykuş gönderdim ama, belli ki sana yetişememiş - on dakika önce acil bir mesaj geldi -"

"Kusan tuvaleti biliyorum," dedi Mr. Weasley.

"Hayır, hayır, tuvalet değil, Potter denen çocuğun duruşması - zamanını ve yerini değiştirdiler- şimdi, sekizde başlıyor ve aşağıda, eski On Numaralı Mahkeme Salonu'nda -"

"Aşağıda, eski -ama bana demişlerdi ki- Merlin'in sakalı!"

Mr. Weasley saatine baktı, bir feryat kopardı ve yerinden fırladı.

"Çabuk, Harry, beş dakika önce orada olmalıydık!"

Mr. Weasley, peşinde Harry'le koşa koşa bürodan çıkarken, Perkins onlara yol vermek için dosya dolaplarına yapıştı.

"Niye zamanını değiştirmişler?" dedi Harry soluk soluğa, Seherbaz bölmelerinin önünden hızla geçerlerken, insanlar başlarını çıkarmış, onlara bakıyordu. Harry sanki içinde ne var ne yoksa hepsini geride, Perkins'in masasında unutmuş gibi bir hisse kapıldı.

"En ufak bir fikrim yok, çok şükür ki erken geldik, eğer kaçırsaydın felaket olurdu!"

Mr. Weasley asansörlerin yanında kayarak durdu ve sabırsızca "aşağı" düğmesine bastı.

"Hadi AMA!"

Asansör takırdayarak göründü, hemen içeri daldılar. Asansörün her duruşunda Mr. Weasley öfkeyle lanet okuyarak dokuz numara düğmesine basıp duruyordu.

"Bu mahkeme salonları yıllardır kullanılmıyor," dedi öfkeyle. "Niye orada yapıyorlar bilmem - ancak - yok, olmaz -"

Üstünden dumanlar tüten bir kadehi taşıyan tombul bir cadı o anda asansöre girince, Mr. Weasley ne demek istediğini açıklamaktan vazgeçti.

"Atriyum," dedi sakin kadın sesi. Altın parmaklık kayarak açıldı, fıskiyedeki altın heykeller uzaktan Harry'nin gözüne çarptı. Tombul

cadı dışarı çıktı, yüzü pek yaslı, soluk tenli bir büyücü içeri girdi.

Asansör inmeye başlarken, mezardan gelir gibi bir sesle, "Günaydın, Arthur," dedi. "Seni buralarda pek görmüyoruz."

"Acil bir iş, Bode," dedi Mr. Weasley, topukları üzerinde sallanıyor ve endişeli endişeli Harry'ye bakıyordu.

"Ah, evet," dedi Bode, gözlerini kırpmaksızın Harry'yi inceledi. "Elbette."

Harry pek bir şey hissedecek durumda olmasa da, Bode'un üstünden ayrılmayan bakışı onu rahatsız etmişti.

"Esrar Dairesi," dedi sakin kadın sesi, başka da bir şey söylemedi.

Asansör kapıları tangırdayarak açılırken, Mr. Weasley, "Çabuk ol, Harry," dedi. Yukarıdakilerden hayli farklı bir koridorda hızla ilerlediler. Duvarlar çıplaktı; pencere yoktu, koridorun en ucundaki sade siyah kapı dışında kapı da yoktu. Harry buraya gireceklerini sandı, ama Mr. Weasley onu kolundan yakaladığı gibi soldaki bir açıklığa, oradan da birkaç basamaklı merdivene sürükledi.

"Buradan aşağı, aşağı," diye soludu Mr. Weasley, basamakları ikişer ikişer inerek. "Asansör bile buraya kadar inmiyor... neden burada yapıyorlar, hiç..."

Merdivenin altına vardılar, Snape'in Hogwarts'taki zindanına giden koridora çok benzeyen, kaba taş duvarlı, mesnetler içinde meşaleleri olan bir başka koridordan koştular. Bu defa, demir sürgüleri ve anahtar delikleri olan ağır tahta kapıların önünden geçtiler.

"On Numaralı... Mahkeme Salonu... sanırım... neredeyse... evet."

Mr. Weasley, muazzam bir demir kilidi olan kirli ve koyu renk bir kapının önünde sendeleyerek durdu ve duvara yaslanarak göğsünü tuttu.

"Hadi git," dedi soluk soluğa, başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Gir şuraya."

"Siz - siz benimle gelmiyor-?" "Hayır, hayır, girmeme izin yok. İyi şanslar!" Harry'nin kalbi, âdemelmasında trampet çalıyordu. Güçlükle yutkundu, ağır demir kapı kolunu çevirdi ve mahkeme salonuna girdi.

-

SEKİZİNCİ BÖLÜM
DURUŞMA

Harry nefesini hızla içine çekti; kendine engel olamamıştı. Girdiği büyük zindan ona fena halde tanıdık geliyordu. Burayı daha önce görmekle kalmamış, buraya gelmişti de. Burası Düşünseli'nde ziyaret ettiği, Lestrange'ların Azkaban'da ömür boyu hapse mahkûm edilmelerini izlediği yerdi.

Karanlık taş duvarlara meşalelerin donuk ışığı vuruyordu. Harry'nin iki yanında yükselen sıralar boştu, ama tam karşısındaki en yüksek sıralarda çok sayıda karanlık siluet vardı. Harry içeri girdiğinde alçak sesle konuşuyorlardı, ama kapı arkasından kapandığında ortalığa meşum bir sessizlik çöktü.

Mahkeme salonunda soğuk bir erkek sesi yankılandı.

"Geç kaldın."

"Özür dilerim," dedi Harry ürkekçe. "Duruşma - duruşma saatinin değiştiğini bilmiyordum."

"Bu, Büyüceşûra'nın suçu değil," dedi ses. "Bu sabah sana bir baykuş gönderildi. Otur."

Harry bakışlarını odanın tam ortasında duran, kolları zincirlerle kaplı koltuğa çevirdi. Daha önce o zincirlerin canlanıp, ortalarına oturanı bağladıklarını görmüştü. Taş zeminde yürürken ayak sesleri gürültüyle yankılandı. Koltuğun ucuna oturduğunda zincirler tehditkâr bir şekilde şıngırdadı, ama onu bağlamadı. Midesinde bir bulantıyla başını kaldırıp, yukarıdaki sıralarda oturanlara baktı.

Yaklaşık elli kişi vardı ve görebildiği kadarıyla hepsi, göğsünün sol tarafında incelikle işlenmiş gümüş bir "B" harfi bulunan mor cüppeler giymişlerdi. Hepsi gözlerini dikmiş, küçümseyerek ona bakıyordu;

bazıları yüzlerinde çok sert bir ifadeyle, bazılarıysa apaçık bir merakla.

En ön sıranın tam ortasında Sihir Bakanı Cornelius Fudge'ı gördü. Tombalak bir adam olan Fudge, genellikle limon yeşili bir melon şapka giyerdi, ama bugün onu bırakmıştı; bir zamanlar Harry ile konuştuğunda yüzüne yerleşen hoşgörülü gülümsemeyi de bırakmıştı. Fudge'ın solunda heybetli, çok kısa kır saçlı, köşeli çeneli bir cadı oturuyordu; tek gözlük takmıştı ve ürkütücü görünüyordu. Fudge'ın sağında bir başka cadı vardı, ama sıranın o kadar arkasına doğru oturmuştu ki yüzü karanlıkta kalıyordu.

"Pekâlâ," dedi Fudge. "Sanık -nihayet- geldiğine göre, başlayabiliriz. Hazır mısın?" diye seslendi sıranın aşağısına doğru.

"Evet, efendim," dedi Harry'nin tanıdığı hevesli bir ses. Ron'un ağabeyi Percy ön sıranın en ucunda oturuyordu. Harry, Percy'nin yüzünde bir tanıma belirtisi aradı, ama göremedi. Percy'nin bağa çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözleri parşömenindeydi, elinde bir tüy kalemle hazır bekliyordu.

"On İki Ağustos tarihli disiplin duruşması," dedi Fudge çınlayan bir sesle. Percy anında not almaya başladı. "Küçük Yaşta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesi ve Uluslararası Gizlilik Nizamnamesi'nde tanımlanmış ve Privet Drive Dört Numara, Little Whinging, Surrey adresinde ikamet eden Harry James Potter tarafından işlenmiş suçlardan ötürü.”

"Sorgu yargıçları: Cornelius Oswald Fudge, Sihir Bakanı; Amelia Susan Bones, Sihirli Yasal Yaptırım Dairesi Başkanı; Dolores Jane Umbridge, Bakanlık Müsteşarı. Mahkeme Kâtibi, Percy Ignatius Weasley -"

"Savunma tanığı, Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore," dedi Harry'nin arkasından bir ses usulca. Harry başını öyle hızlı çevirdi ki boynu tutuldu.

Dumbledore, üzerinde gece mavisi uzun bir cüppe, yüzünde son derece sakin bir ifade, sükûnetle ona doğru yürüyordu. Harry'nin hizasına gelip, hayli kemerli burnunun ortasında duran yarım ay

biçimi gözlüğünün arkasından Fudge'a baktı, uzun gümüşi renkte sakalı ve saçı meşale ışığında parıldıyordu.

Büyüceşûra üyeleri fısıldaşmaya başlamıştı. Şimdi hepsinin gözü Dumbledore'daydı. Bazıları kızgın görünüyordu, bazıları hafiften korkmuş gibiydi; arka sıradaki iki yaşlıca cadıysa ellerini kaldırıp sallayarak selam verdiler.

Dumbledore'u görünce Harry'nin göğsünde güçlü bir duygu uyanmıştı, ankanın şarkısının yarattığına benzeyen, kuvvetlendirici, umut dolu bir duygu. Dumbledore'un dikkatini çekmeye çalıştı, ama Dumbledore ona doğru bakmıyordu; gözleri hâlâ, açıkça bozum olmuş Fudge'daydı.

"Ah," dedi Fudge, rahatı tamamen kaçmış görünüyordu. "Dumbledore. Evet. Duruşma - ee - saatinin - ve - ee - yerinin değiştirildiğini belirten mesajımızı aldın demek."

"Gözümden kaçtı herhalde," dedi Dumbledore neşeyle. "Ancak, talihli bir hata sonucunda Bakanlık'a üç saat erken gelmiştim, zararı yok o yüzden."

"Evet -şeyy- sanırım bir koltuğa daha ihtiyacımız olacak -ben- Weasley, acaba -?"

"Zahmet etmeyin, zahmet etmeyin," dedi Dumbledore tatlı tatlı; asasını çıkarıp küçük bir bilek hareketi yaptı ve Harry'nin yanında yumuşak bir kreton koltuk belirdi. Dumbledore oturdu, uzun parmaklarının uçlarını bitiştirdi ve onların üzerinden Fudge'a kibar bir ilgiyle baktı. Büyüceşûra hâlâ huzursuzca fısıldaşıp kıpırdanıyordu; anca Fudge konuşunca duruldular.

"Evet," dedi Fudge bir kez daha, notlarını karıştırarak. "Tamam o zaman. Peki. Suçlamalar. Evet."

Önündeki yığının içinden bir parşömen parçası çıkardı, derin bir soluk aldı ve okumaya başladı:

Sanık aleyhindeki suçlamalar şunlardır:

Daha önce benzer bir suçlamadan dolayı Sihir Bakanlığı'ndan yazılı bir ihtar almasına rağmen, bilerek, kasıtlı şekilde ve yaptıklarının kanuna aykırılığının bilincinde olarak, 2 Ağustos günü saat dokuzu yirmi üç geçe, Muggle'ların yaşadığı bir bölgede ve bir Muggle'ın yanında Patronus Büyüsü yaparak, 1875 tarihli Küçük Yaşta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesi C Fıkrası ve Uluslararası Sihirbazlar Konfederasyonu Gizlilik Nizamnamesi 13. Bölümü uyarınca suç teşkil eden bir fiilde bulunmak.

"Privet Drive Dört Numara, Little Whinging, Surrey'de ikamet eden Harry James Potter sen misin?" dedi Fudge, parşömeninin üzerinden Harry'ye dik dik bakarak.

"Evet," dedi Harry.

"Üç yıl önce yasadışı büyü yaptığın için Bakanlık'tan resmi bir ihtar almamış mıydın?"

"Evet, ama -"

"Yine de 2 Ağustos gecesi bir Patronus yaratmadın mı?"

"Evet, ama -"

"On yedi yaşına gelmeden okul dışında sihir kullanmana izin verilmediğini bilmene rağmen?"

"Evet, ama -"

"Muggle'larla dolu bir bölgede olduğunu bilmene rağmen?"

"Evet, ama -"

"O sırada bir Muggle'ın çok yakınında olduğunu bilmene rağmen?"

"Evet," dedi Harry öfkeyle, "ama bunun tek nedeni -"

Tek gözlüklü cadı gürleyen bir sesle sözünü kesti.

"Erişkin bir Patronus mu yarattın?"

"Evet" dedi Harry, "çünkü -"

"Cismani bir Patronus mu?"

"Ne Patronus?" dedi Harry.

"Patronus'unun belirgin bir biçimi var mıydı? Demek istediğim, buhar ya da dumandan öte bir şey miydi?"

"Evet," dedi Harry, sabırsızlık ve biraz da çaresizlikle, "çatalboynuzlu bir geyikti, hep öyledir."

"Hep mi?" diye gürledi Madam Bones. "Bundan önce de mi Patronus yarattın?"

"Evet," dedi Harry, "bir yıldan fazla süredir yapıyorum bunu."

"Ve on beş yaşındasın, öyle mi?"

"Evet, ve -"

"Bunu okulda mı öğrendin?"

"Evet, üçüncü sınıfta Profesör Lupin öğretti, çünkü -"

"Etkileyici," dedi Madam Bones, gözlerini ona dikip bakarak, "bu yaşta hakiki bir Patronus... gerçekten çok etkileyici."

Madam Bones'un etrafındaki büyücü ve cadılardan bazıları yine fısıldaşmaya başlamıştı; birkaçı onaylarcasına başını salladı, diğerleriyse kaşlarını çatmış, başlarını iki yana sallıyorlardı.

"Burada mesele, büyüsünün ne kadar etkileyici olduğu değil," dedi Fudge ters ters, "hatta, çocuğun bir Muggle'ın gözünün önünde olduğu düşünülürse, ne kadar etkileyiciyse o kadar kötü değil mi?"

Daha önce kaşlarını çatanlar şimdi bu sözleri desteklercesine mırıldanıyordu, ama Harry'yi konuşmaya iten, Percy'nin de başıyla bağnazca onaylaması oldu.

"Ruh Emiciler yüzünden yaptım!" dedi yüksek sesle, bu defa kimsenin sözünü kesmesine fırsat vermeden.

Fısıltıların artmasını bekliyordu, ama onun yerine, ortalığa öncekinden de yoğun bir sessizlik çöktü.

"Ruh Emiciler mi?" dedi Madam Bones bir süre sonra.

Kalın kaşlarını öyle bir kaldırmıştı ki, tek gözlüğü düştü düşecek gibi görünüyordu. "Ne dernek istiyorsun, çocuk?"

"Demek istiyorum ki, o sokakta iki tane Ruh Emici vardı, bana ve kuzenime saldırdılar!"

"Ah," dedi Fudge tekrar. Yüzünde tatsız bir sırıtışla, bu şakayı onunla paylaşmaya davet edercesine, başını çevirip Büyüceşûra'ya baktı. "Evet. Evet, böyle bir şey duyacağımızı tahmin etmiştim."

"Little Whinging'de Ruh Emiciler mi?" dedi Madam Bones, şaşkınlık dolu bir sesle. "Anlamıyorum -"

"Anlamıyor musun, Amelia?" dedi Fudge, hâlâ sırıtarak. "Açıklayayım. Düşündü düşündü ve Ruh Emiciler'in çok parlak bir mazeret olacağına karar verdi, hem de çok çok parlak. Ne de olsa Muggle'lar Ruh Emiciler'i göremiyor, değil mi, çocuk? Pek münasip, pek münasip... yani tanık yok, senin sözüne güveneceğiz..."

"Yalan söylemiyorum!" dedi Harry yüksek sesle, mahkeme salonunda yeniden başlayan fısıldaşmaların arasında sesini duyurabilmek için. "İki taneydiler, yolun iki ucundan geliyorlardı, etraf karardı ve söğudu, kuzenim onları hissedip kaçmaya çalıştı -"

"Yeter, yeter!" dedi Fudge, yüzünde hiç inanmayan bir ifadeyle. "Kusura bakmayın, çok iyi prova edilmiş bir öyküyü yarıda kesiyorum -"

Dumbledore gırtlağını temizledi. Büyüceşûra yine sustu.

"Aslında, o sokakta Ruh Emiciler'in varlığına dair bir tanığımız var," dedi, "Dudley Dursley'nin dışında demek istiyorum."

Fudge'ın tombul yüzü gevşer gibi oldu, biri içindeki havayı boşaltmıştı sanki. Bir an Dumbledore'a bakakaldı, sonra kendini toparlamak isteyen bir adamın edasıyla tekrar konuştu: "Korkarım ki bu martavalı daha fazla dinleyecek vaktimiz yok, Dumbledore. Bu işin çabucak halledilmesini istiyorum -"

"Yanılıyor olabilirim," dedi Dumbledore tatlı tatlı, "ama eminim Büyüceşûra Haklar Yönetmeliği'nde sanığa savunması için tanık

sunma hakkı veriliyordu, öyle değil mi? Sihirli Yasal Yaptırım Dairesi'nin politikası bu değil mi, Madam Bones?" diye devam etti, tek gözlüklü cadıya hitap ederek.

"Doğru," dedi Madam Bones. "Çok doğru."

"Aman, tamam, tamam," dedi Fudge sinirli sinirli. "Nerede bu kişi?"

"Yanımda getirdim," dedi Dumbledore. "Hemen dışarıda bekliyor. Gidip -"

"Hayır - Weasley, sen git," dedi Fudge havlar gibi bir sesle. Percy hemen kalkıp yargıçların balkonunun taş basamaklarından koşarak indi ve Dumbledore'la Harry'nin yüzlerine bir kez bile bakmadan yanlarından hızla geçti.

Biraz sonra Percy, arkasında Mrs. Figg'le birlikte geri döndü. Mrs. Figg korkmuştu, her zamankinden de kaçık görünüyordu. Keşke terlik yerine başka bir şey giymeyi akıl etseydi, diye düşündü Harry.

Dumbledore ayağa kalkıp koltuğunu Mrs. Figg'e verdi ve kendine yeni bir tane yarattı.

Mrs. Figg ürkek ürkek koltuğunun en ucuna oturduğunda, "Adınız ve soyadınız?" dedi Fudge yüksek sesle.

"Arabella Doreen Figg," dedi Mrs. Figg titrek sesiyle.

"Peki kimin nesisiniz?" dedi Fudge, sıkkın ve azametli bir sesle.

"Bir Little Whinging sakiniyim, Harry Potter'ın yaşadığı yerin çok yakınında oturuyorum" dedi Mrs. Figg.

"Kayıtlarda, Harry Potter dışında Little Whinging'de oturan herhangi bir cadı ya da büyücü görünmüyor," dedi Madam Bones hemen. "Bu durum her zaman çok yakından takip edilmiştir, geçmişteki... geçmişteki olaylar sebebiyle."

"Ben bir Kofti'yim," dedi Mrs. Figg. "Yani zaten benim kaydım tutulmazdı, değil mi?"

"Bir Kofti, ha?" dedi Fudge, ona kuşkuyla bakarak. "Bunu kontrol edeceğiz bakalım. Asistanım Weasley'ye ebeveyninizle ilgili bilgileri

bırakın. Aklıma gelmişken, Koftiler Ruh Emiciler'i görebiliyorlar mı?" diye ekledi, sıranın sağına soluna bakarak.

"Evet, görebiliyoruz!" dedi Mrs. Figg kızgın bir sesle.

Fudge kaşlarını kaldırarak, başını çevirip tekrar ona baktı. "Pekâlâ," dedi soğuk soğuk. "Neymiş hikâyeniz?"

"İki Ağustos akşamı saat dokuz sularında, kedi maması almak için Wisteria Walk'un köşesindeki dükkâna gidiyordum," dedi Mrs. Figg hızlı hızlı, sanki söyleyeceklerini ezberlemiş gibi, "ki o sırada Magnolia Crescent ile Wisteria Walk arasındaki yolda bir patırtı duydum. Yolun başına yaklaştığımda, koşan Ruh Emiciler gördüm -"

"Koşan mı?" dedi Madam Bones sert bir sesle. "Ruh Emiciler koşmaz, kayarcasına giderler."

"Ben de öyle demek istemiştim zaten," dedi Mrs. Figg hemen. Solgun yanakları kızarmıştı. "Kayarcasına giden Ruh Emiciler gördüm, çıkarabildiğim kadarıyla iki çocuğa doğru gidiyorlardı."

"Neye benziyorlardı?" dedi Madam Bones. Gözlerini öyle kısmıştı ki, tek gözlüğünün çerçevesi etinin içinde kaybolmuştu.

"Şey, bir tanesi iriyarı, öbürüyse hayli sıskaydı -"

"Hayır, hayır," dedi Madam Bones sabırsızca. "Ruh Emiciler... tarif et onları."

"Haa," dedi Mrs. Figg, şimdi kırmızılık boynuna kadar ilerlemişti. "Kocamandılar. Kocaman ve pelerinli."

Harry karın boşluğunda korkunç bir düşme hissi duydu. Mrs. Figg ne derse desin, Harry'ye öyle geliyordu ki, gördüğü en fazla bir Ruh Emici resmiydi ve bir resim bu varlıkların aslında nasıl şeyler olduklarını ifade edemezdi: tüyler ürpertici bir şekilde, yerden birkaç santim yüksekte süzülmelerini; çürümüş gibi kokmalarını; etraflarındaki havayı emerken çıkardıkları o korkunç hırıltıyı...

İkinci sıradaki siyah posbıyıklı bodur büyücü, yanında oturan kıvır kıvır saçlı cadının kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı. Cadı sırıttı ve başını evet anlamında salladı.

"Kocaman ve pelerinli," diye tekrar etti Madam Bones kayıtsızca, Fudge alay edercesine burnundan hıh diye soluk verirken. "Anlıyorum. Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi Mrs. Figg. "Onları hissettim. Etraf soğudu, üstelik dikkatinizi çekerim, çok sıcak bir yaz gecesiydi. Ve kendimi... sanki dünyadan bütün mutluluk gitmiş gibi hissettim... ve... dehşet verici şeyler hatırladım..."

Sesi titredi, sustu.

Madam Bones'un gözleri hafifçe açıldı. Harry onun kaşının altında, tek gözlüğün dayandığı yerde kırmızı bir iz gördü.

"Ruh Emiciler ne yaptı?" diye sordu. Harry'nin içinde bir umut kabardı.

"Çocuklara saldırdılar," dedi Mrs. Figg, şimdi daha güçlü ve kendinden emin bir sesle. Kızarıklık da yüzünden çekilmeye başlamıştı. "Biri yere düşmüştü. Diğeriyse geri geri gidiyor, Ruh Emici'yi püskürtmeye çalışıyordu. Harry'di o. İki kez denedi, ama sadece gümüşi bir buhar çıkarabildi. Üçüncü denemesinde başardı ve yarattığı Patronus ilk Ruh Emici'yi kovaladı, sonra onun teşvikiyle ikincisini de kuzeninden uzaklaştırdı. İşte... olanlar bunlar," diye sözlerini bitirdi Mrs. Figg, biraz titrek bir sesle.

Madam Bones hiç konuşmadan Mrs. Figg'e baktı. Fudge ise ona bakmıyor, kâğıtlarıyla oynuyordu. Sonunda başını kaldırdı ve oldukça saldırgan bir tavırla, "Gördüklerin bunlar yani?" dedi.

"Olanlar bunlar," diye tekrar etti Mrs. Figg.

"Pekâlâ," dedi Fudge. "Gidebilirsin."

Mrs. Figg gözlerini korkuyla Fudge'dan Dumbledore'a çevirdi, sonra da kalkıp ayaklarını sürüye sürüye kapıya doğru yürüdü. Harry kapının onun arkasından kapanışını duydu.

"Pek ikna edici bir tanık değil," dedi Fudge azametle.

"Bilemiyorum," dedi Madam Bones, gür sesiyle. "Bir Emici saldırısının etkilerini gayet doğru tarif etti. Ayrıca orada olmasalar niye oradaydılar desin, bilmiyorum."

"Ama Ruh Emiciler öylesine bir Muggle banliyösüne gidip tesadüfen bir büyücüyle mi karşılaşıyorlar yani?" dedi Fudge alayla. "Böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimali çok çok küçük olmalı. Bagman bile böyle bir şeye para -"

"Hiçbirimiz Ruh Emiciler'in tesadüfen orada olduğunu düşünmüyor sanırım," dedi Dumbledore tatlı bir sesle.

Fudge'ın sağında yüzü karanlıkta oturan cadı hafifçe kıpırdadı, diğerleri donup kalmıştı.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Fudge buz gibi bir sesle.

"Bence birinin emriyle oraya gittiler, demek oluyor," dedi Dumbledore.

"Biri bir çift Ruh Emici'ye Little Whinging'de gezinme emri verse, elimizdeki kayıtlarda görünürdü herhalde!" dedi Fudge, havlar gibi bir sesle.

"Bugünlerde Ruh Emiciler Sihir Bakanlığı dışında birinden emir alıyorsa, görünmezdi," dedi Dumbledore sakin sakin. "Sana bu konudaki görüşlerimi anlatmıştım zaten, Cornelius."

"Evet, anlatmıştın," dedi Fudge sert bir sesle, "ve senin görüşlerinin saçmalıktan başka bir şey olduğuna inanmam için hiçbir sebep yok, Dumbledore. Ruh Emiciler yerlerinde, Azkaban'da duruyor ve onlardan istediğimiz her şeyi yapıyorlar."

"O halde," dedi Dumbledore usulca ama net bir sesle, "Bakanlık'tan birinin
2 Ağustos'ta bir çift Ruh Emici'yi o sokağa niye gönderdiğini sormalıyız kendimize."

Bu sözleri izleyen mutlak sessizlikte, Fudge'ın sağındaki cadı öne doğru eğildi ve böylece Harry ilk kez görebildi.

Harry onu iri, solgun bir kurbağaya benzetti, geniş, sarkık bir yüzü ve çok geniş, gevşek bir ağzı di. Vernon Enişte gibi boyunsuzdu. İri ve yuvarlak gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu. Kısa ve kıvırcık saçının üstündeki küçük siyah kadife fiyonk bile

uzun, yapışkan diliyle yakalayacağı iri bir sineği getirdi Harry'nin aklına.

"Kürsü, Bakanlık Müsteşarı Dolores Jane Umbridge'e söz hakkı tanıyor," dedi Fudge.

Cadı, küçük kız sesi gibi titrek ve tiz bir sesle konuşunca Harry şaşırdı kaldı; vıraklamasını bekliyordu.

"Sanırım sizi yanlış anladım, Profesör Dumbledor" dedi, kocaman yuvarlak gözlerine işlemeyen yapmacık bir gülümsemeyle. "Ne kadar aptalım. Ama sanki bir an için, Sihir Bakanlığı'nın bu çocuğa bir saldırı emri verdiğini ima ettiniz gibi geldi bana!"

Harry'nin tüylerini diken diken eden çın çın bir kahkaha attı. Birkaç Büyüceşûra üyesi de onunla birlikte güldü. İçlerinden birinin bile neşeli olmadığı bundan aşikâr olamazdı.

"Eğer Ruh Emiciler'in sadece Sihir Bakanlığı'ndan emir aldığı doğruysa, bir hafta önce iki Ruh Emici'nin Harry'ye ve kuzenine saldırdığı da doğruysa, bunun mantıki sonucu, saldırı emrini Bakanlık'tan birinin vermiş olabileceğidir," dedi Dumbledore nazikçe. "Elbette söz konusu iki Ruh Emici Bakanlık'ın kontrolü dışında da olabilir-"

"Bakanlık'ın kontrolü dışında Ruh Emici yok!" diye çıkıştı Fudge. Kıpkırmızı kesilmişti.

Dumbledore başını hafifçe eğdi.

"O halde, hiç şüphe yok ki Bakanlık Ruh Emiciler'in niye Azkaban'dan bu kadar uzaklaştığı ve niye izinsiz saldırıda bulunduğu hakkında kapsamlı bir soruşturma yapacaktır."

"Sihir Bakanlığı'nın ne yapıp ne yapmayacağına karar vermek sana düşmez, Dumbledore!" diye çıkıştı Fudge. Şimdi suratı, Vernon Enişte'nin bile gurur duyacağı morumsu bir kırmızıya dönmüştü.

"Tabii ki düşmez," dedi Dumbledore kibarca. "Bu meselenin soruşturmasız geçiştirilmeyeceğine olan güvenimi ifade ediyordum, o kadar."

Madam Bones'a bir bakış attı. Cadı da tek gözlüğünü düzeltip hafif çatık kaşlarla ona baktı.

"Herkese hatırlatırım ki, bu Ruh Emiciler'in davranışı -çocuğun hayal gücünün ürünü değilseler bile- bu duruşmanın konusu değildir!" dedi Fudge. "Küçük Yaşta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesi'nin Harry Potter tarafından ihlalini incelemek için burada toplandık biz!"

"Elbette onun için toplandık," dedi Dumbledore, "ama Ruh Emiciler'in o sokakta olması, konuyla yakından ilgili. Kararname'nin Yedinci Bent'i, olağandışı koşullarda Muggle'ların önünde sihre başvurulabileceğini belirtiyor ve söz konusu olağandışı koşulların içinde, bir büyücünün ya da cadının kendi hayatını ya da başka bir büyücünün, cadının ya da Muggle'ın hayatını tehdit eden durumlar da -"

"Hiç nefesini tüketme, Yedinci Bent'e aşinayız!" diye hırladı Fudge.

"Tabii ki aşinasınız," dedi Dumbledore nezaketle. "O halde Harry'nin bu koşullarda Patronus Büyüsü'nü kullanmasının bentte belirtilen olağandışı durumlar kategorisine girdiği konusunda hemfikiriz, değil mi?"

"Ruh Emiciler gerçekten orada idiyseler, ki bundan şüpheliyim."

"Bir görgü tanığının ağzından duydunuz," diye sözünü kesti Dumbledore. "Doğru söylediğinden şüphe ediyorsanız yeniden çağırın, bir kez daha sorgulayın. Eminim itiraz etmeyecektir."

"Ben - o - hiç -" diye bağırdı Fudge, önündeki kâğıtları karıştırarak. "O - bu meseleyi bugün halletmek istiyorum, Dumbledore!"

"Ama tabii ki aksi takdirde ortaya ciddi bir adli hata çıkacaksa, bir tanığı kaç kere dinleyeceğine aldırmazsın," dedi Dumbledore.

"Ciddi bir adli hataymış, sen onu külahıma anlat!" dedi Fudge böğüre böğüre. "Zahmet edip de bu çocuğun okul dışında sihir kullanımını mazur göstermek için sıktığı palavraların çetelesini tuttun mu hiç, Dumbledore? Üç yıl önce yaptığı Yükseltme Büyüsü'nü unuttun herhalde -"

"Onu ben yapmadım, ev cini yaptı!" dedi Harry.

"GÖRÜYOR MUSUN?" diye kükredi Fudge, abartılı hareketlerle Harry'nin bulunduğu yönü işaret ederek. "Ev ciniymiş! Hem de bir Muggle evinde! Daha neler!"

Söz konusu ev cini şu anda Hogwarts Okulu'nun hizmetinde," dedi Dumbledore. "Arzu ederseniz kendisini hemen buraya çağırabilirim."

"Ben -yok- benim ev cinlerini dinleyecek vaktim yok! Ayrıca hepsi bu değil - halasını şişirmişti, Tanrı aşkına!" diye bağırdı Fudge, yumruğunu yargıç sırasına indirip bir mürekkep şişesini devirerek.

Fudge notlarının üzerinden mürekkebi silmeye uğraşırken, Dumbledore, "En iyi büyücülerin bile bazen duygularına hâkim olamadığını kabul ettiğinden olsa gerek, sen de söz konusu olayda Harry için suç duyurusunda bulunmadın," dedi kibar kibar.

"Daha okulda ne haltlar karıştırdığından bahsetmedim bile!"

"Ama, Bakanlık Hogwarts öğrencilerini okuldaki kabahatlerinden dolayı cezalandırma yetkisine sahip olmadığından, Harry'nin oradaki davranışları bu duruşmayla ilgili değil," dedi Dumbledore her zamanki kibarlığıyla, ama bu defa sözlerinde bir nebze soğukluk vardı.

"Bak bak!" dedi Fudge. "Demek okulda ne yaptığı bize düşmez, ha? Öyle mi sanıyorsun?"

"Bakanlık Hogwarts öğrencilerini atma yetkisine sahip değil, Cornelius, bunu sana 2 Ağustos gecesi de hatırlatmıştım," dedi Dumbledore. "Suçlamalar kanıtlanana dek asalara el koyma hakkı da yok; 2 Ağustos gecesi sana bunu da hatırlatmıştım. Görünüşe bakılırsa, yasaların uygulanmasına yönelik takdire değer telaşında, eminim ki istemeyerek, sen de birkaç yasayı gözden kaçırmışsın."

"Yasalar değiştirilebilir," dedi Fudge gaddar bir edayla.

"Tabii ki değiştirilebilir" dedi Dumbledore, başını hafifçe eğerek. "Senin birçok değişiklik yaptığın da apaçık görülüyor, Cornelius. Baksana, Büyüceşûra'dan ayrılmamın istenişinden sonraki birkaç

hafta içinde, küçük yaşta büyücülük gibi basit bir vakaya bakmak için tam bir suç davası duruşması yapmak âdetten olmuş bile!"

Yukarıdaki büyücülerden birkaçı oturdukları yerde huzursuz huzursuz kıpırdandılar. Fudge'ın yüzü artık kahverengiye çalan mor bir renk almıştı. Ancak sağ tarafındaki kurbağaya benzeyen cadı, Dumbledore'a hayli ifadesiz gözlerle bakıyordu sadece.

"Bildiğim kadarıyla," diye devam etti Dumbledore, "bu mahkemenin görevinin Harry'yi şimdiye kadar yaptığı her küçük büyü için cezalandırmak olduğunu söyleyen bir yasa yok henüz. Belli bir ihlalle suçlandı ve savunmasını sundu. Şimdi onun da, benim de elimizden gelen tek şey, sizin kararınızı beklemek."

Dumbledore yeniden parmak uçlarını bitiştirdi, başka bir şey söylemedi. Fudge ona ateş saçan gözlerle baktı, çok öfkelendiği belliydi. Harry, içini rahatlatır umuduyla göz ucuyla Dumbledore'a baktı; Dumbledore'un Büyüceşûra'ya, artık karar verme vaktinin geldiğini ima etmekle doğru bir iş yapıp yapmadığından hiç de emin değildi. Ancak Dumbledore bir kez daha, Harry'nin onun dikkatini çekme çabalarından habersiz görünüyordu. Yukarıdaki sıralara bakmaya devam etti. Büyüceşûra üyeleri telaşla fısır fısır konuşmaya başlamışlardı.

Harry gözlerini ayaklarına indirdi. Şişip inanılmaz bir büyüklüğe erişmiş gibi görünen kalbi, kaburgalarının altında güm güm atıyordu. Duruşmanın bundan uzun süreceğini sanmıştı. İyi bir izlenim bıraktığından da hiç emin değildi. Pek bir şey söylememişti. Ruh Emiciler'i daha ayrıntılı açıklaması gerekirdi. Nasıl düştüğünü, hem onun, hem de Dudley'nin nasıl öpülmenin eşiğinden döndüklerini...

İki defa başını kaldırıp Fudge'a baktı ve konuşmak üzere ağzını açtı. Ama şişmiş kalbi artık hava kanallarını sıkıştırıyordu ve iki defasında da tek yaptığı şey, derin bir nefes alıp bakışlarını yeniden ayakkabılarına çevirmek oldu.

Derken fısıldaşma sona erdi. Harry başını kaldırıp yargıçlara bakmak istiyordu, ama bağcıklarını incelemeye devam etmenin çok daha kolay olduğuna karar verdi.

"Sanığın bütün suçlamalardan beraatı lehinde oy kullananlar?" dedi Madam Bones'un gür sesi.

Harry sertçe başını kaldırdı. Havada birtakım eller vardı, birçok el... yarıdan fazla! Nefes nefese saymaya başladı, ama saymayı bitiremeden, Madam Bones konuştu: "Mahkûmiyet lehinde oy kullananlar?"

Fudge elini kaldırdı; ve onunla birlikte, sağındaki cadı ve ikinci sıradaki posbıyıklı büyücüyle yanındaki kıvır kıvır saçlı cadı da dahil olmak üzere, altı kişi daha el kaldırdı.

Fudge, boğazına bir şey takılmış gibi bir yüz ifadesiyle, dönüp hepsine baktı, sonra da elini indirdi. Derin derin iki nefes aldı ve bastırılmış öfkeden çatal çatal çıkan bir sesle konuştu: "Pekâlâ, pekâlâ... bütün suçlamalardan beraat etmiştir."

"Harika," dedi Dumbledore canlılıkla. Ayağa fırladı ve asasını çekip iki kreton koltuğu yok etti. "Eh, gitmem lazım artık. Hepinize iyi günler dilerim."

Ve Harry'ye bir kez bile bakmaksızın, hızla zindandan çıktı.

-

DOKUZUNCU BÖLÜM MRS. WEASLEY'NİN HIÇKIRIKLARI

Dumbledore'un aniden ayrılması Harry'yi çok şaşırttı. Zincirli koltukta öylece oturup, geçirdiği şok ve içinde kabaran rahatlama duygusuyla boğuştu. Büyüceşûra üyeleri kalkmaya başlamışlardı; konuşuyor, kâğıtlarını topluyorlardı. Harry de ayağa kalktı. Kimse ona en ufak bir ilgi göstermiyor gibiydi - Fudge'ın sağında oturan ve şimdi gözlerini Dumbledore yerine ona dikmiş olan, kurbağaya benzer cadı hariç. Harry onu görmezden geldi, gidip gidemeyeceğini sormak için Fudge'la ya da Madam Bones'la göz göze gelmeye çalışıyordu, oysa Fudge Harry'yi fark etmemekte kararlı gibiydi, Madam Bones da çantasıyla meşguldü. Bu durumda Harry çıkışa doğru birkaç tereddütlü adım attı ve kimse onu çağırmayınca da hızlı hızlı yürümeye koyuldu.

Son birkaç adımlık mesafeyi koşarak geçti, kapıyı hızla çekip açtı. Solgun yüzünde kaygılı bir ifadeyle oracıkta bekleyen Mr. Weasley'ye çarpıyordu az daha.

"Dumbledore bir şey söylemedi -"

"Aklandım," dedi Harry, kapıyı ardından çekerek, "bütün suçlamalardan!"

Ağzı kulaklarına varan Mr. Weasley, Harry'yi omuzlarından yakaladı.

"Harry, bu harika bir şey! Eh, tabii seni suçlu bulamazlardı, bu kanıtlarla mümkün değildi, yine de itiraf edeyim ki -"

Ama Mr. Weasley lafını bitiremedi, çünkü mahkeme salonunun kapısı bir kez daha açılmıştı. Büyüceşûra üyeleri sırayla dışarı çıkıyorlardı.

"Merlin'in sakalı!" diye bağırdı Mr. Weasley şaşkınlıkla, geçebilsinler diye Harry'yi kenara çekerek. "Seni bütün mahkeme heyeti mi yargıladı?"

"Sanırım," dedi Harry usulca.

Büyücülerden bir iki tanesi geçerken Harry'ye başıyla selam verdi, aralarında Madam Bones'un da bulunduğu az sayıda kişi Mr. Weasley'ye, "Günaydın, Arthur," dedi ama, çoğu gözlerini kaçırdı. Cornelius Fudge ile kurbağaya benzeyen cadı, mahzenden son çıkanlar arasındaydı. Fudge, Mr. Weasley ile Harry duvarın bir parçasıymışlar gibi davrandı, ama cadı geçerken Harry'ye bir kez daha, sanki tartıyormuş gibi baktı. Yanlarından en son geçen kişi Percy'di. Fudge gibi o da babasıyla Harry'yi tamamen görmezden geldi; elinde koca bir parşömen tomarı ve avuç dolusu yedek tüy kalemle, sırtı dimdik ve burnu havada, yanlarından geçti gitti. Mr. Weasley'nin ağzı kasılır gibi oldu, ama bunun dışında üçüncü oğlunu gördüğüne dair hiçbir işaret vermedi.

Percy'nin topukları dokuzuncu kata giden merdivenlerde kaybolurken, Mr. Weasley Harry'ye yanına gelmesini işaret etti ve, "Seni dosdoğru geri götüreceğim ki diğerlerine iyi haberi veresin," dedi. "Bethnal Green'deki o tuvalete giderken seni bırakırım. Gel haydi..."

"Peki, tuvalet konusunda ne yapmanız gerekiyor?" diye sordu Harry, sırıtarak. Birden her şey eskisinden beş kat daha komik bir hal almıştı. Nihayet olanları algılamaya başlamıştı: Aklanmıştı, Hogwarts'a dönüyordu.

Merdivenleri çıkarlarken, Mr. Weasley, "Haa, camı uğursuzluk büyüsüne karşı basit bir bozma büyüsü gerekiyor sadece," dedi. "Ama önemli olan hasarı onarmak değil, yakıp yıkmanın ardındaki tavır, Harry. Muggle'ları taciz etmek kimi büyücüye komik gelebilir, ama aslında çok daha derindeki, çok daha çirkin bir şeyin ifadesi. Ben kendi payıma -"

Mr. Weasley cümlesini yarıda kesti. Tam da dokuzuncu katın koridoruna gelmişlerdi, Cornelius Fudge biraz ötede duruyordu; düz

sarı saçlı, sivri ve solgun yüzlü, uzun boylu bir adamla alçak sesle konuşuyordu.

İkinci adam onların ayak sesine döndü. O da lafını yarıda kesmişti. Soğuk gri gözlerini kısıp Harry'nin yüzüne dikti.

"Bak sen..." dedi Lucius Malfoy sakin sakin. "Patronus Potter."

Harry, sert bir şeye çarpmış gibi soluğunun kesildiğini hissetti. O soğuk gri gözleri en son bir Ölüm Yiyen'in kukuletasındaki deliklerin ardında görmüştü; adamın sesini de Lord Voldemort karanlık bir mezarlıkta kendisine işkence ettiği sırada duymuştu, adam onunla alay etmişti. Harry, Lucius Malfoy'un onun yüzüne bakma cüreti gösterdiğine inanamıyordu; onun burada, Sihir Bakanlığı'nda olduğuna, ya da Harry daha birkaç hafta önce Cornelius Fudge'a Malfoy'un bir Ölüm Yiyen olduğunu söylemişken, Fudge'ın onunla konuştuğuna inanamıyordu.

Mr. Malfoy, heceleri uzata uzata, "Bakan bana nasıl paçayı kurtardığından söz ediyordu, Potter," dedi. "Sıkışık durumlardan sürekli sıyrılman hayli şaşırtıcı... hatta, yılandan farksız."

Mr. Weasley uyarmak için Harry'nin omzunu kavradı.

"Evet," dedi Harry, "evet, kaçma işinde ustayım."

Lucius Malfoy bakışlarını Mr. Weasley'nin yüzüne dikti.

"Ve Arthur Weasley! Burada ne yapıyorsun, Arthur?"

Mr. Weasley, "Burada çalışıyorum," diye lafı kısa kesti.

"Burada değil ama, ha?" dedi Mr. Malfoy, kaşlarını kaldırıp Mr. Weasley'nin omzunun üstünden kapıya bakarak. "Ben seni ikinci katta çalışıyor sanıyordum... Muggle eşyalarını gizlice eve götürüp büyülemekle ilgili bir şeyler yapmıyor muydun sen?"

Mr. Weasley, "Hayır," diye cevabı yapıştırdı. Parmakları Harry'nin omzunu delecekti neredeyse.

Harry, "Siz burada ne yapıyorsunuz, peki?" diye sordu Lucius Malfoy'a.

Malfoy, "Benimle Bakan arasındaki özel konuların seni ilgilendireceğini sanmıyorum, Potter," dedi, cüppesinin önünü düzelterek. Harry, bir cep dolusu altınınkine benzer bir şıkırtı duydu. "Hadi ama, sırf Dumbledore'un gözbebeğisin diye bizlerin de seni aynı şekilde şımartmamızı bekleyemezsin... büronuza gidelim mi artık, Bakanım?"

"Elbette," dedi Fudge, sırtını Harry ile Mr. Weasley'ye dönerek. "Buradan, Lucius."

Alçak sesle konuşarak uzaklaştılar. Mr. Weasley onlar asansöre girene kadar elini Harry'nin omzundan çekmedi.

Harry onlar gidince, "Madem Fudge'la işi varmış, niye bürosunun kapısında beklemiyor?" diye öfkeyle patladı. "Burada, aşağıda ne yapıyordu?"

Son derece huzursuz görünen Mr. Weasley, "Bana sorarsan, gizlice mahkeme salonuna girmeye niyetleniyordu," dedi. Bir yandan da, sanki konuştuklarının duyulmayacağından emin olmak istermiş gibi başını çevirmiş arkasına bakıyordu. "Atılıp atılmayacağını öğrenmeye çalışıyordu. Seni bırakınca Dumbledore'a da bir not göndereyim, Malfoy'un yeniden Fudge'la konuştuğunu bilmesi şart."

"Ne gibi bir özel işleri varmış ki?"

Mr. Weasley öfkeyle, "Altın olsa gerek," dedi. "Malfoy yıllardan beri her şey için cömertçe para dağıtıyor... bu sayede doğru insanlara ulaşıyor... ki sonra karşılığını isteyebilsin... geçmesini istemediği yasaları erteletsin... ah, çok iyi ilişkileri vardır Lucius Malfoy'un."

Asansör geldi; Atriyum düğmesine basan Mr. Weasley'nin başının etrafında kanat çırpan bir not sürüsü hariç, asansör boştu. Kapılar tangırdayarak kapandı. Mr. Weasley sinirli sinirli notları kışkışladı.

"Mr. Weasley," dedi Harry yavaş yavaş, "eğer Fudge, Lucius Malfoy gibi Ölüm Yiyenler'le buluşuyorsa, eğer onlarla tek başına görüşüyorsa, ona Imperius laneti yapmadıklarını ne biliyoruz?"

Mr. Weasley yavaşça, "Sanma ki aklımıza gelmedi," dedi. "Ama Dumbledore, Fudge'ın şimdilik kendi hesabına hareket ettiğini düşünüyor - ki Dumbledore'a göre bu da insanın içini rahat ettiren

bir şey sayılmaz. En iyisi şu anda bu konuda daha fazla konuşmamak, Harry."

Kapılar kayarak açıldı, artık neredeyse boş olan Atriyum'a çıktılar. Nöbetçibüyücü Eric, yine Gelecek Postası'nın arkasına gizlenmişti. Altın fıskiyenin önünden geçip gidiyorlardı ki, Harry bir şey hatırladı.

"Bekleyin..." dedi Mr. Weasley'ye. Para kesesini cebinden çıkartarak fıskiyeye geri döndü.

Yakışıklı büyücünün yüzüne baktı, ama yakından onun biraz zayıf ve budalaca göründüğünü düşündü. Cadının yüzünde, güzellik yarışmasına katılan birininkini andıran ruhsuz bir gülümseme vardı; ve Harry'nin cincücelerle atadamlar hakkında bildiği kadarıyla, onların ne türden olursa olsun herhangi bir insana böylesine içli içli bakarken yakalanmaları çok uzak bir ihtimaldi. Sadece ev cininin kölece itaatkâr tavrı inandırıcı görünüyordu. Harry, Hermione'nin ev cini heykelini görse neler diyeceğini düşünüp sırıtarak kesesini tersyüz etti ve yalnızca on Galleon atmakla kalmayıp, içinde ne varsa hepsini havuza boşalttı.

*****

"Biliyordum!" diye bağırdı Ron, havayı yumruklayarak. "Sen hep paçayı kurtarırsın!"

"Seni aklamak zorundaydılar," dedi Hermione; Harry mutfağa girdiği anda endişeden resmen bayılacak gibiydi, şimdiyse titreyen eliyle gözlerini kapatıyordu. "Zaten sana karşı dava açacak gerekçeleri yoktu, hem de hiç."

"Yine de herkes pek rahatlamış görünüyor," dedi.

Harry gülümseyerek, "yani hepinizin kurtulacağımı bildiği düşünülürse."

Mrs. Weasley yüzünü önlüğüne siliyordu; Fred, George ve Ginny de şarkı söyleyip bir tür savaş dansı yapıyorlardı. "Kur-tul-du, kur-tul-du, kur-tul-du..."

"Yeter artık! Oturun yerinize!" diye bağırdı Mr. Weasley, oysa o da gülümsüyordu. "Dinle, Sirius, Lucius Malfoy Bakanlık'taydı -"

"Ne?" dedi Sirius haşin bir sesle.

"Kur-tul-du, kur-tul-du, kur-tul-du..."

"Kesin sesinizi, size söylüyorum! Evet, dokuzuncu katta onu Fudge'la konuşurken gördük, sonra birlikte Fudge'ın bürosuna gittiler. Dumbledore'un bunu öğrenmesi lazım."

"Kesinlikle," dedi Sirius. "Biz ona söyleriz, sen merak etme."

"Eh, ben gideyim öyleyse, Bethnal Green'de beni bekleyen bir kusan tuvalet var. Molly, ben geç geleceğim, Tonks'un nöbetini devralıyorum, ama Kingsley yemeğe gelebilir -"

"Kur-tul-du, kur-tul-du, kur-tul-du..."

"Yeter dedim - Fred - George - Ginny!" dedi Mrs. Weasley, Mr. Weasley mutfaktan çıkarken. "Harry, canım, gel de otur, biraz yemek ye, kahvaltı bile etmedin doğru dürüst."

Ron ve Hermione onun karşısına oturdular, Harry Grimmauld Meydanı'na geldi geleli hiç bu kadar mutlu görünmemişlerdi. Harry'nin, Lucius Malfoy'la karşılaşmasının biraz törpülediği baş döndürücü rahatlama duygusu yeniden kabardı. Kasvetli ev birden daha sıcak görünmeye başlamıştı, onları bağrına basıyor gibiydi. Gürültünün kaynağını anlamak için domuz burnu gibi burnunu mutfağa sokan Kreacher bile artık o kadar çirkin görünmüyordu.

Ron sevinçle, "Tabii Dumbledore senin tarafında olduktan sonra, seni mahkûm etmelerinin imkânı yoktu," dedi. Herkesin tabağına koca koca tümsekler halinde patates püresi koyuyordu.

"Evet, işin seyrini değiştirdi," dedi Harry. "Yine de keşke benimle konuşsaydı. Hiç değilse bana baksaydı," demenin ise kulağa hem nankörce, hem de çocukça geleceğini düşündü.

Ve tam bunu düşünürken alnındaki yara izi öylesine fena yanmaya başladı ki, elini üstüne bastırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Hermione, korkmuş görünüyordu.

"Yara izi," diye mırıldandı Harry. "Ama bir şey değil... artık hep oluyor..."

Ötekilerin hiçbiri durumu fark etmiş görünmüyordu, şimdi hepsi, bir yandan Harry'nin ucu ucuna kurtulmasına sevinirken, bir yandan da yemek yiyorlardı. Fred, George ve Ginny hâlâ şarkı söylüyordu. Hermione hayli kaygılı görünüyordu, ama daha o bir şey söyleyemeden, Ron sevinç içinde, "Bahse girerim ki Dumbledore bu akşam gelir, bizimle birlikte kutlamak için yani," dedi.

Mrs. Weasley, Harry'nin önüne koca bir tabak kızarmış tavuk koyarken, "Gelebileceğini sanmıyorum, Ron," dedi. 'Şu sıralar sahiden çok meşgul."

"KUR-TUL-DU, KUR-TUL-DU, KUR-TUL-DU..."

"KESİN SESİNİZİ!" diye kükredi Mrs. Weasley.

*****

Sonraki birkaç günde Harry elinde olmadan, Grimmauld Meydanı On İki Numara'da onun Hogwarts'a dönmesine o kadar da memnun olmayan birinin varlığını fark etti. Sirius haberi ilk duyduğunda çok güzel mutluluk numarası yapmış, Harry'nin elini koparırcasına sıkarken tıpkı diğerleri gibi ağzı kulaklarında gülümsemişti. Ancak çok geçmeden eskisinden de karamsar ve somurtkan bir hale geldi, herkesle daha az konuşmaya başladı, hatta Harry'le bile. Artık sık sık annesinin odasına kapanıyor, Şahgaga'yla gittikçe daha çok vakit geçiriyordu.

Harry duygularını Hermione ve Ron'a açınca, "Sakın suçluluk duyma!" dedi Hermione kararlı bir şekilde. Üçüncü kattaki küflü bir dolabı fırçalıyorlardı. "Sen Hogwarts'a aitsin, Sirius da bunu biliyor. Bence bencilce davranıyor."

Ron, parmağına sıkıca yapışmış bir küf parçasını çıkarmaya çalışırken kaşlarını çatarak, "İnsafsızlık etme, Hermione," dedi. "Sen de olsan tek başına bu eve tıkılmak istemezdin."

Hermione, "Tek başına kalmayacak ki!" dedi. "Bu ev Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın Karargâhı, değil mi? Harry de burada onunla oturacak diye umutlandı, hepsi bu."

Harry elindeki bezi sıkarak, "Bence bu doğru değil," dedi. "Ona burada kalabilir miyim diye sorduğumda bana doğru dürüst bir cevap vermedi."

Hermione akıllı akıllı, "Fazla umutlanmak istememiştir de ondan" dedi. "Aslında belki o da kendini biraz suçlu hissetmiştir, çünkü içten içe senin okuldan atılacağını umuyordu sanırım. O zaman ikiniz de toplumdışı olacaktınız."

Harry ve Ron bir ağızdan, "Hadi canım!" dediler ama, Hermione omuz silkmekle yetindi.

"Siz bilirsiniz. Ama ben bazen Ron'un annesinin haklı olduğunu düşünüyorum. Sirius gerçekten de seni babanla karıştırıyor, Harry."

Harry ateşli ateşli, "Yani kafadan kontak mı demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Hermione sakin sakin. "Sadece uzun süre yapayalnız kaldığını düşünüyorum."

Bu sırada Mrs. Weasley arkalarındaki kapıdan yatak odasına girdi.

Kafasını dolaba sokup, "Daha bitirmediniz mi?" diye sordu.

"Ben de buraya, mola verin demek için geldin sandım!" dedi Ron acı acı. "Buraya geldik geleli ne kadar küf temizledik, biliyor musun?"

Mrs. Weasley, "Yoldaşlık'a yardım etmeye pek hevesliydin," dedi. "Kendi payına düşeni karargâhı yaşanır hale getirerek yapabilirsin."

Ron, "Kendimi ev cini gibi hissediyorum," diye homurdandı.

"Şimdi onların ne korkunç bir hayat sürdüklerini anladığına göre, belki E.R.İ.T.'te biraz daha aktif olabilirsin!" dedi Hermione umutla. Mrs. Weasley onları işleriyle baş başa bırakıp gitmişti. "Belki de insanlara hep temizlik yapmanın ne berbat bir şey olduğunu göstermek kötü bir fikir değildir - sponsor desteğiyle Gryffindor'daki

Ortak Salon'u sileriz, bütün gelir E.R.İ.T.'e gider; hem bilinç yükselir, hem de fonlar artar."

Ron sinirli sinirli, "Ben sana sponsor olayım da şu E.R.İ.T. muhabbetini kes," diye mırıldandı, ama yalnızca Harry'nin duyabileceği bir sesle.

*****

Tatilin sonu yaklaştıkça, Harry her geçen gün daha sık Hogwarts hayalleri kurmaya başladığını fark etti; Hagrid'i tekrar görmeyi, Quidditch oynamayı, hatta sebze tarhlarından geçerek Bitkibilim seralarına gitmeyi iple çekiyordu. Dolapların yarısının hâlâ sürgülü ve kapalı olduğu, Kreacher'ın, yanından geçenlere gölgelerin içinden hırıltıyla hakaretler savurduğu bu tozlu, küf kokulu evden ayrılmak bir zevk olacaktı. Harry tabii ki bunları Sirius'un duyacağı yerlerde söylememeye özen gösteriyordu.

Voldemort karşıtı hareketin karargâhında yaşamak, Harry'nin daha önce beklediği kadar ilginç ya da heyecan verici değildi hiç. Gerçi Zümrüdüanka Yoldaşlığı üyeleri düzenli olarak eve girip çıkıyor, bazen uğrayıp birkaç dakikalık fısıltılı konuşmalar yapıyor, bazen de yemeğe kalıyorlardı ama, Mrs. Weasley, Harry ile diğerlerinin kulak mesafesine (ister uzayan, ister normal olsun) girmelerine izin vermiyordu. Ve kimse, hatta Sirius bile Harry'nin, geldiği gece öğrendikleri dışında bir şeyler bilmesi gerektiğini düşünmüyor gibiydi.

Tatilin son günü Harry tam gardırobun tepesinden Hedwig'in pisliğini temizlerken, Ron elinde iki zarfla yatak odasına girdi.

Zarflardan birini bir iskemleye çıkmış olan Harry'ye atarak, "Kitap listeleri geldi" dedi. "Nihayet, ben unuttular sanmıştım, genelde daha önce gelir..."

Harry pisliklerin sonuncusunu bir çöp torbasının içine süpürüp torbayı Ron'un başının üstünden köşedeki çöp sepetine attı. Sepet torbayı yutup yüksek sesle geğirdi. Harry mektubu açtı. İçinde iki

parça parşömen vardı: Biri, eğitim döneminin 1 Eylül'de başladığına ilişkin her zamanki uyarıydı; ötekindeyse o yıl hangi kitaplara ihtiyacı olacağı bildiriliyordu.

Listeyi okuyarak, "Sadece iki yeni kitap var," dedi. "Miranda Goshawk'ın 5. Sınıflar İçin Temel Büyüler Kitabı ve Wilbert Slinkhard'ın Savunma Sihri Kuramı."

Şak.

Fred ve George, Harry'nin yanı başında cisimlendiler. Harry artık buna öyle alışmıştı ki, iskemlesinden bile düşmedi.

Fred, laf olsun diye konuşurmuş gibi, "Slinkhard'ın kitabını kimin listeye koyduğunu merak ediyorduk," dedi.

"Çünkü bu, Dumbledore yeni bir Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmeni buldu demek," dedi George.

"Eh, vakti gelmişti artık," dedi Fred.

Harry aşağı atlayıp onların yanına inerek, "Ne demek istiyorsunuz?" dedi.

"Birkaç hafta önce Uzayan Kulaklar'ı kullanarak annemle babamın konuştuğunu duyduk," dedi Fred. "Anladığımıza göre, Dumbledore bu yıl bu işi yapacak birini bulmakta cidden güçlük çekiyor."

"Son dördünün başına neler geldiğini düşünecek olursanız, bunda şaşacak bir şey yok, değil mi?" dedi George.

Harry, parmaklarıyla sayarak, "Biri kovuldu, biri öldü, birinin hafızası silindi, biri de dokuz ay bir sandıkta kilitli kaldı," dedi. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"Senin neyin var, Ron?" diye sordu Fred.

Ron cevap vermedi. Harry dönüp baktı. Ron, ağzı hafiften açık, olduğu yerde kalakalmış, Hogwarts'tan gelen mektuba bakıyordu.

Fred sabırsızca, "Neler oluyor?" dedi. Ron'un arkasına geçip omzunun üstünden parşömene baktı.

Fred'in de ağzı bir karış açıldı.

"Sınıf başkanı mı?" dedi, gözlerine inanamıyormuş gibi mektuba bakarak. "Sınıf başkanı, ha?"

George bir zıplayışta Ron'un öbür elindeki zarfı kaptı, baş aşağı çevirdi. Harry, kırmızı ve altın sarısı bir şeyin George'un avcuna düştüğünü gördü.

"Olamaz," dedi George fısıltıyla.

"Bir yanlışlık olmalı," dedi Fred; mektubu Ron'un elinden çekip aldı, sahici olup olmadığını kontrol eder gibi ışığa tutup baktı. "Ron'u sınıf başkanı yapmak için insanın aklını peynir ekmekle yemiş olması gerek."

İkizlerin başları aynı anda döndü, ikisi de Harry'ye baktılar.

Fred, "Yüzde yüz sen olursun diye düşünüyorduk!" dedi. Sesinde, sanki Harry onları bir şekilde aldatmış gibi bir ton vardı.

George gücenmiş gibi, "Dumbledore mutlaka seni seçer sanıyorduk!" dedi.

"Üçbüyücü Turnuvası'nı kazandın falan!" dedi Fred.

George, "Yaptığı bütün o çılgınca işler yüzünden olmalı," dedi Fred'e.

"Doğru," dedi Fred ağır ağır. "Evet, başlarına öyle çok dert açtın ki, abi. Eh, hiç değilse ikinizden biri neye öncelik vereceğini iyi biliyor."

Harry'nin yanına geldi, onun sırtına bir şaplak atarken, Ron'a yakıcı bir bakış fırlattı.

"Sınıf başkanı... Bastıbacak Sınıf Başkanı Ronnie!"

"Ayy, annem iğrenç davranacak," diye inledi George. Sanki biraz daha tutarsa elini kirletebilirmiş gibi, sınıf başkanı rozetini gerisingeri Ron'a fırlattı.

Henüz tek kelime etmemiş olan Ron rozeti aldı, bir an ona baktı, sonra sahici olduğunu onaylatmak istermiş gibi Harry'ye uzattı. Harry rozeti aldı. Gryffindor Aslanı'nın üzerinde kocaman "SB" harfleri yazılıydı. Hogwarts'taki ilk gününde Percy'nin göğsünde de bu rozetin aynını görmüştü.

Kapı savrularak açıldı. Hermione koşarak odaya girdi, yanakları kıpkırmızıydı, saçı uçuşuyordu. Elinde bir zarf vardı.

"Sen - sen de aldın mı -?"

Harry'nin elindeki rozeti fark edince bir çığlık attı.

Mektubunu sallayarak, heyecanla, "Biliyordum!" dedi. "Ben de, Harry, ben de!"

Harry hemen, "Hayır," dedi, rozeti yeniden Ron'un eline tutuşturdu. "Ben değil, Ron."

"Tam - ne?"

"Sınıf başkanı olan Ron, ben değilim," dedi Harry.

"Ron mu?" dedi Hermione, ağzı bir karış açılmıştı. "Ama... emin misin? Yani -"

Ron ona yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle bakınca kızardı.

"Mektupta benim adım yazıyor," dedi Ron.

"Ben..." dedi Hermione, iyice afallamış görünüyordu. "Ben... şey... hey! Aferin, Ron! Bu sahiden de -"

"Sürpriz oldu," dedi George, başıyla onaylayarak.

"Hayır," dedi Hermione, daha da fazla kızararak, "hayır, olmadı... Ron bir sürü... aslında o..."

Arkasındaki kapı biraz daha açıldı ve Mrs. Weasley, elinde yeni yıkanıp ütülenmiş bir cüppe yığınıyla, geri geri yürüyerek odaya girdi.

Yatağa doğru yürüyüp cüppeleri iki sıra halinde ayırırken, zarflara şöyle bir baktı ve, "Ginny kitap listelerinin nihayet geldiğini söyledi," dedi. "Onları bana verirseniz, bu öğleden sonra Diagon Yolu'na giderim; siz eşyalarınızı toplarken, ben kitaplarınızı alırım. Ron, sana yeni pijama da almam gerek, bunlar en az on beş santim kısa. Bu kadar hızla uzadığına inanamıyorum... ne renk isterdin?"

George alaycı alaycı sırıtarak, "Rozetine uysun diye kırmızıyla altın sarısı al," dedi.

Mrs. Weasley dalgın dalgın, "Neyine uysun diye?" dedi, bir yandan da bir çift vişne çürüğü rengi çorabı katlayıp Ron'un çamaşır yığınının üstüne koyuyordu.

"Rozetine," dedi Fred, kötü haberi bir an önce verip kurtulmak istermiş gibi bir edayla. "Güzel, pırıl pırıl, yeni sınıf başkanı rozetine."

Fred'in sözlerinin, pijamalarla meşgul olan Mrs. Weasley'nin kafasına dank etmesi bir an aldı.

"Onun... ama... Ron, yoksa...?"

Ron rozetini kaldırıp gösterdi.

Mrs. Weasley tıpkı Hermione'ninki gibi bir çığlık attı.

"İnanmıyorum! İnanmıyorum! Ah, Ron, ne harika! Bir sınıf başkanı! Ailede herkes sınıf başkanı oldu!"

"Fred'le ben neyiz, komşu çocuğu mu?" dedi George, dargın dargın; annesi ise onu kenara itip en küçük oğluna sarılmıştı bile.

"Hele baban bir duysun! Ron, seninle öyle iftihar ediyorum ki, ne harika bir haber, sen de Bill ve Percy gibi öğrenciler başkanı olabilirsin, bu ilk adım! Ah, bunca sıkıntının içinde böyle bir şey olması ne hoş, öyle heyecanlandım ki, ah, Ronnie -"

Fred ile George onun arkasında yüksek sesle öğürüyorlardı ama, Mrs. Weasley bunu fark etmedi; kollarını Ron'un boynuna sımsıkı sarmış, onun yüzünü öpücüklere boğuyordu. Ron'un yüzü rozetinden de kırmızı olmuştu.

"Anne... yapma... anne, kendine hâkim ol..." diye mırıldanıyor, onu itmeye çalışıyordu.

Mrs. Weasley onu bıraktı ve soluk soluğa, "Ee, ne olacak peki?" dedi. "Percy'ye bir baykuş almıştık, ama senin zaten baykuşun var."

"N-ne demek istiyorsun?" dedi Ron, kulaklarına inanmaya cesaret edemez gibiydi.

Mrs. Weasley şefkatle, "Bunun için bir ödülü hak ettin!" dedi. "Yepyeni bir resmi cüppe ister miydin?"

"Biz almıştık zaten," dedi Fred, bu cömertliğinden sahiden pişman olmuş gibi bir tavırla.

"Ya da yeni bir kazan, Charlie'nin eski kazanı iyice paslanmış; ya da yeni bir fare, Scabbers'ı hep sevmiştin sen -"

"Anne," dedi Ron umutlu umutlu, "yeni bir süpürge isteyebilir miyim?"

Mrs. Weasley'nin yüzü biraz asıldı; süpürgeler pahalıydı çünkü.

Ron telaşla, "Öyle çok iyi bir süpürge değil!" diye ekledi. "Sadece - yeni olsun yeter, değişiklik olsun diye..."

Mrs. Weasley bir an duraksadı, sonra gülümsedi.

"Elbette isteyebilirsin... eh, eğer bir de süpürge almam gerekiyorsa, yola çıksam iyi olur. Sonra görüşürüz... küçük Ronnie, sınıf başkanı! Eşyalarınızı sandıklarınıza yerleştirmeyi de unutmayın... bir sınıf başkanı... ay, içim kıpır kıpır oldu!"

Ron'u yine yanağından öptü, gürültüyle burnunu çekti ve odadan hızla çıktı.

Fred ve George bakıştılar.

Fred, güya endişeli bir sesle, "Seni öpmezsek kusura bakmazsın, değil mi, Ron?" diye sordu.

"İstersen eğilip selam verebiliriz," dedi George.

"Öff, kesin sesinizi," dedi Ron, onlara kaşlarını çatarak.

"Ya susmazsak?" dedi Fred, yüzünde şeytani bir tebessüm vardı. "Bizi cezaya mı dikersin?"

"Denese de görsem," diye kıs kıs güldü George.

Hermione öfkeyle, "Ayağınızı denk almazsanız yapabilir!" dedi.

Fred ve George kahkahayı patlattılar, Ron da, "Yapma, Hermione," dedi.

Fred, titriyormuş gibi yaparak, "Ayağımızı denk almamız gerekecek, George," dedi, "bu ikisi peşimizde olduğuna göre..."

"Evet, yasalara karşı geldiğimiz günler geride kaldı anlaşılan," dedi George, başını iki yana sallayarak.

Ve ikizler, gürültülü bir şak sesiyle buharlaştılar.

"Aman bu ikisi de!" dedi Hermione hiddetle, tavana baktı; Fred ve George'un, üst kattaki odalarında gülmekten kırıldıklarını duydular. "Onlara aldırma, Ron, kıskanıyorlar, hepsi bu!"

Ron da tavana baktı ve kuşkuyla, "Kıskandıklarını sanmıyorum," dedi. "Sadece gıcıklar sınıf başkanı olur demişlerdir hep... yine de," diye ekledi, sesi daha mutlu çıkıyordu, "hiçbir zaman yeni süpürgeleri olmadı! Keşke ben de annemle gidip seçebilsem... Nimbus alacak parası hayatta yoktur ama, yeni bir Silsüpür var, onu alırsa harika olur... evet, en iyisi ben gidip ona Silsüpür'ü beğendiğimi söyleyeyim de haberi olsun..."

Odadan ok gibi çıkıp Harry ile Hermione'yi baş başa bıraktı.

Harry nedense Hermione'ye bakmak istemediğini fark etti. Yatağına döndü, Mrs. Weasley'nin yatağın üzerine yerleştirdiği temiz cüppe yığınını alıp odanın öbür yanına, sandığına gitti.

“Harry?" dedi Hermione, tereddütlü bir sesle.

"Aferin sana, Herimone," dedi Harry; o kadar candan söylemişti ki, sanki ses onun sesi değildi. Hâlâ ona bakmayarak, ekledi: "Harika. Sınıf başkanı. Çok iyi."

"Teşekkürler," dedi Hermione. "Şey -Harry- annemle babama haber vermek için Hedwig'i ödünç alabilir miyim? Gerçekten sevinirler - yani sınıf başkanı onların da anlayabileceği bir şey."

"Tabii, hiç sakıncası yok," dedi Harry, yine ona ait olmayan o feci şekilde candan sesle. "Al tabii!"

Sandığının üstüne eğildi, cüppelerini en alta koydu ve Hermione gardıroba gidip Hedwig'i aşağı çağırırken bir şey arıyormuş gibi yaptı. Birkaç dakika geçti; Harry kapının kapandığını duydu ama öyle eğilmiş halde kaldı, etrafı dinliyordu; tek duyabildiği, duvardaki boş tablonun yine kıs kıs gülmesi ve köşedeki çöp sepetinin tıksırıp baykuş pisliklerini çıkarmasıydı.

Doğruldu ve arkasına baktı. Hermione çıkmıştı, Hedwig de gitmişti. Harry yavaşça dönüp yatağına oturdu; görmeyen gözlerle gardırobun ayağına bakıyordu.

Sınıf başkanlarının beşinci yılda seçildiğini tamamen unutmuştu. Okuldan atılma ihtimali yüzünden öyle kaygılanmıştı ki, o sırada bazı kişilere rozet gidiyor olması gerektiği aklına gelmemişti. Peki, ya hatırlamış olsaydı... ya bu aklına gelmiş olsaydı... ne beklerdi o zaman?

Bunu değil, dedi kafasının içindeki küçük ve doğrucu bir ses.

Harry yüzünü buruşturup ellerine gömdü. Kendi kendine yalan söyleyemezdi; eğer sınıf başkanı rozetinin yolda olduğunu bilse, onun Ron'a değil kendisine gelmesini beklerdi. Bu onu Draco Malfoy kadar kendini beğenmiş yapıyor muydu acaba? Kendini başka herkesten üstün mü görüyordu? Ron'dan daha iyi olduğuna gerçekten inanıyor muydu?

Küçük ses meydan okurcasına, hayır, dedi.

Doğru mu bu? diye merak etti Harry, endişeyle kendi duygularını deşerek.

Ben Quidditch'te daha iyiyim, dedi ses. Ama başka hiçbir şeyde daha iyi değilim.

Bu kesinlikle doğru, diye düşündü Harry; derslerde Ron'dan iyi yanı yoktu. Peki ya dersler dışında? O, Ron ve Hermione'nin Hogwarts'a başladıktan sonra birlikte yaşadıkları, çoğu kez okuldan atılmaktan çok daha büyük tehlikelere atıldıkları o maceralar?

İyi de, Ron ve Hermione de çoğu kez benimle birlikteydiler, dedi Harry'nin kafasının içindeki ses.

Ama her zaman değil, diye Harry kendi kendisiyle tartıştı. Benimle birlikte Quirrell'la mücadele etmediler. Riddle ve Basilisk'in karşısına çıkmadılar. Sirius'un kaçtığı gece bütün o Ruh Emiciler'den kurtulmadılar. Voldemort'un döndüğü gece benimle birlikte mezarlıkta değildiler...

Ve geldiği gece üstüne çöken o haksızlığa uğrama duygusu yine kabardı. Ben kesinlikle daha fazlasını yaptım, diye düşündü Harry öfkeyle. İkisinden de daha fazlasını yaptım!

Ama belki de, dedi küçük ses adil bir biçimde, belki Dumbledore sınıf başkanlarını kendilerini birçok tehlikeli duruma soktukları için seçmiyordıır... belki de onları başka nedenlerle seçiyordur... Ron'da senin sahip olmadığın bir şey olmalı...

Harry gözlerini açtı ve parmaklarının arasından gardırobun pençe biçimindeki ayaklarına baktı, Fred'in ne dediğini hatırlamıştı: "Ron'u sınıf başkanı yapmak için insanın aklını peynir ekmekle yemiş olması gerek..."

Harry acı acı güldü. Bir saniye sonra da kendinden iğrendi.

Ron, Dumbledore'dan ona sınıf başkanlığı rozetini vermesini istememişti. Bu, Ron'un kabahati değildi ki. Şimdi o, Harry, yani Ron'un dünyadaki en iyi arkadaşı, sırf kendisinin rozeti yok diye surat mı asacaktı, Ron'un arkasından ikizlerle birlikte ona gülecek miydi, ilk kez Harry'yi bir şeyde alt etmişken Ron'un keyfini mi kaçıracaktı?

Tam o sırada Harry merdivenlerde yeniden Ron'un ayak seslerini duydu. Ayağa kalktı, gözlüğünü düzeltti ve Ron kapıdan içeri hoplaya zıplaya girerken, yüzüne zoraki bir gülümseme oturttu.

Ron, hayatından memnun bir şekilde, "Ucu ucuna yakaladım onu!" dedi. "Alabilirse Silsüpür alacağını söylüyor."

"Süper," dedi Harry, sesindeki o tuhaf candanlığın kaybolduğunu duyunca da içi rahatladı. "Dinle -Ron- aferin sana, abi."

Ron'un yüzündeki tebessüm silindi.

Başını iki yana sallayarak, "Benim başkan olacağımı hiç düşünmemiştim!" dedi. "Sen olursun diye düşünmüştüm hep!"

"Yok, ben başımı fazla derde soktum," dedi Harry, Fred'in yankısıymış gibi.

"Evet," dedi Ron, "evet, öyle galiba... eh, sandıklarımızı toplayalım artık, ha?"

Geldiklerinden bu yana eşyalarının bunca dağılmış olması garipti. Evin her yanından kitaplarıyla öteberilerini toplayıp yeniden okul sandıklarına yerleştirmeleri neredeyse bütün öğleden sonrayı aldı. Harry, Ron'un sınıf başkanı rozetini bir oraya bir buraya koyduğunu fark etti; önce komodinin üstüne, sonra kot pantolonunun cebine koydu; sonra aldı ve siyahın üzerinde kırmızının nasıl duracağını görmek istermiş gibi, katlanmış cüppesinin üstüne yerleştirdi. Ancak Fred ve George gelip de rozeti Kalıcı Yapıştırma Büyüsü'yle alnına yapıştırmayı teklif edince, şefkatle vişne çürüğü çoraplarına sardı ve sandığına koyup kilitledi.

Mrs. Weasley, Diagon Yolu'ndan saat altı civarında döndü; eli kolu kitap doluydu ve kalın kahverengi ambalaj kâğıdına sarılı uzun bir paket taşıyordu; Ron bunu özlem dolu bir iniltiyle ondan aldı.

"Şimdi açmaya kalkma, insanlar yemeğe gelmeye başladı, hepinizin aşağı inmesini istiyorum," dedi Mrs. Weasley, ama o gözden kaybolur kaybolmaz Ron hummalı bir şekilde kâğıdı parçalayarak açtı ve kendinden geçmiş bir halde, yeni süpürgesinin her santimetrekaresini incelemeye başladı.

Bodrum katında Mrs. Weasley tepeleme dolu yemek masasının üstüne kırmızı bir bez asmıştı, üzerinde şunlar yazılıydı:

TEBRİKLER

RON VE HERMIONE

YENİ SINIF BAŞKANLARI

Mrs. Weasley, Harry'nin onu tatil boyunca gördüğünden çok daha keyifliydi.

Harry, Ron, Hermione, Fred, George ve Ginny'ye, onlar odaya girer girmez, "Öyle oturup yemek yemektense, küçük bir parti verelim dedim" dedi. "Babanla Bill yolda, Ron. İkisine de baykuş yolladım, ikisi de çok heyecanlandı," diye ekledi, yüzü mutluluktan ışıl ışıl.

Fred gözlerini devirdi.

Sirius, Lupin, Tonks ve Kingsley Shacklebolt zaten oradaydı, Harry kendine bir kaymakbirası aldıktan az sonra da Deli-Göz Moody tahta bacağıyla topallaya topallaya geldi.

Deli-Göz seyahat cüppesini silkeleyerek sırtından atarken, Mrs. Weasley, "Ah, Alastor, geldiğine çok sevindim," dedi neşeyle. "Ne vakittir senden bir şey isteyecektik - misafir odasındaki kapaklı yazı masasına bakıp içinde ne olduğunu bize söyleyebilir misin? Belki feci bir şeydir diye açmak istemedik."

"Mesele değil, Molly..."

Moody'nin elektrik mavisi gözü yukarı doğru döndü ve mutfağın tavanını delercesine sabit baktı.

"Misafir odası..." diye homurdandı, gözbebeği kısılırken. "Köşedeki masa mı? Evet, görüyorum... evet, bir Böcürt... çıkıp onu yolcu etmemi ister misin, Molly?"

"Hayır, hayır, daha sonra kendim yaparım," diye güldü Mrs. Weasley, "sen içkini iç. Aslında küçük bir kutlama bu..." Eliyle kırmızı bezi işaret etti. "Ailedeki dördüncü sınıf başkanı!" dedi şefkatle, Ron'un saçlarını karıştırarak.

"Sınıf başkanı, ha?" diye homurdandı Moody, normal gözü Ron'un üstündeydi, sihirli gözüyse yan tarafa dönüp başının içine bakmaya başladı. Harry onun kendisine baktığı yolunda çok rahatsız edici bir hisse kapıldı ve Sirius'la Lupin'e doğru yürüdü.

"Eh, tebrikler" dedi Moody, normal gözüyle hâlâ Ron'a dik dik bakarak. "Otoriteyi temsil edenler hep belayı üstüne çeker ama, herhalde Dumbledore senin belli başlı uğursuzluk büyülerinin çoğuna karşı koyabileceğini düşünüyor, yoksa seni tayin etmezdi..."

Ron işe bu yönden bakılmasına hayli şaşırmış görünüyordu, ama babasıyla en büyük ağabeyi gelince cevap verme derdinden kurtulmuş oldu. Mrs. Weasley o kadar keyifliydi ki, yanlarında Mundungus'u getirmişler diye şikâyet bile etmedi; Mundungus olmadık yerleri tuhaf bir şekilde şişmiş uzun bir palto giymişti, onu sırtından çıkarıp Moody'nin seyahat pelerininin yanına koyma teklifini de reddetti.

Herkes içkisini alınca, Mr. Weasley, "Eh, artık şerefe içmek lazım," dedi. Kadehini kaldırdı. "Yeni Gryffindor sınıf başkanları Ron ve Hermione'ye!"

Ron ve Hermione, herkes şereflerine içip sonra da alkışlarken, sevinçle güldüler.

Herkes yemek almak için masaya doğru ilerlerken, Tonks, Harry'nin arkasından neşeyle, "Ben hiç sınıf başkanı olmadım," dedi. Bugün saçı domates kırmızısıydı ve beline kadar uzanıyordu; Ginny'nin ablasıymış gibi duruyordu. "Bina başkanım, birtakım gerekli niteliklerden yoksun olduğumu söyledi."

Fırınlanmış patates alan Ginny, "Ne gibi?" diye sordu.

"Uslu durma yeteneği gibi," dedi Tonks.

Ginny güldü. Hermione gülüp gülmemeye karar veremiyormuş gibi baktı, sonra da bir arayol bularak fazladan koca bir yudum kaymakbirası içip tıkandı.

"Ya sen, Sirius?" diye sordu Ginny, Hermione'nin sırtını yumruklayarak.

Harry'nin hemen yanında olan Sirius, her zamanki havlar gibi gülüşüyle güldü.

"Kimse beni sınıf başkanı yapmazdı, James'le ikimiz çok ceza aldık. Lupin iyi çocuktu, rozeti o aldı."

"Belki de Dumbledore en iyi arkadaşlarımı kontrol edebileceğimi ummuştur," dedi Lupin. "Fena halde başarısızlığa uğradığımı söylememe gerek yok sanırım."

Harry'nin morali birden düzeldi. Babası da sınıf başkanı olmamıştı. Birden parti çok daha keyifli bir hal aldı; Harry tabağını doldurdu, şimdi odadakilerden iki misli daha fazla hoşlanıyordu.

Ron kendisine kulak veren herkese coşkuyla yeni süpürgesini anlatıyordu.

"... on saniyede sıfırdan yetmişe çıkıyor, fena değil ha? Bir de Kuyrukluyıldız İki Yüz Doksan'ın sadece altmışa çıktığını düşünecek

olursan; o da, Hangi süpürgeye göre, arkadan iyi bir rüzgâr esiyorsa."

Hermione, Lupin'e ev cini hakları konusundaki görüşünü samimiyetle anlatıyordu.

"Bence bu, kurtadam ayrımı türünden bir saçmalık, değil mi? Hepsi büyücülerin kendilerini öteki yaratıklardan daha üstün görme şeklindeki korkunç yaklaşımından kaynaklanıyor..."

Mrs. Weasley ile Bill ise, her zamanki gibi, Bill'in saçı konusunda tartışıyorlardı.

"... gittikçe daha da zapt edilmez hale geliyor, o kadar da yakışıklısın ki, kısa olsa çok daha iyi görünür. Değil mi, Harry?"

"Ha - bilmem -" dedi Harry. Fikri sorulduğu için biraz telaşlanmıştı; onlardan kayarcasına uzaklaşıp, Mundungus'la bir köşeye çekilmiş olan Fred ile George'un yanına gitti.

Mundungus Harry'yi görünce sustu, ama Fred göz kırptı ve eliyle işaret ederek Harry'yi yanlarına çağırdı.

"Merak etme," dedi Mundungus'a, "Harry'ye güvenebiliriz, o bizim mali destekçimiz."

George, elini Harry'ye uzatarak, "Bak Dung bize ne getirmiş," dedi. Avcu, buruşmuş kara bezelyeye benzeyen şeylerle doluydu. Tamamen hareketsizdiler, ama içlerinden hafif bir tıkırtı geliyordu.

"Zehirli Dokunakula tohumları," dedi George. "Kaytartan Çerezkutuları için ihtiyacımız vardı ama, C-Sınıfı Ticareti Yapılamaz Madde sayıldıkları için elimize geçirmekte zorluk çekiyorduk."

"Öyleyse hepsi on Galleon, ha, Dung?" dedi Fred.

Mundungus, "Ben onları bulayım diye onca zahmete girmişken, ha?" dedi; altları torba torba, kan çanağı gibi gözleri daha da fazla açılmıştı. "Kusura kalmayın, koçlar, ama yirmilikten bir Knut aşağı olmaz."

Fred, Harry'ye, "Dung şakacı bir arkadaşımız," dedi.

"Evet, şimdiye kadarki en iyi şakası da bir torba Hırpı dikenine altı Sickle istemekti," dedi George.

Harry alçak sesle, "Dikkatli olun," diye uyardı onları.

"Ne?" dedi Fred. "Annem Sınıf Başkanı Ron'a cilve yapmakla meşgul, sorun yok."

"Ama Moody'nin gözü üstünüzde olabilir," dedi Harry.

Mundungus endişeyle dönüp arkasına baktı.

"İyi dedin," diye homurdandı. "Peki, koçlar, on diyelim, hemen alırsanız yani."

Mundungus ceplerini ikizlerin hazır bekleyen ellerine boşaltıp yemeklere doğru uzaklaşınca, Fred sevinçle, "Sağol, Harry!" dedi. "Biz en iyisi bunları yukarı çıkaralım..."

Harry kendini biraz tedirgin hissederek onların gidişini izledi. Mr. ve Mrs. Weasley'nin, Fred ve George'un şaka dükkânı için nereden para bulduklarını bilmek isteyecekleri o anda aklına gelmişti; kaçınılmaz olarak, sonunda nasıl olduğunu öğreneceklerdi. Üçbüyücü'den kazandığını ikizlere vermek o sırada ona basit bir şey gibi görünmüştü ama, ya yeni bir aile kavgasına ve Percy'le olduğu gibi bir soğukluğa yol açarsa? Mrs. Weasley, Fred ve George'un, yakışıksız bulduğu bir mesleğe adım atmalarını sağlayan kişinin Harry olduğunu öğrenince de onu oğlu sayacak mıydı bakalım?

İkizlerin onu bıraktığı yerde dikilmiş, eşlikçi niyetine sadece karın boşluğundaki ağır suçluluk hissiyle duran Harry'nin kulağına kendi adı çalındı. Kingsley Shacklebolt'un kalın sesi, onu saran konuşmaların arasında bile duyulabiliyordu.

"... Dumbledore neden Potter'ı sınıf başkanı yapmadı?" dedi Kingsley.

"Kendince nedenleri vardır," diye cevap verdi Lupin.

"Yapsa, ona güvendiğini de göstermiş olurdu. Ben olsam öyle yapardım," diye ısrar etti Kingsley. "Hele Gelecek Postası ikide bir onunla uğraşırken..."

Harry dönüp bakmadı; Lupin ya da Kingsley'nin duyduğunu anlamalarını istemiyordu. Hiç mi hiç aç olmadığı halde, Mundungus'un ardına düşüp masaya gitti. Partiden duyduğu zevk, geldiği hızla uçup gitmişti. Keşke yukarıda yatakta olsam, diye düşündü.

Deli-Göz Moody, burnunun kalanıyla bir tavuk budunu kokluyordu. Besbelli zehir izine rastlamadı ki, dişiyle bir parça kopardı.

"... sapı İspanyol meşesinden yapılmış, uğursuzluk büyüsüne karşı cilası ve içten yerleştirilmiş titreşim kontrolü var -" diyordu Ron, Tonks'a.

Mrs. Weasley çenesi kopacakmış gibi esnedi.

"Eh, ben en iyisi yatmadan önce şu Böcürt'ü halledeyim... Arthur, bunların çok geç vakte kadar oturmalarını istemiyorum, tamam mı? Harry, iyi geceler, canım."

Mutfaktan çıktı. Harry tabağını bıraktı ve dikkati çekmeden onu izleyip izleyemeyeceğini merak etti.

"İyisin ya, Potter?" diye homurdandı Moody.

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledi Harry.

Moody cep şişesinden bir yudum aldı, elektrik mavisi gözü yan yan Harry'ye bakıyordu.

"Gel buraya," dedi, "yanımda seni ilgilendirebilecek bir şey var."

Moody cüppesinin iç ceplerinin birinden çok yıpranmış bir büyücü fotoğrafı çıkardı.

"Asıl Zümrüdüanka Yoldaşlığı," diye homurdandı. "Baktım ki Podmore'da en iyi pelerinimi geri verecek görgü yok, geçen akşam yedek görünmezlik pelerinimi arayayım dedim. Bunu buldum... insanlar görmekten hoşlanır diye düşündüm."

Harry fotoğrafı aldı. Küçük bir büyücü grubu, kimi ona el sallayıp kimi bardaklarını kaldırarak, bakışına karşılık verdi.

"İşte ben," dedi Moody, gereksiz bir şekilde kendini işaret ederek. Resimdeki Moody'nin tanınmayacak bir hali yoktu, ama saçı daha

az kırlaşmıştı ve burnu da sağlamdı. "İşte yanımda Dumbledore, öbür tarafta Dedalus Diggle var... işte Marlene McKinnon, bu fotoğraf çekildikten iki hafta sonra öldürülmüştü, bütün ailesini hakladılar. Bunlar da Frank ve Alice Longbottom -"

Harry'nin zaten iyi durumda olmayan midesi, Alice Longbottom'a bakarken bütün bütün kasıldı; onun yuvarlak, dost ifadeli yüzünü çok iyi biliyordu, hem de hiç karşılaşmamış olduğu halde; çünkü oğlu Neville'in tıpkısıydı.

"- zavallıcıklar," diye homurdandı Moody. "Ölmek bile onların başına gelenden daha iyi... bu da Emmeline Vance, onunla tanıştın; ve işte besbelli Lupin... Benjy Fenwick, o da gazladı, ancak birkaç parçasını bulduk... çekilin bakayım kenara," diye ekledi, resmi dürtükleyerek.

Küçük fotoğraf insanları yan yan gidip, kısmen görünenler önlere gelebilsin diye yer açtılar.

"Bu, Edgar Bones... Amelia Bones'un kardeşi, onu da ailesiyle birlikte götürdüler, büyük bir büyücüydü... Sturgis Podmore, vay canına, amma genç görünüyor... Caradoc Dearborn, bu resim çekildikten altı ay sonra ortadan kayboldu, cesedini hiç bulamadık... Hagrid tabii ki hep aynı görünüyor... Elphias Doge, onunla tanıştın, o aptal şapkayı taktığını unutmuşum... Gideon Prewett, onunla kardeşi Fabian'ı öldürmek için tam beş tane Ölüm Yiyen gerekti, kahraman gibi mücadele ettiler... ilerleyin, ilerleyin..."

Fotoğraftaki küçük insanlar birbirlerini ite kaka kenara çekildiler ve arkada saklı olanlar resmin en önüne geldi.

"İşte Dumbledore'un kardeşi Aberforth, onu sadece bu resim çekilirken gördüm, tuhaf adamdı... bu da Dorcas Meadowes, Voldemort onu bizzat öldürdü... Sirius, saçı hâlâ kısayken... ve... al bakalım, bu ilgini çeker diye düşündüm!"

Harry'nin yüreği yerinden oynadı. Annesiyle babası, gözleri ışıl ışıl, ona gülümsüyorlardı; Harry'nin Kılkuyruk olduğunu hemen anladığı küçük, sulu gözlü bir adamın iki yanında oturmuşlardı. Kılkuyruk, annesiyle babasına ihanet ederek onların nerede olduklarını Voldemort'a söyleyen ve ölümlerine sebep olan adamdı.

"Ee?" dedi Moody.

Harry başını kaldırıp Moody'nin ağır yara izleriyle dolu, delik deşik yüzüne baktı. Belli ki Moody, Harry'ye az önce bir iyilikte bulunduğunu sanıyordu.

"Evet," dedi Harry, bir kez daha sırıtmaya çalışarak. "Şey... bir dakika, bir şey hatırladım... sandığa koymamışım..."

Sandığa koymadığı bir nesne icat etmekten kurtuldu. Sirius, "O elindeki ne, Deli-Göz?" demiş, Moody de ona dönmüştü. Harry mutfağı geçti, kapıdan dışarı süzüldü ve kimse onu çağıramadan merdivenleri çıkmaya koyuldu.

Bunun niye böyle bir şok etkisi yarattığını bilmiyordu; sonuçta, annesiyle babasının resimlerini daha önce de görmüştü, Kılkuyrukla da karşılaşmıştı... ama hiç beklemezken böyle birden karşısına çıkmaları... kimse bundan hoşlanmaz, diye düşündü öfkeyle...

Sonra onları o diğer mutlu yüzlerle çevrili görmek... Parçalar halinde bulunan Benjy Fenwick, bir kahraman gibi ölen Gideon Prewett, işkenceyle delirtilen Longbottom'lar... hepsi fotoğrafta mutlu mutlu, ebediyen el sallıyor, sonlarının yakın olduğunu bilmiyorlardı... eh, Moody bunu ilginç bulabilirdi... Harry ise rahatsız edici buluyordu...

Harry, yeniden kendi başına kalmaktan memnun, holdeki merdivenlerden parmaklarının ucuna basarak çıktı, doldurulmuş ev cini kafalarının yanından geçti. Ama ilk sahanlığa yaklaştığında birtakım sesler duydu. Birisi misafir odasında ağlıyordu.

"Kim var orda?" dedi Harry.

Cevap yoktu, ama hıçkırık sesleri devam ediyordu. Geri kalan basamakları ikişer ikişer çıkıp sahanlıktan geçti ve misafir odasının kapısını açtı.

Birisi karanlık duvarın önüne çökmüştü, asası elindeydi, bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Tozlu eski halının üzerinde, bir tutam ay ışığında, Ron'un besbelli cansız bedeni uzanıyordu.

Harry'nin ciğerlerindeki bütün hava boşaldı sanki; kendini döşemeden aşağı düşer gibi hissetti; beyni buz kesti -Ron ölü ha,

hayır, olamazdı-

Ama bir dakika, sahiden olamazdı -Ron aşağıdaydı-

"Mrs. Weasley?" dedi Harry, boğuk bir sesle.

"R-r-riddikulus!" diye hıçkırdı Mrs. Weasley, titreyen asasıyla Ron'un bedenini işaret ederek.

Şrak.

Ron'un vücudu Bill'inkine dönüştü, kollarını iki yana açmış, sırtüstü yatıyordu, gözleri faltaşı gibi açılmış, boş bakıyordu. Mrs. Weasley daha da fazla hıçkırmaya başladı.

"R-riddikulus!" diye hıçkırdı yine.

Şrak.

Bütün vücudunun yerini Mr. Weasley'ninki aldı, gözlüğü eğri duruyor, yüzünden aşağı bir kan damlası süzülüyordu.

"Hayır!" diye inledi Mrs. Weasley. "Hayır... Riddikulusl Riddikulus! RIDDIKULUS!"

Şrak. Ölü ikizler. Şrak. Ölü Percy. Şrak. Ölü Harry...

"Mrs. Weasley, çıkın burdan!" diye haykırdı Harry, döşemede yatan kendi cesedine bakarak. "Bırakın da başkası..."

"Ne oluyor burada?"

Lupin koşarak odaya girmişti, hemen ardında Sirius vardı, Moody de arkalarından topallaya topallaya geliyordu. Lupin, önce Mrs. Weasley'ye, sonra yerde yatan ölü Harry'ye baktı, neler olduğunu hemen anlamıştı. Kendi asasını çıkararak, çok kararlı ve net bir şekilde söyledi:

"Riddikulus!"

Harry'nin cesedi yok oldu. Yattığı yerin üstündeki noktada, havada gümüşi bir küre asılı duruyordu. Lupin asasını bir kere daha salladı ve küre, arkasında bir duman bırakarak kayboldu.

"Ay - ay - ay!" diye yutkundu Mrs. Weasley, sonra da ellerini yüzüne kapatıp bir ağlama krizine kapıldı.

"Molly," dedi Lupin sıkıntıyla, ona doğru yürüyerek. "Molly, yapma..."

Bir saniye sonra, Mrs. Weasley, Lupin'in omzunda, kalbi kopup çıkacakmış gibi ağlıyordu.

Lupin onu sakinleştirmek için, "Molly, sadece bir Böcürt'tü," dedi, başını okşayarak. "Sadece aptal bir Böcürt..."

Mrs. Weasley, yüzü onun omzunda, "Onları hep ö-ö-ölü görüyorum!" diye inledi. "H-h-hep! Rü-rü-rüyamda görüyorum..."

Sirius gözlerini halıya dikmiş, Harry'nin cesedi kılığına girmiş Böcürt'ün yattığı yere bakıyordu. Moody ise, onunla göz göze gelmemeye çalışan Harry'ye. Harry sanki Moody'nin sihirli gözü onu mutfaktan çıktığından beri izlemiş gibi garip bir duyguya kapılmıştı.

"Arthur'a sö-söy-leme," dedi Mrs. Weasley. Şimdi yutkunuyor, bir yandan da hiç durmadan kolunun yeniyle gözlerini siliyordu. "Ben onun bi-bi-bilmesini istemiyorum... aptallık ettiğimi."

Lupin ona bir mendil verdi, Mrs. Weasley burnunu sildi.

"Harry, çok özür dilerim. Hakkımda neler düşüneceksin kim bilir?" dedi tir tir titreyerek. "Bir Böcürt'ü başımdan atmayı bile beceremedim..."

"Aptallık etmeyin" dedi Harry, gülümsemeye çalıştı.

Mrs. Weasley, gözlerine yine yaşlar dolarken, "Öyle e-en-endişeliyim ki," dedi. "Ailenin ya-ya-yarısı Yoldaşlık'ta, bu işi atlatırsak bir mu-mu-mucize olacak... ve P-P-Percy de bizimle konuşmuyor... ya ko-ko-korkunç bir şey olursa ve onunla ba-ba-barışmış olmazsak? Peki, ya Arthur'la ben ölürsem ne olacak, Ron ve Ginny'ye k-k-kim bakacak?"

"Molly, yeter artık," dedi Lupin, kararlı bir şekilde. "Bu sefer geçen seferki gibi değil. Yoldaşlık daha iyi hazırlandı, önde başladık, Voldemort'un ne işler çevirdiğini biliyoruz -"

Mrs. Weasley o adı duyunca korkuyla cıyakladı.

"Hadi ama, Molly, artık bu adı duymaya alışmalısın - bak, kimse incinmeyecek diye söz veremem, kimse böyle bir söz veremez, ama geçen seferkinden çok daha iyi durumdayız. Sen geçen sefer Yoldaşlık'ta değildin, onun için anlamıyorsun. Geçen sefer bizden bir kişiye yirmi Ölüm Yiyen düşüyordu ve hepimizi teker teker topluyorlardı..."

Harry yeniden fotoğrafı, annesiyle babasının sevinçten ışıldayan yüzlerini düşündü. Moody'nin hâlâ onu gözlediğini biliyordu.

Sirius birden, "Percy konusunda da üzülme," dedi. Hizaya gelecektir. Voldemort'un açığa çıkması sadece bir zaman meselesi; bir kez ortaya çıkınca da, bütün Bakanlık onları affedelim diye bize yalvarmaya başlayacak. Ve özürlerini kabul edeceğimden de emin değilim" diye ekledi acı acı.

"Ve senle Arthur ölürseniz Ron'la Ginny'ye ne olacağına gelince," dedi Lupin, hafifçe gülümseyerek, "ne sanıyorsun, onları açlıktan ölmeye bırakacağımızı mı?"

Mrs. Weasley titreyerek gülümsedi:

"Aptallık ettim," diye mırıldandı yeniden, gözlerini kurulayarak.

Ama Harry on dakika kadar sonra, yatak odasının kapısını arkasından kapatırken, Mrs. Weasley'nin aptallık ettiğini düşünemiyordu bir türlü. Annesiyle babasının, çevrelerindeki birçok kişi gibi, hayatlarının sonuna yaklaştıklarının farkında bile olmadan, o yıpranmış fotoğraftan gülümsemelerini unutamıyordu. Sırasıyla Mrs. Weasley'nin ailesinin her üyesinin cesedi kılığına bürünen Böcürt'ün görüntüsü, gözlerinin önünde çakıp duruyordu.

Hiçbir uyarı olmaksızın, başındaki yara izi yeniden acıyla dağlandı, midesi berbat bir şekilde çalkalandı.

Sertçe, "Kes şunu," dedi, acı azalırken yara izini ovalayarak.

"Deliliğin ilk belirtisi, kendi kafanla konuşmaktır," dedi, duvardaki boş tablodan gelen sinsi bir ses.

Harry onu duymazdan geldi. Kendini ömründe hissetmediği kadar yaşlı hissediyordu ve sadece bir saat önce bir şaka dükkânı için ve

sınıf başkanı rozetini kim aldı diye kaygılanmış olması, şimdi ona inanılmaz görünüyordu.

-

ONUNCU BÖLÜM
LUNA LOVEGOOD

Harry çok rahatsız bir gece geçirdi. Annesiyle babası rüyalarına girip çıkıyor, ama hiç konuşmuyorlardı; Mrs. Weasley, Kreacher'ın cesedinin başında ağlıyor, Ron'la Hermione başlarında taçlarla onu izliyorlardı; Harry kendini bir kez daha, kilitli bir kapıyla sona eren bir koridorda buldu. Birden uyandı, yara izi batıyordu. Ron ise çoktan giyinmiş, ona bir şeyler söylüyordu.

"... acele etmeliyiz, annem çileden çıkmış durumda, treni kaçıracağımızı söylüyor..."

Evde bir kargaşadır gidiyordu. Harry'nin alelacele giyinirken duyduklarından çıkarabildiği kadarıyla, Fred'le George sandıklarını taşıma zahmetine katlanmamak için onları alt kata büyü yoluyla indirmeye kalkmış, bunun sonucunda da sandıklar Ginny'ye bodoslamadan çarpıp onu merdivenden iki kat aşağı yuvarlamıştı. Hem Mrs. Black, hem de Mrs. Weasley avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı.

"- AHMAKLAR, YA CİDDİ BİR SAKATLIK ÇIKSAYDI -"

"- PİS MELEZLER, CEDDİMİN EVİNİ KİRLETİYORSUNUZ -"

Harry tam spor ayakkabılarını giyerken, Hermione telaşlı telaşlı odaya girdi. Hedwig omzunda iki yana sallanıyordu, koltuğunun altında ise kurtulmak için debelenen Crookshanks vardı.

"Annemle babam Hedwig'i az önce geri gönderdi." Baykuş kibar kibar, küçük bir kanat çırpışıyla kafesinin üstüne atlayıp tünedi. "Hazır mısın?"

"Hazır sayılırım. Ginny iyi mi?" diye sordu Harry, gözlüğünü takarak.

"Mrs. Weasley onu düzeltti," dedi Hermione. "Ama şimdi de Deli-Göz, Sturgis Podmore gelmeden çıkamayız diye yakınıyor, yoksa

koruma ekibi bir kişi eksik kalırmış."

"Koruma ekibi mi?" dedi Harry. "King's Cross'a korumayla mı gitmemiz gerekiyormuş?"

"Senin King's Cross'a korumayla gitmen gerekiyor," diye düzeltti Hermione.

"Neden?" dedi Harry alıngan alıngan. "Voldemort göze batmamaya çalışıyor sanıyordum, ne yani, bir çöp tenekesinin arkasından fırlayıp beni haklamaya mı çalışacak diyorsun?"

Hermione'nin aklı başka yerdeydi. "Bilmiyorum, Deli-Göz öyle diyor işte," dedi saatine bakarak, "ama birazdan çıkmazsak treni kaçıracağımız kesin..."

"SİZ DE HEMEN AŞAĞI GELİR MİSİNİZ LÜTFEN!" diye böğürdü Mrs. Weasley. Hermione, başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi sıçrayıp hızla odadan çıktı. Harry, Hedwig'i tuttuğu gibi kafesine tıktı ve sandığını arkasından sürükleye sürükleye Hermione'nin ardından aşağı inmeye koyuldu.

Mrs. Black'in portresi öfkeyle uluyor, ama kimse perdeleri üzerine çekmekle uğraşmıyordu; holdeki bütün o gürültü onu nasıl olsa yeniden uyandırırdı zaten.

"Harry, sen benimle ve Tonks'la geliyorsun," diye bağırdı Mrs. Weasley -dinmek bilmeyen "BULANIKLAR! ALÇAKLAR! PİS MAHLUKLAR!" çığlıkları arasında- "Sandığınla baykuşunu bırak, bagajla Alastor ilgilenecek... Tanrı aşkına, Sirius, Dumbledore olmaz dedi!"

Harry holün her tarafındaki sandıkların üstünden atlaya atlaya Mrs. Weasley'ye ulaşmaya çalışırken, hemen yanında ayıya benzeyen siyah bir köpek belirmişti.

"Aman yani..." dedi Mrs. Weasley çaresizce. "Eh, bir şey olursa sorumlusu sensin!"

Ön kapıyı hızla açtı ve eylülün cılız gün ışığına adım attı. Harry ve köpek de peşinden gittiler. Arkalarındaki kapı pat diye kapandı ve Mrs. Black'in ayaklamaları anında kesildi.

On iki numaranın kaldırıma ulaşır ulaşmaz kaybolan merdivenlerinden inerken, Harry etrafına bakarak, "Tonks nerede?" dedi.

"Şurada bizi bekliyor," dedi Mrs. Weasley sert bir sesle, gözlerini Harry'nin yanında sallana sallana giden siyah köpekten kaçırarak.

Köşede onları ihtiyar bir kadın karşıladı. Kıvır kıvır kır saçları ve gondol biçiminde mor bir şapkası vardı.

"N'aber Harry?" dedi göz kırparak. Saatine baktı. "Acele etsek iyi olacak, değil mi, Molly?"

"Biliyorum, biliyorum," diye inledi Mrs. Weasley, daha uzun adımlar atmaya başlayarak, "ama Deli-Göz, Sturgis'in gelmesini beklemek istedi... keşke Arthur yine Bakanlık'tan araba alabilseydi... ama Fudge bugünlerde değil araba, boş mürekkep kutusu bile vermiyor ona... Muggle'lar sihirsiz seyahat etmeye nasıl dayanabiliyor bilmem...

Öte yandan, kocaman siyah köpek neşeyle havlıyor, etraflarında hoplayıp zıplıyor, hevesle güvercinlerin üstüne atılıyor, kuyruğunu kovalıyordu. Harry kendine engel olamayıp gülmeye başladı. Sirius çok uzun süredir içeride kapalı kalmıştı. Mrs. Weasley neredeyse Petunia Teyze'yi andırır bir şekilde dudak büzdü.

Yürüyerek King's Cross'a varmaları yirmi dakika aldı ve bu süre içinde Sirius'un Harry'yi eğlendirmek için birkaç kediyi korkutmasından daha önemli bir olay patlak vermedi. İstasyona girdiklerinde, etraf tenhalaşana kadar dokuz ve on numaralı peronlar arasındaki bölmenin civarında gezindiler, sonra hepsi sırayla bölmeye yaslanıp içinden geçerek kendilerini peron dokuz üç çeyrekte buldular. Yola çıkmak üzere olan öğrenciler ve aileleriyle dolu peronda Hogwarts Ekspresi bekliyor, kara kara buhar püskürtüyordu. O tanıdık kokuyu içine çekince, Harry'nin içi kıpır kıpır oldu... gerçekten geri dönüyordu...

"Umarım diğerleri de yetişir," dedi Mrs. Weasley kaygıyla. Başını arkaya çevirmiş, peronun üzerindeki, dövme demirden kemere bakıyordu; yeni gelenler oradan çıkacaktı.

"Güzel köpek, Harry!" diye seslendi örgü örgü saçlı, uzun boylu bir çocuk.

"Sağol, Lee," dedi Harry sırıtarak. Sirius da kuyruğunu çılgınca salladı.

"Hah, iyi bari," dedi Mrs. Weasley, rahatlamış bir sesle, "işte Alastor da bagajlarla geldi, bakın..."

Birbirine uymayan gözlerinin üzerine bir istasyon görevlisi şapkası çekmiş olan Moody, ağzına kadar sandıklarla dolu bir arabayı iterek kemerli girişin içinden topallaya topallaya çıktı.

Moody, "Her şey yolunda," diye fısıldadı Mrs. Weasley ve Tonks'a, "takip edildiğimizi sanmıyorum..."

Birkaç saniye sonra, Mr. Weasley yanında Ron ve Hermione'yle peronda belirdi. Fred, George ve Ginny, Lupin'le birlikte geldiklerindeyse, Moody'nin bagaj arabası neredeyse boşaltılmıştı.

"Bir sorun yok ya?" diye homurdandı Moody.

"Yok," dedi Lupin.

"Yine de Sturgis'i Dumbledore'a şikâyet edeceğim," dedi Moody, "bu hafta ikidir gelmiyor. Mundungus kadar güvenilmez hale gelmeye başladı."

"Eh, kendinize iyi bakın," dedi Lupin, herkesin elini sıkarak. En son Harry'nin yanına geldi ve sırtına bir şaplak indirdi. "Sen de, Harry. Dikkatli ol."

"Evet, başını önünde tut, gözlerini de dört aç," dedi Moody, Harry'nin elini sıkarak. "Ve hiçbiriniz unutmayın - ne yazdığınıza dikkat edin. Kuşkunuz olan şeylerden mektupta hiç söz etmeyin daha iyi."

Hepinizle tanıştığıma çok sevindim," dedi Tonks,

Hermione ve Ginny'ye sarılarak. "Yakında görüşürüz, sanıyorum."

Bir uyarı düdüğü çaldı; peronda kalmış öğrenciler de aceleyle trene doluşmaya başladılar.

"Çabuk, çabuk," dedi Mrs. Weasley telaş içinde, herkese sarılıp farkına varmadan Harry'yi ikinci kez kucaklayarak. "Mektup yazın... uslu durun... unuttuğunuz bir şey varsa göndeririz... hadi trene, acele edin..."

Kocaman siyah köpek bir an arka ayakları üzerinde kalkıp ön patilerini Harry'nin omuzlarına dayadı, ama Mrs. Weasley Harry'yi tren kapısına doğru itekledi ve tıslar gibi bir sesle, "Tanrı aşkına, Sirius, biraz köpek gibi davran!" dedi.

Tren hareket etmeye başlarken, Harry açık pencereden, "Görüşürüz!" diye seslendi, Ron, Hermione ve Ginny de onun yanından el salladılar. Tonks, Lupin, Moody ile Mr. ve Mrs. Weasley'nin görüntüleri hızla küçülüp gözden kayboldu, ama siyah köpek pencerenin yanında hoplayıp zıplıyor, kuyruğunu sallıyordu; perondaki bulanıklaşmış insanlar onun treni kovalamasını kahkahalarla seyrediyordu. Derken bir virajı döndüler ve Sirius da gözden kayboldu.

"Bizle gelmemeliydi," dedi Hermione, endişeli bir sesle.

"Boşver ya," dedi Ron, "zavallı adam aylardır gün ışığına çıkmadı."

"Eh," dedi Fred, ellerini çırparak, "bütün gün burada durup laklak edemeyiz, Lee'yle konuşmamız gereken bir iş var. Sonra görüşürüz." George'la ikisi sağdaki koridordan yürüyüp uzaklaştılar.

Tren hâlâ hızlanıyor, pencereden görünen evler şimşek gibi geçip gidiyor, onlar da ayakta bir sağa bir sola sallanıyorlardı.

"Gidip bir kompartıman bulalım mı?" diye sordu Harry.

Ron ile Hermione bakıştılar.

"Şeyy," dedi Ron.

"Bizim -şeyy- Ron'la benim sınıf başkanı vagonuna gitmemiz gerekiyor," dedi Hermione utana sıkıla.

Ron, Harry'ye bakmıyordu; birden sol elinin tırnaklarıyla yakından ilgilenmeye başlamış gibiydi.

"Haa," dedi Harry. "Tamam. İyi."

"Bütün yol boyunca orada kalmamız gerekeceğini sanmıyorum," dedi Hermione hemen. "Mektupta yazdığına göre, öğrenci başkanlarından talimat alacakmışız, sonra da ara sıra koridorlarda kol gezecekmişiz sadece."

"İyi," dedi Harry yine. "Şey, sonra - sonra görüşürüz o zaman."

"Evet, tabii," dedi Ron, Harry'ye kaygıyla bakıp gözlerini hemen kaçırarak. "Oraya gitmek tam bir eziyet, bana kalsa -ama mecburuz- yani, hoşlandığımdan değil, Percy değilim ben," diye lafını bitirdi meydan okurcasına.

"Biliyorum, değilsin," dedi Harry, Ron da sırıttı. Ama Hermione ile Ron sandıklarını, Crookshanks'i ve kafesindeki Pigwidgeon'ı ön tarafa doğru sürüklerlerken, Harry içinde tuhaf bir eksiklik hissetti. Hogwarts Ekspresi'nde hiç Ron'suz yolculuk etmemişti.

"Hadi," dedi Ginny, "acele edersek onlara yer tutabiliriz.'

"Doğru," dedi Harry, bir eliyle Hedwig'in kafesini, diğeriyle sandığının halkasını tutarak. Koridorda güç bela ilerleyip, geçtikleri kompartımanların camlı kapılarından içeri göz attılar, ama hepsi çoktan dolmuştu. Harry birçok kişinin ona büyük bir ilgiyle baktığını, hatta birkaçının yanındakileri dirseğiyle dürtüp onu gösterdiğini ister istemez fark etti. Üst üste beş vagonda bu muameleyle karşılaştıktan sonra, Gelecek Postası'nın yaz boyunca okurlarına onun palavracı bir gösteriş budalası olduğunu anlatıp durduğunu hatırladı. Gözlerini ona dikip bakan ve fısıldaşan bu insanların o hikâyelere inanıp inanmadığını merak etti.

En son vagonda, aynı Harry gibi Gryffindor'da beşinci yılına başlayan Neville Longbottom'la karşılaştılar. Bir eliyle sandığını sürüyüp, öbür eliyle debelenen kurbağası Trevor'ı zaptetmeye çalışmaktan yüzü kan ter içinde kalmıştı.

"Merhaba, Harry," dedi soluk soluğa. "Merhaba, Ginny... her yer dolmuş... oturacak yer bulamıyorum..."

"Ne diyorsun sen?" dedi Ginny, Neville'in yanından zar zor geçip arkasındaki kompartımana göz atarak. "Burada yer var, sadece Laklak Lovegood -"

Neville kimseyi rahatsız etmek istemediği gibilerinden bir şeyler mırıldandı.

"Aptallık etme," dedi Ginny gülerek, "ondan zarar gelmez."

Kapıyı yana doğru çekip açarak sandığını içeri sürükledi. Harry ile Neville de peşinden girdiler.

"Merhaba, Luna," dedi Ginny. "Burada otursak bir sakıncası var mı?"

Pencerenin yanındaki kız başını kaldırıp baktı. Beline kadar uzanan, dağınık, kirli sarı saçları, çok açık renk kaşları ve yüzüne şaşkın bir ifadenin kazınmasına neden olan fırlak gözleri vardı. Harry, Neville'in bu kompartımanı niye es geçmeyi tercih ettiğini hemen anladı. Kız buram buram çatlaklık kokuyordu. Belki asasını sağlama almak için sol kulağının arkasına sıkıştırmış olduğundan, belki kaymakbirası tıpalarından yapılmış bir gerdanlık taktığından, belki de elindeki dergiyi baş aşağı tutmuş olmasından. Bakışları Neville'in üzerinden kayıp geçti, Harry'ye odaklandı. Başını salladı.

"Teşekkürler," dedi Ginny, ona gülümseyerek.

Harry ile Neville üç sandığı ve Hedwig'in kafesini bagaj rafına yerleştirip oturdular. Luna baş aşağı tuttuğu Dırdırcı adındaki dergisinin üzerinden onları izliyordu. Gözlerini normal insanlar kadar sık kırpmıyor gibiydi. Tam karşısına oturmuş olan Harry'ye gözlerini dikip öyle uzun uzun baktı ki, Harry oraya oturduğuna pişman oldu.

"İyi bir yaz geçirdin mi, Luna?" diye sordu Ginny.

"Evet," dedi Luna hülyalı bir şekilde, gözlerini Harry'den ayırmayarak. "Evet, bayağı hoştu yani. Sen Harry Potter'sın," diye ekledi.

"Biliyorum," dedi Harry.

Neville kıkırdadı. Luna açık renk gözlerini bu kez ona çevirdi.

"Ama sen kimsin bilmiyorum."

"Hiç kimse," dedi Neville telaşla.

"Hiç kimse falan değilsin," dedi Ginny sert bir sesle.

"Neville Longbottom - Luna Lovegood. Luna benimle aynı dönemde, ama Ravenclaw'da."

"Sınır tanımayan bir zekâ, en büyük hediyedir insana," dedi Luna tekdüze bir sesle.

Baş aşağı tuttuğu dergiyi yüzünü saklayacak kadar kaldırdı ve sustu. Harry ile Neville kaşlarını kaldırıp birbirlerine baktılar. Ginny kikirdememek için kendini zor tutuyordu.

Tren, yoluna hızla devam edip açık araziye çıktı. Tuhaf, tedirgin edici bir gündü; vagon kâh gün ışığıyla doluyor, kâh kurşuni renkleriyle tehditkâr bulutların altından geçiyordu.

"Bilin bakalım doğum günümde ne hediye aldım," dedi Neville.

"Yine bir Hatırlatmaca mı?" dedi Harry, büyükannesinin Neville'e berbat hafızasını geliştirme çabasıyla gönderdiği mermerimsi aygıtı hatırlayarak.

"Hayır," dedi Neville. "Olsa işime yarardı gerçi, eskisini kaybedeli asırlar oldu... ama değil, bakın..."

Trevor'ı sıkı sıkı tutan elini değil de öbürünü okul çantasına daldırdı ve biraz karıştırdıktan sonra aradığını bulup çıkardı. Saksıya konmuş küçük gri bir kaktüsü andırıyordu, ama diken yerine küçük çıbanlara benzeyen yumrularla kaplıydı.

"Mimbulus Mimbletonia," dedi Neville gururla.

Harry, Neville'in elindeki şeye baktı. Nabız gibi hafif hafif atışıyla tekinsiz bir görünüme sahipti, hastalıklı bir iç organa benziyordu.

"Çok çok nadide bir şey," dedi Neville, yüzü ışıl ışıl.

"Hogwarts'taki serada bile var mı, bilmiyorum. Profesör Sprout'a göstermek için sabırsızlanıyorum. Büyük Amcam Algie, Asur'dan almış bunu bana. Bakalım yenilerini de üretebilecek miyim?"

Harry, Neville'in en sevdiği dersin Bitkibilim olduğunu biliyordu ama, bu bodur küçük bitkiyi niye isteyebileceğini aklı hayali almıyordu.

"Bir -ee- bir şey yapabiliyor mu?" diye sordu.

"Bir sürü!" dedi Neville gururla. "İnanılmaz bir savunma mekanizması var. Al, şu Trevor'ı tut bir dakika..."

Kurbağayı Harry'nin kucağına atıp okul çantasından bir tüy kalem çıkardı. Luna Lovegood'un patlak gözleri baş aşağı dergisinin üzerinden bir kez daha belirip Neville'in ne yaptığını izlemeye koyuldu. Neville, dili dişlerinin arasında, Mimbulus Mimbletonia'yı göz hizasına kaldırdı, kendine bir nokta seçti ve tüy kaleminin ucuyla bitkiyi kuvvetlice dürttü.

Bitkinin üzerindeki bütün çıbanlardan kıvamlı, pis kokan, koyu yeşil bir sıvı fışkırdı. Tavana, pencerelere sıçradı, Luna Lovegood'un dergisine bulaştı; kollarını tam zamanında yüzüne siper eden Ginny, yapış yapış yeşil bir şapka takıyormuşa döndü, ama elleri Trevor'ın kaçmasını engellemekle meşgul olan Harry'nin yüzü olduğu gibi sıvıyla kaplandı. Sıvının gübre gibi iğrenç bir kokusu vardı.

Neville'in de yüzü ve gövdesi sırılsıklam olmuştu, hiç olmazsa gözlerindekinden kurtulmak için kafasını salladı.

"Ö - özür dilerim," dedi nefesi kesilerek. "Daha önce denememiştim... fark edemedim bu kadar... ama merak etmeyin, Kokanözsu zehirli değildir," diye ekledi ürkekçe, Harry bir ağız dolusu sıvıyı yere tükürürken.

Tam o anda kompartıman kapısı açıldı.

"Ah... merhaba, Harry," dedi tedirgin bir ses. "Ee... kötü bir zamanda mı geldim?"

Harry, Trevor'la meşgul olmayan eliyle gözlük camlarını sildi. Kapı ağzında uzun parlak saçlı çok güzel bir kız durmuş, ona gülümsüyordu: Ravenclaw Quidditch Takımı'nın Arayıcısı Cho Chang.

"Ah... merhaba," dedi Harry şaşkın şaşkın.

"Ee..." dedi Cho. "Şey... bir merhaba diyeyim demiştim... eh, hoşçakal."

Epey kızarmış bir yüzle, kapıyı kapatıp gitti. Harry arkasına yaslanıp inledi. İsterdi ki, Cho gelip onu bulduğunda bir grup çok sıkı insanla

oturuyor, herkes Harry'nin yaptığı bir espriye kasıklarını tuta tuta gülüyor olsun; elinde bir kurbağa, yüzü Kokanözsu'ya bulanmış halde, Neville ve Laklak Lovegood'la oturuyor olmasın.

"Takma kafana," dedi Ginny teselli edercesine. "Bak, bundan kolayca kurtulabiliriz." Asasını çıkardı. "Aklapaklal"

Kokanözsu yok oldu.

"Özür dilerim," dedi Neville yine, cılız bir sesle.

Ron ve Hermione, neredeyse bir saat geçtikten, yemek arabası gittikten sonra geldiler. Harry, Ginny ve Neville kabaklı poğaçalarını bitirmiş, Çikolatalı Kurbağa Kartları'nı değiş tokuş ederken kompartıman kapısı açıldı. Ron ve Hermione, yanlarında Crookshanks ve kafesinde tiz perdeden öten Pigwidgeon'la birlikte içeri girdiler.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Ron. Pigwidgeon'ı Hedwig'in yanına yerleştirdi, Harry'den bir Çikolatalı Kurbağa aldı ve kendini onun hemen yanına bıraktı. Ambalajı yırtıp açtı, kurbağanın kafasını ısırıp kopardı ve çok yorucu bir sabah geçirmiş gibi arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.

"Eh, her binanın beşinci sınıflarından ikişer tane sınıf başkanı var," dedi Hermione. Canı pek sıkkın halde yerine oturdu. "Birer kız, birer erkek."

"Bilin bakalım Slytherin sınıf başkanlarından biri kim?" dedi Ron, gözlerini açmadan.

"Malfoy," diye cevap verdi Harry hemen, en çok korktuğu şeyin başlarına geldiğinden emin bir şekilde.

"Tabii," dedi Ron acı acı. Kurbağa'nın kalanını ağzına attı ve bir tane daha kaptı.

"Öbürü de Pansy Parkinson denen şu gıcık yaratık," dedi Hermione hırçın bir sesle. "Beyin sarsıntısı geçirmiş bir ifritten daha mankafayken nasıl sınıf başkanı oluyor..."

"Hufflepuff'tan kimler var?" diye sordu Harry.

"Ernie Macmillan ve Hannah Abbott," dedi Ron boğuk bir sesle.

"Ravenclaw'dansa Anthony Goldstein ve Padma Patil," dedi Hermione.

"Sen Padma Patil'le Noel Balosu'na gitmiştin," dedi belli belirsiz bir ses.

Herkes dönüp Luna Lovegood'a baktı. Dırdırcı'nın üzerinden gözlerini Ron'a dikmişti. Ron ağzındaki koca Kurbağa lokmasını yuttu.

"Evet, biliyorum, gittim," dedi biraz şaşırarak.

"Pek memnun kalmamıştı," diye bilgi verdi Luna. "Ona pek iyi davranmadığını düşünüyor, çünkü onunla dans etmeye yanaşmamışsın. Ben olsam aldırmazdım herhalde," diye ekledi düşünceli düşünceli, "dans etmeyi pek sevmem."

Yeniden Dırdırcı'nın arkasında kayboldu. Ron, ağzı bir karış açık, derginin kapağına bakakaldı, sonra da bir açıklama istermiş gibi dönüp Ginny'ye baktı, ama Ginny kikirdememek için yumruğunu ağzına bastırmıştı. Ron kafası karışmış halde başını iki yana salladı ve saatine baktı.

"Arada bir koridorlarda kol gezmemiz gerekiyor," dedi Harry ve Neville'e, "muzırlık edenlere ceza verebiliyoruz. Crabbe ve Goyle'u bir şey yaparlarken yakalayayım diye sabırsızlanıyorum..."

"Konumunu kötüye kullanmamalısın, Ron!" dedi Hermione sert bir sesle.

"Tabii, tabii, ne de olsa Malfoy hiç kötüye kullanmayacak," dedi Ron alaycı bir edayla.

"Yani onun seviyesine mi ineceksin?"

"Yoo, o benim arkadaşlarımın hakkından gelmeden ben onunkilerin hakkından geleyim istiyorum, o kadar."

"Tanrı aşkına, Ron -"

"Göyle'a aynı satırı tekrar tekrar yazdıracağım, ölür biter artık, yazmaktan nefret ediyor," dedi Ron mutlu mutlu. Goyle'un alçak,

hırıltılı sesini taklit ederek ve yüzüne acı dolu bir konsantrasyon ifadesi yerleştirerek, havaya bir şeyler yazarmış gibi yaptı. "Bir... babunun... poposuna... benzememeliyim."

Herkes güldü, ama kimse Luna Lovegood kadar gülmedi. Koyverdiği neşe dolu çığlık, Hedwig'in uyanıp kanatlarını öfkeyle çırpmasına, Crookshanks'in ise tıslayarak bagaj rafına sıçramasına sebep oldu. Luna öyle bir gülüyordu ki, dergisi elinden kaydı ve bacaklarından aşağı, yere düştü.

"İşte bu komiktil"

Nefes almaya çalışırken patlak gözleri yaşlarla dolarak Ron'a baktı. O ise tamamen afallamış bir halde dönüp diğerlerine göz attı. Şimdi onlar da hem Ron'un yüzündeki ifadeye, hem de hâlâ böğrünü tutmuş öne arkaya sallanan Luna Lovegood'un gülünç derecede uzamış olan kahkahasına gülüyorlardı.

"Benle kafa mı buluyorsun?" dedi Ron, kaşlarını çatarak.

"Babunun... poposu!" dedi tıkanacakmış gibi, kaburgalarını tutarak.

Diğerleri Luna'nın gülüşünü seyrediyordu, ama Harry yerdeki dergiye baktığında öyle bir şey gördü ki, fırlayıp onu yerden aldı. Baş aşağı tutulurken kapaktaki resmin ne olduğunu anlamak zordu, ama Harry şimdi bunun Cornelius Fudge'ın oldukça kötü bir karikatürü olduğunu fark etti; onu ancak kafasındaki limon yeşili melon şapka sayesinde tanıyabilmişti. Fudge bir eliyle bir altın kesesini sıkı sıkı tutuyor, diğeriyleyse bir cincüceyi boğuyordu. Karikatürün altında şöyle bir yazı vardı:

Fudge, Gringotts'u Ele Geçirmek İçin Ne Kadar İleri Gidecek?

Hemen altta da dergideki diğer makalelerin başlıkları vardı.

Quidditch Ligi'nde Fesat: Hortumlar Ligi Nasıl Ele Geçiriyor?

Eski Yazıların Sırları Çözüldü.

Sirius Black: Cani mi Kurban mı?

Harry, "Şuna bir bakabilir miyim?" diye sordu Luna'ya hevesle.

Kız başını salladı, hâlâ Ron'a bakıyordu, gülmekten nefesi kesilmişti.

Harry dergiyi açıp "İçindekiler" bölümüne göz gezdirdi. Kingsley'nin Sirius'a versin diye Mr. Weasley'nin eline tutuşturduğu dergi şu ana kadar hiç aklına gelmemişti, ama o, Dırdırcı'nın bu sayısı olmalıydı.

Aradığını bulup heyecanla o sayfayı çevirdi.

Bu yazıya eşlik eden karikatür de oldukça kötüydü; öyle ki Harry, üzerinde adı yazmasa onun Sirius olduğunu anlayamayacağını düşündü. Sirius asasını çekmiş, insan kemiklerinden oluşan bir yığının üstünde duruyordu. Makalenin başlığı şöyle diyordu:

SIRIUS BLACK - KARANLIK MI, KARALANDI MI? Meşum kanlı katil mi, masum meşhur şarkıcı mı?

Harry'nin yazılanları yanlış anlamadığından emin olabilmesi için bu ilk cümleyi birkaç kez okuması gerekti. Sirius ne zaman meşhur bir şarkıcı olmuştu ki?

On dört yıldır Sirius Black'in on iki masum Muggle'ın ve bir büyücünün ölümünden suçlu olduğuna inanılıyor.

Black'in iki yıl önce gözüpek bir şekilde Azkaban'dan kaçmasıyla, Sihir Bakanlığı, tarihindeki en büyük insan avını başlattı. Hiçbirimiz onun yeniden ele geçirilip Ruh Emiciler'e verilmeyi hak ettiğinden en ufak bir şüphe bile duymadık.

AMA GERÇEKTEN HAK EDİYOR MU?

Sirius Black'in, Azkaban'a gönderilmesine neden olan suçları işlememiş olabileceğini gösteren şaşırtıcı yeni delililler ortaya çıkmış durumda. Hatta, Little Norton, Acanthia Way 18 Numara'da oturan Doris Purkiss'e göre, Black cinayetler işlendiği sırada cinayet mahalinde bulunmamış bile olabilir.

"İnsanların farkında olmadıkları şu ki, Sirius Black bir takma isim," diyor Mrs. Purkiss. "İnsanların Sirius Black sandığı adam, neredeyse on beş yıl önce Little Norton Kilise Salonu'ndaki bir konserde kulağına bir turp isabet ettikten sonra sosyal hayattan emekliye ayrılan, popüler Hincüceler grubu solisti Stubby Boardman. Gazetede resmini görür görmez onu tanıdım. Stubby o cinayetleri asla işlemiş olamaz, çünkü söz konusu günde, benimle baş başa, mumlarla bezeli romantik bir yemek yiyordu. Sihir Bakanı'na bir mektup yazdım bile, şimdi onun Stubby ya da takma adıyla Sirius için af çıkarmasını bekliyorum."

Harry okumayı bitirdi ve sayfaya inanamayan gözlerle bakmayı sürdürdü. Belki bu bir şakaydı, belki dergi sık sık böyle muzip haberler yayımlıyordu. Birkaç sayfa geri gidip Fudge'la ilgili makaleyi buldu.

Sihir Bakanı Cornelius Fudge, beş yıl önce seçildiğinde Gringotts Büyücü Bankası'nın yönetimini ele geçirmeye yönelik planları olduğunu inkâr etmişti. Fudge her zaman, altınlarımızın bekçileriyle "huzurlu bir işbirliği yapmak"tan başka bir şey istemediğini söyledi.

AMA GERÇEKTEN TÜM İSTEDİĞİ BU MU?

Son zamanlarda Bakan'a yakın kaynaklardan alınan bilgiler, Fudge'ın en büyük emelinin cincüce altın rezervinin kontrolünü ele geçirmek olduğuna ve bu uğurda gerekirse güç kullanmaktan çekinmeyeceğine işaret ediyor.

"Üstelik bunu ilk yapışı olmazdı," dedi bir Bakanlık görevlisi. "Bütün arkadaşları ona Cornelius 'Cincüce-Ezen' Fudge der. Kimse dinlemiyor sanırken söylediklerini bir duysanız, ah, icabına baktırdığı cincücelerden söz edip duruyor; boğdurmuş, binaların tepelerinden attırmış, zehirletmiş, böreklerin içinde pişirtmiş..."

Harry daha fazla okumadı. Fudge'ın birçok kusuru olabilirdi ama, Harry onu cincücelerden börek yapılması emri verirken hayal etmekte büyük güçlük çekiyordu. Derginin geri kalanına göz gezdirdi, birkaç sayfada bir durup okuyordu: Tutshill Hortumları, Quidditch Ligi'ni şantaj, süpürgelere yasadışı müdahaleler ve işkence sayesinde kazanmakta olduğuna dair bir suçlama; bir Silsüpür Altı ile aya uçtuğunu ve bunu kanıtlamak için geri dönerken yanında bir torba dolusu ay kurbağası getirdiğini söyleyen bir büyücüyle söyleşi; hiç değilse Luna'nın Dırdırcı'yı niye baş aşağı okuduğunu gösteren bir kadim yazılar makalesi. Dergiye göre, yazıları baş aşağı çevirirseniz, düşmanınızın kulaklarını küçük portakallara dönüştürecek bir büyü gözüküyordu. Aslında, Dırdırcı'daki diğer makalelerin yanında, Sirius'un Hincüceler'in solisti olduğu fikri hayli makul kalıyordu.

"İyi bir şeyler var mı?" diye sordu Ron, Harry dergiyi kapatırken.

Harry'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan, Hermione, "Tabii ki yok," dedi iğneleyici bir sesle. "Dırdırcı tam bir paçavradır, herkes de bunu bilir."

"Affedersin," dedi Luna; sesi birden hülyalı tonunu yitirmişti. "Editörü babam."

"Ben - ay," dedi Hermione utanarak. "Şeyy... bazı ilginç... yani epey..."

"Geri alabilir miyim lütfen?" dedi Luna soğuk soğuk. İleri uzanıp dergiyi Harry'nin elinden kaptı. Hızla elli yedinci sayfaya gelip dergiyi bir kez daha baş aşağı çevirdi ve arkasında kayboldu. Tam o sırada kompartıman kapısı üçüncü defa açıldı.

Harry dönüp baktı; böyle bir şeyi bekliyordu, ama beklemesi, Draco Malfoy'un, iki arkadaşı Crabbe ve Goyle'un arasından ona pis pis sırıtan görüntüsünü daha katlanılır kılmıyordu.

Daha Malfoy ağzını açamadan, "Ne var?" dedi saldırganca.

Parlak sarı saçları ve sivri çenesi aynı babasınınkilere benzeyen Malfoy, "Terbiyeni takın, Potter, yoksa seni cezaya bırakmak zorunda kalırım," dedi kelimeleri yaya yaya- "Çünkü sen sınıf

başkanı olamadın ama ben oldum, bu yüzden de sen ceza veremezsin ama ben veririm."

"Evet," dedi Harry, "ama sen rezilin tekisin, ben değilim, bu yüzden şimdi git de bizi rahat bırak."

Ron, Hermione, Ginny ve Neville kahkahalarla güldüler. Malfoy'un dudağı kıvrıldı.

"Söylesene, Weasley'nin arkasından ikinci olmak nasıl bir his, Potter?" diye sordu.

"Kes sesini, Malfoy," dedi Hermione sert bir sesle.

"Hassas bir noktaya parmak bastım galiba," dedi Malfoy, sırıtarak. "Eh, ayağını denk al, Potter, çünkü yanlış bir adım atarsın umuduyla köpek gibi izini sürüyor olacağım."

"Çık dışarı!" dedi Hermione, ayağa fırlayarak.

Malfoy kıs kıs gülerek Harry'ye son bir pis bakış attı ve hantal hantal peşinden yürüyen Crabbe ve Göyle'la birlikte çıkıp gitti. Hermione arkalarından kompartıman kapısını hızla kapattı ve dönüp Harry'ye baktı. Harry onun da Malfoy'un az önce ne dediğinin farkına vardığını ve kendisi gibi onun da sinirlerinin bozulduğunu hemen anladı.

"Bir Kurbağa daha yollasana," dedi Ron, belli ki hiçbir şey fark etmemişti.

Harry, Neville ile Luna'nın önünde konuşamazdı. Hermione ile birbirlerine bir kez daha huzursuz huzursuz baktılar, sonra da Harry dönüp pencereden dışarıyı seyretmeye başladı.

Sirius'un onunla istasyona gelmesinin komik olduğunu düşünmüştü, ama birden bu hareket pervasızca, hatta belki düpedüz tehlikeli göründü gözüne... Hermione haklıydı... Sirius gelmemeliydi. Ya Mr. Malfoy siyah köpeği fark edip Draco'ya söylemişse? Ya Weasley'ler, Lupin, Tonks ve Moody'nin Sirius'un nerede olduğunu bildikleri sonucunu çıkarmışsa? Yoksa Malfoy'un "*köpek gibi*" demesi sadece rastlantıdan mı ibaretti?

Tren giderek daha da kuzeye doğru ilerlerken, hava kararsızlığını sürdürdü. Yağmur gönülsüzce pencereleri ıslattı, sonra güneş sahne alıp cılız bir gösteri sundu, daha sonraysa bir kez daha bulutlar gelip güneşi örttü. Karanlık çöküp de vagonların içinde lambalar yanmaya başlayınca, Luna Dırdırcı'yi rulo yaptı, özenle çantasına yerleştirdi ve sırayla kompartımandaki herkese gözlerini dikip bakmaya koyuldu.

Harry alnını trenin penceresine dayamış dışarı bakıyor, ufukta Hogwarts'ı görmeye çalışıyordu, ama bu gece ay ışığı yoktu ve yağmurun ıslattığı pencere isliydi.

Derken Hermione, "Üstümüzü değişsek iyi olacak," dedi ve hepsi sandıklarını güç bela açıp okul cüppelerini üzerlerine geçirdiler. Hermione ve Ron sınıf başkanı rozetlerini dikkatle yakalarına iğnelediler. Harry, Ron'un karanlık penceredeki yansımasından görünüşünü kontrol ettiğini fark etti.

Sonunda tren yavaşlamaya başladı. Herkes trenden inmek için bagajlarıyla evcil hayvanlarını toparlamaya koştururken, trenin her yerinden o alışıldık gürültü patırtının yükseldiğini duydular. Ron ile Hermione'nin bütün bunları denetlemesi gerektiğinden, ikisi Crookshanks ile Pigwidgeon'ı Harry ve diğerlerine bırakarak yine vagondan çıktılar.

"O baykuşu ben taşırım istersen," dedi Luna Harry'ye, Pigwidgeon'a doğru elini uzatarak. Bu arada Neville, Trevor'ı dikkatle iç cebine koymaya çalışıyordu.

"K - ee - sağol," dedi Harry. Kafesi ona verdi ve böylece Hedwig'inkini daha rahat kavradı.

Kompartımandan ağır ağır çıkıp koridordaki kalabalığa katılırlarken, gecenin iğne iğne batan ayazı yüzlerine vurdu. Yavaş yavaş kapılara doğru ilerlediler. Harry'nin burnuna, göle doğru uzanan yolun her iki tarafındaki çam ağaçlarının kokusu geliyordu. Perona inip etrafına baktı, o tanıdık "birinci sınıflar burdan... birinci sınıflar.." sesini duyabilmek için kulağını açtı.

Ama duyamadı. Onun yerine hayli farklı bir ses, canlı bir kadın sesi duyuluyordu. "Birinci sınıflar burada sıraya girsin lütfen! Bütün

birinci sınıflar yanıma!"

Bir fener Harry'ye doğru sallandı ve Harry onun ışığında, önceki sene bir süre Hagrid'in yerine Sihirli Yaratıkların Bakımı dersine giren Profesör Grubbly-Plank'in çıkık çenesini ve kısa kesilmiş saçlarını gördü.

"Hagrid nerede?" dedi yüksek sesle.

"Bilmiyorum," dedi Ginny, "ama ilerlesek iyi olur, yolu kapatıyoruz."

"Haa, tamam..."

Harry ve Ginny peronda ilerleyip istasyondan dışarı çıkarken ayrı düştüler. Harry itiş kakışın içinde, karanlıkta Hagrid'i yakalayabilmek için gözlerini kısıp çevreyi taradı; burada olmalıydı, Harry bunu ummuştu - Hagrid'i yeniden görmek iple çektiği şeylerden biriydi. Ama etrafta Hagrid'den iz yoktu.

Kalabalıkla birlikte dar bir kapıdan yavaş yavaş geçip dışarıdaki yola çıkarken, Gitmiş olamaz, dedi Harry kendi kendine. Üşüttü falan herhalde...

Profesör Grubbly-Plank'in yeniden ortaya çıkışı hakkında ne düşünüyorlar bakalım diye etrafına bakınıp Ron'la Hermione'yi aradı, ama ikisi de görünürde yoktu. Harry de kendini kalabalığın akışına bırakıp Hogsmeade İstasyonu'nun dışındaki, yağmurun ıslattığı karanlık yola çıktı.

Burada, birinci sınıftan büyük olanları okula götüren yüzlerce atsız araba dururdu hep. Harry onlara şöyle bir baktı, Ron ve Hermione'yi kaçırmamak için önüne döndü, sonra bir daha dönüp baktı.

Arabalar artık atsız değildi. Araba okları arasında duran birtakım yaratıklar vardı. Ne olduğunu söyle deseler herhalde at derdi, ama sürüngenimsi bir tarafları da vardı. Tamamen etsizdiler, siyah derileri iskeletlerine yapışmıştı, bütün kemikleri tek tek gözüküyordu. Başları ejderhamsıydı, gözbebeksiz gözleriyse beyazdı ve boş bakıyordu. Omuz başlarından kanatlar çıkıyordu - dev yarasalara aitmiş gibi duran kocaman, siyah kösele gibi kanatlar. Çöken karanlıkta hareketsiz ve sessiz halleriyle, ürpertici ve tekinsiz görünüyorlardı. Harry, pekâlâ kendi kendilerine de

hareket edebilen arabaların şimdi niye bu korkunç atlar tarafından çekildiğini anlayamıyordu.

"Pig nerede?" dedi Ron'un sesi, Harry'nin tam arkasından.

"Şu Luna denen kızdaydı," dedi Harry, hemen arkasına dönerek. Ron'a Hagrid konusunu danışmak için sabırsızlanıyordu. "Sence nerede -"

"- Hagrid mi? Bilmiyorum," dedi Ron, endişeli bir sesle. "Umarım iyidir..."

Biraz ileride, Draco Malfoy ile Crabbe, Goyle ve Pansy Parkinson'dan oluşan tayfası, kendilerine bir araba bulabilmek için mahçup görünümlü ikinci sınıfları itekleyip yol açıyorlardı. Birkaç saniye sonra, kalabalığın içinden nefes nefese Hermione çıktı.

"Malfoy şurada bir birinci sınıf öğrencisine tam anlamıyla iğrenç davranıyordu. Yemin ederim şikâyet edeceğim onu. Daha rozetini takalı üç dakika oldu, eskisinden de beter zorbalık ediyor... Crookshanks nerede?"

"Ginny'de," dedi Harry. "İşte geldi..."

Ginny, debelenen Crookshanks'i tutmuş, kalabalığın içinden çıkageldi.

"Teşekkürler," dedi Hermione, Ginny'yi kediden azat ederek. "Hadi, hepsi dolmadan bir araba bulalım..."

"Pig'i almadım daha!" dedi Ron, ama Hermione en yakın boş arabaya doğru yürümeye başlamıştı bile. Harry, Ron'la birlikte arkada kaldı.

Diğer öğrenciler yanlarından geçip giderken, başıyla korkunç atları işaret ederek, "Şunlar nedir dersin?" diye sordu Ron'a.

"Neler?"

"Şu at gibi -"

Elinde Pigwidgeon'ın kafesiyle Luna çıkageldi; küçük baykuş her zamanki gibi heyecanla cıvıldıyordu.

"Al bakalım," dedi. "Küçük tatlı bir baykuş, değil mi?"

"Ee... evet... iyidir," dedi Ron boğuk bir sesle. "Eh, hadi o zaman, biz de binelim... ne diyordun Harry?"

"Şu at gibi şeyler ne, diyordum," dedi Harry, Ron ve Luna ile birlikte Hermione ile Ginny'nin bindiği arabaya ilerlerken.

"Hangi at gibi şeyler?"

"Arabaları çeken at gibi şeyler!" dedi Harry sabırsızca. Ne de olsa en yakındaki hemen bir metre ötede duruyor, bomboş beyaz gözlerle onları seyrediyordu. Ancak Ron, Harry'ye yüzünde şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Neden bahsediyorsun?"

"Şundan - bak!"

Harry, Ron'u kolundan tutup döndürdü, kanatlı at tam karşısındaydı şimdi. Ron bir süre dümdüz ona doğru baktıktan sonra, dönüp gözlerini Harry'ye dikti.

"Neye bakıyorum ben şimdi?"

"Şu - orada, araba oklarının arasında! Arabaya koşulmuş! Tam şurada, hemen -"

Ama Ron ona aklı karışmış bir halde bakmaya devam ederken, Harry'nin kafasında garip bir fikir belirdi.

"Onları... onları göremiyor musun?"

"Neleri?"

"Arabaları çeken şeyleri göremiyor musun?"

Ron şimdi cidden kaygılanmış görünüyordu.

"İyi misin, Harry?"

"Ben... evet..."

Harry iyiden iyiye afallamıştı. At tam önünde duruyor, arkalarındaki istasyon pencerelerinden vuran cılız ışıkta parıldıyor, gece ayazında burun deliklerinden buhar çıkıyordu. Ancak Ron, eğer şaka

yapmıyorsa -ki yapıyorsa da berbat bir şakaydı-, onu hiç göremiyordu.

"Binelim mi?" dedi Ron tereddütle, Harry'ye onun için endişeleniyormuş gibi bakarak.

"Evet," dedi Harry. "Evet, hadi..."

Ron arabaya binip gözden kaybolurken, Harry'nin arkasından hülyalı bir ses, "Merak etme," dedi. "Deliriyor falan değilsin. Ben de onları görebiliyorum."

"Görebiliyor musun?" dedi Harry umutla, Luna'ya dönerek. Onun iri berrak gözlerinde yarasa kanatlı atların yansımasını görebiliyordu.

"Ah, evet," dedi Luna, "buraya geldiğim ilk günden beri görebiliyorum onları. Arabaları hep onlar çekiyor. Endişelenme. Senin aklın da benimki kadar başında."

Belli belirsiz gülümseyerek, Ron'un arkasından rutubetli arabaya bindi. İçi pek rahat etmemiş olan Harry de onu izledi.

-

ON BİRİNCİ BÖLÜM
SEÇMEN ŞAPKA'NIN YENİ ŞARKISI

Harry diğerlerine Luna ile ikisinin aynı halüsinasyonu gördüğünü söylemek istemedi, buna halüsinasyon denebilirse tabii. Onun için de, arabaya binip yerine oturdu, kapıyı arkasından çarpıp kapattı ve atlar hakkında hiçbir şey söylememeyi tercih etti. Yine de, atların camın gerisinde hareket eden siluetlerini gözlemekten kendini alamıyordu.

Ginny, "Herkes Grubbly-Plank denen kadını gördü mü?" diye sordu. "Niye dönmüş buraya? Hagrid okuldan ayrılmış olamaz, değil mi?"

Luna, "Bence gitmesi hiç de fena olmaz," dedi. "Pek de iyi bir öğretmen değildi zaten, değil mi?"

"Hayır, iyi öğretmendi!" dediler Harry, Ron ve Ginny öfkeyle.

Harry gözlerinden ateşler saçarak Hermione'ye baktı. Hermione boğazını temizledi ve hemen, "Şey... evet... çok iyidir," dedi.

Luna, hiç de etkilenmiş görünmeden, "Eh, biz Ravenclaw'lar onun şaka gibi bir şey olduğunu düşünüyoruz" dedi.

Ron, "Öyleyse berbat bir espri anlayışınız var," diye cevabı yapıştırdı; bu sırada altlarındaki tekerlekler gıcırdayarak harekete geçmişti.

Luna, Ron'un kabalığından rahatsız olmamış gibiydi; tersine, sanki orta karar bir televizyon programı izliyormuş gibi, bir süre onu süzdü.

Arabalar tıkırdayarak ve sallanarak konvoy halinde yola koyuldu. Okul arazisinin kapılarının iki yanında duran ve üzerinde kanatlı yabandomuzu heykelleri bulunan yüksek taş sütunların arasından

geçtiklerinde, Harry öne eğilerek Hagrid'in Yasak Orman'ın kıyısındaki kulübesinde ışık olup olmadığını görmeye çalıştı, ama arazi kapkaranlıktı. Hogwarts Şatosu ise, tüm heybetiyle gittikçe daha da yaklaşıyordu: karanlık gökyüzüne karşı zifir karası, yer yer tepelerinde bir pencerenin ateş gibi parıldadığı, yüksek bir kule yığını.

Arabalar, meşe ön kapılara çıkan taş merdivenlerin yakınında tıngırdayarak durdu. Arabadan ilk inen Harry oldu. Orman'ın orada ışığı yanık pencere görür müyüm diye yeniden baktı ama, Hagrid'in kulübesinde kesinlikle hayat belirtisi yoktu. İstemeye istemeye bakışlarını bir kez daha, gece ayazında sessizce bekleyen, boş bakışlı beyaz gözleri ışıldayan, garip iskeletimsi yaratıklara çevirdi; acaba yok olmuşlar mıdır diye ufak bir umuda kapılmıştı.

Harry daha önce de buna benzer bir deneyim yaşamış, Ron'un görmediği bir şeyi görmüştü, ama o sadece aynadaki bir yansımaydı; bir araba filosunu çekecek kadar kuvvetli ve çok sağlam görünüşlü yüz canavar, o ilk deneyime kıyasla çok daha gerçekti. Luna'ya inanmak gerekirse canavarlar hep oradaydı, ama eskiden göze görünmüyorlardı. Öyleyse Harry neden onları birden görmeye başlamıştı, Ron neden görmüyordu?

Ron, yanı başından, "Geliyor musun, gelmiyor musun?" dedi.

"Ha... evet," dedi Harry hemen. Taş merdivenlerden hızlı hızlı şatoya çıkan kalabalığa katıldılar.

Giriş Salonu meşalelerin ışığıyla alev alev aydınlanmıştı. Öğrenciler taş döşemenin üzerinden, ders yılı başlangıcı şöleninin verileceği Büyük Salon'a açılan sağdaki ikili kapıya doğru giderken, ayak sesleri Giriş Salonu'nda yankılandı.

Büyük Salon'daki dört uzun bina masası dolmaktaydı, tepelerindeyse yüksek pencerelerden görülen gökyüzünün aynısı, kara ve yıldızsız bir tavan uzanıyordu. Masaların arasında mumlar havada süzülüyor, hem salona serpiştirilmiş gümüşi hayaletlerin, hem de hevesle konuşan, yaz haberleri değiş tokuşu yapan, başka binalardan arkadaşlarını bağırarak selamlayan, birbirlerinin yeni saç kesimlerini ve cüppelerini inceleyen öğrencilerin yüzlerini

aydınlatıyordu. Harry, o geçerken insanların baş başa verip fısıldaştığını fark etti yine; dişlerini sıkarak, fark etmiyormuş ve aldırmıyormuş gibi yaptı.

Luna, Ravenclaw masasında onlardan ayrıldı. Gryffindor masasına vardıklarındaysa, diğer dördüncü sınıf öğrencileri Ginny'yi çağırdılar, o da onlarla oturmaya gitti; Harry, Ron, Hermione ve Neville ise masanın ortasına yakın bir yere, Gryffindor Binası hayaleti Neredeyse Kafasız Nick ile Parvati Patil ve Lavender Brown'ın arasına, yan yana oturdular. Kızlar Harry'yi fazlaca neşeli ve dostça selamladı; Harry onların bir saniye öncesine kadar kendisi hakkında konuştuklarından hemen hemen emindi. Ancak, onun daha önemli bir derdi vardı; öğrencilerin başları üzerinden, salonun karşı duvarı boyunca uzanan öğretmenler masasına bakıyordu.

"Orada değil."

Ron ve Hermione de öğretmenler masasını gözleriyle taradılar, oysa buna pek de gerek yoktu; Hagrid o cüssesiyle, herhangi bir grubun içinde hemen göze çarpardı.

"Gitmiş olamaz," dedi Ron. Sesi biraz endişeli çıkıyordu.

"Elbette olamaz," dedi Harry, üstüne basa basa.

Hermione, "Sizce onun... başına bir şey gelmiş olamaz, değil mi?" dedi tedirgin bir sesle.

"Hayır," dedi Harry hemen.

"Peki ama nerede o zaman?"

Bir duraklama oldu. Neville, Parvati ve Lavender duymasın diye çok alçak sesle konuşan Harry, "Belki de daha dönmemiştir," dedi. "Anlıyorsunuz ya -görevinden- yazın Dumbledore için yaptığı her neyse, ondan."

"Evet... evet, öyle olabilir," dedi Ron, biraz rahatlamış gibi. Ama Hermione dudağını ısırdı ve öğretmenler masasını gözleriyle baştan aşağı taradı; sanki Hagrid'in yokluğuna kesin bir açıklama bulmayı umuyor gibiydi.

"Bu kim?" dedi tiz bir sesle, öğretmenler masasının ortalarında bir yeri işaret ederek.

Harry de aynı yere baktı. Gözü önce, uzun öğretmenler masasının merkezinde, gümüşi yıldızlar serpiştirilmiş koyu mor cüppesi ve buna uygun şapkasıyla, yüksek arkalıklı altın koltuğunda oturan Profesör Dumbledore'a takıldı. Dumbledore'un başı, yanında oturmuş, kulağına bir şeyler fısıldayan kadına doğru eğilmişti. Harry kadın için, birinin evde kalmış teyzesine benziyor diye düşündü: Tıknazdı, kısa, kıvırcık ve fare kahverengisi saçları vardı, cüppesinin üzerine giydiği ponponlu hırkanın rengine uygun, korkunç bir pembe saç bandı takmıştı. Sonra kadehinden bir yudum almak için başını hafifçe çevirdi ve Harry solgun, kurbağa gibi bir yüz ve bir çift pırtlak, torba torba göz görerek küçük bir şok geçirdi. Kadını tanıyordu.

"Umbridge denen kadın bu!"

"Kim?" dedi Hermione.

"Duruşmamda o da vardı, Fudge'ın yanında çalışıyor!"

"Güzel hırka," dedi Ron, sahte bir gülüşle.

Hermione kaşlarını çatarak, "Fudge'ın yanında çalışıyor!" diye tekrarladı. "Burada ne işi var o zaman?"

"Bilmem..."

Hermione kısık gözlerle öğretmenler masasını süzdü.

"Hayır," diye mırıldandı, "hayır, olamaz elbette..."

Harry onun ne demek istediğini anlamadı, ama sormadı. Dikkatini, birden öğretmenler masasının arkasında beliren Profesör Grubbly-Plank çekmişti. Profesör masanın sonuna kadar gitti ve Hagrid'e ait koltuğa oturdu. Demek ki birinci sınıflar gölü geçip şatoya varmışlardı. Gerçekten de, birkaç saniye sonra Giriş Salonu'nun kapıları açıldı. Epey korkmuş görünen birinci sınıflar, başlarında Profesör McGonagall'la, uzun bir sıra halinde Büyük Salon'a girdi. Profesör McGonagall elinde bir tabure taşıyordu. Taburenin üzerindeyse, adamakıllı yama görmüş ve delikleri örülmüş, hayli

yıpranmış, kenarına yakın bir yerde geniş bir yarığı bulunan, kadim bir büyücü şapkası vardı.

Büyük Salon'daki konuşma sesleri dindi. Birinci sınıflar öğretmenler masasının önünde, yüzleri öğrencilere dönük olarak sıralandı ve Profesör McGonagall tabureyi özenle onların önüne koydu, sonra da geri çekildi.

Mum ışığında birinci sınıfların yüzlerine soluk bir parıltı vuruyordu. Sıranın tam ortasındaki küçük bir oğlanın titriyor gibi bir hali vardı. Harry bir an, kendisinin orada durmuş, hangi binaya ait olduğunu tayin edecek meçhul testi beklerken nasıl da dehşet duymuş olduğunu hatırladı.

Bütün okul nefesini tutup bekledi. Sonra şapkanın kenarına yakın yerdeki yarık, bir ağız gibi açıldı ve Seçmen Şapka şarkısına başladı:

Eskiden ben henüz gençken
Ve Hogwarts yepyeniyken
Soylu okulumuzun kurucuları
Hiç düşünmezdi ayrılmayı.

Ortaktı çünkü özlemleri,
Tek amaçta birleşmişlerdi:
Dünyanın en iyi büyü okulunda
Bilgilerini aktarmaktı emelleri.

"Birlikte kurup öğreteceğiz!"
Dört iyi dost bu kararı verdi
Gün gelip de ayrılabilecekleri
Akıllarından bile geçmezdi.

Slytherin'le Gryffindor gibi.
Ýyi dostu nerde bulursun?

Velev ki aklına gelen örnek
Hufflepıuff'la Ravenclaw olsun...

Ýşler nasıl kötü gidebilirdi?
Böyle dostluklar çöker miydi?
Eh, ben oradaydım, anlatayım size
O hüzünlü, kederli hikâyeyi.

Dedi ki Slytherin,
"Biz sadece soyu en saf olanları eğitelim."
Dedi ki Ravenclaw,
"Zekâsı en güçlü olanlara ders verelim."

Dedi ki Gryffindor,
"Öğrencilerimiz kahramanlıkla ünlenmiş olmalı."
Dedi ki Hufflepuff,
"Hepsine öğretirim, hiçbirini birbirinden ayırmam."

Bu farklılıklar başlangıçta
Pek anlaşmazlığa yol açmadı.
Neden derseniz, dört kurucunun da
Ýstediğini alacağı bir binası vardı.

Onun için Slytherin sadece safkan,
Kendi gibi kurnaz büyücüleri seçti,
Ravenclaw ince eledi sık dokudu,
Bir tek en zekilere ders verdi.

En cesurlar, en cüretkârlarsa
Yiğit Gryffindor'a gitti.
Ýyi kalpli Hufflepuff ötekileri aldı
Ve onlara tüm bilgisini aktardı.

Böylece binalarla kurucuları
Sürdürdü o sağlam, has dostluklarını.
Ve Hogwarts uyum içinde geçirdi
Nice mutlu yılları.

Sonra aramıza anlaşmazlık girdi.
Hata ve korkularımızla beslendi.
Vaktiyle dört direk misali.
Okulumuzu ayakta tutan dört bina
Birbirine cephe alıp bölündü.

Hepsi çalıştı hâkim olmaya.
Bir süre herkes bekledi
Okul vakitsiz kapanacak dendi.
Düello ve savaş yüzünden
Dostun dostla çarpışmasından.

Ve sonunda o sabah geldi
Ýhtiyar Slytherin terk edip gitti.
Doğru, gerçi bitmişti mücadele
Ama keder yerleşti yüreğimize.

Ve dört kurucunun sayısı
Böylece üçe indi ineli
Binalar hiç tam birleşmedi
Eskiden amaçlandığı gibi.

Şimdi Seçmen Şapka burada
Bilinmedik bir şey yok ortada.
Sizi binalara ayırıyorum
Çünkü bunun için buradayım.

Ama bu yıl daha ileri gideceğim
Şarkımı can kulağıyla dinleyin:
Sizi ayırmaya mahkûm olsam da
Bu hâlâ yanlış geliyor bana.

Olsun, yapmam gerek görevimi
Her yıl dörde bölmeliyim sizleri.
Yine de merak ediyorum, acaba
Seçme, korktuğum sona yol açmaz mı diye.

Ah, tehlikeleri bilin, okuyun işaretleri
Diye tarih uyarıyor bizi.
Çünkü Hogwarts'ımız tehlikede
Ölümcül dış düşmanların tehdidinde.

Ýşte onun için birleşmeliyiz
Yoksa içten ufalanır gideriz.
Size söyledim, uyardım sizi...
Hadi, başlasın seçme şimdi.

Şapka bir kez daha hareketsiz kaldı; bir alkış koptu ama, Harry'nin hatırladığı kadarıyla bu alkış ilk kez mırıltılar ve fısıltılarla kesiliyordu. Büyük Salon'un her yerinde öğrenciler yanındakilerle fikir alışverişinde bulunuyordu. Herkesle birlikte alkışlayan Harry, onların ne konuştuğunu tam olarak biliyordu.

Ron, kaşları kalkık, "Bu yıl biraz dallanıp budaklandı, değil mi?" dedi.

"Çok haklısın, aynen öyle oldu," dedi Harry.

Seçmen Şapka genellikle dört Hogwarts binası için gereken farklı nitelikleri ve kendisinin bunları Seçmedeki rolünü tanımlamakla

yetinirdi. Harry onun daha önce okula nasihatte bulunduğunu hiç hatırlamıyordu.

Hermione, biraz endişeli bir sesle, "Acaba daha önce hiç uyarıda bulunmuş muydu?" diye sordu.

Neredeyse Kafasız Nick, Neville'in içinden ona doğru eğilerek (Neville ürktü; bir hayaletin içinizden geçip eğilmesi çok rahatsız edici bir şeydi), bilmiş bilmiş, "Evet, elbette," dedi. "Şapka okula gereken uyarıda bulunmayı bir onur borcu saymıştır hep, ne zaman -"

Ama birinci sınıfların isimlerinin yazılı olduğu listeyi okumak üzere bekleyen Profesör McGonagall, fısıldaşan öğrencilere yakıcı bakışlar atıyordu. Mırıldanmalar bıçakla kesilmiş gibi sona ererken, Neredeyse Kafasız Nick dudaklarına saydam bir parmak götürerek resmi bir tavırla dimdik oturdu. Profesör McGonagall kaşlarını çatarak dört bina masasına da son bir bakış attı, sonra da gözlerini önündeki uzun parşömen parçasına indirip ilk adı okudu:

"Abercrombie, Euan."

Harry'nin daha önce gördüğü dehşete düşmüş oğlancık sendeleyerek ilerledi ve Şapka'yı başına geçirdi; Şapka'nın anında omuzlarına düşmesini engelleyen tek şey, kepçe kulakları oldu. Şapka bir an düşündü, sonra kenarına yakın olan yarık yine açıldı ve bağırdı:

"Gryffindor!"

Euan Abercrombie yalpalayarak masalarına gelip, yüzünde sanki yer yarılsa da içine girse ve bir daha kimse ona bakmasa çok memnun olacakmış gibi bir ifadeyle otururken, diğer Gryffindor'larla birlikte Harry de onu alkışladı.

Birinci sınıfların uzun sırası yavaş yavaş kısaldı. Harry, isimlerin okunmasıyla Seçmen Şapka'nın kararları arasındaki duraklamalarda, Ron'un karnının guruldadığını duyabiliyordu. Sonunda, "Zeller, Rose" Hufflepuff'a seçildi ve Profesör Dumbledore ayağa kalkarken, Profesör McGonagall Şapka ile tabureyi alıp uzaklaştı.

Harry, müdüre karşı son zamanlardaki kızgınlığına rağmen, Dumbledore'u hepsinin önünde ayakta dururken görünce biraz sakinleşti. Hagrid'in yokluğu, ejderhamsı atlar derken, özlemle beklediği Hogwarts'a dönüş, bildik bir şarkıdaki ahenksiz notalar misali umulmadık sürprizlerle dolu çıkmış gibi geliyordu Harry'ye. Ancak hiç değilse bu, olması gerektiği gibiydi: Ders yılı başlangıcı şöleninden önce müdürün, hepsini selamlamak için ayağa kalkışı.

Dumbledore, kolları iki yana ardına kadar açılmış, dudaklarında geniş bir gülümsemeyle ve çınlayan bir sesle, "Yeni gelenler," dedi, "hoşgeldiniz! Eski kurtlar - sizi yine görmek ne güzel! Nutuk çekmenin de bir sırası vardır, ama şimdi sırası değil. Yumulun!"

Dumbledore zarif bir şekilde oturup, tabağıyla arasına girmesin diye uzun sakalını omzundan arkaya atarken, takdir dolu kahkahalar ve ani alkışlar yükseldi - çünkü yiyecekler yoktan var olmuştu; beş uzun masa etlerin, böreklerin, sebze tabaklarının, ekmeklerin, sosların ve sürahiler dolusu balkabağı suyunun altında gıcırdıyordu.

Ron, bir tür özlem iniltisiyle, "Mükemmel," dedi ve en yakındaki pirzola tabağını kaptığı gibi, Neredeyse Kafasız Nick'in imrenen bakışları altında, içindekileri kendi tabağına yığmaya koyuldu.

Hermione hayalete, "Seçme'den önce ne diyordun?" diye sordu. "Şapka'nın uyarıda bulunması hakkında hani?"

"Ah, evet," dedi Nick. Bakışlarını, şimdi adeta müstehcen sayılacak bir coşkuyla fırında patates yemekte olan Ron'dan uzaklaştırmak için bir neden bulduğuna memnun görünüyordu. "Evet, Şapka'nın daha önce birkaç kez uyarıda bulunduğunu duydum, bunu hep okul için büyük tehlike gördüğü dönemlerde yapıyor. Ve tabii ki her seferinde aynı nasihati veriyor: Birlik olun, içeriden güçlü olun."

"Öör bi şopkoyza oggun telligete ulduunu ördenliyo?" dedi Ron.

Ağzı öyle doluydu ki, Harry onun herhangi bir ses çıkarabilmesinin bile büyük bir başarı olduğunu düşündü.

Hermione iğrenerek bakarken, Neredeyse Kafasız Nick kibar kibar, "Pardon, pek anlayamadım," dedi. Ron muazzam bir çaba sonucu

ağız dolusu yemeğini yuttuktan sonra, "Eğer bir şapkaysa okulun tehlikede olduğunu nerden biliyor?" dedi.

"En ufak bir fikrim yok," dedi Neredeyse Kafasız Nick. "Tabii, Dumbledore'un odasında yaşıyor, oradan bir şeyler kapmış olabilir sanırım."

Harry, bütün gözlerin Draco Malfoy'da olduğu Slytherin masasına bakarak, "Ve bütün binaların dost olmasını istiyor, öyle mi?" diye sordu. "Çok bekler."

"Bak ama, böyle bir tavrı benimsememelisin," dedi Nick, sitem edercesine. "İşin anahtarı, barış içinde işbirliği. Biz hayaletler, ayrı binalara ait olsak bile, dostluk bağlarımızı sürdürüyoruz. Gryffindor ile Slytherin arasındaki rekabete rağmen, ben Kanlı Baron'la tartışmayı hayal dahi etmem."

"Ondan ödün patlıyor da ondan" dedi Ron.

Neredeyse Kafasız Nick fevkalade gücenmiş göründü.

"Ödü patlamak mı? Umarım ki ben, Sir Nicholas de Mimsy-Porpington, ömrümde korkaklık suçunu hiç işlememişimdir! Damarlarımda akan asil kan -"

"Ne kanı?" diye sordu Ron. "Yani sen şimdi damarlarında hâlâ -"

"Lafın gelişi!" dedi Neredeyse Kafasız Nick. Artık öyle kızmıştı ki, kısmen kopmuş boynunun üstünde başı tekinsizce titriyordu. "Hangi kelimeyi istersem onu kullanma hakkına halen sahip olduğumu varsayıyorum, her ne kadar yeme ve içmenin zevkleri benden esirgense de! Ama yine de sizi temin ederim ki, öğrencilerin ölümümle alay etmesine alışkınım!"

Hermione, Ron'a hiddet dolu bir bakış atarak, "Nick, o aslında sana gülmüyordu!" dedi.

Ne yazık ki Ron'un ağzı yine patlama noktasına kadar dolmuştu ve ancak, "Niödüm teni üdmeg dööldi," diyebildi, Nick'in de bunu yeterli bir özür saymadığı anlaşılıyordu. Havaya yükselerek tüylü şapkasını düzeltti ve onların yanından uzaklaşıp masanın öbür ucuna giderek Colin ve Dennis Creevey kardeşlerin ortasına oturdu.

"Aferin sana, Ron," diye çıkıştı Hermione.

"Ne olmuş?" dedi Ron kızgınlıkla, nihayet ağzındakileri yutmayı başarmıştı. "Basit bir soru da soramaz mıyım yani?"

"Unut gitsin," dedi Hermione, sinirli sinirli. İkisi yemeğin geri kalanını küskün bir sessizlik içinde geçirdiler.

Harry onların atışmasına öyle alışkındı ki, barıştırma zahmetine katlanmadı; bifteğiyle böbrekli böreğini, sonra da koca bir tabak dolusu en sevdiği melas tartını hiç ara vermeden yemekle vaktini daha iyi değerlendireceğini düşündü.

Bütün öğrenciler yemeklerini bitirmiş ve salondaki gürültü düzeyi yeniden tırmanmaya başlamıştı ki, Dumbledore bir kez daha ayağa kalktı. Konuşmalar hemen kesildi, herkes başını müdüre çevirdi. Harry'nin üzerine şimdi hoş bir rehavet çökmüştü. Dört direkli karyolası, harika bir şekilde sıcak ve yumuşak, yukarıda bir yerde onu bekliyordu...

"Eh, artık hepimiz bir görkemli şöleni daha hazmediyor olduğumuza göre, her zamanki ders yılı başlangıcı duyuruları için birkaç dakika dikkatinizi bana vermenizi rica ediyorum,"

dedi.

"Birinci sınıflar okul arazisindeki Orman'ın öğrencilere yasak olduğunu bilmeli - daha büyük öğrencilerimizden bir kısmının da şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekiyor."

(Harry, Ron ve Hermione birbirlerine bakıp alaylı alaylı güldüler.)

"Hadememiz Mr. Filch benden, dört yüz altmış ikinci kere söylediğini de hatırlatarak, hepinizi dersler arasında koridorlarda sihre ve başka bir sürü şeye izin verilmediği konusunda uyarmamı

istedi, ki hepsi şu anda Mr. Filch'in odasının kapısına asılmış olan kapsamlı listeden kontrol edilebilir.”

"Bu yıl öğretmen kadromuzda iki değişiklik var. Sihirli Yaratıkların Bakımı dersini verecek olan Profesör Grubbly-Plank'i yeniden aramızda görmekten mutluyuz; yeni Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenimiz Profesör Umbridge'i takdim etmekten de memnuniyet duyuyoruz."

Kibar ama coşkudan hayli uzak alkışlar duyuldu. Bu arada Harry, Ron ve Hermione birbirlerine hafifçe paniğe kapılmış bakışlar attılar; Dumbledore, Grubbly-Plank'in ne süreyle ders vereceğini söylememişti.

Dumbledore devam etti:

"Binaların Quidditch takımları için seçmelere gelince -"

Sözünü yarıda keserek, bir şeyler sorarcasına Profesör Umbridge'e baktı. Umbridge ayakta dururken de otururkenki halinden uzun olmadığı için, bir an kimse Dumbledore'un neden konuşmasını kestiğini anlamadı, ama sonra Profesör Umbridge "Ehem, ehem" diye boğazını temizledi. Böylece, ayağa kalktığı ve bir konuşma yapmaya hazırlandığı anlaşıldı.

Dumbledore sadece bir an için şaşırmış göründü, sonra zarafetle yerine oturdu ve hayatta en büyük arzusu onun konuşmasını dinlemekmiş gibi ilgiyle Profesör Umbridge'e baktı. Diğer öğretmenler ise hayretlerini saklamada o kadar hünerli değildi. Profesör Sprout'un kaşları, uçuşan saçları içinde kayboldu, Profesör McGonagall'ın dudakları Harry onu bildi bileli gördüğü en ince çizgi halini aldı. Daha önce hiçbir yeni öğretmen Dumbledore'un sözünü kesmemişti. Çocukların çoğu pis pis gülüyordu; bu kadın Hogwarts'ta işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordu besbelli.

Profesör Umbridge yapmacık ve aptalca bir gülümsemeyle,

"Teşekkürler, Müdür Bey,"

dedi,

"bu nazik hoşgeldiniz sözleri için."

Sesi tizdi ve küçük bir kız sesine benziyordu, kesik kesik konuşuyordu; Harry'yi bir kez daha ona karşı, kendine açıklayamadığı güçlü bir antipati dalgası sardı. Bütün bildiği, aptal sesinden ponponlu pembe hırkasına varana kadar onun her şeyinden nefret ettiğiydi. Kadın küçük bir öksürükle yine boğazını temizledi ("ehem, ehem") ve devam etti.

"Evet, Hogwarts'a dönmenin çok güzel olduğunu söylemeliyim!"

Gülümseyince sipsivri dişleri ortaya çıktı.

"Böylesine mutlu küçük yüzleri bana çevrilmiş görmek de çok güzel!"

Harry çevresine bir göz attı. Onun görebildiği yüzlerin hiçbirinde mutlu bir hal yoktu. Tam tersine, hepsi kendilerine beş yaşındaymışlar gibi hitap edilmesi karşısında şaşırıp kalmışlardı.

"Hepinizi tanımayı heyecanla bekliyorum, çok iyi dost olacağımıza da eminim!"

Öğrenciler bunu duyunca bakıştılar; bir kısmı sırıttıklarını anca saklayabiliyordu.

Parvati, "Onun dostu olurum ama bir şartla: O hırkayı giymemi istemesin," diye fısıldadı Lavender'a; ikisi de sessiz bir kikirdeme nöbetine kapıldılar.

Profesör Umbridge yeniden boğazını temizledi ("ehem, ehem"), ama devam ettiğinde, pek de kesik kesik konuşmuyordu. Artık daha ciddi bir hali vardı, şimdi kelimeleri donuk, ezberlenmiş bir tona bürünmüştü.

"Sihir Bakanlığı her zaman genç cadılarla büyücülerin eğitiminin hayati önem taşıdığı kanısında olmuştur. Doğuştan sahip olduğunuz ender yetenekler eğer özenli bir öğrenimle beslenmez ve bilenmezse, hiçbir şey ifade etmez. Sadece büyücü topluluğuna özgü olan kadim becerileri yitirmememiz için bunların kuşaktan kuşağa geçirilmesi gerekir. Atalarımızın biriktirdiği sihirli bilginin definesi, soylu öğretmenlik mesleğinin çağrısına cevap vermiş olanlar tarafından korunmalı, tamamlanmalı ve parlatılmalıdır."

Profesör Umbridge bir an durakladı ve eğilip diğer öğretmenlere selam verdi, hiçbiri ona karşılık vermedi. Profesör McGonagall'ın kara kaşları öyle bir çatılmıştı ki, resmen atmacaya benziyordu ve Harry onun, Umbridge bir kez daha "ehem, ehem" deyip konuşmasına devam ederken, Profesör Sprout'la anlamlı bir şekilde bakıştığını gördü.

"Hogwarts'ın her müdür ve müdiresi, bu tarihi okulu yönetmek gibi zorlu bir göreve yeni bir şey katmıştır. Böyle de olması gerekir, çünkü ilerleme olmazsa, ortaya durgunluk ve çürüme çıkar. Buna karşılık, sırf ilerleme uğruna yapılan ilerleme de teşvik edilmemeli, çünkü denenmiş ve sınanmış geleneklerimiz çoğu kez değişiklik gerektirmez. Öyleyse, eski ile yeni, kalıcılık ile değişim, gelenek ile yenilik arasında bir denge diyoruz..."

Harry dikkatinin dağıldığını hissetti, sanki beyni dalga boyunu bir yakalıyor bir kaçırıyordu. Ne zaman Dumbledore konuşsa Salon'u dolduran sessizlik, öğrencilerin baş başa verip fısıldaşmaya ve kıkırdamaya başlamasıyla bozulmuştu. Ravenclaw masasında Cho Chang arkadaşlarıyla hararetli bir şekilde sohbet ediyordu. Cho'nun biraz ötesinde Luna Lovegood yine Dırdırcı'yı çıkarmıştı. Bu arada Hufflepuff masasında Ernie Macmillan, Profesör Umbridge'e hâlâ gözlerini dikmiş bakan az sayıda kişi arasındaydı, ama gözleri cam gibiydi. Harry onun sırf göğsünde ışıldayan yeni sınıf başkanı rozetinin hakkını verme çabasıyla dinliyormuş gibi göründüğünden emindi.

Profesör Umbridge dinleyicilerinin kıpırdaştıklarının farkına varmamış gibiydi. Harry, burnunun dibinde büyük bir ayaklanma patlak verse bile onun konuşmasına devam edeceği izlenimine kapıldı. Ne var ki, öğretmenler hâlâ büyük bir dikkatle dinliyordu ve Hermione de Umbridge'in ağzından çıkan her kelimeyi yiyip yutuyor gibiydi; ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu kelimeler onun damak tadına pek uymuyordu.

"... çünkü kimi değişiklikler olumlu sonuçlar verirken, zamanla kimilerinin de yargı hataları olduğu anlaşılacaktır. Bu arada, kimi eski alışkanlıklar sürdürülecektir, ki doğrusu da budur, buna karşılık modası geçmiş ve aşınmış olan kimileri ise terk edilmelidir. Öyleyse, yeni bir açıklık, etkinlik ve sorumluluk çağına, korunması gerekeni korumaya, mükemmelleştirilmesi gerekeni mükemmelleştirmeye ve yasaklanması gereken uygulamaları da budamaya kararlı şekilde ilerleyelim."

Umbridge oturdu. Dumbledore alkışladı. Öğretmenler de ona uydu, ama Harry bazılarının ellerini sadece bir ya da iki kere çırptığını fark etti. Birkaç öğrenci de alkışa katıldı, ama geri kalanlar sadece birkaç kelimesini dinledikleri konuşmanın sona ermesiyle gafil avlandı; onlar doğru dürüst alkışlamaya başlamadan önce, Dumbledore yeniden ayağa kalkmıştı bile.

"Teşekkürler, Profesör Umbridge, çok aydınlatıcı bir konuşmaydı."

dedi, ona doğru eğilerek.

"Şimdi, dediğim gibi, Quidditch seçmeleri..."

"Gerçekten de aydınlatıcıydı," dedi Hermione alçak sesle.

Ron, yüzünde sıkıntıdan patlamış bir ifadeyle Hermione'ye dönerek, yavaşça, "Hoşuma gitti demeyeceksin herhalde!" dedi. "Bu, ömrümde duyduğum en sıkıcı konuşmaydı ve unutma ki ben Percy'le büyüdüm."

"Aydınlatıcı dedim, hoş demedim," dedi Hermione. "Birçok şeyi açıklıyordu."

"Sahi mi?" dedi Harry hayretle. "Bana düpedüz laf salatası gibi geldi."

Hermione ürkütücü bir tavırla, "Salatanın içine önemli şeyler gizlenmişti," dedi.

"Öyle mi?" dedi Ron, boş boş.

“ '*Sırf ilerleme uğruna yapılan ilerleme de teşvik edilmemeli*' ye ne dersin? Ya da '*yasaklanması gereken uygulamaları da budamaya*' ?"

Ron sabırsızca, "Ee, ne demek oluyor yani?" diye sordu.

Hermione, tekinsiz bir havayla, "Ne demek oluyor söyleyeyim," dedi. "Bakanlık Hogwarts'a müdahale ediyor demek oluyor."

Çevrelerinde büyük bir uğultu ve gümbürtü başlamıştı. Anlaşılan Dumbledore az önce öğrencilerin dağılmalarına izin vermişti, çünkü herkes ayağa kalkmış, salonu terk etmeye hazırlanıyordu. Hermione de ayağa fırladı, telaşlanmış görünüyordu.

"Ron, bizim birinci sınıflara nereye gideceklerini göstermemiz gerekiyor!"

"Ha, evet," dedi Ron, belli ki unutmuştu. "Hey - hey, size söylüyorum! Yerden bitmeler!"

"Ron!"

"E öyleler ama, ufacıklar..."

"Biliyorum, ama yine de onlara yerden bitme diyemezsin! - Birinci sınıflar!" diye emir verircesine seslendi Hermione. "Buradan lütfen!"

Bir grup yeni öğrenci Gryffindor ile Hufflepuff masalarının arasından utangaç utangaç yürüdü, hepsi de başı çekmemeye çalışıyordu. Sahiden de çok küçük görünüyorlardı; Harry kendisinin buraya geldiğinde o kadar küçük görünmediğinden emindi. Onlara sırıttı. Euan Abercrombie'nin yanındaki sarışın bir çocuk taş kesilmişe döndü; Euan'ı dirseğiyle dürttü ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Euan Abercrombie de aynı derecede korkmuş göründü ve Harry'ye dehşet dolu bir bakış attı; Harry, yüzündeki sırıtmanın Kokanözsu gibi silinip gittiğini hissetti.

Ron ve Hermione'ye, "Sonra görüşürüz," dedi ve yanından geçtiklerinin fısıldamalarını, gözlerini dikip bakmalarını ve onu işaret etmelerini görmezden gelmek için elinden geleni yaparak tek başına Büyük Salon'dan çıktı. Giriş Salonu'ndaki kalabalığın içinden geçerken gözlerini sabit bir şekilde ileriye dikmişti. Sonra mermer merdivenden hızla çıktı, kendisinin bildiği bir iki kestirme yola saptı. Kısa süre sonra kalabalığın büyük bölümünü ardında bırakmıştı.

Çok daha boş olan üst kat koridorlarından geçerken, böyle bir şeyi beklememekle aptallık ettiğini düşündü öfkeyle. Elbette herkes gözünü ona dikip bakacaktı; iki ay önce Üçbüyücü labirentinden, kollarında bir okul arkadaşının cesediyle çıkmış ve Lord Voldemort'un yeniden güçlendiğini iddia etmişti. Geçen ders yılında, hepsi eve dönmeden önce durumu açıklayacak vakti olmamıştı - yani, bütün okula o mezarlıktaki korkunç olayları ayrıntılı biçimde anlatmak içinden gelmiş olsaydı bile.

Harry, Gryffindor Ortak Salonu'na giden koridorun sonuna gelmişti, yeni parolayı bilmediğini ise ancak Şişman Hanım'ın portresi önünde durunca hatırladı.

"Şey..." dedi kederli kederli. Başını kaldırıp, bir taraftan pembe saten elbisesinin katlarını düzelten, bir taraftan da onu sert sert süzen Şişman Hanım'a baktı.

Şişman Hanım, kibirli bir edayla, "Parola yoksa, giriş de yok," dedi.

"Harry, ben biliyorum!" Birisi soluk soluğa arkasından geliyordu, geri dönünce Neville'in ona doğru koştuğunu gördü. "Bil bakalım ne oldu? Bir kez olsun parolayı sahiden hatırlayacağım -" Trende onlara gösterdiği küçük, bodur kaktüsü salladı. "Mimbulus Mimbletonia!"

"Doğru," dedi Şişman Hanım, portresi savrulup onlara doğru bir kapı gibi açıldı, arkasındaki duvarda daire halinde bir delik ortaya çıktı; Harry ile Neville buraya tırmandı.

Gryffindor Ortak Salonu her zamanki kadar sıcak görünüyordu, harap yumuşak koltuklarla ve sallanan eski masalarla dolu, rahat, daire şeklinde bir kule odasıydı. Şöminedeki ateş neşeyle çıtırdıyordu ve birkaç kişi, yatakhanelerine gitmeden önce burada ellerini ısıtıyordu; odanın öbür yanında Fred ve George Weasley ilan tahtasına bir şey asıyorlardı. Harry, iyi geceler anlamında onlara el salladı ve dosdoğru erkekler yatakhanesinin kapısına yöneldi; o anda canı kimseyle konuşmak istemiyordu pek. Neville de arkasından geldi.

Dean Thomas ile Seamus Finnigan yatakhaneye önceden gelmişlerdi, yataklarının yanındaki duvarları posterler ve fotoğraflarla kaplamakla meşguldüler. Harry kapıyı itip açarken konuşuyorlardı ama, onu gördükleri anda sustular. Harry, acaba kendisi hakkında mı konuşuyorlardı diye merak etti, yoksa paranoyak mı olmuştu?

"Selam," dedi, kendi sandığının yanına gidip onu açarak.

West. Ham'in renklerinde bir pijama giymekte olan Dean, "Hey, Harry," dedi. "Tatilin iyi geçti mi?"

"Fena sayılmaz," diye mırıldandı Harry, çünkü bu tatilin hikâyesini tam olarak anlatmaya kalksa hani neredeyse gecenin sonuna kadar sürerdi, bunu da kaldıracak hali yoktu. "Ya senin?"

"Ha, iyiydi," diye kıkırdadı Dean. "En azından, bana anlattıklarına bakılırsa, Seamus'ınkinden iyi."

"Niye, ne oldu, Seamus?" diye sordu Neville, Mimbulus Mimbletonia'sını şefkatle yatağının yanındaki komodinin üstüne koyarken. Seamus hemen cevap vermedi, Kenmare Kerkenezleri Quidditch takımı posterini düzeltmeye nedense biraz fazla özen gösteriyordu. Sonra, sırtı hâlâ Harry'ye dönük şekilde, "Annem geri gelmemi istemedi," dedi.

"Ne?" dedi Harry, cüppesini çıkarırken kalakalmıştı.

"Benim Hogwarts'a dönmemi istemedi."

Seamus sırtını posterine verdi ve yine de Harry'ye bakmayarak pijamasını sandığından çıkardı.

"İyi ama - neden?" dedi Harry hayretle. Seamus'ın annesinin cadı olduğunu biliyordu ve bu yüzden de neden böyle Dursley'ler gibi davrandığını anlayamıyordu.

Seamus pijamasının düğmelerini iliklemeyi bitirene kadar cevap vermedi.

Ölçülü bir sesle, "Şey," dedi, "sanırım... senin yüzünden."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Harry hemen.

Kalbi hızla çarpıyordu. Belli belirsiz bir şekilde, üstüne karanlık bir bulutun çökmek üzere olduğunu hissediyordu.

"Şey," dedi Seamus yeniden, hâlâ Harry'le göz göze gelmekten kaçınarak, "o... eee... yani, sadece sen değil, Dumbledore da var..."

"Gelecek Postası'na mı inanıyor?" dedi Harry. "Benim bir yalancı, Dumbledore'un da bunağın teki olduğunu mu düşünüyor?"

Seamus başını kaldırıp ona baktı.

"Evet, öyle bir şey."

Harry hiçbir şey söylemedi. Asasını komodinin üstüne attı, cüppesini çekip çıkardı, öfkeyle sandığına tıktı ve sandığın içinden pijamasını çekti. Bıkmıştı artık bundan: herkesin gözlerini üzerine

diktiği, hakkında konuştuğu kişi olmaktan. Biri olsun bilseydi, bir tanesi olsun bütün bu şeylerin başına gelen kişi olmanın ne anlama geldiğini bilseydi... Mrs. Finnigan'ın en ufak bir fikri yoktu, aptal kadın, diye düşündü hınçla.

Yatağına yattı, perdeleri çekmek için uzandı, ama daha o çekemeden, Seamus, "Baksana..." dedi, "ne oldu o gece, hani... biliyorsun işte... Cedric Diggory'le falan?"

Seamus aynı anda hem sinirli, hem hevesli izlenimi uyandırıyordu. Bir terlik almaya çalışarak sandığının üzerine eğilmiş olan Dean tuhaf bir şekilde hareketsiz kaldı ve Harry onun da kulak kesilmiş dinlediğini anladı.

"Niye soruyorsun ki bana?" diye cevabı yapıştırdı Harry. "Sen de annen gibi Gelecek Postası okusana. Bilmen gereken her şey var orda."

Seamus, "Anneme dil uzatma," diye tersledi.

"Bana yalancı diyen herkese dil uzatırım," dedi Harry.

"Benimle böyle konuşma!"

"Seninle nasıl istersem öyle konuşurum," dedi Harry, aniden öyle öfkelenmişti ki, asasını komodinin üzerinden kaptı. "Eğer yatakhaneyi benimle paylaşmak sana zor geliyorsa, taşınabilir miyim diye gidip McGonagall'a sorarsın... anneciğin de üzülmemiş olur -"

"Annemi bu işe karıştırma, Potter!"

"Neler oluyor burda?"

Ron kapıda görünmüştü. Önce, yatağında diz çökmüş, asasını Seamus'a doğrultmuş Harry'ye, sonra da yumruklarını kaldırmış, ayakta duran Seamus'a baktı.

"Anneme dil uzatıyor!" diye feryat etti Seamus.

"Ne?" dedi Ron. "Harry böyle bir şey yapmaz - annenle tanıştık, onu severiz..."

Harry, avazı çıktığı kadar, "O dediğin, annesi iğrenç Gelecek Postası'nın benim hakkımda yazdığı her şeye inanmaya başlamadan önceydi!" diye bağırdı.

"Haa," dedi Ron. Olan biteni anladığını gösteren bir ifade, çilli yüzüne yavaş yavaş yayıldı. "Haa... anlaşıldı."

"Hem, biliyor musun?" dedi Seamus hararetle, Harry'ye kin dolu bir bakış attı. "Haklı da, artık onunla aynı yatakhaneyi paylaşmak istemiyorum, deli o."

"Çizmeyi aşıyorsun, Seamus," dedi Ron, kulakları kızarmaya başlayarak - ki bu daima bir tehlike işaretiydi.

"Aşıyorum, öyle mi?" diye haykırdı Seamus, Ron'un tersine onun beti benzi atmıştı. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen için söylediği bütün o saçmalıklara inanıyor musun, sence o gerçeği mi söylüyor?"

"Evet, öyle!" dedi Ron öfkeyle.

"Öyleyse sen de delisin," dedi Seamus, tiksintiyle.

"Öyle mi? Eh, üzgünüm ahbap ama, aynı zamanda sınıf başkanıyım!" dedi Ron, parmağıyla göğsünü dürterek. "Yani, cezaya kalmak istemiyorsan, ağzından çıkana dikkat et!"

Seamus birkaç saniye süreyle, sanki aklından geçenleri söylemek karşılığında cezaya kalmanın makul bir bedel olduğunu düşünüyormuş gibi göründü; ama nefret dolu bir ses çıkararak sırtını döndü, yatağına sıçradı ve perdeleri öyle bir şiddetle çekti ki, perdeler yataktan kopup tozlu bir yığın halinde yere düştü. Ron gözlerinden ateş saçarak önce Seamus'a, sonra Dean'la Neville'e baktı.

Saldırgan bir edayla, "Başka kimsenin ana babasının Harry'le bir sorunu var mı?" dedi.

"Benim annemle babam Muggle, abi," diye omuz silkti Dean. "Hogwarts'taki ölümler falan hakkında hiçbir şey bilmiyorlar, çünkü onlara söyleyecek kadar aptal değilim."

"Sen annemi tanımıyorsun, herkesin ağzından her türlü lafı alır!" diye çıkıştı Seamus. "Hem senin annenle baban Gelecek Postası

almıyor. Müdürün kafayı üşüttüğü için Büyüceşûra'dan da, Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu'ndan da atıldığını bilmiyorlar -"

"Büyükannem bunun saçmalık olduğunu söylüyor," dedi Neville, çocuk gibi ince bir sesle. "Diyor ki, tepe aşağı giden Dumbledore değil, Gelecek Postası'ymış. Aboneliğimizi iptal ettirdi. Biz Harry'ye inanıyoruz," dedi Neville, sade bir şekilde. Yatağına yattı, örtüyü çenesine kadar çekip baykuş gibi onun üstünden Seamus'a baktı. "Büyükannem hep Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in bir gün geri döneceğini söylerdi. Eğer Dumbledore geri döndü diyorsa dönmüştür, diyor."

Harry'nin içinde Neville'e karşı bir minnet duygusu kabardı. Ötekiler hiçbir şey söylemedi. Seamus asasını çıkardı, onu kullanarak yatak perdelerini yeniden yerine taktı ve arkalarında gözden kayboldu. Dean yatağına yattı, arkasını döndü ve sustu. Neville'in de artık söyleyecek bir şeyi kalmamış gibiydi, üzerine ay ışığının vurduğu kaktüsüne sevgiyle bakıyordu.

Ron, yanındaki yatağın çevresinde dolanıp eşyalarını kaldırırken, Harry de başını yastıklarına koyup uzandı.

Her zaman çok hoşlandığı Seamus'la yaptığı tartışmanın onu sarstığını hissediyordu. Acaba daha kaç kişi onun yalan söylediğini ya da aklını oynattığını ileri sürecekti?

Acaba Dumbledore da yaz boyunca, önce Büyüceşûra, sonra da Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu onu aralarından atarken böyle ıstırap çekmiş miydi? Yoksa Dumbledore'un aylardır Harry'le temasa geçmesine engel olan, ona duyduğu öfke miydi? Ne de olsa, ikisi de başından beri bu işin içindeydiler; Dumbledore Harry'ye inanmış, onun olaylara ilişkin anlattıklarını önce bütün okula, sonra da büyücü toplumuna ilan etmişti. Harry'nin yalancı olduğunu düşünen herkes, Dumbledore'un da ya yalancı olduğunu, ya da oyuna getirildiğini düşünmek zorundaydı...

Ron yatağına yatıp yatakhanedeki son mumu da üflerken, Harry mutsuzluk içinde, sonunda haklı olduğumuzu anlayacaklar, diye

düşündü. Ama acaba o gün gelmeden, Seamus'ınki gibi daha kaç saldırıya göğüs germek zorunda kalacaktı?

-

ON İKİNCİ BÖLÜM
PROFESÖR UMBRIDGE

Seamus ertesi sabah yıldırım hızıyla giyindi ve Harry daha ayağına çoraplarını geçiremeden yatakhaneyi terk etti. Seamus'ın cüppesinin eteği gözden kaybolurken, Harry yüksek sesle, "Acaba benimle uzun süre aynı odada kalırsa keçileri kaçıracağını mı sanıyor?" diye sordu.

Dean, okul çantasını sırtına vurarak, "Takma kafana, Harry," diye mırıldandı, "o sadece..."

Ama anlaşılan Seamus'ın ne olduğunu söyleyemeyecekti. Kısa, tuhaf bir sessizliğin ardından, onun peşinden odadan çıktı.

Neville ve Ron, Harry'ye "Bu senin sorunun değil, onun sorunu" anlamında bir bakış attılar, ama Harry pek de teselli olmadı. Acaba bu tür şeylere daha ne kadar katlanmak zorunda kalacaktı?

Beş dakika sonra Harry ile Ron kahvaltıya inerken, onlara Ortak Salon'un ortasında yetişen Hermione, "Ne oldu?" diye sordu. "Siz resmen - aman yani!"

Ortak Salon'un ilan tahtasına bakıyordu, buraya kocaman yeni bir duyuru konmuştu.

GANİ GANİ GALLEON!

Harçlığınız harcama hızınıza ayak uyduramıyor mu?

Fazladan biraz altın mı kazanmak istiyorsunuz? Basit, yarım günlük, hemen hemen acısız işler için Gryffindor Ortak Salonu'nda Fred ve George Weasley ile temas kurun.

(Başvuru sahiplerinin, iş tehlikesini peşinen kabul ettiğini üzülerek bildiririz.)

Hermione asık bir suratla, "Her şeyin bir haddi var," dedi. Fred ve George'un, ekimdeki ilk Hogsmeade hafta sonunun tarihini bildiren poster üzerine iğneledikleri duyuruyu yerinden çıkardı. "Onlarla konuşmamız gerekecek, Ron."

Ron fena halde tedirgin olmuşa benziyordu.

"Neden?"

"Biz sınıf başkanıyız da ondan!" dedi Hermione, portre deliğinden tırmanıp dışarı çıkarlarken. "Bu tür şeyleri engellemek bizim görevimiz!"

Ron hiçbir şey söylemedi. Harry onun yüzündeki somurtkan ifadeden, Fred ve George'un en sevdikleri şeyi yapmalarını engelleme fikrinin ona pek de cazip gelmediğini görebiliyordu.

"Her neyse, ne oldu, Harry?" diye devam etti Hermione, eski cadılarla büyücülerin portrelerinin dizili olduğu bir merdivenden inerlerken; portrelerdeki cadılarla büyücüler kendi aralarında sohbete dalmışlardı, onları yok sayıyorlardı. "Kafan bir şeye sahiden bozulmuş gibi."

Harry cevap vermeyince, Ron durumu özetledi: "Seamus, Harry'nin Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen konusunda yalan söylediğini sanıyor."

Harry, Hermione'nin de kendi adına kızgın bir tepki göstermesini beklerken, o içini çekti.

Kasvetle, "Evet, Lavender da öyle düşünüyor," dedi.

Harry yüksek sesle, "Onunla oturup benim yalancı, ilgi peşinde koşan gıcık biri olup olmadığım konusunda güzel güzel sohbet ettin, öyle mi?" dedi.

"Hayır," dedi Hermione, sakin sakin. "Aslında ona o koca ağzını kapalı tutmasını, senin hakkında ileri geri konuşmamasını söyledim. Ve sen de bizim boğazımıza sarılmaktan vazgeçsen hiç fena

olmayacak, Harry, çünkü farkında mısın bilemiyorum ama, Ron'la ben senin tarafındayız."

Kısa bir sessizlik oldu.

Harry alçak sesle, "Özür dilerim," dedi.

Hermione vakur bir edayla, "Mesele yok," dedi. Sonra başını iki yana salladı. "Son yıl sonu şöleninde Dumbledore ne demişti, hatırlamıyor musunuz?"

Harry ile Ron ona boş boş baktılar, Hermione yeniden içini çekti.

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen hakkında. Dedi ki: '*Onun anlaşmazlık ve düşmanlık tohumları ekme yeteneği çok büyüktür. Bununla, ancak aynı derecede güçlü bir dostluk ve güven bağı kurarak mücadele edebiliriz -*' "

Ron ona hayranlıkla bakarak, "Böyle şeyleri nasıl hatırlıyorsun?" diye sordu.

"Dinliyorum, Ron," dedi Hermione, biraz sert bir sesle.

"Ben de, ama yine de, sorsan söyleyemezdim -"

"Mesele şu ki," diye yüksek sesle bastırdı Hermione, "bu tam da Dumbledore'un sözünü ettiği şey. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen döneli henüz iki ay oldu, aramızda kavga etmeye başladık bile. Seçmen Şapka'nın uyarısı da böyleydi: Aynı safta durun, birlik olun -"

"Ve Harry de dün gece doğru söyledi," diye cevabı yapıştırdı Ron. "Bu dedikleri eğer bizim Slytherin'le dost olmamız demekse - çok bekler."

"Ben de diyorum ki, binalar arasında biraz birlik kurmaya çalışsak keşke," dedi Hermione ters ters.

Mermer merdivenin dibine varmışlardı. Dördüncü sınıftaki Ravenclaw'lardan oluşan bir sıra, Giriş Salonu'nu geçiyordu; Harry'yi görür görmez telaşla birbirlerine daha da fazla yaklaştılar; sanki sürüden ayrılana saldıracağından korkuyor gibiydiler.

Harry alaylı alaylı, "Doğru ya, gerçekten de böyle kişilerle dost olmaya çalışmalıyız," dedi.

Ravenclaw'ların ardından Büyük Salon'a girerken, üçü de içgüdüsel olarak öğretmenler masasına baktı. Profesör Grubbly-Plank, Astronomi öğretmeni Profesör Sinistra'yla sohbet ediyordu. Hagrid ise bir kez daha yokluğuyla dikkati çekiyordu. Tepelerindeki büyülü tavan, Harry'nin ruh halini yansıtıyordu: iç karartıcı bir yağmur bulutu grisi.

Salonu geçip Gryffindor masasına giderlerken, Harry, "Dumbledore, Grubbly-Plank denen o kadının ne kadar kalacağından hiç söz etmedi," dedi.

"Belki..." dedi Hermione düşünceli düşünceli.

Harry ile Ron bir ağızdan, "Ne?" diye sordular.

"Şey... belki de Hagrid'in burada olmayışına dikkati çekmek istememiştir."

Ron, yarı gülerek, "Dikkati çekmemek de ne demek?" dedi. "Fark etmemek mümkün mü ki?"

Hermione cevap veremeden, uzun boylu, uzun örgülü saçlı siyahi bir kız Harry'nin yanına geldi.

"Selam, Angelina."

"Selam," dedi Angelina, canlı bir sesle. "Yaz iyi geçti mi?" Sonra da cevap bile beklemeden devam etti: "Dinle bak, beni Gryffindor Quidditch Kaptanı yaptılar."

"Bu iyi işte," dedi Harry, ona sırıtarak; Angelina'nın motivasyon konuşmalarının Oliver Wood'unkiler kadar uzun sürmeyeceğini umuyordu, bu da bir ilerlemeydi tabii.

"Tamam da, şimdi Oliver gittiğine göre yeni bir Tutucu'ya ihtiyacımız var. Seçmeler cuma saat beşte ve bütün takımı orada istiyorum, tamam mı? Yeni oyuncunun uyum sağlayıp sağlayamayacağını anlarız böylece."

"Oldu," dedi Harry.

Angelina ona gülümsedi ve gitti.

Hermione, Ron'un yanına oturup önüne bir tabak kızarmış ekmek çekerken, dalgın dalgın, "Wood'un gittiğini unutmuştum," dedi. "Sanırım takımı etkileyecek, değil mi?"

"Sanırım," dedi Harry, onun karşısındaki sıraya oturarak. "İyi bir Tutucu'ydu..."

"Yine de, taze kanın zararı olmaz, ha?" dedi Ron.

Kanat sesleri ve tıkırtılar eşliğinde, yüzlerce baykuş üst pencerelerden içeri süzüldü. Sahiplerine mektuplarla paketler getirerek salonun her yanına konarken, kahvaltı edenleri su damlacıklarıyla yıkadılar; belli ki dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Hedwig görünürde yoktu, ama Harry hiç şaşırmadı; ona yazan tek kişi Sirius'tu, onun da yirmi dört saat ayrı kaldıktan sonra söyleyecek bir şeyi olacağından şüpheliydi. Hermione ise, gagasında sırılsıklam bir Gelecek Postası tutan kocaman, ıslak bir peçeli baykuşa yer açmak için portakal suyunu kenara çekmek zorunda kaldı.

Hermione baykuş uçup gitmeden önce onun bacağındaki deri keseye bir Knut koyarken, öfkeyle Seamus'ı düşünen Harry, "Bunu niye alıyorsun ki hâlâ?" dedi. "Ben hiç zahmet etmiyorum... bir sürü zırva."

Hermione karanlık bir ifadeyle, "Düşmanın ne dediğini bilmek iyidir," dedi, sonra da gazetesini açıp arkasında kayboldu. Harry ile Ron'un kahvaltıları bitene kadar da arkasından çıkmadı.

Gazeteyi katlayıp tabağının yanına koyarken, "Hiçbir şey yok," dedi sadece. "Ne seninle Dumbledore hakkında bir şey var, ne de başka bir şey."

Profesör McGonagall şimdi masa boyunca yürüyerek ders programlarını dağıtıyordu.

"Bugünün programına bak!" diye inledi Ron. "Sihir Tarihi, iki ders üst üste İksir, Kehanet ve iki ders üst üste Karanlık Sanatlara Karşı Savunma... Tek bir günde Binns, Snape, Trelawney ve o Umbridge denen kadın, hepsi birden! Fred'le George ellerini çabuk tutup o Kaytartan Çerezkutuları'nı bir an önce hazır etseler iyi olacak..."

"Kulaklarım beni aldatıyor mu?" dedi Fred, George'la birlikte gelip Harry'nin yanına sıkışarak. "Hogwarts sınıf başkanları dersleri asmak istemiyordur herhalde."

Ron, ders programını Fred'in burnunun dibine sokarak, "Bugün neler var, baksana," dedi huysuzca. "Gördüğüm en berbat pazartesi."

Fred, programa göz atarak, "Doğru söylüyorsun, küçük kardeş," dedi. "İstersen ucuza biraz Burunkanatan Nugat alabilirsin."

"Neden ucuza?" diye sordu Ron kuşkuyla.

"Çünkü bembeyaz kesilene kadar burnun kanayacak da ondan," dedi George, bir füme balık yiyerek. "Henüz panzehir bulamadık."

"Sağol," dedi Ron mahzun mahzun. Ders programını cebine soktu. "Sanırım derslere girmeyi tercih edeceğim."

Hermione ise boncuk gibi gözlerle Fred ve George'u süzerek, "Hazır laf Kaytartan Çerezkutuları'nıza gelmişken," dedi, "denek bulmak için Gryffindor ilan tahtasında duyuru yapamazsınız."

"Kim demiş?" dedi George, hayretle.

"Ben diyorum," dedi Hermione. "Bir de Ron."

Ron hemen, "Beni karıştırma," dedi.

Hermione ona yiyecekmiş gibi baktı. Fred ve George alaylı alaylı güldüler.

Fred, sıcak bir ekmeğe bol bol yağ sürerek, "Bugün yarın başka telden çalacaksın, Hermione," dedi. "Beşinci yılına başlıyorsun, çok geçmeden sana da bir Çerezkutusu verelim diye bize yalvaracaksın."

"Beşinci yıla başlamamın Kaytartan Çerezkutusu istemekle ne ilgisi var?" diye sordu Hermione.

George, "Beşinci sınıf, S.B.D. yılıdır," dedi.

"Ee?"

"Yani sınavlar geliyor, değil mi? Burunlarınızı o bileme taşına öyle bir sürtecekler ki, deriniz soyulacak," dedi Fred memnuniyetle.

George da mutlu mutlu, "Bizim sınıfın yarısı S.B.D.'ler yaklaşırken küçük sinir krizleri geçirdi," dedi. "Gözyaşları, huysuzluk nöbetleri... Patricia Stimpson bayılıp duruyordu..."

"Kenneth Towler bir sürü çıban çıkarmıştı, hatırlıyor musun?" dedi Fred, anılarını yâd eden biri edasıyla.

"Pijamasının içine Yumrudoks tozu koymuştun da ondan," dedi George.

"Öyle ya," diye sırıttı Fred. "Unutmuşum... Bazen hepsini hatırda tutmak zor oluyor, değil mi?"

"Her neyse, beşinci sınıf bir kâbustur," dedi George. "Tabii, sınav sonuçları seni ilgilendiriyorsa. Fred ve ben nasıl olduysa kuyruğu dik tutmayı başardık."

"Ya..." dedi Ron, "neydi, üçer S.B.D. almıştınız, değil mi?"

Fred umursamazca, "Evet," dedi. "Ama biz geleceğimizi akademik başarılar dünyasının dışında görüyoruz."

George neşeyle, "Yedinci sınıf için okula gelsek mi gelmesek mi diye ciddi bir şekilde tartıştık," dedi, "madem artık elimizde -"

Birden sustu, çünkü George'un, onlara verdiği Üçbüyücü ödülünden söz edeceğini bilen Harry, ona uyaran bir bakış atmıştı.

"- madem artık elimizde S.B.D.'lerimiz var," dedi

George hemen. "Yani, F.Y.B.S.'leri kim ne yapsın? Ama annemin okuldan erken ayrılmamızı kabul etmeyeceğini düşündük, hele Percy de dünyanın en büyük gıcığı olduğunu belli ettikten sonra."

Fred, Büyük Salon'a sevgiyle göz gezdirirken, "Ama buradaki son yılımızı da ziyan edecek değiliz," dedi. "Pazar araştırması yapmakta kullanacağız, ortalama Hogwarts öğrencisinin bir şaka dükkânından tam olarak ne beklediğini saptayacağız, sonra da araştırmamızın sonuçlarını özenle değerlendirip ortaya talebe uygun ürünler çıkaracağız."

Hermione şüpheyle, "Ama bir şaka dükkânı kurmak için gereken altını nereden bulacaksınız?" diye sordu. "Karışımları oluşturan bütün maddeler lazım, diğer malzemeler var - bir de yer, herhalde..."

Harry ikizlere bakmadı. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissediyordu; çatalını kasten düşürüp, almak için masanın altına daldı. Fred'in yukarıdan, "Bize soru sormazsan, biz de sana yalan söylemeyiz, Hermione," dediğini duydu. "Hadi, George, erken gidersek, Bitkibilim'den önce birkaç tane Uzayan Kulak satabiliriz."

Harry masanın altından çıktığında, Fred ve George, ellerinde bir yığın kızarmış ekmekle uzaklaşıyorlardı.

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Hermione, önce Harry'ye, sonra Ron'a bakarak. " '*Bize soru sormazsan...*' Yani ellerinde bir şaka dükkânı açacak kadar altın var mı?"

Ron kaşlarını çatarak, "Doğrusu, ben de bunu merak ediyorum," dedi. "Bu yaz bana yeni bir resmi cüppe almışlardı da, Galleon'ları nereden bulduklarını anlayamamıştım..."

Harry konuşmayı bu tehlikeli sulardan çıkarma vakti geldiğine karar verdi.

"Sizce bu yıl sahiden zor mu olacak?" dedi. "Yani, sınavlar yüzünden?"

"Tabii, canım," dedi Ron. "Öyle olmalı, değil mi? S.B.D.'ler gerçekten de önemli, başvuracağın işleri falan etkiliyor. Bu yıl, daha sonra, meslek tavsiyesi de alacakmışız, Bill öyle dedi. Önümüzdeki yıl için F.Y.B.S.'lerimizi seçebilelim diye."

Az sonra Büyük Salon'dan çıkıp Sihir Tarihi sınıfına giderlerken, Harry diğer ikisine, "Hogwarts'tan sonra ne yapmak istediğinizi biliyor musunuz?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Ron ağır ağır. "Tabii... şey hariç..."

Birazcık utanmış gibiydi.

"Ne?" diye zorladı Harry onu.

Ron, öylesine söylermiş gibi bir sesle, "Şey, Seherbaz olmak süper olurdu," dedi.

Harry hararetle, "Olurdu ya," dedi.

"Ama onlar seçkin falan," dedi Ron. "Gerçekten iyi olman gerek. Ya sen, Hermione?"

"Bilmiyorum. Sanırım ben faydalı bir şeyler yapmak istiyorum."

"Seherbazlık faydalı ama!" dedi Harry.

"Evet, öyle, ama tek faydalı şey de değil," dedi Hermione, düşünceli düşünceli. "Yani, eğer E.R.İ.T.'i daha da ilerletebilirsem..."

Hary ve Ron göz göze gelmemeye çalıştılar.

Sihir Tarihi, sınıfın ortak kanısına göre, büyücü milleti tarafından icat edilmiş en sıkıcı dersti. Hayalet öğretmen Profesör Binns'in o hırıltılı, vızıltılı sesi en fazla on dakikada, iyi havalardaysa beş dakikada, ağır bir mahmurluğa yol açardı. Derslerinin biçimini hiç değiştirmez, onlar not alırken ya da uykulu uykulu boşluğa bakarken, hiç ara vermeden anlatırdı. Harry ve Ron şimdiye kadar bu dersten geçer not almayı, ancak sınavlardan önce Hermione'nin notlarını kopya ederek başarmışlardı; çünkü Binns'in sesinin uyku getiren özelliğine direnebilen tek kişi, Hermione'ydi.

Bugün ise onları dev savaşları konusunda bir buçuk saatlik bir mırıltı bekliyordu. Harry ilk on dakikada hayal meyal duyduklarından, başka bir öğretmenin elinde bu dersin bir nebze ilgi çekici olabileceği sonucuna vardı; ama sonra beyni dersten koptu ve geri kalan bir saat yirmi dakikayı, parşömenin köşesinde Ron'la adam asmaca oynayarak geçirdi; Hermione ise göz ucuyla onlara pis bakışlar attı.

Teneffüs için sınıftan çıktıklarında (Binns karatahtanın içine doğru süzülüp gözden kaybolmuştu), Hermione soğuk soğuk, "Acaba," dedi, "bu yıl notlarımı size vermeyi reddetsem nasıl olurdu?"

"S.B.D.'yi alamazdık," dedi Ron. "Eğer vicdanında böyle bir yük istiyorsan, Hermione..."

Hermione, "Eh, hak etmiş olurdunuz," diye cevabı yapıştırdı. "Onu dinlemeyi denemiyorsunuz bile, değil mi?"

"Deniyoruz," dedi Ron. "Ama bizde senin kafan da yok, hafızan da. Senin gibi dikkatimizi toplayamıyoruz -sen bizden daha akıllısın işte- bunu kafamıza kakmak hoş bir şey mi?"

"Hadi hadi, böyle palavralara karnım tok," dedi Hermione. Ama önlerine düşüp rutubetli avludan geçerken hayli yatışmış görünüyordu.

İnce bir yağmur çiseliyor, havayı puslandırıyordu, bu yüzden de bahçede öbekler halinde duran insanlar bulanık birer siluete dönmüştü. Harry, Ron ve Hermione kenarından tıp tıp su damlayan bir balkonun altında kendilerine kuytu bir köşe buldular, soğuk eylül havasından korunmak için cüppelerinin yakasını kaldırdılar ve Snape'in yılın ilk dersinde onlardan ne gibi bir şey isteyebileceğini tartıştılar. İki aylık bir tatilin ardından onları gafil avlamak için son derece zor bir şey isteyeceği ihtimalinden söz ediyorlardı ki, biri köşeyi dönüp onlara doğru yürüdü.

"Merhaba, Harry!"

Gelen Cho Chang'di, üstelik yine yalnızdı. Bu çok sıradışı bir şeydi. Cho hemen hemen her zaman, kıkırdayan bir kızlar çetesiyle çevrili olurdu; Harry, onu Noel Balosu'na davet etmek üzere yalnız yakalamak için ne işkence çektiğini hatırlıyordu.

"Selam," dedi Harry, yüzünün kızardığını hissederek. Hiç değilse bu sefer Kokanözsu'yla kaplı değilsin, dedi kendi kendine. Cho da aynı şeyi düşünüyor gibiydi.

"Demek o şeyi çıkardın suratından, ha?"

"Evet," dedi Harry, sanki son karşılaşmalarının hatırası dehşet verici değil de komikmiş gibi sırıtmaya çalışarak. "Demek, sen... yani... yazın iyi geçti mi?"

Bunu söylediği anda pişman oldu - Cedric, Cho'nun erkek arkadaşıydı, onun ölümünün anısı tatilde Harry'yi olduğu gibi Cho'yu da etkilemiş olmalıydı. Yüzü hafiften gerilirmiş gibi oldu ama, "Ha, fena değildi, evet..." dedi.

Ron birden, "Hortumlar rozeti mi o?" diye sordu; Cho'nun cüppesinin önünde, altın "TH" ile süslenmiş gök mavisi bir rozeti parmağıyla göstererek. "Onların taraftarı değilsin, değil mi?"

"Evet, öyleyim," dedi Cho.

"Hep taraftarları mıydın, yoksa ligi kazandıktan sonra mı onları tutmaya başladın?" dedi Ron, Harry'ye gereksiz şekilde suçlayıcı gelen bir ses tonuyla.

Cho sakin sakin, "Altı yaşımdan beri onları tutuyorum," dedi. "Neyse... görüşürüz, Harry."

Uzaklaşıp gitti. Hermione, Ron'a çıkışmadan önce Cho'nun avlunun ortasına kadar gitmesini bekledi.

"Niye bu kadar densizsin sen?"

"Ne? Bir şey sordum sadece -"

"Onun Harry'le yalnız başına konuşmak istediğini anlamadın mı?"

"Ee? Konuşsaydı, ben engel olmadım ya -"

"Ne diye Quidditch takımı için saldırdın ona?"

"Saldırmak mı? Ben saldırmadım ki, sadece -"

"Hortumlar'ı tutuyorsa kime ne?"

"Yapma ama, rozet taktığını gördüğün o insanların yarısı rozetleri daha geçen mevsim aldı -"

"İyi de, ne fark eder?"

"Onlar gerçek taraftar değiller ama, sadece modaya uyuyorlar -"

Harry kayıtsız bir şekilde, "Zil çaldı," dedi, çünkü Ron ile Hermione zili duyamayacak kadar yüksek sesle atışıyorlardı. Snape'in zindanına kadar da tartışmayı kesmediler. Harry ise Neville'dir, Ron'dur derken, Cho ile arasında, daha sonra ülkeyi terk etmeyi istemesine yol açmayacak iki dakikalık bir konuşma bile geçse şanslı sayılacağını düşündü.

Snape'in sınıfının kapısındaki kuyruğa girerlerken, yine de, dedi kendi kendine, gelip benimle konuşmayı Cho'nun kendisi istedi, değil mi? Cho, Cedric'in kız arkadaşıydı; Cedric ölürken Üçbüyücü labirentinden o sağ çıktı diye Harry'den pekâlâ nefret edebilirdi, oysa onunla fevkalade dostça konuşuyordu, onu deli ya da yalancı sayıyormuş, ya da korkunç bir şekilde Cedric'in ölümünden sorumlu tutuyormuş gibi bir hali yoktu... Evet, gelip onunla konuşmayı kesinlikle kendi seçmişti, üstelik de iki günde ikinci defa... Bu düşünceyle, Harry'nin morali yükseldi. Snape'in zindan kapısının tekinsiz bir gıcırtıyla açılması bile, göğsünde kabarmışa benzeyen küçük umut baloncuğunu patlatamadı. Ron ve Hermione'nin ardından sınıfa girdi, onların peşinden zindanın arka tarafında bulunan her zamanki masalarına yürüdü; ikisinden de yükselen gücenmiş, sinirli sesleri duymazdan geldi.

"Sessiz olun," dedi Snape soğuk soğuk, kapıyı arkasından kapatırken.

Aslında onları uyarmasına hiç gerek yoktu: Öğrenciler kapının kapandığını duydukları anda sınıfa sessizlik hâkim olmuş, tüm kıpırdanmalar durmuştu. Sadece Snape'in varlığı, bir sınıfın sessizliğini sağlamaya yeterliydi.

Snape, kürsüsüne doğru süzülürcesine ilerleyip hepsine bakarak, "Bugünkü dersimize başlamadan önce," dedi, "önümüzdeki haziranda önemli bir sınava gireceğiniz konusunda sizi uyarmayı uygun buluyorum; bu sınavda sihirli iksirlerin bileşimi ve kullanımı konusundaki bilginizi göstereceksiniz. Bu sınıfın bir kısmı hiç şüphesiz moron olduğu halde, hepinizin S.B.D.'nizden bir '*Uygun*' almanızı bekliyorum, yoksa... hoşnutsuzluğumun sonuçlarına katlanırsınız."

Bu sefer bakışları Neville'in üzerinde durdu. Neville yutkundu.

"Bu yıldan sonra tabii ki çoğunuz benim dersime artık girmiyor olacaksınız," diye devam etti Snape. "F.Y.B.S. İksir sınıfıma sadece en iyi olanları alırım, bu da bazılarımızın kesinlikle veda edeceği anlamına geliyor."

Gözleri Harry'nin üzerinde durdu ve dudağı kıvrıldı. Harry ona dik dik baktı, beşinci yıldan sonra İksir'i bırakabileceği fikri ona karanlık bir zevk veriyordu.

Snape ipeksi bir sesle, "Ama bu mutlu veda anına gelmeden önce daha bir yılımız var," dedi. "Bu yüzden de F.Y.B.S. girişiminde bulunsanız da bulunmasanız da, hepinize S.B.D. öğrencilerimden her zaman beklediğim yüksek notu almak için çabalarınızı yoğunlaştırmanızı tavsiye ederim.”

"Bugün, çoğu kez Sıradan Büyücülük Düzeyi'nde karşımıza çıkan bir iksiri hazırlayacağız: Huzur Sıvısı, kuruntuyu yatıştıracak, kaygıyı yumuşatacak bir iksir. Ancak unutmayın: Eğer karışımın maddelerini katarken beceriksizlik ederseniz, içen kişi derin ve belki asla uyanamayacağı bir uykuya dalabilir. Onun için de ne yaptığınıza çok dikkat etmeniz gerek." Harry'nin solunda Hermione daha da dik oturmaya başladı, son derece dikkatli bir hali vardı. "Karışımın içindeki maddeler ve yöntem -" Snape asasını hafifçe salladı "- tahtada -" (orada belirdiler) "- ihtiyacınız olan her şeyi -" asasını yeniden salladı "- malzeme dolabında bulacaksınız -" (adı geçen dolabın kapısı hızla açıldı) "- bir buçuk saatiniz var... başlayın."

Tam da Harry, Ron ve Hermione'nin tahmin ettikleri gibi, Snape onlara bundan daha zor, daha çok maharet isteyen bir iksir yapma görevi veremezdi. Karışımdaki maddelerin kazana tamı tamına doğru sırayla ve miktarlarda konması gerekiyordu; karışımın ille de belli sayıda ve önce saat yönünde, sonra da saatin aksi yönde karıştırılması gerekiyordu; son katkı maddesi eklenmeden önce de, karışımın üzerinde kaynadığı alevlerin, belirli bir süre boyunca tam da gereken düzeyde tutulması şarttı.

Bitime on dakika kala Snape, "Şimdi iksirinizden açık gümüşi renkte bir buhar yükseliyor olmalı," dedi.

Buram buram terleyen Harry, zindanda umutsuzca etrafına bakındı. Kendi kazanından o anda bol miktarda kurşuni renkte buhar çıkıyordu; Ron'unkiyse yeşil kıvılcımlar tükürüyordu. Seamus, asasının ucuyla kazanının altındaki, sönme eğilimi gösteren alevleri dürtüklüyordu. Buna karşılık Hermione'nin iksirinin yüzeyi, parlayan

gümüşi bir buharla kaplanmıştı. Snape onun yanından geçerken kanca burnundan aşağı, iksire doğru bir baktı ve hiçbir şey söylemeden yoluna devam etti, ki bu da eleştirecek bir şey bulamadığı anlamına geliyordu. Ama Harry'nin kazanına gelince durdu ve yüzünde berbat bir sırıtışla kazana baktı.

"Potter, bu nedir şimdi sence?"

Sınıfın ön tarafındaki Slytherin'lerin hepsi hevesle başlarını kaldırdı; Snape'in Harry ile alay edişini dinlemeye bayılırlardı.

Harry gergin bir ifadeyle, "Huzur Sıvısı," dedi.

Snape ipeksi bir sesle, "Söyle bana, Potter," dedi, "okuman var mı?"

Draco Malfoy güldü.

"Evet, var," dedi Harry, asasını tutan parmakları kasılmıştı.

"Talimatın üçüncü satırını oku bana, Potter."

Harry gözlerini kısarak tahtaya baktı; şu anda zindanı doldurmakta olan rengârenk buharların arasından talimatı görmek kolay değildi.

"Ay Taşı Tozu ekleyin, saatin aksi yönde üç kez karıştırın, yedi dakika kaynamaya bırakın, sonra iki damla Çöpleme Şurubu ekleyin."

Harry'nin kalbi durdu sanki. Çöpleme Şurubu eklemeyi unutmuş, iksirini yedi dakika kaynamaya bıraktıktan sonra doğrudan doğruya talimatın dördüncü satırına geçmişti.

"Üçüncü satırdaki her şeyi yaptın mı, Potter?"

"Hayır," dedi Harry, çok alçak sesle.

"Pardon, ne dedin?"

"Hayır," dedi Harry, daha yüksek sesle. "Çöpleme Şurubu'nu unuttum."

"Unuttuğunu biliyorum, Potter, dolayısıyla bu çamur da hiçbir işe yaramaz. Evanesco."

İksiri yok olan Harry, bir budala gibi boş kazanın yanında kalakaldı.

"Talimatı okumayı becermiş olanlarınız, bir şişeye iksirinizden bir örnek koyun, üzerine adınızı okunaklıca yazıp etiketleyin ve denenmek üzere masama getirin," dedi Snape. "Ev ödeviniz, Ay Taşı'nın özellikleri ve iksir yapımında kullanımı hakkında otuz santim parşömen yazısı. Perşembeye teslim edilecek."

Etrafındaki herkes şişelerini doldururken Harry öfkeden köpürerek eşyalarını topladı, iksiri, Ron'un pis bir çürük yumurta kokusu salmaya başlayan iksirinden kötü değildi. Neville'in kazanından kazımak zorunda kaldığı, yeni karıştırılmış çimento kıvamındaki iksirden de kötü değildi. Ama o günkü çalışması için sıfır alacak olan kişi, Harry'di. Asasını çantasına tıktı, asık bir suratla yerine oturdu ve herkesin doldurulup tıpalanmış şişeleriyle Snape'in masasına gidişini gözledi. Sonunda zil çalınca zindandan ilk çıkan Harry oldu; Ron ve Hermione Büyük Salon'da ona yetiştiklerinde yemeğine başlamıştı bile. Tavan sabahkinden de kasvetli bir griye dönmüştü. Yüksek pencerelere yağmur vuruyordu.

Hermione teselli edercesine, "Yaptığı hiç de adil bir şey değildi," dedi. Harry'nin yanına oturup tabağına çoban böreği aldı. "İksirin Goyle'unki kadar kötü değildi ki. İçine iksiri koyunca şişesi tuzla buz oldu, cüppesi tutuştu."

"Evet, öyle," dedi Harry, tabağına öfkeli gözlerle bakarak, "Snape ne zaman bana karşı adil davrandı ki?" Cevap vermediler; üçü de, Harry Hogwarts'a adım attığı andan itibaren Snape ile ikisinin arasında mutlak bir düşmanlık olduğunu biliyordu.

Hermione hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, "Bu yıl daha iyi olabilir diyordum," dedi. "Yani... biliyorsunuz..." dikkatle çevresine baktı; her iki yanlarında beşer altışar kişilik boş yer vardı, masanın yanından da kimse geçmiyordu, "... şimdi Yoldaşlık'ta olduğuna göre."

"Zehirli mantarın benekleri değişmez," dedi Ron bilgece. "Zaten ben hep, Snape'e güvendiği için Dumbledore'un çatlak olduğunu düşündüm. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen için çalışmaya gerçekten son verdiğini gösteren kanıt var mı bakalım?"

"Bence seninle paylaşmasa bile Dumbledore'un elinde yeterince kanıt vardır, Ron," diye hemen cevabı verdi Hermione.

Ron tam ona karşılık vermek için ağzını açmıştı ki, Harry sıkkın bir sesle, "Öf, susun, ikiniz de," dedi. Hermione ve Ron donup kaldılar, ikisi de kızmış ve gücenmiş görünüyordu. "Biraz ara veremez misiniz?" dedi Harry. "Hep birbirinizle didişiyorsunuz, bu da beni çıldırtıyor." Çoban böreğini yarım bırakıp okul çantasını omzuna attı ve Ron ile Hermione orada otururken kalkıp gitti.

Mermer merdivenlerden ikişer ikişer çıktı, telaşla yemeğe inen birçok öğrencinin yanından geçti. Beklenmedik bir şekilde içinde tutuşmuş olan öfke hâlâ alev alevdi ve Ron ile Hermione'nin yüzlerindeki şok ifadesi ona derin bir tatmin hissi veriyordu. Oh olsun, diye düşündü, niye biraz ara veremiyorlar... boyuna didişip duruyorlar... insanı çileden çıkarmak için birebir...

Şövalye Sir Cadogan'ın sahanlıktaki büyük resminin önünden geçti. Sir Cadogan kılıcını çekerek vahşi bir şekilde Harry'ye doğru salladı, Harry onu görmezden geldi.

"Gel buraya, seni uyuz köpek! Gardını al ve dövüş!" diye haykırdı Sir Cadogan, miğferinin siperi arkasından boğuk bir sesle, ama Harry yürüyüp gitmekle yetindi. Sir Cadogan koşarak komşu tabloya geçip onu izlemeye kalktı ama, bu tablonun sakini olan büyük ve kızgın görünüşlü kurt köpeği önünü kesti.

Harry yemek teneffüsünün geri kalanını, Kuzey Kulesi'nin tepesindeki kapağın altında tek başına geçirdi. Bu yüzden de, zil çalınca Sybill Trelawney'nin sınıfına giden gümüş merdivenden ilk çıkan o oldu.

Kehanet, İksir'den sonra Harry'nin en az sevdiği dersti, bu da daha çok Profesör Trelawney'nin birkaç derste bir, onun vakitsiz ölümüne ilişkin kehanette bulunma alışkanlığından kaynaklanıyordu. Ağır şallara bürünmüş, parıldayan dizi dizi boncuk takmış, zayıf bir kadın olan Profesör Trelawney, gözlerini muazzam ölçüde büyüten gözlüğüyle Harry'ye hep böceği hatırlatırdı. Harry sınıfa girdiğinde, Profesör Trelawney odayı dolduran ince bacaklı küçük masalara eski püskü deri kaplı kitaplar koyuyordu. Ama üzeri eşarp örtülü

lambaların ve ağır ağır yanan, hastalıklı bir koku salan ateşin ışığı öyle azdı ki, gölgeler içindeki bir iskemleye oturan Harry'yi görmemişe benziyordu. Sınıfın geri kalanı da sonraki beş dakika içinde geldi. Ron kapaktan çıktı, dikkatle etrafına baktı. Harry'yi görünce dosdoğru ona doğru yürüdü; ya da olabildiğince dosdoğru, çünkü masalar, iskemleler ve tombul puflar arasından geçmesi gerekiyordu.

Harry'nin yanına oturarak, "Hermione ile ben tartışmaya son verdik," dedi.

"İyi," diye homurdandı Harry.

"Ama Hermione diyor ki, sen de hıncını bizden almaktan vazgeçersen iyi olacakmış," dedi Ron.

"Ben hiç de -"

"Ben sana mesajı iletiyorum, o kadar," dedi Ron, sözünü keserek. "Ama sanırım haklı. Seamus ile Snape'in sana böyle davranmaları bizim suçumuz değil."

"Ben hiç-"

"İyi günler," dedi Profesör Trelawney, her zamanki puslu, hülyalı sesiyle. Harry sustu; yine kendini hem kızgın, hem de biraz mahçup hissediyordu. "Kehanet'e hoşgeldiniz. Tatil boyunca elbette kaderlerinizi büyük bir dikkatle izliyordum ve hepinizin Hogwarts'a sağ salim dönmenizden çok memnunum - döneceğinizi zaten biliyor olsam bile.”

"Masalarınızın üstünde, Inigo Imago'nun yazdığı Rüya Tabirleri'ni bulacaksınız. Rüyaların yorumu, geleceği görmenin çok önemli bir aracıdır ve büyük bir ihtimalle S.B.D. sınavında da karşınıza çıkacaktır. Kutsal kehanet sanatı söz konusu olunca, sınavlarda geçmenin ya da kalmanın en ufak bir önemi olduğuna inandığımdan değil tabii. Eğer Gören Göz'e sahipseniz, sertifikalarla notların pek anlamı yoktur. Ama müdür sizin sınava girmenizi istiyor, onun için de..."

Sesi kibarca alçaldı ve kesildi; hiçbirinde Profesör Trelawney'nin ders konusunu, sınavlar gibi bayağı şeylerin çok üstünde tuttuğu

konusunda herhangi bir şüphe bırakmadı.

"Lütfen kitaplarınızın giriş bölümünü açın ve Imago'nun rüya tabirleri konusunda söylediklerini okuyun. Sonra da ikili gruplara ayrılın. Birbirinizin son rüyalarını yorumlamak için Rüya Tabirleri'nden yararlanın. Başlayın hadi."

Bu ders için söylenecek tek iyi şey, üst üste iki ders olmamasıydı. Kitabın girişini okumayı bitirdiklerinde, rüya tabiri için sadece on dakikaları kalmıştı. Harry ile Ron'un yanlarındaki masada Dean ile Neville eşleşmişlerdi; Neville hemen, büyükannesinin en iyi şapkasını takmış dev bir makas üzerine bir kâbusunu uzun uzun anlatmaya girişmişti. Harry ile Ron ise birbirlerine somurtkan somurtkan baktılar sadece.

"Ben rüyalarımı hiç hatırlamam," dedi Ron. "Sen anlat bir tane."

"Birini olsun hatırlarsın," dedi Harry sabırsızca.

Rüyalarını kimseyle paylaşacak değildi. Hep gördüğü mezarlıklı kâbusun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu, Ron'un ya da Profesör Trelawney'nin ya da salak Rüya Tabirleri'nin ona bunu söylemesine ihtiyacı yoktu.

Ron, hatırlamak için harcadığı çabayla yüzünü buruşturarak, "Eh, geçen gece rüyamda Quidditch oynuyordum," dedi. "Sence bu ne demek?"

Harry, ilgisizce Rüya Tabirleri'nin sayfalarını çevirerek, "Herhalde dev bir şeker falan seni yiyecek," dedi. Tabirler'de rüya parçalarına bakmak çok sıkıcı bir işti ve Harry, Profesör Trelawney onlardan ev ödevi olarak bir ay boyunca rüya güncesi tutmalarını isteyince hiç neşelenmedi. Zil çalınca Ron'la ikisi herkesten önce merdivenden indiler. Ron homur homur homurdanıyordu.

"Daha şimdiden ne çok ödevimiz var, farkında mısın? Binns bize dev savaşları üzerine neredeyse yarım metrelik bir ödev verdi, Snape Ay Taşları üzerine otuz santimlik yazı istiyor, şimdi de başımıza Trelawney'nin bir aylık rüya güncesi çıktı! Fred'le George S.B.D. yılı konusunda haklıymışlar, ha? O Umbridge denen kadın hiçbir şey vermese iyi eder..."

Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sınıfına girdiklerinde, Profesör Umbridge'i, bir önceki gecenin ponponlu pembe hırkasını giymiş, başının tepesine de siyah kadife bir fiyonk kondurmuş halde, öğretmen masasında oturur buldular. Harry ister istemez bir kez daha, kendinden büyük bir karakurbağasının tepesine akılsızca konmuş koca bir sineği hatırladı.

Öğrenciler sınıfa sessizce girdi; Profesör Umbridge şimdilik kapalı kutuydu ve kimse onun disiplinci biri çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu.

Sonunda, bütün sınıf oturunca, "Eh, tünaydın!" dedi.

Birkaç kişi, "Tünaydın," diye mırıldanarak cevap verdi.

"Çık çık," dedi Profesör Umbridge. "Bu pek olmadı ama, değil mi? '*Tünaydın, Profesör Umbridge*' diye cevap vermenizi istiyorum. Bir daha lütfen. Tünaydın, sınıf!"

"Tünaydın, Profesör Umbridge," dedi hepsi birden, tekdüze bir sesle.

"Şimdi oldu," dedi Profesör Umbridge tatlı tatlı. "Zor sayılmaz, değil mi? Asalarınızı kaldırın, tüy kalemlerinizi çıkartın lütfen."

Sınıftakilerin çoğu sıkıntılı sıkıntılı birbirlerine baktı; "asalarınızı kaldırın" lafının ardından ilginç bir ders geldiğine daha hiç rastlamamışlardı. Harry asasını çantasına tıktı, tüy kalemini, mürekkebini ve parşömenini çıkardı. Profesör Umbridge çantasını açıp, son derece kısa olan kendi asasını çıkardı ve tahtaya onunla sertçe vurdu; tahtada hemen kelimeler belirdi:

Karanlık Sanatlara Karşı Savunma - Temel İlkelere Dönüş

"Şimdi, bu konuda aldığınız dersler epey kesik kesik ve parçalı olmuş, değil mi?" dedi Profesör Umbridge, yüzünü sınıfa dönüp ellerini kibarca önünde birleştirerek. "Öğretmenlerinizin çoğu Bakanlık'ın onayladığı müfredatı izlememiş gibi görünüyor, üstelik sürekli değişmişler. Bu nedenle, ne yazık ki S.B.D. yılınızda sizden bekleyeceğimiz standardın çok altında kalmışsınız.

"Ancak bu sorunların şimdi çözümleneceğini duymak hoşunuza gidecek. Bu yıl özenle düzenlenmiş, merkezine kuramı oturtan, Bakanlık onaylı bir savunma sihri müfredatı izleyeceğiz. Lütfen şunları yazın."

Yeniden tahtaya tıkladı; ilk mesaj silindi ve yerine "Ders Amaçları" geldi.

Savunma sihrinin altında yatan ilkeleri anlamak.

Savunma sihrinin yasal olarak kullanılabileceği durumları tanımayı öğrenmek.

Savunma sihrinin kullanımını bir pratik kullanım bağlamına oturtmak.

Bir iki dakika sınıf, parşömende gidip gelen tüy kalemlerin sesiyle doldu. Herkes üç ders amacını kopya ettikten sonra, Profesör Umbridge, "Herkeste Wilbert Slinkhard'ın yazdığı Savunma Sihri Kuramı var mı?" diye sordu.

Sınıf cansız bir mırıltıyla onayladı.

Profesör Umbridge, "Sanırım tekrar deneyeceğiz," dedi. "Ben size bir soru sorduğum zaman, şöyle cevap vermenizi isterim: '*Evet, Profesör Umbridge*' ya da '*Hayır, Profesör Umbridge.*' Pekâlâ: Herkeste Wilbert Slinkhard'ın yazdığı Savunma Sihri Kuramı var mı?"

"Evet, Profesör Umbridge," cevabı odada çınladı.

"İyi," dedi Profesör Umbridge. "Şimdi beşinci sayfayı açın ve '*Birinci Bölüm, Yeni Başlayanlar İçin Temel Bilgiler*'i okuyun. Konuşmaya gerek yok."

Profesör Umbridge karatahtanın önünden çekildi ve öğretmen masasının arkasındaki iskemleye oturarak, hepsini o torba torba kurbağa gözleriyle incelemeye koyuldu. Harry kendi Savunma Sihri Kuramı kitabının beşinci sayfasını açtı ve okumaya başladı.

Kitap bayıltacak kadar sıkıcıydı, neredeyse Profesör Binns'i dinlemek kadar kötüydü. Harry dikkatinin dağıldığını hissetti: Çok geçmeden aynı satırı beş altı kere üst üste, ilk birkaç kelimeden fazlasını anlamadan okumaya başlamıştı. Sessizlik içinde birkaç dakika geçti. Yanında Ron dalgın dalgın tüy kalemini parmaklarının arasında çeviriyor, sayfadaki bir noktaya gözlerini dikmiş bakıyordu. Harry sağa baktığında, onu uyuşukluğundan çıkaracak bir sürprizle karşılaştı. Hermione Savunma Sihri Kuramı kitabını açmamıştı bile. Eli havada, gözlerini dikmiş, Profesör Umbridge'e bakıyordu.

Harry, Hermione'nin kendisine okuması söylenen bir şeyi okumadığını ya da burnunun dibine konan herhangi bir kitabı açma arzusuna karşı koyduğunu hiç görmemişti. Bir şey sorarcasına ona baktı, ama Hermione hiçbir soruya cevap vermeyeceğini göstermek ister gibi başını hafifçe iki yana salladı ve Profesör Umbridge'e gözünü dikip bakmayı sürdürdü; Profesör Umbridge de aynı kararlılıkla başka yöne bakıyordu.

Ancak birkaç dakika sonra başkaları da Harry ile birlikte Hermione'ye bakmaya başladı. Okumaları söylenen bölüm öyle sıkıcıydı ki, gittikçe daha çok sayıda insan, "Yeni Başlayanlar İçin Temel Bilgiler"le boğuşmaktansa, Profesör Umbridge'le göz göze gelmeye çalışan Hermione'nin dilsiz çabasını izlemeyi tercih ediyordu.

Sınıfın yarıdan fazlası kitapları yerine Hermione'ye bakmaya başlayınca, Profesör Umbridge anlaşıldığı kadarıyla bu durumu artık görmezden gelemeyeceğine karar verdi.

"Bölüm hakkında bir şey mi sormak istiyordunuz, canım?" diye sordu Hermione'ye, onu sanki henüz fark etmiş gibi.

"Bölüm hakkında değil, hayır," dedi Hermione.

Profesör Umbridge sivri küçük dişlerini göstererek, "İyi ama şimdi sadece okuyoruz," dedi. "Başka soruların varsa, onları dersin sonunda ele alabiliriz."

"Dersinizin amaçları konusunda bir sorum var," dedi Hermione.

Profesör Umbridge kaşlarını kaldırdı.

"Adınız?"

"Hermione Granger," dedi Hermione.

"Ama Miss Granger, dersimizin amaçları, onları dikkatle okursanız eğer, son derece açık," dedi Profesör Umbridge, kararlı bir tatlılık taşıyan sesiyle.

"Ama anlamıyorum," dedi Hermione pat diye. "Orada savunma büyülerinin kullanımı hakkında hiçbir şey yazılı değil."

Sınıfın çoğu başlarını çevirip, hâlâ karatahtada yazılı olan üç ders amacına kaşlarını çatarak bakarken kısa bir sessizlik oldu.

Profesör Umbridge, küçük bir gülüşle, "Savunma büyülerinin kullanımı mı?" diye tekrarladı. "İyi ama, sınıfımda sizin savunma büyüsü kullanmanızı gerektirecek bir durum doğabileceğini hayal dahi edemiyorum, Miss Granger. Sınıftayken saldırıya uğramayı beklemiyorsunuz, değil mi?"

"Sihir kullanmayacak mıyız?" dedi Ron yüksek sesle.

"Benim sınıfımda öğrenciler konuşmak istedikleri zaman ellerini kaldırırlar, Mr. -"

"Weasley," dedi Ron, elini havaya kaldırarak.

Profesör Umbridge daha da geniş bir gülümsemeyle ona arkasını döndü. Harry ile Hermione de hemen ellerini kaldırdılar. Profesör Umbridge'in torba torba gözleri bir an için Harry'nin üzerinde durdu, ama o, Hermione'ye hitap etti.

"Evet, Miss Granger? Bir şey daha mı sormak istiyorsunuz?"

"Evet," dedi Hermione. "Karanlık Sanatlara Karşı Savunma diye bir ders olmasının tek amacı savunma büyülerinin uygulanması değil mi?"

"Siz Bakanlık'ın yetiştirdiği bir eğitim uzmanı mısınız, Miss Granger?" diye sordu Profesör Umbridge, sahte tatlılıktaki sesiyle.

"Hayır, ama -"

"Eh, öyleyse, korkarım ki herhangi bir dersin tek amacının ne olduğu konusunda karar vermeye ehil değilsiniz. Yeni çalışma programımızı sizden çok daha yaşlı ve akıllı olan büyücüler hazırladı. Savunma büyülerini güvenli, tehlikesiz bir şekilde öğreneceksiniz -"

"Ne faydası var ki," dedi Harry yüksek sesle. "Eğer saldırıya uğrarsak, bu saldırı -"

"Eliniz, Mr. Potter!" dedi Profesör Umbridge, şarkı söyler gibi.

Harry yumruğunu havaya kaldırdı. Profesör Umbridge yine başka bir tarafa döndü, ama şimdi birçok kişi elini kaldırmıştı.

"Adınız?" dedi Profesör Umbridge, Dean'a.

"Dean Thomas."

"Evet, Mr. Thomas?"

"Eh, Harry'nin söylediği gibi, değil mi?" dedi Dean. "Saldırıya uğramak tehlikeli bir durum."

Profesör Umbridge, Dean'a çok sinir bozucu bir şekilde gülümseyerek, "Tekrarlıyorum," dedi, "derslerim sırasında saldırıya uğramayı mı bekliyorsunuz?"

"Hayır, ama -"

Profesör Umbridge onun sözünü kesti. "Bu okulda işlerin yürütülüş şeklini eleştirmek istemiyorum ama," dedi, kocaman ağzını iyice geren ve hiç inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle, "bu sınıfta karşınıza çok sorumsuz bazı büyücüler çıkmış, gerçekten çok sorumsuz - tabii..." diye ekledi, çirkin bir gülücükle, "... son derece tehlikeli melezler de."

Dean tiz bir sesle, öfkeli öfkeli, "Eğer Profesör Lupin'i kastediyorsanız," dedi, "o gelmiş geçmiş en iyi -"

"Eliniz, Mr. Thomas! Dediğim gibi - karmaşık, yaş grubunuza uygun olmayan ve potansiyel olarak ölümcül büyüler gösterilmiş size. Korkutulmuşsunuz ve gün aşırı Karanlık saldırılara uğrayabileceğinize inanmaya -"

"Hiç de değil," dedi Hermione, "biz sadece -"

"Eliniz havada değil, Miss Granger!"

Hermione elini havaya kaldırdı. Profesör Umbridge ona sırtını döndü.

"Sanırım selefim yalnızca önünüzde yasadışı lanetler yapmakla kalmamış, bunları üzerinizde uygulamış da."

"İyi de, sonunda bir manyak olduğu anlaşıldı, değil mi?" dedi Dean hararetle. "Yine de, çok şey öğrendik."

"Eliniz havada değil, Mr. Thomas!" dedi Profesör Umbridge sesi titreyerek. "Şimdi, Bakanlık, sınavda geçmek için kuramsal bilginin fazlasıyla yeterli olduğu görüşünde, zaten bir okul da bundan ibarettir, değil mi? Ya sizin adınız?" diye ekledi, az önce elini havaya kaldıran Parvati'ye bakarak.

"Parvati Patil. Karanlık Sanatlara Karşı Savunma S.B.D.'sinde uygulamalı bölüm de yok mu? Karşı lanetleri ve benzer şeyleri gerçekten yapabildiğimizi göstermemiz beklenmiyor mu?"

"Kuramı yeterince iyi çalışırsanız, dikkatle denetlenen sınav koşullarında büyüleri de yapamamanız için hiçbir sebep yok," dedi Profesör Umbridge, başından savarcasına.

Parvati, kulaklarına inanamamış gibi, "Daha önce hiç uygulamadan mı?" dedi. "Yani siz bize büyüleri ilk kez sınavda yapacağımızı mı söylüyorsunuz?"

"Tekrarlıyorum, kuramı yeterince iyi çalıştığınız takdirde -"

Harry, yumruğu yine havada, "Peki ya gerçek dünyada kuramın bize ne faydası olacak?" dedi yüksek sesle.

Profesör Umbridge başını kaldırıp baktı.

"Burası okul, Mr. Potter, gerçek dünya değil," dedi kadife gibi bir sesle.

"Yani dışarıda bizi bekleyen şeyler için hazır olmamız gerekmiyor mu?"

"Dışarıda sizi hiçbir şey beklemiyor, Mr. Potter."

"Ya, sahi mi?" dedi Harry. Bütün gün alttan alta fokurdayıp duran sinirleri, yine kaynama noktasına gelmişe benziyordu.

Profesör Umbridge, sinir bozacak kadar tatlı bir sesle, "Sizin gibi çocuklara kimin saldıracağını hayal ediyorsunuz?" diye sordu.

"Hımm, düşünelim bakalım..." dedi Harry, düşünceli süsü verdiği bir sesle. "Sakın... Lord Voldemort olmasın?"

Ron hızla soluğunu içine çekti; Lavender Brown küçük bir çığlık attı; Neville iskemlesinden yanlamasına kayıp düştü. Ama Profesör Umbridge kılını bile kıpırdatmadı. Yüzünde haşin bir tatmin ifadesiyle Harry'ye bakıyordu.

"Gryffindor'dan on puan, Mr. Potter."

Sınıf sessiz ve hareketsiz kaldı. Herkes ya Umbridge'e, ya da Harry'ye bakıyordu.

"Şimdi birkaç şeye açıklık getirelim."

Profesör Umbridge yerinden kalkıp onlara doğru eğildi, güdük parmaklı ellerini masaya koydu.

"Size belli bir Karanlık büyücünün ölüler arasından döndüğü söylendi -"

"Ölmemişti," dedi Harry öfkeyle, "ama evet, geri döndü!"

Profesör Umbridge ona bakmadan tek nefeste, "Mr-Potter-zaten-binanıza-on-puan-kaybettirdiniz-işleri-kendiniz-için-daha-da-zorlaştırmayın," dedi. "Söylediğim gibi, size belli bir Karanlık büyücünün bir kez daha ortaya çıktığı söylendi. Bu bir yalan."

"Yalan DEĞİL!" dedi Harry. "Onu gördüm, onunla mücadele ettim!"

"Cezalısınız, Mr. Potter!" dedi Profesör Umbridge, muzaffer bir edayla. "Yarın akşam. Saat beşte. Benim odamda. Tekrarlıyorum, bu bir yalan. Sihir Bakanlığı herhangi bir Karanlık büyücüye karşı tehlikede olmadığınız konusunda size garanti veriyor. Eğer yine de kaygılanıyorsanız, hiç çekinmeden ders saatleri dışında gelip beni görebilirsiniz. Eğer birisi sizi yeniden doğan Karanlık büyücülere

ilişkin yalanlarla dehşete düşürüyorsa, bunu duymak isterim. Size yardım etmek için buradayım. Sizin dostunuzum. Ve şimdi, lütfen okumanıza devam edin. Beşinci sayfa, '*Yeni Başlayanlar için Temel Bilgiler*'."

Profesör Umbridge masasına oturdu. Ama Harry ayağa kalktı. Herkes ona bakıyordu. Seamus hem korkmuş, hem etkilenmiş görünüyordu.

Hermione uyaran bir sesle, "Harry, hayır!" diye fısıldadı, onu kolundan çekerek. Ama Harry kolunu onun elinden kurtardı.

"Öyleyse size göre Cedric Diggory kendi kendine öldü, öyle mi?" diye sordu. Sesi titriyordu.

Sınıf toplu halde soluğunu tuttu. Ron ve Hermione hariç hiçbiri, Harry'nin Cedric'in öldüğü gece neler olduğu hakkında konuştuğunu duymamıştı. Büyük bir merakla, bir Harry'ye, bir Profesör Umbridge'e bakıyorlardı. Profesör Umbridge başını kaldırmış, Harry'ye bakıyordu, yüzünde ise sahte tebessümden eser yoktu.

Soğuk soğuk, "Cedric Diggory'nin ölümü trajik bir kazaydı," dedi.

"Cinayetti," dedi Harry. Titrediğini hissediyordu. Şimdiye kadar bundan çok az kişiye söz etmişti, hele hevesle onu dinleyen otuz sınıf arkadaşına hiç. "Onu Voldemort öldürdü, siz de bunu biliyorsunuz."

Profesör Umbridge'in yüzü hayli ifadesizdi. Harry bir an onun kendisine haykıracağını düşündü. Sonra Umbridge yumuşak, en tatlı küçük kız sesiyle, "Buraya ge–, Mr. Potter, canım," dedi.

Harry iskemlesini tekmeyle yana itti, Ron ve Hermione'nin çevresinden dolaşıp öğretmen masasına geldi. Sınıfın geri kalanının nefeslerini tuttuğunun farkındaydı. Kendini öyle öfkeli hissediyordu ki, ne olacağı umrunda bile değildi.

Profesör Umbridge çantasından küçük pembe bir parşömen rulosu çıkardı, açıp masasının üstüne koydu, tüy kalemini bir mürekkep hokkasına batırdı ve yazmaya koyuldu; Harry ne yazdığını görmesin diye parşömenin üstüne eğilmişti. Kimse konuşmadı. Bir dakika

kadar sonra parşömeni rulo yaptı, asasıyla dokundu; parşömen, Harry'nin açamayacağı şekilde sıkı sıkı mühürlendi.

Profesör Umbridge notu ona uzatarak, "Bunu Profesör McGonagall'a götürün, canım," dedi.

Harry tek kelime etmeden parşömeni ondan aldı ve odayı terk etti; Ron ve Hermione'ye bile bakmadı, sınıfın kapısını da arkasından çarpıp kapattı. Koridorda hızlı hızlı yürüdü, McGonagall'a gönderilen notu elinde sımsıkı tutmuştu. Bir köşeyi dönünce dosdoğru hortlak Peeves'le burun buruna geldi. Kocaman ağızlı ufak tefek Peeves havada sırtüstü süzülüyor, birkaç mürekkep hokkasını atıp tutuyordu.

"Bak sen, Küçük Kaçık Potter'mış!" diye gıdaklar gibi güldü. Elinden bıraktığı iki tane mürekkep hokkası yere düşüp duvarları mürekkebe buladı; Harry homurdanarak kendini geriye attı.

"Kes artık, Peeves."

"Ooo, Üşütük asabileşti," dedi Peeves; koridorda Harry'nin peşine düştü, tepesinde gezinirken bir yandan da pis pis gülüyordu. "Şimdi ne oldu, benim aziz kaçık dostum? Sesler mi duyuyorsun? Hayal mi görüyorsun? Yoksa farklı -" Peeves dilini dudaklarının arasından çıkarıp hızla üfledi "- dillerde mi konuşuyorsun?"

"Beni RAHAT bırak dedim!" diye bağırdı Harry, en yakın merdivene doğru koşarak. Ama Peeves onun yanı sıra tırabzanda sırtüstü kaydı.

"Ah, küçük kaçık çocuk, herkes onu havlar sanır, kimi üzülmüş sanır da anlayışlı davranır Peeves'cik doğrusunu bilir, der ki o bir çılgındır -"

"KES SESİNİ!"

Solundaki bir kapı hızla açıldı, Profesör McGonagall yüzünde sert ve biraz da sıkkın bir ifadeyle odasından çıktı.

"Ne demeye haykınyorsun, Potter?" diye tersledi Harry'yi, Peeves neşeyle gıdaklar ve ok gibi gözden uzaklaşırken. "Niçin sınıfta değilsin?"

Harry inatçı bir sesle, "Size gönderildim," dedi.

"Gönderilmek mi? Ne demekmiş gönderilmek?"

Harry ona Profesör Umbridge'in notunu uzattı. Profesör McGonagall kaşlarını çatarak notu ondan aldı, asasının bir vuruşuyla açtı, düzeltti ve okumaya başladı. Umbridge'in yazdıklarını okurken, kare gözlüğünün ardında gözleri sağa sola hızla hareket ediyor, her satırda daha da kısılıyordu.

"İçeri gel, Potter."

Harry onu izleyerek odasına girdi. Kapı arkasından kendiliğinden kapandı.

"Ee?" dedi Profesör McGonagall, hışımla ona dönerek. "Doğru mu bu?"

"Ne doğru mu?" diye sordu Harry. Sesi istediğinden daha saldırganca çıkmıştı. Daha kibar görünme çabasıyla, "Profesör?" diye ekledi.

"Profesör Umbridge'e bağırdığın doğru mu?"

"Evet," dedi Harry.

"Ona yalancı mı dedin?"

"Evet."

"Ona Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in döndüğünü mü söyledin?"

"Evet."

Profesör McGonagall masasına oturarak Harry'ye kaşlarını çattı. Sonra, "Bir bisküvi al, Potter," dedi.

"Bir-ne?"

"Bir bisküvi al," dedi sabırsızlıkla. Masasındaki kâğıt yığınlarından birinin üzerinde duran ekose desenli teneke kutuyu işaret etti. "Ve otur."

Daha önceki bir olayda Harry, Profesör McGonagall'ın onu cezalandırmasını beklerken, onun tarafından Gryffindor Quidditch

Takımı'na seçilmişti. Karşısındaki iskemleye çökercesine oturdu ve bir Zencefilli Keler aldı; kendini tıpkı o olayda olduğu gibi kafası karışmış ve hazırlıksız yakalanmış hissediyordu.

Profesör McGonagall, Profesör Umbridge'in notunu masaya koydu ve çok ciddi bir ifadeyle Harry'ye baktı.

"Potter, dikkatli olmalısın."

Harry ağız dolusu Zencefilli Keler'ini yutarak hayretle ona baktı. Ses tonu hiç de alıştığı gibi değildi; canlı, kararlı ve sert değildi; alçaktı, kaygılıydı ve sanki her zamankinden daha insaniydi.

"Dolores Umbridge'in dersinde yanlış hareketlerde bulunman, sana kayıp bina puanlarından ve cezadan daha pahalıya mal olabilir."

"Siz ne demek -"

"Potter, mantığını kullan," diye tersledi Profesör McGonagall, aniden normal davranışlarına dönerek. "Nereden geldiğini biliyorsun, öyleyse kime rapor verdiğini de bilmen gerekir."

Dersin sona erdiğini belirten zil çaldı. Yukarıdan ve her taraftan, harekete geçmiş yüzlerce çocuğun fil sürüsünü andıran gürültüsü yükseldi.

"Burada, yarından başlayarak seni bu haftanın her akşamı cezaya bıraktığı yazıyor," dedi Profesör McGonagall, Umbridge'in notuna bir kez daha bakarak.

"Bu hafta her akşam, ha!" diye tekrarladı Harry, dehşet içinde. "Ama, Profesör, acaba siz -"

"Hayır, yapamam," dedi Profesör McGonagall, itiraz kabul etmeyen bir sesle.

"Ama -"

"O senin öğretmenin ve seni cezaya bırakma hakkına sahip. Yarın ilk cezan için saat beşte onun odasına gideceksin. Unutma: Dolores Umbridge'in çevresinde ayağını denk al."

"Ama doğruyu söylüyordum!" dedi Harry, hiddetten köpürerek. "Voldemort döndü, biliyorsunuz döndüğünü; Profesör Dumbledore

da biliyor onun-"

"Tanrı aşkına, Potter!" dedi Profesör McGonagall, gözlüğünü kızgınlıkla düzelterek (Harry, Voldemort'un adını söyleyince fena halde irkilmişti). "Doğruymuş yalanmış, mesele bu mu sanıyorsun? Burada mesele, beladan uzak durman ve sinirlerini kontrol altında tutabilmenden ibaret!"

Ayağa kalktı, burun delikleri genişlemişti, ağzı incecik bir çizgi halini almıştı. Harry de ayağa kalktı.

"Bir bisküvi daha al," dedi kızgınlıkla. Tenekeyi ona doğru itti.

"Hayır, teşekkürler," dedi Harry soğuk soğuk.

Profesör McGonagall, "Saçmalama," diye tersledi onu.

Harry bir bisküvi aldı.

"Teşekkürler," dedi gönülsüzce.

"Ders yılı başlangıcı şöleninde Dolores Umbridge'in konuşmasını dinlemedin mi, Potter?"

"Evet," dedi Harry. "Evet... dedi ki... ilerleme yasaklanacak... ya da... yani, demek ki... Sihir Bakanlığı, Hogwarts'a müdahale etmeye çalışıyor."

Profesör McGonagall bir an onu süzdü, sonra "hıh" dedi ve masanın arkasından çıkarak kapıyı açtı.

Eliyle odadan çıkmasını işaret ederek, "Eh, hiç değilse Hermione Granger'ı dinlediğin için memnunum," dedi.

-

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DOLORES'LE CEZA

O gece Büyük Salon'daki akşam yemeği, Harry için hoş bir deneyim olmadı. Umbridge'le yaptığı ağız dalaşı, Hogwarts ölçülerine göre bile hatırı sayılır bir hızla yayılmıştı. Ron ile Hermione'nin arasında oturmuş yemeğini yerken, dört bir yandan fısıltılar duyuyordu. İşin komik tarafı, fısıldaşanların hiçbirinin, acaba söylediklerimizi duyar mı diye dert etmemesiydi. Tersine, sanki yeniden kızıp bağırmaya başlamasını umuyor gibiydiler; böylece hikâyeyi kaynağından dinleyebileceklerdi.

"Cedric Diggory'nin öldürülüşünü gördüğünü söylüyor..."

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'le düello yaptığını falan sanıyor..."

"Hadi canım..."

"Kimi kandırdığını sanıyor?"

"Daha neler..."

"Anlamadığım bir şey varsa," dedi Harry titrek bir sesle, çatalıyla bıçağını masanın üstüne bırakarak (elleri °çatalını düz tutamayacak kadar titriyordu), "o da iki ay önce Dumbledore anlattığında aynı hikâyeye niye inandıkla-”

"Sorun şu ki, Harry, inandıklarından emin değilim," dedi Hermione somurtarak. "Ay, hadi çıkalım buradan."

Çatalıyla bıçağını masanın üstüne pat diye koydu. Henüz yarısını yediği elmalı pastasına özlemle baksa bile, Ron da aynı şeyi yaptı. Salondan çıkana kadar herkes onları seyretti.

Birinci katın sahanlığına ulaştıklarında, Harry, "Nasıl yani '*inandıklarından emin değilim*' ?" diye sordu Hermione'ye.

"Bak, o olaydan sonra her şey nasıldı, anlamıyorsun sen," dedi Hermione usulca. "Kollarında Cedric'in cesediyle çimin orta yerinde belirdin... hiçbirimiz labirentte neler olduğunu görmedik... Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in döndüğüne, Cedric'i öldürdüğüne ve seninle savaştığına dair eldeki tek kanıt, Dumbledore'un sözleriydi."

"O sözler doğruydu!" dedi Harry.

"Doğru olduğunu biliyorum, Harry, onun için lütfen beni paylamayı keser misin?" dedi Hermione, usanmış bir halde. "Mesele şu ki, gerçekleri hazmetmeye fırsat kalmadan yaz tatili başladı ve herkes evine dönüp iki ay boyunca, senin çatlağın teki olduğunu, Dumbledore'un ise bunamaya başladığını okudu!"

Gryffindor Kulesi'ne giden boş koridorlardan yürürlerken, yağmur pencere camlarını dövüyordu. Harry, ilk günü bir hafta sürmüş gibi hissediyordu kendini, ama hâlâ yatmadan önce yapması gereken yığınla ödevi vardı. Sağ gözünün üstünde bir zonklama başlamıştı. Şişman Hanım'ın koridoruna dönerlerken, yağmurla yıkanmış pencerelerden birinden dışarı, karanlık okul arazisine baktı. Hagrid'in kulübesinde hâlâ ışık yoktu.

"Mimbulus Mimbletonia," dedi Hermione, daha Şişman Hanım sormaya fırsat bulamadan. Portre öne doğru savrulup açıldı, arkasındaki delik ortaya çıktı ve üçü içeri tırmandılar.

Ortak Salon boştu; neredeyse herkes aşağıda, yemekteydi daha. Crookshanks, üzerine serildiği koltuktan indi ve yüksek sesle mırlayarak tırıs tırıs onları karşılamaya geldi. Harry, Ron ve Hermione şöminenin yanında duran en sevdikleri koltuklara oturduklarındaysa, hop diye Hermione'nin kucağına çıkıp tüylü turuncu bir yastık gibi oraya kıvrıldı. Harry, bitkin ve tükenmiş halde, dalgın dalgın alevlere bakmaya başladı.

"Dumbledore bunun olmasına nasıl izin verir?" diye haykırdı Hermione birden. Harry ile Ron yerlerinden sıçradılar; Crookshanks de Hermione'nin kucağından atladı ve hakarete uğramış gibi bir ifade takındı. Hermione öfkeyle koltuğunun kollarını dövüyor, deliklerden dolgu maddesi pırtlıyordu. "O korkunç kadının bize öğretmenlik etmesine nasıl izin verir? Hem de S.B.D. yılımızda!"

"Eh, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da hiçbir zaman çok iyi öğretmenlerimiz olmadı, değil mi?" dedi Harry. "Niye olduğunu biliyorsun, Hagrid söylemişti, kimse o işi istemiyor; üzerinde uğursuzluk olduğunu düşünüyorlar."

"Evet ama, büyü yapmamıza izin vermeyen birini işe almış! Dumbledore ne yapmaya çalışıyor?"

"Umbridge ayrıca insanlara casusluk yaptırmaya da niyetli," dedi Ron kasvetle. "Birinin Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'le ilgili bir şey dediğini duyarsak gidip ona haber vermemizi söyledi ya hani?"

"Tabii ki buraya bizi gözleyip casusluk yapmaya gelmiş, orası çok belli, yoksa Fudge niye onun gelmesini istesin ki?" diye çıkıştı Hermione.

Tam Ron karşılık vermek için ağzını açarken, Harry, "Yine tartışmaya başlamayın" dedi bıkkın bıkkın. "Niye... en iyisi ödevlerimizi yapalım, aradan çıksın..."

Bir köşeden okul çantalarını alıp ateşin başındaki koltuklarına döndüler, insanlar yemekten dönmeye başlamıştı. Harry gözünü portre deliğinden kaçırdı, ama yine de insanların bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

"Önce Snape'inkileri yapalım mı?" dedi Ron, tüy kalemini mürekkebine batırarak. " Ay Taşı'nın... Özellikleri... ve İksir Yapımındaki... Kullanımı..." diye mırıldandı, bir taraftan da bu sözcükleri parşömeninin tepesine yazarak. "Tamam." Başlığın altını çizdi ve dönüp beklentiyle Hermione'ye baktı.

"Ee, Ay Taşı'nın özellikleri ve iksir yapımındaki kullanımı nelerdir?"

Ama Hermione onu dinlemiyordu, kısık gözlerle salonun uzak bir köşesine bakıyordu. Masum görünüşlü birinci sınıflardan oluşan bir grup, Fred, George ve Lee Jordan'ın etrafına toplanmış, hepsi Fred'in elinde tuttuğu kocaman kesekâğıdından çıkmışa benzeyen bir şey çiğniyordu.

"Hayır, kusura bakmasınlar artık, çok ileri gittiler," dedi Hermione, hiddetle ayağa fırlayarak. "Yürü, Ron."

"Ben- ne?" dedi Ron, belli ki vakit kazanmaya çalışıyordu. Hayır - hadi ama, Hermione- tatlı veriyorlar diye onları azarlayamayız."

"Sen de gayet iyi biliyorsun ki, o verdikleri Burunkanatan Nugatlar ya da -ya da Kusturan Pastiller ya da-"

“Bayıltan Lezzetler olmasın?" dedi Harry sakince.

Birinci sınıflar, sanki görünmez bir tokmakla vurulmuşcasına birer birer baygın halde koltuklarına yığılmaya başladılar. Bazıları kayıp yere kadar indi; diğerlerıyse, dilleri dışarıda, koltuklarının kollarından sarkıyorlardı, izleyenlerin çoğu gülüyordu; ancak Hermione omuzlarını dikleştırdı ve dosdoğru, ellerinde yazı altlıklarıyla ayakta durmuş, baygın birinci sınıfları inceleyen Fred'le George'a doğru yürüdü. Ron koltuğundan kalkarmış gibi oldu, bir an kaskatı kaldı, sonra da Harry'ye "O halleder" deyip, sırık gibi boyu el verdiğince koltuğuna gömüldü

Hermione, "Yeter!" dedi sert bir sesle Fred ve George'a. İkisi de hafif bir şaşkınlıkla başlarını kaldırıp baktılar.

“Evet, haklısın," dedi George, baş sallayarak, "bu doz yeterli görünüyor, değil mi?"

"Size bu sabah söyledim, saçmalıklarınızı öğrenciler üzerinde deneyemezsiniz!"

"Karşılığında onlara ödeme yapıyoruz!" dedi Fred kızgın kızgın.

"Umrumda değil, tehlikeli olabilir!"

"Saçma," dedi Fred.

"Sakin ol, Hermione, bir şeyleri yok!" dedi Lee güven verircesine, birinci sınıflar arasında dolaşıp ağızlarına mor tatlılar sokarak.

"Evet, bak, kendilerine gelmeye başladılar bile," dedi George.

Gerçekten de birinci sınıflardan birkaçı kımıldamaya başlamıştı. Çoğu kendini yerde ya da koltuğun kolundan sarkar halde bulduğuna o kadar şaşırmış görünüyordu ki, Harry, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde, Fred'le George'un onlara tatlıların ne yaptığını söylemediğini anladı.

"İyi misin?" dedi George, ayağının dibinde yatan siyah saçlı küçük bir kıza.

"Sa-sanırım," dedi kız titrekçe.

"Harika," dedi Fred mutlu mutlu, ama hemen sonra Hermione onun elinden hem yazı altlığını, hem de Bayıltan Lezzetler'le dolu kesekâğıdını kaptı.

"Harika falan DEĞİL!"

"Tabii ki harika, hâlâ hayattalar, öyle değil mi?" dedi Fred kızgın bir sesle.

"Bunu yapamazsınız, ya biri hastalansaydı?!"

"Hastalanmazlar, hepsini önce kendi üzerimizde denedik, şu anda sadece herkesin aynı tepkiyi verip vermediğini deniyoruz -"

"Bir daha yaparsanız -"

"Bizi cezaya mı bırakırsın?" dedi Fred, "dene de görelim" dermiş gibi bir sesle.

"Tekrar tekrar aynı satırı mı yazdırırsın?" dedi George, sırıtarak.

Salonda onları izleyenler kahkahalarla gülüyordu. Hermione sırtını dikleştirdi; gözleri kısılmıştı, gür saçları elektriklenmiş gibiydi.

"Hayır," dedi, öfkeden sesi titreyerek, "ama annenize yazıp söylerim."

"Söylemezsin," dedi George, yüzünde bir dehşet ifadesiyle, geriye doğru bir adım atarak.

"Öyle bir söylerim ki," dedi Hermione acımasızca. "Sizin o salak şeyleri yemenize engel olamam, ama birinci sınıflara vermeyeceksiniz."

Fred'le George yıldırım çarpmışa dönmüşlerdi. Apaçık görülüyordu ki, Hermione'nin bu tehditle belden aşağı vurduğunu düşünüyorlardı. Hermione onlara son bir tehditkâr bakış fırlatarak, Fred'in yazı altlığını ve Lezzetler'le dolu kesekâğıdını onun kollarına tıkıştırdı ve ağır ağır ateşin yanındaki koltuğuna döndü.

Ron kendi koltuğunun içine öyle bir gömülmüştü ki, burnu dizlerinin hizasındaydı.

"Yardımın için teşekkürler, Ron," dedi Hermione ters ters.

"Sen kendi başına iyi hallettin," diye mırıldandı Ron.

Hermione boş parşömen parçasına birkaç saniye baktıktan sonra, sinirle, "Of, faydası yok, konsantre olamıyorum," dedi. "Ben gidip yatıyorum."

Çantasını hırsla açtı; Harry onun kitaplarını kaldıracağını sandı ama, Hermione çantasından iki tane biçimsiz yünlü nesne çıkardı, şöminenin yanındaki bir masanın üzerine özenle yerleştirdi, üzerlerini buruş buruş parşömen parçaları ve kırık bir tüy kalemle kapladı ve durup eserine beğeniyle baktı.

"Merlin aşkına, ne yapıyorsun sen?" dedi Ron, ona akli dengesinden endişe ediyormuş gibi bakarak.

"Ev cinleri için şapkalar," dedi Hermione coşkuyla, kitaplarını çantasına yerleştirerek. "Yazın yaptım. Sihir kullanmayınca çok yavaş örüyorum, ama şimdi okula döndüğüme göre çok daha hızlı yapabilirim."

"Ev cinleri için şapka mı yapıyorsun?" dedi Ron yavaşça. "Bir de üstlerini çerçöple mi örtüyorsun?"

"Evet," dedi Hermione meydan okurcasına. Çantasını sırtına attı.

"Olmaz," dedi Ron kızgın bir halde. "Onları şapkaları alsınlar diye kandırmaya çalışıyorsun. Özgür olmak istemeyeceklerken, onları özgür bırakıyorsun."

"Tabii ki özgür olmak istiyorlar!" dedi Hermione hemen, ama suratı kızarmaya başlamıştı. "Sakın o şapkalara elini süreyim deme, Ron!"

Çekip gitti. Ron onun kızlar yatakhanesinin kapısında gözden kaybolmasını bekledi, sonra da yünlü şapkaların üzerindeki çerçöpü temizledi.

"En azından ne aldıklarını görmeliler," dedi kararlı bir sesle. "Neyse..." Snape'in ödevinin başlığını yazdığı parşömeni rulo yaptı,

"artık bunu bitirmeye çalışmanın anlamı yok, Hermione olmadan yapamam. Ay Taşları'yla ne yapıldığı konusunda en ufak bir fikrim yok, ya senin?"

Harry başını iki yana sallarken sağ şakağındaki ağrının arttığını hissetti. Dev savaşları hakkındaki uzun ödevi düşününce ağrı daha da şiddetlendi. Sabah olduğunda o gece ödevini bitirmediğine pişman olacağını bile bile, kitaplarını çantasına koydu.

"Ben de yatmaya gidiyorum."

Yatakhaneye açılan kapıya giderken Seamus'ın yanından geçti, ama ona bakmadı. Seamus'ın konuşmak için ağzını açtığını göz ucuyla gördüğü halde hızlandı ve daha fazla kışkırtmaya katlanmak zorunda kalmadan, dinginlik ve huzur verici taş merdivene ulaştı.

*****

Ertesi gün aynı bir önceki gibi kurşuni ve yağmurlu başladı. Kahvaltıda Hagrid hâlâ öğretmenler masasında yoktu.

"Ama iyi tarafı, bugün Snape de yok," dedi Ron teselli ararcasına.

Hermione ağzı yırtılacakmış gibi esneyip kendine kahve koydu. Bir şeye sevinmiş gibi bir hali vardı. Ron ona neden bu kadar mutlu olduğunu sorunca, "Şapkalar gitmiş. Ev cinleri özgürlük istiyorlarmış demek ki," dedi.

"Hiç emin olma," dedi Ron iğneli iğneli. "Giysi yerine geçmeyebilirler. Bana pek şapka gibi görünmediler, daha çok yünlü mesaneye benziyorlardı."

Hermione onunla sabah boyunca bir daha konuşmadı.

İki ders üst üste Tılsım'ın ardından, iki ders üst üste Biçim Değiştirme vardı. Hem Profesör Flitwick, hem de Profesör McGonagall derslerinin ilk on beş dakikasını S.B.D.'lerin önemini anlatarak geçirdiler.

"Şunu hiç unutmayın," dedi ufak tefek Profesör Flitwick ciklercesine, masasının üzerinden etrafı görebilmek için her zamanki gibi bir yığın kitabın üzerine tünemişti, "bu sınavlar bütün geleceğinizi etkileyebilir! Seçeceğiniz meslek konusunda daha önce düşünmediyseniz, şimdi zamanıdır. Bu arada da, potansiyelinizin hakkını vermeniz için korkarım ki her zamankinden daha çok çalışacağız!"

Bir saatten uzun bir süre boyunca Çağırma Büyüleri'ni tekrarladılar, Profesör Flitwick'e göre bu büyüler S.B.D.'lerde kesin çıkacaktı. Dersin sonundaysa onlara o güne kadarki en uzun Tılsım ödevini verdi.

Biçim Değiştirme de bir o kadar kötüydü.

"Ciddi uygulama, pratik ve çalışma olmadan," dedi Profesör McGonagall çok ciddi bir sesle, "bir S.B.D.'den geçemezsiniz. Bu sınıftan herhangi birinin, emek verdiğinde Biçim Değiştirme'den S.B.D. alamaması için hiçbir neden göremiyorum." Neville kederli kederli, inanmadığını gösteren bir ses çıkardı. "Evet, senin de, Longbottom," dedi Profesör McGonagall. "Çalışmalarında özgüven eksikliği dışında hiçbir sorun yok. Pekâlâ... bugün Kaybetme Büyüleri'ne başlıyoruz. Bu büyüler, Yaratma Büyüleri'nden daha kolaydır ki F.Y.B.S. düzeyine kadar onlara kalkışmamalısınız- ama yine de S.B.D.'nizde karşınıza çıkacak en zor büyülerdendir."

Çok haklıydı; Kaybetme Büyüleri Harry'ye feci şekilde zor geldi. üst üste iki dersin sonunda ne o, ne de Ron önlerinde duran salyangozu yok etmeyi becerebilmişti, ama Ron umutla kendininkinin biraz daha solgun göründüğünü söylüyordu. Hermione ise kendi salyangozunu üçüncü denemede yok ederek Profesör McGonagall'dan Gryffindor için on puan aldı. Ev ödevi verilmeyen tek kişi de o oldu; başka herkesin gece büyüyü çalışması, ertesi gün salyangozlar üzerinde yeniden denemeye hazır olması gerekiyordu.

Yapmak zorunda oldukları ödevler yüzünden ufak ufak paniğe kapılmaya başlayan Harry ve Ron, öğle yemeğini kütüphanede, Ay Taşları'nın iksir yapımındaki kullanımını araştırarak geçirdiler. Ron'un yünlü şapkalar hakkındaki hakaretine hâlâ kızgın olan Hermione onlara katılmadı. Öğleden sonraki Sihirli Yaratıkların

Bakımı dersinin saati geldiğinde, Harry'nin başı yine ağrımaya başlamıştı.

Hava serinlemiş, esinti çıkmıştı; Hagrid'in Yasak Orman'ın kenarındaki kulübesine giden eğimli çimenlikten yürürlerken, yüzlerine tek tük yağmur damlaları düşüyordu. Profesör Grubbly-Plank, Hagrid'in ön kapısının dokuz on metre ötesinde bekliyordu, önünde üstü dallarla dolu uzun bir tahta masa vardı. Harry ve Ron oraya ulaştıklarında, arkalarından kahkahalar yükseldi; arkalarına döndüklerinde, Draco Malfoy'un, etrafında tayfasıyla birlikte onlara doğru yürümekte olduğunu gördüler. Belli ki az önce matrak bir şey söylemişti, çünkü Crabbe, Goyle, Pansy Parkinson ve diğerleri tahta masanın etrafında toplanırken hâlâ kıs kıs gülüyorlardı. Dönüp dönüp ona baktıkları için, Harry esprinin konusunu tahmin etmekte pek güçlük çekmedi.

"Herkes burada mı?" dedi Profesör Grubbly-Plank havlar gibi, bütün Slytherin'lerle Gryffindor'lar geldiğinde. "Hadi başlayalım o zaman. Bunların ne olduğunu kim bilebilecek?"

Önündeki dal yığınını işaret etti. Hermione'nin eli havaya fırladı. Arkasında, Malfoy onun cevap vermek için hevesle hoplayıp zıplayan, tavşan dişli bir taklidini yaptı.

Pansy Parkinson tiz bir kahkaha attı, ancak hemen sonra kahkahası çığlığa dönüştü. Masanın üzerindeki dallar havaya sıçramış, cinperimsi, tahtadan yaratıklar oldukları ortaya çıkmıştı. Yumru yumru kahverengi kollarıyla ayakları, ellerinin ucunda çalı çırpıya benzeyen ikişer parmakları, ağaç kabuğu gibi düz, tuhaf yüzleri ve yüzlerinin tam ortasında parlayan böcek kahverengisi birer çift gözleri vardı.

"Aaaa!" dedi Parvati ve Lavender, Harry'yi tamamen sinir ederek. Gören de Hagrid'in onlara hiç etkileyici yaratık göstermediğini sanırdı; evet, Pıtırkurt'lar biraz sıkıcıydı belki ama, Semender'ler ve Hipogrif'ler oldukça ilginçti, hatta Patlar-Uçlu Keleker'ler biraz fazla ilginçti.

"Lütfen sesinizi yükseltmeyin, kızlar!" dedi Profesör Grubbly-Plank sert bir sesle. Çubuk-yaratıkların arasına esmer pirince benzer bir

şey serpiştirince, hepsi hemen yemeğin içine üşüştüler. "Pekâlâ - kimse bu yaratıkların adını biliyor mu? Miss Granger?"

"Kabuluk," dedi Hermione. "Ağaç koruyucuları, genellikle asa ağaçlarında yaşarlar."

"Gryffindor'a beş puan," dedi Profesör Grubbly-Plank. "Evet, bunlar Kabuluk ve Miss Granger'ın söylediği gibi, genellikle tahtası asa yapmaya uygun kalitedeki ağaçlarda yaşarlar. Ne yediklerini bilen var mı peki?"

"Tahta biti," dedi Hermione hemen, ki bu, Harry'nin esmer pirinç sandığı şeylerin niye hareket ettiğini açıklıyordu. "Ayrıca, bulabilirlerse peri yumurtası."

"Aferin sana, beş puan daha. Bu yüzden, bir Kabuluk'un yaşadığı ağacın yaprağına ya da tahtasına ihtiyacınız olursa, dikkatini dağıtmak ya da yatıştırmak için ona tahta biti hediye etmeniz akıllıca olur. Tehlikeli görünmüyor olabilirler, ama kızdırılırlarsa parmaklarıyla insanın gözünü oymaya çalışırlar, ki gördüğünüz gibi parmakları çok sivridir, gözyuvarları yakınında bulunmaları da hiç hoş değildir. Peki, şimdi biraz daha yakına gelin, biraz tahta biti ve bir Kabuluk alırsanız -burada üç kişiye bir tane düşecek kadar var- onları daha yakından inceleyebilirsiniz. Dersin sonuna kadar hepinizden, bir çizim yapmanızı ve üzerine bütün uzuvların adını yazmanızı istiyorum."

Sınıf tahta masaya doğru ilerledi. Harry özellikle arkadan dolanıp Profesör Grubbly-Plank'in yanına düştü.

"Hagrid nerede?" diye sordu ona, başka herkes Kabuluk seçerken.

"Sen onu dert etme" dedi Profesör Grubbly-Plank sert bir sesle. Hagrid bundan önce derse girmediğinde de aynı tavrı sergilemişti. Draco Malfoy, sivri hatlı suratına yayılmış bir sırıtmayla, Harry'nin önünden uzanıp en büyük Kabuluk'u aldı.

"Belki" dedi Malfoy, sadece Harry'nin duyabileceği kadar alçak bir sesle, "koca angut kendini fena halde sakatlamıştır."

"Belki çeneni kapamazsan sen sakatlanırsın," dedi Harry, çaktırmadan.

"Belki boyundan çok büyük işlere bulaşmıştır, anlarsın ya."

Malfoy uzaklaşıp omzunun üzerinden Harry'ye pis pis sırıttı. Harry'nin midesine sancı girdi. Malfoy'un bir bildiği mi vardı? Sonuçta babası bir Ölüm Yiyen'di; ya Hagrid'in başına henüz Yoldaşlık'ın duymadığı bir şey geldiyse? Çabucak masanın etrafından dolaşıp, biraz ötede çimin üzerine çömelmiş, resmini çizecekleri Kabuluk'un hareketsiz durmasını sağlamaya çalışan Ron'la Hermione'nin yanına gitti. Parşömeniyle tüy kalemini çıkardı, onların yanına çömeldi ve Malfoy'un az önce söylediklerini fısıldayarak anlattı.

"Hagrid'in başına bir şey gelse Dumbledore bilirdi," dedi Hermione hemen. "Endişelenmekle tam da Malfoy'un istediği şeyi yapmış oluruz; böylece neler olup bittiğini bilmediğimizi öğrenmiş olur. Ona aldırmamalıyız, Harry. Al, şu Kabuluk'u tut bir dakika da suratını çizebileyim..."

Yakınlarındaki gruptan, Malfoy'un net ama tembel sesi geldi: "Evet, babam iki gün önce Bakan'la konuştu, anlaşıldığı kadarıyla burada standardın altındaki eğitim konusunda sıkı önlemler almaya kararlılar. Bu yüzden o fazlaca semirmiş moron bir daha buraya adım atsa bile, büyük ihtimalle derhal gönderilir."

"AH!"

Harry, Kabuluk'u neredeyse kıracak kadar sıkmış, o da misilleme olarak sivri parmaklarıyla bir darbe indirip elinde iki derin kesik açmıştı. Harry onu elinden bıraktı. Zaten Hagrid'in atılması fikrine gülmekle meşgul olan Crabbe ve Goyle, Kabuluk küçük bir çöp adam gibi son süratle Orman'a doğru gidip ağaçların arasında kaybolurken daha da beter kahkaha atmaya başladılar. Arazide okul çanı uzaktan uzağa yankılanınca, Harry kan lekeli Kabuluk resmini rulo yapıp, eline Hermione'nin mendili sarılı, kulaklarındaysa hâlâ Malfoy'un alaycı kahkahasıyla, Bitkibilim'in yolunu tuttu.

"Hagrid'e bir daha moron derse..." dedi Harry hırlarcasına.

"Harry, kalkıp da Malfoy'la kavga çıkarma; unutma, o şimdi sınıf başkanı, hayatını zorlaştırabilir..."

"Vay, merak ediyorum zor bir hayat nasıl bir şey olurdu acaba?" dedi Harry, iğneleyici bir şekilde. Ron güldü, ama Hermione kaşlarını çattı. Birlikte, sebze tarhının yanından geçtiler. Gökyüzü, yağmur yağsın mı yağmasın mı hâlâ karar verememiş gibi görünüyordu.

"Tek istediğim, Hagrid'in elini biraz çabuk tutup geri dönmesi," dedi Harry alçak sesle, seralara varırlarken. "Ayrıca, sakın o Grubbly-Plank denen kadının ondan daha iyi bir öğretmen olduğunu söyleme!" diye ekledi tehditkâr bir şekilde.

"Söylemeyecektim zaten," dedi Hermione sakin sakin.

"Çünkü hiçbir zaman Hagrid kadar iyi olamaz," dedi Harry sert bir sesle, az önce örnek bir Sihirli Yaratıkların Bakımı dersi gördüğünü ve sinirini bunun bozduğunu çok iyi bilerek.

En yakın seranın kapısı açıldı ve içinden dördüncü sınıflar çıktı. Aralarında Ginny de vardı.

"Merhaba," dedi neşeyle, yanlarından geçerken. Birkaç saniye sonra, sınıfın geri kalanının arkasından Luna Lovegood belirdi, burnunda toprak lekesi vardı ve saçını başının üstünde toplamıştı. Harry'yi gördüğünde patlak gözleri heyecanla yerlerinden uğrayacak gibi oldu ve dosdoğru onun yanına gitti. Sınıf arkadaşlarının çoğu, merakla dönüp bakmaya başladılar. Luna derin bir soluk aldı ve bir merhaba bile demeden, "Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin döndüğüne ve senin onunla dövüşüp ondan kaçtığına inanıyorum," dedi.

"Ee - tamam," dedi Harry, ne yapacağını bilemeyerek. Luna küpe niyetine bir çift turuncu turpa benzeyen bir şeyler takmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla Parvati ve Lavender da bunu fark etmişti, çünkü kıkır kıkır gülüp onun kulak memelerini işaret ediyorlardı.

"Gülebilirsiniz," dedi Luna, sesini yükselterek. Belli ki Parvati ve Lavender'ın, kulağına taktığı şeylere değil de söylediklerine güldüklerini düşünüyordu. "Ama insanlar Vıdıvıdı Vızcız ya da Buruşuk-Boynuzlu Hırgür diye bir şey olmadığına da inanıyorlardı!"

"E, haklı çıktılar, değil mi?" dedi Hermione sabırsızca. "Vıdıvıdı Vızcız ya da Buruşuk-Boynuzlu Hırgür diye bir şey gerçekten de yok."

Luna ona susturan bir bakış atıp, turpları çılgınca sallanarak öfkeyle uzaklaştı. Artık gülmekten kırılanlar sadece Parvati ve Lavender değildi.

"Bana inanan insanları kırmasan olmaz mı?" diye sordu Harry Hermione'ye, sınıfa girerlerken.

"Tanrı aşkına, Harry, ondan iyisini bulabilirsin," dedi Hermione. "Ginny bana onu uzun uzun anlattı; sadece hakkında hiçbir kanıt bulunmayan şeylere inanıyormuş. Babası Dırdırcı'nın başında olan birinden de başka bir şey beklemezdim zaten."

Harry okula geldiği gece gördüğü tekinsiz, kanatlı atları ve Luna'nın da onları görebildiğini söyleyişini düşündü. Morali biraz bozuldu. Acaba Luna yalan mı söylemişti? Ne var ki bu konuda daha fazla düşünemeden, Ernie Macmillan yanına geldi.

"Şunu bilmeni istiyorum ki, Potter," dedi yüksek, herkesin duyacağı bir sesle, "seni destekleyen sadece kaçıklar değil. Ben şahsen sana yüzde yüz inanıyorum. Ailem her zaman dimdik, Dumbledore'un arkasında durmuştur, ben de arkasındayım."

"Ee - çok teşekkürler, Ernie," dedi Harry, şaşırmış ama memnun bir halde. Ernie bu tür durumlarda kibirli olabilirdi, ama Harry o sırada, kulağından turplar sallanmayan birinden gelen güvenoyuna derin bir minnet duyacak bir ruh hali içindeydi. Ernie'nin sözlerinin Lavender Brown'un yüzündeki gülümsemeyi sildiği kesindi; ayrıca Harry, Ron ve Hermione ile konuşmak için arkasını dönerken, Seamus'ın yüzünde hem bocalar hem de meydan okur bir ifade yakaladı.

Profesör Sprout'un derse, S.B.D.'lerin önemi konusunda bir nutukla başlaması kimseyi şaşırtmadı. Harry, keşke öğretmenler bunu yapmaktan vazgeçse, diye düşündü; ne çok ödevi olduğunu düşündükçe, karnında kaygıyla karışık bir burulma hissediyordu. Profesör Sprout da ders sonunda onlara ödev verince, bu his

adamakıllı kötüleşti. Bir buçuk saat sonra Gryffindor'lar, Profesör Sprout'un en sevdiği gübre olan ejderha tezeği kokusu üstlerine sinmiş bir halde, yorgun argın şatonun yolunu tuttular. Kimse pek konuşmuyordu; yine uzun bir gün olmuştu.

Harry'nin açlıktan midesi kazınıyordu ve saat beşte Umbridge'le ilk cezasına kalacaktı. Bu yüzden, kendisini bekleyen her neyse onunla yüz yüze gelmeden önce midesine bir şeyler indirebilmek için, çantasını Gryffindor Kulesi'ne bırakmadan doğruca akşam yemeğine gitti. Ancak daha Büyük Salon'un girişine yeni ulaşmıştı ki, yüksek ve kızgın bir ses duydu: "Hey, Potter!"

"Yine ne var?" diye mırıldandı bitkin bitkin, arkasını dönerek. Karşısında Angelina Johnson'ı buldu. Anlaşılan siniri burnundaydı.

"Ne var söyleyeyim," dedi, doğruca onun üzerine gelip parmağıyla göğsünü hızlıca dürterek. "Nasıl olur da cuma günü saat beşte cezalı duruma düşersin?"

"Ne?" dedi Harry. "Niye... ah, evet, Tutucu seçmeleri!"

"Şimdi hatırlıyor!" diye hırladı Angelina. "Sana seçmeleri bütün takımla birlikte yapıp, herkese uyum sağlayacak birini bulmak istediğimi söylemedim mi? Quidditch sahasını özel olarak ayırttığımı söylemedim mi? Ama sen kalkmış, gelmemeye karar vermişsin!"

"Gelmemeye karar vermedim!" dedi Harry, bu sözlerin adaletsizliğinden incinerek. "Sırf Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen hakkındaki gerçeği söylediğim için Umbridge denen o kadından ceza aldım."

"Eh, o zaman git ona seni cuma günü bırakmasını söyle," dedi Angelina öfkeyle, "nasıl yapacağın da umurumda değil. İstersen ona Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in hayal gücünün bir ürünü olduğunu söyle, yeter ki mutlaka orada ol!"

Hızla uzaklaştı.

Büyük Salon'a girerlerken, Harry, "Bakın ne diyeceğim," dedi Ron'la Hermione'ye. "Bence Puddlemere Birliği'ne gidip Oliver Wood'un bir antrenmanda ölüp ölmediğini sorsak iyi olacak, çünkü Angelina onun ruhunu miras almışa benziyor."

"Sence Umbridge'in seni cuma günü bırakması ihtimali ne kadar?" dedi Ron şüpheyle, Gryffindor masasına otururlarken.

"Sıfırdan da az," dedi Harry asık suratla. Tabağına kuzu pirzolası koyup yemeye başladı. "Ama yine de denesem iyi olur, değil mi? Fazladan iki kez cezaya gelmeyi teklif ederim, ya da öyle bir şey, bilmiyorum..." Bir ağız dolusu patatesi yutup ekledi: "Umarım bu akşam beni çok fazla tutmaz. Daha üç ödev bitirmemiz, McGonagall için Kaybetme Büyüleri'ni çalışmamız, Flitwick için bir karşı-büyü bulmamız, Kabuluk çizimini tamamlamamız ve Trelawney için o salak rüya güncesine başlamamız gerekiyor, biliyorsun, değil mi?"

Ron inledi ve nedense başını kaldırıp tavana baktı.

"Üstelik bir de yağmur yağacağa benziyor."

"Bunun ödevlerimizle ne ilgisi var?" dedi Hermione, kaşlarını kaldırarak.

"Hiç," dedi Ron hemen. Kulakları kızarmıştı.

Beşe beş kala Harry ikisine hoşçakal dedi ve Umbridge'in üçüncü kattaki odasının yolunu tuttu. Kapıyı çaldığında, içeriden, "Girin," dedi şeker gibi bir ses. Harry temkinli bir şekilde içeri girip etrafa bakındı.

Odayı daha önce buraya yerleşmiş olan üç kişiden biliyordu. Gilderoy Lockhart burada yaşadığında, oda onun gülümseyen portreleriyle kaplıydı. Lupin buradayken, uğradığınızda bir kafesin ya da deponun içinde Karanlık bir yaratıkla karşılaşacağınız kesin gibiydi. Sahte Moody'nin zamanında, şüpheli hareketleri ve gizliliği tespit eden çeşitli alet ve eşyalarla doluydu.

Ancak şimdi, oda tamamen tanınmaz hale gelmişti. Bütün yüzeyler dantelli örtüler ve kumaşlarla kaplanmıştı. Kuru çiçeklerle dolu, hepsi kendi işlemeli altlığına sahip çok sayıda vazo vardı. Duvarlardan birindeyse bir süs tabakları koleksiyonu asılıydı; her biri, boynunda farklı birer fiyonk bulunan, cart renkli kocaman kedi yavrularıyla bezeliydi. O kadar iğrençtiler ki, Harry yerine mıhlanmış halde onlara bakakaldı. Derken Umbridge tekrar konuştu.

"İyi akşamlar, Mr. Potter."

Harry irkilip arkasına baktı. İlk başta onu fark etmemişti, çünkü Umbridge arkasındaki masanın örtüsüyle fazlaca bir örnek, fena halde çiçekli bir cüppe giymişti.

"İyi akşamlar, Profesör Umbridge," dedi Harry gergin gergin.

"Oturun bakalım," dedi kadın, yanına dik arkalıklı bir sandalye çekilmiş, dantelle kaplı küçük bir masayı işaret ederek. Masanın üzerinde boş bir parşömen parçası, besbelli ki onu bekliyordu.

"Ee," dedi Harry, kıpırdamadan. "Profesör Umbridge. Ee - başlamadan önce, sizden- sizden isteyeceğim bir... iyilik var."

Şiş gözler kısıldı.

"Öyle mi?"

"Şey, ben... ben Gryffindor Quidditch Takımı'ndayım. Cuma günü saat beşte yeni Tutucu için yapılacak seçmelerde bulunmam gerekiyor. Acaba -acaba o gece cezaya kalmasam da başka- başka bir gece kalsam onun yerine... olur mu diyecektim..."

Daha cümlesinin sonuna gelmeden işe yaramayacağını anlamıştı.

"Ah, olmaz," dedi Umbridge. Gülümsemesi öyle genişlemişti ki, çok lezzetli bir sinek yutmuşa benziyordu. "Ah, hayır, hayır, hayır. Bu cezayı habis, çirkin, ilgi çekmeye yönelik hikâyeler yaymaya çalıştığınız için aldınız, Mr. Potter ve cezalar kesinlikle suçlu kişinin işine geldiği gibi düzenlenemez. Hayır, yarın akşam da, bir sonraki gün de, cuma günü de saat beşte buraya geleceksiniz ve benim planladığım cezaları yerine getireceksiniz. Gerçekten yapmak istediğiniz bir şeyi kaçırmanızın çok isabetli olduğunu düşünüyorum. Size vermeye çalıştığım dersi destekler."

Harry kanının beynine sıçradığını hissetti ve kulaklarında bir gümleme duydu. Demek "habis, çirkin, ilgi çekmeye yönelik hikâyeler" anlatıyordu, ha?

Umbridge başını hafifçe yana eğmiş, onu izliyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, sanki Harry'nin ne düşündüğünü çok iyi biliyor, bir daha bağırmaya başlayacak mı diye bekliyordu. Harry

muazzam bir çabayla gözünü ondan kaçırdı, okul çantasını dik arkalıklı iskemlenin yanına koydu ve oturdu.

"Bakın," dedi Umbridge tatlı tatlı, "şimdiden sinirlerimize daha iyi hâkim olmaya başladık, değil mi? Şimdi benim için üst üste aynı satırları yazacaksınız, Mr. Potter. Hayır, kendi tüy kaleminizle değil," diye ekledi, Harry çantasını açmak için eğilirken. "Bana ait özel bir tüy kalemi kullanacaksınız. Alın bakalım."

Çok sivri uçlu, uzun, ince, siyah bir tüy kalem verdi ona.

"Yazmanızı istediğim şey, Yalan söylememeliyim," dedi usulca.

"Kaç kere?" diye sordu Harry, takdire değer bir kibarlık taklidiyle.

"Ah, mesaj iyice içinize işleyene kadar," dedi Umbridge, tatlı tatlı. "Başlayın bakalım."

Masasına gidip oturdu ve not verilecek ödevlere benzeyen bir parşömen yığınının üzerine eğildi. Harry sivri uçlu siyah tüy kalemi kaldırdı, ama bir eksikliği fark etti.

"Mürekkep vermediniz," dedi.

"Ah, mürekkebe ihtiyacınız olmayacak," dedi Profesör Umbridge, sesinde küçücük bir kahkaha tınısıyla.

Harry tüy kalemin ucunu kâğıdın üzerine getirip yazdı: Yalan söylememeliyim.

Birden acıyla nefesi kesildi. Parşömenin üzerinde, parlak kırmızı mürekkeple yazılmışa benzeyen sözcükler belirmişti. Aynı sözcükler, sanki bir neşterle çizilmiş gibi kesikler halinde Harry'nin sağ elinin üstünde de belirdi - ama Harry parlayan kesiğe bakarken deri iyileşti ve az önce kesiğin bulunduğu yer, biraz kızarık kalsa da, kapandı.

Harry dönüp Umbridge'e baktı. Kurbağa gibi ağzıyla kocaman gülümseyerek onu izliyordu.

"Evet?"

"Yok bir şey," dedi Harry usulca.

Parşömene döndü, tüy kalemi tekrar üzerine getirdi, Yalan söylememeliyim diye yazdı ve ikinci defa elinin üstünde keskin bir acı hissetti; sözcükler bir kez daha derisini keserek yazıldı; bir kez daha birkaç saniye içinde iyileşti.

Ve böyle devam etti. Harry, mürekkep değil de kendi kanı olduğunu fark ettiği şeyle sözcükleri tekrar tekrar parşömene yazdı. Ve sözcükler tekrar tekrar, derisini keserek elinin üstüne yazıldı, iyileşti ve tüy kalemi parşömenin üzerinde gezdirdiğinde yeniden belirdi.

Umbridge'in penceresinin dışına karanlık çöktü. Harry ne zaman durmasına izin verileceğini sormadı. Saatine bile bakmadı. Umbridge'in bir zayıflık işareti görmek için onu seyrettiğini biliyordu ve hiçbir zayıflık işareti göstermeyecekti, bütün gece orada oturup bu tüy kalemle kendi elini kesmek zorunda kalsa bile...

"Buraya gelin," dedi Umbridge, Harry'ye saatlerce gibi gelen bir süre sonra.

Kalktı. Eli fena halde acıyordu. Baktığında, kesiğin iyileşmiş, ama derinin hâlâ çiğ kırmızı olduğunu gördü.

"El," dedi Umbridge.

Harry elini uzattı. Umbridge onun elini eline aldı. Üzerine birçok çirkin eski yüzük takılı güdük parmaklarıyla ona dokunurken, Harry hissedilir şekilde ürpermemek için kendini zor tuttu.

"Çık çık, henüz pek etki yaratamamışım gibi görünüyor," dedi gülümseyerek. "O halde yarın yine denememiz gerekecek, değil mi? Gidebilirsiniz."

Harry tek kelime etmeden odadan çıktı. Okul hayli tenhaydı; vakit gece yarısını geçmişti mutlaka. Koridorda ağır ağır yürüdü, köşeyi dönüp Umbridge'in onu göremeyeceğinden emin olduktan sonra ise, koşmaya başladı.

*****

Kaybetme Büyüleri'ne çalışacak vakti olmamış, rüya güncesine tek bir rüya yazmamış, Kabuluk çizimini tamamlamamış, ödevlerini yapmamıştı. Ertesi sabah, günün ilk dersi Kehanet'te gerekli olacak birkaç uydurma rüya yazmak için kahvaltıya inmedi. Ron'un da perişan halde ona katılmasına şaşırdı.

"Niye dün gece yapmadın?" diye sordu Harry, Ron ilham bulmak için Ortak Salon'un dört bir yanına telaşla göz gezdirirken. Harry'nin yatakhaneye döndüğünde derin uykuda bulmuş olduğu Ron, "başka bir iş" konusunda bir şeyler mırıldandı ve parşömeninin üzerine eğilip birkaç sözcük karaladı.

"İdare eder artık," dedi, günceyi sertçe kapatarak. "Rüyamda bir çift yeni ayakkabı aldığımı gördüm dedim, herhalde bundan tuhaf şeyler çıkartamaz, değil mi?"

Beraberce aceleyle Kuzey Kulesi'ne gittiler.

"Umbridge'le ceza nasıldı bu arada? Ne yaptırdı?"

Harry bir an tereddüt etti, sonra, "Üst üste satır yazdırdı," dedi.

"Çok kötü değil, ha?" dedi Ron.

"Değil," dedi Harry.

"Hey -unutuyordum- Cuma günü için izin verdi mi?"

"Hayır," dedi Harry.

Ron halden anlar şekilde inledi.

Harry için yine kötü bir gün oldu; Kaybetme Büyüleri'ne hiç çalışamadığı için Biçim Değiştirme'de en kötülerden biriydi. Kabuluk resmini tamamlamak için öğle yemeğinden vazgeçmek zorunda kaldı. Bu arada Profesör McGonagall, Profesör Grubbly-Plank ve Profesör Sinistra yeni ev ödevleri verdiler, ama Umbridge'le ikinci cezasına kalacağı için Harry'nin o akşam hepsini yetiştirmesine imkân yoktu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Angelina Johnson akşam yemeğinde yine onu buldu ve cuma günkü Tutucu seçmelerine katılamayacağını öğrenince, Harry'ye tutumundan hiç etkilenmediğini ve takımda kalmak isteyen oyuncuların

antrenmanları diğer sorumlulukların üstünde tutmasını beklediğini söyledi.

"Cezadayım!" diye seslendi Harry onun arkasından. "Sence Quidditch oynamak varken o yaşlı kurbağayla bir odada kapalı kalmayı niye tercih edeyim?"

"Hiç olmazsa sadece satır yazdırıyor," dedi Hermione teselli edercesine. Harry yerine çöktü ve bifteğiyle böbrekli böreğine baktı. Artık gözüne pek lezzetli görünmüyorlardı. "Korkunç bir ceza falan değil en azından..."

Harry ağzını açtı, kapadı ve baş salladı. Ron'la Hermione'ye Umbridge'in odasında olanları niye anlatmadığını tam olarak kendi de bilmiyordu: Tek bildiği, yüzlerinde bir dehşet ifadesi görmek istemediğiydi; böyle bir şey durumun çok daha kötü görünmesine sebep olur, göğüs germeyi daha da zorlaştırırdı. Ayrıca içten içe bunun Umbridge'le kendisi arasında bir mesele, özel bir irade savaşı olduğunu hissediyordu. Yakındığının kulağına gitmesine izin vermeyecek, ona bu zevki tattırmayacaktı.

"Ne kadar çok ödevimiz olduğuna inanamıyorum" dedi Ron kederli kederli.

"O zaman dün gece niye yapmadın?" diye sordu Hermione. "Hem sen neredeydin?"

"Ben... yürüyüşe çıkayım dedim," diye kaçamak bir cevap verdi Ron.

Harry, bir şeyler gizleyenin sadece kendisi olmadığına dair kuvvetli bir hisse kapıldı.

*****

İkinci ceza da ilki kadar kötüydü. Harry'nin elinin üstünün derisi artık daha kolay tahriş oluyordu, kısa sürede kızarıp yanmaya başladı. Harry derinin daha uzun bir süre aynı şekilde iyileşmeyi sürdürebileceğine pek ihtimal vermiyordu. Kesik çok geçmeden

eline kazınacak ve Umbridge belki de tatmin olacaktı. Ancak ağzından bir inilti çıkmasına izin vermedi ve odaya girişinden yine gece yarısını bulan çıkışına kadar "iyi akşamlar" ve "iyi geceler" dışında tek bir kelime etmedi.

Öte yandan ödev durumu giderek ümitsiz bir hal alıyordu. Gryffindor Ortak Salonu'na döndüğünde bitkin durumda olmasına rağmen yatmaya gitmedi, kitaplarını açıp Snape'in Ay Taşı ödevini yapmaya koyuldu. Bitirdiğinde saat iki buçuktu. Kötü bir iş çıkardığını biliyordu, ama elinden gelen bir şey yoktu; iyi kötü bir ödev yazıp vermezse, bu sefer de Snape'le cezaya kalırdı. Sonra Profesör McGonagall'ın sorularına cevaplar çiziktirdi, Profesör Grubbly-Plank için Kabuluklar'ın doğru bakımı için bir şeyler karaladı ve yalpalaya yalpalaya yatağına giderek, hiç giysilerini çıkarmadan kendini örtünün üzerine atıp anında uykuya daldı.

*****

Perşembe günü bir yorgunluk sisi içinde geçti. Harry nedenini anlayamasa da, Ron da çok uykulu görünüyordu. Harry'nin üçüncü cezası da aynı önceki ikisi gibi geçti, ama bu defa iki saatin sonunda "Yalan söylememeliyim" sözcükleri elinden kaybolmayıp oraya çizilmiş halde kaldı. Kenarından kan damlamaya başladı. Tüy kalemin sivri ucu bir an durunca, Profesör Umbridge başını kaldırıp baktı.

"Ah," dedi usulca, Harry'nin elini incelemek için masasının etrafından dolaşırken. "Güzel. Artık hatırlarsınız, değil mi? Bu gecelik bu kadar, gidebilirsiniz."

"Yine de yarın gelmem gerekiyor mu?" dedi Harry, okul çantasını sızlayan sağ eli yerine soluyla alarak.

"Ah, evet," dedi Profesör Umbridge, her zamankinden de kocaman bir gülümsemeyle. "Evet, sanırım bir gece daha çalışırsak o mesajı biraz daha iyi kazıyabiliriz."

Harry dünyada Snape'ten daha çok nefret edeceği bir öğretmen olabileceğini hiç düşünmemişti, ama Gryffindor Kulesi'ne dönerken, ona iyi bir rakip çıktığını kabul etmek zorunda kaldı. Kötü o, diye düşündü, yedinci kata çıkan bir merdiveni tırmanırken, kötü, hasta, çılgın bir ihtiyar -

"Ron?"

Merdivenin tepesine ulaşmış, sağa dönmüştü ki, az daha elinde süpürgesiyle Leylekbacak Lachlan'ın heykelinin arkasına gizlenen Ron'a tosluyordu. Harry'yi görünce şaşkınlıktan yerinden sıçrayan Ron, yeni Silsüpür On Bir'ini arkasına saklamaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Şeyy - hiç. Asıl sen ne yapıyorsun?"

Harry ona kaşlarını çattı.

"Yapma, bana söyleyebilirsin! Niye burada saklanıyorsun?"

"İlle - ille de bilmek istiyorsan söyleyeyim, Fred'le George'dan saklanıyorum," dedi Ron. "Bir grup birinci sınıf öğrencisiyle birlikte geçtiler az önce, eminim yine onların üzerinde bir şeyler deniyorlardır. Yani, artık bunu Ortak Salon'da yapamıyorlar, değil mi, Hermione oradayken..."

Çabuk çabuk, telaşlı telaşlı konuşuyordu.

"Ama süpürgen niye yanında, uçmuyordun, değil mi?"

"Ben -şey- şey, peki, söyleyeceğim ama gülme, tamam mı?" dedi Ron, her an daha da kızararak. "Ben - düşündüm ki, şimdi doğru düzgün bir süpürgem olduğuna göre, Gryffindor Tutucusu olmak için seçmeye katılabilirim. Böyle işte. Hadi. Gülebilirsin."

"Gülmüyorum," dedi Harry. Ron şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Mükemmel bir fikir! Takıma girersen süper olur! Tutucu oynadığını görmedim hiç, iyi misin bari?"

"Kötü değilim," dedi Ron. Görünüşe göre, Harry'nin tepkisi onu çok rahatlatmıştı. "Charlie, Fred ve George tatillerde antrenman yaparken bana hep Tutuculuk yaptırırlardı."

"Yani bu gece antrenman mı yapıyordun?"

"Salıdan beri her gece... kendi başıma ama. Quaffle'lara büyü yapıp üzerime uçurtmaya çalıştım, ama pek kolay olmadı; dahası, ne kadar işe yarar bilmiyorum." Ron ürkek ve endişeli görünüyordu. "Seçmelere katıldığımda Fred ve George gülmekten yerlere yatacak. Sınıf başkanı olduğumdan beri bana sataşmadan duramıyorlar."

"Keşke ben de orada olabilseydim" dedi Harry acı acı, birlikte Ortak Salon'a doğru giderlerken.

"Evet, keşke - Harry, elinin üstündeki de ne öyle?"

Harry az önce, boşta olan sağ eliyle burnunu kaşımıştı. Saklamaya çalıştı, ama az önce Ron'un Silsüpür'ünü saklama girişiminden daha iyisini beceremedi.

"Bir kesik sadece -bir şey değil- sadece -"

Ama Ron Harry'nin kolunu yakaladı, elini gözünün hizasına getirdi. Deriye kazınmış sözcüklere bakarken bir süre sessizlik oldu; sonra, gördüğünden iğrenmiş gibi bir ifadeyle, Harry'nin kolunu bıraktı.

"Hani sadece satır yazdırıyordu?"

Harry tereddüt etti, ama sonuçta Ron ona karşı dürüst davranmıştı, bu yüzden o da Ron'a Umbridge'in odasında olanları bütün gerçekliğiyle anlattı.

"İhtiyar cadaloz!" dedi Ron tiksinti dolu bir fısıltıyla. Başını çerçevesine dayamış, huzur içinde uyuklayan Şişman Hanım'ın önünde durdular. "Hasta o kadın! McGonagall'a git, bir şey de!"

"Hayır," dedi Harry hemen. "Ona beni sarstığını bilme zevkini tattırmayacağım."

"Sarsmak mı? Bunun onun yanına kalmasına izin veremezsin!"

"McGonagall'ın onun üzerinde ne kadar gücü olduğunu bilmiyorum," dedi Harry.

"Dumbledore, o zaman Dumbledore'a anlat!"

"Hayır," dedi Harry kararlı bir sesle.

"Niye?"

"Zaten işi başından aşkın," dedi Harry, ama gerçek neden bu değildi. Dumbledore hazirandan beri onunla konuşmamışken, gidip Dumbledore'dan yardım istemeyecekti.

Ron, "Eh, bence -" diye lafa başladı, ama uykulu gözlerle onları izleyen Şişman Hanım sonunda patladı: "Parolayı söyleyecek misiniz, yoksa bütün gece uyanık durup konuşmanızı bitirmenizi mi beklemek zorundayım?"

*****

Cuma da haftanın diğer günleri gibi kasvetli ve sırılsıklam başladı. Harry, Büyük Salon'a girdiğinde farkında olmadan dönüp öğretmenler masasına baksa da, Hagrid'i göreceğine dair pek umudu yoktu. O da zihnini daha acil sorunlara verdi, dağ gibi birikmiş ödevleri ve Umbridge'le geçireceği bir ceza daha gibi.

Harry'yi o gün iki şey ayakta tuttu. Biri, hafta sonunun neredeyse gelmiş olması; öbürü ise, cezaya kalmak ne kadar korkunç olursa olsun, Umbridge'in penceresinden bakıldığında Quidditch sahasının uzaktan da olsa görünmesiydi; şansı yaver giderse seçmeleri izleyebilirdi böylece. Doğru, bunlar çok cılız umut ışıklarıydı, ama Harry şu anki karanlığını aydınlatabilecek en ufak şey için şükran duyuyordu; Hogwarts'ta daha kötü bir ilk hafta geçirmemişti hiç.

Akşam saat beşte, bunun son ceza günü olduğunu umarak Profesör Umbridge'in odasının kapısını tıklattı. İçeri girmesi söylendi. Dantel örtülü masada boş parşömenle yanındaki sivri uçlu siyah tüy kalem onu bekliyordu.

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz, Mr. Potter," dedi Umbridge, ona tatlı tatlı gülümseyerek.

Harry tüy kalemi aldı ve pencereden dışarı göz attı. İskemlesini bir iki santim sağa kaydırırsa... masaya daha çok yaklaşma

bahanesiyle bunu başardı. Gryffindor Quidditch Takımı'nın sahanın üzerinde uçtuğunu uzaktan görebiliyordu şimdi. Üç yüksek kale direğinin altında altı tane siyahlı siluet duruyor, belli ki Tutuculuk yapmak için sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı. Bu mesafeden hangisinin Ron olduğunu anlamak imkânsızdı.

Yalan söylememeliyim, diye yazdı Harry. Sağ elinin üstündeki kesik açılıp yeniden kanamaya başladı.

Yalan söylememeliyim. Kesik derinleşti, yanmaya ve acımaya başladı.

Yalan söylememeliyim. Bileğinden aşağı kan süzülmeye başladı.

Bir kez daha pencereden dışarı baktı. Kale direklerinin önündeki her kimse, gerçekten de çok kötü bir iş çıkarıyordu. Harry'nin izlemeye cesaret edebildiği birkaç saniye içinde Katie Bell iki kere sayı yaptı. Tutucu'nun Ron olmamasını tüm kalbiyle dileyen Harry, yine gözlerini kan lekeleriyle kaplı parşömenine çevirdi.

Yalan söylememeliyim.

Yalan söylememeliyim.

Cesaret edebildiği sıklıkta, Umbridge'in tüy kaleminin kâğıdında gezindiğini ya da bir çekmecenin açıldığını duydukça, başını kaldırıp baktı. Denenen üçüncü kişi bayağı iyiydi, dördüncü felaketti, beşinci bir Bludger'dan çok güzel kurtuldu, ama kolay bir kurtarışı yüzüne gözüne bulaştırdı. Hava kararıyordu ve Harry altıncıyla yedinci kişiyi görebileceğinden şüpheliydi.

Yalan söylememeliyim.

Yalan söylememeliyim.

Şimdi parşömen, acıyla dağlanan elinden damlayan kandan parlıyordu. Bir kez daha başını kaldırıp baktığında, gece olmuştu ve Quidditch sahası artık görünmüyordu.

"Mesajı aldınız mı diye bir bakalım mı artık?" dedi Umbridge'in yumuşak sesi yarım saat sonra.

Harry'nin yanına geldi, yüzüklü kısa parmaklarını onun koluna uzattı. Sonra, derisine çizilmiş sözcükleri incelemek için elini tutarken Harry şiddetli bir acı hissetti. Elinin üstünde değil, alnındaki yara izinde. Aynı anda, karnında bir yerde çok tuhaf bir his duydu.

Kolunu hızla kurtarıp ayağa fırladı ve gözlerini Umbridge'e dikti. Umbridge de ona baktı, yüzündeki gülümsemeyle gevşek ağzı kulaklarına varmıştı.

"Evet, acıyor, değil mi?" dedi kadife gibi bir sesle.

Harry cevap vermedi. Kalbi çok hızlı, çok şiddetli atıyordu. Elinden mi bahsediyordu, yoksa alnında hissettiği şeyden mi haberi vardı?

"Sanırım demek istediğimi anlatabildim, Mr. Potter. Gidebilirsiniz."

Harry okul çantasını kaptı ve olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıktı.

Sakin ol, dedi kendi kendine, merdivenleri koşarak çıkarken. Sakin ol, ille de sandığın şey demek değil bu...

"Mimbulus Mimbletonia!" dedi soluk soluğa. Şişman Hanım'ın portresi bir kez daha öne doğru açıldı.

İçeri girince büyük bir gürültüyle karşılaştı. Ron, gözleri ışıl ışıl parlayarak, elinde tuttuğu kadehten önüne kaymakbirası döke döke ona doğru koşturdu.

"Harry, başardım, takıma girdim, Tutucu benim!"

"Ne? Aa - harika!" dedi Harry, doğallıkla gülümsemeye çalışarak. Kalbi güm güm atmaya devam ediyor, eli zonkluyor ve kanıyordu.

"Bir kaymakbirası al." Ron onun eline bir şişe tutuşturdu. "İnanamıyorum - Hermione nereye gitti?"

"Şurada," dedi Fred. Kaymakbirasını yudumlayarak ateşin yanındaki bir koltuğu işaret etti. Hermione orada uyukluyordu, elindeki içecek kadehten döküldü dökülecek gibiydi.

"Eh, ona söylediğimde sevindim demişti," dedi Ron, biraz bozularak.

"Bırak uyusun," dedi George hemen. Çok geçmeden Harry, etraflarında belliki az önce geçirdikleri burun kanamalarının izlerini taşıyan birinci sınıflar olduğunu fark etti.

"Buraya gel, Ron, bak bakalım Oliver'ın eski cüppesi sana olacak mı?" diye seslendi Katie Bell. "Onun adını çıkarıp seninkini yazabiliriz..."

Ron uzaklaşırken, Harry'nin yanına Angelina geldi.

"Sana biraz sert davrandığım için kusura bakma, Potter," dedi lafı uzatmadan. "Bu yöneticilik işi stresli iş. Biliyor musun, Wood'a bazen biraz haksızlık ettiğimi düşünmeye başladım." Kadehinin üzerinden Ron'u hafifçe çatık kaşlarla izliyordu.

"Bak, biliyorum, o senin en iyi arkadaşın, ama müthiş falan değil," dedi açık açık. "Yine de, biraz antrenmanla idare eder diye düşünüyorum. İyi Quidditch oyuncuları çıkarmış bir aileden geliyor. Bugün sergilediğinden biraz daha yeteneklidir diye güveniyorum açıkçası. Vicky Frobisher da, Geoffrey Hooper da bu akşam daha iyi uçtular, ama Hooper tam bir mızmız, bir ondan bir bundan şikâyet ediyor, Vicky ise her tür topluluğa üye. Antrenmanlar Tılsım Kulübü'yle çakışırsa, Tılsım'a öncelik vereceğini kendi söyledi. Neyse, yarın saat ikide antrenman yapıyoruz, bu kez mutlaka orada ol. Ve bana bir iyilikte bulun da Ron'a elinden geldiğince yardım et, olur mu?"

Harry başını olur anlamında salladı ve Angelina, Alicia Spinnet'ın yanına döndü. Harry oturmak için Hermione'nin yanına gitti. Çantasını yere bıraktığında, Hermione sarsılarak uyandı.

"Ah, Harry, sen miydin... Ron'un seçilmesi ne güzel, değil mi?" dedi mahmur mahmur. "Ben - öyle - öyle - öyle bitkinim ki," dedi esneyerek. "Gece bire kadar uyumayıp yeni şapkalar yaptım. Deli gibi kayboluyorlar!"

Ve tabii ki Harry dönüp baktığında, salonun her tarafına gizlenmiş, ihtiyatsız ev cinleri tarafından kazara alınmayı bekleyen yünlü şapkalar gördü.

"Harika," dedi, ama aklı başka yerdeydi; çok geçmeden birine anlatmazsa, patlayacaktı. "Dinle, Hermione, Umbridge'in odasındaydım, koluma dokundu..."

Hermione dikkatle dinledi. Harry lafını bitirince de, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in onu da Quirrell gibi kontrol ettiğinden mi endişeleniyorsun?" dedi usulca.

"Eh," dedi Harry, sesini alçaltarak, "bu da bir ihtimal, değil mi?"

"Sanırım," dedi Hermione, oysa pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Ama onu Quirrell gibi ele geçirdiğini sanmıyorum, yani ne de olsa artık yine canlı, değil mi, kendi bedeni var, başka birininkini paylaşmasına gerek yok. Onu Imperius lanetiyle kontrolü altına almış olabilir belki..."

Harry bir süre, Fred, George ve Lee Jordan'ın boş kaymakbirası şişelerini atıp tutmalarını izledi. Sonra Hermione devam etti: "Ama geçen yıl kimse sana dokunmadan da yara izin acıdı, Dumbledore o zaman sana bunun Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in o anda hissettikleriyle ilgili olduğunu söylememiş miydi? Yani belki bunun Umbridge'le hiç ilgisi yoktur, belki onunla birlikteyken olması sadece bir rastlantıdır, ne dersin?"

"Kötü o," dedi Harry soğuk bir sesle. "Hasta."

"Evet, korkunç biri, ama... Harry, sanırım Dumbledore'a yara izinin acıdığını söylemelisin."

İki gün içinde ikinci kez, Dumbledore'a gitmesi tavsiye ediliyordu. Hermione'ye cevabı da Ron'a cevabının aynı oldu.

"Onu böyle bir şeyle rahatsız edemem. Senin de dediğin gibi, çok önemli bir şey değil. Yaz boyunca bir acıdı bir geçti -bu geceki biraz daha kötüydü, o kadar-"

"Harry, eminim Dumbledore böyle bir şeyle rahatsız edilmeyi isterdi -"

"Tabii," dedi Harry, kendine engel olamayıp, "Dumbledore'un benimle ilgili umursadığı tek şey de bu zaten, değil mi? Yara izim."

"Öyle deme, doğru değil bu!"

"Sanırım Sirius'a yazıp söyleyeceğim, bakalım o ne diyecek -"

"Harry, böyle bir şeyi mektupta yazamazsın!" dedi Hermione, telaşla. "Hatırlamıyor musun, Moody bize neyi yazacağımıza dikkat etmemizi söylemişti! Baykuşların ele geçirilmediğinden emin olamayız artık!"

"Tamam, tamam, yazmam o zaman!" dedi Harry sinirli sinirli. Ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum. Ron'a sen söyle, olur mu?"

"Yok, hayır," dedi Hermione, rahatlamış bir halde. "Sen gidiyorsan, benim de gitmem kabalık olmaz demektir. Çok yorgunum ve yarın yine şapka yapmak istiyorum. Baksana, istersen bana yardım edebilirsin, bayağı eğlenceli, gittikçe de iyileşiyorum, desenler, ponponlar falan yapabiliyorum artık."

Harry onun coşkuyla ışıldayan yüzüne baktı ve bu teklif az da olsa ilgisini çekmiş gibi görünmeye çalıştı.

"Ee... hayır, sanmıyorum, teşekkürler," dedi. "Ee - yarın olmaz. Yapacak bir sürü ödevim var..."

Ve biraz hayal kırıklığına uğramış olan Hermione'den ayrılıp, erkekler yatakhanesinin merdivenini çıkmaya koyuldu.

-

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
PERCY VE PATİAYAK

Ertesi sabah yatakhanede ilk uyanan Harry oldu. Bir süre yattığı yerden kalkmadan, dört direkli karyolasının perde aralığından gelen güneş ışığında tozların girdaptaymış gibi dönüşünü izleyerek, o günün cumartesi olduğu düşüncesinin tadını çıkardı. Ders yılının ilk haftası sonsuza kadar sürmüştü sanki, devasa boyutta bir Sihir Tarihi dersi gibi.

Uykulu sessizliğe ve güneş ışığının taptaze görünüşüne bakılırsa, şafak henüz sökmüş olmalıydı. Yatağının çevresindeki perdeleri açtı, kalktı ve giyinmeye başladı. Kuşların uzaktan gelen cıvıltıları dışındaki tek ses, yatakhane arkadaşlarının yavaş yavaş, derin derin nefes alışlarıydı. Okul çantasını dikkatle açtı, parşömen ve tüy kalem çıkardı, Ortak Salon'a gitmek için yatakhaneden çıktı.

Şimdi sönmüş olan ateşin yanındaki en sevdiği pofidik eski koltuğa yollanan Harry, rahat rahat oturdu ve parşömen rulosunu açarken salonu gözden geçirdi. Her günün sonunda Ortak Salon'u kaplayan buruşmuş parşömen parçaları, eski Tükürenbilyeler, boş karışım malzemesi kavanozları ve şeker ambalajlarından oluşan döküntü ortadan kalkmıştı; Hermione'nin ev cini şapkaları da. Harry bir yandan, kaç tane cinin istese de istemese de özgür kaldığını merak ederken, bir yandan da mürekkep şişesinin kapağını açtı, tüy kalemini içine batırdı; sonra da kalemi parşömenin düzgün sarımsı yüzeyinin üstünde tutarak düşünmeye başladı... ama bir iki dakika sonra kendini, ne yazacağını bilmez halde, boş şömineye bakar buldu.

Ron ve Hermione'nin yazın ona mektup yazmakta ne zorluklar çektiklerini şimdi anlıyordu. Muhtemel mektup hırsızlarına bir sürü gizli bilgi vermeksizin, Sirius'a hem geçen hafta olan her şeyi yazıp, hem de sormaya içinin gittiği soruları nasıl soracaktı ki?

Bir süre hiç kıpırdamadan, gözleri şömineye dikili oturdu. Sonunda tercihini yaparak tüy kalemini yeniden mürekkep şişesine batırdı ve kararlı bir şekilde parşömene yazmaya koyuldu.

Sevgili Pırtık,

Umarım iyisindir, okula döndükten sonraki ilk hafta berbat geçti, hafta sonu geldi diye gerçekten seviniyorum.

Profesör Umbridge diye yeni bir Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenimiz var. Sevimlilikte annenle yarışır. Sana yazıyorum, çünkü geçen yaz sana yazdığım şey, dün gece Umbridge'le cezadayken yine oldu.

En büyük arkadaşımızı hepimiz özlüyoruz, umarım çabucak geri döner.

Lütfen hemen cevap yaz.

Sevgiler,

Harry

Harry mektubu defalarca okudu, yabancı gözüyle görmeye çalıştı. Sadece bu mektubu okuyarak neden söz ettiğini -ya da kime hitap ettiğini- anlamanın bir yolu var mı diye baktı, bulamadı. Sirius'un Hagrid hakkındaki imayı anlayıp onun ne zaman dönebileceğini söyleyeceğini umuyordu. Harry, Hagrid'in Hogwarts'ta olmadığı süre içinde ne yaptığına fazlaca dikkat çekmemek için, bu soruyu doğrudan doğruya sormak istememişti.

Mektup bu kadar kısa olduğu halde yazılması hayli zaman almıştı; Harry mektupla uğraşırken güneş ışığı odanın yarısına kadar sokulmuştu, kulağına yukarıdaki yatakhanelerde hareket edenlerin sesleri gelmeye başlamıştı. Parşömeni özenle mühürleyerek portre deliğinden geçti ve Baykuşhane'nin yolunu tuttu.

Harry geçitten aşağı doğru yürürken, hemen önündeki duvardan asap bozucu bir şekilde kayarak ilerleyen Neredeyse Kafasız Nick, "Senin yerinde olsam oradan gitmezdim," dedi. "Peeves, koridorun ortasındaki Paracelsus büstünün yanından geçecek ilk kişiye eğlenceli bir şaka yapmaya hazırlandı."

"Bu şakanın bir parçası da, Paracelsus'un o kişinin kafasına düşmesi mi?" diye sordu Harry.

"Komiktir ama, evet," dedi Neredeyse Kafasız Nick, sıkkın bir sesle. "İncelik hiçbir zaman Peeves'in güçlü yanı olmamıştır. Ben gideyim de Kanlı Baron'u bulmaya çalışayım... belki o bu işe engel olabilir... görüşürüz, Harry..."

"Tamam, hoşçakal," dedi Harry ve sağ yerine sola dönerek Baykuşhane'ye daha uzun ama daha güvenli bir yoldan gitti. Art arda masmavi gökyüzünün göründüğü pencerelerin önünden geçerken keyfi yerine geldi; o gün antrenmanı vardı, nihayet yine Quidditch sahasında olacaktı.

Ayak bileklerine bir şey süründü. Aşağı bakınca, hademenin iskeletimsi gri kedisi Mrs. Norris'in yanından sıvıştığını gördü. Kedi, Hasret Wilfred'in heykelinin ardında gözden kaybolmadan önce, lamba gibi sarı gözlerini bir an ona çevirdi.

Harry onun arkasından, "Yanlış bir şey yapmıyorum," diye seslendi. Mrs. Norris'te, hiçbir yanılgıya meydan vermeyecek şekilde, patronuna rapor vermeye giden bir kedinin havası vardı, ama Harry niye olduğunu anlamıyordu; bir cumartesi sabahı Baykuşhane'ye yürümenin nesi yanlıştı ki?

Şimdi güneş gökte adamakıllı yükselmişti, Harry Baykuşhane'ye girince camsız pencereler gözlerini kamaştırdı. Her yandan kalın güneş ışınlarının sızdığı, daire biçimindeki odada kirişlere tünemiş yüzlerce baykuş vardı. Sabahın erken saatlerinin ışığından biraz tedirgin olmuşlardı, bir kısmının avlanmaktan henüz döndüğü besbelliydi. Harry, boynunu uzatmış, Hedwig'e bakınarak yürürken minik hayvan kemiklerine bastıkça, samanla kaplı döşemeden çatır çatır sesler geliyordu.

"Ordasın işte," dedi, Hedwig'i kemerli tavanın en tepesine doğru bir yerde görünce. "İn buraya, senin için bir mektubum var."

Kuş, alçak sesle öterek büyük beyaz kanatlarını açtı ve aşağı süzülüp Harry'nin omzuna kondu.

Harry ona, "Biliyorum, bunun dışında Pırtık yazıyor," dedi, gagasında sıkıca tutsun diye mektubu ona verirken. Neden olduğunu tam olarak bilmese de, fısıltıyla konuşuyordu. "Ama bu, Sirius için, tamam mı?"

Hedwig kehribar rengi gözlerini bir kez kırpınca, Harry onun anladığı sonucunu çıkardı.

"Güvenli uçuşlar öyleyse," dedi Harry. Kuşu pencerelerden birine taşıdı; onun koluna bir an ağırlığını veren Hedwig, kör edici parlaklıktaki gökyüzüne doğru uzaklaştı. Harry onu minik bir kara nokta halini alıp kaybolana kadar izledi, sonra da bakışlarını Hagrid'in pencereden açık seçik görünen kulübesine çevirdi. Orada kimsenin olmadığı da aynı derecede açık seçikti; bacadan duman çıkmıyordu, perdeler kapalıydı.

Yasak Orman'ın ağaçlarının tepeleri hafif bir meltemle sallandı. Harry, yüzüne vuran temiz havanın tadını çıkararak onları seyretti, o gün Quidditch oynayacağını düşündü... derken bir şey gördü. Kocaman, sürüngenimsi, kanatlı bir at, tıpkı Hogwarts arabalarını çekenlere benzeyen bir at, derimsi kara kanatlarını tarihöncesi bir yaratık gibi açmış, garip, devasa bir kuş misali ağaçların arasından yükseldi. Büyük bir daire çizdi, sonra yine ağaçların arasına daldı. Her şey öyle çabuk olup bitmişti ki, Harry gördüğüne inanmakta güçlük çekiyor, bir yandan da kalbi deli gibi çarpıyordu.

Arkasında Baykuşhane'nin kapısı açıldı. Harry dehşetle sıçradı, bir hamlede döndü ve Cho Chang'ı, elinde bir mektup ve bir paketle içeri girerken gördü.

"Selam," dedi Harry hiç düşünmeden.

Cho nefes nefese, "Aa... selam," dedi. "Bu saatte kimsenin ayakta olacağını sanmıyordum... Bugün annemin doğum günü olduğunu daha beş dakika önce hatırladım da."

Elindeki paketi havaya kaldırdı.

"Tamam," dedi Harry. Beyni durmuştu sanki. Komik ve ilginç bir şey söylemek istiyordu, ama o korkunç kanatlı at hâlâ hafızasında capcanlıydı.

"Güzel bir gün," dedi, eliyle pencereleri göstererek. İçinin utançla buruldugunu hisseti. Hava ha... Havadan söz ediyordu ha...

"Evet," dedi Cho, etrafa bakınıp uygun bir baykuş aradı. "Quidditch için mükemmel. Bütün hafta çıkmadım, ya sen?"

"Ben de," dedi Harry.

Cho, okulun peçeli baykuşlarından birini seçmişti. Onu koluna konmaya ikna etti, kuş da paketi bağlayabilsin diye gönüllü olarak bacağını uzattı.

Cho, "Hey, Gryffindor yeni bir Tutucu bulabildi mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Harry. "Arkadaşım Ron Weasley, onu tanıyor musun?"

"Hortumlar'dan nefret eden mi?" dedi Cho, hayli soğuk bir sesle. "İyi midir bari?"

"Evet," dedi Harry. "Sanırım öyle. Ama seçmesinde ben yoktum, cezadaydım."

Cho başını kaldırıp baktı, kutu henüz baykuşun bacağına tam bağlanmamıştı.

Alçak sesle, "Umbridge denen o kadın çok iğrenç," dedi. "Onun nasıl - nasıl - nasıl öldüğünü anlattın diye seni cezaya çekmek... Herkes duydu, bütün okula yayıldı. Böyle karşı koyarak çok cesurca davrandın, gerçekten."

Harry'nin içi öyle bir hızla yeniden kabardı ki, kendini sanki baykuş pisliği kaplı döşemeden birkaç santim yukarı havalanacakmış gibi hissetti. Aptal bir uçan ata kim aldırırdı ki; Cho onu gerçekten cesur buluyordu. Bir an, paketi baykuşunun ayağına bağlamasına yardım etme bahanesiyle kesik elini ona güya kazayla gösterse mi diye düşündü... ama bu heyecan verici düşünce aklına geldiği anda, Baykuşhane'nin kapısı yeniden açıldı.

Hademe Filch hırıltıyla soluyarak odaya girdi. Çökük, damarlı yanaklarında mor lekeler vardı, çenesi titriyordu ve seyrek kır saçları dağılmıştı; belli ki buraya kadar koşmuştu. Mrs. Norris hemen onun yanında hızlı hızlı yürüyor, tepedeki baykuşlara bakarak arzuyla miyavlıyordu. Yukarıdan tedirgin kanat çırpışları geldi ve büyük bir boz baykuş tehditkâr bir şekilde gagasını takırdattı.

"Ahha!" dedi Filch, torba torba yanakları öfkeyle titreyerek Harry'ye doğru paytak paytak gelirken. "Senin büyük bir Tezekbombası siparişi vermeye niyetlendiğin konusunda tüyo aldım!"

Harry kollarını kavuşturdu, gözlerini dikerek hademeye baktı.

"Tezekbombası ısmarladığımı kim söyledi sana?"

Cho da kaşlarını çatmış, bir Harry'ye, bir Filch'e bakıyordu; kolundaki peçeli baykuş tek bacak üzerinde durmaktan yorularak ihtar edercesine öttü, ama Cho onu duymazdan geldi.

Filch, kendinden memnun bir tıslamayla, "Benim de kendime göre kaynaklarım var," dedi. "Şimdi, gönderdiğin her neyse, ver bakalım buraya."

Mektubunu oyalanmadan yolladığı için bir anda büyük şükran duyan Harry, "Veremem," dedi. "Gitti bile."

"Gitti mi?" dedi Filch, yüzü öfkeyle kasılarak.

"Gitti," dedi Harry, sakin sakin.

Filch hınçla ağzını açtı, birkaç saniye ses çıkaramadan açıp kapamaya devam etti, sonra da gözleriyle Harry'nin cüppesini taradı.

"Cebinde olmadığını nereden bileceğim?"

"Çünkü -"

"Gönderdiğini gördüm," dedi Cho hiddetle.

Filch hemen ona döndü.

"Onu gördün ha -?"

"Evet, gördüm," dedi Cho sert sert.

Bir anlık bir duraklama oldu, Filch yiyecekmiş gibi Cho'ya baktı, Cho da ona aynı şekilde karşılık verdi; sonra hademe döndü ve ayaklarını sürüyerek gerisingeri kapıya doğru gitti. Eli kapının tokmağında durdu, dönüp Harry'ye baktı.

"Eğer tek bir Tezekbombası izine rastlarsam..."

Topallaya topallaya merdivenlerden indi. Mrs. Norris de, baykuşlara özlemle uzun uzun baktıktan sonra, onu izledi.

Harry ve Cho bakıştılar.

"Sağol," dedi Harry.

"Hiç önemi yok," dedi Cho. Nihayet paketi peçeli baykuşun öbür bacağına bağlamış, yüzü de hafiften pembeleşmişti. "Tezekbombası sipariş etmiyordun, değil mı?

"Hayır," dedi Harry.

"Öyleyse niçin ettiğini sandı acaba?" diye sordu Cho, baykuşu pencereye doğru götürürken.

Harry omuz silkti. Bu durum Cho'yu olduğu kadar onu da şaşırtmıştı, ancak tuhaftır ki şu anda pek de rahatsız etmiyordu.

Baykuşhane'den birlikte ayrıldılar. Şatonun batı kanadına giden bir koridorun girişinde Cho, "Ben buradan gidiyorum," dedi. "Eh, şey... görüşürüz, Harry."

"Evet... görüşürüz."

Cho ona gülümsedi ve gitti. Harry hayli mutlu bir halde yoluna devam etti. Onunla doğru dürüst bir konuşma yapmış ve bir kez bile mahçup olmamıştı... böyle karşı koyarak çok cesurca davrandın, gerçekten... Cho ona cesur demişti... hayatta kaldığı için ondan nefret etmiyordu...

Cedric'i tercih etmişti, Harry bunu biliyordu elbette... ama belki Harry onu Balo'ya Cedric'ten önce çağırabilmiş olsa, her şey farklı olabilirdi... Harry sorduğu vakit onu geri çevirirken gerçekten de üzgün görünmüştü çünkü...

Harry, Büyük Salon'daki Gryffindor masasında Ron ve Hermione'ye katıldığında, "Günaydın," dedi neşeyle.

Ron, Harry'ye hayretle bakarak, "Niye bu kadar keyifli görünüyorsun?" dedi.

"Şey... bugün Quidditch oynayacağız ya," dedi Harry mutlulukla. Önüne koca bir tabak pastırmalı yumurta çekti.

"Ha... evet..." dedi Ron. Yediği kızarmış ekmeği bırakıp koca bir yudum balkabağı suyu içti. Sonra, "Dinle..." dedi, "benimle biraz erken gitmek istemezsin, değil mi? Hani beni -şey- antrenmandan önce biraz çalıştırmak için. Yani, hani, gözümü biraz alıştırayım diye."

"Tabii, tabii," dedi Harry.

Hermione ciddiyetle, "Bakın, bence öyle yapmayın," dedi. "Zaten ödevlerde geri kalmış durumdasınız ve -"

Ama lafını yarıda kesti; sabah postası gelmişti ve her zamanki gibi Gelecek Postası bir hüthüt kuşunun gagasında ona doğru süzülüyordu. Kuş, şeker kâsesinin tehlikeli biçimde yakınına konup bacağını uzattı. Hermione onun deri kesesine bir Knut sokuşturdu, gazeteyi aldı ve kuş havalanırken ilk sayfayı ciddi gözlerle taradı.

"İlginç bir şey var mı?" dedi Ron. Harry sırıttı, onun ev ödevi konusunu geçiştirmeye çalıştığını biliyordu.

"Hayır," diye içini çekti Hermione, "sadece, Acayip Kızkardeşler'in basçısının evleneceğine ilişkin bir sürü boş laf var."

Hermione gazeteyi açtı ve arkasında kayboldu. Harry kendini ikinci bir tabak pastırmalı yumurtaya verdi. Ron, aklı başka bir yerdeymiş gibi yüksek pencerelere bakıyordu.

"Durun bir dakika," dedi Hermione birden. "Ah hayır... Sirius!"

"Ne oldu?" dedi Harry. Gazeteyi onun elinden öyle bir kaptı ki, gazete orta yerinden yırtıldı, yarısı onun, yarısı Hermione'nin elinde kaldı.

Hermione gazetenin kendi elinde kalan yarısından, kederli bir fısıltıyla okudu:

Sihir Bakanlığı'nın güvenilir bir kaynaktan aldığı bilgiye göre... falan filan falan filan... azılı katil Sirius Black şu sıralarda Londra'da saklanmaktadır!

"Her iddiasına varım ki, Lucius Malfoy'dur," dedi Harry, alçak ama hiddetli bir sesle. "Sirius'u peronda tanıdı."

"Ne?" dedi Ron, korkmuş görünüyordu. "Ama hiç -"

"Hişşt!" dediler Harry ile Hermione.

Bakanlık, büyücü toplumunu Black'in çok tehlikeli olduğu konusunda uyarıyor... on üç kişiyi öldürdü... Azkaban'dan kaçtı...

“Her zamanki saçmalıklar," diye bitirdi Hermione. Gazetenin kendisinde kalan yarısını elinden bıraktı ve ürkmüş gözlerle Harry ve Ron'a baktı. "Eh, bir daha evden çıkamaz artık, o kadar," diye fısıldadı. "Dumbledore onu çıkmasın diye uyarmıştı."

Harry asık bir suratla Gelecek Postası'nın elinde kalan parçasına baktı. Sayfanın büyük kısmını, Madam Malkin'in Her Duruma Göre Cüppeleri'nin bir ilanı kaplamıştı, belli ki indirim yapıyorlardı.

"Hey!" dedi, Hermione ve Ron da bakabilsin diye gazeteyi düzelterek. "Şuna bakın!"

"Yeterince cüppem var benim," dedi Ron.

"Hayır," dedi Harry. "Bak... şurdaki kısa haber..."

Ron ve Hermione okumak için iyice öne eğildiler; haber iki santimden biraz fazla uzunluktaydı ve bir sütunun tam altına yerleştirilmişti. Manşeti şöyleydi:

BAKANLIK'A İZİNSİZ GİRİŞ

Clapham'da, Laburnum Gardens 2 Numara'da oturan 38 yaşındaki Sturgis Podmore, 31 Ağustos'ta Sihir Bakanlığı'na izinsiz girmek ve soygun girişimi suçlamalarıyla Büyüceşûra'nın karşısına çıkarıldı. Podmore, sabah saat birde çok sıkı korunan bir kapıdan zorla girmeye çalışırken, Sihir Bakanlığı nöbetçibüyücüsü Eric Munch tarafından tutuklandı. Kendini savunmayı reddeden Podmore, her iki suçlamadan da hüküm giydi ve Azkaban'da altı aya mahkûm edildi.

Ron ağır ağır, "Sturgis Podmore, ha?" dedi. "Başına saman konmuşa benzeyen adam değil mi bu? Hani Yold–"

"Ron, hişştl" dedi Hermione, çevresine dehşet dolu bir bakış atarak.

Çok şaşıran Harry, "Azkaban'da altı ay!" diye fısıldadı. "Sadece bir kapıdan geçmeye çalıştığı için!"

"Salaklaşma, sadece bir kapıdan geçmeye çalıştığı için değil tabii. Sabahın saat birinde Sihir Bakanlığı'nda ne yapıyormuş, peki?" dedi Hermione soluk soluğa.

Ron, "Yoldaşlık için mi bir şey yapıyordu dersiniz?" diye mırıldandı.

"Bir dakika..." dedi Harry yavaşça. "Sturgis gelip bizi geçirecekti, hatırladınız mı?"

İkisi de ona baktı.

"Evet, King's Cross'a giderken o da koruma ekibimizde yer alacaktı, hatırladınız mı? Ve Moody o gelmedi diye çok kızdı; demek ki onlar için bir iş yapmıyormuş, değil mi?"

"Eh, belki de onun yakalanmasını beklemiyorlardı," dedi Hermione.

"Belki ona kumpas kurmuşlardır!" diye bağırdı Ron heyecanla. "Hayır - dinleyin!" diye devam etti, Hermione'nin yüzündeki tehditkâr ifadeyi görünce sesini birkaç perde alçaltarak. "Bakanlık onun

Dumbledore'un adamı olmasından şüpheleniyor ve sonra -bilmiyorum- onu Bakanlık'a çektiler. Yani kapıdan geçmeye falan çalışmıyordu o! Belki de onu oraya getirmek için bir şeyler uydurdular!"

Harry ve Hermione bunun üzerinde düşünürlerken bir sessizlik oldu. Harry bu fikri biraz abartılı bulmuştu. Öte yandan Hermione hayli etkilenmiş görünüyordu.

"Biliyor musun, doğru çıkarsa hiç şaşmam."

Gazetenin kendisinde kalan yarısını düşünceli düşünceli katladı. Harry bıçağıyla çatalını bırakırken de, bir rüyadan uyanmış gibi toparlandı.

"Tamam, neyse, bence ilk olarak Sprout'un verdiği kendi kendini gübreleyen çalılar ödevini yapalım, eğer şansımız varsa öğle yemeğinden önce McGonagall'ın Cansız Yaratma Büyüsü'ne başlayabiliriz belki..."

Harry, yukarıda onu bekleyen yığınla ödevi düşününce içi suçlulukla biraz burkuldu, ama gökyüzü tertemiz, heyecan verici bir mavi renkteydi ve kendisi bir haftadır Ateşoku'na binmemişti...

"Yani, ödevlerimizi akşama yapabiliriz," dedi Ron. Harry ile ikisi, süpürgeleri omuzlarında, çimenlikten aşağı Quidditch sahasına doğru iniyor ve Hermione'nin hiçbir S.B.D.'de başarılı olamayacaklarına dair amansız uyarıları kulaklarında çınlıyordu. "Hem yarın da var. Ders konusunda fazla heyecana kapılıyor, onun da sorunu bu..." Bir an durakladı, sonra da biraz daha endişeli bir tonla ekledi: "Artık ondan kopya çekemeyeceğimizi söylerken ciddi miydi sence?"

"Evet, bence ciddiydi," dedi Harry. "Ama, bu da önemli, Quidditch takımında kalmak istiyorsak çalışmalıyız..."

"Evet, doğru ya," dedi Ron, cesaretlenmiş bir edayla. "Zaten bir sürü vaktimiz var, hepsini yapabiliriz..."

Quidditch sahasına yaklaşırlarken, Harry sağa, Yasak Orman'ın ağaçlarının kara kara sallandığı yere baktı. Aralarından hiçbir şey havalanmadı; uzaklarda, Baykuşhane Kulesi'nin çevresinde kanat

çırpan birkaç baykuş dışında gökyüzü bomboştu. Harry'nin kafasında yeterince şey vardı zaten; uçan atın da ona bir zararı yoktu; onu aklından uzaklaştırdı.

Soyunma odasındaki dolaptan topları alıp çalışmaya koyuldular. Ron üç yüksek kale direğini koruyordu, Harry de Kovalayıcı olarak oynuyor ve Quaffle'ı Ron'un yanından geçirmeye çalışıyordu. Harry onu hayli iyi buldu; atışlarının dörtte üçünü kurtarmış, antrenman ilerledikçe daha da iyi oynamaya başlamıştı. İki saat kadar sonra yemek için şatoya döndüler -yemek sırasında Hermione onların sorumsuz olduğunu açıkça belli etti- sonra da gerçek antrenman için yine Quidditch sahasına gittiler. Soyunma odasına girdiklerinde, Angelina hariç bütün takım arkadaşları oradaydı.

"İyi misin, Ron?" dedi George, ona göz kırparak.

"Evet," dedi Ron. Sahaya yaklaştıkça daha da sessizleşiyordu.

Fred, Quidditch cüppesinin yakasından saçları karışmış halde kafasını çıkararak, "Hepimize gününü göstermeye hazır mısın, Bastıbacak Sınıf Başkanı?" diye sordu, biraz haince sırıtarak.

Ron, takım cüppesini ilk kez giyerken, taş gibi bir yüzle, "Kes sesini," dedi. Cüppe, omuzları ondan daha geniş olan Oliver Wood'un olduğu halde, üstüne oldukça iyi oturdu.

"Pekâlâ, millet," dedi Angelina, kaptan odasından üzerinde cüppesiyle gelerek. "Hadi başlayalım; Alicia ve Fred, bize top sandığını getirebilir misiniz? Ha bir de, seyretmeye gelmiş birkaç kişi var, ama onlara aldırmayın, tamam mı?"

Onun kayıtsız süsü vermeye çalıştığı sesindeki bir şeyden dolayı, Harry davetsiz misafirlerin kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Tabii ki haklı çıktı: Soyunma odasından ayrılıp sahanın parlak güneşine adım attıklarında, boş tribünlerin ortasında toplanmış ve sesleri bütün stadyumda yankılanan Slytherin Quidditch Takımı ve çeşitli şakşakçılarının ıslık ve yuha fırtınasıyla karşılaştılar.

Malfoy alaycı, tembel sesiyle, "Weasley neye biniyor öyle?" diye sordu. "İnsan böyle küflü, eski bir kütüğe niye uçma büyüsü yapsın ki?"

Crabbe, Goyle ve Pansy Parkinson kahkahalara boğulup çığlık attılar. Ron süpürgesine bindi ve havalandı; Harry de onun kulaklarının kızarışını izleyerek arkasından gitti.

"Aldırma," dedi, Ron'a yetişmek için hızlanırken, "onlarla oynadıktan sonra görürüz bakalım son gülen kim olacak..."

Angelina onaylayan bir edayla, "İşte ben de sizden böyle bir tutum bekliyorum, Harry," dedi. Kolunun altında Quaffle'la çevrelerinde süzülüyordu, havalanan takımının önünde durmak için yavaşlamıştı. "Hadi bakalım, millet, ısınmak için paslaşacağız önce, bütün takım lütfen -"

Pansy Parkinson aşağıdan, "Hey, Johnson, o saç da neyin nesi öyle?" diye bağırdı. "Kim saçından solucanlar çıkıyormuş gibi görünmek ister ki?"

Angelina uzun örgülü saçını arkaya attı ve sakin sakin devam etti. "Açılın öyleyse, neler yapabiliriz bir görelim bakalım..."

Harry ötekilerin ters yönüne, sahanın öbür ucuna gitti, Ron da karşıdaki kaleye doğru geriledi. Angelina bir eliyle Quaffle'ı kaldırıp sertçe Fred'e attı, o George'a, o Harry'ye geçirdi; Harry Ron'a attı ve Ron topu düşürdü.

Başını Malfoy'un çektiği Slytherin'ler kükrediler ve tepinerek güldüler. Quaffle'ı düşmeden yakalamak için yere doğru fırlayan Ron, bu dalıştan hayli dağınık bir şekilde çıktı, süpürgesinin üstünden yana doğru kaydı ve kıpkırmızı olarak oyun yüksekliğine döndü. Harry, Fred ile George'un bakıştıklarını gördü, ama kendilerine hiç uymayan bir şekilde ikisi de bir şey söylemeyince, onlara minnet duydu.

Angelina, sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Pasını ver, Ron," diye seslendi.

Ron Quaffle'ı Alicia'ya attı, o Harry'ye verdi, Harry de George'a geçirdi...

"Hey, Potter, yara izin nasıl?" diye seslendi Malfoy. "Senin yatıp dinlenmen gerekmiyor muydu? Hastane kanadına gitmeyeli, dur bakayım, nerdeyse bir hafta oldu, senin için bir rekor değil mi bu?"

George Angelina'ya pas verdi, o, topu beklemeyen Harry'ye geri pas attı, ama Harry topu parmaklarının ucuyla yakaladı ve hemen Ron'a geçirdi; Ron topa atladı ve birkaç santim farkla kaçırdı.

"Hadi ama, Ron," dedi Angelina kızgınlıkla, Ron Quaffle'ın peşinde yeniden yere doğru dalarken. "Dikkat et biraz."

Tekrar oyun yüksekliğine döndüğünde Ron'un yüzünün mü, Quaffle'ın mı daha koyu kırmızı olduğunu söylemek zordu. Malfoy ile Slytherin takımının geri kalanı ulurcasına gülüyorlardı.

Ron üçüncü hamlesinde Quaffle'ı yakaladı; bunun verdiği rahatlıkla olsa gerek, öyle bir coşkuyla pas verdi ki, Quaffle Katie'nin öne uzattığı ellerinin arasından geçip küt diye yüzüne vurdu.

"Kusura bakma!" diye inledi Ron. Hızla ileri gidip, bir hasara yol açıp açmadığına baktı.

"Yerine geç, onun bir şeyi yok!" dedi Angelina havlarcasına. "Ama bir takım arkadaşına pas verirken onu süpürgesinden düşürmemeye çalış, olur mu? Bu iş için Bludger'lar var!"

Katie'nin burnu kanıyordu. Aşağıda Slytherin'ler ayaklarını yere vurup alay ediyorlardı. Fred ve George, Katie'ye yaklaştılar.

"Al şunu," dedi Fred, cebinden çıkardığı küçük ve mor bir şeyi ona uzattı. "Hemencecik keser."

"Tamam," diye seslendi Angelina. "Fred, George, sopalarınızı alın, bir de Bludger alın. Ron, kalelere geç. Harry, ben söyleyince Snitch'i bırak. Hedefimiz tabii ki Ron'un kalesi."

Harry, Snitch'i almak için ikizlerin ardından fırladı.

Bludger'lardan biriyle Snitch'i almak için topların bulunduğu sandığı açtıkları sırada, George, "Ron işi yüzüne gözüne bulaştırıyor, değil mi?" diye mırıldandı.

"Çok heyecanlı, hepsi bu," dedi Harry. "Bu sabah ona antrenman yaptırırken iyiydi."

Fred sıkıntılı bir edayla, "Evet, umarım erken form tutmamıştır," dedi.

Yukarı döndüler. Angelina düdüğünü çalınca Harry Snitch'i bıraktı, Fred ile George da Bludger'ı salıverdiler. O andan itibaren, Harry diğerlerinin ne yaptığını doğru dürüst fark etmedi bile. Onun işi, Arayıcı'nın takımına yüz elli puan kazandıracak olan kanatlı küçük altın topu yakalamaktı, bu da muazzam bir hız ve beceri gerektiriyordu. Kovalayıcılar'ın arasına girip çıkıyor, dönüp turluyordu, ılık sonbahar havası yüzüne çarpıyor, uzaktan gelip kulaklarında kükreyen Slytherin feryatları anlamını yitiriyordu... ama çok geçmeden düdük yine onu durdurdu.

"Durun - durun - DURUN!" diye haykırdı Angelina. "Ron - ortadaki kaleyi açık bırakıyorsun!"

Harry dönüp Ron'a baktı; soldaki çemberin önünde süzülen Ron, öbür ikisini tamamen savunmasız bırakmıştı.

"Aa... özür dilerim..."

"Kovalayıcılar'ı gözlerken boyuna yer değiştiriyorsun!" dedi Angelina. "Ya bir çemberi savunmak için hareket etmen gerekene kadar ortada kal, ya da çemberlerin etrafında daireler çiz, ama kararsız bir halde bir oraya bir buraya sürüklenme, son üç golü bu yüzden yedin!"

"Özür dilerim..." diye tekrarladı Ron. Kıpkırmızı yüzü, parlak mavi gökyüzünün önünde fener gibi parlıyordu.

"Katie, sen de şu burnunun kanaması için bir şey yapamaz mısın?"

Katie, boğuk bir sesle, "Gittikçe daha beter oluyor!" dedi, bir yandan da cüppesinin yeniyle kanın akmasını durdurmaya çalışıyordu.

Harry dönüp endişeli görünen ve ceplerini karıştıran Fred'e baktı. Onun cebinden mor bir şey çıkardığını, bir saniye incelediğini ve yüzünde açık bir dehşet ifadesiyle dönüp Katie'ye baktığını gördü.

"Hadi, yeniden deneyelim," dedi Angelina. Şimdi "Kıytırık Gryffindor, kıytırık Gryffindor" diye bir şarkı tutturmuş olan Slytherin'leri duymazdan geliyordu ama, yine de süpürgesinde otururken biraz kasılmış gibiydi.

Angelina'nın düdüğü bu sefer çaldığında, topu topu üç dakika uçmuşlardı. Karşı kalenin etrafında daireler çizen Snitch'i az önce görmüş olan Harry, kendini resmen haksızlığa uğramış hissederek hız kesti.

En yakınındaki Alicia'ya, "Yine ne oldu?" dedi sabırsızlıkla.

Kız kısaca, "Katie," dedi.

Harry döndü ve Angelina, Fred ve George'un olabildiğince hızla Katie'ye doğru uçtuklarını gördü. Harry ve Alicia da aynı yönde hızlandılar. Angelina'nın antrenmanı tam zamanında durdurduğu belliydi. Katie tebeşir beyazı kesilmişti ve üstü başı kan içindeydi.

"Hastane kanadına gitmesi gerek," dedi Angelina.

"Biz götürürüz," dedi Fred. "Belki de -şey- yanlışlıkla bir Kan Kabarcığı yutmuştur-"

Fred ve George Katie'yi aralarında taşıyarak hızla şatoya doğru uçarken, Angelina dertli dertli, "Vurucular'ımız da, Kovalayıcı da olmadığına göre devam etmenin anlamı yok," dedi. "Hadi gelin, gidip üstümüzü değişelim."

Slytherin'ler, onlar soyunma odalarına gidene kadar şarkı söylemeyi sürdürdü.

Yarım saat sonra, Harry ve Ron portre deliğine tırmanıp Gryffindor Ortak Salonu'na girerken, Hermione hayli soğuk bir edayla, "Antrenman nasıldı?" diye sordu.

"Şey -" diye başladı Harry.

"Düpedüz berbattı," dedi Ron boğuk bir sesle, sonra da Hermione'nin yanındaki koltuğa çöktü. Hermione başını kaldırıp Ron'a baktı ve buzları erir gibi oldu.

Teselli edercesine, "Eh, daha ilk antrenmanındı," dedi, "tabii zaman alır -"

"Antrenmanı berbat edenin ben olduğumu kim söyledi?" diye tersledi Ron.

"Kimse," dedi Hermione, afallamış görünüyordu, "sandım ki -"

"Nasıl olsa saçmalarım mı sandın?"

"Elbette ki sanmadım! Bak, sen berbat dedin, ben de -"

Ron öfkeyle, "Ödevlerimi yapmaya başlayacağım," dedi ve merdivenden yukarı, erkekler yatakhanesine doğru lap lap yürüyerek gözden kayboldu. Hermione, Harry'ye döndü.

"Sahiden berbat mıydı?"

"Hayır," dedi Harry sadakatle.

Hermione kaşlarını kaldırdı.

"Eh, sanırım daha iyi oynayabilirdi," diye mırıldandı Harry "ama bu da ilk antrenman, senin de söylediğin gibi..."

O gece Harry de, Ron da ev ödevlerinde pek ilerleme kaydedemediler. Harry, Ron'un kafasını Quidditch antrenmanında ne kadar kötü oynadığına taktığını biliyordu, doğrusu kendi de "Kıytırık Gryffindor" şarkısını aklından çıkarmakta güçlük çekiyordu.

Pazar gününün tamamını Ortak Salon'da, kitaplarına gömülmüş halde geçirdiler; bu arada çevrelerinde salon bir doldu, bir boşaldı. Yine açık, güzel bir gündü, Gryffindor öğrencilerinin çoğu günü okul arazisinde değerlendirdi, belki de bu yıl son kez açmış olan güneşin tadını çıkardılar. Akşama doğru Harry, sanki birisi beynini tutmuş da kafatasının içine vuruyormuş gibi hissediyordu kendini.

Ron'a, "Biliyor musun, belki de biraz gayret edip hafta içinde daha çok ödev yapmalıyız," diye mırıldandı. Sonunda, Profesör McGonagall'ın Cansız Yaratma Büyüsü hakkındaki uzun ödevini kenara koymuşlar ve dertli dertli, Profesör Sinistra'nın aynı derecede uzun ve zor olan, Jüpiter'in ayları konulu ödevini ele almışlardı.

Ron, hafiften kanlanmış gözlerini ovalayıp, kirlenmiş beşinci parşömen parçasını yanlarındaki ateşe atarak, "Evet," dedi. "Dinle... Hermione'ye soralım mı, onun yaptıklarına bakabilir miyiz diye?"

Harry göz ucuyla Hermione'ye baktı; kucağında Crookshanks'le oturmuş, neşeli neşeli Ginny'le konuşuyordu, bir çift şiş de önünde

havada hızla hareket ediyor, bu sefer bir çift biçimsiz cin çorabı örüyordu.

"Hayır," dedi Harry üzgün üzgün, "izin vermez, biliyorsun."

Böylece, pencerelerin dışındaki gökyüzü iyiden iyiye kararana kadar çalıştılar. Yavaş yavaş Ortak Salon'daki kalabalık yeniden seyreldi. Saat on bir buçukta Hermione esneyerek yanlarına geldi.

"Bitiyor mu?"

"Hayır," dedi Ron kısaca.

"Jüpiter'in en büyük ayı Callisto değil, Ganymede," dedi Hermione. Ron'un omzu üzerinden onun Astronomi ödevindeki bir satırı işaret ediyordu. "Yanardağı olan ayın adı da Io."

"Sağol," diye hırladı Ron, kusurlu cümleleri çizerek.

"Pardon, ben sadece -"

"Evet, yani, buraya sadece eleştirmeye geldiysen -"

"Ron -"

"Nasihat dinleyecek vaktim yok, tamam mı, Hermione, şurada boğazıma kadar -"

"Hayır-bak!"

Hermione en yakın pencereyi işaret ediyordu. Harry ve Ron baktılar. Güzel bir hüthüt pencere pervazında duruyor, odanın içine, Ron'a bakıyordu.

"Hermes değil mi bu?" dedi Hermione, şaşırmış bir tavırla.

"Vay canına, o gerçekten!" dedi Ron hayretle. Elindeki tüy kalemi atıp ayağa kalktı. "Percy bana niye yazsın ki?"

Gidip pencereyi açtı; Hermes içeri uçtu, Ron'un ödevinin üstüne kondu ve mektubun bağlı olduğu bacağını uzattı. Ron mektubu çıkarınca da hemen gitti; Ron'un Io çiziminin üzerinde mürekkepli ayak izleri bıraktı.

"Bu kesin Percy'nin elyazısı," dedi Ron. Koltuğuna çöktü ve parşömen tomarının üstündeki kelimelere göz attı: “*Ronald Weasley, Gryffindor Binası, Hogwarts*”. Sonra dönüp diğer ikisine baktı. "Ne dersiniz?"

"Açsana!" dedi Hermione merakla. Harry de başını salladı.

Ron ruloyu açıp okumaya başladı. Gözleri parşömende aşağı doğru kaydıkça, kaşları daha da çatıldı. Bitirdiğinde, yüzünde iğrenmiş bir ifade vardı. Mektubu Harry ve Hermione'ye attı, onlar da birbirlerine doğru eğilerek birlikte okudular:

Sevgili Ron,

Senin Hogwarts'ta sınıf başkanı olduğunu henüz duydum (hem de bizzat Sihir Bakanı'ndan, o da yeni öğretmeniniz Profesör Umbridge'den duymuş).

Bu haberi duyunca hem şaşırdım, hem sevindim, her şeyden önce sana tebriklerimi sunayım. İtiraf edeyim ki, benim izimden yürüyeceğine, "Fred ve George" yolu diyebileceğimiz şeye sapacağından korkmuştum hep; bu nedenle de, otoriteye karşı koymaktan vazgeçip biraz gerçek sorumluluk yüklenmeye karar verdiğini duyduğum andaki hislerimi hayal edebilirsin.

Ama sana tebrikten de öte bir şeyler sunmak istiyorum, Ron, sana nasihat etmek istiyorum, onun için de bunu normal sabah postasıyla değil, gece yolluyorum. Umarım, bunu meraklı gözlerden uzakta okuma fırsatı bulur ve rahatsız edici sorulardan kaçınabilirsin.

Bakan'ın bana senin sınıf başkanı olduğunu söylerken ağzından kaçırdığı bir şeyden anladığım kadarıyla, hâlâ Harry Potter'la sık sık görüşüyorsun. Sana söylemek zorundayım ki, Ron, seni rozetini kaybetme tehlikesiyle en fazla karşı karşıya bırakacak şey, o çocukla arkadaşlığını sürdürmendir. Evet, eminim bunu duyunca şaşırdın -şüphesiz Potter'ın hep Dumbledore'un gözdesi olduğunu söyleyeceksin- ama ben kendimi sana Dumbledore'un uzun süre Hogwarts'ın başında kalmayacağını ve önem taşıyan kişilerin Potter'ın davranışları hakkında onunkinden çok farklı -ve muhtemelen daha doğru- bir görüşleri olduğunu ifade etmek zorunda hissediyorum. Burada daha fazlasını söyleyecek değilim, ama eğer yarın Gelecek Postası'na bakarsan, rüzgârın ne yönden estiği konusunda iyi bir fikir elde edebilirsin - bak bakalım, bendenizi de tanıyabilecek misin!

Cidden, Ron, Potter'la birlikte sen de yanmak istemezsin, gelecekteki planların açısından sana ciddi bir zararı olabilir. Dahası ben burada, okuldan sonraki hayattan da söz ediyorum. Mahkemeye gelirken babamız ona eşlik ettiğine göre, senin de mutlaka farkında olduğun gibi, Potter bu yaz bütün Büyüceşûra karşısında bir disiplin duruşmasına çıktı ve pek de parlak bir izlenim bırakmadı. Bana sorarsan sadece basit bir teknik ayrıntı sayesinde kurtuldu, kaldı ki konuştuğum birçok kişi de onun suçluluğuna ikna olmuş durumda.

Potter'la bağlarını koparmaya korkuyor olabilirsin -onun dengesiz olduğunun ve, bildiğim kadarıyla, şiddete başvurabildiğinin farkındayım - ama eğer bu konuda kaygıların varsa ya da Potter'ın davranışlarında seni rahatsız eden başka bir şey saptadınsa, sana nasihat etmekten fazlasıyla memnun olacak Dolores Umbridge'le konuşmanı tavsiye ederim, ki gerçekten çok hoş bir kadındır.

Bu da beni diğer nasihatime getiriyor. Yukarıda ima ettiğim gibi, Hogwarts'ta Dumbledore rejimi çok geçmeden sona erebilir. Sen ona değil, Okul'a ve Bakanlık'a sadık olmalısın, Ron. Bakanlık'ın Hogwarts'ta büyük bir şevkle arzu ettiği gerekli değişiklikleri yapmaya çaba harcayan Profesör Umbridge'in, öğretmen kadrosundan şimdiye kadar pek az işbirliği elde edebildiğini duymak beni çok üzüyor (ancak önümüzdeki hafta işi kolaylaşabilir - yine, yarın Gelecek Postası'na bak diyeceğim). Sadece şunu söylüyorum - şimdi Profesör Umbridge'e yardım etmeye gönüllü görünen bir öğrenci, bir iki yıl içinde öğrenciler başkanlığı için avantajlı bir yerde olacaktır!

Yazın seni daha fazla göremediğim için üzgünüm. Anne babamızı eleştirmek bana acı veriyor ama, onlar Dumbledore'un çevresindeki tehlikeli güruhla böylesine içli dışlıyken, korkarım artık çatıları altında kalamam. (Anneme yazacak olursan, ona

Dumbledore'un pek iyi dostu olan Sturgis Podmore adlı birinin Bakanlık'a izinsiz girme yüzünden bu yakınlarda Azkaban'a gönderildiğini söyleyebilirsin belki. Böylece, şu sıralarda ne tür adi suçlularla sıkı fıkı olduklarını da açıkça görürler sanırım.) Ben adımın böyle insanlarla anılması lekesinden kurtulduğum için kendimi çok talihli sayıyorum -Bakan bana ancak bu kadar kibar davranabilirdi- ve umuyorum ki, Ron, sen de aile bağlarının gözlerini kör etmesine ve annemizle babamızın inançlarının ve eylemlerinin nasıl yoldan çıktığını görmeni engellemesine izin vermezsin. Ben onların, zamanla, ne kadar yanıldıklarının farkına varacaklarını samimiyetle ümit ediyorum ve elbette ki, o gün geldiğinde büyük bir özrü kabul etmeye hazır olacağım.

Lütfen söylediklerim üzerine, özellikle Harry Potter'a ilişkin bölümü hakkında iyice düşün. Sınıf başkanı olduğun için tekrar tebrikler.

Ağabeyin,

Percy

Harry başını kaldırıp Ron'a baktı.

"Eh," dedi, sanki bütün bunlara şaka gözüyle bakıyormuş gibi, "eğer benimle -şey- neydi?" -Percy'nin mektubuna baktı- "Ha evet -'*bağlarını koparmak*' istiyorsan, yemin ederim ki şiddete başvurmayacağım."

"Ver şunu," dedi Ron, elini uzatarak. "O -" dedi Ron sinirden titreyerek, Percy'nin mektubunu ortasından ikiye ayırdı "dünyanın -" bu sefer dörde ayırdı "en büyük -" sekize böldü, "rezili." Parçaları ateşe attı.

"Gel hadi, bunu şafaktan önce bitirmemiz lazım," dedi Harry'ye, Profesör Sinistra'nın ödevini tekrar önüne çekerek.

Hermione, yüzünde tuhaf bir ifadeyle Ron'a bakıyordu.

Birden, "Öf, ver şunları," dedi.

"Ne?" dedi Ron.

"Onları bana ver, bakıp düzelteyim."

"Ciddi misin? Ah, Hermione, hayat kurtarıyorsun," dedi Ron. "Ben şimdi nasıl -"

"Şöyle diyebilirsin: '*Bir daha ev ödevlerimizi asla bu kadar geç vakte bırakmamaya söz veriyoruz,*' " dedi Hermione, ikisinin ödevlerini almak için iki elini de uzatırken. Ama eğleniyormuş gibi de bir hali vardı.

Harry halsiz halsiz, "Milyon kere teşekkürler, Hermione," dedi. Ödevini ona uzatıp yeniden koltuğa çökerek gözlerini ovuşturdu.

Şimdi saat gece yarısını geçmişti ve Ortak Salon'da, onların üçü ve Crookshanks dışında kimse kalmamıştı. Hermione'nin onların ödevlerinin orasında burasında cümleleri çizerken çıkardığı sesle, masaya serpiştirilmiş başvuru kitaplarında kimi bilgileri kontrol ederken sayfalardan çıkan hışırtı dışında hiç ses duyulmuyordu. Harry bitap düşmüştü. Karnında, yorgunlukla hiç ilgisi olmayan, ama şimdi ateşin göbeğinde simsiyah kıvrılmış duran mektupla çok ilgisi olan, garip, boş, bulantıya benzer bir duygu vardı.

Hogwarts'taki insanların yarısının ona tuhaf, hatta deli gözüyle baktığını biliyordu; Gelecek Postası'nın aylardır ona ilişkin kötü niyetli imalarda bulunduğunu da. Ama bunu Percy'nin mektubunda olduğu gibi yazılı görmek, Percy'nin Ron'a onu bırakmasını, hatta Umbridge'e onun hakkında bir şeyler söylemesini tavsiye ettiğini bilmek, kendi durumunu gözünde daha önce hiç olmadığı kadar gerçek hale getirmişti. Percy'yi dört yıldır tanıyordu, bu süre içinde yaz tatillerinde evlerinde kalmış, Quidditch Dünya Kupası sırasında onunla aynı çadırı paylaşmış, hatta geçen yıl Üçbüyücü Turnuvası'nın ikinci görevinde Percy ona tam puan vermişti; oysa şimdi Percy onun dengesiz olduğunu, dahası şiddete başvurabileceğini söylüyordu.

Harry'nin içinde vaftiz babasına yönelik bir anlayış dalgası kabardı. Belki de şu anda neler hissettiğini en iyi anlayacak kişi Sirius'tu,

çünkü o da aynı durumdaydı. Büyücülük dünyasındaki hemen hemen herkes Sirius'un tehlikeli bir katil ve büyük bir Voldemort destekçisi olduğunu düşünüyordu ve o, bu bilgiyle on dört yıldır yaşıyordu...

Harry gözlerini kırptı. Az önce şöminedeki ateşte, orada olamayacak bir şey görmüştü. Bir anda çakıp görünmüş ve derhal kaybolmuştu. Hayır... olamazdı... Sirius'u düşündüğü için bunu hayal etmiş olmalıydı...

"Tamam, yaz bakalım şunu," dedi Hermione Ron'a, ödevini ve kendi elyazısıyla dolu bir tabakayı ona vererek, "sonra da senin için yazdığım kapanışı ekle."

"Hermione, samimi söylüyorum, sen tanıdığım en harika insansın," dedi Ron cılız bir sesle, "ve sana bir daha kabalık edersem -"

"- normal haline döndüğünü anlarım," dedi Hermione. "Harry, seninki sondaki şu parça hariç tamam, sanırım Profesör Sinistra'yı yanlış duymuşsun, Europa muzla değil, buzla kaplı - Harry?"

Harry iskemlesinden kayıp dizlerinin üstüne çökmüştü, şimdi yer yer yanık ve havları dökülmüş şömine halısına çömelmiş, alevlere bakıyordu.

"Şey - Harry?" dedi Ron tedirgin bir sesle. "Orda ne arıyorsun?"

"Az önce ateşte Sirius'un başını gördüm," dedi Harry.

Hayli sakin konuşuyordu; ne de olsa bir önceki yıl da Sirius'un başını aynı şöminenin ateşinde görmüş ve onunla konuşmuştu. Ama bu sefer sahiden görüp görmediğinden emin olamıyordu... öyle çabuk yok olmuştu ki...

"Sirius'un başı mı?" diye tekrarladı Hermione. "Yani Üçbüyücü Turnuvası'nda seninle konuşmak istediği zamanki gibi mi demek istiyorsun? Ama şimdi bunu yapmaz değil mi, çünkü bu çok - Siriusl"

Soluğu kesilerek ateşe baktı; Ron elinden tüy kalemini düşürdü. Dans eden alevlerin ortasında Sirius'un başı duruyordu, uzun siyah saçları sırıtan yüzünü çevreliyordu.

"Herkes ortadan kaybolmadan sizin de yatmaya gideceğinizi düşünmeye başlamıştım," dedi. "Saat başı kontrol ediyordum."

Harry, yarı gülerek, "Saatte bir ateşe mi girip çıkıyordun?" dedi.

"Meydan boş mu diye görmek için, sadece birkaç saniyecik."

Hermione endişeyle, "Ama ya görülseydin?" dedi.

"Şey, sanırım bir kız -haline bakılırsa, birinci sınıftan- beni şöyle bir görür gibi oldu, ama üzülme," diye hemen ekledi Sirius, Hermione elini ağzına götürünce, "yeniden baktığı anda yok olmuştum, bahse girerim ki beni tuhaf biçimli bir kütük falan sanmıştır."

"Ama, Sirius, büyük bir tehlikeye atılıyorsun -" diye lafa başladı Hermione.

"Sen de Molly'ye benzedin" dedi Sirius. "Harry'nin mektubunu şifreye başvurmadan cevaplamanın tek yolu buydu - şifreler de kırılabilir."

O, Harry'nin mektubundan söz edince, Hermione de, Ron da dönüp hayretle Harry'ye baktılar.

"Sirius'a yazdığını söylememiştin!" dedi Hermione suçlarcasına.

"Unuttum," dedi Harry. Gerçekten de doğruydu bu; Cho'yla Baykuşhane'de karşılaştıktan sonra, önceki her şey aklından uçup gitmişti. "Bana öyle bakma, Hermione; hiç kimse o mektuptan gizli bilgi elde edemezdi, değil mi, Sirius?"

"Hayır, çok iyiydi," dedi Sirius, gülümseyerek. "Neyse, acele edelim ki kimse bizi rahatsız etmesin - yara izin."

Ron, "N'olmuş -?" diye başladı, ama Hermione onun sözünü kesti.

"Sana sonra anlatırız. Devam et, Sirius."

"Eh, acıması hiç de hoş değildir tabii, ama ciddi olarak endişe edecek bir yanı olduğunu sanmıyorum. Sonuçta geçen yıl boyunca acımıştı, değil mi?"

"Evet, Dumbledore bana bunun Voldemort güçlü bir duyguya kapıldığı zaman olduğunu söylemişti," dedi Harry, Ron ve

Hermione'nin yüzlerini buruşturmalarına her zamanki gibi aldırmayarak. "Yani belki de, ne bileyim, cezaya kaldığım o akşam gerçekten kızmıştı falan."

"Eh, şimdi geri döndüğüne göre, artık daha sık acıyacak," dedi Sirius.

"Sence bunun ben cezadayken Umbridge'in bana dokunmasıyla bir ilgisi yok mu?" diye sordu Harry.

"Sanmıyorum," dedi Sirius. "Onun namını duydum ve Ölüm Yiyen olmadığından emin -"

"Olabilecek kadar iğrenç ama," dedi Harry karanlık karanlık. Ron ve Hermione de aynı fikirde olduklarını göstermek için çılgınca baş salladılar.

"Evet ama, dünya iyi insanlarla Ölüm Yiyenler şeklinde ikiye ayrılmıyor" dedi Sirius, acı bir gülümsemeyle. "Pisliğin teki olduğunu biliyorum yine de - Remus'un onun hakkında neler dediğini duymalısınız."

"Lupin onu tanıyor mu?" diye sordu Harry hemen, Umbridge'in ilk dersinde tehlikeli melezler için dediklerini hatırlayarak.

"Hayır," dedi Sirius, "ama iki yıl önce onun iş bulmasını neredeyse imkânsız hale getiren kurtadam-karşıtı bir yasa taslağı hazırlamıştı."

Harry, Lupin'in bugünlerde ne kadar pejmürde göründüğünü hatırladı ve Umbridge'e duyduğu nefret daha da şiddetlendi.

Hermione öfkeyle, "Kurtadamlarla ne alıp veremediği var?" dedi.

Sirius onun hiddetine gülümseyerek, "Korkuyor sanırım," dedi. "Yarı insanlardan nefret ettiği belli; geçen yıl denizhalkının toplanıp etiketlenmesi için bir kampanya yürüttü. Kreacher gibi küçük hergeleler ortada serbest dolaşırken, denizhalkını mahkûm etmek için vakit ve enerji harcamayı hayal edebiliyor musunuz?"

Ron güldü, ama Hermione üzülmüş gibiydi.

"Sirius!" dedi suçlayan bir edayla. "Ama sahiden, Kreacher konusunda biraz çaba harcasan, ondan karşılığını alırsın

sanıyorum. Sonuç olarak, ailesinden ona kalmış tek üye sensin ve Profesör Dumbledore dedi ki -"

Sirius, "Ee, Umbridge'in dersleri nasıl, peki?" diye onun sözünü kesti. "Sizi bütün melezleri öldürmek üzere mi eğitiyor?"

"Hayır," dedi Harry, Kreacher'ı savunması yarıda kesilen Hermione'nin gücenmiş haline aldırmayarak. "Hiç sihir kullanmamıza izin vermiyor!"

"Bütün yaptığımız, o aptal ders kitabını okumak," dedi Ron.

"Eh, şimdi anlaşıldı," dedi Sirius. "Bakanlık içinden aldığımız istihbarata göre, Fudge sizin savaşmak üzere eğitilmenizi istemiyormuş."

"Savaşmak üzere eğitilmek mi?!" diye tekrarladı Harry, kulaklarına inanamayarak. "Ne sanıyor yani, burada bir tür büyücü ordusu mu kuruyoruz?"

"Aynen öyle sanıyor," dedi Sirius, "ya da, Dumbledore'un bunu yapmasından korkuyor - Sihir Bakanlığı'nı ele geçirmede kullanacağı özel bir ordu kurmasından."

Bir sessizlik oldu, sonra Ron, "Bu, hayatta duyduğum en aptalca şey," dedi. "Luna Lovegood'un uydurdukları da dahil."

"Demek Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'yı öğrenmemiz, Fudge Bakanlık'a karşı büyü kullanmamızdan korktuğu için engelleniyor, öyle mi?" dedi Hermione. Fena halde kızmış görünüyordu.

"Aynen," dedi Sirius. "Fudge, Dumbledore'un iktidarı ele geçirmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağını düşünüyor. Her gün Dumbledore konusunda daha da paranoyakça davranıyor. Dumbledore'un düzmece bir gerekçeyle tutuklanması an meselesi."

Bu, Harry'ye, Percy'nin mektubunu hatırlattı.

"Yarın Gelecek Postası'nda Dumbledore hakkında bir şey olup olmayacağını biliyor musun? Ron'un ağabeyi Percy, olacak diye düşünüyor da -"

"Bilmiyorum," dedi Sirius. "Hafta sonu boyunca Yoldaşlık'tan kimseyi görmedim, hepsi meşgul. Burada sadece Kreacher'la ben varız..."

Sirius'un sesinde açıkça fark edilen kederli bir ton vardı.

"Öyleyse Hagrid'den de haber almadın, ha?"

"Ah..." dedi Sirius, "bilmiyorum, geri dönmüş olması gerekiyordu, kimse onun başına ne geldiğinden emin değil." Sonra, onların yüzlerindeki endişeli ifadeyi görünce ekledi: "Ama Dumbledore dert etmiyor, onun için şimdi durduk yerde paniğe kapılmayın; Hagrid'in iyi olduğundan eminim."

"Ama şimdiye kadar dönmüş olması gerekiyorsa..." dedi Hermione ince, kaygılı bir sesle.

"Yanında Madam Maxime vardı, onunla temastayız, eve dönerken ayrıldıklarını söylüyor -ama başına bir iş geldiğini gösteren hiçbir şey yok- yani gayet iyi durumda olmadığını gösteren hiçbir şey."

İkna olmayan Harry, Ron ve Hermione birbirlerine endişeli bakışlar attılar.

"Dinleyin beni, Hagrid hakkında çok soru sormayın," dedi Sirius telaşla. "Böyle bir şey, onun geri dönmediği gerçeğine daha fazla dikkat çeker ve Dumbledore'un bunu istemediğini biliyorum. Hagrid sağlamdır, ona bir şey olmaz." Onlar yine de neşelenmiş görünmeyince, "Sizin bir sonraki Hogsmeade hafta sonunuz ne zaman, bakalım?" diye sordu. "Yani, istasyonda köpek kılığını yutturmuştuk, değil mi? Eh, ben de dedim ki -"

"HAYIR!" dediler Harry ve Hermione hep bir ağızdan ve çok yüksek sesle.

Hermione endişeyle, "Sirius, Gelecek Postası'nı görmedin mi?" diye sordu.

"Ha, o mu," dedi Sirius, sırıtarak, "hep benim nerede olduğum konusunda tahminler yürütüyorlar, aslında ellerinde ipucu falan yok -"

"Evet ama, bizce bu sefer var," dedi Harry. "Malfoy trende bir şey söylemişti, köpeğin sen olduğunu bildiğini sanıyoruz, hem zaten

babası da platformdaydı, Sirius -biliyorsun, Lucius Malfoy-, o yüzden ne yaparsan yap, buraya gelme. Eğer Malfoy seni tekrar tanırsa -"

"Tamam, tamam, anlaşıldı," dedi Sirius. Hiç de halinden hoşnut görünmüyordu. "Bir fikirdi sadece, bir araya gelmek hoşuna gider diye düşündüm."

"Gider tabii, ama senin tekrar Azkaban'a tıkıldığını görmek istemem!" dedi Harry.

Bir sessizlik oldu. Sirius, çökük gözlerinin arasında bir kırışık belirerek, alevlerin arasından Harry'ye baktı.

Sonunda, sesinde belli bir soğuklukla, "Sandığım kadar da babanın oğlu değilmişsin," dedi. "Tehlikesi bu işi James için daha da eğlenceli hale getirirdi."

"Bak-"

"Neyse, artık gitsem iyi olur, Kreacher'ın merdivenden indiğini duyuyorum," dedi Sirius, oysa Harry onun yalan söylediğinden emindi. "Madem öyle, sana yazıp bir daha ne zaman şömineye gelebileceğimi söylerim, oldu mu? Eğer bu tehlikeyi göze alabilirsen, tabii."

Küçük bir pop sesi duyuldu ve az önce Sirius'un başının olduğu yerde yeniden alevler oynaşmaya başladı.

-

ON BEŞİNCİ BÖLÜM
HOGWARTS YÜKSEK MÜFETTİŞİ

Percy'nin mektubunda sözünü ettiği makaleyi bulmak için ertesi sabah Hermione'nin Gelecek Postası'nı dikkatle taramak gerekecek sanmışlardı. Ancak, gazeteyi getiren baykuş giderken içi süt dolu sürahinin üzerini henüz aşmıştı ki, Hermione "hii" deyip gazeteyi masanın üzerine serdi. Dolores Umbridge'in büyük bir fotoğrafı, ağzı kulaklarında gülümseyerek, manşetin altından onlara usulca göz kırpıyordu.

BAKANLIK EĞİTİM REFORMUNA GİDİYOR
DOLORES UMBRIDGE
ÝLK YÜKSEK MÜFETTİŞ

"Umbridge - Yüksek Müfettiş mi?" dedi Harry kasvetle. Henüz yarısını yediği kızarmış ekmeği parmaklarının arasından kaydı. "Bu da ne demek?"

Hermione yüksek sesle okudu:

Sihir Bakanlığı dün gece şaşırtıcı bir hamleyle, Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda emsali görülmemiş türden bir denetim sahibi olmasını sağlayacak yeni bir kanunu kabul etti.

“Bakan son zamanlarda Hogwarts'ta olanlardan gittikçe daha çok rahatsızlık duymaya başlamıştı,” dedi Bakan'ın ikinci Asistanı Percy Weasley. “Şimdiyse, okulun istemedikleri bir yöne doğru gittiğini düşünen endişeli ailelerin kaygılarını dikkate alıyor.”

Bakan Cornelius Fudge, büyücülük okulunda ilerleme kaydetmek için geçtiğimiz haftalarda yine yasal düzenlemeye başvurmuştu. Daha önce, 30 Ağustos'ta, görevdeki müdürün herhangi bir derse öğretmen adayı bulamaması halinde onun yerine Bakanlık'ın uygun birini seçmesini sağlayan Yirmi İki Numaralı Eğitim Kararnamesi çıkarılmıştı.

"Dolores Umbridge, Hogwarts'taki öğretmenlik görevine işte böyle getirildi," dedi Weasley dün gece. "Dumbledore kimseyi bulamayınca, Bakan, Umbridge'i atamıştı, tabii ki kendisi anında büyük bir başarı gösterdi".

"Ne göstermiş, ne göstermiş?" dedi Harry yüksek sesle. "Dur, dahası da var," dedi Hermione acı acı.

"- anında büyük bir başarı gösterdi, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersinin öğretiminde devrim niteliğinde değişiklikler yaptı ve Hogwarts'ta olanların içyüzü konusunda Bakan'a kaynağından bilgi akışı sağlamaya başladı."

"Hogwarts Yüksek Müfettişliği denen yeni bir mevkinin yaratılmasını sağlayan Yirmi Üç Numaralı Eğitim Kararnamesi ile Bakanlık, bu son işlevi resmileştiriyor."

"Bu, Bakan'ın kimilerince Hogwarts'taki düşen standartlar olarak tanımlanan durumla başa çıkma planının yeni ve heyecan verici bir safhasını oluşturuyor," dedi Weasley. "Müfettiş, diğer eğitmenleri teftiş etme ve hepsinin yeterli nitelikte olup olmadığını denetleme yetkisine sahip olacak. Profesör Umbridge'e öğretmenlik görevine ek olarak bu görev de teklif edildi ve sevinçle bildiririz ki, kendisi bu teklifi kabul etti."

Bakanlık'ın attığı bu yeni adımlar, Hogwarts öğrencilerinin ailelerinden büyük destek gördü.

41 yaşındaki Mr. Lucius Malfoy, dün gece Wiltshire'daki malikânesinde, "Dumbledore'un adil ve tarafsız bir değerlendirmeye tâbi tutulacağını bildiğimden, şimdi içim çok daha rahat," diye konuştu. "Çocuklarının iyiliğini düşünen pek çok kişi gibi ben de, son birkaç yılda Dumbledore'un verdiği tuhaf kararlardan dolayı endişe içindeydim, şimdi durumun Bakanlık gözetimi altında olduğunu bilmekten hepimiz memnunuz."

Hiç şüphesiz söz konusu tuhaf kararlar arasında, kurtadam Remus Lupin'in, yarı-dev Rubeus Hagrid'in ve kuruntu kumkuması eski Seherbaz Deli-Göz Moody'nin öğretmenliğe getirilmesini de içeren tartışmalı atamalar bulunuyor.

Elbette bir taraftan da her yerde, bir zamanlar Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu Yüce Şahsiyeti ve Büyüceşûra Başsihirbazı olan Albus Dumbledore'un, artık prestijli Hogwarts okulunu yönetebilecek durumda olmadığı yolunda söylentiler dolaşıyor.

Bir Bakanlık çalışanı dün gece, "Sanırım müfettişin atanması, Hogwarts'a hepimizin güvenebileceği bir müdürün getirilmesi doğrultusunda atılmış ilk adım," dedi.

Büyüceşûra'nın kıdemli üyeleri Griselda Marchbanks ve Tiberius Ogden, Hogwarts Müfettişliği mevkisinin kabul edilişinin ardından durumu protesto ederek istifalarını sundular.

"Hogwarts bir okul, Cornelius Fudge'ın bürosunun ileri karakolu değil," dedi Madam Marchbanks. "Albus Dumbledore'u karalamaya yönelik yeni ve iğrenç bir girişimden başka bir şey değil bu."

(Madam Marchbanks'in bölücü cincüce gruplarıyla bağlantılarına ilişkin iddialar için, on yedinci sayfaya bakınız.)

Hermione okumayı bitirdi ve masanın öbür tarafından ikisine baktı.

"Demek bu yüzden Umbridge'i başımıza sardılar! Fudge şu '*Eğitim Kararnamesi*'ni çıkarıp onu zorla buraya sokmuş! Şimdi de ona diğer öğretmenleri teftiş etme yetkisi veriyor!" Hermione hızla nefes alıp veriyor, gözleri parıl parıl parlıyordu. "Buna inanamıyorum! Rezalet bu!"

"Biliyorum," dedi Harry. Masanın üstünde duran yumruğuna baktı ve Umbridge'in ona derisini kese kese yazdırdığı sözcüklerin solgun beyaz hatlarını gördü.

Ama Ron hafif hafif sırıtmaya başlamıştı.

"Ne var?" dedi Harry ve Hermione aynı anda, ona bakarak.

"McGonagall'ın teftiş edilişini görmeyi iple çekiyorum," dedi Ron mutlu mutlu. "Umbridge neye uğradığını şaşıracak."

"Hadi artık," dedi Hermione, yerinden hızla kalkarak, "gitmemiz gerekiyor, Binns'in dersini teftiş edecekse geç kalmamamız lazım..."

Ama Profesör Umbridge, aynı bir önceki pazartesi olduğu kadar sıkıcı geçen Sihir Tarihi dersini teftiş etmedi. İki ders üst üste İksir için Snape'in zindanına geldiklerinde orada da yoktu; Harry'nin Ay Taşı konusundaki ödevi, üst köşesine iri, diken diken kara bir "F" çiziktirilmiş halde kendisine iade edildi.

"S.B.D.'nizde böyle bir şey sunsanız alacağınız notu verdim size," dedi Snape, sırıtarak aralarında dolaşıp ödevlerini dağıtırken. "Böylece sınavda ne beklemeniz gerektiği konusunda gerçekçi bir fikir edinebilirsiniz."

Snape sınıfın ön tarafına yürüdü ve dönüp onlara baktı.

"Ödevlerin genel düzeyi berbattı. Bu, sınav olsaydı eğer, çoğunuz kalmıştınız. Bu hafta panzehirlerin değişik türleri konusundaki ödevinizde çok daha fazla gayret göstermenizi bekliyorum, yoksa o '*F*' alan mankafaları cezaya bırakmaya başlamak zorunda kalacağım."

Snape sırıtırken, Malfoy pis pis güldü ve sınıfta rahatlıkla duyulan bir fısıltıyla, "Bazıları F mi almış? Hah!" dedi.

Harry, Hermione'nin göz ucuyla bakıp, onun aldığı notu görmeye çalıştığını fark etti ve bu bilgiyi mümkünse kendine saklamak istediğinden, Ay Taşı ödevini çabucak çantasına tıktı.

Snape ona yine düşük not vermek için bir bahane bulamasın diye, Harry işe koyulmadan önce tahtadaki her şeyi defalarca okudu. Hazırladığı Kuvvetlendirme Solüsyonu, tam olarak Hermione'ninkinin turkuaz tonuna sahip olmamakla birlikte, en azından Neville'inki gibi pembe değil, maviydi. Ders sonunda şişesini Snape'in masasına bırakırken, içinde meydan okumayla karışık bir rahatlama duygusu vardı.

"Eh, geçen haftaki kadar kötü değildi, değil mi?" dedi Hermione, zindanın merdivenlerini çıkıp, öğle yemeğine gitmek için Giriş Salonu'ndan geçerlerken. "Ev ödevi de çok kötü sayılmaz, değil mi?"

Harry de Ron da cevap vermeyince, üsteledi: "Yani, tamam, madem S.B.D. düzeyinde not veriyor, zaten en yüksek notu beklemiyordum, ama şu anda geçer bir not da epey cesaret verici, ne dersiniz?"

Harry'nin gırtlağından, her anlama gelebilecek bir ses çıktı.

"Daha sınava kadar birçok şey olabilir tabii, kendimizi geliştirecek çok vaktimiz var, ama şimdi aldığımız notlar bir tür taban oluşturuyor, değil mi? Üstüne bir şeyler koyabileceğimiz bir taban..."

Birlikte Gryffindor masasına oturdular.

"Yani, tabii ki bir '*O*' alsam çok heyecanlanırdım -"

"Hermione," dedi Ron sert bir sesle, "ne not aldığımızı merak ediyorsan, sor."

"Hayır -yani ben- şey, madem söylemek istiyorsunuz -"

"Ben '*Z*' aldım," dedi Ron, kâsesine çorba koyarak. "Mutlu oldun mu?"

"Eh, bu utanılacak bir şey değil," dedi Fred. Az önce George ve Lee Jordan'la birlikte masaya gelmiş, Harry'nin sağına oturmuştu. "Şöyle güzel, sağlam bir 'Z'nin utanılacak tarafı yok."

"Ama," dedi Hermione, " 'Z'nin anlamı..."

" '*Zayıf*', evet," dedi Lee Jordan. "Yine de 'F'den iyidir, değil mi? '*Felaket*'ten yani?"

Harry yüzünü ateş bastığını hissetti ve böreğinin üstüne eğilip öksürük krizine tutulmuş gibi yaptı. Başını yeniden kaldırdığında, Hermione'nin S.B.D. notları konusuna hâlâ doyamamış olduğunu gördü üzüntüyle.

"Yani en yüksek not '*O*', '*Olağanüstü*'," diyordu, "sonra '*U*' "

"Hayır, 'B'," diye düzeltti George. " '*Beklenenin Üstünde*'. Ben hep Fred'le benim her şeyden '*B*' almamız gerektiğini düşünmüşümdür, çünkü sırf sınavlara gelmekle bile beklenenin üstüne çıktık."

Herkes güldü, Hermione hariç. O ise konuşmaya devam etti: "Yani, '*B*'den sonra '*U*' var, '*Uygun*', o da en düşük geçer not zaten, öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Fred. Elindeki böreği bütünüyle çorbanın içine bandı, ağzına attı ve olduğu gibi yuttu.

"Sonra '*Z*' var, '*Zayıf*' -" Ron tebrikleri kabul edermiş gibi kollarını kaldırdı - "ve '*F*', yani '*Felaket*'."

"Sonra da '*İ*'," diye hatırlattı George.

" '*İ*' mi?" diye sordu Hermione, şaşkınlığa uğramış halde. " '*F*'den bile düşük mü yani? '*İ*' de ne anlama geliyor ki?"

" '*İfrit*'," dedi George hemen.

Harry, George'un espri yapıp yapmadığını bilmemesine rağmen yine güldü. Kendini, bütün S.B.D.'lerinden 'İ' aldığını Hermione'den saklamaya çalışırken gözünün önüne getirdi ve bundan sonra daha çok çalışmaya karar verdi.

"Teftiş edilen dersiniz oldu mu hiç?" diye sordu Fred.

"Hayır," dedi Hermione hemen. "Ya sizin?"

"Demin, yemekten önce," dedi George. "Tılsım."

"Nasıldı?" diye sordu Harry ve Hermione aynı anda.

Fred omuz silkti.

"Öyle çok kötü değildi. Umbridge köşede, elinde bir yazı altlığıyla pusuya yatıp notlar aldı. Flitwick'in nasıl olduğunu bilirsiniz, ona bir misafirmiş gibi davrandı, hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Umbridge pek bir şey demedi. Alicia'ya normalde derslerin nasıl olduğu hakkında bir iki soru sordu, Alicia da çok iyi olduğunu söyledi, hepsi o kadar."

"İhtiyar Flitwick'in notunun kırılacağını hiç sanmıyorum," dedi George, "genellikle herkesi sınavlardan kazasız belasız geçirir."

"Bu öğleden sonra kimin dersi var?" diye sordu Fred, Harry'ye.

"Trelawney -"

"Görüp göreceğim 'İ' lerin en büyüğü."

"Bir de Umbridge'in kendisi."

"Eh, uslu bir çocuk ol da bugün Umbridge'e karşı kendini kaybetme," dedi George. "Daha fazla Quidditch antrenmanı kaçırırsan Angelina kuduracak."

Ama Harry'nin Profesör Umbridge'le karşılaşmak için Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersini beklemesi gerekmedi. Loş Kehanet odasının en arkasındaki bir sandalyede rüya güncesini çıkarıyordu ki, Ron dirseğiyle böğrünü dürttü ve dönüp bakan Harry, yerdeki kapaktan Profesör Umbridge'in çıkmakta olduğunu gördü. Neşeyle sohbet eden sınıfa birden sessizlik çöktü. Gürültü seviyesindeki bu ani düşüş nedeniyle, elindeki Rüya Tabirleri'ni öğrencilere dağıtmakta olan Profesör Trelawney de dönüp baktı.

"Tünaydın, Profesör Trelawney," dedi Profesör Umbridge, yüzünde o kocaman gülümsemesiyle. "Gönderdiğim pusulayı aldınız umarım? Hani teftişinizin gününü ve saatini belirten?"

Profesör Trelawney başıyla aksi aksi onayladı ve hayli gücenmiş bir halde, Profesör Umbridge'e arkasını dönüp kitapları dağıtmaya devam etti. Profesör Umbridge, yüzündeki gülümseme silinmeksizin, en yakın koltuğu arkasından tutup sınıfın önüne, Profesör Trelawney'nin koltuğunun birkaç santim arkasında bir yere

çekti. Sonra da oturdu, çiçekli çantasından yazı altlığını çıkardı ve dersin başlaması için sabırsızlanıyormuşçasına, yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle başını kaldırdı.

Profesör Trelawney hafiften titreyen ellerle şalına sıkı sıkı sarındı ve her şeyi çok büyük gösteren gözlük camlarının arkasından sınıfa göz gezdirdi.

Her zamanki gizemli ses tonunu taklit etmeye yönelik cesur bir girişimle, "Bugün kehanet niteliğindeki rüyaları işlemeye devam edeceğiz," dedi, ama sesi biraz titriyordu. "Lütfen ikili gruplara ayrılın ve Rüya Tabirleri'ne başvurarak birbirinizin en son gece imgelerini yorumlayın."

Tam yerine dönmeye hamle etmişti ki, Profesör Umbridge'in kendi koltuğunun yanı başında oturduğunu görünce derhal Parvati ve Lavender'a yöneldi. İkisi, Parvati'nin önceki gece gördüğü rüya üzerine koyu bir tartışmaya dalmıştı bile.

Harry Rüya Tabirleri'ni açtı, bir taraftan da gizlice Umbridge'i izliyordu. Umbridge not almaya başlamıştı bile. Birkaç dakika sonra ayağa kalktı ve Trelawney'nin arkasından sınıfı dolaşmaya, onun öğrencilerle konuşmalarını dinleyip kâh orada kâh burada soru sormaya başladı. Harry aceleyle başını kitabına gömdü,

"Bir rüya düşün, çabuk," dedi Ron'a, "ihtiyar kurbağa buraya gelirse diye."

"Geçen sefer ben yaptım," diye itiraz etti Ron, "sıra sende, sen anlat bir tane."

"Of, bilmiyorum..." dedi Harry çaresizce, son birkaç gündür rüya görüp görmediğini hatırlayamıyordu. "Diyelim ki ben... Snape'i kazanımın içinde boğduğumu gördüm. Evet, bu olur..."

Ron Rüya Tabirleri'ni açarken kıkır kıkır güldü.

"Tamam, rüyayı gördüğün tarihle yaşım ve rüya konusunun harf sayısını toplamamız gerekiyor... acaba konu '*boğmak*' mı, '*kazan*' mı, yoksa '*Snape*' mi?"

"Ne fark eder, seç bir tane işte," dedi Harry. Riski göze alıp arkasına baktı. Profesör Umbridge şimdi Profesör Trelawney'nin omzunun dibinde duruyor ve Kehanet öğretmeni Neville'e rüya güncesiyle ilgili soru sorarken not tutuyordu.

"Rüyayı ne zaman gördüm demiştin?" dedi Ron, hesaplarına gömülmüş halde.

"Bilmem, dün gece, ya da sen ne zaman istiyorsan," dedi Harry, Umbridge'in Profesör Trelawney'ye söylediklerini duymaya çalışarak. Şimdi Ron'la onun oturduğu yerden sadece bir masa ötedeydiler. Profesör Umbridge yine yazı altlığına birtakım notlar alıyor, Profesör Trelawney ise son derece bozulmuş görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi Umbridge, başını kaldırıp Trelawney'ye bakarak, "tam olarak ne zamandır bu görevde bulunuyorsunuz?"

Profesör Trelawney ona kaşlarını çattı. Teftişin gurur kırıcılığından kendini mümkün olduğunca korumak istiyormuşçasına kollarını kavuşturmuş, omuzlarını kısmıştı. Kısa bir sessizlikten sonra, sorunun makul bir şekilde duymazdan gelebileceği kadar kırıcı olmadığına karar vermiş olacak ki, "Yaklaşık on altı yıldır," dedi, fevkalade gücenmiş bir ses tonuyla.

"Hayli uzun bir süre," dedi Profesör Umbridge, yazı altlığına not alarak. "Sizi işe alan, Profesör Dumbledore'du, öyle mi?"

"Doğru," dedi Profesör Trelawney sadece.

Profesör Umbridge bir not daha aldı.

"Ve şanlı Görücü Cassandra Trelawney'nin torununun torunusunuz, öyle mi?"

"Evet," dedi Profesör Trelawney, başını biraz kaldırarak.

Bir not daha.

"Ama sanıyorum -yanılıyorsam düzeltin- Cassandra'dan bu yana ailenizde İkinci Görü sahibi ilk kişi sizsiniz."

"Bu tür şeyler genelde -ee- üç kuşak atlar," dedi Profesör Trelawney.

Profesör Umbridge'in kurbağa gibi gülümsemesi yüzüne adamakıllı yayıldı.

"Elbette," dedi tatlı tatlı, bir not daha alarak. "O halde, benim için bir tahminde bulunuverirseniz..." Başını kaldırıp sorarcasına baktı, hâlâ gülümsüyordu.

Profesör Trelawney kulaklarına inanamıyormuş gibi kaskatı kesildi. "Sizi anlamıyorum," dedi, zayıf boynunun etrafındaki şalına can havliyle yapışarak.

"Benim için bir tahminde bulunmanızı istiyorum," dedi Profesör Umbridge gayet net bir sesle.

Kitaplarının arkasından çaktırmadan izleyenler sadece Harry ve Ron değildi. Sınıfın çoğu öylece kalakalmış, Profesör Trelawney'ye bakıyordu. Trelawney boncuklarını ve bileziklerini şıkırdatarak sırtını dikleştirdi.

"İç Göz'ün Görü'sü emre amade değildir!" dedi, hakarete uğramış gibi bir sesle.

"Anlıyorum," dedi Profesör Umbridge kadife gibi bir sesle. Yazı altlığına bir kez daha not aldı.

"Ben - ama - ama... durun!" dedi Profesör Trelawney birden, puslu sesini kullanmaya gayret ederek. Ancak sesinin öfkeden titriyor olması gizemli etkiyi berbat ediyordu. "Sanırım... sanırım bir şey görüyorum... sizinle ilgili bir şey... hatta, bir şey hissediyorum... karanlık bir şey... vahim bir tehlike..."

Profesör Trelawney titreyen bir parmakla Profesör Umbridge'i işaret etti, Umbridge ise kaşlarını kaldırmış, ona nazikçe gülümsüyordu.

"Korkarım... korkarım vahim bir tehlikeyle karşı karşıyasınız!" diye dramatik bir final yaptı Profesör Trelawney.

Bir an sessizlik oldu. Profesör Umbridge'in kaşları hâlâ kalkıktı.

"Pekâlâ," dedi usulca, yine bir şeyler çiziktirerek. "Eh, elinizden gelen bundan ibaretse..."

Arkasını döndü. Profesör Trelawney olduğu yere mıhlanmıştı, göğsü gözle görülür bir şekilde şişip iniyordu. Harry, Ron'un bakışlarını yakaladı ve onun da kendisiyle tamamen aynı şeyi düşündüğünü anladı: İkisi de Profesör Trelawney'nin koca bir sahtekâr olduğunu biliyordu, gel-gelelim Umbridge'den öylesine nefret ediyorlardı ki, kendilerini Trelawney'den yana hissediyorlardı - yani en azından Trelawney yanı başlarında bitene kadar.

"Ee?" dedi, kendinden beklenmeyecek kadar canlı bir sesle. Uzun parmaklarını Harry'nin burnunun dibinde şıklattı. "Rüya güncenize nasıl başladığınıza bir bakalım lütfen."

Harry'nin rüyalarını gücünün yettiği kadar yüksek sesle yorumladıktan sonra (anlaşılan hepsi, hatta yulaf lapası yediğini gördüğü rüyalar bile, feci ve zamansız bir ölüme işaret ediyordu), Harry'nin ona karşı sempatisi hayli azalmıştı. Bütün bunlar olurken Profesör Umbridge bir iki metre ötede durmuş, not alıyordu. Zil çaldığında gümüş merdivenden ilk inen o oldu, on dakika sonra Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sınıfına adım attıklarındaysa çoktan gelmiş, onları bekliyordu.

Sınıfa girdiklerinde kendi kendine şarkı mırıldanıyor ve gülümsüyordu. Hepsi Savunma Sihri Kuramı kitaplarını çıkarırlarken, Harry ve Ron, Aritmansi'den gelen Hermione'ye Kehanet'te olanları anlattılar, ama Hermione'nin herhangi bir şey sormasına fırsat kalmadan Profesör Umbridge sınıfta sessizlik istedi ve herkes sustu.

"Asalarınızı kaldırın," diye buyurdu, yüzünde bir gülümsemeyle. Asalarını çıkaracak kadar iyimser olanlar, onları üzüntüyle çantalarına geri koydu. "Geçen derste Birinci Bölüm'ü bitirdiğimiz için, bugün on dokuzuncu sayfayı açın ve '*İkinci Bölüm, Yaygın Savunma Kuramları ve Kökenleri*'ne başlayın. Konuşmaya gerek yok."

Yüzünde hâlâ o kocaman, kendinden memnun gülümsemesiyle, masasına oturdu. Herkes aynı anda on dokuzuncu sayfayı açarken sınıftan toplu bir iç çekiş yükseldi. Harry sıkkın sıkkın, kitapta yıl boyunca okumalarına yetecek kadar bölüm olup olmadığını merak

ederek tam içindekiler sayfasına bakmak üzereydi ki, Hermione'nin elinin yine havada olduğunu fark etti.

Profesör Umbridge de fark etti. Üstelik bu sefer, böyle durumlara karşı bir strateji geliştirmişe benziyordu. Hermione'yi görmemiş gibi yapmak yerine ayağa kalktı ve ön sıraların etrafından dolaşıp karşısına geldi. Sonra eğildi ve sınıfın geri kalanının duyamayacağı bir biçimde fısıldadı: "Bu defa ne var, Miss Granger?"

"Ben İkinci Bölüm'ü çoktan okudum," dedi Hermione.

"Pekâlâ, o zaman Üçüncü Bölüm'e geçin."

"Onu da okudum. Bütün kitabı okudum."

Profesör Umbridge bir an gözlerini kırpıştırdı, ama neredeyse hemen kendini toparladı yine.

"Peki, o halde bana On Beşinci Bölüm'de Slinkhard'ın karşı-uğursuzluklar hakkında söylediklerini anlatabilirsiniz herhalde."

"Karşı-uğursuzlukların yanlış adlandırıldığını söylüyor" dedi Hermione hemen. " '*Karşı-uğursuzluk*', sadece kendi uğursuzluk büyülerini daha kabul edilebilir göstermeye çalışan insanların onlara verdiği bir isimdir, diyor."

Profesör Umbridge kaşlarını kaldırdı, Harry onun istemese de etkilendiğini anladı.

"Ama ben aynı fikirde değilim," diye devam etti Hermione.

Profesör Umbridge'in kaşları daha da kalktı, bakışlarıysa belirgin bir şekilde soğuklaştı.

"Aynı fikirde değil misiniz?"

"Değilim," dedi Hermione. Umbridge'in tersine, fısıltıyla değil, rahatlıkla işitilebilir bir sesle konuşuyordu ve bütün sınıfın dikkatini çekmişti. "Mr. Slinkhard uğursuzluk büyülerini pek sevmiyor, değil mi? Ama bence savunma amaçlı kullanıldıklarında çok faydalı olabilirler."

"Öyle mi dersiniz?" dedi Profesör Umbridge, fısıldamayı unutup doğrularak. "Ama korkarım ki bu sınıfta önemli olan Mr. Slinkhard'ın

fikri, sizinki değil, Miss Granger."

"Ama -" diye başladı Hermione.

"Yeter," dedi Profesör Umbridge. Tekrar sınıfın ön tarafına yürüyüp tam karşılarında durdu, dersin başındaki şen şakrak halinden eser kalmamıştı. "Miss Granger, Gryffindor'dan beş puan alıyorum."

Bunun üzerine sınıftan mırıltılar yükseldi.

"Neden?" dedi Harry kızgın kızgın.

"Sen karışma sakın!" diye telaşla fısıldadı Hermione.

"Anlamsız müdahalelerle dersimi böldüğü için," dedi Profesör Umbridge yumuşak bir ses tonuyla. "Burada olmamın sebebi, size Bakanlık tarafından onaylanmış bir yöntemle ders vermek ve bu yöntemde, pek anlamadıkları konularda öğrencilerin fikrini sormaya yer yok. Daha önce bu dersi veren öğretmenleriniz size daha çok serbestlik tanımış olabilir, ama hiçbiri bir Bakanlık teftişinden geçemezdi -belki Profesör Quirrell hariç, hiç olmazsa o kendini yaşınıza uygun konularla sınırlandırmıştı-"

"Evet, Quirrell muhteşem bir öğretmendi," dedi Harry yüksek sesle, "yalnız kafasının arkasında Lord Voldemort'un bulunması gibi ufacık bir kusuru vardı."

Bu sözleri, Harry'nin ömründe duyduğu en kulak tırmalayıcı sessizliklerden biri izledi. Sonra da -

"Sanırım bir hafta daha ceza size iyi gelecek, Mr. Potter," dedi Umbridge ipek gibi bir sesle.

*****

Harry'nin elinin üstündeki kesik anca iyileşmişti zaten; ertesi sabah ise yine kanıyordu. Akşam cezada hiç yakınmadı; Umbridge'e o zevki tattırmamaya kararlıydı; üst üste “Yalan söylememeliyim” yazarken, her yeni harfle kesik derinleşmesine karşın gıkı çıkmadı.

Bu ikinci haftalık cezanın en kötü tarafı, George'un tahmin ettiği gibi, Angelina'nın tepkisiydi. Salı sabahı kahvaltı için Gryffindor masasına geldiğinde Angelina onu köşeye sıkıştırdı ve öyle bir bağırmaya başladı ki, Profesör McGonagall öğretmenler masasından kalkıp hızla yanlarına geldi.

"Miss Johnson, ne cüretle Büyük Salon'da böyle çıngar çıkarırsınız? Gryffindor'dan beş puan!"

"Ama Profesör - gitti cezaya bıraktırdı kendini yine -"

"Ne demek oluyor bu, Potter?" dedi Profesör McGonagall sert bir sesle, hızla Harry'ye dönerek. "Ceza mı? Kimden?"

"Profesör Umbridge'den," dedi Harry mırıldanır gibi. Profesör McGonagall'ın kare çerçevenin arkasındaki boncuk gibi gözlerine bakamıyordu.

"Yani şimdi sen," dedi Profesör McGonagall, sesini arkalarındaki bir grup meraklı Ravenclaw'ın duyamayacağı kadar alçaltarak, "geçen pazartesi sana yaptığım uyarıdan sonra yine Profesör Umbridge'in dersinde kendini kaybettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," diye mırıldandı Harry, gözlerini yerden ayırmadan.

"Potter, kendine hâkim olman gerek! Bu gidişle başını ciddi bir belaya sokacaksın! Gryffindor'dan beş puan daha!"

"Ama - ne -? Profesör, hayır!" dedi Harry, bu adaletsizlik karşısında fena halde hiddetlenerek. "Zaten o beni cezalandırıyor, bir de siz niye puan alıyorsunuz?"

"Çünkü göründüğü kadarıyla cezaların senin üzerinde herhangi bir etkisi olmuyor!" dedi Profesör McGonagall ters ters. "Hayır, tek bir kelime bile söyleme, artık şikâyet istemiyorum, Potter! Miss Johnson, siz de ya bundan sonra bağrış çağnşınızı Quidditch sahasına saklayın ya da takım kaptanlığını kaybetme riskini göze alın!"

Profesör McGonagall öğretmenler masasına döndü. Angelina'nın uzaklaşmadan önce tiksinti dolu bir bakış attığı Harry, o gittikten sonra kendini sıraya, Ron'un yanına bıraktı. Burnundan soluyordu.

"Ben her gece elimi deştiriyorum diye kalkıp Gryffindor'dan puan alıyor! Bu nasıl adalet şimdi, ha?"

Ron, Harry'nin tabağına biraz domuz pastırması koyarak, "Haklısın, abi," dedi halden anlar bir sesle.

Öte yandan Hermione Gelecek Postesı'nın sayfalarını karıştırmakla yetindi, tek bir kelime bile etmedi.

"McGonagall'ın haklı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" dedi Harry kızgın kızgın, Hermione'nin yüzünü gizleyen Cornelius Fudge resmine.

"Keşke senden puan almasaydı, ama bence seni Umbridge'e karşı kendini kaybetmeme konusunda uyarmakta haklı," dedi Hermione'nin sesi. Bu arada Fudge ön sayfada ellerini kollarını abartılı şekilde oynatıyor, belli ki bir konuşma yapıyordu.

Harry Tılsım dersi boyunca Hermione'yle konuşmadı, ama Biçim Değiştirme'ye girdiklerinde onunla küs olduğunu unuttu. Profesör Umbridge yazı altlığıyla bir köşede oturmuştu, onun görüntüsü kahvaltıdaki olayların hafızasından silinip gitmesine neden oldu.

"Harika," diye fısıldadı Ron, her zamanki yerlerine otururlarken. "Umbridge'in belasını bulduğunu görelim bakalım."

Profesör McGonagall sınıfa girdiğinde, Profesör Umbridge'in orada olduğunu bildiğine dair en ufak bir işaret bile vermedi.

"Yeter," dedi ve ses bir anda kesildi. "Mr. Finnigan, lütfen buraya gelin ve ödevleri dağıtmaya başlayın - Miss Brown, şu fare kutusunu alın -aptallaşma, kızım, sana zarar vermezler- ve her öğrenciye bir tane dağıtın -"

"Ehem, ehem," dedi Profesör Umbridge, ders yılının ilk gecesinde Dumbledore'un sözünü kesmek için kullandığı o gülünç küçük öksürüğe başvurarak. Profesör McGonagall onu duymazdan geldi. Seamus, Harry'nin ödevini verdi; Harry ödevi ona bakmadan aldı ve bir "U" almayı başardığını görüp rahatladı.

"Pekâlâ, iyi dinleyin -Dean Thomas, fareye bir daha öyle bir şey yaparsan seni cezaya bırakırım- şimdiye kadar çoğunuz

salyangozunuzu kaybetmeyi başardınız, arkada biraz kabuk bırakanlar bile büyünün özünü kavradı. Bugün -"

"Ehem, ehem," dedi Profesör Umbridge.

"Evet?" dedi Profesör McGonagall, arkasına dönerek. Kaşları birbirine öyle yaklaşmıştı ki, tek ve haşin bir çizgi oluşturuyor gibiydi.

"Merak ettim, Profesör, acaba teftişinizin tarihi ve saatiyle ilgili notumu aldı-"

"Belli ki almışım, yoksa size sınıfımda ne aradığınızı sorardım," dedi Profesör McGonagall, Profesör Umbridge'e sertçe arkasını dönerek. Öğrencilerin çoğu neşe dolu gözlerle birbirlerine baktılar. "Diyordum ki: Bugün, daha zor olan fare kaybetmeyi deneyeceğiz. Kaybetme Büyüsü-"

"Ehem, ehem."

"Merak ediyorum," dedi Profesör McGonagall soğuk bir hiddetle, Profesör Umbridge'e dönerek, "beni ikide bir keserseniz, öğretme yöntemlerim konusunda nasıl fikir edineceksiniz? Şunu söyleyeyim, genellikle ben konuşurken insanların konuşmasına müsaade etmem."

Profesör Umbridge suratına tokat yemiş gibi oldu. Konuşmadı, yazı altlığının üzerindeki parşömeni düzeltip hiddetle bir şeyler çiziktirmeye başladı.

Fevkalade kayıtsız görünen Profesör McGonagall, bir kez daha sınıfa hitap etti.

"Dediğim gibi, kaybedilecek hayvan daha karmaşık hale geldikçe Kaybetme Büyüsü de zorlaşır. Bir omurgasız olan salyangoz, pek de çetin ceviz değildir; bir memeli olan fareyse, çok daha çetindir. O yüzden, bu öyle aklınız yemekteyken üstesinden gelebileceğiniz bir büyü değildir. Evet - büyülü sözleri biliyorsunuz, ne yapabileceksiniz, görelim bakalım..."

"Bir de kalkmış, Umbridge'e karşı kendimi kaybetmem konusunda bana nutuk çekiyor!" diye fısıldadı Harry, Ron'a. Ama bir taraftan da sırıtıyordu - Profesör McGonagall'a kızgınlığı geçmiş gibiydi.

Profesör Umbridge, Profesör Trelawney'nin peşinden yürüdüğü gibi Profesör McGonagall'ın peşinden yürümedi; belki de Profesör McGonagall'ın buna izin vermeyeceğinin farkına varmıştı. Öte yandan, köşesinde otururken bir hayli not aldı ve Profesör McGonagall herkese toparlanmalarını söylediğinde, yüzünde zalim bir ifadeyle kalktı.

"Eh, bu da bir başlangıç," dedi Ron, kıvrılıp duran bir fare kuyruğunu tutup, Lavender'ın gezdirdiği kutunun içine atarak.

Sınıftan çıkarlarken, Harry, Profesör Umbridge'in öğretmen masasına yaklaştığını gördü; Ron'u dürttü, Ron da Hermione'yi. Üçü bilerek arkada kalıp kulak kabarttılar.

"Ne zamandır Hogwarts'ta öğretmenlik yapıyorsunuz?" diye sordu Profesör Umbridge.

"Bu aralık ayında otuz dokuzuncu yılımı dolduruyorum," dedi Profesör McGonagall ters ters, çantasını çarpıp kapattı.

Profesör Umbridge not düştü.

"Pekâlâ," dedi, "teftişinizin sonuçlarını on gün içinde alacaksınız."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Profesör McGonagall, soğuk ve kayıtsız bir sesle, sonra da kapıya doğru ilerledi. "Siz üçünüz, çabuk olun bakalım," diye ekledi, Harry, Ron ve Hermione'yi kışkışlayarak.

Harry elinde olmadan ona hafifçe gülümsedi, karşılığında onun da kendisine gülümsediğine yemin edebilirdi.

Umbridge'i akşamki cezasına kadar bir daha görmeyeceğini sanıyordu, ama yanılmıştı. Sihirli Yaratıkların Bakımı için çimin üzerinden Orman'a doğru yürürlerken, onun ve yazı altlığının Profesör Grubbly-Plank'in yanında onları beklediğini gördüler.

Canlı dallara benzeyen bir grup tutsak Kabuluk'un tahta biti arandığı tahta masanın etrafına toplanırlarken, Harry, Umbridge'in, "Genellikle bu dersi siz vermiyorsunuz, doğru mu?" diye sorduğunu duydu.

"Çok doğru," dedi Profesör Grubbly-Plank, ellerini arkasında kavuşturmuş, ayak uçlarında yaylanarak. "Geçici olarak Profesör

Hagrid'in yerine geldim."

Harry, Ron ve Hermione tedirgin tedirgin bakıştılar. Malfoy, Crabbe ve Goyle ile fısır fısır bir şeyler konuşuyordu; Bakanlık'tan birine Hagrid'le ilgili hikâyeler anlatmak şüphesiz çok hoşuna giderdi.

"Hımm," dedi Profesör Umbridge. Sesini alçalttı, ama Harry yine de onu duyabiliyordu. "Merak ediyorum da -tuhaftır, müdür bana bu konuda herhangi bir bilgi vermeye isteksiz görünüyor- acaba siz bana Profesör Hagrid'in bu oldukça uzun yokluğunun sebebini söyleyebilir misiniz?"

Harry, Malfoy'un hevesle başını kaldırdığını gördü.

"Korkarım söyleyemem," dedi Profesör Grubbly-Plank neşeli bir sesle. "Sizden daha fazla bir şey bilmiyorum. Dumbledore'dan baykuş geldi, bir iki haftalık öğretmenlik işi ister miyim diye. Kabul ettim. Bütün bildiğim bu. Ee... başlayayım mı o halde?"

"Evet, buyrun lütfen," dedi Profesör Umbridge, yazı altlığına bir şeyler çiziktirerek.

Umbridge bu derste farklı bir rota izleyip öğrencilerin arasında gezindi ve onlara sihirli yaratıklarla ilgili sorular sordu. Çoğu iyi cevaplar vermeyi başarınca, Harry'nin morali biraz düzeldi; en azından sınıf Hagrid'in yüzünü kara çıkarmıyordu.

Profesör Umbridge, Dean Thomas'ı uzunca bir süre sorguya çektikten sonra Profesör Grubbly-Plank'in yanına döndü. "Genelde," dedi, "öğretmen kadrosunun geçici bir üyesi olarak -dışarıdan bakan tarafsız bir göz de diyebilirim, sanıyorum- Hogwarts'ı nasıl buluyorsunuz? Okul yönetiminden yeterince destek aldığınızı düşünüyor musunuz?"

"Ah, evet, Dumbledore harikadır," dedi Profesör Grubbly-Plank kalpten bir sesle. "Evet, işlerin yürütülme biçiminden çok memnunum, gerçekten çok memnunum."

Kibarca inanamaz görünen Umbridge, kısa bir not düştü ve konuşmaya devam etti: "Peki, bu yıl, bu sınıfta neleri işlemeyi düşünüyorsunuz - tabii ki, Profesör Hagrid'in geri dönmeyeceğini varsayarsak?"

"Ha, onlara S.B.D.'de en çok çıkan yaratıkları göstereceğim," dedi Profesör Grubbly-Plank. "Pek de bir şey kalmadı zaten - tek boynuzlu atlarla Burnuklar'ı işledik, Dombazlar'la Mıncıklar'ı görürüz, onları, Krup'larla Hırpılar'ı tanıyabilecek hale getiririm diyorum, öyle işte..."

"Öyle ya da böyle, siz ne yaptığınızı biliyor gibi görünüyorsunuz," dedi Profesör Umbridge, yazı altlığına bariz bir şekilde çetele atarak. Harry onun "siz" kelimesine yaptığı vurgudan hoşlanmamıştı, bir dahaki sorusunu Goyle'a sormasındansa hiç hoşlanmadı. "Peki, duyduğuma göre bu derste yaralanmalar olmuş, doğru mu?"

Goyle salak salak sırıttı. Malfoy hemen atılıp cevap verdi.

"Bendim o," dedi. "Bir Hipogrif beni yaraladı."

"Bir Hipogrif mi?" dedi Profesör Umbridge, çılgınca çiziktirerek.

"Tek nedeni, Hagrid'in söylediklerini yapmayacak kadar aptal olmasıydı," dedi Harry kızarak.

Ron da Hermione de inlediler. Profesör Umbridge başını ağır ağır Harry'ye doğru çevirdi.

"Bir gecelik ceza daha, sanırım," dedi usulca. "Peki, çok teşekkür ederim, Profesör Grubbly-Plank, bence bu kadarı yeterli. Teftişinizin sonucunu on gün içinde alacaksınız."

"Şahane," dedi Profesör Grubbly-Plank ve Profesör Umbridge çimin üzerinden şatoya doğru yürümeye koyuldu.

*****

Harry o gece Umbridge'in odasından çıktığında neredeyse gece yarısı olmuştu, eli öylesine kanıyordu ki, üzerine sardığı eşarp lekelenmişti. Döndüğünde Ortak Salon boş olur sanıyordu, ama Ron ile Hermione yatmayıp onu beklemişlerdi. Onları gördüğüne sevindi, özellikle de Hermione eleştirel değil, anlayışlı bir tavır takındığı için.

"Al," dedi Hermione endişeyle, küçük bir kâse sarı sıvıyı ona uzatarak, "elini şunun içine sok. Süzülmüş ve turşusu kurulmuş bir Laçan dokunaçları solüsyonu bu, iyi gelir."

Harry kanayan, sızlayan elini kâseye sokunca müthiş bir rahatlama hissetti. Crookshanks bacaklarına süründü, mır mır mırladı ve sonra da zıplayıp kucağına kuruldu.

"Sağol," dedi minnetle, sol eliyle Crookshanks'in kulaklarının arkasını kaşıyarak.

"Ben hâlâ gidip bu konuda onu şikâyet etmen gerektiğini düşünüyorum," dedi Ron, alçak sesle.

"Hayır," dedi Harry kararlı bir edayla.

"McGonagall bir bilse çıldırırdı -"

"Evet, büyük ihtimalle," dedi Harry. "Peki sence Umbridge'in, Yüksek Müfettiş'i şikâyet edenlerin derhal atılacağını bildiren yeni bir kararname çıkarması ne kadar sürerdi?"

Ron cevap vermek için ağzını açtı, ama hiç ses çıkmadı ve bir süre sonra, yenilgiyi kabul etmişçesine, ağzını kapadı.

"Korkunç bir kadın," dedi Hermione alçak sesle. "Korkunç. Biliyor musun, sen geldiğinde Ron'a diyordum ki... bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

"Ben zehir önerdim," dedi Ron, yüzünde gaddar bir ifadeyle.

"Hayır... demek istediğim, hani felaket bir öğretmen, ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğiz ya, o konuda bir şeyler yapmalıyız," dedi Hermione.

"E, ne yapabiliriz ki?" dedi Ron, esneyerek. "Çok geç değil mi? Görevi aldı, burada kalıcı artık. Fudge bunu sağlar mutlaka."

"Şey," dedi Hermione tereddütle. "Biliyor musunuz, bugün düşünüyordum da..." Harry'ye ürkek bir bakış atıp devam etti: "Düşünüyordum da -belki artık bizim- bu işi kendi başımıza yapmamızın vakti gelmiştir."

"Hangi işi kendi başımıza yapmamızın?" dedi Harry kuşkuyla, elini hâlâ Laçan dokunaçları özünde tutarak.

"Şey - Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'yı kendi başımıza öğrenmenin," dedi Hermione.

"Hadi canım," dedi Ron, inleyerek. "Fazladan çalışmamızı mı istiyorsun yani? Daha ikinci hafta olmasına rağmen Harry'le benim yine ödevlerimizden geri kaldığımızın farkında mısın?"

"Ama bu, ev ödevinden çok daha önemli!" dedi Hermione.

Harry ve Ron, faltaşı gibi gözlerle ona baktılar.

"Evrende ev ödevinden daha önemli bir şeyin olduğunu düşünemiyorum!" dedi Ron.

"Saçmalama, tabii ki var," dedi Hermione. Onun yüzünün genellikle E.R.İ.T.'in yarattığı türden bir şevkle ışıldadığını gören Harry, bir tekinsizlik duygusuna kapıldı. "Burada mesele, tıpkı Harry'nin Umbridge'in ilk dersinde söylediği gibi, dışarıda bizi bekleyen şeylere karşı hazırlanmamız. Mesele, kendimizi gerçekten koruyabilecek duruma gelmek. Eğer bütün bir yıl boyunca hiçbir şey öğrenmezsek-"

"Kendi başımıza pek bir şey yapamayız," dedi Ron mağlup bir sesle. "Yani, tamam, gidip kütüphaneden uğursuzluk büyülerine bakıp onları uygulamayı deneyebiliriz sanırım -"

"Hayır, artık kitaplardan bir şeyler öğrenebileceğimiz evreyi geçtik bence," dedi Hermione. "Bir öğretmene ihtiyacımız var, doğru dürüst birine, büyüleri nasıl kullanacağımızı bize gösterecek, yanlış yaparsak düzeltebilecek birine."

"Lupin'den söz ediyorsan..." diye başladı Harry.

"Yo, yo, Lupin'den söz etmiyorum," dedi Hermione. "Yoldaşlık işleriyle çok meşgul zaten, onu en fazla Hogsmeade'e gittiğimiz hafta sonlarında görebiliriz, bu da hiç yeterli değil."

"Kim o zaman?" dedi Harry, kaşlarını çatarak.

Hermione derin derin içini çekti.

"Çok belli değil mi?" dedi. "Senden söz ediyorum, Harry."

Bir anlık bir sessizlik oldu. Hafif bir gece esintisi Ron'un arkasındaki pencere camlarını takırdattı ve şöminenin alevi titredi.

"Benden mi, nasıl yani?" dedi Harry.

"Senin bize Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenden söz ediyorum."

Harry ona şaşkın şaşkın baktı. Sonra Ron'a döndü. Hermione ne zaman E.R.İ.T. gibi olmayacak fikirlerden bahsetse birbirlerine usanmış gözlerle bakarlardı ve şimdi de öyle bir bakışla karşılaşacağını sanıyordu. Ancak hayret içinde, Ron'un hiç de usanmışa benzemediğini gördü.

Ron kaşlarını hafifçe çatmıştı, belli ki düşünüyordu. Sonra, "Fena fikir değil," dedi.

"Ne fena fikir değil?" dedi Harry.

"Sen," dedi Ron. "Bize nasıl yapılacağını öğretmen."

"Ama..."

Harry sırıtmaya başlamıştı, ikisinin onunla dalga geçtiğinden emindi.

"Ama ben öğretmen değilim ki, ben yapamam -"

"Harry, sen Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da bizim dönemin en iyisisin," dedi Hermione.

"Ben mi?" dedi Harry, daha da beter sırıtmaya başlamıştı. "Hayır, değilim, sen bütün sınavlarda benden iyi not aldın -"

"Aslına bakarsan, almadım," dedi Hermione istifini bozmadan. "Üçüncü sınıfta benden iyi not aldın - ki ikimizin de sınava girdiği ve başımızda işi bilen bir öğretmenin olduğu tek yıldı o. Ama burada sınav sonuçlarından söz etmiyorum, Harry! Yaptıklarına bak bir!"

"Nasıl yani?"

"Biliyor musun, ben bu kadar aptal birinin bana öğretmenlik etmesini istediğimden hiç emin değilim," dedi Ron Hermione'ye, hafifçe sırıtarak. Sonra Harry'ye döndü.

"Bir düşünelim bakalım," dedi, dikkatini toplamaya çalışan Goyle taklidi yaparak. "Eee... birinci yıl - Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'den Felsefe Taşı'nı kurtardın."

"Ama o şans eseriydi," dedi Harry, "beceri değil -"

"İkinci yıl," diye sözünü kesti Ron, "Basilisk'i öldürüp Riddle'ı yok ettin."

"Evet, ama Fawkes gelmeseydi, ben -"

"Üçüncü yıl," dedi Ron, sesini iyice yükselterek, "aynı anda yüz kadar Ruh Emici'yi savuşturdun -"

"Onun tamamen şans eseri olduğunu biliyorsun, eğer Zaman Döndürücü -"

"Geçen yıl ise," dedi Ron, artık neredeyse bağırarak, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i yine savuşturdun -"

"Beni dinleyin!" dedi Harry kızgın kızgın, çünkü şimdi hem Ron hem de Hermione sırıtıyordu. "Beni dinleyin bir, tamam mı? Öyle söyleyince süper görünüyor, ama hepsi şans eseriydi -yarısında ne yaptığımın farkında bile değildim, hiçbirini planlamadım, aklıma gelen şeyi yaptım ve neredeyse her defasında yardım aldım-"

Ron ile Hermione hâlâ sırıtıyordu. Harry sinirinin depreşmeye başladığını hissetti; niye bu kadar kızdığını bile bilmiyordu.

"Orada öyle oturup sırıtmasanıza, benden iyi biliyormuşsunuz gibi, sonuçta orada olan bendim, değil mi?" dedi öfkeyle. "Neler olduğunu ben biliyorum, tamam mı?

Bütün bunların altından kalkmamın sebebi, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da muhteşem olmam değil -altından kalktım, çünkü-çünkü hep doğru zamanda yardım geldi, ya da doğru bir tahminde bulundum -ama hepsinde kör topal ilerledim, ne yaptığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu- KESİN GÜLMEYİ!"

Laçan özü kâsesi yere düşüp parçalandı. Harry kendini ayakta buldu, oysa kalktığını hatırlamıyordu bile. Crookshanks hızla bir sedirin altına kaçtı. Ron ve Hermione'nin gülümsemeleri kaybolmuştu.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz! Siz -ikiniz de- onunla yüz yüze gelmek zorunda kalmadınız, değil mi? Her şey birkaç büyü ezberleyip ona doğru fırlatmaktan ibaret mi sanıyorsunuz, sanki sınıftaymışsınız falan gibi? Her an ölümle aranızda kendi -kendi zekânız, cesaretiniz ya da her neyse onun- dışında bir şey olmadığının bilincinde oluyorsunuz, sanki öldürülmenize, işkence görmenize ya da bir arkadaşınızın ölümünü izlemeye bir nano-saniye varken doğru dürüst düşünebilecekmişsiniz gibi -derslerde bize bunu hiç öğretmediler, böyle şeylerle başa çıkmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu- siz ikiniz de orada öyle oturmuş, benim burada böyle ayakta olmam, hayatta olmam çok zeki bir çocuk olduğumu gösterirmiş gibi davranıyorsunuz, sanki Cedric Diggory aptalmış, sanki yüzüne gözüne bulaştırmış gibi -anlamıyorsunuz, onun yerinde ben de olabilirdim, eğer Voldemort'un bana ihtiyacı olmasa ben olurdum zaten-"

"Öyle bir şey söylemiyorduk, abı," dedi Ron, donakalmış halde. "Diggory'ye laf etmiyorduk, biz hiç -sen işe yanlış tarafından-"

Çaresizlik içinde dönüp Hermione'ye baktı, ama onun yüzünde de yaralanmış bir ifade vardı.

"Harry," dedi Hermione çekingen bir tavırla, "anlamıyor musun? İşte... işte tam da bu yüzden sana ihtiyacımız var... bunun g-gerçekte nasıl bir şey olduğunu bilmemiz gerekiyor... onunla yüz yüze gelmenin... V-Voldemort'la."

Hermione ömründe ilk kez Voldemort'un adını ağzına almıştı, Harry'yi sakinleştiren de her şeyden çok bu oldu. Hâlâ hızlı hızlı nefes alarak, koltuğuna gömüldü, gömülürken de elinin yine fena halde zonklamaya başladığını fark etti. Keşke Laçan özü kâsesini kırmasaydım, diye düşündü.

"Şey... bir düşünsen," dedi Hermione usulca. "Olur mu?"

Harry söyleyecek bir şey bulamadı. Patladığı için kendinden utanmaya başlamıştı bile. Neyi onayladığının bile pek farkında olmadan, kafa salladı.

Hermione ayağa kalktı.

"Eh, ben gidip yatıyorum," dedi, becerebildiğince doğal bir sesle. "Ee... iyi geceler."

Ron da ayağa kalktı.

"Geliyor musun?" dedi Harry'ye, tedirgin bir tavırla.

"Evet," dedi Harry. "Bir... bir dakika sonra. Önce şunu temizleyeyim."

Yerdeki kırık kâseyi işaret etti. Ron anladığını belirtircesine başını salladı ve gitti.

"Reparo," diye mırıldandı Harry, asasını kırık porselen parçalarına doğrultarak. Hepsi hızla uçuşup birleştiler. Kâse yepyeni görünüyordu, ama Laçan özünü kâseye döndürmenin yolu yoktu.

Birden üzerine öyle bir yorgunluk çöktü ki, koltuğuna gömülüp oracıkta uyuma fikri gözüne hayli cazip göründü, ama kendini zorlayıp kalktı ve Ron'un arkasından yukarı çıktı. Huzursuz gecesi bir kez daha uzun koridorlar ve kilitli kapılar gördüğü rüyalarla geçti, ertesi gün uyandığındaysa yara izi yine sızlıyordu.

-

ON ALTINCI BÖLÜM
DOMUZ KAFASI'NDA

Hermione, Harry'nin Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersleri vermesini ilk teklif edişinden sonra, tam iki hafta bundan hiç söz etmedi. Harry'nin Umbridge'li cezaları nihayet sona ermişti (şimdi elinin üstüne kazınmış kelimelerin bir daha asla tamamen çıkmayacağından kuşkulanıyordu); Ron dört Quidditch antrenmanına daha katılmıştı, son ikisinde kimse ona bağırmamıştı; ve Biçim Değiştirme dersinde üçü de farelerini kaybetmeyi becermişlerdi (hatta Hermione, kedi yavrularına terfi etmişti). Derken konu yeniden açıldı. Eylül sonunda fırtınalı, uğultulu bir akşamdı; üçü kütüphanede oturmuş, Snape için iksir karışım maddeleri araştırıyorlardı.

Hermione birden, "Merak ediyorum da," dedi, "acaba Karanlık Sanatlara Karşı Savunma konusunu hiç düşündün mü, Harry?"

Harry aksi aksi, "Düşündüm tabii," dedi, "nasıl unuturuz ki, o cadaloz bize ders verirken -"

Hermione, "Ben, Ron'la bizim aklımıza geleni demek -" Ron ona hem dehşet dolu, hem de tehditkâr bir bakış attı. Hermione ise ona kaşlarını çatarak baktı. "-Ay, peki, öyleyse benim aklıma gelen fikri diyelim- senin bize ders vermen fikrini söylüyorum."

Harry hemen cevap vermedi. Asya Panzehirleri'nin bir sayfasını dikkatle okuyormuş gibi yaptı, çünkü aklındaki şeyi söylemek istemiyordu.

Geçen on beş gün içinde bu konu üzerinde çok düşünmüştü. Bazen bunu çılgınca buluyordu, tıpkı Hermione'nin bunu önerdiği akşam olduğu gibi; ama bazen de bir bakıyordu ki, Karanlık yaratıklar ve Ölüm Yiyenler'le çeşitli karşılaşmalarında en çok işine yarayan

büyüler hakkında düşünmeye dalmış - yani aslında kendini, bilinçaltında ders hazırlarken buluyordu...

Ancak bir süre sonra, Asya Panzehirleri o kadar da çok ilgisini çekiyormuş gibi davranamayacağını hissetti. Ağır ağır, "Şey," dedi, "evet, ben - ben biraz düşündüm."

"Ee?" dedi Hermione, hevesle.

"Bilmiyorum," dedi Harry, zaman kazanırım umuduyla. Başını kaldırıp Ron'a baktı.

Ron, "Ben en başından beri bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum zaten," dedi. Harry'nin yeniden bağırmaya başlamayacağından emin olduğu için, konuşmaya katılmakta daha istekliydi artık.

Harry iskemlesinde rahatsız rahatsız kıpırdandı.

"Büyük kısmı şanstı dediğimi duymuştunuz, değil mi?"

"Evet, Harry" dedi Hermione nazikçe, "ama yine de Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da iyi değilmişsin gibi davranmana gerek yok, çünkü iyisin. Geçen yıl Imperius lanetini üstünden atabilen tek kişi sendin, bir Patronus yaratabiliyorsun, yetişkin büyücülerin yapamadığı bir sürü şeyi yapıyorsun; Viktor hep derdi ki -"

Ron öyle süratle ona dönüp baktı ki, boynu tutulacakmış gibi oldu. Boynunu ovalayarak, "Ya, öyle mi?" dedi. "Vicky ne diyormuş bakalım?"

"Ha ha ha," dedi Hermione, bezgin bir sesle. "Harry'nin, kendisinin bile yapamadığı şeyleri bildiğini söyledi, üstelik kendisi Durmstrang'da son sınıfta olduğu halde."

Ron, Hermione'ye şüpheyle bakıyordu.

"Onunla hâlâ bağlantıda değilsin, değil mi?"

Hermione, mesafeli bir tavırla, "Olsam ne olacak?" dedi, ama yüzü de biraz kızardı. "Mektup arkadaşım olamaz mı yani -"

"Sadece mektup arkadaşın olmak istemiyordu o," dedi Ron, suçlarcasına.

Hermione öfkeyle başını salladı ve onu gözlemeye devam eden Ron'u hiçe sayarak Harry'ye, "Ee, ne diyorsun?" dedi. "Bize ders verecek misin?"

"Sadece seninle Ron'a, değil mi?"

"Şey," dedi Hermione, yine hafiften endişeli bir hal almıştı. "Şey... şimdi, lütfen yine alevlenme Harry... ama bence öğrenmek isteyen herkese ders vermelisin, sahiden. Yani, biz burada kendimizi V-Voldemort'a karşı savunmaktan söz ediyoruz. Ay, saçmalama, Ron. Bu şansı başkalarına da tanımamak bana hiç adil görünmüyor."

Harry bir an bunu düşündü, sonra, "Evet," dedi, "ama ikinizden başkası benden ders almak isterse şaşarım. Ben kaçığın tekiyim, unuttun mu?"

"Eh, kaç kişinin senin söylediklerini dinlemeye can attığını bilsen şaşardın herhalde" dedi Hermione ciddi ciddi. "Bak," Harry'ye doğru eğildi -onu hâlâ kaşları çatık izleyen Ron da dinlemek için öne eğildi- "Ekimin ilk hafta sonu Hogsmeade izni var, biliyorsunuz, değil mi? İlgilenen herkese bizimle köyde buluşmasını söylesem ne dersiniz? Bu konuda konuşurduk."

"Niye okul dışında konuşuyormuşuz?" dedi Ron.

"Çünkü," dedi Hermione, kopya ettiği Dişli Çin Lahanası çizimine geri dönerek, "ne yaptığımızı duyarsa Umbridge'in pek memnun olacağını sanmıyorum."

*****

Harry, Hogsmeade'e yapacakları hafta sonu gezisini dört gözle bekliyordu, ama onu endişelendiren bir şey vardı. Sirius, eylül başında şöminedeki ateşin içinde göründüğünden beri duvar gibi suskunluğunu sürdürüyordu; Harry onun, gelmesini istemediler diye kızdığını biliyordu - ama zaman zaman, Sirius'un ihtiyatı bir yana bırakıp her şeye rağmen geleceğinden de endişeleniyordu. Eğer Hogsmeade'de, belki de Draco Malfoy'un burnunun dibinde,

kocaman kara köpek hoplaya sıçraya yanlarına gelirse ne yapacaklardı?

Harry korkularını Ron ve Hermione'ye açtığı zaman, Ron, "Eh, dışarı çıkıp dolaşmak istediği için onu suçlayamazsın," dedi. "Yani, iki yıldan fazladır kaçak, değil mi? Tamam, bunun keyifli bir iş olmadığını biliyorum, ama hiç değilse eskiden özgürdü, değil mi? Oysa şimdi o tüyler ürpertici cinle birlikte eve kapalı sürekli."

Hermione Ron'a surat astı, ama bunun dışında Kreacher'ı hor görmesini duymazlıktan geldi.

"Mesele şu ki," dedi Harry'ye, "V-Voldemort -öf, tanrı aşkına, Ron- açığa çıkana kadar Sirius saklı kalmak zorunda, değil mi? Demek istiyorum ki, aptal Bakanlık Dumbledore'un başından beri onun hakkında doğruyu söylüyor olduğunu kabul etmedikçe, Sirius'un masum olduğunu anlamayacak. Ama budalalar yeniden gerçek Ölüm Yiyenler'i yakalamaya başlayınca, Sirius'un bir Ölüm Yiyen olmadığı anlaşılacak... yani, her şey bir yana, İşaret'i yok."

"Ortaya çıkacak kadar aptallık edeceğini sanmıyorum," dedi Ron, destek verircesine. "O böyle bir şey yaparsa Dumbledore çıldırır. Sirius da Dumbledore'u dinler, duydukları hoşuna gitmese bile."

Harry'nin kaygılı hali sürünce, "Dinle," dedi Hermione, "Ron'la ben, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma konusunda doğru dürüst bir şeyler öğrenmek isteyeceğini düşündüğümüz kişileri yokladık, ilgili görünen birkaç kişi var. Onlara bizimle Hogsmeade'de buluşmalarını söyledik."

"Tamam," dedi Harry dalgın dalgın, aklı hâlâ Sirius'taydı.

Hermione usulca, "Üzülme, Harry," dedi. "Sirius olmadan da başında yeterince dert var."

Haksız sayılmazdı elbette. Harry artık her akşamı Umbridge'le cezada geçirmediği için biraz daha iyi durumda olsa bile, ev ödevlerini anca yetiştirebiliyordu. Ron ise derslerde Harry'den de daha geri kalmıştı, çünkü ikisinin de haftada iki kez çıktıkları Quidditch antrenmanına ek olarak, Ron'un bir de sınıf başkanlığı görevleri vardı.

Buna karşılık, ikisinden de daha çok sayıda ders alan Hermione, yalnızca bütün ödevlerini bitirmekle kalmıyor, ev cini giysileri örecek vakit de buluyordu. Harry onun ustalaştığını kabul etmek zorundaydı; artık şapkaları çoraplardan ayırt etmek hemen hemen her seferinde mümkün oluyordu.

Hogsmeade ziyareti sabahı, açık ama rüzgârlı bir sabahtı. Kahvaltıdan sonra Filch'in önünde kuyruk oldular. Hademe onların adlarını, anne babalarından ya da velilerinden köyü ziyaret etme izni almış öğrencilerin yazılı olduğu uzun listeden kontrol etti. Harry, hafiften içi sızlayarak, Sirius olmasa kendisinin gidemeyeceğini hatırladı.

Harry, Filch'in yanına geldiğinde, hademe onu sanki bir şeyin kokusunu almak istermiş gibi uzun uzun kokladı. Sonra da kısaca başını salladı ve yine yanakları titredi; Harry yürüdü, dışarıdaki taş merdivenlere ve soğuk, güneşli güne çıktı.

Üçü kapılara giden geniş yoldan hızla yürürken, Ron, "Şey - Filch seni niye kokluyordu?" diye sordu.

"Herhalde Tezekbombası kokuyor muyum diye kontrol ediyordu," diye güldü Harry. "Size söylemeyi unutmuştum..."

Ve Sirius'a mektup yollayışının, Filch'in birkaç saniye sonra içeri dalıp mektubu görmek isteyişinin hikâyesini anlattı. Hermione hikâyeyi çok ilginç, hatta Harry'nin bulduğundan çok daha ilginç bulunca da, biraz şaşırdı.

"Demek sana Tezekbombası sipariş ettiğin konusunda tüyo aldığını söyledi, öyle mi? Kimden almış peki?"

"Bilmiyorum," dedi Harry, omuz silkerek. "Belki de Malfoy'dan, o bunu çok komik bulurdu."

Üzerinde kanatlı yabandomuzlarının olduğu yüksek taş sütunların arasından geçtiler ve yolda sola dönerek köye saptılar; rüzgâr kamçı gibi vuruyor, uçuşan saçları gözlerine giriyordu.

"Malfoy mu?" dedi Hermione, kuşkulu kuşkulu. "Eh... evet... belki de..."

Ve Hogsmeade'in dış mahallelerine gelene kadar derin derin düşündü.

Harry, "Nereye gidiyoruz, bu arada?" diye sordu. "Üç Süpürge'ye mi?"

"Ah - hayır," dedi Hermione, dalgınlığından sıyrılarak. "Hayır, orası hem ağzına kadar dolu, hem de gerçekten gürültülü. Diğerlerine bizimle öbür birahanede, Domuz Kafası'nda buluşmalarını söyledim, orası ana yolda değil. Bence biraz da... bilirsiniz işte... şüpheli bir yer... ama öğrenciler normalde oraya gitmiyor, böylece de konuştuklarımızı kimse duymaz sanıyorum."

Ana caddeden yürüyüp Zonko'nun Büyücü Şakaları Dükkânı'nın önünden geçtiler; Fred, George ve Lee Jordan'ı orada görünce de hiç şaşmadılar; sonra, içinden düzenli aralıklarla baykuşların çıktığı postanenin hizasına gelerek, başında küçük bir hanın durduğu bir yan sokağa saptılar. Kapının üstündeki paslı çubuktan, yıpranmış bir tahta tabela sarkıyordu; üzerinde, beyaz bir örtüye kanlar akıtan kesik bir yabandomuzu kafasının resmi vardı. Onlar yaklaşırken tabela rüzgârda gıcırdadı. Üçü de kapının önünde tereddütle durdu.

"E hadi ama," dedi Hermione, biraz endişeliydi. Harry öne düşüp içeri girdi.

Burası, kocaman barından ışıl ışıl bir sıcaklık ve temizlik yayılan Üç Süpürge'ye hiç benzemiyordu. Fena bir kokunun -belki de keçi kokusu- hâkim olduğu Domuz Kafası barı küçük, kasvetli ve çok pis bir odadan ibaretti. Cumbalı pencereleri isten öylesine kabuk bağlamıştı ki, odaya pek az gün ışığı girebiliyordu, içerisi güneş ışığı yerine, kaba tahta masalarda duran, yarısı yanmış mumlarla aydınlanıyordu. Döşeme ilk bakışta sıkıştırılmış topraktan gibi görünüyordu, ama Harry üzerine basınca, yüzyıllardır birikmişe benzeyen kirin altının taş olduğunu fark etti.

Harry birinci sınıftayken Hagrid'in bu birahaneden söz ettiğini hatırladı: Burada kukuletalı bir yabancıdan bir ejderha yumurtası kazanmasını açıklarken, "Domuz Kafası'nda bin türlü garip garip adam vardır," demişti. O sıralar Harry, yabancının buluşma boyunca yüzünü kapalı tutmasının Hagrid'e nasıl olup da tuhaf gelmediğini

merak etmişti, ama şimdi Domuz Kafası'nda yüzü kapalı tutmanın moda gibi bir şey olduğunu görüyordu. Barda, yüzünün tamamı pis gri sargılarla sarılı bir adam vardı, yine de ağzının üstündeki bir yarıktan, dumanı tüten, ateşli bir şeyi bardak bardak devirmeyi beceriyordu; kukuletalı iki kişi, pencerelerden birinin yanındaki bir masada oturuyordu; eğer ağır bir Yorkshire aksanıyla konuşuyor olmasalar, Harry onları Ruh Emici sanırdı; şöminenin yanındaki gölgede kalmış bir köşede ise, ayak tırnaklarına kadar inen kalın, siyah bir peçe takmış bir cadı oturuyordu. Sadece burnunun ucunu görebiliyorlardı, o da, burnu peçenin birazcık çıkıntı yapmasına neden olduğu için.

"Bilemiyorum, Hermione," diye mırıldandı Harry, bara geçerlerken. Özellikle, ağır peçe takmış cadıya bakıyordu. "Bu peçenin altında Umbridge'in olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

Hermione peçeli kişiye tartarcasına baktı.

Yavaşça, "Umbridge o kadından kısa," dedi. "Üstelik de Umbridge buraya gelse bile bizi durdurmak için yapabileceği bir şey yok, Harry, çünkü okul kurallarını defalarca kontrol ettim. Kuraldışı bir şey yapmıyoruz; Profesör Flitwick'e öğrencilerin Domuz Kafası'na gelmelerine izin verilip verilmediğini özellikle sordum; evet dedi, ama kendi bardaklarımızı getirmemizi de şiddetle tavsiye etti. Ve çalışma gruplarıyla, ev ödevi gruplarıyla ilgili aklıma gelen her şeyi araştırdım; kesinlikle hepsine izin veriliyor. Ben sadece, yaptığımız şeyi gösteriye çevirmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum, o kadar."

"Öyle ya," dedi Harry, alaycı bir şekilde, "özellikle, planladığının pek de ev ödevi grubu olmadığını düşünecek olursak..."

Barmen bir arka odadan çıkıp yan yan yürüyerek onlara doğru geldi. Gür ve uzun kır saçlarıyla sakalı olan, somurtkan bir yaşlı adamdı. Uzun boyluydu, zayıftı ve sanki Harry'ye bir yerden aşina geliyordu.

"Ne?" diye homurdandı.

"Üç kaymakbirası lütfen," dedi Hermione.

Adam tezgâhın altına uzandı ve üç tane çok tozlu, çok kirli şişe çıkarıp, bara çarparak koydu.

"Altı Sickle," dedi.

Harry hemen, "Ben veririm" deyip gümüşleri uzattı. Barmenin gözleri Harry'nin üzerinde gezindi, çok kısa bir an yara izinin üstünde durdu. Sonra döndü ve Harry'nin parasını, çekmecesi otomatik olarak açılan çok eski bir ahşap kasaya yerleştirdi. Harry, Ron ve Hermione bardan en uzak masaya çekildiler, oturup etrafa bakındılar. Pis gri sargıların içindeki adam, parmaklarının tersiyle bara vurdu ve barmenden dumanı tüten bir içki daha aldı.

Ron bara coşkuyla bakarak, "Farkında mısınız?" dedi. "Burada ne istersek ısmarlayabiliriz. İddiaya girerim ki o herif bize ne satarsa satsın umrunda bile olmaz. Hep Ateşviskisi'ni denemek istemişimdir -"

"Sen - bir - sınıf - başkanısın," diye hırladı Hermione.

"Öf," dedi Ron, yüzündeki gülümseme silindi. "Evet..."

"Peki, bizimle burada kim buluşacak demiştin?" diye sordu Harry, kaymakbirasının tozlu kapağını açıp bir yudum alarak.

"Birkaç kişi," diye tekrarladı Hermione. Saatini kontrol etti ve endişeyle kapıya doğru baktı. "Onlara şu sıralarda gelmelerini söylemiştim, eminim hepsi yerini biliyorlar - ah, işte, bunlar onlar olabilir."

Birahanenin kapısı açıldı. İçeri sızıp odayı ikiye bölen kalın ve tozlu ışık huzmesi, aceleyle içeri giren bir kalabalığın önünü kesmesiyle, yok oldu.

Önce, yanında Dean ve Lavender'la Neville girdi, hemen arkalarından Parvati ve Padma Patil ve (Harry'nin midesi ters takla attı) Cho ile genellikle kıkırdayan kız arkadaşlarından biri geliyordu, sonra (tek başına ve yüzünde sanki kazayla içeri girmiş gibi hülyalı bir ifadeyle) Luna Lovegood vardı; derken Katie Bell, Alicia Spinnet ve Angelina Johnson, Colin ve Dennis Creevey, Ernie Macmillan, Justin Finch-Fletchley, Hannah Abbott, uzun örgüsü sırtına uzanan ve Harry'nin adını bilmediği, Hufflepuff'tan bir kız; isimlerinin

Anthony Goldstein, Michael Corner ve Terry Boot olduğundan hemen hemen emin olduğu, Ravenclaw'dan üç çocuk; Ginny, onun arkasından, Hufflepuff Quidditch Takımı'nın bir üyesi olarak Harry'nin şöyle böyle tanıdığı uzun boylu, sıska, kalkık burunlu sarışın bir çocuk geliyordu; en arkada ise, üçü de ellerinde Zonko mallarıyla ağzına kadar dolu büyük kesekağıtları taşıyan Fred ve George Weasley ile arkadaşları Lee Jordan vardı.

"Birkaç kişi mi?" dedi Harry kısık sesle Hermione'ye. "Birkaç kişi mi?"

Hermione mutlulukla, "Evet, yani, bu fikir birçok kişinin hoşuna gitti," dedi. "Ron, birkaç iskemle daha çekmek ister misin?"

Su yüzü görmemişe benzeyen çok kirli bir bezle bardak silmekte olan barmen donup kaldı. Belki de birahanesini daha önce hiç bu kadar kalabalık görmemişti.

"Selam," dedi bara ilk ulaşan Fred. Arkadaşlarını çabucak saydı. "Lütfen bize... yirmi beş tane kaymakbirası verir misiniz?"

Barmen bir an ona dik dik baktı, sonra elindeki bezi sanki çok önemli bir iş yapıyormuş da yarıda kesilmiş gibi fırlatarak, barın altından tozlu Kaymakbiraları'nı çıkarıp vermeye başladı.

"Eyvallah," dedi Fred, şişeleri dağıtarak. "Hadi bakalım, pamuk eller cebe, bunların hepsine yetecek kadar altın yok bende..."

Gevezelik eden kalabalık grup, biralarını Fred'den alıp, bozukluk bulmak için cüppelerinin ceplerini karıştırırken, Harry yerine mıhlanmış gibi onları gözledi. Bütün bu insanların niye geldiğini hayal dahi edemiyordu, ta ki ondan bir tür konuşma beklediklerı yolunda korkunç bir düşünceye kapılana kadar. Hınçla Hermione'ye döndü hemen.

Alçak sesle, "Sen ne dedin bu insanlara?" diye sordu. "Ne bekliyorlar?"

"Söyledim ya, senin neler diyeceğini duymak istiyorlar," dedi Hermione, yatıştıran bir edayla. Ama Harry ona öyle bir öfkeyle bakıyordu ki, hemen, "Şu anda bir şey yapmana gerek yok, onlarla önce ben konuşurum," diye ekledi.

"Selam, Harry," dedi Neville, yüzünde koca bir tebessümle onun karşısına oturarak.

Harry de ona gülümsemeye çalıştı, ama konuşmadı; ağzı fena halde kurumuştu. Cho ona gülümsemekle yetinip Ron'un sağına oturdu. Kızılımsı sarı, kıvırcık saçları olan arkadaşı gülümsemedi, Harry'ye öylesine güvenmez bir bakış attı ki, kızın kendisine kalsa hayatta burada olmayacağı açıkça anlaşılıyordu.

Yeni gelenler ikili üçlü gruplar halinde Harry, Ron ve Hermione'nin çevresine yerleşti; kimi heyecanlı, kimi meraklı görünüyordu, Luna Lovegood hülyalı hülyalı boşluğa bakıyordu. Herkes bir iskemle çekince, konuşmalar da dindi. Hepsinin gözü Harry'deydi.

"Eee," dedi Hermione, heyecandan sesi her zamankinden biraz daha tiz çıkıyordu. "Yani -şey- selam."

Grup dikkatini ona çevirdi, ama gözleri hâlâ ikide bir Harry'ye kayıyordu.

"Şey... eee... şey, niye burada olduğumuzu biliyorsunuz. Eee... şey, Harry'nin aklına bir fikir geldi - yani" (Harry ona sert bir bakış atmıştı) "daha doğrusu benim aklıma geldi -iyi olur dedim, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma çalışmak isteyen insanlar- gerçekten çalışmak demek istiyorum, anlıyorsunuz ya, Umbridge'in bizimle yaptığı türden bir saçmalık değil -" (Hermione'nin sesi birden çok daha kuvvetli ve kendinden emin bir hal aldı) "- çünkü kimse buna Karanlık Sanatlara Karşı Savunma diyemez -" ("Çok doğru," dedi Anthony Goldstein, Hermione biraz yüreklenmiş göründü) "- Eh, dedim ki iyi olurdu yani, işleri kendi elimize alsak."

Durdu, yan yan Harry'ye baktı, sonra devam etti: "Bununla, kendimizi doğru dürüst savunmayı öğrenmekten söz ediyorum, sadece kuramsal olarak değil, gerçek büyüleri yaparak -"

Michael Corner, "Ama iddiaya girerim ki, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma S.B.D.'sinden de geçmek istiyorsundur," dedi.

"Elbette istiyorum," dedi Hermione hemen. "Ama onun da ötesinde, savunma konusunda doğru dürüst eğitilmek istiyorum, çünkü...

çünkü..." derin bir nefes alıp bitirdi, "çünkü Lord Voldemort geri döndü."

Tepki ani ve tahmin edilen cinsten oldu. Cho'nun arkadaşı haykırdı ve üzerine kaymakbirası döktü; Terry Boot istemsiz bir şekilde sarsıldı; Padma Patil titredi, Neville ise havlamaya benzer garip, kesik kesik bir ses çıkardı, ama bunu bir öksürüğe dönüştürmeyi becerdi. Ancak hepsi sabit gözlerle, hatta hevesle, Harry'ye bakıyordu.

"Eh... en azından plan bu," dedi Hermione. "Eğer bize katılmak istiyorsanız, nasıl yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor ki -"

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğünün kanıtı nerede?" diye sordu sarışın Hufflepuff oyuncusu, hayli saldırgan bir sesle.

"Eh, Dumbledore buna inanıyor -" diye başladı Hermione.

"Yani Dumbledore ona inanıyor demek istiyorsun," dedi sarışın oğlan, başıyla Harry'yi işaret ederek.

"Sen de kimsin?" dedi Ron, hayli kaba bir tavırla.

"Zacharias Smith," dedi oğlan, "ve sanırım onun Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğünü neye dayanarak söylediğini bilmeye hakkımız var."

"Bak," dedi Hermione, hemen araya girerek, "aslında bu toplantının konusu pek de bu olmayacaktı -"

"Mesele yok, Hermione," dedi Harry.

Birden niye buraya bu kadar çok insanın toplandığını anlamıştı. Hermione'nin de bunu önceden görmesi gerektiğini düşündü. Bu insanların bazıları -hatta belki çoğu- Harry'nin hikâyesini bizzat kendisinden dinleme umuduyla gelmişti.

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğünü neye dayanarak mı söyledim?" diye sordu, dosdoğru Zacharias'ın yüzüne bakarak. "Onu gördüm. Ama Dumbledore geçen yıl olanları bütün okula anlattı zaten, ona inanmıyorsanız bana da inanmıyorsunuz demektir; ben de bütün öğleden sonrayı şunu bunu ikna etmeye çalışarak geçirecek değilim."

Harry konuşurken bütün grup nefesini tutmuştu sanki. Harry barmenin bile onu dinlediği izlenimine kapıldı. Pis bezle aynı bardağı silip duruyor, gittikçe daha da kirletiyordu.

Zacharias onun dediklerine önem vermez bir edayla, "Geçen yıl Dumbledore'un bize tek söylediği, Cedric Diggory'nin Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen tarafından öldürüldüğü ve senin Diggory'nin cesedini Hogwarts'a getirdiğindi," dedi. "Bize ayrıntı vermedi, Diggory'nin tam olarak nasıl öldürüldüğünü söylemedi. Eminim ki hepimiz bilmek isteriz -"

"Eğer buraya Voldemort'un birini öldürmesinin nasıl bir şey olduğunu duymak için geldiyseniz, size bir faydam dokunmaz," dedi Harry. Bugünlerde hep patladı patlayacak halde olan öfkesi yine kabarıyordu. Gözlerini Zacharias Smith'in saldırgan yüzünden ayırmadı, Cho'ya bakmamaya da kararlıydı. "Cedric Diggory hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı? Eğer bunun için geldinizse, gitseniz iyi olur."

Hermione'ye doğru kızgın bir bakış fırlattı. Ona göre, bütün bunlar Hermione'nin kabahatiydi; onu bir ucube gibi sergilemeye karar vermişti ve tabii hepsi de hikâyesinin ne kadar çılgınca olduğunu duymaya gelmişlerdi. Ama hiçbiri yerinden kalkmadı, Harry'ye dikkatle bakmayı sürdüren Zacharias Smith bile.

"Öyleyse," dedi Hermione, sesi yine pek tizleşmişti, "öyleyse... dediğim gibi... eğer savunma öğrenmek istiyorsanız, o zaman bunu nasıl yapacağımızı belirlememiz gerekir; ne sıklıkta buluşacağız, nereye gideceğiz -"

Uzun örgüsü sırtına inen kız, "Senin," diye araya girdi, Harry'ye bakarak, "Patronus yapabildiğin doğru mu?"

Bu soru, gruptan meraklı bir mırıltı yükselmesine yol açtı.

"Evet," dedi Harry, birazcık gardını alarak.

"Cismani bir Patronus mu?"

Bu deyiş, Harry'ye bir şeyler hatırlatır gibi oldu.

"Şey - Madam Bones'u tanıyor olamazsın, değil mi?" diye sordu.

Kız gülümsedi.

"Halam olur," dedi. "Adım Susan Bones. Bana duruşmandan söz etti. Ee - doğru mu gerçekten? Çatalboynuzlu geyik Patronus'u mu yapıyorsun?"

"Evet," dedi Harry.

"Vay canına, Harry!" dedi Lee, çok etkilenmiş görünüyordu. "Ben bunu hiç bilmiyordum!"

"Annem Ron'a bunu etrafa yaymamasını tembih etti," dedi Fred, Harry'ye sırıtarak. "Senin zaten yeterince ilgi çektiğini söyledi."

"Yanılmıyor," diye mırıldandı Harry. Birkaç kişi güldü.

Tek başına oturan peçeli cadı, yerinde hafifçe kıpırdadı.

Terry Boot, "Peki Dumbledore'un odasındaki o kılıçla bir Basilisk öldürdün mü?" diye sordu. "Geçen yıl ben oradayken, duvardaki portrelerden biri bana öyle dedi..."

"Şey - evet, öldürdüm, evet," dedi Harry.

Justin Finch-Fletchley ıslık çaldı; Creevey kardeşler birbirlerine hem hayranlık hem de korku dolu bakışlar attılar; Lavender Brown ise alçak sesle, "Ooo!" dedi. Harry'nin yakası boynuna biraz dar gelmeye başlamıştı; Cho'ya bakmaktan azimle kaçınıyordu.

"Ve ilk yılımızda," dedi Neville bütün gruba, "şu Filoloji Taşı'nı kurtardı -"

"Felsefe," diye tısladı Hermione.

"Evet, onu kurtardı - Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'den," diye sözünü bitirdi Neville.

Hannah Abbott'ın gözleri Galleon kadar irileşmişti.

"Tabii geçen yıl," dedi Cho (Harry'nin gözleri hemen ona çevrildi; Cho ona bakıyor, gülümsüyordu; Harry'nin midesi yine ters takla attı) "Uçbüyücü Turnuvası'nda yerine getirdiği bütün o görevlerden söz etmedik bile - ejderhaları, denizhalkını, Akromantula'yı ve daha bir sürü engeli aştı..."

Masada herkesin hemfikir olduğunu gösteren bir mırıltı dolaştı, belli ki hepsi çok etkilenmişti. Harry'nin içi kıpır kıpır oldu. Halinden fazlaca memnun görünmemek için yüzünü toparlamaya çalışıyordu. Cho'nun az önce onu övmüş olması, onlara söyleyeceğim diye kendi kendine yemin ettiği şeyi söylemesini daha da zorlaştırıyordu.

"Bakın," dedi ve herkes bir anda sessizleşti. "Ben... ben alçakgönüllü falan görünmeye çalışmıyorum, ama... hepsinde de çok yardım aldım..."

Michael Corner hemen, "Ejderhada almadın ama," dedi. "Gerçekten de süper bir uçuştu..."

"Evet, şey -" dedi Harry, karşı çıkmanın kabalık olacağını düşünerek.

"Ve bu yaz kimse sana o Ruh Emiciler'den kurtulman için de yardım etmedi," dedi Susan Bones.

"Evet," dedi Harry, "evet, tamam, bir kısmını yardımsız yaptığımı biliyorum, ama burda söylemek istediğim şey -"

"Yoksa bize bunların herhangi birini göstermekten kaytarıp böyle vızır vızır vızıldanmayı mı düşünüyorsun?" dedi Zacharias Smith.

Daha Harry ağzını açamadan Ron, yüksek sesle, "Bak aklıma ne geldi," dedi, "niye çeneni kapamıyorsun?"

Belki de "vızır" kelimesi Ron'a dokunmuştu. Öyle ya da böyle, şimdi Zacharias'a, sanki dünyada en çok istediği şey ona bir tane patlatmakmış gibi bakıyordu. Zacharias kıpkırmızı oldu.

"Ee, hepimiz ondan bir şeyler öğrenmek için geldik, ama şimdi kalkmış bize aslında hiçbirini yapamadığını söylüyor," dedi.

"Öyle demiyor," diye hırladı Fred.

"Senin için kulaklarını temizlememizi ister misin?" diye sordu George, Zonko'nun kesekâğıtlarından birinden, öldürücü görünen uzun bir madeni alet çıkararak.

"Ya da vücudunun herhangi bir yanını, hakikaten, nereye batırsak diye ince eleyip sık dokuyacak değiliz," dedi Fred.

"Şey, evet," dedi Hermione telaşla, "devam edelim... mesele şu, Harry'den ders almak istediğimiz konusunda fikir birliği içinde miyiz?"

Masadan bir onaylama mırıltısı yükseldi. Zacharias kollarını kavuşturdu ve hiçbir şey söylemedi, ama belki de bunun nedeni, gözünü Fred'in elindeki aletten ayıramayışıydı.

"Tamam," dedi Hermione, hiç değilse bir şey çözüme bağlandığı için rahatlamış görünerek. "Bu durumda bir sonraki konu da, ne sıklıkta buluşacağımız. Bence haftada birden az buluşmanın hiçbir anlamı yok -"

"Dur bakalım," dedi Angelina, "Quidditch antrenmanımızla çakışmayacağından emin olmamız gerek."

"Tabii," dedi Cho, "bizimkiyle de."

"Bizimkiyle de," dedi Zacharias Smith.

"Eminim ki herkese uyan bir gece bulabiliriz," dedi Hermione, biraz sabırsızlanarak, "ama biliyorsunuz, bu bayağı önemli, kendimizi V-Voldemort'un Ölüm Yiyenler'ine karşı nasıl koruyacağımızı öğrenmekten söz ediyoruz -"

"İyi dedin!" diye bağırdı Ernie Macmillan. Harry aslında onun çok daha önce konuşmasını beklemişti. "Ben şahsen bunun çok önemli olduğunu düşünüyorum, belki de bu yıl yapacağımız her şeyden daha önemli, hem de önümüzde S.B.D.'lerimiz olduğu halde!"

Takdir peşindeymiş gibi etrafa baktı, sanki insanların "Elbette!" diye bağırmasını bekler gibiydi. Kimse konuşmayınca, devam etti: "Ben, şahsen, Bakanlık'ın bu can alıcı dönemde niye bize böyle hiçbir işe yaramayan bir öğretmen kakaladığını anlamıyorum. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in döndüğünü inkâr ediyorlar, orası belli ama, kalkıp da savunma büyülerini kullanmamızı resmen engellemeye çalışan bir öğretmen vermeleri -"

"Bizce Umbridge'in Karanlık Sanatlara Karşı Savunma konusunda eğitilmemizi istememesinin nedeni," dedi Hermione, "Dumbledore'un okuldaki çocuklardan bir tür... bir tür özel ordu gibi

yararlanabileceği şeklinde çılgınca bir düşünceye kapılmış olması. Onun bizi Bakanlık'a karşı seferber edeceğini sanıyor."

Hemen hemen herkes bu haber karşısında afallamıştı; düdük gibi bir sesle konuşan Luna Lovegood dışında herkes. "Eh, bu da akla yakın. Ne de olsa, Cornelius Fudge'ın kendi özel ordusu var."

"Ne?" dedi Harry bu beklenmedik bilgi karşısında tamamen şaşkına dönmüştü.

"Evet, onun bir Yalazgan ordusu var," dedi Luna, ciddi ciddi.

Hermione, "Hayır, yok," diye cevabı yapıştırdı.

"Evet, var," dedi Luna.

Boş boş bakan Neville, "Yalazgan da ne?" dedi.

"Ateş ruhu," dedi Luna. Patlak gözleri daha da kocaman açılmıştı, her zamankinden çılgın görünüyordu. "Kocaman, uzun, alev saçan yaratıklar, dörtnala gider, karşılarına çıkan her şeyi yakarlar -"

"Böyle bir şey yok, Neville," dedi Hermione sertçe.

"Ah, evet, var!" dedi Luna öfkeyle.

"Pardon ama, bunun kanıtı nerede?" diye tersledi Hermione.

"Bir sürü görgü tanığı var. Sırf sen dar görüşlüsün diye ille de her şeyin burnunun dibine sokulması mı -"

"Ehem, ehem," dedi Ginny. Profesör Umbridge'i öyle iyi taklit etmişti ki, birçok kişi dehşet içinde etrafa bakındı, işin aslını anlayınca da güldüler. "Ne sıklıkta buluşacağımıza ve savunma dersi alacağımıza karar vermeye çalışmıyor muyduk?"

"Evet" dedi Hermione hemen, "evet, ona çalışıyorduk, haklısın, Ginny."

"Eh, haftada bir süper olur," dedi Lee Jordan.

Angelina, "Ama dikkat etmemiz -" diye başladı.

Hermione gergin bir tavırla, "Evet, evet, Quidditch meselesini biliyoruz," dedi. "Eh, karar vermemiz gereken öbür şey de, nerede

buluşacağımız..."

Bu daha zordu; bütün grubun üstüne bir sessizliktir çöktü.

Katie Bell, biraz düşündükten sonra, "Kütüphane olmaz mı?" dedi.

"Kütüphanede uğursuzluk büyüsü yapmamızın Madam Pince'in pek hoşuna gideceğini sanmıyorum," dedi Harry.

Dean, "Peki, kullanılmayan bir sınıf olabilir mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Ron, "McGonagall kendi sınıfını kullanmamıza izin verir, Harry Üçbüyücü Turnuvası'na hazırlanırken vermişti."

Oysa Harry, McGonagall'ın bu sefer o kadar anlayışlı davranmayacağından emindi. Gerçi Hermione çalışma ve ev ödevi gruplarına izin verildiğini söylemişti ama, bu gruba biraz daha asi gözüyle bakılacağına dair belirgin bir his vardı içinde.

"Peki öyleyse, biz bir yer bulmaya çalışırız," dedi Hermione. "İlk toplantı için yer ve zaman saptayınca, herkese mesaj yollarız."

Çantasını karıştırarak parşömenle tüy kalem çıkardı, bir an tereddüt etti; sanki bir şey söylemek için cesaret toplar gibiydi.

"Bence - bence herkes adını yazmalı, ki burada kimlerin olduğunu bilelim. Ayrıca ben," derin bir soluk aldı, "ne yaptığımızı herkese ilan etmemek konusunda da anlaşmaya varmamız gerektiğini düşünüyorum. Onun için, eğer imza atarsanız, neler yaptığımızı Umbridge'e ya da başka birine söylememeyi de kabul ediyorsunuz demektir."

Fred elini uzatıp parşömeni aldı ve neşeyle imzasını attı, ama Harry kimilerinin listeye adlarını yazma konusunda hiç de hevesli görünmediklerini hemen fark etti.

"Eee..." dedi Zacharias ağır ağır, George'un ona vermeye çalıştığı parşömeni almadan, "şey diyorum... yani eminim ki Ernie bana toplantının ne zaman olduğunu söyler."

Ama Ernie de imzalama konusunda tereddüt ediyordu. Hermione ona bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Ben -şey- biz sınıf başkanıyız," diye patladı Ernie. "Eğer bu liste bulunursa... yani, demek istiyorum ki... sen kendin söyledin, Umbridge bulacak olursa -"

"Bu grubun, bu yıl yapacağın en önemli şey olduğunu söylemiştin demin," diye ona hatırlattı Harry.

"Ben - evet," dedi Ernie, "evet, buna inanıyorum, sadece -"

"Ernie, bu listeyi orada burada bırakacağımı sanıyor musun sahiden?" dedi Hermione, hırçın bir tavırla.

"Hayır. Elbette hayır," dedi Ernie. Artık o kadar endişeli görünmüyordu. "Ben - evet, tabii ki imzalayacağım."

Ernie'den sonra kimse itiraz etmedi, ama Harry, Cho'nun arkadaşının kendi adını eklemeden önce ona suçlar gözlerle baktığını gördü. Son kişi de -Zacharias- imzaladıktan sonra, Hermione parşömeni geri aldı, özenle çantasına koydu. Şimdi grupta tuhaf bir duygu vardı. Sanki bir tür sözleşme imzalamış gibiydiler.

Fred, şen bir sesle, "Eh, zaman kuş gibi uçup gidiyor," diyerek ayağa kalktı. "George, Lee ve benim satın alınacak birtakım hassas mallarımız var, sonra görüşürüz."

Grubun geri kalanı da ikişer üçer kişilik gruplar halinde ayrıldı. Cho gitmeden önce, çantasının kilidini kapatmakla meşgulmüş gibi oyalandı, bir perde gibi öne düşmüş uzun kara saçları yüzünü saklıyordu. Ama arkadaşı yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş, dilini şaklatıyordu, Cho da ister istemez onunla gitti. Arkadaşıyla kapıdan dışarı çıkarken, Cho geriye bakıp Harry'ye el salladı.

Hermione, birkaç dakika sonra Harry ve Ron'la birlikte Domuz Kafası'ndan dışarıdaki parlak güneşe çıkarken, memnuniyetle, "Eh, bence bayağı iyi gitti," dedi. Harry ve Ron, kaymakbirası şişelerini ellerinde sıkı sıkı tutuyorlardı.

"O Zacharias denen herif kılın teki," dedi Ron. Bir yandan da gözlerinden ateşler saçarak, iyice uzaklaşmış olan Smith'i izliyordu.

"Ben de onu pek sevmiyorum," diye itiraf etti Hermione, "ama Hufflepuff masasında ben Ernie ve Hannah'la konuşurken söylediklerimi duydu ve gelmeyi çok istiyormuş gibi göründü. Ne diyebilirdim ki? Yine de, ne kadar çok insan olursa o kadar iyi -yani, normalde Michael Corner ve arkadaşları hiç gelmezlerdi, yani eğer Michael, Ginny'le çıkıyor olmasaydı-"

Kaymakbirası şişesinden son yudumunu almakta olan Ron tıkanır gibi oldu ve kaymakbirasını önüne püskürttü.

"N'apıyor, n'apıyor?" dedi Ron, öfkeden köpürmüş, tükürükler saçarak; kulakları şimdi çiğ biftek rengine dönmüştü. "Çıkıyor - kardeşim çıkıyor- ne demek istiyorsun sen, ne Michael Corner'ı!?"

"Eh, onunla arkadaşları sanırım bu yüzden geldiler -yani, belli ki savunma öğrenmekle ilgileniyorlar, ama Ginny olup bitenleri Michael'a anlatmamış olsaydı-"

"Bu ne - ne zamandır -?"

Hermione sükûnetle, "Noel Balosu'nda tanıştılar, geçen yılın sonunda çıkmaya başladılar," dedi. Şimdi High Street'e varmışlardı; Hermione, Scrivenshaft'ın Tüy Kalem Dükkânı'nın önünde durakladı, vitrinde güzel sülün tüyü kalemler vardı. "Hımm... yeni bir tüy kalem hiç fena olmaz."

Dükkâna girdi. Harry ve Ron arkasından gittiler.

"Hangisi Michael Corner'dı?" dedi Ron büyük bir öfkeyle.

"Esmer olanı," dedi Hermione.

"Ondan hiç hoşlanmadım," dedi Ron hemen.

"Ay, ne şaşırtıcı," dedi Hermione alçak sesle.

"Ama," dedi Ron, bakır kaplara konmuş bir sıra tüy kalem boyunca Hermione'nin arkasından giderek, "ben Ginny'nin Harry'yi beğendiğini sanıyordum!"

Hermione ona acıyarak bakıp başını iki yana salladı.

"Ginny Harry'yi beğeniyordu ama, aylar önce ondan vazgeçti. Senden yine de hoşlanıyor tabii," dedi şefkatle Harry'ye dönerek; bir

yandan da uzun, siyah ve altın bir tüy kalemi inceliyordu.

Kafası hâlâ Cho'nun ayrılırkenki el sallayışında olan Harry, bu konuyu hırsından resmen titreyen Ron kadar ilginç bulmamıştı ama, o vakte kadar dikkatini çekmemiş bir şeyi fark etmişti bu sayede.

"Onun için mi artık konuşuyor?" diye sordu Hermione'ye. "Yanımdayken asla konuşmazdı."

"Kesinlikle öyle," dedi Hermione. "Evet, sanırım bunu alacağım..."

Tezgâha gitti, on beş Sickle ve iki Knut verdi; Ron hâlâ onun kuyruğundan ayrılmıyordu.

Hermione dönüp de onun ayağına basınca, "Ron," dedi sertçe, "işte Ginny sana bunun için Michael'la çıktığını söylemedi, senin bunu kaldıramayacağını biliyordu. Onun için lütfen bunu diline dolama, tanrı aşkına."

"Ne demek istiyorsun sen? Kim kaldıramıyormuş? Ben hiçbir şeyi dilime dolayacak değilim..." Ron sokak boyunca alçak sesle homurdandı durdu.

Hermione, Harry'ye bakıp gözlerini devirdi ve sonra Ron hâlâ Michael Corner'a bela okurken, yavaşça Harry'ye, "Michael'la Ginny dedik de... seninle Cho'dan ne haber?" dedi.

Harry derhal, "Ne demek istiyorsun sen?" dedi.

Sanki içinde kaynar sular kabarıyordu hızla; yüzünü soğukta sızlatan yakıcı bir duygu - bu kadar belli etmiş miydi?

"Eh," dedi Hermione, hafifçe gülümseyerek, "gözlerini senden ayıramıyordu, değil mi?"

Harry daha önce Hogsmeade'in ne kadar güzel bir köy olduğunu hiç fark etmemişti.

-

ON YEDİNCİ BÖLÜM
YİRMİ DÖRT NUMARALI EĞİTİM KARARNAMESİ

Harry o hafta sonunun geri kalanı boyunca kendini bütün dönem olduğundan daha mutlu hissetti. Ron ile ikisi pazar gününün büyük bir bölümünü birikmiş ödevlerini bitirmeye çalışarak geçirmişlerdi yine. Gerçi pek eğlenceli bir iş değildi ama, sonbahar güneşi son bir gayretle parlıyordu, onlar da Ortak Salon'da masa başında iki büklüm oturacaklarına ödevlerini alıp dışarı çıktılar, gölün kıyısındaki büyük bir kayın ağacının gölgesine serildiler. Tabii ki bütün ödevlerini yapmış olan Hermione, dışarı gelirken yanında yine yün getirdi; büyülediği şişleri, yanı başında hızla şakırdayarak şapkalar ve atkılar ördü.

Umbridge'e ve Bakanlık'a karşı koymak için bir şeyler yaptıklarını ve kendisinin de bu başkaldırının çok önemli bir parçası olduğunu bilmek, Harry'ye muazzam bir memnuniyet duygusu veriyordu. Kafasında cumartesi günkü buluşmayı tekrar tekrar yaşıyordu: bütün o insanların Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğrenmek için ona gelmeleri... yaptığı bazı şeyleri duyunca yüzlerinde beliren ifadeler... ve Cho'nun onun Üçbüyücü Turnuvası'ndaki performansından övgüyle söz etmesi - bütün o insanların ona yalancı bir kaçık değil, hayran olunacak biri gözüyle bakması... bunlar moralini öylesine yükseltmişti ki, pazartesi sabahı hâlâ neşesi yerindeydi, hem de o gün en sevmediği derslere girecek olmasına rağmen.

Harry ve Ron yatakhaneden aşağı inerken, Angelina'nın o geceki Quidditch antrenmanında Tembel Hayvan Tutunuşu adında yeni bir hareketi deneme fikrini konuşuyorlardı. Kendilerini konuşmaya öyle kaptırmışlardı ki, gün ışığının aydınlattığı Ortak Salon'un ortasına

gelene kadar, salona yeni bir şeyin eklendiğinin, etrafında da küçük bir grubun toplandığının farkına varmadılar.

Gryffindor ilan tahtasına büyük bir levha iliştirilmişti, öyle büyüktü ki, başka her şeyin üzerini kapatıyordu - satılık, elden düşme büyü kitapları listeleri, Argus Filch'in okul kurallarına dair her zamanki hatırlatmaları, Quidditch takımı antrenman çizelgesi, Çikolatalı Kurbağa Kartları değiş tokuşu teklifleri, Weasley'lerin denek arama ilanı, Hogsmeade hafta sonlarının tarihleri, kayıp ilanları. Yeni duyuru kocaman siyah harflerle yazılmıştı ve alt tarafında, düzgün ve kıvrımlı bir imzanın hemen yanında, epey resmî görünümlü bir mühür vardı.

HOGWARTS YÜKSEK MÜFETTİŞİ'NİN EMRİYLE

Şu andan itibaren tüm öğrenci örgütleri, dernekleri, takımları, grupları ve kulüpleri dağıtılmıştır.

Bu bağlamda, bir örgüt, dernek, takım, grup ya da kulüp, üç ya da daha fazla öğrencinin düzenli aralıklarla toplanması olarak tanımlanmıştır.

Yeniden kurma izni için, Yüksek Müfettiş'e (Profesör Umbridge) başvurulması gerekmektedir.

Yüksek Müfettiş'in bilgisi dahilinde olmayan ve onayını almamış hiçbir öğrenci örgütü, derneği, takımı, grubu ya da kulübü var olamaz.

Yüksek Müfettiş'in onayını almamış bir örgüt, dernek, takım, grup ya da kulüp kuran ya da bunlara üye olan öğrenciler, okuldan atılacaktır.

Bu duyuru, Yirmi Dört Numaralı Eğitim Kararnamesi'ne uygundur.

Ýmza

Dolores Jane Umbridge
Yüksek Müfettiş

Harry ve Ron duyuruyu, endişeli görünen bir grup ikinci sınıf öğrencisinin başlarının üzerinden okudular.

"Yani Tükürenbilye Kulübü'nü kapatacaklar mı?" diye sordu bir tanesi arkadaşına.

"Sanırım Tükürenbilye konusunda bir sorun yaşamazsınız," dedi Ron sıkıntıyla, ikinci sınıf öğrencisinin ödünü kopararak. İkinci sınıflar aceleyle uzaklaşırken, "Ama bizim o kadar şanslı olacağımızı sanmıyorum, ne dersin?" diye sordu Harry'ye.

Harry duyuruyu bir kez daha baştan sona okudu. Cumartesiden beri içini kaplayan mutluluk yok olmuştu, içi öfkeyle doluydu şimdi.

"Bu bir tesadüf değil," dedi, yumruklarını sıkarak. "Biliyor."

"Biliyor olamaz," dedi Ron hemen.

"O birahanede dinleyenler vardı. Hem itiraf edelim, gelenlerden kaçına güvenebileceğimizi bilmiyoruz... içlerinden herhangi biri koşup Umbridge'e söylemiş olabilir..."

Bir de kendisine inandıklarını sanmıştı, hatta kendisine hayran olduklarını sanmıştı...

"Zacharias Smith!" dedi Ron hemen, avcunu yumruklayarak. "Ya da - şu Michael Gorner'ın da şüpheli bir hali vardı bence -"

"Acaba Hermione bunu gördü mü?" dedi Harry, başını çevirip kızlar yatakhanesine doğru bakarak.

"Hadi gidip söyleyelim," dedi Ron. Yatakhaneye doğru fırladı, kapıyı çekip açtı ve döne döne yükselen merdivenden çıkmaya başladı.

Altıncı basamağa gelmişti ki, korna benzeri, gürültülü, yüksek perdeden bir ses ortalığı inletti ve basamaklar iç içe geçip döner kaydırak gibi uzun, pürüzsüz, eğimli bir taş haline geldi. Ron ellerini yel değirmeni misali çılgınca sallayarak koşmaya devam etmeye çalıştı bir an için, ama sonra sırtüstü devrilip, yeni oluşmuş kaydıraktan aşağı, Harry'nin ayaklarının dibine kadar kaydı.

"Şey - sanırım kızlar yatakhanesine girmemize izin verilmiyor," dedi Harry, Ron'un kalkmasına yardım edip gülmemeye çalışarak.

Dördüncü sınıf öğrencisi iki kız taş kaydıraktan neşeyle kayarak indiler.

"Ooo, kimmiş bakalım yukarı çıkmaya çalışan?" diye mutlu mutlu kıkırdadılar, ayağa fırlayıp Harry ile Ron'a ilgiyle bakarak.

"Ben," dedi Ron, hâlâ saçı başı darmadağın halde. "Böyle bir şey olacağını bilmiyordum. Haksızlık bu!" diye ekledi Harry'ye bakarak. Kızlar hâlâ deli gibi kıkırdayarak portre deliğine doğru uzaklaşıyorlardı. "Hermione bizim yatakhanemize girebiliyor, nasıl oluyor da bize izin verilmiyor -?"

"Eh, eski moda bir kural bu," dedi Hermione. Kayarak önlerindeki halıya inmiş, ayağa kalkıyordu. "Ama '*Hogwarts: Bir Tarih*'te denildiğine göre, kurucular erkekleri kızlar kadar güvenilir bulmuyormuş. Neyse, niye buraya girmeye çalışıyordunuz?"

"Sana geliyorduk - bak!" dedi Ron, onu tutup ilan tahtasına götürerek.

Hermione'nin gözleri hızla ilan tahtasının üzerinde gezindi. Yüzünü soğuk bir ifade bürüdü.

"Biri gidip ona yumurtlamış olmalı!" dedi Ron öfkeyle.

"Yapmış olamazlar," dedi Hermione alçak sesle.

"Ne kadar safsın," dedi Ron, "sırf sen dürüst ve güvenilirsin diye, sanma ki -"

"Hayır, yapmış olamazlar, çünkü hepimizin imzaladığı o parşömen parçasına bir uğursuzluk koydum," dedi Hermione haşin bir sesle. "İnan bana, biri gidip Umbridge'e söylediyse kim olduğunu hemen öğreniriz, dahası bunu yapan çok pişman olur."

"Ne gelecek ki başına?" dedi Ron hevesle.

"Eh, şöyle diyelim," dedi Hermione, "Eloise Midgeon'ın sivilceleri bunun yanında şirin minik çiller gibi kalır. Hadi, kahvaltıya inelim, bakalım diğerleri ne düşünüyor... acaba bütün binalara asmışlar mıdır bunu?"

Büyük Salon'a girdiklerinde, Umbridge'in duyurusunun sadece Gryffindor Kulesi'ne asılmadığını hemen anladılar. Konuşmalarda tuhaf bir yoğunluk vardı ve salon normalde olduğundan daha hareketliydi, insanlar masalarının etrafında geziniyor, okudukları şeyi tartışıyorlardı. Harry, Ron ve Hermione yerlerine yeni oturmuştu ki, Neville, Dean, Fred, George ve Ginny başlarına üşüştüler.

"Gördünüz mü?"

"Sizce biliyor mu?"

"Ne yapacağız?"

Hepsi Harry'ye bakıyordu. Harry yakında öğretmen bulunmadığından emin olmak için etrafına baktı.

"Tabii ki yine de yapacağız," dedi alçak sesle.

"Böyle diyeceğini biliyordum," dedi George, gülümseyip Harry'nin kolunu yumruklayarak.

"Sınıf başkanları da mı?" dedi Fred, Ron'la Hermione'ye soran gözlerle bakarak.

"Tabii," dedi Hermione sakin sakin.

"Ernie ve Hannah Abbott geliyor," dedi Ron, omzunun üstünden bakarak. "Şu Ravenclaw herifleri ve Smith de... hiçbiri pek sivilceli görünmüyor."

Hermione telaşa kapılmıştı.

"Sivilceyi boşver şimdi, salakların buraya gelmemesi lazım, çok şüphe uyandırır," dedi. Ses çıkarmadan, "Oturun!" diye ağzını oynattı Ernie ve Hannah'a. Hufflepuff masasına dönmeleri için telaşla el kol işaretleri yaptı. "Sonra! Sizinle -sonra- konuşuruz!"

"Ben gidip Michael'a söyleyeyim," dedi Ginny sabırsızca, dönüp masadan kalkarak, "aptal, öf yani..."

Aceleyle Ravenclaw masasına doğru yürümeye başladı; Harry onun arkasından baktı. Cho biraz ötede oturmuş, Domuz Kafası'na getirdiği kıvırcık saçlı arkadaşıyla konuşuyordu. Acaba Umbridge'in

duyurusundan korkup bir daha onlarla buluşmaya gelmeyecek miydi?

Ama uyarının etki alanının ne kadar büyük olduğunu, ancak Sihir Tarihi'ne girmek için Büyük Salon'dan çıkarlarken anladılar.

"Harry! Ron!"

Seslenen Angelina'ydı, yüzünde hepten umutsuz bir ifadeyle telaş içinde onlara doğru geliyordu.

"Sorun yok," dedi Harry usulca, Angelina onu duyacak kadar yakına geldiğinde. "Biz yine -"

"Buna Quidditch'in de dahil olduğunun farkındasın, değil mi?" dedi Angelina onun sözünü keserek. "Gryffindor takımını yeniden kurmak için gidip ondan izin istememiz gerekecek!"

"Ne?" dedi Harry.

"Hadi canım," dedi Ron, dehşete düşmüş halde.

"Uyarıyı okudunuz, takımları da dahil etmiş! Dinle, Harry... bunu son kez söylüyorum... lütfen ama lütfen Umbridge'in önünde sinirlerine hâkim ol, yoksa bir daha oynamamıza izin vermeyebilir!"

"Tamam, tamam," dedi Harry, çünkü Angelina ağlayacak gibi görünüyordu. "Merak etme, hâkim olurum..."

Binns'in dersine giderlerken, "Eminim Umbridge Sihir Tarihi'ndedir," dedi Ron keyifsizce. "Daha Binns'i teftiş etmedi... her iddiasına varım ki oradadır..."

Ama yanılmıştı; içeri girdiklerinde sınıftaki tek öğretmen Profesör Binns'ti. Her zamanki gibi sandalyesinin bir iki santim üzerinde havada duruyor, dev savaşlarına kaldığı yerden o tekdüze sesiyle devam etmeye hazırlanıyordu. Harry bugün onun anlattıklarını takip etmeye çalışmadı bile; Hermione'nin ardı arkası kesilmeyen kızgın bakışlarına ve dirseklemelerine aldırmadan, parşömeninin üzerine dalgın dalgın bir şeyler karaladı. Derken böğrüne acı verici bir darbe yedi ve öfkeyle başını kaldırdı.

"Ne var?"

Hermione pencereyi işaret etti. Harry dönüp baktı. Hedwig dar pencere pervazına tünemiş, kalın camın arkasından ona bakıyordu, bacağına bir mektup bağlıydı. Harry bu duruma bir anlam veremedi; az önce kahvaltı etmişlerdi, ne demeye mektubu hep yaptığı gibi kahvaltı sırasında getirmemişti ki? Sınıf arkadaşlarından çoğu da birbirlerine Hedwig'i işaret ediyordu.

Lavender'ın içini çekerek Parvati'ye, "Ay, o baykuşa her zaman bayılmışımdır, o kadar güzel ki," dediğini duydu Harry.

Dönüp Profesör Binns'e baktı. Gözleri notlarında, okumaya devam ediyordu; sınıfın dikkatinin her zamankinden de dağınık olduğunun farkında değildi. Harry sandalyesinden sessizce kalktı, eğildi ve çabuk çabuk pencerenin yanına gitti, kilidi tutup usulca açtı.

Hedwig'in mektubu alsın diye bacağını uzatmasını, işi bitince de Baykuşhane'ye doğru uçmasını bekliyordu, ama pencere aralanır aralanmaz acı acı öterek içeri zıpladı. Harry endişeyle Profesör Binns'e göz atıp pencereyi kapadı, yine eğildi ve omzunda Hedwig'le çabucak yerine döndü. Oturunca Hedwig'i kucağına aldı ve bacağına bağlı mektubu çözmeye hamle etti.

Hedwig'in tüylerinin garip bir şekilde kabarmış olduğunu ancak o zaman fark etti; tüylerin bazıları yanlış tarafa bakıyor, ayrıca bir kanadı da tuhaf bir açıda duruyordu.

"Yaralanmış!" diye fısıldadı Harry, baykuşunun üstüne iyice eğilerek. Hermione ve Ron da eğildiler, hatta Hermione tüy kalemini bile bıraktı. "Bakın - kanadına bir şey olmuş -"

Hedwig titriyordu; Harry kanada dokunmaya çalışınca hafifçe sıçradı, kendini şişiriyormuş gibi tüylerini dikleştirdi ve ona sitemle baktı.

"Profesör Binns," dedi Harry yüksek sesle. Sınıftaki herkes dönüp ona baktı. "Ben pek iyi değilim."

Profesör Binns başını notlarından kaldırdı. Her zamanki gibi, önündeki sınıfı öğrencilerle dolu bulmaktan dolayı hayrete düşmüş görünüyordu.

"İyi değil misin?" diye tekrar etti belli belirsiz.

"Hiç iyi değilim," dedi Harry kararlı bir sesle, Hedwig'i arkasına saklayıp ayağa kalkarak. "Galiba hastane kanadına gitmem gerekiyor."

"Evet," dedi Profesör Binns, belli ki fena halde gafil avlanmıştı. "Evet... evet, hastane kanadı... pekâlâ, git bakalım o zaman, Perkins..."

Harry sınıftan çıkar çıkmaz Hedwig'i yeniden omzuna aldı, aceleyle koridorda ilerledi ve ancak Binns'in sınıfı gözden kaybolduğunda durup düşünmeye başladı. Hedwig'i iyileştirmesi için ilk gideceği kişi Hagrid olurdu elbette, ama Hagrid'in nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri olmadığından, tek seçeneği Profesör Grubbly-Plank'i bulmak ve onun yardım edeceğini ummaktı.

Pencereden dışarı, çok rüzgârlı, bulutlu okul arazisine baktı. Profesör Grubbly-Plank, Hagrid'in kulübesinin yakınında görünmüyordu; ders vermiyorsa, öğretmenler odasında olmalıydı. Alt kata doğru yola koyuldu, Hedwig omzunda sallandıkça halsizce ötüyordu.

Öğretmenler odasının iki yanında iki taş heykel vardı. Harry yaklaşırken, biri boğuk bir sesle, "Sınıfta olman gerekir, evlat," dedi.

"İşim acil," dedi Harry ters ters.

"Aman aman, acil demek?" dedi öbür heykel tiz bir sesle. "İşte şimdi bize haddimizi bildirdin, ha?"

Harry kapıya vurdu. Kulağına ayak sesleri geldi, sonra kapı açıldı ve karşısında Profesör McGonagall'ı buldu.

"Yine ceza aldım deme sakın!" dedi hemen. Kare gözlüğü tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"Hayır, Profesör!" dedi Harry telaşla.

"Ee, niye sınıfta değilsin o zaman?"

"Acilmiş de," dedi ikinci heykel, küçümser bir ses tonuyla onu taklit ederek.

"Profesör Grubbly-Plank'i arıyordum," diye açıkladı Harry. "Baykuşum için, yaralanmış."

"Baykuş mu yaralanmış dedin?"

Profesör Grubbly-Plank, Profesör McGonagall'ın omzunun arkasında belirdi; pipo içiyor ve elinde bir Gelecek Postası tutuyordu.

"Evet," dedi Harry, Hedwig'i dikkatle omzundan alarak, "diğer posta baykuşlarından sonra geldi, kanadında da bir tuhaflık var, bakın -"

Profesör McGonagall izlerken, Profesör Grubbly-Plank piposunu dişlerinin arasına sıkı sıkı tutturdu ve Hedwig'i Harry'den aldı.

"Hımm," dedi, konuşurken piposu hafifçe sallanıyordu. "Bir şey ona saldırmış görünüyor. Ama bunu ne yapmış olabilir, bilmiyorum. Tabii Testral'ler bazen kuşlara saldırır ama, Hagrid Hogwarts'takileri baykuşlara dokunmamak konusunda eğitmiş."

Harry, Testral'lerin ne olduğunu bilmiyordu, umursamıyordu da; tek bilmek istediği şey, Hedwig'in iyi olacağıydı. Ancak Profesör McGonagall, Harry'ye sert bir bakış attı ve, "Bu baykuşun ne kadar yol katettiğini biliyor musun, Potter?" dedi.

"Şey," dedi Harry, "Londra'dan buraya, sanırım."

Harry onun gözlerine bir an baktı ve iki kaşının ortada birleşmesinden, "Londra" denince "Grimmauld Meydanı, On İki Numara"yı anladığını gördü.

Profesör Grubbly-Plank, Hedwig'in kanadını daha iyi inceleyebilmek için, cüppesinin iç cebinden tek gözlük çıkarıp gözüne taktı. "Onu bana bırakırsan hallederim herhalde, Potter," dedi, "zaten birkaç gün boyunca uzun mesafe uçmaması gerekiyor."

"Ee - tamam - teşekkürler" dedi Harry, tam teneffüs zili çalarken.

Profesör Grubbly-Plank sert bir sesle, "Önemi yok," dedi ve öğretmenler odasına döndü.

"Bir dakika, Wilhelmina!" dedi Profesör McGonagall. "Potter'ın mektubu!"

"A, evet!" dedi Harry, Hedwig'in bacağına bağlı tomarı bir an için unutmuştu. Profesör Grubbly-Plank mektubu verdi ve omzunda, Harry'ye onu böyle bıraktığına inanamayarak bakan Hedwig'le, yeniden öğretmenler odasına girip gözden kayboldu. Biraz vicdan azabı duyan Harry gitmek için arkasını döndü, ama Profesör McGonagall onu çağırdı.

"Potter!"

"Evet, Profesör?"

Profesör McGonagall koridora göz gezdirdi, iki yandan da öğrenciler geliyordu.

"Unutma," dedi çabuk çabuk ve alçak sesle, gözünü Harry'nin elindeki tomara dikerek, "Hogwarts'ın iletişim yolları gözleniyor olabilir, anlaşıldı mı?"

"Ben -" dedi Harry, ama koridordaki öğrenciler neredeyse onun hizasına gelmişti bile. Profesör McGonagall başıyla hafifçe selam verip öğretmenler odasına döndü, Harry ise kalabalık dalgasına kapılıp diğer öğrencilerle birlikte bahçeye sürüklendi. Rüzgârdan dolayı pelerin yakalarını kaldırmış, korunaklı bir köşede duran Ron ve Hermione'yi fark etti. Yanlarına giderken tomarı yırtıp açtı ve Sirius'un elyazısıyla yazılmış beş kelime gördü:

Bugün, aynı saatte, aynı yerde.

Harry duyma mesafesine girer girmez, Hermione, "Hedwig iyi mi?" diye sordu endişeyle.

"Onu nereye götürdün?" diye sordu Ron.

"Grubbly-Plank'e," dedi Harry. "Ve McGonagall'la karşılaştım... dinleyin..."

Onlara Profesör McGonagall'ın dediklerini anlattı. İkisinin de pek şaşırmaması onu çok şaşırttı. Tersine, anlamlı anlamlı birbirlerine baktılar.

"Ne var?" dedi Harry, bir Ron'a bir Hermione'ye bakarak.

"Şey, demin Ron'a diyordum ki... ya biri Hedwig'i ele geçirmeye çalıştıysa? Yani, daha önce uçuşta hiç yaralanmamıştı, değil mi?"

"Mektup kimdenmiş peki?" diye sordu Ron, Harry'den notu alarak.

"Pırtık," dedi Harry alçak sesle.

" '*Aynı saatte, aynı yerde*' mi? Ortak Salon'daki şömineden mi söz ediyor?"

"Belli ki öyle," dedi Hermione, mesajı okuyarak. Huzursuz olmuşa benziyordu. "Umarım başka kimse bunu okumamıştır..."

"Ama mühürlüydü falan," dedi Harry, Hermione kadar kendini de ikna etmeye çalışıyordu. "Ve daha önce onunla nerede konuştuğumuzu bilmeyen hiç kimse bunun ne anlama geldiğini anlayamaz, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Hermione kaygıyla. Zil çalınca çantasını omzuna aldı. "Sihir kullanarak yeniden mühürlemek pek zor olmazdı... bir de Uçuç Şebekesi'ni gözetleyen biri varsa... ama onu gelmesin diye nasıl uyarınz bilmiyorum, sonuçta o mesaj da ele geçirilebilir çünkü!"

Düşüncelere dalmış halde, İksir'e girmek için zindana giden merdivenlerden ağır ağır indiler, ama basamakların sonuna ulaştıklarında Draco Malfoy'un sesi onları kendilerine getirdi. Snape'in sınıfının önünde duruyordu; resmî görünümlü bir parşömen parçasını elinde sallıyor ve sırf onlar her kelimeyi duyabilsin diye, gerekenden çok daha yüksek sesle konuşuyordu.

"Evet, Umbridge, Slytherin Quidditch Takımı'na oynama iznini hemen verdi, sabah ilk iş ona gitmiştim. Eh, hiç düşünmedi bile, yani babamı çok iyi tanıyor, babam sürekli Bakanlık'a uğrayıp durduğu için... Gryffindor'a oynama izni verilip verilmeyeceğini görmek ilginç olacak, değil mi?"

"Yapmayın," diye fısıldadı Hermione yalvarırcasına. Harry ile Ron yumruklarını sıkmış, kaskatı yüzlerle Malfoy'u izliyorlardı. "İstediği de bu zaten."

"Yani," dedi Malfoy, sesini biraz daha yükselterek, Harry ve Ron'a doğru bakan gözleri hain hain parlıyordu, "mesele Bakanlık'ta sözünü geçirmekse, pek şansları olduğunu sanmıyorum... babamın anlattıklarına bakılırsa, yıllardır Arthur Weasley'yi kovmak için bahane arıyorlarmış... Potter'a gelince... babam diyor ki, Bakanlık'ın onu St. Mungo'ya postalaması an meselesiymiş... anlaşılan, beyinleri sihirle sulanmış insanlar için özel bir koğuş varmış."

Malfoy suratını acayip bir şekle soktu, ağzı sarkıyor, gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Crabbe ve Goyle her zamanki gibi hırıltıyla güldüler; Pansy Parkinson neşeyle çığlık attı.

Harry'nin omzuna sert bir şey çarpıp onu yana doğru fırlattı. Hemen sonra Neville'in hızla yanından geçtiğini fark etti; dosdoğru Malfoy'un üstüne gidiyordu.

"Neville, hayırl"

Harry fırlayıp Neville'in cüppesinin arkasına yapıştı; Neville yumruklarını sallayarak çılgınca debeleniyor, Malfoy'a ulaşmaya çalışıyordu. Bir an için Malfoy'un yüzünde son derece şaşkın bir ifade belirdi.

Harry, "Yardım et!" dedi Ron'a telaşla. Bir kolunu Neville'in boynuna dolamayı başarıp, onu Slytherin'lerden uzağa sürüklemeye başladı. Crabbe ve Goyle, Malfoy'un önüne adım atarak kolları sıvadılar, kavgaya hazırdılar. Ron, Neville'in kollarını yakaladı, Harry ile ikisi onu tekrar Gryffindor'ların yanına sürüklemeyi başardılar. Neville'in suratı kıpkırmızıydı; Harry gırtlağına bastırdığı için söyledikleri hiç mi hiç anlaşılmıyor, ağzından tükürükle karışık tek tuk kelimeler çıkıyordu.

"Komik... değil... sakın... Mungo... gösteririm... ona..."

Zindan kapısı açıldı. İçeriden Snape çıktı. Siyah gözleri Gryffindor'ları taradı ve Harry ile Ron'un Neville'le boğuştuğu noktaya odaklandı.

"Kavga mı ediyorsunuz, Potter, Weasley, Longbottom?" dedi soğuk, alaycı sesiyle. "Gryffindor'dan on puan. Hemen Longbottom'ı bırak, Potter, yoksa cezaya kalırsın. Herkes içeri."

Harry, Neville'i bıraktı. Neville nefes nefese durmuş, ateş saçan gözlerle ona bakıyordu.

"Seni durdurmak zorundaydım," dedi Harry, güçlükle soluyarak. Eğilip çantasını aldı. "Crabbe ve Goyle seni parçalardı."

Neville hiçbir şey demedi; kendi çantasını kaptı ve zindana doğru yürüdü.

"Merlin adına," dedi Ron usulca, Neville'in arkasından giderlerken, "bu da neydi ki şimdi?"

Harry cevap vermedi. Beyinlerinde sihirsel hasar oluştuğu için St. Mungo'da yatan kişiler konusunun Neville'e niye son derece ıstırap verici geldiğini çok iyi biliyordu, ama Neville'in sırrından kimseye söz etmeyeceğine dair Dumbledore'a yemin etmişti. Neville bile Harry'nin bildiğini bilmiyordu.

Harry, Ron ve Hermione sınıfın arkasındaki, her zaman oturdukları yere geçtiler, parşömenlerini, tüy kalemlerini ve Bin Sihirli Ot ve Mantar kitaplarını çıkardılar. Etraflarındaki herkes fısıldaşarak Neville'in az önce yaptığı şeyden bahsediyordu, ama Snape zindan kapısını yankılanan bir gürültüyle kapatınca sınıfa sessizlik çöktü.

"Fark edeceksiniz ki," dedi Snape, alçak ve alaycı sesiyle, "bugün bir misafirimiz var."

Zindanın loş köşesini işaret etti ve Harry, Profesör Umbridge'in orada kucağında yazı altlığıyla oturduğunu gördü. Kaşlarını kaldırarak göz ucuyla Ron ve Hermione'ye baktı. Snape ve Umbridge, en nefret ettiği iki öğretmen. Hangisinin öbürü karşısında galip gelmesini istediğine karar vermesi çok zordu.

"Bugün Kuvvetlendirme Solüsyonu'na devam edeceğiz. Karışımlarınızı geçen ders bıraktığınız durumda bulacaksınız; doğru yapıldılarsa, hafta sonunda kıvama gelmiş olmalılar -talimatlar-" yine asasını salladı "- tahtada. Devam edin."

Profesör Umbridge dersin ilk yarım saatini köşesinde not tutarak geçirdi. Harry onun Snape'i sorgulamasını duymayı merakla bekliyordu; öyle merakla bekliyordu ki, yine iksirine dikkat etmemeye başlamıştı.

"Semender kanı, Harry!" diye inledi Hermione, üst üste üçüncü kez yanlış karışım malzemesini koymasına engel olmak için bileğine yapışarak, "nar suyu değil!"

"Doğru," dedi Harry. Dalgın dalgın şişeyi elinden bıraktı, gözleri hâlâ o köşedeydi. Umbridge az önce ayağa kalkmıştı. İki sıra arasından geçerek, Dean Thomas'ın kazanının üzerine eğilmiş olan Snape'in yanına doğru ilerledi. "Hah," dedi Harry usulca.

Umbridge canlı bir sesle, "Sınıf kendi düzeyine göre oldukça ileri görünüyor," dedi Snape'in arkasından. "Ama onlara Kuvvetlendirme Solüsyonu gibi bir iksir öğretmenin münasip olup olmadığı konusunda kuşkularım var. Bence Bakanlık bunun müfredattan çıkarılmasını tercih ederdi."

Snape yavaşça doğruldu ve dönüp ona baktı.

"Pekâlâ... ne zamandır Hogwarts'ta öğretmenlik yapıyorsunuz?" diye sordu Umbridge, tüy kalemini yazı altlığının üzerinde tutarak.

"On dört yıldır," diye cevap verdi Snape. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Harry, gözleri Snape'in üstünde, iksirine birkaç damla ekledi; iksir tehditkâr bir şekilde tısladı ve turkuazdan portakal rengine döndü.

"Sanırım ilk başta Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenliği için başvurmuşsun değil mi?" diye sordu Umbridge.

"Evet" dedi Snape usulca.

"Ama bu dersi almayı başaramadığınız doğru mu?"

Snape'in dudağı kıvrıldı.

"Belli ki."

Profesör Umbridge yazı altlığına bir şeyler çiziktirdi..

"Ve sanırım okulda işe başladığınızdan beri düzenli olarak Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenliğine başvurdunuz, doğru mu?"

"Evet" dedi Snape usulca, dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan. Çok kızgın görünüyordu.

"Dumbledore'un bu öğretmenliği size vermeyi niye sürekli reddettiği konusunda bir fikriniz var mı?" diye sordu Umbridge.

"Bunu ona sormanızı öneririm" dedi Snape kesik kesik.

"Ah, soracağım elbette," dedi Umbridge, tatlı bir gülümsemeyle.

"Konuyla ilgili mi bu acaba?" diye sordu Snape, kara gözlerini kısarak.

"Ah, evet," dedi Profesör Umbridge "evet - Bakanlık öğretmenlerin - ee- temelleri hakkında etraflıca fikir sahibi olmayı istiyor."

Umbridge arkasını döndü, Pansy Parkinson'ın yanına gitti ve ona derslerle ilgili sorular sormaya başladı. Snape dönüp Harry'ye baktı, bir an göz göze geldiler, Harry hemen gözlerini kaçırdı ve fena halde koyulaşan, yanık lastik kokusu salmaya başlayan iksirine baktı.

"Demek sana yine not yok, Potter" dedi Snape kindarca. Asasını şöyle bir sallayıp Harry'nin kazanını boşalttı. "Bu iksirin doğru bileşimi üzerine bir ödev hazırlayacaksın, neyi niye yanlış yaptığını da belirteceksin. Bu ödevi bir dahaki derste vereceksin, anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Harry hiddetle. Snape önceden bir ödev vermişti zaten, akşama da Quidditch antrenmanı vardı; belli ki iki geceyi daha uykusuz geçirecekti. Sabah yataktan mutlu kalkmış olduğuna inanamıyordu. Şimdi hissettiği tek şey, günün sona ermesine yönelik güçlü bir istekti.

"Belki Kehanet'ten kaytarırım," dedi asık bir suratla. Öğle yemeğinden sonra bahçede duruyorlardı, rüzgâr cüppelerini ve şapkalarının kenarlarıı uçuşturuyordu. "Hasta numarası yapıp Snape'in ödevini bitiririm, o zaman gecenin bir yarısına kadar ayakta kalmam gerekmez."

"Kehanet'ten kaytaramazsın," dedi Hermione sert bir sesle.

"Bak şu konuşana, Kehanet'ten çıkıp gitmedin mi sen, Trelawney'den nefret ediyorsun!" dedi Ron, öfkeli bir sesle.

"Nefret etmiyorum," dedi Hermione mağrur bir edayla. "Tam anlamıyla berbat bir öğretmen ve koca bir sahtekâr olduğunu düşünüyorum sadece. Ama Harry zaten Sihir Tarihi'ni kaçırdı, bugün başka bir şey kaçırmasa iyi olur bence!"

Sözlerinde inkâr edilemeyecek bir doğruluk payı vardı. O yüzden Harry yarım saat sonra Kehanet sınıfının sıcak, fazlaca parfümlü ortamında yerini almıştı. İçinde herkese yönelik müthiş bir kızgınlık vardı. Profesör Trelawney yine herkese Rüya Tabirleri'ni dağıtıyordu. Harry, burada oturup uydurma rüyalardan anlam çıkarmaya çalışmak yerine Snape'in ceza ödevini yapsa, kendisi için çok daha hayırlı olacağı kanısındaydı.

Ancak anlaşılan, sınıfta siniri burnunda olan tek kişi o değildi. Profesör Trelawney Rüya Tabirleri'ni masaya, Harry ile Ron'un ortasına güm diye çarptı ve hızla uzaklaştı, dudakları büzülüydu; bir sonraki Rüya Tabirleri'ni Seamus'la Dean'in üzerine fırlattı, az kalsın kitap Seamus'ın başına geliyordu; sonuncuyu ise Neville'in göğsüne doğru öyle bir itti ki, Neville pufundan kaydı.

"Ee, başlasanıza!" dedi Profesör Trelawney bağırırcasına. Sesi tizleşmişti, zıvanadan çıkmış gibi bir hali vardı. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz herhalde! Yoksa ben standardın çok altında bir öğretmenim de nasıl kitap açacağınızı bile öğrenemediniz mi daha?"

Öğrenciler önce ona, sonra da birbirlerine şaşkın gözlerle baktı. Ama Harry, sorunun ne olduğunu bildiğini düşünüyordu. Profesör Trelawney, gözlüğünün kocaman gösterdiği gözlerinde kızgınlık yaşlarıyla yüksek arkalıklı öğretmen koltuğuna dönerken, Harry, Ron'a doğru eğilip, "Galiba teftişin sonuçlarını aldı," diye fısıldadı.

"Profesör?" dedi Parvati Patil usulca (o ve Lavender, Profesör Trelawney'ye her zaman hayranlık duymuşlardı). "Profesör, bir -ee- terslik mi var?"

"Terslik ha!" diye bağırdı Profesör Trelawney, duyguyla yüklü bir sesle. "Elbette ki hayır! Hakarete uğradım, orası kesin... bana karşı imalarda bulunuldu... temelsiz suçlamalar yöneltildi... ama hayır, hiçbir terslik yok, kesinlikle yok!"

Sarsılarak derin bir nefes aldı ve gözlüğünün arkasından öfkeli yaşlar süzülürken gözlerini Parvati'den kaçırdı.

"On altı yıl," dedi tıkanırcasına, "fedakârca görev yapmış olmamdan hiç bahsetmiyorum bile... belli ki farkına varılmamış... ama hakarete müsaade etmem, hayır, etmem!"

"Ama, Profesör, kim size hakaret ediyor?" diye sordu Parvati ürkekçe.

"Sistem!" dedi Profesör Trelawney, derin, dramatik, titreyen bir sesle. "Evet, gözleri dünyevi işlerle puslanmış olanlar, benim Gördüğüm gibi Göremeyenler, benim Bildiğim gibi Bilemeyenler... tabii, biz Görücüler'den her zaman korkulmuştur, her zaman zulüm görmüşüzdür... heyhat - kaderimiz bu bizim."

Yutkundu, şalının ucuyla ıslak yanaklarını sildi, sonra da kolunun yeninden küçük, işlemeli bir mendil çıkarıp gürültüyle, Peeves'in dudakları arasından diliyle üflemesini andırır bir sesle sümkürdü.

Ron kıkırdadı. Lavender ona tiksinti dolu bir bakış attı.

"Profesör," dedi Parvati, "yani... Profesör Umbridge -?"

"Bana o kadından söz etmeyin!" diye bağırdı Profesör Trelawney, ayağa fırlayarak. Boncukları şıkırdıyor, gözlüğü ışıldıyordu. "Lütfen işinize devam edin!"

Ve dersin geri kalanını aralarında dolaşarak geçirdi. Gözlüğünün arkasından hâlâ yaşlar süzülüyor, tehdide benzeyen bir şeyler mırıldanıyordu.

"... pekâlâ ayrılmayı da tercih edebilirim... gurur kırıcı. .. deneme süresiymiş... görürüz bakalım... ne cüret..."

Harry, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da bir araya geldiklerinde, Hermione'ye, "Umbridge'le ortak bir yanınız var," dedi usulca. "Belli ki o da Trelawney'nin koca bir sahtekâr olduğunu düşünüyor... anlaşılan ona deneme süresi vermiş."

O konuşurken, Umbridge kafasında siyah kadife fiyongu ve yüzünde halinden gayet memnun bir ifadeyle sınıfa girdi.

"Tünaydın, sınıf."

"Tünaydın, Profesör Umbridge," dediler sıkkın bir sesle hep beraber.

"Asaları kaldırın lütfen."

Ama bu defa hışırtı çıkmadı; kimse asasını çıkarma zahmetine girmemişti.

"Lütfen Savunma Sihri Kuramı'nın otuz dördüncü sayfasını açıp, '*Sihirsel Saldırıya Saldırgan Olmayan Karşılıklar*' başlıklı üçüncü bölümü okuyun. Konuşmaya gerek yok," diye fısıldadılar Harry, Ron ve Hermione bir ağızdan.

*****

Harry, Ron ve Hermione o gece yemekten sonra Ortak Salon'a girdiklerinde, Angelina boğuk bir sesle, "Quidditch antrenmanı yok," dedi.

"Ama sinirime hâkim oldum!" dedi Harry dehşet içinde. "Ona hiçbir şey demedim, Angelina, yemin ederim, ben -"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Angelina perişan halde.

"Sadece, düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Neyi düşünecekmiş?" dedi Ron öfkeyle. "Slytherin'lere izin verdi, bize niye vermiyor?"

Ama Harry, Umbridge'in Gryffindor Quidditch Takımı tehdidini onların tepesinde tutmaktan ne kadar keyif aldığını tahmin edebiliyor, bu silahı niye çabucak bırakmak istemediğini rahatlıkla anlayabiliyordu.

"Eh," dedi Hermione, "iyi tarafından bak - hiç olmazsa şimdi Snape'in ödevini yapmaya vaktin var!"

"İyi taraf mı bu yani şimdi?" diye çıkıştı Harry. Ron da Hermione'ye inanamayan gözlerle bakıyordu. "Quidditch antrenmanı yok, onun yerine fazladan İksir var."

Harry bir koltuğa gömüldü, çantasından isteksizce İksir ödevini çıkardı ve çalışmaya başladı. Dikkatini vermekte fena halde zorlanıyordu; Sirius'un gelmesine daha çok vakit olduğunu bilmesine rağmen, dönüp dönüp ateşe bakmaktan kendini alıkoyamıyordu. Ayrıca Ortak Salon'da inanılmaz bir gürültü vardı: Fred ve George belli ki nihayet Kaytartan Çerezkutuları'nın bir çeşidini tamamlamış, alkışlayan ve çığlıklar atan bir kalabalığa gösteri yapıyorlardı.

Fred önce bir çikletin portakal rengi ucundan bir ısırık alıyor, hemen arkasından da önlerine koydukları bir kovaya gösterişle kusuyordu. Sonra çikletin mor ucunu ağzına atıyor ve kusması anında duruyordu. Gösteriye yardım eden Lee Jordan düzenli aralıklarla, Snape'in Harry'nin iksirleri üzerinde kullandığı Kaybetme Büyüsü'yle, tembel tembel kusmuğu kaybediyordu.

Öğürtülerin, alkışların ve Fred'le George'un insanlardan aldığı ön siparişlerin ardı arkası kesilmiyor, Harry kafasını Kuvvetlendirme Solüsyonu yapmanın doğru yöntemine vermede büyük bir güçlük çekiyordu. Hermione de durumu pek kolaylaştırmıyordu. Alkışların ve Fred'le George'un kovasının dibine çarpan kusmuk seslerinin eşliğinde, onaylamadığını belirtircesine, gürültüyle burnunu çekiyor, Harry'nin dikkatini adamakıllı dağıtıyordu.

Kullanılacak grifin pençesi tozunun ağırlığını üst üste dördüncü kez yanlış yazınca, dönüp, "Git de onları durdur öyleyse!" dedi sinirli sinirli.

"Nasıl durdurayım, teknik olarak yanlış bir şey yapmıyorlar ki," dedi Hermione, dişlerini sıkarak. "O pis şeyleri yemeye pekâlâ hakları var, öbür salakların da satın alamayacağını gösteren bir kural bulamıyorum. Yedikleri şeyin şu ya da bu şekilde zararlı olduğu kanıtlanırsa ancak - ki zararlı görünmüyor."

O, Harry ve Ron, George'un önce kovaya bombeli bir şekilde kusuşunu, sonra da çikletin geri kalanını yutup doğruluşunu ve yüzünde bir gülümsemeyle kollarını iki yana açıp, alkışlayanlara selam verişini izlediler.

Fred, George ve Lee'nin hevesli kalabalıktan altın toplayışını izleyen Harry, "Biliyor musunuz, Fred'le George'un niye sadece üçer S.B.D. aldıklarını anlayamıyorum," dedi. "Yaptıkları işi çok iyi biliyorlar."

"Aman, sadece kimseye hiçbir faydası olmayan fiyakalı şeyler biliyorlar," dedi Hermione küçümseyen bir ses tonuyla.

"Hiçbir faydası olmayan mı?" dedi Ron gergin bir edayla. "Hermione şimdiden yirmi altı Galleon toparladılar."

Weasley ikizlerinin etrafındaki kalabalık dağılana kadar epey vakit geçti. Ondan sonra Fred, Lee ve George, daha da uzun bir süre boyunca bir kenarda oturup altınlarını saydılar. Bu yüzden Harry, Ron ve Hermione ancak gece yarısından sonra salonda yalnız kalabildiler. Sonunda Fred, Galleon'la dolu kutusunu cakayla takırdatıp Hermione'nin kaşlarını çatmasına sebep olarak, erkekler yatakhanesine giden kapıyı arkasından kapatmıştı. İksir ödevinde pek az ilerleme kaydedebilmiş olan Harry, bu gece daha fazla devam edemeyeceğine karar verdi. O, kitaplarını kaldırırken, bir koltukta kestiren Ron boğuk bir hırıltı çıkardı ve kalkıp mahmur mahmur şöminedeki ateşe baktı.

"Sirius!" dedi.

Harry hızla döndü. Sirius'un dağınık siyah saçlı kafası yine ateşin içindeydi.

"Selam," dedi sırıtarak.

"Selam," dediler Harry, Ron ve Hermione koro halinde. Şöminenin önündeki halıya çömeldiler. Crookshanks mır mır mırlayıp ateşe yaklaştı ve ısıya rağmen yüzünü Sirius'unkine yaklaştırmaya çalıştı.

"Nasıl gidiyor?" dedi Sirius.

"Pek iyi değil," dedi Harry, Hermione Crookshanks'i bıyıklarını yakmadan geri çekmeye çalışırken. "Bakanlık yeni bir kararname çıkardı, artık Quidditch takımlarına izin yok -"

"Ya da gizli Karanlık Sanatlara Karşı Savunma gruplarına, öyle mi?" dedi Sirius.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Nereden biliyorsun bunu?" diye sordu Harry.

"Toplantı yerinizi seçerken daha dikkatli olmanız lazım," dedi Sirius, iyice sırıtarak. "Domuz Kafası ha, yok artık!"

"Eh, Üç Süpürge'den iyidir ama!" dedi Hermione savunmaya geçerek. "Orası insan kaynıyor -"

"- ki bu da, birinin sizi duyması daha zor olurdu demek," dedi Sirius. "Öğreneceğin çok şey var, Hermione."

"Kim duymuş bizi?" diye üsteledi Harry.

"Mundungus tabii," dedi Sirius. Hepsinin suratına şaşkın bir ifade gelince, güldü. "Peçenin arkasındaki cadıydı."

"Mundungus muydu o?" dedi Harry, afallayarak. "Domuz Kafası'nda ne yapıyormuş ki?"

"Sence ne yapıyordu?" dedi Sirius sabırsızca. "Tabii ki seni gözlüyordu."

"Hâlâ takip mi ediliyorum?" diye sordu Harry kızgın kızgın.

"Evet, ediliyorsun," dedi Sirius, "iyi ki de ediliyorsun, baksana ilk serbest hafta sonunda yasadışı bir savunma grubu örgütlemişsin."

Ama kızgın ya da kaygılı görünmüyordu. Tersine, Harry'ye belirgin bir gururla bakıyordu.

"Dung niye bizden saklanıyordu ki?" diye sordu Ron, hayal kırıklığı dolu bir sesle. "Onu görmek hoşumuza giderdi."

"Yirmi yıl önce Domuz Kafası yasaklandı ona," dedi Sirius, "ve o barmenin bayağı güçlü bir hafızası var. Sturgis tutuklandığında Moody'nin yedek görünmezlik pelerini de gitti, o yüzden Dung son zamanlarda sık sık cadı kılığına giriyor... neyse... ilk olarak, Ron - annen sana bir mesaj ileteceğime yemin ettirdi."

"Öyle mi?" dedi Ron, vesveseli bir sesle.

"Diyor ki, hiçbir şekilde yasadışı bir Karanlık Sanatlara Karşı Savunma grubuna katılmayacakmışsın. Kesin atılırmışsın, geleceğin mahvolurmuş. Kendini savunmayı öğrenmek için daha

sonra bol bol vaktin olacakmış, şu anda böyle şeyleri düşünmek için çok küçükmüşsün. Ayrıca" (Sirius gözlerini diğer ikisine çevirdi) "Harry ve Hermione'ye de grubu devam ettirmemelerini tavsiye ediyor. İkisi üzerinde de söz hakkı olmadığını biliyor ama, yalvarıyor, onların iyiliğini düşündüğümü unutmasınlar diyor. Bunların hepsini mektupta yazıp gönderirdi ama, baykuş ele geçerse hepinizin başının ciddi şekilde derde gireceğinden korktu, bu gece görevde olduğundan dolayı da kendi gelip söyleyemedi."

"Ne görevi?" dedi Ron hemen.

"Sen onu dert etme, Yoldaşlık için bir şeyler işte," dedi Sirius. "Bu yüzden mesajı iletme görevi bana düştü. Lütfen hepsini ilettiğimi söyleyin, çünkü sanırım bu konuda bana güvenmiyor."

Yine sessizlik oldu. Crookshanks miyavlayarak Sirius'un kafasına pati atmaya çalışıyor, Ron ise halıdaki bir delikle oynuyordu.

"Yani, Savunma grubuna katılmayacağımı mı söylememi istiyorsun?" diye mırıldandı sonunda.

"Ben mi? Kesinlikle hayır!" dedi Sirius, şaşırmış görünüyordu. "Bence harika bir fikir!"

"Öyle mi?" dedi Harry, morali düzelerek.

"Tabii ki!" dedi Sirius. "Sence babanla ben Umbridge gibi ihtiyar bir cadalozdan kuzu kuzu emir alır mıydık?"

"Ama - geçen dönem bana '*dikkatli ol*' dan, '*risk alma*' dan başka bir şey demedin-"

"Geçen yıl bütün deliller Hogwarts'ın içindeki birinin seni öldürmeye çalıştığını gösteriyordu, Harry!" dedi Sirius sabırsızca. "Bu yıl, Hogwarts'ın dışındaki birinin hepimizi öldürmeye çalıştığını biliyoruz, onun için bence kendinizi doğru dürüst savunmayı öğrenmeniz çok iyi bir fikir!"

"Peki ya atılırsak?" diye sordu Hermione, yüzünde meraklı bir ifadeyle.

"Hermione, bütün bunlar senin başının altından çıkmıştı!" dedi Harry, ona şaşkınlıkla bakarak.

"Biliyorum. Sadece Sirius'un ne düşündüğünü merak etmiştim," dedi, omuz silkerek.

"Eh, kovulup da kendinizi savunmayı bilmeniz, hiç bilmeden okulda oturmanızdan iyidir," dedi Sirius.

"Yaşa!" dedi Harry ve Ron coşkuyla.

"Ee," dedi Sirius, "bu grubu nasıl organize ediyorsunuz? Nerede toplanacaksınız?"

"Şey, şu anda öyle bir sorunumuz var," dedi Harry. "Nerede toplanabileceğimizi bilmiyoruz."

"Bağıran Baraka'ya ne dersiniz?" diye önerdi Sirius.

"Hey, fena fikir değil!" dedi Ron heyecanla, ama Hermione şüphe dolu bir ses çıkardı. Üçü dönüp -Sirius'un başı ateşlerin içinde döndü- ona baktılar.

"Şey, Sirius, siz okuldayken Bağıran Baraka'da sadece dört kişi toplanıyordunuz," dedi Hermione. "Üstelik hepiniz hayvana dönüşebiliyordunuz ve sanırım isteseniz hepiniz tek bir görünmezlik pelerininin altına sığabilirdiniz. Ama biz yirmi sekiz kişiyiz, hiçbirimiz de Animagus değil. Oraya gitmeye kalksak, görünmezlik pelerini değil, görünmezlik çadırı gerekirdi bize -"

"Doğru diyorsun," dedi Sirius, biraz süngüsü düşmüş şekilde. "Eh, eminim bir yer bulursunuz. Dördüncü kattaki o büyük aynanın arkasında ferah bir gizli geçit olacak, belki orada büyüleri çalışacak kadar yer vardır -"

"Fred'le George oranın tıkandığını söylediler," dedi Harry, başını iki yana sallayarak. "Çökmüş falan galiba."

"Haa..." dedi Sirius, kaşlarını çatarak. "Eh, ben bir düşünüp size -"

Lafı yarım kaldı. Birden yüzünde gergin, kaygılı bir ifade belirdi. Yana döndü, şömine duvarının içine doğru bakıyor gibiydi.

"Sirius?" dedi Harry endişeyle.

Ama Sirius kaybolmuştu. Harry bir süre ağzı açık, alevlere bakakaldı, sonra gözlerini Ron ile Hermione'ye çevirdi.

"Niye-"

Hermione dehşetle nefesini içine çekip ayağa fırladı, gözü hâlâ ateşteydi.

Alevlerin arasında bir el belirmiş, bir şeyi yakalamak istermiş gibi etrafı yokluyordu; güdük parmaklı, çirkin eski moda yüzüklerle bezeli bir eldi bu.

Üçü de kaçmaya başladılar. Erkekler yatakhanesinin kapısına geldiklerinde, Harry dönüp arkasına baktı. Umbridge'in eli hâlâ alevlerin arasında kapma hareketleri yapıyordu, sanki Sirius'un saçının az önce nerede olduğunu çok iyi bilirmiş ve yakalamaya kararlıymış gibi.

-

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
DUMBLEDORE'UN ORDUSU

"Umbridge senin mektuplarını okuyor, Harry. Bunun başka açıklaması yok."

Harry, "Sence Hedwig'e Umbridge mi saldırdı yani?" dedi, fena halde bozulmuştu.

Hermione somurtarak, "Hemen hemen eminim," diye cevap verdi. "Kurbağana dikkat et, kaçıyor."

Harry masanın öbür yanına doğru umutla zıplayan iri kurbağaya asasını doğrulttu -"Accio!"- ve kurbağa dertli dertli, hızla Harry'nin eline döndü.

Tılsım, baş başa konuşmaya en uygun derslerden biriydi. Huştu her zaman. Öyle bir hareket ve faaliyet vardı ki, başkalarının konuşulanları duyma tehlikesi çok azdı. Bu son oda vıraklayan iri kurbağalar ve gaklayan kuzgunlarla doluyken, bir yandan da şakır şakır yağan yağmur sınıfın camlarına pıtır pıtır vururken, Harry, Ron ve Hermione'nin konuşması kimsenin pek dikkatini çekmedi; fısıltıyla Umbridge'in Sirius'u yakalamasına nasıl ramak kaldığını tartışıyorlardı.

"Filch seni Tezekbombası siparişi vermekle suçladığından beri bundan şüpheleniyordum aslında," diye fısıldadı Hermione, "çünkü aptalca bir yalandı. Mektubun okununca onları sipariş etmediğin anlaşılacaktı nasılsa, böylece başın da derde girmeyecekti - yani soğuk bir şaka, değil mi? Ama sonra, ya birisi senin mektuplarını okumak için bahane arıyorsa, diye düşündüm. Öyleyse eğer, Umbridge'in bunu becermesi için kusursuz bir yöntemdi -Filch'e tüyo ver, pis işi ona yaptırıp mektuba el koydurt, sonra da ya mektubu çalmanın bir yolunu bul ya da görmeyi iste- Filch'in itiraz edeceğini

sanmam, hem ne zaman öğrenci haklarını savunmuş ki? Harry, kurbağanı eziyorsun."

Harry başını eğip baktı; gerçekten de kurbağayı öyle bir sıkmıştı ki, hayvanın gözleri yerinden uğramıştı; hemen onu masanın üstüne koydu.

"Dün akşam sahiden de paçayı zor kurtardık," dedi Hermione. "Ne kadar zor kurtardığımızı Umbridge de biliyor mu, merak ediyorum. Süencio."

Susturma Büyüsü'nü üstünde denediği iri kurbağa tam vıraklama anında dilsiz kesilmişti ve Hermione'ye suçlarcasına, dik dik bakıyordu.

"Eğer Pırtık'ı yakalamış olsaydı -"

Harry cümleyi onun yerine bitirdi.

"- herhalde bu sabah Azkaban'a dönmüş olurdu." Dikkatini toplamadan asasını salladı; kurbağa yeşil bir balon gibi şişti ve tiz bir ıslık sesi çıkardı.

"Silencio!" dedi Hermione hemen. Asasını Harry'nin kurbağasının üstüne tuttu, kurbağanın şişi gözlerinin önünde sessizce indi. "Neyse, yeniden yapmamalı, hepsi bu. Bilmiyorum ona söylemeyi nasıl başaracağız. Baykuş yollayamayız."

"Sanırım bir kez daha bu tehlikeye atılmaz," dedi Ron. "Aptal değildir, Umbridge'e az daha yakalanacaktı, o da bunu biliyor. Süencio."

Önündeki büyük ve çirkin kuzgun alaycı bir şekilde gakladı.

"Süencio. SILENCIOl"

Kuzgun daha da yüksek sesle gakladı.

Hermione, Ron'u eleştirel bir bakışla süzerek, "Mesele, asanı hareket ettiriş biçiminde," dedi. "Sallamayacaksın, daha çok dürtme gibi bir hareket."

Ron, "Kuzgunlar kurbağalardan daha zor," dedi ters ters.

"Peki, değişelim öyleyse," dedi Hermione, Ron'un kuzgununu yakalayıp yerine kendi iri, şişman kurbağasını koydu. "Süencio!" Kuzgun sivri gagasını açıp kapamayı yine sürdürdü, ama sesi çıkmıyordu.

"Çok iyi, Miss Granger!" dedi Profesör Flitwick'in cikleyen sesi; Harry, Ron ve Hermione yerlerinden sıçradılar. "Şimdi de sizi görelim, Mr. Weasley."

"Ne -? Ha - ha, tamam," dedi Ron, bocalayarak. "Şey - silenciol"

Kurbağayı öyle bir dürttü ki, asasını gözüne soktu: Hayvan, sağır edici bir vıraklamayla masadan aşağı atladı.

Harry ve Ron'a ev ödevi olarak Susturma Büyüsü'nün verilmesi kimseyi şaşırtmadı.

Dışarıdaki sağanak yağmur nedeniyle, teneffüste içeride kalmalarına izin verildi. Birinci kattaki gürültülü ve fazlasıyla kalabalık bir sınıfta yer buldular; Peeves avize civarında hülyalı bir şekilde süzülüyor, zaman zaman birisinin kafasının tepesine bir mürekkep topağı savuruyordu. Henüz oturmuşlardı ki, Angelina dedikodu yapan öğrenci grupları arasından ite kaka yanlarına geldi.

"İzin aldım!" dedi. "Quidditch takımını yeniden kuruyoruz!"

"Harika!" dediler Ron ve Harry bir ağızdan.

Angelina, yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "McGonagall'a gittim, o da Dumbledore'a başvurdu galiba. Her neyse, Umbridge boyun eğmek zorunda kaldı. Oh olsun! Bu demektir ki, bu akşam saat yedide sizi sahada istiyorum, tamam mı, çünkü kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerek. İlk maçımıza sadece üç hafta kaldığının farkındasınız, değil mi?"

Kalabalığı yararak onlardan uzaklaştı, Peeves'in attığı bir mürekkep topağını ucu ucuna sıyırdı, topak onun yerine yakındaki bir birinci sınıf öğrencisine isabet ederken de gözden kayboldu.

Ron'un yüzündeki gülümseme, pencereden dışarı, sağanak yağmurla matlaşmış manzaraya bakarken silinir gibi oldu.

"Umarım hava açar. Senin neyin var, Hermione?"

O da pencereye bakıyordu, ama hiçbir şey görmüyordu sanki. Bakışı belli bir noktada odaklanmamıştı, kaşları da çatıktı.

"Düşünüyorum sadece..." dedi, yağmurun yıkadığı pencerelere çatık kaşla bakmayı sürdürerek.

"Siri- Pırtık hakkında mı?" dedi Harry.

"Yo... pek sayılmaz..." dedi Hermione yavaşça. "Daha çok... merak ediyorum... herhalde doğru olanı yapıyoruz... yani sanırım... değil mi?"

Harry ve Ron bakıştılar.

Ron, "Bak, işte şimdi her şey pek bir netleşti" dedi. "Derdini doğru dürüst açıklamasan çok sinir bozucu olurdu gerçekten."

Hermione, orada olduğunu sanki daha yeni fark etmiş gibi baktı Ron'a.

"Sadece merak ediyordum," dedi, şimdi sesi daha kuvvetliydi. "Acaba bu Karanlık Sanatlara Karşı Savunma grubunu başlatmakla iyi mi ediyoruz diyorum?"

"Ne?" dediler Harry ve Ron, bir ağızdan.

Ron hiddetle, "Hermione, bu en başından beri senin fikrindi!" dedi.

"Biliyorum," dedi Hermione, parmaklarını çevirerek. "Ama Pırtık'la konuştuktan sonra..."

"İyi ama, o bunu destekliyor," dedi Harry.

"Evet," dedi Hermione, yeniden pencereye bakarak. "Evet, zaten o desteklediği için bunun belki de iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum ya..."

Peeves karın üstü süzülerek yanlarından geçti, mürekkep topağı atmada kullandığı boru elinde hazırdı. Üçü de hiç düşünmeden çantalarını kaldırdılar, o geçene kadar kafalarına tuttular.

"Şimdi şöyle mi diyorsun sen," dedi Harry öfkeyle, çantalarını yeniden yere koyarlarken, "Sirius bizimle aynı fikirde, bu yüzden de artık bunu yapmamamız gerektiğini düşünüyorsun, öyle mi?"

Hermione gergin ve hayli mutsuz görünüyordu. Gözlerini dikip ellerine bakarak, "Doğru söyle, onun değerlendirmelerine inanır mısın?" diye sordu.

"Evet, inanırım!" dedi Harry hemen. "Bize daima iyi tavsiyeler vermiştir!"

Bir mürekkep topağı vızıldayarak yanlarından geçti, Katie Bell'i tam kulağının üzerinden vurdu. Katie ayağa fırlayıp Peeves'e öteberi atmaya başlarken, Hermione onu seyretti. Yeniden konuşana kadar birkaç dakika geçti. Bu sefer sözlerini çok dikkatle seçiyora benziyordu.

"Yani Grimmauld Meydanı'na tıkıldığından beri... onun biraz... pervasızlaştığını... düşünmüyor musun? Sence o... biraz da... sanki... bizim üzerimizden yaşamıyor mu?"

"Nasıl yani '*bizim üzerimizden*' ?" diye çıkıştı Harry. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... ne bileyim, Bakanlık'tan birinin burnunun dibinde gizli Savunma derneği kurmaya bayılırdı diyorum... kaldığı yerde çok az şey yapabildiği için hayal kırıklığına uğramış diyorum... o yüzden de galiba... bizi kışkırtmaya hevesli."

Ron iyice şaşırmış görünüyordu.

"Sirius haklı," dedi, "sen sahiden de anneme benzedin."

Hermione dudağını ısırdı ve cevap vermedi. Tam Peeves pike yapıp Katie'nin kafasına bütün bir mürekkep şişesini boşaltırken zil çaldı.

*****

Gün ilerledikçe hava düzelmedi ve o akşam saat yedide, Harry ve Ron antrenman için Quidditch sahasına gittiklerinde, birkaç dakika içinde sırılsıklam oldular. Islak çimenlerde ayakları kayıyordu. Gökyüzü koyu bir fırtına grisi rengine bürünmüştü, soyunma odalarının sıcaklığına ve ışığına ulaşmak insanı rahatlatıyordu, bu molanın geçici olduğunu bilseler bile. Soyunma odalarında

gördükleri Fred ve George, uçmaktan kurtulmak için kendi Kaytartan Çerezkutuları'nı kullansalar mı, kullanmasalar mı diye tartışıyorlardı.

"... ama her iddiasına varım ki, ne yaptığımızı anlar," dedi Fred, ağzının ucuyla. "Keşke dün ona biraz Kusma Pastili satmayı teklif etmeseydim."

George, "Ateşlendiren Şekerleme'yi deneyebiliriz," diye mırıldandı, "onu henüz kimse görmedi ve -"

"İşe yarıyor mu?" diye sordu Ron umutla. Yağmur daha da hızla dövüyordu damı, rüzgâr da binanın etrafında uluyordu.

"Şey, evet," dedi Fred, "ateşini basbayağı çıkarıyor."

"Ama aynı zamanda kocaman, iltihaplı çıbanlara da yol açıyor," dedi George. "Onlardan nasıl kurtulacağımızı çözemedik henüz."

"Ben çıban falan görmüyorum," dedi Ron, ikizlere bakarak.

"Görmezsin tabii," dedi Fred acı acı. "Genellikle halka sergilediğimiz bir yerde değiller çünkü."

"Ama bir süpürge üzerinde oturmayı gerçekten de eziyete -"

"Tamam, millet, dinleyin," dedi Angelina yüksek sesle, kaptan odasından çıkarak. "Havanın ideal bir hava olmadığını biliyorum, ama Slytherin'le de bu koşullar altında oynama ihtimalimiz var. Bu yüzden de, onlarla nasıl başa çıkacağımızı görmek için iyi olur dedim. Harry, hani o fırtınada Hufflepuff'la oynadığımızda, gözlüğün yağmurdan buğulanmasın diye bir şey yapmamış mıydın sen?"

"Hermione yapmıştı," dedi Harry. Asasını çıkardı, gözlüğüne dokundu ve, "Impervius!" dedi.

"Bence hepimiz bunu denemeliyiz," dedi Angelina. "Yağmuru yüzümüzden uzak tutabilirsek, görüş mesafesine gerçekten faydası olur -hadi bakalım, hep beraber- Imperviusl Tamam. Yürüyün."

Hepsi asalarını yeniden cüppelerinin iç ceplerine koydu. Süpürgelerini omuzlarına vurdular ve Angelina'nın ardına düşüp soyunma odasından çıktılar.

Gittikçe derinleşen çamurlara bata çıka sahanın ortasına gittiler; görüş mesafesi, Impervius büyüsüyle bile berbattı; ışık hızla azalıyordu ve yağmur perdeler halinde araziyi tarıyordu.

"Haydi, ben düdük çalınca," diye bağırdı Angelina.

Harry her tarafa çamur saçarak yerden havalandı ve yukarı doğru fırladı, rüzgâr onu biraz yana savurdu. Bu havada Snitch'i nasıl göreceği hakkında en ufak fikri yoktu, antrenmanda kullandıkları Bludger'ı görmekte bile yeterince zorluk çekiyordu zaten. Antrenman başladıktan bir dakika sonra Bludger az kalsın onu süpürgesinden düşürüyordu, ondan kurtulmak için Tembel Hayvan Tutunuşu'na başvurması gerekti. Ne yazık ki, Angelina bunu görmedi. Aslında, hiçbir şeyi göremiyor gibiydi; kimse başkalarının ne yaptığının farkında değildi. Rüzgâr şiddetleniyordu; Harry uzaktan bile, gölün yüzeyine vuran yağmurun şakırtısını, şıpırtısını duyuyordu.

Angelina yenilgiyi kabul etmeden önce onları bir saate yakın çalıştırdı. Sonra da, antrenmanın yine de vakit kaybı olmadığını iddia ederek, sırılsıklam ve sıkkın takımını soyunma odasına götürdü, ama kendi söylediklerine kendinin de pek inanmadığı sesinden anlaşılıyordu. Fred ve George daha bir kızgın görünüyorlardı; her ikisi de çarpık çarpık yürüyordu ve en ufak harekette yüzlerini buruşturuyorlardı. Harry havluyla saçını kurularken, onların alçak sesle aralarında konuşarak yakındıklarını duyabiliyordu.

Fred, boğuk bir sesle, "Sanırım benimkilerin birkaç tanesi patladı," dedi.

George, yüzünü buruşturarak, "Benimkiler patlamadı," dedi, "deli gibi zonkluyorlar... daha da büyümüş gibiler."

"AHH!" dedi Harry.

Havluyu yüzüne bastırdı, gözleri acıyla yumuldu. Başındaki yara izi yeniden dağlanırcasına sızlamıştı, haftalardır hiç bu kadar acımamıştı.

"N'oldu?" dedi birkaç ses.

Harry havluyu yüzünden çekti. Gözlüğü gözünde olmadığı için soyunma odası bulanık görünüyordu, ama yine de herkesin yüzünün ona dönmüş olduğunu anlayabiliyordu.

"Hiç," diye mırıldandı, "elimi - gözüme soktum, hepsi bu."

Ama Ron'a anlamlı bir bakış attı ve takımın geri kalanı pelerinlerine sarınarak ve şapkalarını kulaklarının üzerine çekerek sırayla dışarı çıkarken, ikisi geride kaldı.

Alicia kapıdan kaybolur kaybolmaz, Ron, "Ne oldu?" dedi. "Yara izin mi?"

Harry evet anlamında başını salladı.

"Ama..." Ron korkmuş görünerek pencereye gitti ve dışarı, yağmura baktı, "o - o şimdi yakınımızda olamaz, değil mi?"

Harry bir sıraya çöküp alnını ovuşturarak, "Hayır," diye mırıldandı. "Herhalde kilometrelerce uzaktadır. Acıdı çünkü... o... kızdı."

Harry'nin öyle bir şey demeye niyeti yoktu, ağzından çıkanlar kulaklarına sanki bir yabancı söylüyormuş gibi geldi - ama doğru olduklarını hemen anladı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama, biliyordu; Voldemort, her neredeyse ve her ne yapıyorsa, büyük bir hiddet içindeydi.

"Onu gördün mü?" diye sordu Ron, dehşete düşmüş bir hali vardı. "Yoksa bir... imge gibi bir şey mi?"

Harry kıpırdamadan oturup ayaklarına baktı, zihninin ve hafızasının acının ardından gevşemesine fırsat verdi.

Birbirine girmiş karmaşık şekiller, hep birlikte yükselen ulur gibi sesler...

"Bir şeyin yapılmasını istiyor ve istediği şey yeterince hızla yapılmıyor," dedi.

Ağzından çıkan kelimeleri duyunca bir kez daha hayret etti, ama doğru olduklarından emin gibiydi.

"Ama... nasıl biliyorsun?" diye sordu Ron.

Harry başını iki yana salladı, ellerini gözlerine götürdü, avuçlarıyla gözlerine bastırdı. Gözlerinde küçük yıldızlar çaktı. Ron'un, yanındaki sıraya oturduğunu hissetti, onun kendisine baktığını biliyordu.

"Geçen seferki de böyle bir şey miydi?" diye sordu Ron usulca. "Umbridge'in odasında yara izin acıdığı zaman? Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen kızmış mıydı?"

Harry başını iki yana salladı.

"Ne öyleyse?"

Harry de o akşamı düşünüyordu. Umbridge'in yüzüne bakıyordu... yara izi acımıştı... ve karnında o tuhaf hissi duymuştu... garip, içi hoplarmış gibi bir duygu... çok mutlu bir duygu... ama tabii ne olduğunu anlamamıştı, çünkü o sırada kendisini berbat hissediyordu...

"Geçen seferki, memnun olduğu içindi," dedi. "Cidden memnun olmuştu. İyi bir... şey olacağını düşünüyordu. Ve Hogwarts'a gelmemizden önceki gece..." Ron ile ikisinin Grimmauld Meydanı'ndaki yatak odalarında yara izinin fena halde acıdığı ana döndü... "çok kızgındı..."

Dönüp Ron'a baktı, o da ağzı açık, Harry'ye bakıyordu.

Hayranlık dolu bir sesle, "Trelawney'nin işini elinden alabilirsin, abi," dedi.

"Ben kehanette bulunmuyorum," dedi Harry.

"Hayır, ne yapıyorsun, biliyor musun?" dedi Ron. Sesi hem korkmuş, hem de etkilenmiş gibiydi. "Harry, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in zihnini okuyorsun."

"Hayır," dedi Harry, başını sallayarak. "Daha çok... ruh halini, sanırım. Onun ne gibi bir ruh hali içinde olduğunun sinyallerini alıyorum. Dumbledore geçen yıl buna benzer bir şey demişti. Voldemort yakınımda olduğu zaman, ya da nefret duyduğu zaman, bunu hissedebildiğimi söylemişti. Eh, artık memnun olduğu zaman da hissedebiliyorum işte..."

Bir sessizlik oldu. Rüzgâr ve yağmur binayı dövüyordu.

"Birine söylemelisin," dedi Ron.

"Geçen sefer Sirius'a söylemiştim."

"Eh, bu sefer de söyle öyleyse!"

"Söyleyemem ki!" dedi Harry çaresizce. "Umbridge baykuşları ve ateşleri kolluyor, unuttun mu?"

"Öyleyse Dumbledore'a söyle."

"Az önce dedim ya sana, zaten biliyor," demekle yetindi Harry. Ayağa kalktı, pelerinini çividen aldı ve sırtına attı. "Yeniden söylemenin anlamı yok."

Ron kendi pelerininin önünü bağladı, Harry'ye düşünceli düşünceli bakıyordu.

"Dumbledore bilmek isterdi," dedi.

Harry omuz silkti.

"Yürü hadi... daha Susturma Büyüleri'ni çalışmamız gerekiyor."

Çamurlu çimenlerde kayarak, sendeleyerek hiç konuşmadan karanlık araziden şatoya döndüler. Harry derin derin düşünüyordu. Voldemort'un yapmak istediği, ama yeterince hızla gerçekleşmeyen şey neydi?

"... başka planları var... gerçekten de çok sessizce uygulamaya koyabileceği planlar... sadece sinsice elde edebileceği şeyler... silah gibi bir şey... geçen sefer sahip olmadığı bir şey..."

Harry haftalardır bu cümleler üzerinde düşünmemişti; Hogwarts'ta olup bitenlere çok kaptırmıştı kendini, Umbridge'le arasında sürüp giden muharebelerle (çatışmalarla), Bakanlık müdahalesinin haksızlığıyla meşgul olmuştu... ama şimdi aklına gelmişlerdi işte, meraka kapılmasına yol açmışlardı... Voldemort'un öfkesi ancak, silahı -artık her neyse- ele geçirmeye daha yakın olmayışından kaynaklanabilirdi. Acaba Yoldaşlık mı onu engellemiş, silahı ele geçirmekten alıkoymuştu? Silah nerede saklanıyordu? Şimdi kimin elindeydi?

"Mimbulus Mimbletonia," dedi Ron'un sesi. Harry tam vaktinde kendine gelerek portre deliğinden tırmanıp Ortak Salon'a girdi.

Anlaşılan Hermione erkenden yatmaya gitmiş, yakındaki bir koltuğa kıvrılmış Crookshanks'i ve şöminenin yanındaki bir masada duran birkaç yamru yumru cin şapkasını geride bırakmıştı. Harry onun ortada olmayışına hayli memnun oldu, çünkü ne yara izinin acımasını tartışmak istiyordu, ne de Dumbledore'a git diye zorlanmayı. Ron ona endişeli bakışlar atıp duruyordu ama, Harry Tılsım kitaplarını çıkardı ve ödevini bitirmek için çalışmaya koyuldu. Oysa sadece, dikkatini ödevine vermiş numarası yapıyordu. Ron yatmaya gideceğini söyleyene kadar hemen hemen hiçbir şey yazmamıştı.

Gece yarısı geldi geçti, Harry hâlâ iskorbit otu, selamotu ve aksırık bitkisinin kullanımı üzerine bir bölümü okuyor ve tek kelimesini bile anlamıyordu.

Bu nebatat, beynin iltihaplanmasında fevkalade tesirlidir ve bu yüzden de Kafa Karıştırma ve Afallatma İlaçları'nda çok kullanılırlar, ki bunlarda büyücü fevrilik ve pervasızlık yaratma arzusundadır...

“*... Hermione, Grimmauld Meydanı'na tıkılıp kaldığı için Sirius'un pervasızlaştığını söylemişti...*”

“*... beynin iltihaplanmasında fevkalade tesirlidir ve bu yüzden de...*”

”*.. Gelecek Postası, Voldemort'un neler hissettiğini bildiğini duyarsa, onun beyninin iltihaplandığını düşünürdü...*”

“*... bu yüzden de Kafa Karıştırma ve Afallatma İlaçları'nda çok kullanılırlar...*”

“*... kafa karıştırıcı, evet; Voldemort'un neler hissettiğini neden biliyordu ki? Voldemort'la aralarında bulunan ve Dumbledore'un hiçbir zaman tatmin edici şekilde açıklamayı başaramadığı bu acayip bağ neyin nesiydi?*”

“*... ki bunlarda büyücü...*”

... Harry uyumayı ne kadar isterdi...

“*... fevrilik ve pervasızlık yaratma...*”

... şöminenin önündeki koltuğu sıcak ve rahattı, yağmur hâlâ camları şiddetle dövüyordu, Crookshanks mırlıyor, alevler çıtırdıyordu...

Kitap, Harry'nin gevşek ellerinden kurtuldu ve havı dökülmüş şömine halısının üstüne pat diye düştü. Harry'nin başı yana kaydı...

Bir kez daha penceresiz bir koridorda yürüyordu, adımlarının sesi sessizlikte yankılanıyordu. Geçidin sonundaki kapı gitgide daha yakına gelirken, kalbi heyecanla çarpıyordu... bir açabilse... ötesine geçebilse...

Elini uzattı... parmakları kapının birkaç santim uzağındaydı...

"Harry Potter, efendim!"

Sıçrayarak uyandı. Ortak Salon'da bütün mumlar sönmüştü, ama yakınında bir şey hareket ediyordu.

"Kim var orda?" dedi Harry, iskemlesinde birden doğrularak. Şömine söndü sönecek gibiydi, oda çok karanlıktı.

Cik cik bir ses, "Baykuşunuz Dobby'de, efendim!" dedi.

Harry boğuk boğuk, "Dobby?" dedi, karanlığın içinden sesin kaynağını arıyordu.

Ev cini Dobby, Hermione'nin ördüğü şapkalardan beş altı tanesinin durduğu masanın yanındaydı. Kocaman, sivri uçlu kulakları, Hermione'nin ördüğü bütün şapkalardan oluşuyormuş izlenimi veren bir yığının altından çıkmıştı; hepsini üst üste giymişti, başı neredeyse bir metre uzamış görünüyordu, en üstteki ponponda da sakin sakin öten ve besbelli iyileşmiş olan Hedwig oturuyordu.

Cin, tiz bir sesle ve yüzünde katıksız bir hayranlık ifadesiyle, "Dobby, Harry Potter'ın baykuşunu geri getirmeye gönüllü oldu," dedi. "Profesör Grubbly-Plank onun artık iyi olduğunu söylüyor, efendim." Yerlere kadar eğilerek selam verdi, kalem gibi burnu şömine halısının eprimiş yüzeyini sıyırdı. Hedwig, kızgın bir ötüşle kanatlarını çırparak havalandı, Harry'nin koltuğunun koluna kondu.

Harry, Hedwig'in başını okşayıp, "Teşekkürler, Dobby!" dedi. Gözlerini kırpıştırıyor, rüyasındaki kapı görüntüsünden kurtulmaya

çalışıyordu... çok canlı bir görüntüydü bu. Tekrar Dobby'ye bakınca, cinin aynı zamanda birkaç tane atkı takmış ve sayısız çorap giymiş olduğunu da fark etti, öyle ki ayakları bedenine göre fazla büyük görünüyordu.

"Şey... Hermione'nin bıraktığı bütün giysileri sen mi alıyorsun?"

"Ah, hayır, efendim," dedi Dobby mutlulukla. "Dobby bazısını da Winky'ye götürüyor, efendim."

"Ya, Winky nasıl peki?" diye sordu Harry.

Dobby'nin kulakları hafiften düştü.

"Winky hâlâ çok içiyor, efendim," dedi üzgün üzgün. Tenis topu kadar büyük, yuvarlak, yeşil gözlerini yere dikti. "Giysileri hâlâ sevmiyor, Harry Potter. Öbür ev cinleri de öyle. Hiçbirisi Gryffindor Kulesi'ni temizlemiyor artık, her yerde şapkalarla çoraplar gizli diye, bunu hakaret sayıyorlar, efendim. Bütün işi tek başına Dobby yapıyor, efendim, ama Dobby aldırmıyor, efendim, çünkü hep Harry Potter'ı görmeyi umuyor ve bu gece, efendim, dileği yerine geldi!" Dobby yeniden yerlere kadar eğildi. "Ama Harry Potter mutlu görünmüyor," diye devam etti, doğrulup çekingen bir tavırla Harry'ye bakarak. "Dobby onun uykusunda sayıkladığını duydu. Harry Potter kötü rüyalar mı görüyordu?"

"Pek kötü sayılmaz," dedi Harry, esneyip gözlerini ovuşturarak. "Daha beterini görmüştüm."

Cin kocaman, küre gibi gözleriyle Harry'yi inceledi. Sonra kulakları sarkık, büyük bir ciddiyetle, "Dobby keşke Harry Potter'a yardım edebilsem diyor," dedi, "çünkü Harry Potter Dobby'yi serbest bıraktı ve Dobby şimdi çok, çok daha mutlu."

Harry gülümsedi.

"Bana yardım edemezsin, Dobby, ama yine de teklif ettiğin için teşekkürler."

Eğilip İksir kitabını yerden aldı. Ödevini ertesi gün bitirmeye çalışacaktı artık. Kitabı kapattı ve kapatırken şöminenin ateşinden

gelen ışık, elinin üstündeki ince beyaz yara izlerini aydınlattı - Umbridge'li cezaların sonucu...

"Bir dakika - benim için yapabileceğin bir şey var, Dobby" dedi Harry ağır ağır.

Cin, ağzı kulaklarında geri döndü.

"Söyleyin, yeter, Harry Potter, efendim!"

"Yirmi sekiz kişinin Karanlık Sanatlara Karşı Savunma çalışacağı bir yer bulmam gerekiyor, öğretmenlerin hiçbirinin bizi yakalayamayacağı bir yer. Özellikle," Harry kitabı tutan elini sıktı, yara izleri inci gibi beyaz beyaz parladı, "Profesör Umbridge'in."

Cinin gülümseyişinin silinmesini, kulaklarının sarkmasını bekliyordu; bunun imkânsız olduğunu, ya da bir yer bulmak için çalışacağını, ama pek de umutlu olmadığını söylemesini bekliyordu. Dobby'nin hoplamasını, kulaklarını neşeyle sallamasını ve ellerini birbirine vurmasını beklemiyordu.

"Dobby tam böyle bir yer biliyor, efendim!" dedi sevinçle. "Dobby Hogwarts'a geldiğinde, diğer ev cinlerinin bundan söz ettiğini duydu, efendim. Biz oraya '*Gelen Giden Oda*' deriz efendim, ya da '*İhtiyaç Odası*' !"

"Niye?" dedi Harry merakla.

"Çünkü," dedi Dobby ciddi ciddi, "orası ancak gerçekten ihtiyaç duyunca girilebilen bir odadır. Bazen oradadır, bazen yoktur, ama ne zaman ortaya çıksa hep onu arayanın ihtiyaçlarıyla donatılmıştır. Dobby de burayı kullandı, efendim," dedi cin, sesini alçaltıp suçlu bir ifade takınarak, "Winky çok içkiliyken. Onu İhtiyaç Odası'na sakladı, orada kaymakbirası panzehiri buldu, bir de ayılana kadar yatacağı cin boyu güzel bir yatak, efendim... ve Dobby, Mr. Filch'in temizlik malzemeleri bittiği zaman orada yenilerini bulduğunu da biliyor, efendim, ve -"

"Ve eğer bir tuvalete gerçekten ihtiyacın varsa," dedi Harry, birden Dumbledore'un bir önceki yılın Noel Balosu'nda ona söylediği bir şeyi hatırlayarak, "oda lazımlıklarla da dolu olur mu?"

"Dobby öyle sanıyor, efendim" dedi Dobby, içtenlikle başını sallayarak. "Harika bir oda, efendim."

Harry, iskemlesinde daha dik oturarak, "Kaç kişi biliyor bu odayı?" diye sordu.

"Çok az, efendim. İnsanlar çoğu kez ona ihtiyaçları olunca tesadüfen rastlar ama çoğu bir daha hiç bulamaz, çünkü hep orada hizmet sunmak için beklediğini bilmezler, efendim."

"Müthiş görünüyor," dedi Harry, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. "Mükemmel görünüyor, Dobby. Nerede olduğunu bana ne zaman gösterebilirsin?"

"Ne zaman isterseniz, Harry Potter, efendim," dedi Dobby. Harry'nin coşkusundan çok hoşnut kalmışa benziyordu. "İsterseniz şimdi de gidebiliriz!"

Dobby'le gitme fikri Harry'ye bir an çok çekici geldi. Koltuğundan yarı yarıya kalkmış, görünmezlik pelerinini almak için bir koşu yukarı çıkmaya niyetleniyordu ki, Hermione'ninkine çok benzeyen -ve ilk defa duymadığı- bir ses kulağına fısıldadı: pervasız. Sonuçta saat çok geçti, Harry bitkindi ve Snape'in ödevini bitirmesi gerekiyordu.

"Bu gece olmaz, Dobby," dedi Harry istemeye istemeye. Yeniden koltuğuna çöktü. "Bu çok önemli bir iş... yüzüme gözüme bulaştırmak istemiyorum, doğru dürüst plan yapmak gerek. Bak, bu İhtiyaç Odası'nın tam nerede olduğunu söyleyebilir misin bana? Bir de, oraya nasıl girildiğini?"

*****

Üst üste iki ders Bitkibilim'e gitmek için, su basmış sebze tarhında şap sup su sıçratarak yürüyorlardı; cüppeleri şişip çevrelerinde dönüyordu. Ders başlayınca, seranın damını kırbaçlayan dolu gibi yağmur damlaları yüzünden Profesör Sprout'un ne dediğini pek duyamadılar. Öğleden sonraki Sihirli Yaratıkların Bakımı dersi, fırtına altındaki araziden zemin kattaki boş bir sınıfa alınacaktı. Öğle

yemeğinde Angelina takım üyelerini bulup Quidditch antrenmanının kaldırıldığını söyleyince derin bir nefes aldılar.

Harry, kendisine haberi veren Angelina'ya alçak sesle, "İyi," dedi, "çünkü ilk Savunma toplantımızı yapacak yer bulduk. Bu gece, saat sekizde, yedinci kattaki ifritler tarafından sopalanan Boşkafa Barnabas gobleninin tam karşısında. Katie ile Alicia'ya sen söyleyebilir misin?"

Angelina biraz şaşırmış göründü, ama diğerlerine söylemeye söz verdi. Kurt gibi acıkmış olan Harry, sosisleriyle patates püresine gömüldü. Balkabağı suyu içmek için başını kaldırmıştı ki, Hermione'nin onu gözlediğini gördü.

"Ne var?" dedi boğuk bir sesle.

"Şey... yani, Dobby'nin planları her zaman pek güvenli olmaz da. Kolundaki bütün kemikleri kaybetmene yol açmıştı, hatırlıyor musun?"

"Bu oda Dobby'nin çılgın bir fikri değil; Dumbledore da biliyor, Noel Balosu'nda bana sözünü etmişti."

Hermione'nin yüzündeki endişeli ifade silinip gitti.

"Dumbledore sana söz etti, öyle mi?"

"Laf arasında," dedi Harry, omuz silkerek.

"Ah, tamam öyleyse, mesele yok," dedi Hermione neşeyle, bir daha da itiraz etmedi.

Ron'la birlikte günün büyük kısmını, Domuz Kafası'nda listeye adlarını yazmış kişileri bulup, onlara akşam nerede toplanacaklarını söylemekle geçirdiler. Harry, Cho Chang ile arkadaşını ilk bulan Ginny olunca biraz hayal kırıklığına uğradı; ama akşam yemeğinden sonra, haberin Domuz Kafası'na gelen yirmi beş kişiden her birine iletildiğinden emindi.

Saat yedi buçukta Harry, Ron ve Hermione Gryffindor Ortak Salonu'ndan çıktılar. Harry'nin elinde eski bir parşömen vardı. Beşinci sınıfların saat dokuza kadar koridorda dolaşmasına izin

veriliyordu ama, üçü de yedinci kata çıkana kadar endişeyle etraflarına bakındılar.

"Durun," diye uyardı Harry. Son merdivenin en üst basamağında parşömeni açtı, asasıyla dokundu ve, "Bütün ciddiyetimle yemin ederim ki, hayırlı bir şey düşünmüyorum," diye mırıldandı.

Parşömenin boş yüzeyinde bir Hogwarts haritası belirdi. Üzerinde isimler yazan ve hareket eden minik siyah noktalar, kimlerin nerede olduğunu gösteriyordu.

Haritayı gözlerine yaklaştıran Harry, "Filch ikinci katta," dedi, "Mrs. Norris de dördüncü katta."

"Ya Umbridge?" diye sordu Hermione kaygıyla.

"Odasında," dedi Harry, parmağıyla göstererek. "Tamam, gidelim hadi."

Koridordan telaşla Dobby'nin Harry'ye tarif ettiği yere doğru yürüdüler; Boşkafa Barnabas'ın ifritlere bale öğretme yolundaki budalaca çabasını gösteren muazzam bir goblenin tam karşısındaki boş bir duvardı bu.

"Tamam," dedi Harry alçak sesle. Güve yemiş bir ifrit, onlara bakmak için, müstakbel bale öğretmenini amansızca sopalamaya ara verdi. "Dobby bu duvarın önünden üç kez geçmek gerektiğini söyledi, bir yandan da ihtiyacımız olan şey üzerinde tüm gücümüzle yoğunlaşacakmışız."

Öyle de yaptılar. Boş duvarın hemen ötesindeki pencereden çark ettiler, sonra da öbür taraftaki adam boyu vazodan. Ron yoğunlaşma çabasıyla gözlerini sımsıkı yummuştu; Hermione alçak sesle bir şeyler fısıldıyordu; Harry ileri bakıyordu, yumrukları sıkılıydı.

Dövüşmeyi öğrenmek için bir yere ihtiyacımız var... diye düşündü. Bize çalışmak için bir yer verin yeter... bizi bulamayacakları bir yer...

Duvarın önünden üçüncü kez geçip geri döndüklerinde, "Harry!" dedi Hermione birden.

Duvarda pırıl pırıl cilalı bir kapı belirmişti. Ron, gözlerini dikmiş ona bakıyordu, biraz ihtiyatlı bir hali vardı. Harry elini uzattı, pirinç tokmağı tuttu, kapıyı açtı ve ötekilerin önü sıra, tıpkı sekiz kat aşağıdaki zindanları aydınlatanlar gibi titrek titrek yanan meşalelerle aydınlatılmış, ferah bir odaya adım attı.

Duvarlara ahşap kitaplıklar sıralanmıştı, yerde koltuk yerine kocaman ipek minderler vardı. Odanın öbür ucundaki bir dizi rafta Sinsioskoplar, Sır Seziciler ve Harry'nin bir önceki yıl sahte Moody'nin odasında asılı gördüğünden emin olduğu büyük, çatlak bir Düşman-Camı duruyordu.

Ron coşkuyla, "Sersemletme çalışırken bunlar bayağı işe yarar," dedi, minderlerin birini ayağıyla dürterek.

"Peki ya şu kitaplar!" dedi Hermione heyecanla. Parmağını büyük, deri ciltli kitapların sırtlarında gezdirdi. "Yaygın Lanetler ve Karşı-Eylemleri Rehberi... Karanlık Sanatları Alt Etmek... Kendini Savunma Büyüleri, ooo..." Dönüp Harry'ye baktı, yüzü ışıl ışıl parlıyordu; Harry, yüzlerce kitabın varlığının Hermione'yi nihayet yaptıkları şeyin doğruluğuna ikna ettiğini gördü. "Harry, bu harika, burada bize gereken her şey var!"

Hiç vakit kaybetmeden Uğursuzluk Basmışlar İçin Uğursuzluk Büyüleri'ni rafından aldı, en yakın minderin üzerine çöktü ve okumaya başladı.

Kapı hafifçe vuruldu. Harry dönüp baktı. Ginny, Neville, Lavender, Parvati ve Dean gelmişlerdi.

Dean, "Vay canına," diyerek etrafına baktı, çok etkilenmişti. "Burası da neresi böyle?"

Harry açıklamaya koyuldu, ama daha bitiremeden başkaları gelmişti ve yeniden başlamak zorunda kaldı. Saat sekiz olduğunda, bütün minderler dolmuştu. Harry kapıya doğru gitti, kilitte duran anahtarı çevirdi; güven veren tok bir tıkırtı çıktı ve herkes susup Harry'ye baktı. Hermione *“Uğursuzluk Basmışlar İçin Uğursuzluk Büyüleri”*nde sayfasını itinayla işaretleyip kitabı yanına koydu.

"Eh," dedi Harry heyecanlı bir sesle. "Çalışmalarımız için burayı bulduk ve siz de -şey- memnun kaldınız anlaşılan."

"Muhteşem!" dedi Cho. Başkaları da mırıldanarak aynı fikirde olduklarını belirttiler.

"Ne tuhaf," dedi Fred, kaşlarını çatıp odaya bakarak. "Bir keresinde Filch'ten kaçarken burada saklanmıştık, hatırlıyor musun, George? Ama o zaman sadece bir süpürge dolabıydı."

"Hey, Harry bunlar da ne?" diye sordu Dean, odanın arka tarafından; Sinsioskop'larla Düşman-Camı'nı gösteriyordu.

"Karanlık dedektörleri," dedi Harry, yanlarına varmak için minderlerin arasından geçti. "Temelde hepsi civarda Karanlık büyücüler ya da düşmanlar olup olmadığını gösterir, ama onlara fazla da güvenmeyin, kandırılabiliyorlar..."

Bir an çatlak Düşman-Camı'na baktı; içinde karanlık siluetler dolanıyordu, ama hiçbiri tanınacak gibi değildi. Düşman-Camı'na arkasını döndü.

"Eh, ilk önce ne yapsak diye düşünüyordum ve -şey-" Havaya kalkmış bir el gördü. "Ne var, Hermione?"

"Bence bir lider seçmemiz gerekiyor," dedi Hermione.

Cho hemen, "Lider Harry," dedi, Hermione'ye aklını kaçırdı herhalde der gibi bakıyordu.

Harry'nin midesi bir ters takla daha attı.

*****

Hermione, kılı kıpırdamadan, "Evet ama, bence doğru dürüst oylamalıyız," dedi. "Böylece resmî bir iş olur, ona da yetki verir. Evet - kim liderimizin Harry olması gerektiğini düşünüyor?"

Herkes elini kaldırdı, hatta bu işi pek gönülsüz yapsa da, Zacharias Smith bile.

"Şey - tamam, teşekkürler," dedi Harry, yüzünün alev alev yandığını hissedebiliyordu. "Ve - ne var, Hermione?"

Hermione, eli hâlâ havada ve yüzü ışıl ışıl, "Bence bir de adımız olmalı," dedi. "Takım ruhu ve birlik duygusu aşılar, ne dersiniz?"

Angelina ümitle, "Umbridge-Karşıtı Birlik olabilir miyiz?" dedi.

"Ya da Sihir Bakanlığı Mankafadır Grubu?" diye önerdi Fred.

Hermione, Fred'e kaşlarını çatarak, "Ben daha çok, ne işler çevirdiğimizi herkese belli etmeyen bir isim düşünüyordum," dedi, "toplantılarımız dışında da güvenle kullanabileceğimiz bir isim."

"Defans Organizasyonu olur mu?" dedi Cho. "Kısaca D.O. yani, böylece kimse neden söz ettiğimizi anlamaz."

"Evet, D.O. iyi," dedi Ginny. "Yalnız Dumbledore'un Ordusu'nun kısaltması olsun, çünkü Bakanlık'ın en büyük korkusu da bu zaten, değil mi?"

Bunun üzerine takdir dolu mırıltılar ve kahkahalar yükseldi.

Hermione kasım kasım kasılarak, "D.O.'yu kabul edenler?" dedi, saymak için minderinin üstüne diz çökmüştü. "Çoğunluğu sağladık - öneri kabul edilmiştir!"

Hepsinin imzalarının bulunduğu parşömeni duvara iğneledi, üzerine de büyük harflerle yazdı:

DUMBLEDORE'UN ORDUSU

"Tamam," dedi Harry, Hermione yine yerine oturunca. "Çalışmaya başlayalım mı o zaman? Ben ilk olarak Expelliarmus'u yapalım diye düşünüyorum, yani Silahsız Bırakma Büyüsü. Çok temel bir büyü, biliyorum ama, benim çok işime yaramıştı -"

"Of, yapma," dedi Zacharias Smith, gözlerini devirip kollarını kavuşturdu. "Ben, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in karşısında Expelliarmus'un pek işimize yarayacağını sanmıyorum, ya sen?"

Harry yavaşça, "Ben ona karşı kullandım," dedi. "Haziranda canımı kurtardı."

Smith aptal aptal ağzını açıp kaldı. Odanın geri kalanı sessizliğe büründü.

"Ama şanıma yakışmaz diyorsan, gidebilirsin," dedi Harry.

Smith kıpırdamadı. Diğerleri de.

"Peki," dedi Harry. Bunca göz üstündeyken ağzı biraz fazla kurumuş gibiydi. "Sanırım ikişerli gruplara ayrılıp çalışmamız gerekiyor."

Talimat vermek çok tuhaf geliyordu, hepsinin söylediklerine uyması ise daha da tuhaftı. Herkes hemen ayağa kalktı ve ikişer ikişer ayrıldılar. Bekleneceği gibi, Neville yalnız kalmıştı.

"Sen benimle çalışabilirsin," dedi Harry ona. "Tamam -üç deyince başlıyoruz öyleyse- bir, iki, üç -"

Oda birden “*Expelliarmus*” feryatlarıyla doldu. Asalar her yönde uçtu; yönünü şaşıran büyüler raflardaki kitaplara çarpıp onları havaya fırlattı. Harry, Neville'e göre çok hızlıydı; Neville'in asası kendi çevresinde dönerek elinden uçtu, bir kıvılcım yağmuruyla tavana çarptı ve güm diye bir rafın üstüne kondu; Harry onu oradan bir Çağırma Büyüsü'yle geri aldı. Etrafa bakınca, işe temel büyülerle başlama tavsiyesinin yerinde olduğunu gördü. Odada üstünkörü büyüler kol geziyordu; çoğu kişi rakiplerini Silahsızlandırmayı beceremiyordu, ya onları birkaç adım geriye sıçratıyor ya da yaptıkları cılız büyüler ıslık sesi çıkararak rakiplerinin üzerinden geçerken yüzlerini buruşturuyorlardı.

"Expelliarmus!" dedi Neville ve gafil avlanan Harry, asasının elinden uçtuğunu hissetti.

"YAPTIM!" dedi Neville büyük bir sevinçle. "Daha önce hiç yapmamıştım - YAPTIM!"

"İyiydi!" diye ona cesaret verdi Harry. Gerçek bir düelloda karşısına çıkacak bir düşmanın, asasını yanında gevşekçe tutup başka bir yöne bakma ihtimalinin zayıf olduğunu Neville'e söylememeyi tercih etti. "Dinle, Neville, sen birkaç dakikalığına Ron ve Hermione'yle

çalışabilir misin? Ben de biraz dolaşıp diğerlerinin ne yaptığına bakayım."

Harry odanın ortasına gitti. Zacharias Smith'e çok tuhaf bir şeyler oluyordu. Anthony Goldstein'i silahsızlandırmak için ağzını her açışında kendi asası elinden uçup gidiyordu, oysa Anthony'nin sesi bile çıkmıyor gibiydi. Harry'nin esrarı çözmek için çok bakınması gerekmedi:

Fred ve George, Smith'in bir iki metre uzağındaydılar ve sırayla asalarını onun sırtına doğrultuyorlardı.

"Kusura bakma, Harry," dedi George hemen, Harry ile göz göze gelince. "Dayanamadık."

Harry öbür çiftleri de dolaştı, büyüyü yanlış yapanların hatalarını düzeltmeye çalıştı. Ginny, Michael Corner'la eşleşmişti; gayet güzel beceriyordu, ama Michael ya çok kötüydü, ya da Ginny'ye büyü yapmak istemiyordu. Ernie Macmillan asasını gereksiz yere gösterişle sallayarak açık veriyordu; Creevey kardeşler hevesli ama hayli istikrarsızdılar, raflarından fırlamış, etrafa uçuşan kitapların çoğundan da onlar sorumluydu. Luna Lovegood da aynı şekilde tutarsızdı, bazen Justin Finch-Fletchley'nin asasını döndürerek elinden fırlatıyor, bazen de sadece saçlarının dikilmesine yol açıyordu.

"Tamam, durun!" diye haykırdı Harry. "Durun! DURUN!"

Bir düdüğe ihtiyacım var, diye düşündü ve derhal, en yakındaki kitap sıralarından birinin üstünde duran bir düdük gördü. Alıp kuvvetle üfledi. Herkes asasını indirdi.

"Fena sayılmaz," dedi Harry, "ama daha da iyi olabileceği kesin." Zacharias Smith ona dik dik baktı. "Bir daha deneyelim."

Yeniden odada dolaşmaya koyuldu, orada burada durup önerilerde bulunuyordu. Yavaş yavaş, grubun performansı düzeldi. Cho ile arkadaşının yanına gitmekten bir süre kaçındı, ama odadaki her çiftin yanına iki kere gittikten sonra, artık onları ihmal edemeyeceği hissine kapıldı.

O yaklaşırken, Cho, eli ayağına dolaşarak, "Ah, hayır," dedi. "Expelliarmious! Yani, ExpeUimellius, Ben - ay, pardon, Marietta!"

Kıvırcık saçlı arkadaşının cüppesinin yeni ateş almıştı; Marietta alevleri kendi asasıyla söndürdü ve sanki bu onun kabahatiymiş gibi gözlerini Harry'ye dikip baktı.

"Beni heyecanlandırdın, daha önce gayet iyi gidiyordum!" dedi Cho Harry'ye, pişmanlıkla.

"Hiç fena değildi," diye yalan söyledi Harry, ama Cho kaşlarını kaldırınca, "Peki, hayır, berbattı," dedi. "Ama gerektiği gibi yapabildiğini biliyorum, oradan seni izliyordum."

Cho güldü. Arkadaşı Marietta suratında hayli ekşi bir ifadeyle onlara baktı, sonra da arkasını döndü.

"Ona aldırma," diye mırıldandı Cho. "Aslında burada olmak istemiyor, gelsin diye ben zorladım. Annesiyle babası onun Umbridge'i rahatsız edecek herhangi bir şey yapmasını yasaklamış. Anlıyorsun ya - annesi Bakanlık'ta çalışıyor."

"Ya senin annenle baban?" diye sordu Harry.

"Eh, onlar da benim Umbridge'e ters düşmemi yasakladılar," dedi Cho, gururla doğrularak. "Ama eğer Cedric'in başına gelenlerden sonra Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'le savaşmayacağımı sanıyorlarsa -"

Sustu, kafası hayli karışmış görünüyordu. Aralarına tuhaf bir sessizlik çöktü; Terry Boot'un asası vızıldayarak yanlarından geçti ve Alicia Spinnet'ın burnuna şiddetle çarptı.

"Benim babam, Bakanlık karşıtı her eylemi çok destekler!" dedi Luna Lovegood gururla. Sesi Harry'nin hemen arkasından geliyordu; belli ki onların konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Bu arada Justin Finch-Fletchley de, uçuşup başının üstüne kapanan cüppesinden kurtulmaya çalışıyordu. "Babam hep Fudge hakkındaki her iddiaya inanacağını söyler; yani, o Fudge kim bilir kaç cincüce öldürtmüştür! Ve tabii Esrar Dairesi'ni de korkunç zehirler geliştirmek için kullanıyor, bunları onunla aynı fikirde olmayan

herkese gizlice veriyor. Sonra onun Homçeren Kırangeçen'i de var - "

Cho hayretler içinde ağzını açarken, Harry, "Sorma," diye mırıldandı. Cho kıkırdadı.

"Hey, Harry," diye seslendi Hermione odanın öbür yanından, "saate baktın mı?"

Harry saatine baktı, dokuzu on geçtiğini görünce fena halde şaşırdı. Ya hemen ortak salonlarına gidecekler, ya da Filch tarafından yakalanıp, izin verilen bölgenin dışında oldukları için cezalandırılacaklardı. Düdüğünü çaldı; herkes "Expelliarmus" diye bağırmayı bıraktı, son birkaç asa patırtıyla yere düştü.

"Eh, bayağı iyiydi," dedi Harry, "ama geç oldu, artık bıraksak iyi olur. Haftaya aynı saatte, aynı yerde buluşuyor muyuz?"

"Daha önce buluşalım!" dedi Dean hevesle, birkaç kişi de başını sallayarak onayladı.

Ama Angelina hemen, "Quidditch sezonu başlamak üzere," dedi, "antrenman da yapmamız lazım!"

"Öyleyse önümüzdeki çarşamba gecesi," dedi Harry, "ek toplantılar için de o zaman karar veririz. Hadi, artık gitsek iyi olur."

Yeniden Çapulcu Haritası'nı çıkardı, yedinci katta öğretmen var mı diye işaretleri dikkatle kontrol etti. Hepsini üçerli dörderli gruplar halinde yolladı, yatakhanelerine sağ salim döndüklerini görmek için endişeyle minik noktalarını izledi: Hufflepuff'lar mutfaklara da giden bodrum koridoruna, Ravenclaw'lar şatonun batısındaki bir kuleye, Gryffindor'lar da Şişman Hanım'ın portresine giden koridor boyunca ilerlediler.

"Gerçekten çok ama çok iyiydi, Harry," dedi Hermione. Sonunda herkes gitmiş, o, Harry ve Ron kalmışlardı.

Dışarı süzüldüler ve kapının arkalarında yeniden taşa dönüşmesini izlediler. Ron, "Evet, öyleydi!" dedi coşkuyla. "Hermione'yi silahsızlandırmamı gördün mü, Harry?"

Hermione, "Bir tek kerecik," dedi. Ron'un sözleri dokunmuştu ona. "Ben seni defalarca -"

"Hiç de bir tek kere değil, en azından üç kere -"

"Eh, eğer kendi ayağına takılıp da asamı elimden düşürmeni de sayıyorsan -"

Ortak Salon'a gidene kadar tartıştılar, ama Harry onları dinlemiyordu. Gerçi bir gözü Çapulcu Haritası'nın üzerindeydi ama, bir yandan da Cho'nun ona kendisini heyecanlandırdığını söyleyişini düşünüyordu.

-

ON DOKUZUNCU BÖLÜM
ASLAN VE YILAN

Sonraki iki hafta boyunca Harry kendini sanki göğsünün içinde bir tılsım taşıyormuş gibi hissetti; Umbridge'in derslerinde onu ayakta tutan, hatta onun korkunç pörtlek gözlerine bakarken nazikçe gülümsemesini mümkün kılan ışıl ışıl bir sırrı vardı. Harry ve D.O., Umbridge'in burnunun dibinde ona başkaldırıyor, onun ve Bakanlık'ın en çok korktuğu şeyi yapıyordu. Derslerde ne zaman Wilbert Slinkhard'ın kitabını okuması gerekse, son toplantılarının memnuniyet verici anısını düşünüyor; Neville'in nasıl da Hermione'yi silahsızlandırmayı başardığını, Colin Creevey'nin üç toplantı boyunca çaba gösterdikten sonra Engelleme Büyüsü'nde nasıl da ustalaştığını, Parvati Patil'in nasıl da Sinsioskoplar'ın durduğu masayı toz edecek kadar iyi bir Eksiltme laneti yaptığını hatırlıyordu.

D.O. toplantıları için sabit bir gece bulmakta çok zorlanıyordu, çünkü üç Quidditch takımının da antrenmanlarını hesaba katmak gerekiyordu - üstelik bu antrenmanların zamanı sık sık kötü hava koşulları nedeniyle değiştiriliyordu. Ama Harry bu konuda pek üzülmüyordu; içindeki bir his, toplantı saatlerinin önceden kestirilemez oluşunun büyük ihtimalle daha hayırlı olduğunu söylüyordu. Onları gözleyen biri varsa, belli bir düzen saptamakta zorlanacaktı.

Hermione, toplantılara çok kısa bir süre kala gün ve saatin değiştirilmesi gerektiğinde bütün üyeleri yeni gün ve saatten haberdar etmek için akıllıca bir yol buldu; farklı sıralardan insanların ikide bir Büyük Salon'da dolaşıp birbirleriyle konuşması şüphe uyandırıcı olurdu çünkü. D.O.'nun bütün üyelerine sahte birer Galleon verdi (Ron sepeti ilk gördüğünde çok heyecanlandı, ciddi ciddi altın dağıtıldığını sanmıştı).

"Altınların kenarındaki sayıları görüyor musunuz?" dedi Hermione, dördüncü toplantının sonunda elindeki sahte Galleon'u herkesin göreceği bir şekilde tutarak. Altın para, meşalelerin ışığında dolgun dolgun, sarı sarı parlıyordu. "Gerçek Galleon'larda bu, altını döken cincüceyi belirten bir seri numarasıdır. Bu sahte paralarda ise, sayılar değişip bir dahaki toplantının gününü ve saatini gösteriyor. Tarih değiştiğinde altın ısınacak, böylece cebinizde taşıyorsanız farkına varabileceksiniz. Herkes bundan bir tane alacak; Harry bir sonraki toplantının tarihini belirlediğinde kendi altınının üzerindeki tarihi ayarlayacak ve diğer paralara Değişken Büyüsü yaptığım için, hepsi değişip onunkiyle aynı tarihi gösterecek."

Hermione'nin sözlerini şaşkın bir sessizlik izledi. Odaya göz gezdirip ona dönük yüzlere baktı, hayli bozulmuş görünüyordu.

"Şey - iyi olur diye düşünmüştüm," dedi tereddütle, "yani, Umbridge ceplerimizi tersyüz etmemizi bile istese, yanınızda bir Galleon taşımanın şüpheli bir tarafı yok, değil mi? Ama... şey, kullanmak istemiyorsanız -"

"Değişken Büyüsü yapabiliyor musun?" dedi Terry Boot.

"Evet," dedi Hermione.

"Ama o... o büyü F.Y.B.S. düzeyinde," dedi Terry cılız bir sesle.

"Ah," dedi Hermione, alçakgönüllü görünmeye çalışarak. "Ah... şey... evet, sanırım öyle."

"Nasıl oluyor da sen Ravenclaw'da değilsin?" diye sordu Terry. Hermione'ye yüzünde hayrete benzer bir ifadeyle bakıyordu. "Böyle bir zekâyla?"

"Şey, Seçmen Şapka, seçim sırasında beni Ravenclaw'a koymayı ciddi ciddi düşünmüştü," dedi Hermione neşeli bir sesle, "ama sonunda Gryffindor'da karar kıldı. Ee, Galleon'ları kullanıyor muyuz yani?"

Onaylayan mırıltıların ardından herkes gelip sepetten birer Galleon aldı. Harry göz ucuyla Hermione'ye baktı.

"Bunlar bana neyi hatırlatıyor, biliyor musun?"

"Hayır, neyi?"

"Ölüm Yiyenler'in yara izlerini. Voldemort birinin yara izine dokunduğunda hepsininki yanıyor, böylece ona katılmaları gerektiğini anlıyorlar."

"Şey... evet," dedi Hermione usulca, "fikir aklıma oradan geldi... ama farkındaysan tarihi üyelerimizin derisine değil, metalin üzerine kazımayı tercih ettim."

"Evet... senin yöntemini tercih ederim," dedi Harry sırıtarak, Galleon'unu cebine koyarken. "Bunların tek tehlikesi varsa, o da yanlışlıkla harcama ihtimalimiz."

"O biraz zor işte," dedi Ron, kendi sahte Galleon'unu matem havasıyla inceleyerek. "Gerçek Galleon'um yok ki karıştırayım."

Sezonun ilk Quidditch maçı olan Gryffindor-Slytherin karşılaşması ufukta görününce, D.O. toplantılarına ara verildi, çünkü Angelina neredeyse her gün antrenman yapmakta ısrar ediyordu. Quidditch Kupası'nın uzun süredir düzenlenmemiş olması da yaklaşan maça yönelik ilgi ve heyecanı epey artırmıştı; Ravenclaw'larla Hufflepuff'lar maçın sonucuyla hararetle ilgileniyorlardı, çünkü elbette sezon içinde onlar da bu iki takımla oynayacaktı; Bina başkanları da, her ne kadar sportmenlik kisvesine bürünseler de, kendi takımlarının kazanmasını sağlama konusunda azimli görünüyorlardı. Profesör McGonagall maç haftası onlara ödev vermemeye başlayınca, Harry onun Slytherin'i yenmeye ne kadar önem verdiğini anladı.

"Şu anda elinizde yeterince iş var diye düşünüyorum," dedi Profesör McGonagall azametle. Gözlerini Harry ve Ron'un üzerine çevirip, "Quidditch Kupası'nı odamda görmeye alıştım, çocuklar, onu Profesör Snape'e vermek zorunda kalmayı da hiç istemiyorum, o yüzden boş vaktinizi antrenman yaparak değerlendirin, olur mu?" dediğinde, kimse kulaklarına inanamadı.

Belli ki Snape de taraf tutmakta ondan aşağı kalmıyordu; Slytherin için o kadar çok antrenman saati ayırtmıştı ki, Gryffindor'lar Quidditch sahasına çıkıp oynayacak zaman bulmakta güçlük çekiyordu. Ayrıca, Slytherin'lerin koridorlarda Gryffindor

oyuncularına uğursuzluk büyüsü yaptığına dair şikâyetlere de kulağını tıkıyordu. Alicia Spinnet gözlerini ve ağzını kapatacak kadar uzamış kaşlarla hastane kanadına gittiğinde, Snape ısrarla, kendine bir Saç-sıklaştırma Büyüsü yapmaya kalktığını söyledi ve Alicia kütüphanede çalışırken Slytherin Tutucusu Miles Bletchley'nin ona arkasından yaklaşıp büyü yaptığını söyleyen on dört görgü tanığını dinlemeyi reddetti.

Harry, Gryffindor'un kazanma şansı konusunda iyimserdi; sonuçta, Malfoy'un takımına karşı hiç maç kaybetmemişlerdi. Doğru, Ron hâlâ Wood düzeyinde oynamıyordu, ama kendini geliştirmek için çok çalışıyordu. En zayıf tarafı, hata yaptıktan sonra kendine güvenini yitirmesiydi; bir sayı yiyince morali bozuluyor, sayı yemeye daha da yatkın hale geliyordu. Öte yandan, Harry onun formda olduğu zamanlarda muhteşem kurtarışlar yaptığını da görmüştü; en unutulmaz olanı, bir antrenmanda süpürgesinden tek elle sarkıp çok sert bir tekmeyle Quaffle'ı kendi kalesinden öbür kaleye, orta çemberden içeri gönderişiydi; takımdaki diğer oyuncular bu kurtarışın, bir süre önce İrlanda Milli Tutucusu Barry Ryan'ın Polonya'nın en iyi Kovalayıcısı Ladislaw Zamojski'ye karşı yaptığı kurtarıştan da iyi olduğu görüşündeydi. Fred bile, Ron'un belki de onu ve George'u gururlandırmasının hâlâ mümkün olduğunu ve aralarında kan bağı olduğunu itiraf etmeyi ciddi ciddi düşünmeye başladıklarını söylemişti - Harry'ye söylediklerine göre, bu kan bağını dört yıldır inkâr ediyorlardı.

Harry'yi gerçekten endişelendiren tek şey, Ron'un, Slytherin takımının daha sahaya çıkmadan başvuracağı moral bozma taktiklerinden fazlaca etkilenmesiydi. Tabii ki Harry bu kötü niyetli laflara dört yıl boyunca katlanmıştı, o yüzden de, "Hey, Potur, Warrington seni cumartesi günü süpürgenden düşürmeye yemin etmiş diye duydum," gibi fısıltılar, kanını dondurmak şöyle dursun, kahkahalarla gülmesine yol açıyordu. "Warrington'ın dümeni öyle bozuk ki, bana değil de yanımdaki kişiye nişan alsa daha çok endişelenirdim," diye karşılık verince, Ron ve Hermione de güldüler, Pansy Parkinson'ın yüzündeki sırıtış ise anında silindi.

Ama Ron hakaretlerden, alaylardan ve gözdağı vermelerden oluşan amansız bir saldırıya maruz kalmamıştı hiç. Bazıları yedinci sınıfa

giden ve ondan çok daha iri olan Slytherin'ler koridorlarda yanından geçerken, "Hastane kanadında kendine yatak ayırttın mı, Weasley?" diye fısıldadıklarında gülmüyor, yüzü açık yeşil bir renk alıyordu. Draco Malfoy, Ron'un Quaffle'ı düşürüşünü taklit ettiğindeyse (ki ne zaman birbirlerinin görüş alanına girseler bunu yapıyordu), Ron'un kulakları kızarıyor, elleri tuttuğu şeyi düşürmesine sebep olabilecek kadar şiddetle titriyordu.

Ekim, uluyan rüzgârlar ve şiddetli yağmurla kendini tüketti ve her sabah düşen kırağısıyla, açıkta kalmış elleri ve yüzleri ısıran buz gibi rüzgârıyla, donmuş demir kadar soğuk kasım geldi. Gökyüzü ve Büyük Salon'un tavanı soluk, incimsi bir griye döndü, Hogwarts'ın etrafındaki dağların tepeleri karla kaplandı ve şatodaki sıcaklık öyle düştü ki, birçok öğrenci ders aralarında koridorlarda kalın ve koruyucu ejderha derisi eldivenler giymeye başladı.

Maç sabahı geldiğinde, hava açık ve soğuktu. Harry uyanınca dönüp Ron'un yatağına baktı ve onu kollarını dizlerine dolamış dimdik oturur, boşluğa bakar halde buldu.

"İyi misin?" dedi Harry.

Ron başını evet anlamında salladı, ama konuşmadı. Harry ister istemez Ron'un kendine Sümüklüböcek-kusma Büyüsü yaptığı zamanı hatırladı; şimdi de o zamanki gibi solgun ve terliydi, ağzını açmaya da o zamanki kadar isteksiz görünüyordu.

"Bir kahvaltıya ihtiyacın var sadece," dedi Harry cesaret verircesine. "Hadi."

İçeri girdiklerinde Büyük Salon hızla dolmaktaydı, konuşmalar daha bir hararetliydi ve ortalığa daha taşkın bir hava hâkimdi. Slytherin masasının yanından geçerlerken bir gürültü dalgası yükseldi. Harry dönüp baktığında, her zamanki yeşil-gümüşi atkılara ve şapkalara ek olarak, hepsinin yakasında taca benzeyen gümüş bir rozet olduğunu gördü. Nedense çoğu Ron'a el kol sallıyor, kahkahalarla gülüyordu. Harry yanlarından geçerken, rozetlerde ne yazdığını görmeye çalıştı, ama aklı fikri Ron'u oradan çabucak geçirmekte olduğu için, durup okumakla vakit kaybetmedi.

Herkesin kırmızı-altın renklere bürünmüş olduğu Gryffindor masasında onları coşkulu bir karşılama bekliyordu, ama tezahürat Ron'un moralini yükselteceğine iyiden iyiye çökertti; kendini en yakın boş yere bıraktı, yüzünde son yemeğine oturmuş gibi bir ifade vardı.

"Böyle bir işe kalkıştım ya, çatlağım herhalde," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Çatlak."

"Sersemlik etme," dedi Harry sert bir sesle, ona birkaç çeşit gevrek uzatarak, "bir şey olmaz. Heyecanlanman normal."

"Beş para etmem ben," dedi Ron çatlak bir sesle. "Berbatım. Canımı kurtarmak için bile doğru dürüst oynayamam. Ne diye böyle bir şeye girdim ki?"

"Topla kendini," dedi Harry katı bir sesle. "Geçen gün ayağınla yaptığın kurtarışı hatırla, Fred'le George bile muhteşem olduğunu söyledi."

Ron, Harry'ye azap çeken gözlerle baktı.

"O bir kazaydı," diye fısıldadı ıstırapla. "Bilerek yapmadım - hiçbiriniz bakmıyorken süpürgemden kaymıştım, yeniden üzerine çıkmaya çalışırken de kazara Quaffle'ı tekmelemişim."

"Eh," dedi Harry, bu nahoş sürprizin ardından hemen toparlanarak, "sen öyle birkaç kaza daha yap, oyun çantada keklik demektir, değil mi?"

Hermione ve Ginny, üzerlerinde kırmızı ve altın rengi atkılar, eldivenler ve rozetlerle masanın karşı tarafında oturuyorlardı.

Ginny, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Ron'a. Ron gevrek kâsesinin dibinde kalmış azıcık süte, sanki içinde kendini boğmayı ciddi ciddi düşünüyormuş gibi bakıyordu.

"Heyecanlı sadece," dedi Harry.

"Eh, bu iyiye işaret, insan biraz heyecanlanmayınca sınavlarda da pek başarılı olamıyor bence," dedi Hermione samimi bir edayla.

"Merhaba," dedi arkalarından hülyalı ve dalgın bir ses. Harry başını kaldırıp baktı: Luna Lovegood, Ravenclaw masasından kalkıp gelmişti. Birçok kişi şaşkın şaşkın ona bakıyor, bazılarıysa açıkça gülüyor, parmaklarıyla onu işaret ediyordu; kim bilir nereden bulduğu, gerçek aslan kafası büyüklüğünde ve biçiminde bir şapka, kafasında düştü düşecek gibi duruyordu.

"Ben Gryffindor'u tutuyorum," dedi Luna, gereksiz bir şekilde şapkasını işaret ederek. "Bakın, ne yapıyor..."

Elini kaldırıp şapkaya asasıyla vurdu. Şapka ağzını açtı ve son derece gerçekçi bir kükremeyle etraftaki herkesin ödünü kopardı.

"Güzel, değil mi?" dedi Luna mutlu mutlu. "Aslında ona bir yılan çiğnetmek istiyordum, hani Slytherin'i temsilen, ama yeterli vakit yoktu. Neyse... iyi şanslar, Ronald!"

Süzülürcesine uzaklaştı. Daha Luna'nın şapkasının şokundan sıyrılamamışlardı ki, Angelina, yanında Katie ve neyse ki Madam Pomfrey tarafından kaşları normale döndürülmüş Alicia ile birlikte, aceleyle yanlarına geldi.

"Hazır olduğunuzda," dedi, "doğruca sahaya çıkıp şartları kontrol ediyoruz, sonra da üstümüzü değiştiriyoruz."

"Birazdan geliriz," diye söz verdi Harry. "Ron'un biraz kahvaltı etmesi lazım sadece."

Ancak on dakika sonra, Ron'un başka bir şey yiyecek durumda olmadığı anlaşılınca, Harry onu soyunma odalarına götürmenin en iyisi olacağına karar verdi. Hermione de onlarla birlikte masadan kalktı ve Harry'yi kolundan tutup kenara çekti.

"Ron'un o Slytherin rozetlerinde ne yazdığını görmesine izin verme," diye fısıldadı telaşla.

Harry ona soran gözlerle baktı, ama Hermione uyarırcasına başını iki yana salladı; Ron, çaresiz ve ümitsiz bir halde, ağır ağır yanlarına gelmişti.

"İyi şanslar, Ron," dedi Hermione, parmaklarının ucunda yükselip onu yanağından öperek. "Sana da, Harry -"

Büyük Salon'un çıkışına yürürlerken, Ron biraz kendine gelmiş gibiydi. Şaşkın bir halde, sanki az önce ne olduğunu anlayamıyormuş gibi yanağına, Hermione'nin öptüğü yere dokundu. Etrafında olanı biteni fark edemeyecek kadar dalgın görünüyordu, ama Slytherin masasının yanından geçerlerken, Harry merak içinde göz ucuyla taç biçimli rozetlere baktı ve üzerlerine kazınmış sözcükleri okudu:

Kralımızsın Weasley

İçinde bunun iyi bir şey olamayacağına dair kötü bir his uyanan Harry, Ron'u aceleyle Giriş Salonu'ndan geçirdi, taş merdivenlerden indirdi ve buz gibi açık havaya çıkardı.

Aceleyle eğimli çimenlikten stada doğru giderlerken, üzerine kırağı düşmüş çim, ayaklarının altında çatırdıyordu. Hiç rüzgâr yoktu ve gökyüzü alabildiğine inci beyazıydı; bu da, görüş mesafesinin iyi olacağı ve göze doğrudan güneş ışığı girmeyeceği anlamına geliyordu. Harry, Ron'a bu cesaret verici şeylerden söz etti, ama onun kendisini dinlediğinden pek emin değildi.

Soyunma odasına girdiklerinde, Angelina çoktan üzerini değişmiş, diğerleriyle konuşuyordu. Harry ve Ron üzerlerine cüppelerini geçirdiler. Ron birkaç dakika boyunca kendininkinin arkasını önüne giymeye çalıştıktan sonra, Alicia haline acıyıp ona yardım etti, sonra da oturup maç öncesi konuşmasını dinlediler. İnsanlar şatodan sahaya sel gibi akarken, dışarıdan gelen sesler arttıkça arttı.

"Pekâlâ, Slytherin'in maça nasıl bir kadroyla çıkacağını öğrendim," dedi Angelina, elindeki parşömen parçasına bakarak. "Geçen seneki Vurucular Derrick ve Bole bu sene yok, ama anlaşılan Montague onların yerine iyi uçan birilerini değil, her zamanki gibi bir çift gorili almış. Crabbe ve Goyle adında iki herif, onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum -"

"Biz biliyoruz," dedi Harry ve Ron bir ağızdan.

"Eh, süpürgenin bir ucunu öbüründen ayırt edebilecek kadar bile akıllı görünmediler benim gözüme," dedi Angelina, parşömenini cebine sokarak, "ama ona bakarsanız, Derrick ve Bole'un yol işaretleri olmadan sahada yönlerini nasıl bulduklarına her zaman şaşırmışımdır."

"Crabbe ve Goyle da aynı kalıptan," dedi Harry.

Yüzlerce seyircinin tribünlerdeki ayak seslerini duyabiliyorlardı. Kimileri şarkı söylüyordu, ama Harry sözleri çıkaramıyordu. Yavaş yavaş heyecanlanmaya başlamıştı, ancak kendi heyecanının Ron'unkiyle kıyas kabul etmeyeceğini de biliyordu; Ron midesini tutmuş, yine boşluğa dalıp gitmişti, çenesi kasılmıştı, benzi açık kül rengiydi.

"Vakit geldi," dedi Angelina alçak sesle, saatine bakarak. "Hadi millet... iyi şanslar."

Herkes ayağa kalktı, süpürgesini omzuna aldı; tek sıra halinde soyunma odasından dışarı, göz kamaştırıcı gün ışığına çıktılar. Onlar sahaya adım atar atmaz tribünlerden bir gürleme yükseldi. Şarkı hâlâ Harry'nin kulağına geliyordu, ama tezahürat ve ıslıklar çok daha baskındı.

Slytherin takımı onları bekliyordu. Onlar da o taç biçimli gümüş rozetlerden takmışlardı. Yeni kaptan Montague, Dudley Dursley gibi bir cüsseye sahipti, kıllı jambona benzeyen kapkalın kolları vardı. Onun arkasında Crabbe ve Goyle duruyordu, hemen hemen onun kadar iriyarıydılar ve gün ışığında aptal aptal gözlerini kırpıştırıyor, yeni Vurucu sopalarını sallıyorlardı. Malfoy kenarda durmuştu, güneşin ışıkları beyaz-sarı saçlarında parlıyordu. Harry'nin ona bakışını fark etti ve parmağıyla göğsündeki taç biçimli rozete vurarak sırıttı.

"Kaptanlar, el sıkışın,"

diye emretti hakem Madam Hooch, Angelina ve Montague birbirlerine yaklaşırlarken. Harry, Montague'nün Angelina'nın

parmaklarını ezmeye çalıştığını görebiliyordu, ama Angelina'nın gıkı çıkmadı.

"Süpürgelerinize binin..."

Madam Hooch düdüğünü dudağına götürüp üfledi.

Toplar salıverildi ve on dört oyuncu yukarı doğru fırladı. Harry göz ucuyla Ron'un kale direklerine doğru uçtuğunu gördü. Harry bir Bludger'dan kurtularak hızla yükseldi ve sahanın üzerinde geniş bir tur atarak altın bir parıltı arandı; stadın öbür tarafında Draco Malfoy da aynı şeyi yapıyordu.

- *Ve şimdi de Johnson,*

- *Quaffle, Johnson'da, ne oyuncu bu kız ama, yıllardır aynı şeyi söylüyorum, hâlâ benimle çıkmıyor* -

"JORDAN!" diye seslendi Profesör McGonagall.

"- böyle matrak bir not düşeyim dedim, Profesör, işi biraz ilginç hale getirmek için.”

- *Warrington'ı atlattı, Montague'yü geçti ve -ahh- arkadan Crabbe'nin yolladığı bir Bludger'a hedef oldu...*

- *Montague, Quaffle'ı yakalıyor, Montague sahanın öbür ucuna doğru ilerliyor ve...*

- *George Weasley'den iyi bir Bludger, Montauge kafasına bir Bludger yedi ve Quaffle'ı düşürdü, şimdi Katie Bell aldı, Gryffindor'dan Katie Bell geri pasla Quaffle'ı Alicia Spinnet'a geçiriyor, Spinnet ilerliyor* -

Lee Jordan'ın maç anlatımı statta yankılanıyordu. Harry, kulağında uğuldayan rüzgârın sesi ve bağıran, yuhalayan, şarkı söyleyen seyircilerin gürültüsü arasında onu elinden geldiğince dinlemeye çalışıyordu.

- *Warrington'dan sıyrıldı, bir Bludger'dan kurtuldu -iyi yırttın, Alicia- seyirci maça bayıldı resmen, dinlesenize bir, ne şarkısı söylüyorlar öyle?*

Lee dinlemek için anlatıma ara verdi. Şarkı, tribünde yeşilli gümüşlü Slytherin'lerin oturduğu bölümden giderek yükseldi ve anlaşılır hal aldı:

“Hiçbir haltı tutamaz Weasley, Kapatamaz tek bir çemberi, Hadi Slytherin, söyle şimdi: Kralımızsın Weasley. Bir çöplükte doğmuş Weasley, Quaffle'ı hep alır içeri, Galibiyetimizin garantisi, Kralımızsın Weasley."

- *ve Alicia tekrar Angelina'ya veriyor!*

diye bağırdı Lee. Az önce duydukları yüzünden içi burularak havada yön değiştiren Harry, Lee'nin şarkının sözlerini bastırmaya çalıştığını biliyordu.

- *Yürü, Angelina - Tutucu'yla karşı karşıya! - ATIYOR - VE – ahhh..."*

Slytherin Tutucusu Bletchley atışı kurtarmıştı; Quaffle'ı Warrington'a attı, Warrington fırlayıp Alicia ile Katie arasından zikzak yaparak geçti; o, Ron'a yaklaşırken, aşağıdan gelen şarkı giderek yükselmeye başladı.

"Kralımızsın Weasley, Kralımızsın Weasley, Quaffle'ı hep alır içeri, Kralımızsın Weasley."

Harry'nin elinde değildi: Ron'u izlemek için, Snitch'i aramayı bırakıp Ateşoku'nu ona doğru çevirdi. Sahanın öbür ucunda tek başına duran Ron, iriyarı Warrington hızla ona doğru giderken üç kale direğinin önünde süzülüyordu.

- *ve Warrington Quaffle'la ilerliyor, Warrington kaleye doğru gidiyor, Bludger menzilinin dışında, önünde sadece Tutucu var-*

Aşağıdaki Slytherin tribününden şarkı dalga dalga yükseldi:

"Hiçbir haltı tutamaz Weasley, Kapatamaz tek bir çemberi..."

- *Şimdi Gryffindor'un yeni Tutucusu Weasley ilk sınavını verecek, Gryffindor Vurucular'ı Fred ve George'un kardeşi ve takımdaki yeni yeteneklerden biri - hadi, Ron!*

Ama sevinç çığlığını atan Slytherin'ler oldu: Ron dağınık bir şekilde ileri atılmış ve Quaffle açık kollarının arasından geçip ortadaki halkadan içeri girmişti.

- *Slytherin sayı yapıyor!*

dedi Lee'nin sesi, aşağıdan gelen tezahüratın ve yuhalamanın arasında,

- *Ve Slytherin on-sıfır önde - şanssızlık, Ron."*

Slytherin'ler daha da yüksek sesle şarkı söylemeye başlamışlardı:

"BÎR ÇÖPLÜKTE DOĞMUŞ WEASLEY, QUAFFLE'I HEP ALIR İÇERİ..."

- *Ve Quaffle yine Gryffindor'da, Katie Bell son sürat gidiyor*-

diye haykırdı Lee yiğitçe, ama şarkı öyle sağır edici bir hale gelmişti ki, sesini duyurmakta zorlanıyordu.

"GALİBİYETİMİZİN GARANTİSİ, KRALIMIZSIN WEASLEY..."

"Harry, NE YAPIYORSUN?" diye bağırdı Angelina, Katie'ye yetişmek için hızla Harry'nin yanından uçarken. "İŞE KOYULSANA!"

Harry, bir dakikadan fazla bir süredir Snitch'in nerede olduğu konusunu tamamen unutup havada sabit durarak maçı izlediğinin farkına vardı; dehşet içinde, dalışa geçip yeniden sahayı turlamaya başladı. Gözleriyle etrafı tarıyor, stadı inleten koroyu duymazdan gelmeye çalışıyordu.

"KRALIMIZSIN WEASLEY, KRALIMIZSIN WEASLEY..."

Bakındı, bakındı, ama Snitch'ten eser yok gibi görünüyordu; Malfoy da onun gibi stadın çevresinde dönüp duruyordu. Ters yönlere giderken sahanın ortasında birbirlerinin yanından geçtiler ve Harry, Malfoy'un avaz avaz şarkı söylediğini duydu:

"BİR ÇÖPLÜKTE DOĞMUŞ WEASLEY..."

- *Ve yine Warrington'da,*

diye böğürdü Lee,

- *Pucey'ye veriyor, Pucey Spinnet'ı geçti, yapma ama, Angelina, onu durdurabilirsin -durduramazmışsın anlaşılan- ama Fred Weasley'den sıkı bir Bludger geliyor, daha doğrusu George Weasley'den, aman, kimin umrunda, birinden biri işte, neyse, Warrington Quaffle'ı düşürüyor ve Katie Bell -ee- o da düşürüyor - ve Quaffle Montague'de, Slytherin Kaptanı Montague Quaffle'ı alıyor, hızla ilerliyor, hadi ama, Gryffindor, durdurun onu!*

Harry, stadın ucunda Slytherin kale direklerinin arkasında uçuyor, Ron'un tarafına bakmamaya gayret ediyordu. Slytherin Tutucusu'nun yanından geçerken, Bletchley'nin de aşağıdaki grupla birlikte şarkı söylediğini duydu:

"HİÇBİR HALTI TUTAMAZ WEASLEY..."

- *Ve Pucey bir kez daha Alicia'dan sıyrıldı, kaleye doğru gidiyor, durdur onu, Ron!*

Ne olduğunu öğrenmek için Harry'nin dönüp bakmasına gerek kalmadı: Gryffindor'lardan müthiş bir inilti yükseldi, Slytherin'lerden ise çığlıklar ve alkışlar. Harry aşağı baktığında, buldog suratlı Pansy Parkinson'ın tribünlerin önünde ayağa kalkmış, sırtı sahaya dönük, Slytherin taraftarlarına amigoluk yaptığını gördü. Slytherin'ler haykırıyordu:

"HADİ SLYTHERIN, SÖYLE ŞİMDİ: KRALIMIZSIN WEASLEY."

Ama yirmi-sıfır hiçbir şey değildi, Gryffindor'un farkı kapatması ya da Snitch'i yakalaması için vakit vardı hâlâ. Birkaç sayı yapınca her zamanki gibi öne geçeriz, diye cesaretlendirdi Harry kendini. Yükselip alçalarak, sağa sola salınarak diğer oyuncuların arasında ilerledi, ama peşine düştüğü parlak şey çıka çıka Montague'nün saat kayışı çıktı.

Derken Ron iki sayı daha yedi. Harry'nin Snitch'i bulma arzusu ufak ufak paniğe dönüşmeye başlıyordu artık. Hemen yakalayıp da oyunu bitirebilse...

- *Ve Gryffindor'dan Katie Bell Pucey'den sıyrılıyor, Montague'den kurtuluyor, iyi dönüştü, Katie, Johnson'a atıyor, Angelina Johnson Quaffle'ı alıyor, Warrington'ı geçti, kaleye doğru ilerliyor, hadi, Angelina!*

- *GRYFFINDOR SAYI YAPIYOR! Durum kırk-on oldu, Slytherin kırk-on önde ve Quaffle, Pucey'de...*

Gryffindor tezahüratının arasında Luna'nın gülünç aslan şapkasının kükremesini duyan Harry'nin morali biraz düzelmişti; arada sadece otuz sayı vardı, hiçbir şey değildi bu, farkı rahatlıkla kapatabilirlerdi. Crabbe'nin roket gibi üzerine fırlattığı bir Bludger'ı atlattı ve deli gibi Snitch'i aramaya devam etti. Bir taraftan da Snitch'i Malfoy görürse diye gözü onun üzerindeydi, ama Malfoy da tıpkı onun gibi stadın çevresinde dönüp duruyor, aramaları sonuç vermiyordu...

- *Pucey, Warrington'a gönderiyor, Warrington'dan Montague'ye, Montague'den tekrar Pucey'ye - derken Johnson araya giriyor, Quaffle Johnson'da, Johnson'dan Bell'e, gayet iyi gidiyorlar -iyi mi dedim, kötü demek istemiştim- Slytherin'den Goyle'un yolladığı Bludger Bell'e çarpıyor ve Quaffle tekrar Pucey'de...*

"BİR ÇÖPLÜKTE DOĞMUŞ WEASLEY, QUAFFLE'I HEP ALIR İÇERİ, GALİBİYETİMİZİN GARANTİSİ..."

Ama Harry nihayet onu görmüştü: Pır pır kanat çırpan minik Altın Snitch, Slytherin tarafında, yerden birkaç metre yüksekte geziniyordu.

Harry dalışa geçti...

Birkaç saniye sonra, Malfoy da süpürgesinin üzerine yatmış, yeşil ve gümüş renkli bulanık bir leke halinde Harry'nin solunda hızla gidiyordu.

Snitch, kale direklerinden birinin ayağının dibini yalayarak geçti ve tribünlerin öbür ucuna doğru fırladı; bu yön değişikliği Malfoy'a yaradı, şimdi o, Snitch'e daha yakındı; Harry Ateşoku'nu döndürdü, artık Malfoy'la kafa kafayaydılar...

Yerden anca bir metre kadar yukarıda giden Harry, sağ elini süpürgesinden çekip Snitch'e doğru uzandı... sağında, Malfoy da aynını yaptı; uzanıyor, yakalamaya çalışıyordu...

Her şey nefes kesici, çılgın, rüzgârlı iki saniye içinde olup bitti - Harry'nin parmakları minicik, debelenen topun üzerine kapandı- Malfoy'un tırnakları umutsuzca Harry'nin elinin üstünü tırmaladı - Harry süpürgesini yukarı doğru çekip dalıştan çıktı, debelenen top avcunun içindeydi; Gryffindor taraftarlarından takdir çığlıkları yükseldi...

Kurtulmuşlardı, Ron'un o sayıları yemesinin hiçbir önemi kalmamıştı, Gryffindor kazandığı için kimse onları hatırlamayacaktı -

BAM.

Belinin tam ortasına bir Bludger gelen Harry, öne fırlayıp süpürgesinden düştü. Neyse ki, Snitch'i yakalamak için çok alçağa dalışa geçtiğinden yerden sadece bir buçuk-iki metre kadar yüksekteydi, ama yine de donmuş sahaya sırtüstü düştüğünde sersemledi. Madam Hooch'un tiz düdüğünü duydu; tribünlerden

yükselen ıslıklar, öfkeli bağırışlar ve yuhalamalar, derken pat diye bir ses ve Angelina'nın kendinden geçmiş sesi.

"İyi misin?"

"Tabii ki iyiyim," dedi Harry tatsız tatsız, Angelina'nın elini tutup, onun kendisini ayağa kaldırmasına izin vererek. Madam Hooch hızla, yukarıda gezinen bir Slytherin oyuncusuna doğru gidiyordu, ama Harry bu açıdan onun kim olduğunu çıkaramıyordu.

"Şu Crabbe serserisiydi," dedi Angelina kızgın kızgın, "Snitch'i aldığını görür görmez Bludger'ı üzerine gönderdi - ama kazandık, Harry, kazandık!"

Harry arkasında birinin burnundan soluduğunu duydu ve Snitch'i hâlâ sıkı sıkı elinde tutarak döndü: Draco Malfoy yakına inmişti. Hiddetten suratı bembeyaz kesilmiş olmasına karşın, hâlâ alaylı alaylı gülmeyi becerebiliyordu.

"Demek Weasley'nin kellesini kurtardın, ha?" dedi Harry'ye. "Daha kötü Tutucu görmedim hiç... ne de olsa bir çöplükte doğmuş... şarkı sözlerimi beğendin mi, Potter?"

Harry cevap vermedi. Arkasını döndü, takım arkadaşları tek tek yere inmeye başlamıştı, çığlıklar atıyor, havayı yumrukluyorlardı. Ron hariç. O, kale direklerinin orada süpürgesinden inmiş, görünüşe göre tek başına ağır ağır soyunma odasına gidiyordu.

"Birkaç dize daha yazmak istemiştik!" diye seslendi Malfoy, Katie ve Alicia Harry'yi kucaklarken. "Ama şişman ve çirkinle kafiyeli bir şey bulamadık -annesi hakkında da bir şeyler olsun diyorduk da-"

"Şuna bak, kedi uzanamadığı ciğere pis dermiş" dedi Angelina, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle Malfoy'a bakarak.

"- '*İşe yaramaz zavallı*'yla giden bir şey de bulamadık -babası için hani-"

Fred ve George, Malfoy'un neden bahsettiğinin farkına varmışlardı. Tam Harry'nin elini sıkıyorlardı ki, kaskatı kesildiler, dönüp Malfoy'a baktılar.

"Boşverin!" dedi Angelina hemen, Fred'i kolundan tutarak. "Boşver, Fred, bırak bağırsın, yenildi diye böyle kızgın, kendini beğenmiş küçük -"

"- ama Weasley'leri seviyorsun sen, değil mi, Potter?" dedi Malfoy, alaylı alaylı. "Tatillerini falan onlarla geçiriyorsun, değil mi? Pis kokularına nasıl katlanabiliyorsun anlamıyorum, ama herhalde Muggle'lar tarafından yetiştirilince, Weasley'lerin ağılı bile fena gelmiyordur insana -"

Harry, George'u sıkı sıkı tuttu. Bu arada, Angelina, Alicia ve Katie hep birlikte, Fred'in Malfoy'un üzerine atlamasını güç bela engelliyorlar, Malfoy ise kahkahalarla gülüyordu. Harry, Madam Hooch'a bakındı, ama o hâlâ kurala aykırı Bludger saldırısından dolayı Crabbe'yi haşlamakla meşguldü.

"Ya da belki," dedi Malfoy, geri giderken pis pis sırıtıp, "kendi annenin evinin nasıl koktuğunu hatırlayabiliyorsundur, Potter, belki Weasley'lerin leş gibi evi de sana o kokuyu hatırlatıyordur -"

Harry, George'u bıraktığının farkına bile varmadı; tek bildiği, bir saniye sonra ikisinin de Malfoy'un üzerine doğru koştuğuydu. Bütün öğretmenlerin izlediğini tamamen unutmuştu: Tek istediği, Malfoy'un canını yakabildiğince yakmaktı; asasını çekecek vakti bile olmadığından, Snitch'i tutan yumruğunu var gücüyle Malfoy'un midesine indirdi -

"Harry! HARRY! GEORGE! HAYIR!"

Çığlık çığlığa bağıran kızların seslerini duyabiliyordu; Malfoy'un feryadını, George'un küfürler savurduğunu, bir düdüğün öttüğünü ve etrafındaki kalabalığın böğürdüğünü de; ama hiçbiri umrunda değildi. Civardaki biri "Impedimenta!" diye bağırana ve Harry büyünün gücüyle sırtüstü devrilene kadar, Malfoy'un vurabildiği her yerine vurmaya çalışmaktan vazgeçmedi.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye bağırdı Madam Hooch, Harry ayağa fırlarken. Anlaşılan Engelleme Büyüsü'nü yapan oydu; bir elinde düdüğü, diğerindeyse asası vardı; süpürgesi ise birkaç metre ötede terk edilmiş halde duruyordu. Malfoy yerde iki büklüm yatıyor, inleyip sızlıyor, burnundan kan geliyordu; George'un dudağı şişmişti;

Fred hâlâ üç Kovalayıcı'dan kurtulmak için debeleniyordu, Crabbe ise arkada durmuş kıs kıs gülüyordu. "Böyle rezillik görmedim - hemen şatoya, ikiniz de, doğruca bina başkanınızın odasına! Yürüyün! Hemen!"

Harry ve George soluk soluğa yürümeye başladılar, birbirlerine tek kelime bile etmediler. Kalabalığın uğultusu ve yuhalamaları giderek uzaklaştı, Giriş Salonu'ndan içeri adım attıktan sonra ise artık kulaklarına kendi ayak seslerinden başka ses gelmez oldu. Harry, Malfoy'un çenesine vurarak berelediği sağ yumruğunun içinde bir şeyin hâlâ debelendiğinin farkına vardı. Başını indirip baktığında, Snitch'in gümüş kanatlarının parmaklarının arasından çıkmış, kurtulmak için var gücüyle mücadele ettiğini gördü.

Daha odasının kapısına varmamışlardı ki, Profesör McGonagall koridorda onlara yetişti. Bir Gryffindor atkısı takmıştı, ama sinirden mosmor bir yüzle onlara doğru yürürken, titreyen elleriyle atkıyı boynundan koparırcasına çekip çıkardı.

"İçeri!" dedi hiddetle, kapıyı göstererek. Harry ve George içeri girdiler. Profesör McGonagall masasının arkasına geçti ve onlara döndü, Gryffindor atkısını yere fırlatırken sinirden titriyordu.

"Ee?" dedi. "Ömrümde böyle utanç verici şey görmedim. Bire iki! Ne diyeceksiniz bakalım?"

"Malfoy bizi kışkırttı," dedi Harry, gergin gergin.

"Kışkırttı mı?" diye bağırdı Profesör McGonagall. Masasına öyle bir yumruk indirdi ki, ekose teneke kutu yana doğru kayıp yere düştü ve patladı, her tarafa Zencefilli Kelerler saçıldı. "Yenilmişti, değil mi? Tabii sizi kışkırtmak isteyecek! Peki, ne söyledi de siz ikiniz kalkıp -"

"Annemle babama hakaret etti," diye homurdandı George. "Harry'nin annesine de."

"Ama bu işi çözmeyi Madam Hooch'a bırakacağınıza, ikiniz bir Muggle düellosu sunmaya karar verdiniz, öyle mi?" diye kükredi Profesör McGonagall. "Farkında mısınız ne -?"

"Ehem, ehem." Harry ve George hızla arkalarına döndüler. Dolores Umbridge, iri bir kurbağaya adamakıllı benzemesine sebep olan

yeşil tüvit bir pelerin giymiş, kapı ağzında duruyordu. Yüzünde, Harry'nin, eli kulağındaki bir ıstırabın habercisi olarak görmeye alıştığı o korkunç, uğursuz, mide bulandırıcı gülümseme vardı.

"Yardım edebilir miyim, Profesör McGonagall?" diye sordu Profesör Umbridge, en zehirli tatlı sesiyle.

McGonagall'ın yüzüne kan hücum etti.

"Yardım mı?" diye tekrarladı, sinirli sinirli. "Yardım'dan neyi kastediyorsunuz?"

Profesör Umbridge biraz daha içeri girdi, yüzünde hâlâ o mide bulandırıcı gülümseme vardı.

"Biraz daha otoriteye şükran duyabilirsiniz diye düşünmüştüm de."

Profesör McGonagall'ın burun deliklerinden kıvılcımlar çıksa Harry şaşırmazdı.

"Yanlış düşünmüşsünüz," dedi McGonagall, Umbridge'e arkasını dönerek.

"Şimdi, siz ikiniz beni iyi dinleyin. Malfoy'un sizi nasıl kışkırttığı umrumda değil, ailenizin var olan bütün üyelerine hakaret etmiş olsa da umrumda değil, davranışınız iğrençti, ikinize de bir haftalık ceza veriyorum! Bana öyle bakma, Potter, hak ettin bunu! Ve ikinizden biri bir daha -"

"Ehem, ehem."

Profesör McGonagall ya sabır dercesine gözlerini yumup yeniden Profesör Umbridge'e döndü.

"Evet?"

"Bence cezaya bırakılmaktan daha fazlasını hak ediyorlar" dedi Umbridge, gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı.

Profesör McGonagall'ın gözleri birden açıldı.

"Ama maalesef" dedi, o da gülümsemeye çalışıp bunun sonucunda da çenesi kilitlenmiş gibi görünerek, "önemli olan benim ne düşündüğüm, çünkü benim binamdalar, Dolores."

"Aslına bakarsan, Minerva," diye sahte sahte gülümsedi Profesör Umbridge, "sanırım senin de göreceğin gibi, benim ne düşündüğüm önemli. Neredeydi bu? Cornelius az önce gönderdi... daha doğrusu," el çantasını karıştırırken sahte küçük bir kahkaha attı, "Bakan az önce gönderdi... hah, evet..."

Çantasından bir parşömen parçası çıkardı, açtı, boğazını titizlikle temizledi ve okumaya başladı.

"Ehem, ehem... '*Yirmi Beş Numaralı Eğitim Kararnamesi...*' “

"Ne, bir tane daha mı?!" diye patladı Profesör McGonagall.

"Evet, öyle," dedi Umbridge, hâlâ gülümseyerek. "Aslında, Minerva, yeni bir eklemeye ihtiyacımız olduğunu görmemi sağlayan sen oldun... Ben Gryffindor Quidditch Takımı'nın yeniden kurulmasına izin vermek istemediğimde beni nasıl çiğnediğini hatırlıyor musun? Meseleyi nasıl Dumbledore'a götürdüğünü, onun da takımın oynamasına izin verilmesi konusunda ısrar ettiğini? Eh, böyle bir şeye izin veremezdim. Hemen Bakan'la temas kurdum, kendisi de Yüksek Müfettiş'in öğrencileri ayrıcalıklardan mahrum bırakma yetkisi olması gerektiği konusunda bana katıldı. Yoksa müfettiş -yani ben- sıradan öğretmenlerden daha az yetkiye sahip olurdu! Ve şimdi görüyorsun, değil mi, Minerva, Gryffindor takımının yeniden kurulmasını önlemeye çalışmakta ne kadar da haklıymışım. Felaket sinirliler... neyse, yeni kararnameyi okuyordum... ehem, ehem...

Yüksek Müfettiş bundan böyle Hogwarts öğrencilerinin cezalandırılmaları, izinleri ve ayrıcalıklarının kaldırılması üzerinde en üst düzeyde yetkiye ve diğer öğretmenlerce verilmiş cezaları, izinleri ve ayrıcalıkların kaldırılma emrini değiştirme gücüne sahiptir.

Ýmza

Cornelius Fudge

Sihir Bakanı, Birinci Sınıf Merlin Nişanı, vesaire, vesaire.

Yüzünde yine o gülümsemeyle, parşömeni rulo yapıp el çantasına koydu.

"Evet... sanırım bu ikisine bir daha Quidditch oynamayı yasaklamak zorundayım," dedi, bir Harry'ye, bir George'a bakarak.

Harry, Snitch'in avcunun içinde çılgınca kanat çırptığını hissetti.

"Oynamamızı yasaklamak mı?" dedi, sesi tuhaf bir şekilde uzaktan geliyor gibiydi. "Bir daha... hiç?"

"Evet, Mr. Potter, ömür boyu yasak işimizi görür sanırım," dedi Umbridge. Harry'nin onun dediklerini anlamaya çabalamasını izlerken ağzı iyiden iyiye kulaklarına vardı. "Sizin de, buradaki Mr. Weasley'nin de. Ve sanırım işi sağlama almak için, bu delikanlının ikizinin de durdurulması gerekiyor - takım arkadaşları onu engellemeseydi, eminim o da Mr. Malfoy'a saldıracaktı. Süpürgelerine de el koyulmasını isteyeceğim tabii; yasağımın delinmemesini garantiye almak için onları odamda tutacağım. Ama insafsız da değilim, Profesör McGonagall," diye devam etti, buzdan oyulmuş bir heykel gibi kaskatı durmuş, ona dik dik bakan Profesör McGonagall'a dönerek. "Takımın geri kalanı oynamaya devam edebilir, onlarda şiddet belirtisi görmedim. Eh... size iyi günler dilerim."

Ve yüzünde katıksız bir tatmin ifadesiyle odadan çıkıp, arkasında dehşet dolu bir sessizlik bıraktı.

*****

"Oynamanız yasaklandı demek," dedi Angelina o akşam Ortak Salon'da, çökmüş halde. "Yasaklandı. Arayıcı yok, Vurucular yok... şimdi ne yapacağız ki biz?"

Ortalıkta hiç de maç kazanılmış gibi bir hava yoktu. Harry nereye baksa avutulamayacak kadar kederli ve kızgın yüzler görüyordu; takımın oyuncularıysa şöminenin etrafına çökmüşlerdi. Ron hariç. Maç bittiğinden beri kimse onu görmemişti.

"O kadar büyük haksızlık ki," dedi Alicia uyuşmuş gibi. "Yani, Crabbe'ye ve düdükten sonra gönderdiği Bludger'a ne oldu? Onun da oynamasını yasakladı mı?"

"Hayır," dedi Ginny kederli kederli; o ve Hermione, Harry'nin iki yanında oturuyorlardı. "Sadece, aynı satırı defalarca yazma cezası almış, Montague akşam yemeğinde bunu anlatıp kahkahalarla gülüyordu."

"Ya hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen Fred'e de yasak koymasına ne demeli?!" dedi Alicia hiddetle, yumruğuyla dizini döverek.

"Bir şey yapmadımsa benim kabahatim değil," dedi.

Fred, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle, "siz üçünüz beni tutmasaydınız o küçük pisliği dayaktan pelteye çevirirdim."

Harry perişan halde, karanlık pencereye baktı. Kar yağıyordu. Gündüz yakaladığı Snitch şimdi Ortak Salon'da uçup duruyordu; insanlar onu hipnotize olmuş gibi izliyor, Crookshanks ise koltuktan koltuğa atlıyor, onu yakalamaya çalışıyordu.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Angelina, ağır ağır ayağa kalkarak. "Belki sabah kalkınca bir bakarım, bunların hepsi kötü bir rüyaymış... belki kalkıp bir bakarım ki, daha maçı bile oynamamışız..."

Az sonra Alicia ve Katie de onun arkasından gittiler. Fred ile George da bir süre sonra, yanlarından geçtikleri herkese ateş saçan gözlerle bakarak yatmaya gittiler, Ginny de onlardan sonra pek fazla oturmadı. Ateşin başında sadece Harry ile Hermione kalmıştı.

"Ron'u gördün mü?" diye sordu Hermione alçak sesle.

Harry başını iki yana salladı.

"Sanırım bizden kaçıyor," dedi Hermione. "Sence nerede -?"

Ama tam o anda arkalarındaki Şişman Hanım öne doğru savrularak bir gacırtı çıkardı ve Ron emekleyerek portre deliğinden içeri girdi. Fena halde solgun görünüyordu ve saçında kar vardı. Harry ile Hermione'yi görünce, apışıp kaldı.

"Neredeydin?" dedi Hermione kaygıyla, ayağa fırlayarak.

"Yürüyordum," diye mırıldandı Ron. Quidditch kıyafeti hâlâ üzerindeydi.

"Donmuş gibi görünüyorsun," dedi Hermione. "Gel, otur!"

Ron ateşin başına yürüyüp Harry'den en uzaktaki koltuğa gömüldü ve ona bakmadı. Çalıntı Snitch başlarının üstünde vızır vızır uçuyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Ron, gözlerini ayaklarından ayırmadan.

"Neden?" dedi Harry.

"Quidditch oynayabileceğimi sandığım için," dedi Ron. "Yarın ilk iş takımdan ayrılacağım."

"Ayrılırsan," dedi Harry ters ters, "takım sadece üç kişi kalır." Ron şaşırmış görününce, ekledi: "Ömür boyu Quidditch oynamama yasağına çarptırıldım. Fred'le George da öyle."

"Ne?" diye viyakladı Ron.

Hermione ona hikâyeyi baştan sona anlattı; bir daha anlatmayı Harry'nin yüreği kaldırmayacaktı. Hermione bitirdiğinde, Ron daha da üzüntülü bir hal almıştı.

"Hepsi benim suçum -"

"Malfoy'a yumruk atmama sen neden olmadın," dedi Harry kızgın kızgın.

"- Ben Quidditch'te bu kadar berbat olmasaydım -"

"- Onun bununla hiç ilgisi yok."

"- O şarkı sinirlerimi bozdu -"

"- Kim olsa sinirleri bozulurdu."

Hermione kalkıp tartışmadan uzağa, pencereye yürüdü ve camın önünde uçuşan kar tanelerini izlemeye başladı.

"Bak, kes artık, tamam mı?" diye patladı Harry. "Zaten durum yeterince kötü, bir de sen kalkıp her şey için kendini suçlama!"

Ron hiçbir şey demedi, öylece oturup cüppesinin ıslak eteklerine baktı. Bir süre sonra cansız bir sesle, "Bu, hayatımın en kötü günü," dedi.

"Aramıza hoşgeldin," dedi Harry acı acı.

"Eh," dedi Hermione, sesi biraz titreyerek. "Size ikinizin de neşesini yerine getirecek bir şey söyleyebilirim."

"Öyle mi?" dedi Harry şüphe dolu bir sesle.

"Evet," dedi Hermione. Kapkaranlık, üstü kar tutmuş pencereden döndü, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Hagrid dönmüş."

-

YİRMİNCİ BÖLÜM
HAGRID'İN HİKÂYESİ

Harry sandığından görünmezlik pelerinini ve Çapulcu Haritası'nı almak için koşarak erkekler yatakhanesine gitti; öyle çabuk davranmıştı ki, Hermione boynunda fular, ellerinde eldivenler ve başında kendi ördüğü yamru yumru cin şapkalarından biriyle koşarak kızlar yatakhanesinden geldiğinde, Ron'la ikisi beş dakikadır hazırdılar.

Ron sabırsızca "çık çık" derken, Hermione, "Eh, dışarısı soğuk!" diye kendini savundu.

Portre deliğinden emekleyerek çıktılar ve çabucak kendilerini pelerinle örttüler -Ron öyle boy atmıştı ki, ayakları görünmesin diye artık çömelmek zorunda kalıyordu-, sonra, yavaşça ve ihtiyatla hareket ederek, pek çok merdivenden indiler, arada durup haritada Filch ya da Mrs. Norris'in işaretlerini kontrol ettiler. Şansları vardı; Neredeyse Kafasız Nick'ten başkasına rastlamadılar. O da dalgın dalgın kayarak gidiyor ve "Kralımızsın Weasley"ye fena halde benzeyen bir şey mırıldanıyordu. Giriş Salonu'ndan çıt çıkarmadan geçerek, sessiz, karlı araziye çıktılar. İleride küçük, altın rengi ışıklı kareleri ve Hagrid'in bacasından kıvrıla kıvrıla çıkan dumanı görünce, Harry'nin kalbi deli gibi çarptı. Hızla yürümeye koyuldu, öbür ikisi de çarpa toslaya ardı sıra geliyordu. Kalınlaşan karı katır kutur çiğneyerek heyecanla ilerleyip sonunda ahşap ön kapıya vardılar. Harry yumruğunu kaldırıp kapıya üç kez vurunca, içeride bir köpek çılgınca havlamaya başladı.

"Hagrid, biziz!" diye seslendi Harry, anahtar deliğinden.

"Tahmin etmeliydim!" dedi boğuk bir ses.

Pelerinin altında birbirlerine sevinçle gülümsediler; Hagrid'in sesinden onun da memnun olduğunu anlayabiliyorlardı. "Daha eve

geleli üç saniye olmuş... çekil yolumdan, Fang... çekil dedim, seni uykucu köpek..."

Sürgü çekildi, kapı gıcırdayarak açıldı ve Hagrid'in başı aralıktan göründü.

Hermione çığlığı bastı.

Hagrid hemen, "Merlin'in sakalı, bağırıp durma öyle!" dedi, başlarının üstünden telaşla dışarı bakıyordu. "O pelerinin altındasınız, ha? Hadi, girin içeri, girin!"

"Özür dilerim!" dedi Hermione soluk soluğa, üçü Hagrid'in yanından zorla sığışıp eve girdiler ve Hagrid onları görsün diye pelerini çıkardılar. "Ben sadece - ah, Hagridl"

"Yok bir şey, yok bir şey!" dedi Hagrid telaşla, arkalarından kapıyı kapattı ve perdeleri çekmeye koştu; ama Hermione dehşet içinde ona bakmayı sürdürdü.

Hagrid'in saçı, pıhtılaşmış kandan keçeleşmişti. Sol gözü, mor ve siyah bir çürük kitlesinin ortasındaki şişkin bir çizgi halini almıştı. Yüzüyle ellerinde, bir kısmı halen kanayan birçok kesik vardı ve öyle dikkatli yürüyordu ki, Harry hemen kaburgalarında kırık olduğundan şüphelendi. Eve henüz geldiği belliydi; kalın, siyah bir seyahat pelerini bir iskemlenin arkasında duruyordu, birkaç küçük çocuğu taşıyacak büyüklükte bir kumanya torbası kapının iç tarafındaki duvara dayanmıştı. Normal bir adamın iki katı cüssede olan Hagrid topallayarak şömineye gitmiş, ateşe bakır bir çaydanlık koyuyordu.

"Ne oldu sana?" diye sordu Harry, Fang etraflarında dans edercesine dönüp hepsinin yüzünü yalamaya çalışırken.

"Dedim işte sana, yok bir şey," dedi Hagrid kararlı bir şekilde. "Bir fincan ister misiniz?"

"Bırak şimdi," dedi Ron, "berbat haldesin!"

"Diyorum size, iyiyim ben," dedi Hagrid. Doğruldu, onlara dönüp gülmeye çalışınca da yüzünü buruşturdu. "Vay canına, sizin üçünüzü tekrar görmek ne güzel - yaz tatiliniz iyi geçti mi bari?"

"Hagrid, saldırıya uğramışsın sen!" dedi Ron.

Hagrid inatla, "Son kez söylüyorum, yok bir şey!" dedi.

Ron, "İçimizden biri yüzü bir kilo kıymaya dönmüş halde gelse, yok bir şey der miydin?" diye sordu.

"Gidip Madam Pomfrey'yi görmelisin, Hagrid," dedi Hermione endişeyle, "o kesiklerden bazıları çok kötü görünüyor."

"Ben ilgileniyorum, tamam mı?" dedi Hagrid, konuyu kapatmak istercesine.

Kulübesinin ortasında duran muazzam tahta masaya doğru yürüdü, üzerindeki kurulama bezini hızla çekti. Altında normal araba lastiğinden biraz daha büyük, çiğ, kanlı, yeşilimsi bir biftek vardı.

"Onu yemeyeceksin, değil mi, Hagrid?" dedi Ron, yakından bakmak için eğilerek. "Zehirli gibi görünüyor."

"Öyle görünecek tabii, ejderha eti bu," dedi Hagrid. "Hem onu yemek için almadım."

Bifteği aldı, yüzünün sol tarafına yapıştırdı. Memnuniyet dolu hafif bir inilti çıkarırken, biftekten sakalına doğru yeşilimsi kan aktı.

"Hah şöyle, bu daha iyi. Sızlamasını azaltıyor, anlarsınız ya."

"Pekâlâ, bize neler olup bittiğini söyleyecek misin?" diye sordu Harry.

"Olmaz, Harry. Çok gizli. Size bunu söylersem, işimi kaybederim."

Hermione usulca, "Devler seni dövdü mü, Hagrid?" diye sordu.

Hagrid'in ejderha bifteğini tutan parmakları kaydı, et de kayarak şap diye göğsüne indi.

"Devler mi?" dedi Hagrid, bifteği kemerine varmadan yakalayıp yine yüzüne yapıştırarak, "devlerden söz eden kim? Siz kiminle konuştunuz bakayım? Size kim benim -kim dedi ki ben- ha?"

Hermione özür dilercesine, "Tahmin ettik," dedi.

"Tahmin ettiniz, öyle mi?" dedi Hagrid, bifteğin arkasında saklanmış olmayan gözüyle ona dik dik bakarak.

"E yani... çok belliydi," dedi Ron. Harry de evet anlamında başını salladı.

Hagrid onlara gözlerinden ateş saçarak baktı, sonra "hıh" dedi, bifteği yeniden masanın üstüne attı ve artık fokurdamakta olan çaydanlığa yürüdü.

"Hiç sizin üçünüz gibi çok bilmiş çocuklar görmedim," diye mırıldandı, kovadan farksız üç kupaya kaynar su boşaltarak. "İltifat ediyorum sanmayın ha. Bazısı, başkasının işine burnunu sokmak der buna. İşgüzarlık der."

Ama sakalı hafifçe seğiriyordu.

"Demek devlere bakmaya gittin?" dedi Harry, masaya otururken sırıtarak.

Hagrid hepsinin önüne çay koydu, oturdu, yeniden bifteğini alıp yüzüne yapıştırdı.

"Evet, tamam," diye homurdandı. "Gittim."

"Peki, onları buldun mu?" dedi Hermione, alçak sesle.

"Eh, bulması o kadar da zor değil doğrusu," dedi Hagrid. "Bayağı büyükler hani."

"Neredeler?" dedi Ron.

Hagrid, hiç aydınlatıcı olmayan bir şekilde, "Dağlarda," dedi.

"Peki öyleyse Muggle'lar niye -?"

"Görüyorlar," dedi Hagrid, karanlık bir edayla. "Ama görenlerin de ölümleri hep dağ kazalarına yoruluyor, değil mi?"

Çürüğün büyük kısmını kaplayacak şekilde, bifteği biraz ayarladı.

"Hadi, Hagrid, bize ne işler çevirdiğini anlat!" dedi Ron. "Sen devlerin saldırısına uğrayışını anlatırsan, Harry de sana Ruh Emiciler'in saldırısına uğrayışını anlatır-"

Kupasını ağzına götürmüş olan Hagrid az kalsın tıkanıyordu, aynı zamanda bifteğini de düşürdü. O öksürür tıksırırken masanın üstüne bol miktarda tükürük, çay ve ejderha kanı püskürdü, biftek de yumuşak bir şap sesiyle yere kaydı.

"Ne demekmiş Ruh Emici saldırısına uğramak?" diye böğürdü Hagrid.

"Haberin yok muydu?" dedi Hermione, kocaman açılmış gözlerle.

"Ben gittim gideli ne oldu ne bitti, hiç bilmiyorum. Gizli görevdeydik herhalde. Baykuşlar ardımdan her yere gelsin istemedim - kahrolası Ruh Emiciler! Ciddi değilsiniz, değil mi?"

"Ciddiyim, Little Whinging'de ortaya çıktılar, kuzenimle bana saldırdılar, sonra Sihir Bakanlığı beni okuldan attı -"

"NE?"

"- ben de bir duruşmaya gitmek zorunda kaldım falan, ama önce bize devleri anlat."

"Okuldan mı atıldın?"

"Sen bana yazı nasıl geçirdiğini anlat, ben de sana ben ne yaptım, onu anlatayım."

Hagrid, açık olan tek gözüyle dik dik ona baktı. Harry de aynı şekilde karşılık verdi, yüzünde masum bir kararlılık ifadesi vardı.

"Öf, tamam," dedi Hagrid, boyun eğmiş bir sesle.

Eğildi ve ejderha bifteğini Fang'in ağzından çekiştirdi.

"Ah, Hagrid, sakın, hiç hijyenik -" diye başladı Hermione, ama Hagrid eti şişmiş gözüne yapıştırmıştı bile.

Güçlenmek için bir yudum çay daha içti, sonra, "Eh işte, ders yılı sona erer ermez yola koyulduk -" dedi.

"Demek Madam Maxime de seninle geldi, öyle mi?" diye araya sokuşturdu Hermione.

"Ya, geldi," dedi Hagrid. Yüzünün sakalla ya da yeşil biftekle kapanmamış birkaç santimlik bölümünde yumuşak bir ifade belirdi.

"Evet, sadece ikimiz. Bak, size şunu söyleyeyim: Zorluktan hiç yılmıyor, Olympe. Yani, güzel, şık bir kadın, ben de nereye gittiğimizi bildiğim için, acaba dedim kayalara tırmanıp mağaralarda uyumaya ne diyecek? Ama hiç yakınmadı, bir kere bile."

"Nereye gideceğinizi biliyor muydunuz?" diye sordu Harry. "Devlerin nerede olduğunu biliyor muydunuz?"

"Eh, Dumbledore biliyordu, bize de söyledi," dedi Hagrid.

"Saklanıyorlar mı?" diye sordu Ron. "Bulundukları yer bir sır mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Hagrid, uzun ve kabarık saçlı başını sallayarak. "Aslında büyücülerin çoğu onların nerede olduğuna aldırmaz, uzakta olsunlar yeter. Ama oldukları yere ulaşmak çok zor, en azından insanlar için, bu yüzden de Dumbledore'un talimatına ihtiyacımız vardı. Oraya gitmek bir ay kadar vaktimizi aldı -"

"Bir ay mı?" dedi Ron, sanki böylesine gülünç uzunlukta bir seyahat hiç duymamış gibi. "Ama - niye bir Anahtar falan kullanmadınız?"

Gözlerini kısıp Ron'a bakarken Hagrid'in açıktaki gözünde tuhaf bir ifade belirdi; adeta ona acırmış gibiydi.

"Gözleniyorduk, Ron," dedi, boğuk bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlamıyorsun," dedi Hagrid. "Bakanlık'ın gözü Dumbledore'un üstünde ve onunla birlikte olduğunu düşündükleri herkesin ve -"

"Bunu biliyoruz," dedi Harry hemen, Hagrid hikâyesinin geri kalanını bir an önce anlatsın istiyordu, "Bakanlık'ın Dumbledore'u gözlediğini biliyoruz -"

"Yani oraya gitmek için sihir kullanamadınız, öyle mi?" diye sordu Ron, hayret içinde, "baştan sona Muggle gibi hareket etmek zorunda mı kaldınız?"

"Eh, baştan sona sayılmaz," dedi Hagrid, ser verip sır vermez bir edayla. "Dikkatli davranmak zorunda kaldık, çünkü Olympe'yle ben, biraz göze batıyoruz -"

Ron, gülmemek için kendini zor tutarak telaşla çayından bir yudum aldı.

"- yani bizi izlemek zor iş değildi. Birlikte tatile çıkmış süsü veriyorduk, onun için Fransa'ya gittik, Olympe'nin okulunun olduğu yere gidiyormuş gibi yaptık, çünkü Bakanlık'tan birinin bizi izlediğini biliyorduk. Ağırdan almamız gerekti, çünkü sihir kullanmamam gerekiyor ve Bakanlık'ın da bizi enselemek için bahane aradığını biliyorduk. Ama peşimizdeki salağı Dicon civarında ekmeyi başardık ve -"

"Ooo, Dijon mu?" dedi Hermione heyecanla. "Ben de tatilde oraya gitmiştim, peki şeyi gördün mü -?"

Ron'un yüzündeki bakışı görünce sustu.

"Ondan sonra biraz sihir kullanmayı göze alabildik, kötü bir yolculuk değildi. Polonya sınırında kaçık iki ihtiyar ifrite rastladık, benim de Minsk'teki bir birahanede bir vampirle ufak bir anlaşmazlığım oldu ama, bunları saymazsak, daha iyisi olamazdı yani.

"Sonra gideceğimiz yere vardık, dağlarda yürümeye başladık, onların izini arıyorduk...”

"Onlara yaklaşınca sihir kullanmayı da bırakmak zorunda kaldık. Bir defa büyücüleri sevmiyorlar, daha birinci dakkadan onları kızdırmak istemiyorduk; ayrıca Dumbledore bizi, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen devlerin falan peşini kesin bırakmaz diye uyarmıştı. Onlara çoktan bir haberci yollamış olması çok büyük ihtimal, dedi. Onlara yaklaştığınızda çok tedbirli olun, dikkati üstünüze çekmemeye çalışın, dedi, yakınlarda Ölüm Yiyenler varsa diye,"

Hagrid koca bir yudum çay içmek için ara verdi.

"Devam etsene!" dedi Harry sabırsızlıkla.

"Bulduk onları," dedi Hagrid lafı dolaştırmadan. "Bir gece bir tepeyi aştık, baktık ordalar, altımızda öyle yayılmışlar. Koskoca gölgelerin altında küçük ateşler yanıyor... sanki gözümüzün önünde dağın parçaları hareket ediyordu."

"Ne kadar büyükler?" diye sordu Ron, çok alçak sesle.

"Altı metre kadar," dedi Hagrid kayıtsızca. "İyice iri olanları yedi buçuk metre vardır sağlam."

"Peki, kaç tane vardı orada?" diye sordu Harry.

"Sanırım yetmiş ya da seksen tane," dedi Hagrid.

"Hepsi o kadar mı?" dedi Hermione.

"Evet," dedi Hagrid hüzünle. "Seksen tane kalmış, oysa bir zamanlar ne çoktular, dünyanın dört yanından, yüzden fazla değişik kabile. Ama ne zamandır nesilleri tükenmeye yüz tutmuştu. Büyücüler de bir kısmını öldürdü tabii, ama en çok birbirlerini öldürdüler ve şimdi daha da hızla tükeniyorlar. Böyle bir arada yaşamak için yaratılmamışlar ki. Dumbledore, bizim kabahatimiz, diyor, onları gitmeye ve bizden çok uzakta yaşamaya zorlayan biz büyücülermişiz, onların da kendilerini korumak için birbirlerine dört elle tutunmaktan başka çareleri kalmamış."

"Ee," dedi Harry, "onları gördünüz, sonra n'oldu?"

"Eh, sabaha kadar bekledik, yani karanlıkta sinsi sinsi yaklaşmayalım dedik, kendi güvenliğimiz için," dedi Hagrid. "Sabah üç gibi, oturdukları yerde uyuyakaldılar. Biz uyumaya cesaret edemedik. Hem uyanır da olduğumuz yere gelebilirler diye, hem de acayip horluyorlardı. Sabaha karşı horultuları bir çığa yol açtı.

"Neyse, sonunda gün ışıyınca onları görmeye gittik."

"Yani, öylece mi?" dedi Ron, küçük dilini yutacakmış gibi. "Öylece kalkıp bir dev kampına mı yürüdünüz?"

"Eh, Dumbledore bize nasıl yapacağımızı söylediydi," dedi Hagrid. "Gurg'a armağanlar verin, saygı gösterin, falan dedi."

"Neye armağanlar verin?" diye sordu Harry.

"Ha, Gurg'a - reis demek."

"Hangisinin Gurg olduğunu nereden anladınız?" diye sordu Ron.

Hagrid keyifli keyifli homurdandı.

"Zor bir tarafı yok," dedi. "En büyükleri, en çirkinleri, en tembelleri oydu. Orda oturmuş, başkaları yemek getirsin diye bekliyordu. Ölü keçi falan. Adı Karkus. Bana sorarsan yedi-yedi buçuk metre vardı, hem de iki erkek fil ağırlığında. Derisi de gergedan derisi gibi kalın."

"Ve siz öylece gidip ona çıktınız ha?" dedi Hermione, soluğu kesilmiş halde.

"Aslında... indik, çünkü aşağıda vadide yatıyordu. Dört tane bayağı yüksek dağın ortasındaki çukurdaydılar, anladınız mı, bir dağ gölünün yanında; Karkus da gölün yanına yatmış, ötekilere kükreyip duruyordu, onu ve karısını beslesinler diye. Olympe'yle ben dağın yamacından indik -"

Kulaklarına inanamayan Ron, "Ama sizi görür görmez öldürmeye kalkmadılar mı?" diye sordu.

"Bazısının aklında bu vardı kesin," dedi Hagrid, omuz silkerek, "ama biz Dumbledore'un dediğini yaptık; armağanınızı yukarı kaldırın, gözünüzü Gurg'a dikin, ötekileri görmezden gelin, demişti. Biz de öyle yaptık. Geri kalanı sus pus oldu, biz geçerken seyrettiler, biz de dosdoğru Karkus'un ayaklarının dibine gittik, eğilip selam verdik, armağanımızı onun önüne koyduk."

"Bir deve ne verilir ki?" diye sordu Ron hevesle. "Yiyecek mi?"

"Yoo, yiyeceğini kendi pek güzel buluyor," dedi Hagrid. "Biz ona sihir götürdük. Devler sihri sever; bizim onlara karşı kullanmamızı sevmezler bir tek. Neyse, o ilk gün ona bir dal Gubraithia ateşi verdik."

Hermione yavaşça, "Ooo!" dedi, ama Harry ve Ron afal afal kaşlarını çattılar.

"Ne dalı -?"

"Sönmeyen ateş," dedi Hermione asabice, "bu vakte kadar öğrenmiş olmanız gerekirdi. Profesör Flitwick derste hiç değilse iki kez bahsetmiştir!"

Ron'un cevap vermesine fırsat kalmadan, Hagrid hemen, "Eh, neyse," diye araya girdi. "Dumbledore bu dalı sonsuza kadar yansın

diye büyülemişti, ki her büyücü de yapamaz ha, ben de onu karın üstüne, Karkus'un ayakları dibine koydum. Dedim ki: '*Devlerin Gurg'una, Albus Dumbledore'dan bir armağan, saygı ve selamlarını gönderiyor.*' "

Harry merakla, "Ya Karkus ne dedi?" diye sordu.

"Hiç," dedi Hagrid. "İngilizce bilmiyor."

"Şaka ediyorsun!"

"Bir şey fark etmedi," dedi Hagrid, kılını kıpırdatmadan. "Dumbledore bizi buna karşı uyarmıştı. Neyse ki Karkus'un biraz kafası çalışıyormuş, seslenip bizim dili bilenlerden iki dev çağırdı, onlar da bize çevirmenlik yaptı."

"Peki ya armağanı beğendi mi?" diye sordu Ron.

"Tabii ya, ne olduğunu anladıklarında acayip sükse yaptı," dedi Hagrid. Ejderha bifteğini ters çevirip soğuk tarafını şişmiş gözüne bastırdı. "Çok hoşuna gitti. Sonra ben dedim ki: '*Albus Dumbledore'un Gurg'dan bir ricası var: Habercisi yarın başka bir armağanla geldiğinde, onunla konuşmasını istiyor.*' "

"Niye onlarla o gün konuşmuyormuşsun?" diye sordu Hermione.

"Dumbledore bize işi ağırdan almamızı söyledi," dedi Hagrid. "Görsünler ki, sözlerimizi tutuyoruz. Yarın başka bir armağanla geleceğiz; ve sonra sahiden başka armağanla geliyoruz - iyi izlenim meselesi, anlarsınız ya. Hem onlara ilk armağanı deneyip sahiden iyi bir şey mi olduğunu anlasınlar diye zaman vermiş oluyorsun. Anlasınlar ki, yenisi için heveslensinler. Zaten Karkus gibi devler - onlara fazla bilgi verecek olursan seni öldürüverirler, hani sırf işi basitleştirmek için. Biz de ayaklarının altından çekildik, gidip kendimize geceyi geçirecek güzel, küçük bir mağara bulduk ve ertesi sabah da geri döndük; bir baktık, Karkus bu sefer oturmuş, hevesli hevesli bizi bekliyor."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Haa, tabii. Önce ona güzel bir savaş miğferi verdik -cincüce yapımı, asla bozulmaz ha- sonra da oturup konuştuk."

"Ne dedi?"

"Pek bir şey demedi," diye cevap verdi Hagrid. "Daha çok, dinledi. Ama iyi işaretler vardı. Dumbledore'un adını duymuş, Britanya'daki son devlerin öldürülmesine karşı çıktığını duymuş. Karkus, Dumbledore'un söyleyecekleriyle bayağı ilgileniyor gibiydi. Diğerlerinden birkaçı da toplandı, dinlediler; özellikle biraz İngilizcesi olanlar. O gün ayrıldığımızda umutluyduk. Ertesi sabah bir başka armağanla gelme sözü verdik.

"Ama o gece işler çığrından çıktı."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Ron hemen.

"Eh, işte demiştim ya, bu devler bir arada yaşamak için yaratılmamış," dedi Hagrid hüzünlü hüzünlü. "Yani, en azından böyle büyük gruplar halinde. Kendilerine engel olamıyorlar. Birkaç haftada bir, birbirlerini öldürmekten beter ediyorlar. Erkekler erkeklerle kavga ediyor, kadınlar kadınlarla; eski kabilelerden kalanlar birbirleriyle kavga ediyor; bir de yemek için, en iyi ateşler ve uyuma yerleri için didişmeleri var. Oysa, ırklarının ortadan kalkmak üzere olduğuna bakınca, birbirlerine bulaşmazlar herhalde dersin ama..."

Hagrid derin derin içini çekti.

"O gece bir kavga koptu. Biz mağaramızın ağzından gördük; aşağı, vadiye bakıyorduk. Saatlerce sürdü, ne kadar gürültü yaptıklarına inanamazsınız. Güneş çıktığında kar kıpkırmızı olmuştu ve onun başı gölün dibinde yatıyordu."

Hermione soluğunu tuttu. "Kimin başı?"

"Karkus'un," dedi Hagrid, kederli kederli. "Yeni bir Gurg vardı, Golgomath." Derin derin içini çekti. "Eh, ilkiyle dostça temas kurduktan iki gün sonra yeni bir Gurg hesapta yoktu tabii. Hem de içimizde tuhaf bir his vardı, sanki Golgomath bizi dinlemeye pek hevesli olmayacakmış gibi, ama denemek zorundaydık."

Ron kulaklarına inanamayarak, "Onunla konuşmaya gittiniz, ha?" diye sordu. "Başka bir devin başını kopardığını gördükten sonra mı?"

"Tabii ki gittik," dedi Hagrid, "onca yolu iki günde pes etmek için mi aşmıştık yani?! İndik aşağı, elimizde de Karkus'a vermeye niyetlenmiş olduğumuz yeni hediye.

"Daha ağzımı açmadan bu işin yürümeyeceğini anladım. Orda oturmuş, başına Karkus'un miğferini takmış, biz yaklaşırken pis pis gülüyordu. Koskocaman bir şeydi, oradakilerin en büyüklerinden biri. Siyah saçlar, aynı renk dişler, kemiklerden bir kolye. Bazıları da insan kemiğine benziyordu, ha. Eh, denedim yani -ona koca bir ejderha derisi rulosu uzattım- dedim ki: '*Devlerin Gurg'una bir armağan -*' Daha neye uğradığımı anlamadan havada baş aşağı sarkıyordum, adamlarından ikisi beni yakalamıştı."

Hermione ellerini ağzına götürdü.

"Bundan nasıl kurtuldun, peki?" diye sordu Harry.

"Olympe orda olmasa biraz zor kurtulurdum," dedi Hagrid. "Asasını çıkardığı gibi, gördüğüm en hızlı büyülerden birini yaptı. Muhteşemdi, ha. Beni tutan iki devin gözlerinin içine Conjunctivitus laneti yaptı, anında bıraktılar - ama başımız da belaya girmişti, çünkü onlara karşı sihir kullanmıştık, devlerin büyücülerden nefret etmesinin sebebi de budur. Tabanları yağladık ve anladık ki bir daha o kampa girmemizin yolu yok."

"Vay canına, Hagrid," dedi Ron usulca.

"Peki, madem orada sadece üç gün kaldınız, niye bu kadar geç döndün?" diye sordu Hermione.

Çok alınmış görünen Hagrid, "Üç günde ordan ayrılmadık ki!" dedi. "Dumbledore bize güveniyordu!"

"Ama az önce sen demedin mi, kampa dönmemizin yolu yoktu diye?"

"Gündüzleri dönemezdik, evet. Biraz düşünmemiz gerekiyordu yani. Bir iki gün o mağarada pusuya yattık, onları gözledik. Hiç de iyi şeyler görmedik."

"Başka kafalar da mı kopardı?" diye sordu Hermione, daha fazlasını kaldıramayacakrmş gibi bir hali vardı.

"Hayır," dedi Hagrid, "keşke koparsaydı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok geçmeden anladık ki, bütün büyücülere itirazı yokmuş - bir tek bize varmış."

"Ölüm Yiyenler mi?" dedi Harry hemen.

"Evet ya," dedi Hagrid, karanlık karanlık. "İki tanesi her gün onu ziyaret ediyordu, Gurg'a armağanlar getiriyordu, o da onları baş aşağı asmıyordu üstelik."

"Ölüm Yiyen olduklarını nereden biliyorsun?" dedi Ron.

"Çünkü birini tanıdım," diye homurdandı Hagrid. "Macnair, hatırladınız mı? Hani şu Şahgaga'yı öldürmeye yolladıkları herif. Manyağın teki. O da öldürmekten Golgomath kadar hoşlanıyor; iyi anlaşmalarına şaşmamak gerek."

"Demek Macnair devleri Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e katılmaya ikna etti, öyle mi?" dedi Hermione umutsuzluk içinde.

"Dur bakalım, hipogrifleri salma hemen, daha hikâyemi bitirmedim!" dedi Hagrid öfkeyle. Başta onlara hiçbir şey anlatmak istemediği düşünülürse, hayli eğleniyormuş gibi bir hali vardı. "Benle Olympe konuştuk anlaştık, dedik ki, Gurg Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i tercih ediyor diye hepsinin de etmesi gerekmez. Başkalarını ikna etmeye çalışmalıydık, Golgomath'ı Gurg olarak istemeyenleri."

"Onların hangileri olduğunu nereden anlıyordunuz?" diye sordu Ron.

"Eh, bir temiz dayak yiyip pelteye dönenleri bulmak gerekiyordu sadece, değil mi?" dedi Hagrid sabırla. "Kele sürecek aklı olanlar Golgomath'tan uzak duruyordu, tıpkı bizim gibi o çukurun çevresindeki mağaralarda saklanıyorlardı. Biz de geceleri mağaraları yoklayalım hele, birkaç tanesini ikna edebilecek miyiz bakalım, dedik."

Ron, sesinde korku ve hayranlık karışımı bir saygıyla, "Karanlık mağaraları yoklayıp dev aradınız, ha?" dedi.

"Ona bakarsan, bizi asıl kaygılandıran devler değildi," dedi Hagrid. "Ölüm Yiyenler'di. Dumbledore daha önce bize, mümkünse onlara bulaşmamamızı söylemişti, asıl fenası, oralarda olduğumuzu biliyorlardı - Golgomath söylemiş herhalde. Geceleri devler uyurken ve biz de mağaralara süzülmek isterken, Macnair'le diğeri dağlarda sinsi sinsi dolaşıp bizi arıyorlardı. Üstlerine atlamasın diye Olympe'yi zapt etmekte güçlük çektim," dedi Hagrid; ağzının kenarları, karmakarışık sakalını havaya kaldırdı. "Onlara saldırmak için can atıyordu... kızdırdın mı bambaşka bir şey oluyor, Olympe... ateşli, biliyor musunuz... herhalde Fransız kanı var da ondan..."

Hagrid buğulu gözlerle ateşe baktı. Harry ona, boğazını gürültüyle temizlemeden önce hatıralara dalsın diye otuz saniye verdi.

"Ee, sonra ne oldu? Öteki devlerden herhangi birine yanaşabildiniz mi?"

"Ne? Ha... ha, evet, yanaştık. Evet, Karkus öldürüldükten üç gece sonra, saklandığımız mağaradan sürüne sürüne çıktık ve aşağı, çukura doğru yola koyulduk; bir yandan da Ölüm Yiyenler için gözlerimizi dört açıyorduk. Birkaç mağaraya girdik, nafile - derken, galiba altıncıda, saklanan üç dev bulduk."

"Mağara tıkış tıkış olmalı," dedi Ron.

Hagrid, "Bir Mıncık savuracak yer bile yoktu," dedi.

"Sizi görünce saldırmadılar mı?" diye sordu Hermione.

"Saldıracak halleri olsa belki saldırırlardı," dedi Hagrid. "Ama berbat durumdaydılar, üçü de. Golgomath'ın güruhu onları bayıltana kadar dövmüştü; sonra kendilerine gelmiş, bulabildikleri en yakın sığınağa bürünmüşlerdi. Neyse, biri biraz İngilizce biliyormuş, ötekilere çevirmenlik etti; söylediklerimizi pek kötü karşılamadılar. Biz de oraya gitmeye devam ettik, yaralıları ziyaret ettik... sanırım bir ara altı yedi tanesini ikna ettik."

"Altı yedi tanesini mi?" dedi Ron hevesle. "Eh, hiç de kötü sayılmaz - buraya gelip bizimle beraber Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'le mücadeleye başlıyorlar mı?"

Hermione ise, " '*Bir ara*' derken ne demek istedin, Hagrid?" dedi.

Hagrid ona kederli kederli baktı.

"Golgomath'ın ekibi mağaralara baskın yaptı. Sağ kalanlar da bir daha bizle görüşmek istemedi."

"Yani... yani hiçbir dev gelmiyor mu?" dedi Ron; hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Yok," dedi Hagrid. Bifteğini çevirip daha serin tarafını yüzüne bastırırken derin derin göğüs geçirdi. "Ama yapmamız gerekeni yaptık, onlara Dumbledore'un mesajını ilettik, sanırım bir kısmı hatırlayacaktır. Belki de Golgomath'ın yakınında kalmak istemeyenler dağları terk eder, belki de Dumbledore'un onların dostu olduğunu hatırlarlar, kim bilir... belki de gelirler."

Artık pencerenin önünde kar birikiyordu. Harry cüppesinin diz yerlerinin sırılsıklam olduğunu fark etti: Fang başını Harry'nin kucağına koymuş, salyalarını akıtıyordu.

Bir süre sonra Hermione usulca, "Hagrid?" dedi.

"Hımm?"

"Acaba... oradayken... hiç izine rastladın mı... bir şey duydun mu... annen hakkında?"

Hagrid'in açıktaki gözü üzerine dikilince Hermione hayli korkmuş göründü.

"Özür dilerim... ben... unut gitsin -"

"Ölmüş," diye homurdandı Hagrid. "Yıllar önce. Öyle dediler."

"Ah... ben... gerçekten çok üzüldüm," dedi Hermione, küçücük bir sesle. Hagrid koca omuzlarını silkti.

"Gerek yok," dedi kısaca. "Onu pek hatırlamıyorum zaten. Öyle matah bir anne değildi."

Yeniden sustular. Hermione tedirgin tedirgin Harry ile Ron'a baktı, belli ki onların konuşmasını istiyordu.

"Ama bu hale nasıl girdiğini hâlâ açıklamadın, Hagrid," dedi Ron, eliyle onun kan içindeki yüzünü işaret ederek.

"Ya da niye bu kadar geç kaldığını," dedi Harry. "Sirius diyor ki, Madam Maxime çok önce gelmiş -"

"Kim saldırdı sana?" dedi Ron.

"Kimse bana saldırmadı!" dedi Hagrid üstüne basa basa. "Ben -"

Ancak kapı birden hızla vurulmaya başlanınca, sözlerinin geri kalanı duyulmadı. Hermione'nin nefesi kesildi; kupası parmaklarının arasından kayıp yerde parçalandı; Fang kesik kesik havladı. Dördü de kapının yanındaki pencereye baktı. Küçük ve tıknaz birinin gölgesi ince perdeye düşüyordu.

"Bu o!" diye fısıldadı Ron.

"Girin buraya!" dedi Harry hemen; görünmezlik pelerinini kapıp kendisiyle Hermione'nin üstüne attı, Ron da masanın karşı tarafından fırladı, pelerinin altına girdi. Hep bir arada arkaya, bir köşeye çekildiler. Fang kapıya gitmiş deli gibi havlıyordu. Hagrid ne yapacağını bilmez haldeydi.

"Hagrid, kupalarımızı sakla!"

Hagrid, Harry ile Ron'un kupalarını yakalayıp Fang'in sepetindeki minderin altına tıktı. Fang şimdi kapının önünde sıçrayıp duruyordu. Hagrid onu ayağıyla itip kapıyı açtı.

Profesör Umbridge, yeşil tüvit pelerini ve ona uygun kulaklıklı bir şapkayla kapının ağzında duruyordu. Dudaklarını büzmüştü, Hagrid'in yüzünü görmek için arkaya kaykıldı; onun anca göbeğine geliyordu.

"Demek sensin," dedi ağır ağır ve yüksek sesle, sanki bir sağırla konuşuyormuş gibi. "Sen Hagrid'sin, değil mi?"

Cevap beklemeden odaya girdi, pörtlek gözleri her yanda geziniyordu.

Üstüne atlayan ve yüzünü yalamaya çalışan Fang'e çantasını sallayıp, "Çekil şurdan," diye çıkıştı.

"Şey - kabalık etmek istemem ama," dedi Hagrid, gözlerini dikmiş ona bakarak, "sen de kimsin, ha?"

"Adım Dolores Umbridge."

Gözleri kulübeyi tarıyordu. İki kez dosdoğru, Harry'nin Ron ile Hermione arasında sıkışıp kaldığı köşeye baktı.

Kafası tamamen karışmış görünen Hagrid, "Dolores Umbridge mi?" dedi. "Ben senin o Bakanlık'takilerden biri olduğunu sanıyordum - Fudge'la çalışmıyor musun?"

"Bakanlık Müsteşarı'ydım, evet," dedi Umbridge; şimdi kulübeyi adımlıyor, duvarın yanındaki kumanya torbasından, bir kenara bırakılmış seyahat pelerinine kadar en minik ayrıntıyı bile gözden kaçırmıyordu. "Şimdi Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmeniyim -"

"Çok cesurca bir hareket," dedi Hagrid, "artık bu işi kabul edecek pek kimse kalmadı."

"- ve Hogwarts Yüksek Müfettişi," dedi Umbridge, onu duyup duymadığını hiç belli etmeden.

"O da neyin nesi?" dedi Hagrid, kaşlarını çatarak.

"Ben de tam onu soracaktım," dedi Umbridge, Hermione'nin kullandığı porselen kupanın yerdeki kırık parçalarını göstererek.

"Ha, o mu?" dedi Hagrid. Harry, Ron ve Hermione'nin gizlendikleri köşeye bir bakış atarak işleri büsbütün zorlaştırdı. "Ha, o şeydi... Fang. Bir kupa kırdı. Ben de onun yerine bunu kullanıyorum."

Hagrid çay içtiği kupayı gösterdi. Bir eli hâlâ ejderha bifteğini sıkı sıkı tutmuş, gözüne bastırıyordu. Umbridge ise şimdi durmuş, ona bakıyordu, kulübe yerine bu sefer de onun görünüşünü en ufak ayrıntısına kadar kaydeder gibiydi.

Yavaşça, "Bazı sesler duydum," dedi.

Hagrid yiğitçe, "Fang'le konuşuyordum," dedi.

"O da sana cevap mı veriyordu?"

"Eh... bir anlamda," dedi Hagrid, rahatsız olmuş bir hali vardı. "Bazen derim zaten, Fang neredeyse insan gibi -"

"Karda şato kapılarından senin kulübene gelen üç çift ayak izi var," dedi Umbridge, yumuşak bir sesle.

Hermione hızla soluğunu içine çekti; Harry elini onun ağzına kapadı. Neyse ki Fang cüppesinin eteğini gürültüyle kokladığı için, Profesör Umbridge bu sesi duymamışa benziyordu.

"Eh, yeni geldim daha," dedi Hagrid, muazzam büyüklükteki elini kumanya torbasına doğru salladı. "Belki daha önce birileri gelmiştir ama, ben kimseye rastlamadım."

"Kulübenden geriye giden ayak izi yok."

"Şey, ben... nasıl olmuş bilmem ki..." dedi Hagrid, sinirli sinirli sakalını çekiştiriyor ve Harry, Ron ile Hermione'nin durdukları köşeye, sanki yardım dilermiş gibi bakıyordu. "Eee..."

Umbridge hızla döndü, dikkatle etrafa bakarak kulübeyi boydan boya aştı. Eğilip yatağın altına baktı. Hagrid'in dolaplarını açtı. Harry, Ron ve Hermione'nin duvara yapışmış halde durdukları yerin beş santim yakınından geçti; hatta o geçerken Harry karnını içeri çekmek zorunda kaldı. Hagrid'in yemek yapmakta kullandığı muazzam kazanın içine dikkatle baktıktan sonra, yeniden hızla döndü ve, "Sana ne oldu böyle?" dedi. "Bu yaralar nasıl oldu?"

Hagrid ejderha bifteğini telaşla yüzünden çekti, ki Harry'nin fikrine göre bu bir hataydı, çünkü gözünün çevresindeki siyah ve mor çürükler şimdi ayan beyan ortadaydı; yüzündeki çok miktarda taze ve pıhtılaşmış kan da. "Ha, ben... ufak bir kaza geçirdim," dedi, inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Ne kazasıymış bu?"

"Düş-düştüm."

"Düştün," diye tekrarladı Umbridge sükûnetle.

"Evet, aynen öyle. Bir... bir arkadaşın süpürgesinden. Ben kendim uçmam şahsen. Eh, cüsseme baksana, beni taşıyacak süpürge yoktur herhalde. Bir arkadaşım Abraksas atları yetiştirir, bilmem hiç gördün mü, koca hayvanlardır, kanatlı hani, onlardan birine binmiştim ve -"

"Neredeydin?" diye sordu Umbridge, Hagrid'in ipe sapa gelmez laflarını sakin sakin keserek.

"Ben nerede -?"

"Neredeydin, evet," dedi. "Ders yılı iki ay önce başladı. Senin yerine derslerine bir başka öğretmen girmek zorunda kaldı. Meslektaşlarından hiçbiri bana senin nerede olduğun hakkında bilgi veremedi. Adres bırakmamışsın. Neredeydin?"

Bir duraklama oldu. Bu sırada Hagrid yeni açtığı gözünü ona dikip baktı. Harry, Hagrid'in beyninin deli gibi çalıştığını neredeyse işitebiliyordu.

"Ben gittim - sağlık nedenleriyle," dedi.

"Sağlık nedenleriyle," diye tekrarladı Profesör Umbridge. Gözleri Hagrid'in rengi atmış ve şişmiş yüzünde gezindi; ejderha kanı usulca ve sessizce yeleğine damlıyordu. "Anlıyorum."

"Evet," dedi Hagrid, "biraz - biraz temiz hava demiştim-"

"Evet, arazinin bekçisi olarak temiz hava bulmakta zorlanmışsındır tabii," dedi Umbridge tatlı tatlı. Hagrid'in yüzünün siyah ya da mor olmayan küçücük bölümü de kızardı.

"Eh, maksat - manzara değişsin, falan -"

"Dağ manzarası mı?" dedi Umbridge hemen.

Biliyor, diye düşündü Harry ümitsizce.

"Dağ mı?" diye tekrarladı Hagrid, belli ki çabucak bir şey bulmaya çalışıyordu. "Yok, benim tercihim Fransa'nın güneyi. Biraz güneş ve ... ve deniz."

"Sahi mi?" dedi Umbridge. "Pek yanmış görünmüyorsun."

"Evet... şey... hassas cilt," dedi Hagrid, sokulgan bir gülümseme girişiminde bulundu. Harry onun dişlerinden ikisinin dökülmüş olduğunu gördü. Umbridge ona soğuk soğuk bakınca, tebessümü silinir gibi oldu. Sonra Profesör Umbridge, çantasını kolunda biraz daha yukarı aldı ve, "Tabii, geç geldiğini Bakan'a bildireceğim," dedi.

"Tamam," dedi Hagrid, başıyla onaylayarak.

"Ayrıca bilmelisin ki, Yüksek Müfettiş olarak, meslektaşım öğretmenleri teftiş etmek gibi talihsiz ama gerekli bir görevim var. Bu yüzden de eminim yakında tekrar görüşeceğiz."

Sertçe döndü, kapıya yürüdü.

"Bizi teftiş mi ediyorsun?" diye şaşkın şaşkın tekrarladı Hagrid, onun arkasından bakarak.

"Ah, evet," dedi Umbridge usulca. Eli kapı kolunun üstünde, dönüp ona baktı. "Bakanlık, yetersiz öğretmenleri ayıklamaya kararlı, Hagrid. İyi geceler."

Çıktı, kapıyı arkasından hızla kapattı. Harry görünmezlik pelerinini çıkarmaya hamle etti, ama Hermione bileğini yakaladı.

"Henüz değil," diye fısıldadı kulağına. "Henüz gitmemiş olabilir."

Hagrid de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki, odayı geçip perdeyi birkaç santim çekti.

"Şatoya gidiyor," dedi alçak sesle. "Vay canına... insanları teftiş ediyor, öyle mi?"

"Evet," dedi Harry, pelerini çıkardı. "Trelawney'yi deneme süresine çekti bile..."

"Hımm... sen derslerde bizimle ne yapmayı planlıyordun, Hagrid?" diye sordu Hermione.

"Ha, sen onu hiç düşünme, bir sürü ders planladım ben," dedi Hagrid coşkuyla. Ejderha bifteğini masadan alıp yeniden gözüne yapıştırdı. "S.B.D. yılınız için birkaç yaratık ayırmıştım; bekleyin hele, çok özel bir şey olacak."

"Hımm... ne şekilde özel?" diye sordu Hermione, tereddütle.

"Söylemiyorum," dedi Hagrid mutlulukla. "Sürprizi berbat etmek istemem."

"Bak, Hagrid," dedi Hermione ısrarla, lafı dolaştırmamaya karar vererek. "Sınıfa çok tehlikeli bir şey getirirsen Profesör Umbridge hiç

mutlu olmaz."

"Tehlikeli mi?" dedi Hagrid, hafiften eğleniyor görünerek. "Aptallaşma, ben size tehlikeli bir şey verir miyim hiç? Yani, tamam, kendi başlarının çaresine bakabilirler -"

"Hagrid, Umbridge'in teftişinden geçmek zorundasın, bunun için de seni, Dombazlar'a nasıl bakacağımızı, Hırpılar'la kirpileri nasıl ayırt edeceğimizi, böyle şeyleri öğretirken görmesi gerçekten iyi olur!" dedi Hermione içtenlikle.

"Ama bunlar pek ilginç değil, Hermione," dedi Hagrid. "Benim elimdekiler çok daha etkileyici. Yıllardır onları yetiştiriyorum, sanırım İngiltere'nin tek ehli sürüsü bende."

"Hagrid... lütfen..." dedi Hermione, sesinde gerçek bir umutsuzluk tınısı vardı. "Umbridge zaten Dumbledore'a fazlaca yakın olduğunu düşündüğü öğretmenlerden kurtulmak için ufacık bir bahane arıyor. Lütfen, Hagrid, bize S.B.D.'mizde mutlaka çıkacak sıkıcı bir şeyler öğret."

Ama Hagrid ağzını açarak esnemekle ve köşedeki muazzam yatağa tek gözüyle özlem dolu bir bakış atmakla yetindi.

"Dinleyin, uzun bir gündü, saat de geç oldu," dedi. Şefkatle Hermione'nin omzuna vurdu; Hermione'nin dizleri kesildi, gümbürtüyle yere çöktü. "Ah - kusura bakma -" Cüppesinin ensesinden tutup onu ayağa kaldırdı. "Bak, benim için kaygılanıp durma, artık geri döndüm ya, söz veriyorum ki dersleriniz için cidden iyi şeyler tasarladım... şimdi siz şatoya dönseniz iyi olur, arkanızdan ayak izlerinizi silmeyi de unutmayın ha!"

Az sonra, etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etmiş, lapa lapa yağan karda şatoya giderlerken, Ron, "Ona derdini anlatabildin mi, bilmiyorum," dedi. Arkalarında hiç iz bırakmıyorlardı, çünkü yürürlerken Hermione bir yandan da Silme Büyüsü yapıyordu.

"O zaman yarın yine giderim," dedi Hermione azimle. "Gerekirse, derslerini onun için ben planlarım. Umbridge'in Trelawney'yi sepetlemesi umrumda bile değil, ama Hagrid'i atamayacak!"

-

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
YILANIN GÖZÜ

Pazar sabahı Hermione yarım metre karın içinden güç bela yürüyerek Hagrid'in kulübesine döndü. Harry ve Ron da onunla gitmek istiyorlardı, ama ev ödevleri yine dağ gibi biriktiğinden, gönülsüzce de olsa Ortak Salon'da kaldılar. Donmuş gölün üzerinde paten yapan, kızak kayan, en kötüsü de kartoplarını büyüleyip Gryffindor Kulesi'nin pencerelerine çarptıran öğrencilerin neşeli seslerini duymazdan gelmeye çalışıyorlardı.

"Hey!" diye böğürdü Ron, sonunda sabrını kaybedip pencereden başını uzatarak, "ben sınıf başkanıyım, eğer bu pencereye bir tane daha kartopu gelirse - AHH!"

Kafasını hemen içeri çekti, yüzü kar içindeydi.

"Fred'le George," dedi acı acı, pencereyi çarparak. "Reziller..."

Hermione, öğle yemeğine çok az kala Hagrid'in kulübesinden döndü. Hafifçe titriyordu, cüppesi dizlerine kadar ıslanmıştı.

"Ee?" dedi Ron, o girince başını kaldırarak. "Bütün derslerini onun yerine planladın mı?"

"Eh, denedim," dedi Hermione sıkkın bir sesle. Harry'nin yanındaki bir koltuğa gömüldü. Asasını çıkarıp çapraşık bir hareketle çevirdi; ucundan sıcak hava püskürmeye başlayan asayı cüppesine doğrulttu; kuruyan cüppeden buharlar yükselmeye başladı. "Gittiğimde orada değildi bile, en az yarım saat kapıyı vurmuşumdur. Sonra Orman'ın içinden çıkıp geldi -"

Harry inledi. Yasak Orman, tam da Hagrid'in kovulmasına sebep olacak türden yaratıkla kaynıyordu. "Orada ne besliyormuş? Söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Hermione kederle. "Sürpriz olmasını istiyormuş. Umbridge meselesini açıklamaya çalıştım, ama anlamıyor. Aklı başında kimsenin kimeralar varken Hırpılar'ı işlemek istemeyeceğini söyledi - yo, gerçekten kimerası olduğunu sanmıyorum," diye ekledi, Harry ve Ron'un apışıp kaldığını görünce, "ama denemediğinden değil hani. Söylediği kadarıyla onların yumurtalarından bulmak çok zormuş. Kim bilir kaç kere söyledim Profesör Grubbly-Plank'in planını izlesen daha iyi olur diye, ama dediklerimin yarısını bile dinlediğini sanmıyorum doğrusu. Tuhaf bir ruh halinde, yani. Hâlâ o yaraların nedenini söylemeye yanaşmıyor."

Ertesi sabah kahvaltıda Hagrid'in öğretmenler masasında yeniden boy göstermesinin öğrencilerin hepsinde coşku yarattığı söylenemezdi. Bazıları, örneğin Fred, George ve Lee, sevinçle kükreyip Gryffindor ve Hufflepuff masalarının arasından bir koşu koparak Hagrid'in devasa elini sıkmaya gittiler; diğerleriyse, örneğin Parvati ve Lavender, birbirlerine kasvetli bakışlar atıp başlarını iki yana salladılar. Harry onların çoğunun Profesör Grubbly-Plank'in derslerini tercih ettiğinin farkındaydı; en kötüsü de, zihninin çok küçük, tarafsız bir köşesinde, onların bu konuda gayet geçerli sebepleri olduğunu bilmesiydi: Grubbly-Plank'in ilginç dersten anladığı şey, birinin kafasının kopması riski değildi.

Salı günü Harry, Ron ve Hermione kardan korunmak için sıkı sıkı giyinmiş halde Hagrid'in kulübesinin yolunu tutarken, üzerlerinde belli bir tedirginlik vardı. Harry sadece Hagrid'in onlara ne öğretmeye karar vermiş olabileceği konusunda değil, Umbridge onları izlerse sınıfın geri kalanının, özellikle de Malfoy ve tayfasının nasıl davranacağı konusunda da endişeleniyordu.

Ancak, karın içinde güç bela ilerleyerek, onları Orman'ın kıyısında bekleyen Hagrid'e yaklaştıklarında, Yüksek Müfettiş ortalarda görünmüyordu. Hagrid'in pek de güven verici bir hali yoktu; cumartesi gecesi mor renkte olan çürüklerine şimdi yer yer yeşil ve sarı da karışmıştı, kesiklerinden bazılarıysa hâlâ kanıyormuş gibi görünüyordu. Harry buna bir anlam veremedi: Acaba Hagrid, zehri yaraların iyileşmesini önleyen bir yaratığın mı saldırısına uğramıştı? Bütün bunlar yetmezmiş gibi Hagrid, sanki sunduğu tekinsiz tabloyu

tamamlamak istercesine, omzunun üzerinde ölü bir ineğin yarısına benzeyen bir şey taşıyordu.

Başıyla arkasındaki karanlık ağaçları işaret ederek, yaklaşan öğrencilere mutlu mutlu, "Bugün burda çalışıyoruz!" diye seslendi. "Biraz daha korunaklı! Karanlığı tercih ediyorlar zaten."

Harry, Malfoy'un Crabbe ve Goyle'a telaşla, "Neymiş karanlığı tercih eden?" diye sorduğunu duydu, sesi biraz panik kokuyordu. "Karanlığı tercih eden neymiş dedi - duydunuz mu?"

Harry, Malfoy'un bundan önce Orman'a sadece bir kez girdiğini biliyordu; o zaman da pek cesurca davranmamıştı. Kendi kendine gülümsedi; Quidditch maçından sonra, Malfoy'u rahatsız edebilecek her şeye sıcak bakıyordu.

"Hazır mısınız?" dedi Hagrid neşeyle, etrafındaki öğrencilere bakarak. "Peki o zaman, Orman'a gezi yapmayı beşinci yılınıza saklıyordum. Gidip yaratıkları kendi doğal yaşam ortamlarında görürüz dediydim. Şimdi, bugün göreceğimiz şeyler son derece nadidedir, sanırım bütün Britanya'da onları ehlileştirmeyi başarmış tek kişi benim."

"Ehlileştiklerinden eminsin, öyle mi?" dedi Malfoy, sesindeki panik iyice belirginleşmişti. "Hani daha önce de derse vahşi bir şeyler getirmiştin, değil mi?"

Slytherin'lerden onaylayan mırıltılar yükseldi, hatta birkaç Gryffindor da Malfoy'un dediklerinde doğruluk payı olduğunu düşünüyormuş gibiydi.

"Tabii ki ehliler," dedi Hagrid, kaşlarını çatıp ölü ineği omzunun biraz daha yukarısına kaydırarak.

"Peki yüzüne ne oldu o zaman?" diye sordu Malfoy.

"Sen kendi işine bak!" dedi Hagrid, kızgın kızgın. "Şimdi, saçma sapan sorularınız bittiyse, peşimden gelin!"

Dönüp doğruca Orman'a yürüdü. Kimse arkasından gitmeye çok hevesli görünmüyordu. Harry, Ron'a ve Hermione'ye baktı.

Hermione içini çekip peki anlamında baş salladı ve üçü Hagrid'in peşi sıra gittiler, sınıf da arkalarından geldi.

On dakika kadar yürüdükten sonra vardıkları yerde ağaçlar birbirlerine o kadar yakın duruyordu ki, etraf alacakaranlıktı ve yerde hiç kar yoktu, Hagrid bir homurtuyla omzundaki yarım ineği yere bıraktı, bir adım geri çekildi ve dönüp sınıfa bakındı. Öğrencilerin büyük bir kısmı ağaçtan ağaca ilerleyerek dikkatle ona yaklaşıyor, her an saldırıya uğrayacakmış gibi ürkek ürkek etrafı gözetliyordu.

"Toplanın, toplanın," diye cesaret verdi Hagrid. "Şimdi, zaten etin kokusuna geleceklerdir, ama ben onları yine de çağıracağım, çünkü burdakinin ben olduğumu bilmek hoşlarına gidiyor."

Döndü, saçını yüzünden çekmek için saçaklı başını salladı ve devasa bir kuşun seslenişi gibi karanlık ağaçların arasında yankılanan garip, acı bir çığlık attı. Kimse gülmedi: Çoğu çıt çıkaramayacak kadar korkmuş görünüyordu.

Hagrid yine acı bir çığlık attı. Bir dakika geçti. Öğrenciler, gelen neyse görmek için omuzlarının üstünden ürkek ürkek bakıyor, ağaçlara göz gezdiriyorlardı. Sonra, tam Hagrid bir kez daha saçını atıp gepgeniş göğsünü şişirirken, Harry Ron'u dürtüp yamru yumru iki porsuk ağacının ortasındaki karanlık bölgeyi gösterdi.

Bembeyaz, parlayan bir çift göz, loşluğun içinde büyüdükçe büyüyordu. Hemen sonra karanlıktan ortaya, ejderhanınkine benzeyen bir yüz, bir boyun ve iskeletimsi bir beden çıktı. Kocaman, siyah, kanatlı at birkaç saniye boyunca uzun siyah kuyruğunu sallayarak sınıfa göz gezdirdi, sonra başını eğip sivri dişleriyle ölü inekten et parçaları koparmaya başladı.

Harry'nin içinde muazzam bir rahatlama dalgası kabardı. Nihayet, bu yaratıkları hayal etmediğinin, onların gerçek olduklarının kanıtı önlerinde duruyordu işte: Hagrid de onları biliyordu. Dönüp hevesle Ron'a baktı, ama Ron hâlâ ağaçlara bakmıyordu. Birkaç saniye sonra, fısıldayarak, "Hagrid niye bir daha seslenmiyor?" dedi.

Diğer öğrencilerin çoğu da, yüzlerinde Ron'unki gibi şaşkın ve tedirgin bir beklentiyle, hemen burunlarının dibinde duran attan başka her yere bakıyorlardı. Anlaşılan Harry'nin dışında onları görebilen iki kişi vardı: Goyle'un hemen arkasında durmuş, atın yemeğini yiyişini yüzünde büyük bir tiksintiyle seyreden Slytherin'li sicim gibi bir oğlan; ve gözlerini uzun siyah kuyruğun bir o yana bir bu yana sallanışından ayıramayan Neville.

"Hah, işte bir tane daha geliyor!" dedi Hagrid gururla. Karanlık ağaçların arasından ikinci bir siyah at çıktı, derimsi kanatlarını biraz kapatarak, ete yumulmak üzere başını eğdi. "Pekâlâ... görebilenler el kaldırsın bakalım."

Sonunda bu atların ardındaki gizemi anlayabileceği için müthiş bir şekilde rahatlayan Harry elini kaldırdı. Hagrid ona bakıp baş salladı.

"Evet... evet, senin görebileceğini biliyordum, Harry," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Sen de, ha, Neville? Ve -"

"Pardon ama," dedi Malfoy küstah bir sesle, "tam olarak ne görmemiz gerekiyor?"

Hagrid cevap vermedi, sadece yerdeki inek leşini işaret etti. Bütün sınıf birkaç saniye boyunca ete baktı, sonra birçok kişi "hii" dedi, Parvati ise ciyakladı. Harry bu tepkilerin nedenini hemen anladı: Kendi kendilerine kemiklerinden kopup yok olan et parçaları gerçekten de çok tuhaf görünüyor olmalıydı.

"Bunu yapan ne?" diye sordu Parvati korku dolu bir sesle, en yakındaki ağaca doğru gerileyerek. "Onu yiyen ne?"

"Testral'ler," dedi Hagrid gururla. Harry'nin yanı başındaki Hermione'den, durumu anladığını belirten minik bir "Aa!" nidası çıktı. "Hogwarts'ta bir Testral sürüsü var. Şimdi, kim bana -"

"Ama çok feci şanssızlığa yol açarlar!" diye lafını kesti Parvati, korkmuş görünüyordu. "Onları gören kişilerin başına binbir türlü talihsizlik getirirler. Bir keresinde Profesör Trelawney demişti ki -"

"Hayır, hayır, hayır," dedi Hagrid gülerek, "o dediğin batıl inanç; şanssızlık falan getirmezler, müthiş akıllı ve yararlıdırlar! Gerçi buradakiler pek bir iş yapmıyor, okul arabalarını çekiyorlar sadece -

tabii Dumbledore uzun yola gidiyorsa da cisimlenmek istemiyorsa, başka- bakın, iki tane daha -"

Sessizce, ağaçların arasından iki at daha çıktı. Bir tanesi Parvati'nin çok yakınından geçerken, Parvati titreyerek ağaca iyice yapıştı. "Galiba bir şey hissettim, galiba benim çok yakınımda!"

"Merak etme, sana zarar vermez," dedi Hagrid sabırla. "Peki, şimdi kim söyleyecek, niye bazılarınız onu görürken bazılarınız görmüyorsunuz?"

Hermione elini kaldırdı.

"Söyle bakalım," dedi Hagrid, ona gülümseyerek.

"Testral'leri görebilenler sadece," dedi Hermione, "ölüm görmüş insanlardır."

"Kesinlikle doğru," dedi Hagrid ciddi bir sesle, "Gryffindor'a on puan. Şimdi, Testral'ler -"

"Ehem, ehem."

Profesör Umbridge gelmişti. Harry'den birkaç metre ötede duruyordu, yine yeşil şapkasıyla pelerinini giymişti ve yazı altlığını hazırda tutuyordu. Umbridge'in yapmacık öksürüğünü daha önce hiç duymamış olan Hagrid, en yakınındaki Testral'e endişeyle bakıyordu, belli ki sesin ondan geldiğini sanmıştı.

"Ehem, ehem."

"Ha, merhaba!" dedi Hagrid, sesin geldiği yeri saptayıp gülümseyerek.

"Bu sabah kulübene gönderdiğim pusulayı aldın mı?" dedi Umbridge, Hagrid'e karşı daha önce de kullandığı o yüksek, tane tane konuşma biçimiyle. Sanki hem yabancı, hem de düpedüz mankafa birine hitap ediyormuş gibiydi. "Dersini teftiş edeceğimi belirten pusuladan bahsediyorum."

"Ha, evet," dedi Hagrid neşeyle. "Yeri bulabilmene sevindim! Gördüğün gibi -ya da, bilmiyorum- görebiliyor musun? Bugün Testral'leri işliyoruz -"

Profesör Umbridge elini kulağına götürüp kaşlarını çatarak yüksek sesle, "Affedersin?" dedi. "Ne dedin?"

Hagrid biraz şaşalamış görünüyordu.

"Ee - Testral'lerl" dedi yüksek sesle. "Büyük -ee- kanatlı atlar hani!"

Ümit içinde, kocaman kollarını iki yana açıp salladı. Profesör Umbridge ona bakıp kaşlarını kaldırdı ve mırıldanarak yazı altlığına not düştü: "İlkel... işaret... diline... başvurmak... zorunda... kalıyor."

"Şey... neyse..." dedi Hagrid, hafiften bozulmuş bir halde sınıfa dönerek, "eee... ne diyordum?"

"Kısa... vadeli... hafızası... kötü... gibi... görünüyor," diye mırıldandı Umbridge, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Draco Malfoy'un yüzünde sanki Noel bir ay erken gelmiş gibi bir ifade belirdi; öte yandan Hermione, öfkesini bastırmaya çalışmaktan kıpkırmızı kesilmişti.

"Ha, evet," dedi Hagrid. Tedirgin gözlerle Umbridge'in yazı altlığına bir bakış attı, ama yiğitçe dersine devam etti. "Evet, size nasıl olup da bir sürüye sahip olduğumuzu anlatacaktım. Evet, bir erkek ve beş dişiyle başladık. Şu," dedi ilk gelen atı okşayarak, "adı Tenebrus, benim gözdem, bu Orman'da doğan ilk -"

"Acaba," dedi Umbridge yüksek sesle, onun konuşmasını bölerek, "Sihir Bakanlığı'nın Testral'leri '*tehlikeli*' olarak sınıflandırdığının farkında mısın?"

Harry'nin içi cız etti, ama Hagrid sadece güldü.

"Testral'ler tehlikeli değildir! Tamam, tepelerinin tasını adamakıllı attırırsan bir yerinden bir ısırık alabilirler -"

"Şiddet... fikrinden... keyif... aldığının... işaretlerini... gösteriyor," diye mırıldandı Umbridge, yine yazı altlığına çiziktirerek.

"Hadi - yapma!" dedi Hagrid, şimdi biraz kaygılı görünüyordu. "Yani, bir köpek bile, onu kışkırtırsan seni ısırır, değil mi -ama Testral'ler sırf o ölüm hikâyesi yüzünden kötü şöhrete sahipler- insanlar onların kötü alametler olduğunu düşünürdü eskiden, değil mi? Anlamıyorlardı, değil mi?"

Umbridge cevap vermedi; son bir not daha düştü, başını kaldırıp Hagrid'e baktı ve, yine çok yüksek sesle, tane tane konuşarak, "Lütfen derse her zamanki gibi devam et. Ben biraz gezinip," dedi parmaklarıyla yürüme işareti yaparak (Malfoy ve Pansy Parkinson sessiz kahkahalarla katılırcasına gülüyorlardı) "öğrencilere" (sınıftakileri işaret etti) "sorular soracağım." Konuşmayı anlatmak için ağzını gösterdi.

Hagrid, niye kendisine normal İngilizce'yi anlamıyormuş muamelesi ettiğine hiç anlam veremeyerek, şaşkın gözlerle Umbridge'e baktı. Hiddetten Hermione'nin gözlerinde yaş birikmişti.

"Cadaloz, kötü kalpli cadaloz!" diye fısıldadı, Umbridge Pansy Parkinson'ın yanına giderken. "Ne yaptığını biliyorum, seni korkunç, hasta, zalim -"

"Şeyy... neyse," dedi Hagrid, dersinin akışını tekrar kontrol altına almada gözle görülür bir şekilde zorlanarak, "evet - Testral'ler. Evet. Eh, bir sürü iyi tarafları var..."

"Zaman zaman," dedi Profesör Umbridge çınlayan bir sesle Pansy Parkinson'a, "Profesör Hagrid'in konuşmasını anlayamadığınız oluyor mu?"

Hermione gibi Pansy'nin de gözünden yaş gelmişti, ama kahkahadandı bunlar; öyle ki, kıkırdamasını bastırmaya çabaladığı için, verdiği cevap güçlükle anlaşılıyordu.

"Evet... çünkü... şey... çoğu zaman... hırıltıya benziyor..."

Umbridge not aldı. Hagrid'in yüzünün berelenmemiş olan küçük bölümü de kızardı, ama Pansy'nin cevabını duymamış gibi yapmaya çalıştı.

"Ee... evet... Testral'lerin iyi tarafları. Şey, bir kere ehlileştirildiklerinde, yani buradakiler gibi, bir daha hiç kaybolmazsınız. Müthiş yön duyguları var, siz onlara nereye gitmek istediğinizi söyleyin yeter -"

"Tabii seni anlayabiliyorlarsa," dedi Malfoy yüksek sesle. Pansy Parkinson yine kahkaha krizine kapılıp iki büklüm oldu. Profesör Umbridge onlara hoşgörüyle gülümseyip Neville'e döndü.

"Siz Testral'leri görebiliyorsunuz, değil mi, Longbottom?" dedi.

Neville başını evet anlamında salladı.

"Kimin öldüğünü gördünüz?" diye sordu Umbridge. Sesi kayıtsızdı.

"Büyük... büyükbabamın," dedi Neville.

"Peki onlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" dedi Umbridge, güdük parmaklı ellerini artık leşi kemiklerine kadar yemiş olan atlara doğru sallayarak.

"Ee," dedi Neville çekingen çekingen, göz ucuyla Hagrid'e bakarak. "Şey... idare ederler..."

"Öğrencilerin... ürktüklerini... itiraf... edemeyecek... kadar... gözleri korkmuş," diye mırıldandı Umbridge, yazı altlığına bir not daha düşerek.

"Hayır!" dedi Neville, üzgün halde. "Hayır, onlardan korkmuyorum!"

"Bunda yanlış bir şey yok," dedi Umbridge, Neville'in omzunu okşayarak. Belli ki yüzündeki gülümsemenin anlayışıymış izlenimi verdiğini düşünüyordu, ama Harry'ye daha çok alaycı görünüyordu. "Evet, Hagrid," dedi dönüp ona bakarak. Yine yüksek sesle, tane tane konuşuyordu. "Sanırım gerektiği kadarını gördüm. Teftişinin sonuçlarını" (yazı altlığını işaret etti) "on gün sonra" (on güdük parmağını havaya kaldırdı) "alacaksın" (elini uzatıp havadan bir şey kapıyormuş gibi yaptı). Sonra, yüzüne iyice yayılmış gülümsemesiyle, yeşil şapkasının altında hepten kurbağaya benzer bir görünümle, aralarından aceleyle geçip uzaklaştı. Malfoy ve Pansy Parkinson gülmekten yerlerde yuvarlanıyor, Hermione sinirinden titriyor, Neville ise kafası karışmış ve üzgün görünüyordu.

Yarım saat sonra, daha önce karda açtıkları kanallardan şatoya dönerlerken, "İğrenç, yalancı, her şeyi çarpıtan ihtiyar gudubet!" diye köpürüyordu Hermione. "Ne yapmaya çalışıyor, farkında mısınız? Yine o melez takıntısı -sırf annesi dev diye Hagrid'i ahmak bir ifrit gibi göstermeye çalışıyor- ve bu hiç adil bir şey değil, deminki hiç de kötü bir ders değildi -yani, tamam, yine Patlar-Uçlu Kelekefler olsaydı başkaydı ama, Testral'ler gayet iyi- hatta, Hagrid için, çok çok iyi!"

"Umbridge onların tehlikeli olduğunu söyledi," dedi Ron.

"Eh, Hagrid'in dediği gibi, kendi başlarının çaresine bakabiliyorlar," dedi Hermione sabırsızca, "ve sanırım Grubbly-Plank gibi bir öğretmen bize onları F.Y.B.S. düzeyinden önce göstermezdi, ama, yani, cidden ilginçler, değil rni? Bazılarının onları görebilmesi, bazılarının görememesi falan! Keşke ben de görebilseydim."

"Öyle mi?" diye sordu Harry usulca.

Hermione yıldırım çarpmışa döndü.

"Ah, Harry -çok özür dilerim- yo, tabii ki hayır - çok aptalca bir şey söyledim."

"Merak etme," dedi Harry hemen, "dert değil."

"O kadar insanın görebilmesine şaşırdım," dedi Ron, "bir sınıfta üç kişi -"

"Evet, Weasley, biz de merak ediyorduk," dedi kötü niyetli bir ses. Karda ayak seslerini duyamasalar da, Malfoy, Crabbe ve Goyle tam arkalarında yürüyorlardı. "Acaba birinin nalları diktiğini görsen, Quaffle'ı daha iyi görür muydun?"

O, Crabbe ve Goyle ulurcasına gülerek yanlarından geçip şatoya doğru yürüdüler ve birden koro halinde "Kralımızsın Weasley"yi söylemeye başladılar. Ron'un kulakları kızardı.

"Aldırma, aldırma onlara," dedi Hermione durgun bir sesle. Asasını çıkarıp yine sıcak hava çıkarma büyüsünü yaparak, seralarla aralarındaki taze karda onlara yol açtı.

*****

Aralık geldi, beraberinde de daha çok kar ve beşinci sınıflar için ödevlerden oluşan bir çığ getirdi. Ayrıca Noel yaklaşırken, Ron ve Hermione'nin sınıf başkanlığı görevleri giderek daha da zahmetli bir hal aldı. Şatonun süslenmesini yönetiyorlar ("Peeves öbür uçtan tutmuş, seni boğmaya çalışırken süs teli asmaya kalk da göreyim

seni," dedi Ron), keskin soğuk yüzünden teneffüslerini içeride geçiren birinci ve ikinci sınıfları gözlüyorlar ("Saygısız küçük sümüklüler! Biliyor musun, biz birinci sınıftayken kesinlikle o kadar kaba değildik," dedi Ron) ve tatil havasının bir büyücü düelloları furyasına yol açabileceğinden şüphelenen Argus Filch'le birlikte vardiyalar halinde koridorlarda kol geziyorlardı ("Kafasının içinde beyin niyetine tezek var onun," dedi Ron hiddetle). O kadar meşguldüler ki, Hermione cin şapkaları örmeyi bile bırakmış, sadece üç tane kaldı diye yakınıp duruyordu.

"Özgür bırakamadığım bütün o cinleri düşünsenize, yeterli şapka yok diye Noel'de burada kalmak zorundalar!"

Ördüğü her şeyi Dobby'nin aldığını söylemeye içi elvermeyen Harry, Sihir Tarihi ödevinin içine gömüldü iyice. Şöyle ya da böyle, Noel'i düşünmek istemiyordu. Okul hayatı boyunca ilk kez, tatili Hogwarts dışında bir yerde geçirmek için yanıp tutuşuyordu. Quidditch oynama yasağı, Hagrid deneme süresine çekilecek mi çekilmeyecek mi derken, şu anda Hogwarts'a epey dargındı. İple çektiği tek şey D.O. toplantılarıydı, ama tatilde neredeyse herkes ailesinin yanına gideceği için onlara da ara vermek zorunda kalacaklardı. Hermione ailesiyle kayak yapmaya gidiyordu, bu da, Muggle'ların ayaklarına dar tahtalar takıp dağlardan aşağı kaydıklarını ilk kez duyan Ron'u bayağı eğlendirmişti. Ron, Kovuk'a gidiyordu. Harry günlerce kıskançlıktan çatladıktan sonra, ona Noel'de eve nasıl gideceğini sorduğunda, Ron şöyle cevap verdi: "Ama sen de geliyorsun! Söylemedim mi? Annem haftalar önce bana yazıp seni de davet etmemi söylemişti!"

Hermione gözlerini devirdi, ama Harry'nin morali anında yükselmişti: Noel'i Kovuk'ta geçirme fikri, tatilde Sirius'un yanında olamayacağı için bir parça vicdan azabına sebep olsa da, gerçekten harikaydı. Mrs. Weasley'yi, vaftiz babasını kutlamalara davet etmek için kandırıp kandıramayacağını düşündü. Dumbledore'un Sirius'a Grimmauld Meydanı'ndan çıkma izni vermeyebileceğini bilmesine rağmen, Mrs. Weasley'nin onu istemeyebileceğini düşünmeden edemedi; ikisi sık sık birbirlerine giriyorlardı. Sirius şömineyi son ziyaretinden beri onunla bağlantı kurmamıştı ve Harry her ne kadar Umbridge'in sıkı gözetimi sürerken onunla temasa geçmeye

çalışmanın akıllıca olmayacağını bilse de, Sirius'un, annesinin eski evinde tek başına kaldığı ve belki de Noel'i Kreacher'la kutlamak zorunda olduğu düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu.

Harry tatil başlamadan önceki son D.O. toplantısı için İhtiyaç Odası'na erkenden gitti. Erken gittiğine de memnun oldu, çünkü meşaleler yanar yanmaz, Dobby'nin odayı Noel için süsleme işini ele almış olduğunu gördü. Harry süslemelerin onun eseri olduğunu hemen anlamıştı, başka kim tavana astığı yüz tane altın süsün üzerine Harry'nin yüzünün resimlerini ve "*NİCE HARRY'Lİ NOELLER!*" yazısını koyardı ki?

Harry tam süslerin sonuncusunu indirmişti ki, kapı aralandı ve içeri Luna Lovegood girdi. Her zamanki gibi hülyalı bir hali vardı.

"Merhaba," dedi dalgın dalgın, süslemelerden artakalanlara bakarak. "Güzelmiş, sen mi astın bunları?"

"Hayır," dedi Harry, "ev cini Dobby asmış."

"Ökseotu," dedi Luna hülyalı sesiyle, hemen hemen Harry'nin kafasının üstünde duran koca bir beyaz yemiş öbeğini göstererek. Harry derhal ökseotunun altından çekildi. "İyi ettin" dedi Luna son derece ciddi bir sesle. "Neredeyse her zaman Hımhımlar'la doludurlar."

Harry Hımhımlar'ın neyin nesi olduğunu sormaktan kurtuldu, çünkü tam o anda Angelina, Katie ve Alicia içeri girmişlerdi. Üçü de soluk soluğaydı ve çok üşümüş görünüyorlardı.

"Eh," dedi Angelina neşesiz bir sesle, pelerinini çıkarıp bir köşeye fırlatarak, "nihayet takımı tamamladık."

"Yerime birini mi buldunuz?" dedi Harry şaşkın şaşkın.

"Hem senin, hem de Fred'le George'un," dedi Angelina sabırsızca. "Başka bir Arayıcı'mız var artık!"

"Kim?" dedi Harry hemen.

"Ginny Weasley," dedi Katie.

Harry'nin ağzı bir karış açıldı.

"Evet, biliyorum," dedi Angelina, asasını çıkarıp kolunu esneterek, "ama aslına bakarsan bayağı iyi. Tabii senden iyi olmasın," dedi, ona çok kötü bir bakış atarak, "ama sen olmadığına göre..."

Harry kendine hâkim olup çenesini tuttu, oysa cevap vermeye can atıyordu: Takımdan atıldığına ondan yüz kat daha fazla üzüldüğünü Angelina tahmin edemiyor muydu acaba?

"Peki ya Vurucular?" diye sordu, elinden geldiğince sakin bir sesle.

"Andrew Kirke," dedi Alicia coşkusuz bir tavırla, "ve Jack Sloper. İkisi de süper değil, ama seçmeye katılan diğer avanaklara bakınca..."

Ron, Hermione ve Neville'in gelişiyle, bu iç karartıcı konuşma sona erdi. Beş dakika sonra ise oda, Harry'nin Angelina'nın sitemkâr bakışlarını görmesini engelleyecek kadar dolmuştu.

"Pekâlâ," dedi Harry, sessizliği sağlamak için. "Düşündüm ki, bu akşam daha önce yaptıklarımızın üzerinden geçsek iyi olur, çünkü bu, tatilden önceki son toplantımız ve araya üç hafta girecekken yeni bir şeylere başlamak anlamsız -"

"Yeni bir şey yapmayacak mıyız yani?" dedi Zacharias Smith, bütün odada duyulan huysuz bir fısıltıyla. "Bilsem gelmezdim."

"Harry sana söylemediği için çok üzüldük o zaman," dedi Fred yüksek sesle.

Birkaç kişi kıs kıs güldü. Harry, Cho'nun da güldüğünü gördü ve karnında o tanıdık duyguyu hissetti, sanki merdivenden inerken bir basamağı ıskalamıştı.

"- ikili gruplar halinde çalışabiliriz," dedi Harry. "Engelleme Büyüsü'yle başlayalım, on dakika onu çalıştıktan sonra da minderleri çıkarıp Sersemletme'yi deneyebiliriz yine."

Hepsi itaatkâr bir şekilde gruplara ayrıldılar; Harry her zamanki gibi Neville'le eşleşti. Az sonra oda kesik kesik "Impedimenta!" haykırışlarıyla doldu, insanlar bir dakika kadar donuyor, bu arada eşleri odaya öylesine göz gezdirip diğer grupları izliyor, donan kişi çözüldüğündeyse büyü yapma sırası ona geliyordu.

Neville tanınmayacak kadar ilerlemişti. Bir süre sonra, Harry üst üste üçüncü kez çözülmüştü ki, Neville'i yeniden Ron ile Hermione'nin yanına gönderdi ve odada dolaşıp diğerlerini izlemeye başladı. Yanından geçerken Cho ona gülümsedi; Harry birkaç kez daha yanından geçmemek için kendini zor tuttu.

On dakika Engelleme Büyüsü yaptıktan sonra, minderleri yere serip yeniden Sersemletme çalışmaya başladılar. Bu büyüyü hepsinin aynı anda çalışmasına yetecek kadar yer yoktu; yarısı çalışırken diğerleri izliyor, sonra yer değiştiriyorlardı. Harry onları izlerken koltukları kabardı. Evet, belki Neville nişan aldığı Dean'ı değil, Padma Patil'i Sersemletmişti, ama her zamankine kıyasla kıl payıyla ıskalamıştı. Diğerleri de büyük ilerleme kaydetmiş gibi görünüyordu.

Bir saat geçtikten sonra, Harry durmalarını söyledi.

"Bayağı iyi olmaya başladınız," dedi, ışıl ışıl bir yüzle onlara bakarak. "Tatilden dönünce daha büyük şeyleri yapmaya başlayabiliriz - belki Patronus bile."

Heyecan dolu bir mırıltı yükseldi. Her zamanki gibi ikili üçlü gruplar halinde odadan çıkmaya başladılar; çoğu giderken Harry'ye "Mutlu Noeller" diledi. Neşesi yerinde olan Harry, Ron ve Hermione ile birlikte minderleri toplayıp düzenli bir şekilde yerlerine koydu. Ron ve Hermione ondan önce çıktılar; o arkada kaldı, çünkü Cho hâlâ odadaydı ve Harry ondan bir "Mutlu Noeller" almayı umuyordu.

Cho'nun, arkadaşı Marietta'ya, "Yok, sen git," dediğini duydu ve kalbi yerinden fırlayıp âdemelmasının civarına bir yere gitti.

Minderleri düzeltmekle meşgulmüş gibi yaptı. Şimdi yalnız olduklarından emindi, onun konuşmasını bekledi. Konuşma yerine, birinin kuvvetle burnunu çektiğini duydu.

Arkasına döndüğünde, Cho'nun odanın ortasında durduğunu, gözünden yaşlar süzüldüğünü gördü.

"Ne -?"

Ne yapacağını bilmiyordu. Cho orada durmuş, sessiz sessiz ağlıyordu.

"Ne oldu?" dedi Harry, cılız bir sesle.

Cho başını iki yana salladı ve cüppesinin yeniyle gözlerini sildi.

"Özür - dilerim," dedi boğuk bir sesle. "Sanırım... bütün bunları öğrenince... merak ettim... eğer o da... bunları bilse... hayatta olur muydu diye."

Harry'nin kalbi hızla eski konumuna doğru harekete geçip göbeğinde bir yere oturdu. Bunu tahmin etmeliydi. Cho, Cedric hakkında konuşmak istiyordu.

"Bunları biliyordu zaten," dedi Harry ağır ağır. "Gayet de iyiydi, yoksa o labirentin merkezine asla ulaşamazdı. Ama Voldemort seni gerçekten öldürmek istiyorsa, hiç şansın yok demektir."

Cho, Voldemort'un adını duyunca hıçkırdı, ama gözlerini Harry'den kaçırmadı.

"Sen sağ kaldın ama, hem de daha bebekken," dedi usulca.

"Şey, evet," dedi Harry bıkkınlıkla, kapıya doğru yürüyerek, "nedenini bilmiyorum, başka kimse de bilmiyor, o yüzden pek övünülecek bir şey değil."

"Yo, gitme!" dedi Cho, yine ağlamaklı bir sesle. "Böyle altüst olduğum için çok özür dilerim... hiç istemezdim böyle..."

Yine hıçkırdı. Kızanp şişmiş gözlerle bile çok güzeldi. Harry kendini hepten perişan hissediyordu. Oysa sadece bir "Mutlu Noeller" dileği onu o kadar memnun ederdi ki.

"Senin için korkunç olmalı, biliyorum," dedi Cho, yine gözlerini yenine silerek. "Kalkmış Cedric'ten söz ediyorum, sen onun ölümünü görmüşken... sanırım unutmak istiyorsun."

Harry buna cevap vermedi; doğruydu gerçi, ama bunu söylemek kalpsizlikmiş gibi geliyordu ona.

"Biliyor musun, s-sen çok iyi bir öğretmensin," dedi Cho, ıslak bir gülümsemeyle. "Daha önce bir şeyi Sersemletmeyi hiç becerememiştim."

"Sağol," dedi Harry, ne yapacağını bilemez halde.

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Harry koşarak odadan çıkmaya yönelik şiddetli bir arzu duyuyordu, ama ayaklarını bir milim bile kıpırdatamıyordu.

"Ökseotu," dedi Cho usulca, Harry'nin başının üstündeki tavanı işaret ederek.

"Evet," dedi Harry. Ağzı adamakıllı kurumuştu. "Ama büyük ihtimalle Hımhım kaynıyordur."

"Hımhım da nedir?"

"En ufak fikrim yok," dedi Harry. Cho ona yaklaştı. Harry'nin beyni Sersemletilmiş gibiydi. "Laklak'a - yani Luna'ya sorman gerekiyor."

Cho'dan kahkahayla hıçkırık arası bir ses çıktı. Harry'ye daha da yaklaşmıştı şimdi. Harry onun burnunun üzerindeki çilleri sayabilirdi.

"Senden çok hoşlanıyorum, Harry."

Harry düşünemiyordu. Bir karıncalanma hissi her tarafını ele geçirmiş, kollarını, bacaklarını, beynini felç etmişti.

Cho fazla yakındı. Harry onun kirpiklerinin ucundaki her bir gözyaşı damlasını görebiliyordu...

*****

Yarım saat sonra Ortak Salon'a döndüğünde, Ron ile Hermione şöminenin yanındaki en iyi koltuklara gömülmüşlerdi; onların dışında hemen hemen herkes yatmaya gitmişti. Hermione çok uzun bir mektup yazıyordu; masanın ucundan aşağı doğru sarkan parşömen rulosunun yarısını doldurmuştu bile. Ron ateşin önündeki halıya uzanmış, Biçim Değiştirme ödevini bitirmeye çalışıyordu.

"Nerede kaldın?" diye sordu, Harry Hermione'nin yanındaki koltuğa gömülürken.

Harry cevap vermedi. Şoktaydı. Bir yarısı Ron ile Hermione'ye az önce olanları anlatmayı, öbür yarısıysa bu sırrı mezara kadar saklamayı istiyordu.

"İyi misin, Harry?" diye sordu Hermione, tüy kaleminin üzerinden ona bakarak.

Harry biraz isteksizce omuz silkti. Aslında, iyi olup olmadığını kendi de bilmiyordu. "Neyin var?" dedi Ron, Harry'yi daha iyi görebilmek için dirseklerinin üzerinde hafifçe doğrularak. "Ne oldu?"

Harry anlatmaya nereden başlayacağını bilemiyordu, anlatmak isteyip istemediğinden de hâlâ emin değildi ayrıca. Tam hiçbir şey söylememeye karar vermişti ki, Hermione duruma el koydu.

"Cho mu?" diye sordu, iş konuşuyormuş gibi bir ciddiyetle. "Toplantıdan sonra seni sıkıştırdı mı?"

Uyuşmuşluğuna rağmen şaşıran Harry, başını evet anlamında salladı. Ron kıs kıs gülmeye başladı, ama Hermione bakışını yakalayınca bundan vazgeçti.

"Peki -ee- ne istiyormuş?" diye sordu Ron, yalandan ilgisiz bir sesle.

"O -" diye lafa başladı Harry, oldukça boğuk bir sesle; boğazını temizleyip tekrar denedi. "O - ee -"

"Öpüştünüz mü?" diye sordu Hermione pat diye.

Ron öyle hızla doğruldu ki, mürekkep şişesine çarpıp halıya devirdi. Buna hiç aldırmadan, hevesle Harry'ye baktı.

"Ee?" diye sordu.

Harry, önce Ron'un meraklı ve şen yüzüne, sonra Hermione'nin hafifçe çatık kaşlarına baktı ve başını evet anlamında salladı.

"OLEY!"

Ron yumruğuyla zafer işareti yaptı ve kahkahayı koyverip pencerenin yanındaki çekingen görünümlü birkaç ikinci sınıf öğrencisinin korkudan sıçramasına neden oldu. Ron'un halının üzerinde yuvarlanışını izleyen Harry, ister istemez sırıtmaya başladı. Hermione ise Ron'a tiksinti dolu bir bakış atıp mektubuna döndü.

"Ee?" dedi Ron sonunda, başını kaldırıp Harry'ye bakarak. "Nasıldı?"

Harry bir süre düşündü.

"Islaktı," dedi açıksözlülükle.

Ron öyle bir ses çıkardı ki, sevinme anlamına da gelebilirdi, iğrenme anlamına da, hangisi olduğunu ayırt etmek zordu.

"Çünkü ağlıyordu," diye devam etti Harry sıkıntıyla.

"Haa," dedi Ron. Gülümsemesi silinir gibi oldu. "O kadar kötü mü öpüşüyorsun?"

"Bilmem," dedi Harry. Bu hiç aklına gelmemişti, anında içini bir endişe kapladı. "Belki de öyledir."

"Tabii ki değil," dedi Hermione, başını yazdığı mektuptan kaldırmadan.

"Nereden biliyorsun ki?" dedi Ron çok sert bir sesle.

"Çünkü Cho şu aralar günün yarısını ağlayarak geçiriyor," dedi Hermione, dalgın dalgın. "Yemeklerde ağlıyor, tuvalette ağlıyor, her yerde ağlıyor."

"Biraz öpüşmek neşesini yerine getirirdi diyor insan," dedi Ron sırıtarak.

"Ron," dedi Hermione vakur bir sesle, tüy kalemini mürekkep hokkasına daldırarak, "sen hayatta tanışma talihsizliğinde bulunduğum en duyarsız gıcıksın."

"O da ne demek öyle?" dedi Ron öfkeyle. "Bir insan nasıl kalkıp da biri onu öperken ağlar ki?"

"Evet," dedi Harry, biraz çaresizce, "kim ağlar?"

Hermione ikisine yüzünde acımaya benzer bir ifadeyle baktı.

"Cho'nun şu anda neler hissettiğini anlamıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır," dediler Harry ve Ron bir ağızdan.

Hermione içini çekti ve tüy kalemini bıraktı.

"Eh, Cedric'in ölümü yüzünden ne kadar üzgün olduğu çok belli. Üstelik sanırım kafası karışmış durumda, çünkü Cedric'ten hoşlanıyordu, şimdiyse Harry'den hoşlanıyor, kimden daha çok hoşlandığına karar veremiyor. Harry'yi öpmenin Cedric'in anısına bir hakaret olduğunu düşünüp suçluluk da duyuyor olmalı, dahası Harry ile çıkarsa herkesin onun hakkında ne diyeceği konusunda da endişeleniyordur. Ayrıca zaten Harry'ye karşı neler hissettiğini de kafasında tam oturtamıyordur, Cedric öldüğünde yanındaki kişi Harry'di, o yüzden bu mesele çok karışık ve acı verici. Ha, bir de son zamanlarda çok kötü uçtuğundan Ravenclaw Quidditch Takımı'ndan atılacağından korkuyor."

Bu konuşmanın ardından şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. Sonra Ron, "Bir insan aynı anda bütün bunları hissedemez, patlar yoksa," dedi.

"Sırf sen bir çay kaşığının duygusal zenginliğine sahipsin diye, sanma ki hepimiz öyleyiz," dedi Hermione iğneli iğneli, tüy kalemini yeniden eline alarak.

"Ama o başlattı," dedi Harry. "Ben yapmazdım -yani o bana yaklaştı- sonra bir baktım, omzumda ağlıyor - ne yapacağımı bilemedim -"

"Seni suçlamıyorum, abi," dedi Ron, bu düşünce karşısında endişeye kapılmış bir halde.

"Sadece ona iyi davranman gerekiyordu," dedi Hermione, kaygıyla başını kaldırarak. "İyi davrandın, değil mi?"

"Şey," dedi Harry. Yüzüne nahoş bir sıcaklık hücum etti. "Ben biraz - onun sırtını okşadım biraz."

Hermione gözlerini devirmemek için kendini çok zor tutuyor gibiydi.

"Eh, sanırım daha kötü olabilirdi," dedi. "Onu yeniden görecek misin?"

"Mecburum, değil mi?" dedi Harry. "D.O. toplantılarımız var, değil mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Hermione sabırsızca.

Harry hiçbir şey demedi. Hermione'nin söyledikleri, korkutucu olasılıklardan oluşan yepyeni bir manzarayı gözlerinin önüne sermişti. Cho ile birlikte bir yere gittiğini -mesela Hogsmeade'e- ve onunla saatlerce baş başa kaldığını gözünde canlandırmaya çalıştı. Elbette, az önce olanlardan sonra Cho ondan birlikte bir yere gitme teklifi bekleyecekti... bu düşünce midesinin acıyla kasılmasına neden oldu.

"Aman, neyse," dedi Hermione, sanki uzaklardan bir yerden. Yine mektubuna gömülmüştü. "Nasılsa ona sormak için çok fırsatın olacak."

Harry'yi yüzünde alışılmadık bir kurnazlıkla süzen Ron, "Ya sormak istemezse?" dedi,

"Saçmalama," dedi Hermione dalgın dalgın, "Harry ta ne zamandan beri ondan hoşlanıyor, öyle değil mi, Harry?"

Harry cevap vermedi. Evet, ne zamandır Cho'dan hoşlanıyordu, ama daha önce kendini Cho ile birlikte hayal ettiği sahnelerde iyi vakit geçiren bir Cho vardı, omzunda kendini koyvermiş ağlayan bir Cho değil.

Ron, "O romanı kime yazıyorsun sen bakayım?" diye sordu Hermione'ye, artık yere değmek üzere olan parşömeni okumaya çalışarak. Hermione hemen parşömeni toparladı.

"Viktor'a."

"Krum mu?"

"Başka kaç tane Viktor tanıyoruz?"

Ron hiçbir şey söylemedi, ama kırgın bir hali vardı. Yirmi dakika kadar, hiç konuşmadan, öylece oturdular; Ron sabırsız sabırsız burun çekerek ve durmadan yazdıklarının üzerini çizerek Biçim Değiştirme ödevini yaptı; Hermione parşömenin sonuna kadar ara vermeden yazdı, sonra onu dikkatle rulo yapıp mühürledi; Harry ise Sirius'un kafası bir kez daha belirir ve ona kızlarla ilgili öğüt verir ümidiyle ateşe dalıp gitti. Ama ateş çıtır çıtır yanmaya devam etmekle yetindi, sonunda da kıpkırmızı korlar ufalanıp küle döndü.

Etrafına bakınan Harry, Ortak Salon'da yine sadece onların kaldığını gördü.

"Eh, iyi geceler," dedi Hermione, ağzı yırtılacakmış gibi esneyip kızların merdivenine doğru giderken.

"Krum'da ne buluyor?" diye sordu Ron, o ve Harry oğlanların merdivenini çıkarken.

"Şey," dedi Harry, meseleyi kafasında evirip çevirerek, "sanırım büyük olduğundan, değil mi... ayrıca dünya çapında bir Quidditch oyuncusu..."

"Evet ama, bunların dışında," dedi Ron, kızgın bir ses tonuyla, "Yani, suratsız bir rezil, değil mi?"

"Biraz suratsız, evet," dedi Harry. Aklı hâlâ Cho'daydı.

Sessizlik içinde cüppelerini çıkarıp pijamalarını üzerlerine geçirdiler; Dean, Seamus ve Neville çoktan uyumuşlardı. Harry gözlüğünü başucu komodininin üstüne koydu ve yattı, ama dört direkli yatağının perdelerini kapamadı; onun yerine, gözlerini Neville'in yatağının yanındaki pencereden görünen yıldızlı gökyüzü parçasına dikti. Önceki gece bu saatte, yirmi dört saat içinde Cho Chang'i öpeceğini bilse...

"İyi geceler," diye homurdandı Ron, sağından bir yerden.

"İyi geceler," dedi Harry.

Belki bir dahaki sefere... tabii bir dahaki sefer olursa... Cho biraz daha mutlu olurdu. Harry onu bir yere davet etmeliydi; büyük ihtimalle o böyle bir şey bekliyordu ve şimdi Harry'ye çok kızgındı... yoksa yatağına uzanmış, hâlâ Cedric'e mi ağlıyordu? Harry ne düşüneceğini bilemiyordu. Hermione'nin açıklaması her şeyi anlamayı kolaylaştıracağına, işleri daha da karmaşık hale getirmişti.

İşte bize burada bunu öğretmeliler, diye düşündü, yan dönerek, kızların beyninin nasıl çalıştığını... en azından Kehanet'ten daha faydalı olurdu...

Neville uykusunda burnunu çekti. Dışarıdaki karanlığın içinde bir yerde bir baykuş öttü.

Harry rüyasında tekrar D.O. odasında olduğunu gördü. Cho, Harry'yi onu oraya numara yaparak çekmekle suçladı; gelirsen yüz elli tane Çikolatalı Kurbağa Kartı veririm, dediğini söyledi... "Cedric bana bir sürü Çikolatalı Kurbağa kartı verdi, bak!" diye bağırdı Cho. Cüppesinin içinden avuç dolusu Kart çıkardı ve havaya saçtı. Sonra Hermione'ye dönüştü. Hermione de Harry'ye, "Biliyorsun ki ona söz verdin, Harry... Bence ona bunun yerine başka bir şey vermelisin... Ateşoku'na ne dersin?" dedi. Harry de ona Cho'ya Ateşoku'nu veremeyeceğini, çünkü süpürgesini Umbridge'in aldığını, ayrıca bütün bunların baştan aşağı saçma olduğunu ve D.O. odasına sadece Dobby'nin kafası biçiminde süsler asmaya geldiğini söyledi...

Rüya değişti...

Vücudunun yumuşak, güçlü ve esnek olduğunu hissediyordu. Parlak metal çubuklar arasından, karanlık, soğuk taşların içinden süzülürcesine ilerliyordu... yere yapışıktı, karın üstü kayıyordu... karanlıktı, ama etrafındaki nesnelerin garip, canlı renklerde pırıldadığını görebiliyordu... başını çeviriyordu... ilk bakışta koridor boş görünüyordu... ama hayır... ileride bir adam yere oturmuştu, başı önüne düşmüştü, silueti karanlıkta ışıldıyordu...

Harry dilini çıkardı... havadan adamın kokusunu tattı... adam hayattaydı ama mahmurdu... koridorun sonunda bir kapının önünde oturuyordu...

Harry adamı ısırmak için can atıyordu... ama dürtüsüne hâkim olmalıydı... yapması gereken daha önemli bir iş vardı...

Ama adam kıpırdanıyordu... ayağa fırladı, bacaklarından gümüş bir pelerin yere düştü; Harry onun kendinden çok yüksek, rengârenk ve bulanık siluetini gördü, bir kemerden çıkan bir asa gördü... başka şansı yoktu... yerden yükselip vurdu, bir kez, iki kez, üç kez; dişlerini adamın etine daldırdı, onun kaburgalarının dişlerinin arasında dağılışını, kanın sıcak sıcak akışını hissetti...

Adam acıyla feryat ediyordu... sonra sustu... arkasına, duvara doğru yığıldı... kan yere fışkırıyordu...

Harry'nin alnı fena halde acıdı... patlayacakmış gibiydi...

"Harry! HARRY!"

Gözlerini açtı. Vücudunun her yanı buz gibi terle kaplıydı; nevresimi burulup onu bir deli gömleği gibi sarmıştı; alnına akkor olmuş demir bir çubuk bastırıyormuş gibiydi.

"Harry!"

Ron tepesinde dikilmiş, ona yüzünde büyük bir korkuyla bakıyordu. Harry'nin yatağının ucunda başka gölgeler de vardı. Başını ellerinin arasına aldı; acı adeta gözlerini kör etmişti... dönüp yatağın kenarından kustu.

"Gerçekten hasta!" dedi korkmuş bir ses. "Birini çağırmalı mıyız?"

"Harry! Harry!"

Ron'a anlatmalıydı, ona anlatmak çok önemliydi... derin derin nefes alıp kendini iterek yatakta doğruldu, yine kusmamak için büyük bir gayret gösteriyor, acıdan gözleri doğru dürüst görmüyordu.

"Baban," dedi soluk soluğa, göğsü şişip şişip iniyordu. "Baban... saldırıya uğradı..."

"Ne?" dedi Ron, anlamayarak.

"Baban! Isırıldı, durumu çok ciddi, her yer kan içinde kaldı..."

"Gidip yardım çağırıyorum," dedi o aynı korkmuş ses ve Harry yatakhaneden dışarı doğru koşarak uzaklaşan ayak sesleri duydu.

"Harry..." dedi Ron tereddütle, "sen... rüya görüyordun sadece..."

"Hayır!" dedi Harry hiddetle; Ron'un anlaması çok önemliydi. "Rüya değildi... sıradan bir rüya değildi... oradaydım, gördüm... ben yaptım..."

Seamus ile Dean'ın fısıldaştıklarını duyabiliyordu, ama umrunda değildi. Alnındaki acı hafif hafif azalıyordu, ama Harry hâlâ fena halde terliyor ve titriyordu. Yine öğürdü ve Ron sıçrayarak önünden çekildi.

"Harry, iyi değilsin sen," dedi titrek titrek. "Neville yardım getirmeye gitti."

"İyiyim!" dedi Harry tıkanırcasına, ağzını pijamasına silip, kontrol edilemez bir şekilde titreyerek. "Benim hiçbir şeyim yok, asıl baban hakkında endişelenmen gerek -onun nerede olduğunu öğrenmeliyiz- deli gibi kan kaybediyor -ben devasa bir- bunu yapan devasa bir yılandı."

Yataktan kalkmaya çalıştı, ama Ron iterek onu yeniden yatırdı; Dean ve Seamus hâlâ yakında bir yerde fısıldaşıyorlardı. Bir dakika mı geçmişti, on dakika mı, Harry bilmiyordu; orada titreyerek, yara izinin acısının yavaş yavaş dindiğini hissederek oturdu öylece... sonra merdivenden telaşlı ayak sesleri geldi ve yine Neville'in sesini duydu.

"Burada, Profesör."

Profesör McGonagall, üstünde ekose sabahlığıyla yatakhaneden içeri girdi, kemikli burnunun kemerinde gözlüğü yamuk duruyordu.

"Nen var, Potter? Neren acıyor?"

Harry onu gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti; şimdi ihtiyaç duyduğu tam da bir Zümrüdüanka Yoldaşlığı üyesiydi, onun için kaygılanıp gereksiz iksirler yazacak biri değil.

"Ron'un babası," dedi, yine doğrularak. "Bir yılanın saldırısına uğradı ve durumu ciddi, olanları gördüm."

" '*Olanları gördüm*'le neyi kastediyorsun?" dedi Profesör McGonagall, siyah kaşları çatıldı.

"Bilmiyorum... uyuyordum ve oraya gittim..."

"Yani bunu rüyanda mı gördün?"

"Hayır!" dedi Harry kızgın kızgın; kimse anlamayacak mıydı? "İlk başta tamamen başka bir konuda rüya görüyordum, aptalca bir konuda... sonra bu, rüyayı böldü. Gerçekti, ben hayal etmedim. Mr. Weasley yerde uyuyakalmıştı ve dev bir yılanın saldırısına uğradı, çok kan aktı, yere yığıldı, birinin onun nerede olduğunu bulması gerekiyor..."

Profesör McGonagall yamuk duran gözlüğünün arkasından ona, sanki gördüklerinden dolayı dehşete uğramış gibi bakıyordu.

"Yalan söylemiyorum, deli de değilim!" dedi Harry ona, artık bağırmaya başlayarak. "Diyorum size, olanları gördüm!"

"Sana inanıyorum, Potter," dedi Profesör McGonagall ters ters. "Sabahlığını giy - Müdürü görmeye gidiyoruz."

-

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
ST. MUNGO SİHİRSEL HASTALIKLAR VE SAKATLIKLAR HASTANESİ

Harry ciddiye alındığı için öyle rahatladı ki, bir an bile tereddüt etmeden yatağından atladı, sabahlığını giydi ve gözlüğünü yeniden burnunun üstüne oturttu.

"Weasley, sen de gelmelisin," dedi Profesör McGonagall.

Sessiz duran Neville, Dean ve Seamus'ın yanından geçip yatakhaneden çıktılar, döne döne inen merdivenden Ortak Salon'a indiler, portre deliğinden çıkıp, Şişman Hanım'ın ay ışığıyla aydınlanmış dar koridorundan geçtiler. Harry, içinde kabaran panik sanki taşmanın eşiğindeymiş gibi hissediyordu kendini; koşmak, Dumbledore'a seslenmek istiyordu; onlar böyle sakin sakin yürürken Mr. Weasley'nin kanı akıyordu, hem ya o dişler (Harry "benim dişlerim" diye düşünmemeye çalıştı) zehirliyse? Mrs. Norris'in yanından geçtiler, kedi lamba gibi gözlerini onlara çevirip hafiften tısladı, ama Profesör McGonagall "Pist!" deyince gölgelere karıştı; birkaç dakika sonra, Dumbledore'un odasının girişini koruyan taş heykele gelmişlerdi.

"Fışırdayan Vızvız" dedi Profesör McGonagall.

Heykel canlanıp yana sıçradı; arkasındaki duvar ikiye bölündü ve sarmal bir yürüyen merdiven gibi durmaksızın yukarı doğru hareket eden taş basamaklar göründü. Üçü, hareket eden merdivene adım atınca, duvar tok bir sesle arkalarından kapandı; dar daireler çizerek yükselip, grifin şeklinde pirinç bir tokmağı olan pırıl pırıl cilalı meşe bir kapıya geldiler.

Saat artık gece yarısını geçtiği halde odadan sesler geliyordu, birbirinin içine karışmış sesler. Dumbledore'un en azından beş altı konuğu vardı sanki.

Profesör McGonagall grifin tokmağı üç kez vurdu ve sesler, sanki birisi bir düğmeye basmış gibi kesiliverdi. Kapı kendiliğinden açıldı, Profesör McGonagall öne düştü, arkasında Harry ve Ron'la içeri girdi.

Oda loştu; masalardaki tuhaf gümüş aletler sessizdi, her zaman yaptıkları gibi tekdüze bir ses çıkarıp duman salacaklarına, hareketsiz halde, çıt çıkarmadan duruyorlardı; eski müdürlerle müdirelerin duvarları kaplayan portreleri, çerçevelerinde şekerleme yapıyordu. Kapının arkasında, kuğu boyunda kırmızı ve altın rengi muhteşem bir kuş, başını kanadının altına almış, tüneğinde uyukluyordu.

"Oo, sizsiniz demek, Profesör McGonagall... ve... ah."

Masasının arkasındaki yüksek arkalıklı sandalyesinde oturan Dumbledore, önüne serilmiş kâğıtları aydınlatan mum ışığına doğru eğildi. Kar beyazı bir gecelik entarisinin üstüne, görkemli nakışlarla süslü mor ve altın rengi bir sabahlık giymişti, ama tamamen uyanık görünüyordu.

Açık mavi gözlerinin delici bakışlarını dikkatle Profesör McGonagall'a dikmişti.

"Profesör Dumbledore, Potter bir... şey, bir kâbus görmüş," dedi Profesör McGonagall. "Diyor ki..."

"Kâbus değildi," dedi Harry hemen.

Profesör McGonagall dönüp Harry'ye baktı, kaşlarını çatar gibi oldu.

"Peki öyleyse, Potter, müdüre sen anlat."

"Ben... şey, ben uyuyordum aslında..." dedi Harry. Duyduğu korku ve olanları Dumbledore'a anlatabilme telaşı içinde bile, müdürün ona hiç bakmayıp, kenetlenmiş parmaklarını incelemesine biraz bozuldu. "Ama sıradan bir rüya değildi... gerçekti... olduğunu

gördüm..." Derin bir nefes aldı, "Ron'un babasına -Mr. Weasley'ye- dev bir yılan saldırdı."

Kelimeler sanki o söyledikten sonra havada yankılandı, biraz saçma, hatta komik göründüler. Bir duraklama oldu, Dumbledore arkasına yaslanıp gözlerini düşünceli düşünceli tavana dikti. Ron ise, geçirdiği şoktan yüzü bembeyaz kesilmiş halde bir Harry'ye bir Dumbledore'a baktı.

"Bunu nasıl gördün?" diye sordu Dumbledore usulca, hâlâ Harry'ye bakmıyordu.

"Şey... bilmiyorum," dedi Harry, kızgın kızgın - ne fark ederdi ki? "Kafamın içinde sanırım -"

"Beni yanlış anlıyorsun," dedi Dumbledore, hâlâ aynı sakin tonla. "Demek istiyorum ki... hatırlıyor musun -ee- bu saldırıyı gözlerken konumun neydi? Kurbanın yanında mı duruyordun, yoksa bu sahneye yukarıdan mı bakıyordun?"

Bu öyle acayip bir soruydu ki, Harry ağzı açık, Dumbledore'a bakakaldı. Adeta biliyor gibiydi...

"Ben yılandım," dedi. "Hepsini yılanın bakış açısından gördüm."

Bir an kimse konuşmadı. Derken Dumbledore, yüzü hâlâ kesilmiş süt renginde olan Ron'a bakarak, "Arthur ciddi olarak mı yaralandı?" diye sordu daha sert bir sesle.

"Evet," dedi Harry, üzerine basa basa - niye böyle geç anlıyorlardı, upuzun dişler böğrünü delince insanın ne kadar kan kaybedeceğinin farkında değiller miydi? Ve Dumbledore neden ona bakma nezaketini göstermiyordu?

Ama Dumbledore ayağa kalktı -hem de öyle çabuk kalktı ki, Harry yerinde zıpladı- ve tavana çok yakın asılmış portrelerden birine hitap etti. "Everard!" dedi sert sert. "Ve sen, Dilys!"

Kısa siyah perçemli, soluk yüzlü bir büyücüyle, yanındaki çerçevede bulunan uzun gümüş rengi lüleli yaşlıca bir cadı, derin uykuda gibi görünmelerine rağmen hemen gözlerini açtılar.

"Dinliyor muydunuz?" dedi Dumbledore.

Büyücü onaylama anlamında başını salladı; cadı, "Doğal olarak," dedi.

"Adamın kızıl saçları ve gözlüğü var," dedi Dumbledore. "Everard, alarm vermek zorundasın, onun doğru kişiler tarafından bulunmasını sağla -"

Her ikisi de başlarını salladı ve çerçevelerinin yan tarafından çıktılar, ama (Hogwarts'ta genelde olduğu şekilde) komşu tablolarda belireceklerine, ikisi de gözden kayboldu. Şimdi çerçevelerden birinde sadece koyu renk perdeden oluşan bir fon, ötekindeyse güzel bir deri koltuk vardı. Harry duvarlardaki diğer müdürlerle müdirelerin çoğunun da, pek inandırıcı bir şekilde ağızları açık horlamalarına rağmen, gözkapaklarının altından çaktırmadan ona baktıklarını fark etti. Kapıya vurdukları sırada kimin konuştuğunu anlıyordu şimdi.

"Everard ve Dilys, Hogwarts'ın en ünlü müdür ve müdirelerindendi," dedi Dumbledore; Harry, Ron ve Profesör McGonagall'ın yanından hızla geçip, kapının yanındaki tüneğinde uyumakta olan görkemli kuşa yaklaştı. "Öyle bir şöhretleri var ki, portreleri başka önemli büyücülük kurumlarında da asılı. Kendi portreleri arasında serbestçe hareket edebildikleri için, başka yerlerde neler olduğunu da bize söyleyebilirler..."

"Ama Mr. Weasley her yerde olabilir!" dedi Harry.

"Lütfen oturun, üçünüz de," dedi Dumbledore, sanki Harry konuşmamış gibi. "Everard ve Dilys birkaç dakikadan önce gelmez. Profesör McGonagall, birkaç iskemle daha çekerseniz."

Profesör McGonagall asasını sabahlığının cebinden çekti ve salladı; arkası düz üç tahta iskemle yoktan var oldu, Dumbledore'un Harry'nin duruşmasında büyüyle yarattığı rahat kreton koltuklara pek benzemiyorlardı. Harry oturarak omzunun üstünden Dumbledore'u gözledi. Dumbledore şimdi tek parmağıyla Fawkes'ın sorguçlu altın rengi başını okşuyordu. Anka hemen uyandı. Güzel başını yukarı doğru uzattı ve parlak, koyu renk gözleriyle Dumbledore'u süzdü.

Dumbledore kuşa çok yavaşça, "Bir uyarıya ihtiyacımız olacak," dedi.

Ani bir ateş parlaması oldu. Anka gitmişti.

Dumbledore şimdi, işlevini Harry'nin asla bilmediği narin gümüş aletlerden birinin yanına gitti ve onu alıp masasına taşıdı. Yeniden yüzünü onlara dönüp oturdu ve asasının ucuyla hafifçe alete dokundu.

Alet, ritmik şıngırtılarla birden can buldu. Üstündeki ufacık gümüş tüpten soluk yeşil duman bulutçukları çıktı. Dumbledore dumanı yakından gözledi, alnı kırışmıştı. Birkaç saniye sonra havadaki minik bulutçuklar kalınlaşıp düzenli bir buhar seli halini aldı... ucu bir yılanın başına dönüşüp ağzını ardına kadar açtı. Harry aletin, hikâyesini doğrulayıp doğrulamadığını merak etti: Haklı olduğu konusunda bir işaret verir diye hevesle Dumbledore'a bakıyordu, ama Dumbledore başını kaldırmadı.

"Elbette, elbette," diye mırıldandı Dumbledore, besbelli kendi kendine; hâlâ en ufak bir şaşırma belirtisi göstermeden duman selini gözlüyordu. "Ama özde bölünmüş mü?"

Harry bu sorudan da bir şey anlamadı. Ne var ki, duman yılan kendini derhal iki yılana böldü, her ikisi de karanlık havada bir çörekleniyor bir açılıyordu. Dumbledore, ciddi yüzünde bir tatmin ifadesiyle, alete bir kez daha asasıyla hafifçe dokundu: Şıngırtı dindi, duman yılanlar da soluklaşıp biçimsiz bir sis halini aldı ve sonunda kayboldu.

Dumbledore aleti ince bacaklı küçük masasına geri koydu. Harry portrelerdeki eski müdürlerin çoğunun onu gözleriyle izlediklerini, sonra da Harry'nin onlara baktığını fark edince telaşla yeniden uyuyor numarası yaptıklarını gördü. Harry tuhaf gümüş aletin ne olduğunu sormak istedi, ama daha soramadan sağ taraflarından, duvarın tepesinden biri seslendi; Everard denen büyücü, biraz nefes nefese kalmış halde, portresinde yeniden belirmişti.

"Dumbledore!"

"Durum nedir?" dedi Dumbledore hemen.

"Biri koşarak gelene kadar haykırdım," dedi alnının terini arkasındaki perdeye silen büyücü, "aşağıda bir şeyin hareket ettiğini duydum dedim -bana inanıp inanmayacaklarını bilemediler, ama yine de kontrol etmek için aşağı indiler- biliyorsun, aşağıda içine girip etrafı gözleyebileceğim portre yok. Neyse, birkaç dakika sonra onu yukarı taşıdılar. İyi görünmüyor, kan revan içinde, onlar çıkarken iyice göreyim diye Elfrida Cragg'in portresine koştum ama -"

"İyi," dedi Dumbledore, Ron kasılıp kalırken. "Sanırım Dilys gelişini görmüştür öyleyse -"

Biraz sonra gümüş lüleli cadı da tablosunda yeniden belirmişti; öksürerek koltuğuna çöktü ve, "Evet," dedi, "onu St. Mungo'ya götürdüler, Dumbledore... portremin yanından taşıyıp geçirdiler... kötü görünüyor..."

"Teşekkürler," dedi Dumbledore. Dönüp Profesör McGonagall'a baktı.

"Minerva, gidip diğer Weasley çocuklarını da uyandırman gerekiyor."

"Tabii..."

Profesör McGonagall ayağa kalkıp çabucak kapıya doğru gitti. Harry, dehşete düşmüş görünen Ron'a göz ucuyla bir bakış attı.

"Dumbledore - Molly ne olacak peki?" dedi Profesör McGonagall, kapıda duraklayarak.

"Fawkes yaklaşan biri olursa haber vermek için nöbet tutuyor şimdi, işi bitince bu görevi o gerçekleştirecek," dedi Dumbledore. "Ama Molly şimdiden biliyor da olabilir... o mükemmel saati..."

Harry onun, vakti değil, Weasley aile üyelerinin nerede ve ne durumda olduklarını gösteren saati kastettiğini biliyordu. İçinde bir sancıyla, Mr. Weasley'nin ibresinin şimdi bile “*Ölümcül Tehlike*”ye işaret ediyor olması gerektiğini düşündü. Ama saat çok geçti. Mrs. Weasley uyuyordu herhalde, saati gözlemiyordu. Harry, Mrs. Weasley'nin Böcürt'ünün, gözlüğü eğri duran, yüzünden aşağı kan

süzülen Mr. Weasley'nin cansız bedenine dönüşmesini hatırlayınca ürperdi... ama Mr. Weasley ölmeyecekti... ölemezdi...

Dumbledore şimdi Harry ile Ron'un arkasındaki bir dolapta bir şeyler arıyordu. Elinde kararmış eski bir çaydanlıkla döndü, çaydanlığı özenle masasına koydu. Asasını kaldırıp, "Portus!" diye mırıldandı. Çaydanlık bir an sarsıldı, tuhaf bir mavi ışıkla parıldadı, sonra da titreyip durdu. Yine eskisi kadar siyah ve hareketsizdi.

Dumbledore bir başka portreye yürüdü; bu seferki, Slytherin'in yeşil ve gümüşi renklerini giyerken resmedilmiş, sivri sakallı, akıllı görünüşlü bir büyücünün portresiydi; öylesine derin uyuyormuş gibi bir hali vardı ki, onu uyandırmaya çalışan Dumbledore'un sesini duyamadı.

"Phineas. Phineas."

Odayı çevreleyen portrelerin sakinleri artık uyuyormuş gibi yapmaktan vazgeçmişlerdi; ne olup bittiğini daha iyi görebilmek için boyuna çerçevelerinde yer değiştiriyorlardı. Akıllı görünüşlü büyücü hâlâ kendine uyuyor süsü vermeyi sürdürünce, portrelerdekilerin bir kısmı da Dumbledore'a katılıp seslenmeye başladı.

"Phineas! Phineas! PHINEAS!"

Artık büyücünün daha fazla numara yapmasına imkân yoktu; teatral bir silkinişle gözlerini kocaman kocaman açtı.

"Biri beni mi çağırdı?"

"Öteki portreni yeniden ziyaret etmen gerekiyor, Phineas," dedi Dumbledore. "Bir mesajım daha var."

"Öteki portremi ziyaret etmek mi?" dedi Phineas, ıslık gibi bir sesle; uzun uzun, sahte sahte esnedi (odada gezinen gözleri Harry üzerinde odaklandı). "Yo, hayır, Dumbledore, bu gece çok yorgunum."

Phineas'ın sesinde Harry'ye aşina gelen bir şey vardı, acaba daha önce nerede duymuştu? Ama daha onun düşünmesine fırsat kalmadan, komşu duvarlardaki portrelerden bir itiraz fırtınası koptu.

Çok şişman, kırmızı burunlu bir büyücü, yumruklarını sallayarak, "İtaatsizlik, beyefendi!" diye haykırdı. "Sorumluluk ihmali!"

Zayıf, ihtiyar bir büyücü, "Hogwarts'ın şimdiki müdürüne hizmet etmek bizim şeref borcumuz!" diye bağırdı. Harry onu tanıdı, Dumbledore'un selefi Armando Dippet'tı bu. "Yazıklar olsun sana, Phineas!"

Burgu gibi gözleri olan bir cadı, huş ağacından yapılmış bir sopaya benzeyen son derece kalın bir asayı kaldırıp, "Onu ikna edeyim mi, Dumbledore?" diye sordu.

"Peki, tamam, tamam," dedi Phineas adlı büyücü; asaya hafif bir endişeyle baktı. "Ama, haberiniz olsun, şimdiye kadar resmimi yok etmiş olabilir, evden çok şey attı -"

"Sirius senin portreni yok etmemesi gerektiğini bilir," dedi Dumbledore. Harry o anda, Phineas'ın sesini daha önce nerede duyduğunu hatırladı: Bu ses, Grimmauld Meydanı'ndaki yatak odasında, görünürde boş olan çerçeveden gelmişti. "Ona Arthur Weasley'nin ciddi bir şekilde yaralandığı; karısı, çocukları ve Harry Potter'ın çok geçmeden onun evine kalmaya gelecekleri mesajını vereceksin. Anladın mı?"

"Arthur Weasley yaralandı; karısıyla çocukları ve Harry Potter kalmaya geliyorlar," diye tekrarladı Phineas, sıkkın bir sesle. "Evet, evet... pekâlâ..."

Portrenin çerçevesinden çıkıp gitti. Tam o anda çalışma odasının kapısı açıldı. Profesör McGonagall, peşinde Fred, George ve Ginny ile birlikte içeri girdi; üçü de hâlâ gece kılıklarındaydılar, saçları başları birbirine karışmış ve şok geçirmiş haldeydiler.

Korkmuş görünen Ginny, "Harry - neler oluyor?" diye sordu. "Profesör McGonagall babamın yaralandığını görmüşsün diyor -"

Daha Harry konuşamadan, Dumbledore, "Babanız Zümrüdüanka Yoldaşlığı için üstlendiği görevi yerine getirirken yaralandı," dedi. "St. Mungo Sihirsel Hastalıklar ve Sakatlıklar Hastanesi'ne götürüldü. Sizi, hastaneye Kovuk'tan çok daha yakın olan Sirius'un evine gönderiyorum. Annenizle orada buluşacaksınız."

"Nasıl gideceğiz?" dedi sarsılmış görünen Fred. "Uçuç tozuyla mı?"

"Hayır," dedi Dumbledore. "Uçuç tozu şu sırada emniyetli değil, Şebeke gözleniyor. Anahtar'la gideceksiniz." Masanın üstünde masum masum duran eski çaydanlığı gösterdi. "Phineas Nigellus'un gelip haber vermesini bekliyoruz sadece... sizi göndermeden önce, yolun açık olduğundan emin olmak istiyorum -"

Odanın ortasında bir alev parladı ve ardında, süzülerek yavaş yavaş yere inen tek bir altın tüy bıraktı.

"Fawkes'ın uyarısı," dedi Dumbledore, tüyü yere düşmeden yakalayarak. "Profesör Umbridge yataklarınızda olmadığınızı biliyor demek... Minerva, git ve onu başka yere götür -ne istersen uydur-"

Profesör McGonagall, ekose sabahlığının etekleri uçuşarak odadan çıktı.

"Memnun olacağını söylüyor," dedi Dumbledore'un ardında bezgin bir ses; Phineas adlı büyücü, yeniden Slytherin flamasının önünde belirmişti. "Torunumun torunu, evine gelen konuklar konusunda hep garip bir zevke sahip olmuştur zaten."

"Hadi, gelin bakalım," dedi Dumbledore, Harry ile Weasley'lere. "Çabuk olun, başka biri gelmeden."

Harry ile diğerleri, Dumbledore'un masasının etrafında toplandı.

"Daha önce Anahtar kullandınız mı?" diye sordu Dumbledore. Hepsi evet anlamında başlarını salladı, kararmış çaydanlığın bir yanından tutmak için ellerini uzattılar. "İyi. Öyleyse, üçe kadar sayıyorum... bir... iki..."

Her şey bir saniyeden kısa bir sürede olup bitti: Dumbledore "üç" demeden önce bir an duraklamıştı ki, Harry başını kaldırıp ona baktı -birbirlerine çok yakındılar- ve Dumbledore'un berrak mavi bakışı Anahtar'dan Harry'nin yüzüne yöneldi.

Birden Harry'nin yara izi akkor gibi yandı, eski yara yeniden açılmış gibiydi - ve bir anda Harry'nin içinde beklenmeyen, istenmeyen ama korkutucu şekilde kuvvetli bir nefret yükseldi; o anda her şeyden çok

karşısındaki adama saldırmak - onu ısırmak - dişlerini ona gömmek isteyecek kadar kuvvetli bir nefret -

"... üç."

Harry göbek çukurunun ardında şiddetli bir sarsıntı hissetti, toprak ayaklarının altından çekildi, eli çaydanlığa yapışmıştı; bir renk girdabı ve güçlü bir rüzgârla ileri atılırlarken, çaydanlık onları ileri doğru çekerken, Harry diğerlerine çarpıyordu... derken ayakları yere öyle hızla vurdu ki dizleri kesildi, çaydanlık tangırdayarak yere düştü ve yakınlarında bir ses şöyle dedi:

"Geri geldi, kanı bozuk veletler. Babalarının öldüğü doğru mu?"

"DIŞARI!" diye kükredi ikinci bir ses.

Harry sendeleyerek ayağa kalktı ve etrafa baktı; Grimmauld Meydanı, On İki Numara'nın bodrumundaki kasvetli mutfağa gelmişlerdi. Tek ışık kaynakları, ocaktaki ateş ve titrek titrek yanan, yalnız başına yenmiş bir yemeğin kalıntılarını aydınlatan mumdu. Kreacher hole çıkılan kapıdan kaybolmak üzereydi, peştamalını çekiştirirken onlara hain bakışlar atıyordu. Sirius hızla yanlarına geldi, kaygılı görünüyordu. Tıraş olmamıştı, sırtında hâlâ günlük kıyafeti vardı; ayrıca üzerinden biraz Mundungus'unki gibi bayat bir içki kokusu geliyordu.

"Neler oluyor?" dedi, Ginny'yi ayağa kaldırmak için elini uzatarak. "Phineas Nigellus, Arthur'un ciddi şekilde yaralandığını söyledi -"

"Harry'ye sor," dedi Fred.

George, "Evet, bunu ben de kendi kulaklarımla duymak istiyorum," dedi.

İkizler ve Ginny ona bakıyorlardı. Dışarıdaki merdivende Kreacher'ın ayak sesleri kesilmişti.

"Bir -" diye başladı Harry; böylesi, McGonagall ve Dumbledore'a anlatmaktan da beterdi. "Bir - bir tür - imge gördüm..."

Ve onlara gördüklerinin hepsini anlattı, ama hikâyeyi değiştirdi; yılan saldırırken onun gözlerinden değil de yandan seyrediyormuş gibi anlattı. Hâlâ bembeyaz olan Ron, ona şöyle bir baksa da bir şey

söylemedi. Harry anlatmayı bitirdikten sonra da Fred, George ve Ginny gözlerini dikip ona bakmayı sürdürdüler. Harry bunu kendisinin hayal edip etmediğini bilmiyordu ama, bakışlarında suçlayıcı bir şey varmış gibi geldi ona. Eh, sadece saldırıyı gördüğü için ona kabahat bulacaklarsa eğer, o sırada yılanın içinde olduğunu söylemediğine memnundu.

"Annem burda mı?" dedi Fred, Sirius'a dönerek. Belki de neler olduğunu henüz bilmiyordur," dedi Sirius. "Önemli olan, Umbridge müdahale edemeden sizi oradan uzaklaştırmaktı. Sanırım Dumbledore şimdi Molly'ye haber veriyordur."

Ginny kararlılıkla, "St. Mungo'ya gitmemiz gerek," dedi. Dönüp hepsi henüz pijamalı olan ağabeylerine baktı. "Sirius, bize pelerin ya da öyle bir şey verebilir misin?"

"Durun bakalım, öyle çabucak St. Mungo'ya gidemezsiniz!" dedi Sirius.

Fred, yüzünde keçi gibi inatçı bir ifadeyle, "Canımız istiyorsa, tabii ki gideriz St. Mungo'ya," dedi. "O bizim babamız!"

"Peki, hastane daha karısını haberdar etmeden Arthur'un saldırıya uğradığını bilmenizi nasıl açıklayacaksınız?"

"Ne önemi var ki?" dedi George birden parlayarak.

"Önemi var, çünkü Harry'nin yüzlerce kilometre uzakta olan şeyleri gördüğüne dikkati çekmek istemiyoruz!" dedi Sirius kızgınlıkla. "Bakanlık'ın böyle bir bilgiden neler çıkartacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Fred ve George, Bakanlık'ın herhangi bir şeyden ne çıkartacağına hiç aldırmayacak gibi duruyorlardı. Yüzü hâlâ kül gibi olan Ron ise susuyordu.

Ginny, "Başka birisi bize söylemiş olabilirdi..." dedi, "... Harry'den başka birinden duymuş olabilirdik."

"Ne gibi?" dedi Sirius sabırsızca. "Dinleyin, babanız Yoldaşlık adına görevdeyken yaralandı, koşullar zaten yeterince kuşku verici, bir de

çocuklarının bu olaydan birkaç saniye içinde haberdar olduklarını öğrenmesinler; ciddi şekilde zarar verebilirsiniz Yoldaşlık -"

"Salak Yoldaşlık umrumuzda bile değil!" diye haykırdı Fred.

"Babamızın ölmek üzere olduğundan söz ediyoruz burda!" diye feryat etti George.

"Babanız ne tür bir işe girdiğini biliyordu, Yoldaşlık'ın işlerini bozdunuz diye size teşekkür etmez!" dedi Sirius; onlar kadar kızmıştı. "Bu işler böyledir - bunun için siz Yoldaşlık'ta değilsiniz - anlamıyorsunuz- ölmeye değer şeyler vardır!"

"Senin için söylemesi kolay tabii!" diye böğürdü Fred. "Buraya tıkılmış kalmışsın. Gördüğüm kadarıyla canını tehlikeye atıyor falan değilsin!"

Sirius'un yüzünde zaten azıcık renk vardı, o da çekildi. Bir an için, sanki Fred'e vurmayı istermiş gibi göründü, ama konuştuğunda sesinde kararlı bir sükûnet vardı.

"Zor olduğunu biliyorum, ama hepimiz henüz bir şey bilmiyormuş gibi davranmak zorundayız. Yerimizden kımıldamamak zorundayız, en azından annenizden haber alana kadar, tamam mı?"

Fred ve George hâlâ isyankâr görünüyorlardı. Ancak Ginny birkaç adım ötedeki iskemleye gitti ve oraya çöktü. Harry, Ron'a baktı. Ron baş sallama ile omuz silkme arası bir hareket yapınca, onlar da oturdular, ikizler bir dakika daha gözlerinden ateş saçarak Sirius'a baktılar. Sonra Ginny'nin iki yanına oturdular.

"Şimdi oldu," dedi Sirius cesaret verircesine, "hadi bakalım, şimdi hep birlikte... hep birlikte bir içki içelim, beklerken. Accio kaymakbirası!"

Konuşurken asasını kaldırdı, yarım düzine şişe kilerden çıkıp onlara doğru geldi. Masada kaydılar, Sirius'un yemeğinden kalanları etrafa saçarak altısının da tam önünde durdular. Hepsi içti. Bir süre sadece mutfaktaki ateşin çıtırtıları ile masaya koyulan şişelerin tok sesi duyuldu.

Harry sadece elini meşgul etsin diye içiyordu. Midesi korkunç bir suçluluk duygusuyla sıcak sıcak kaynıyordu. Eğer o olmasa, onlar da burada olmayacaktı; hâlâ yataklarında uyuyor olacaklardı. Kendi kendine, alarm vererek Mr. Weasley'nin bulunmasını sağladığını söylemesinin de faydası olmuyordu, çünkü bir de en başta Mr. Weasley'ye saldıranın o olduğu şeklinde, çözüm bekleyen bir mesele vardı.

Aptallaşma, senin sivri yılan dişlerin yok, dedi kendi kendine, sakin kalmaya çalışarak, oysa kaymakbirası şişesini tutan eli titriyordu; yatağında yatıyordun, kimseye saldırmıyordun...

Peki öyleyse, Dumbledore'un odasında ne oldu? diye sordu kendi kendine. Kendimi Dumbledore'a da saldırmak istiyormuş gibi hissettim...

Şişeyi düşündüğünden biraz daha hızla koydu, içindekiler masaya saçıldı. Kimse fark etmedi. Sonra havadaki bir ateş patlamasıyla önlerindeki kirli tabaklar aydınlandı. Onlar hayretle çığlık atarken, altın renkli bir anka kuyruğu teleği eşliğinde, bir parşömen tomarı tok bir sesle masaya düştü.

"Fawkes!" dedi Sirius hemen, parşömeni kaparak. "Bu, Dumbledore'un yazısı değil -annenizden bir mesaj olmalı- al -"

Mektubu George'un eline attı, o da parçalarcasına açtı ve yüksek sesle okudu:

Babanız hâlâ sağ. Ben şimdi St. Mungo'ya doğru yola çıkıyorum. Olduğunuz yerde kalın. Mümkün olur olmaz haber göndereceğim.

Anneniz.

George masadakilere baktı.

"Hâlâ sağ..." dedi yavaşça. "Ama böyle deyince sanki..."

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Harry de sanki Mr. Weasley hayatla ölüm arasında gidip geliyormuş izlenimine kapılmıştı. Hâlâ

son derece solgun olan Ron, sanki ona rahatlatıcı sözler söyleyebilirmiş gibi annesinin mektubunun arkasına bakıyordu. Fred parşömeni George'un elinden çekip aldı, kendi de okudu, sonra Harry'ye baktı; Harry, kaymakbirası şişesini tutan elinin yine titrediğini hissetti ve titremeyi durdurmak için onu daha sıkı kavradı.

Harry eğer bundan daha uzun bir gece geçirdiyse bile, hatırlamıyordu. Sirius bir keresinde, hiç de inandırıcı olmayan bir sesle, yatabileceklerini söyledi, ama Weasley'lerin tiksinti dolu bakışları yeterli cevaptı. Mumun fitilinin sıvı balmumu içine gömüldükçe gömülüşünü izleyerek, arada bir şişelerinden bir yudum alarak masanın çevresinde sessizce oturdular. Sadece saatin kaç olduğuna bakmak için, neler olduğu konusundaki meraklarını dile getirmek için ve kötü haber olsaydı hemen duyacakları konusunda birbirlerini temin etmek için konuştular; ne de olsa Mrs. Weasley çoktan St. Mungo'ya gitmiş olmalıydı.

Fred uyuklamaya başladı, başı yana, omzuna düştü. Ginny iskemlesine kedi gibi kıvrılmıştı, ama gözleri açıktı; Harry o gözlerde ateşin yansımasını görüyordu. Ron, başı ellerinin arasında oturuyordu, uyuyup uyumadığını anlamak imkânsızdı. Harry ve Sirius sık sık birbirlerine bakıyorlardı, ailenin ıstırabının davetsiz misafirleri olarak bekliyorlardı... bekliyorlardı...

Sabah Ron'un saatine göre beşi on geçe, mutfak kapısı hızla açıldı ve Mrs. Weasley içeri girdi. Son derece solgundu, ama hepsi ona bakmak için dönünce ve Fred, Ron ile Harry iskemlelerinden yarı yarıya kalkınca, bitkin bitkin gülümsedi.

"Düzelecek," dedi, sesi yorgunluktan bitap çıkıyordu. "Uyuyor. Daha sonra hep birlikte gidip onu görebiliriz. Şimdi Bill onunla kalıyor; sabah işten izin alacak."

Fred, elleri yüzünde, yeniden iskemlesine çöktü. George ve Ginny ayağa kalktılar, hızla annelerinin yanına gidip ona sarıldılar. Ron titrek titrek güldü ve geri kalan kaymakbirasını bir dikişte bitirdi.

"Kahvaltı!" dedi Sirius yüksek sesle ve neşeyle. Ayağa fırladı. "O lanet olasıca ev cini nerede? Kreacher! KREACHER!"

Ama Kreacher onun çağrısına cevap vermedi.

"Ee, unut gitsin," diye mırıldandı Sirius, oradakileri sayarak. "Öyleyse, kaç kişilik kahvaltı -bakalım- yedi... pastırmalı yumurta, herhalde, çay ve kızarmış ekmek -"

Harry ona yardım etmek için hemen ocağa gitti. Weasley'lerin mutluluğuna müdahale etmek istemiyordu, Mrs. Weasley'nin ondan gördüklerini anlatmasını isteyeceği ânı da korkuyla bekliyordu. Ancak, tabakları büfeden henüz çıkarmıştı ki, Mrs. Weasley onları elinden aldı ve Harry'ye sarıldı.

Boğuk bir sesle, "Sen olmasan ne olurdu, bilemiyorum, Harry," dedi. "Arthur'u saatlerce bulamayabilirlerdi, o vakit de çok geç olurdu; ama senin sayende, yaşıyor. Dumbledore da Arthur'un orada bulunmasına iyi bir kılıf uydurdu; yoksa başına ne dertler açılırdı, bilinmez. Zavallı Sturgis'e baksana..."

Harry onun minnetine güçlükle dayanabiliyordu, neyse ki Mrs. Weasley onu çabuk bırakıp Sirius'a döndü ve gece çocuklarıyla ilgilendiği için ona teşekkür etti. Sirius yardım edebildiğine çok memnun olduğunu ve Mr. Weasley hastanede yattığı sürece onunla kalacaklarını umduğunu söyledi.

"Ah, Sirius, öyle minnettarım ki... bir süre orada kalacağını sanıyorlar, ona daha yakın olmak harika olurdu... ama tabii bu, Noel'de de burada olacağımız anlamına geliyor."

Sirius, "Ne kadar kalabalık olursak o kadar neşeli olur!" dedi. Onun apaçık içtenliği, Mrs. Weasley'nin de yüzünün ışıldamasına neden oldu. Bir önlük taktı ve kahvaltıya yardım etmeye başladı.

Artık bir an daha dayanamayacağını hisseden Harry, "Sirius," diye mırıldandı. "Sana bir şey söyleyebilir miyim? Şey - hemen şimdi."

Karanlık kilere gitti, Sirius da onu izledi. Harry giriş yapma gereği duymaksızın, gördüklerini bütün ayrıntısıyla vaftiz babasına nakletti, Mr. Weasley'ye saldıran yılanın kendisi olduğu gerçeği de dahil.

O soluklanmak için durunca, Sirius, "Bunu Dumbledore'a söyledin mi?" dedi.

"Evet," dedi Harry sabırsızca, "ama bana ne anlama geldiğini söylemedi. Zaten artık bana hiçbir şey söylemiyor."

"Kaygılanacak bir şey olsaydı, eminim söylerdi," dedi Sirius emin bir tavırla.

"Ama hepsi bu değil ki," dedi Harry, fısıldar gibi bir sesle. "Sirius, ben... ben aklımı kaçırıyorum sanırım. Orada, Dumbledore'un odasında, Anahtar'ı almadan önce... birkaç saniye orada yılan olduğumu sandım, kendimi yılan gibi hissettim -Dumbledore'a bakarken yara izim gerçekten acıdı- Sirius, ona saldırmak istedim!"

Sirius'un yüzünün sadece küçük bir bölümünü görüyordu; gerisi karanlıktaydı.

"Gördüklerinin olumsuz bir sonucu olmalı, hepsi bu," dedi Sirius. "Hâlâ o rüyayı -ya da her neyse onu- düşünüyordun ve -"

"Ondan değil," dedi Harry, başını iki yana sallayarak, "içimde bir şey kabardı sanki, içimde bir yılan varmış gibi."

"Senin uyuman gerek," dedi Sirius, itiraz kabul etmez bir tavırla. "Kahvaltı edip doğruca yatmaya gidiyorsun, öğle yemeğinden sonra da ötekilerle birlikte Arthur'u ziyaret edebilirsin. Şok geçirmişsin, Harry, sadece tanık olduğun bir şey için kendini suçluyorsun. Hem iyi ki de tanık olmuşsun, yoksa Arthur ölebilirdi. Bırak üzülmeyi."

Harry'nin omzuna bir şaplak attı ve kilerden çıkarak onu arkasında, karanlıkta tek başına bıraktı.

Harry'den başka herkes sabahın geri kalanını uyuyarak geçirdi. O, Ron'la ikisinin yazın son birkaç haftasında paylaştıkları yatak odasına gitti ama, Ron hemen yatağa girip birkaç dakikada uyurken, Harry tamamen giyinik halde, sırtını kamburlaştırıp karyolanın soğuk madeni çubuklarına yaslayarak öylece oturdu. Rahat etmemeye çalışıyordu, uyuklamamaya kararlıydı, çünkü uykusunda yeniden yılan olacağından ve uyanınca kendini Ron'a saldırmış ya da kayarak ötekilerden birinin peşinde gidiyor halde bulmaktan çok korkuyordu...

Ron uyanınca, Harry kendisi de dinlendirici bir uyku çekmiş gibi davrandı. Öğle yemeğindeyken Hogwarts'tan sandıkları geldi, böylece St. Mungo'ya gitmek için Muggle'lar gibi giyinebildiler. Cüppelerini çıkarıp kot pantolonla svetşört giyerlerken, Harry

dışında herkes taşkın bir şekilde mutlu ve konuşkandı. Onlara Londra'da eşlik etmek üzere gelen Tonks ve Deli-Göz'ü neşeyle karşıladılar. Deli-Göz'ün sihirli gözünü kapatacak bir açıyla taktığı melon şapkaya gülerek, saçı yine kısa ve parlak pembe olan Tonks'un metroda ondan çok daha az ilgi çekeceğini söylediler - ki doğruydu.

Tonks ise Harry'nin, Mr. Weasley'ye yapılan saldırıya ilişkin gördüğü imgeyle çok ilgilenmişti, oysa Harry bu konuyu konuşmayı hiç istemiyordu.

Şehrin merkezine doğru onları tıngır tıngır götüren bir trende Harry'nin yanına oturdu ve merakla, "Ailende Görücü kanı yok, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Harry, Profesör Trelawney'yi düşünüp kendini hakarete uğramış hissederek.

"Hayır," dedi Tonks bunu değerlendiriyormuş gibi, 'hayır, sanırım yaptığın tam anlamıyla kehanet sayılmaz, değil mi? Yani, geleceği görmüyorsun, şimdiyi görüyorsun.. . tuhaf, değil mi? Faydalı ama..."

Harry cevap vermedi; neyse ki bir sonraki istasyonda indiler, Londra'nın tam merkezinde bir istasyondu; trenden inme telaşında, Harry, Fred ile George'u, başı çeken Tonks'la kendisinin arasına almayı başardı. Yürüyen merdivende hepsi Tonks'u izledi; melon şapkası aşağı çekilmiş, boğum boğum ellerinden biri paltosunun düğmeleri arasına sokulmuş, asasını sımsıkı kavramış olan Moody, grubun arkasından geliyordu. Harry onun saklı gözünün, üzerine dikilmiş olduğunu hissetti. Rüyası hakkında sorulardan kaçınmak için, Deli-Göz'e St. Mungo'nun nerede saklı olduğunu sordu.

"Uzak değil," diye homurdandı Moody. Noel alışverişine çıkanlarla tıklım tıkış dolu, iki yanında mağazaların uzandığı bir caddeye, kış havasına çıktılar. Moody, Harry'yi biraz öne doğru itti ve hemen arkasından topallaya topallaya yürüdü. Harry onun gözünün, öne eğilmiş şapkanın altında fıldır fıldır döndüğünü biliyordu. "Bir hastane için iyi bir yer bulmak kolay değil. Diagon Yolu'nda hiçbir yer yeterince büyük değildi, Bakanlık gibi yeraltında da yapamazdık - sağlıklı olmazdı. Sonunda burada bir bina bulmayı başardılar.

Teoriye göre, hasta büyücüler gelip gidecek ve kalabalığa karışacaktı."

Birbirilerinden ayrı düşmemek için Harry'nin omzunu yakaladı; etrafları, besbelli elektrikli aletlerle dolu yakındaki bir dükkâna girmekten başka amaçları olmayan bir alışverişçi sürüsüyle çevriliydi.

Bir an sonra, "İşte burası," dedi Moody.

Kırmızı tuğladan, büyük, eski moda, adı "*Purge & Dowse Ltd.*" olan bir mağazanın önüne gelmişlerdi. Binanın külüstür, perişan bir havası vardı; vitrinlerde peruğu kaymış, orası burası çentik çentik olmuş birkaç manken duruyordu sadece; rastgele konmuşlardı ve en azından on yıllık, modası geçmiş giysiler giymişlerdi. Tozlu kapıların üstündeki kocaman tabelaların hepsinde "*Tadilat İçin Kapalıdır.*" yazıyordu. Harry, bir sürü plastik alışveriş torbası yüklenmiş iriyarı bir kadının, yanlarından geçerken arkadaşına, "*Asla açık olmaz burası...*" dediğini duydu.

"Tamam," dedi Tonks. Onları, içinde sadece çirkin mi çirkin bir kadın mankenin durduğu bir vitrinin önüne çağırdı. Sahte kirpikleri aşağı sarkmış olan manken, yeşil naylon bir askılı elbise giymişti. "Herkes hazır mı?"

Başlarını evet anlamında sallayıp etrafına toplandılar. Moody, öne gitsin diye Harry'yi bu sefer kürek kemiklerinin ortasından dürttü. Tonks da vitrine iyice eğilerek çirkin mankene baktı; nefesi camı buğuluyordu. "N'aber?" dedi, "Arthur Weasley'yi görmeye geldik."

Harry, arkasında otobüsler gümbürdeyerek geçerken ve alışverişe çıkanlarla dolu bir sokağın bütün şamatası yükselirken, Tonks'un bir mankenin, hem de bir tabaka camın ardından, bunca alçak sesle dediklerini anlar diye beklemesini gülünç buldu. Sonra, mankenlerin zaten duyamadığını hatırlattı kendine. Bir saniye sonra, manken başını hafifçe sallayıp eklemli parmaklarıyla "gel" işareti yapınca, hayretten ağzı açık kaldı; Tonks, Ginny ile Mrs. Weasley'yi dirseklerinden yakalayıp dosdoğru camın içinden geçti. Ortadan kayboldular.

Fred, George ve Ron onların peşinden gittiler. Harry etrafa, itişip kakışan kalabalığa baktı; hiçbirinin, “*Purge & Dowse Ltd.*”inkiler gibi çirkin vitrin mankenlerine bakarak vakit kaybetmeye niyeti yok gibi görünüyordu; dahası hiçbiri, altı kişinin, gözleri önünde yok olup havaya karışmasını fark etmemiş gibiydi.

"Hadi," diye homurdandı Moody. Yine Harry'nin sırtını dürttü ve serin bir su tabakasını andıran bir şeyin içinden geçip öbür taraftan sıcak ve kuru halde çıktılar.

Çirkin mankenden de, durduğu yerden de eser yoktu. Sıra sıra cadıyla büyücünün, bacakları sallanan tahta iskemlelerde oturduğu, kalabalık bir danışma bölümüne benzer bir yerdeydiler; cadılarla büyücülerin kimi tamamen normal görünüyor ve Cadı Gündemi'nin eski sayılarını okuyorlardı. Diğerlerinde ise, fil hortumları ya da göğüslerinden çıkan ekstra eller gibi korkutucu birtakım şekil bozuklukları vardı. Salonun da dışarıdaki sokaktan daha sessiz olduğu söylenemezdi, çünkü hastalardan bazıları çok tuhaf sesler çıkarıyordu: İlk sıranın ortasında durmuş, bir Gelecek Postası ile kendini harıl harıl yelpazeleyen, yüzü terli cadı, ağzından buhar çıktıkça tiz bir ıslık koyuveriyordu; köşedeki pis sihirbaz, her hareket edişinde çan gibi çalıyordu ve her çınlamayla birlikte kafası öyle korkunç şekilde titreşiyordu ki, durdurmak için kendi kulaklarına yapışması gerekiyordu.

Limon yeşili cüppeli cadılarla büyücüler, hastaların arasında bir aşağı bir yukarı yürüyor, sorular soruyor, Umbridge'inkine benzeyen yazı altlıklarına not alıyorlardı. Harry, göğüslerine işlenmiş olan amblemi fark etti: çapraz bir asa ile bir kemik.

Ron'a yavaşça, "Doktor mu onlar?" diye sordu.

"Doktor mu?" dedi Ron, şaşkın görünüyordu. "Hani şu insanları kesen Muggle kaçıklardan mı? Hayır, onlar şifacı."

"Buraya gelin!" diye seslendi Mrs. Weasley, köşedeki sihirbazın yenilenen çınlamasını bastırarak. Onun peşine düşüp, “*Danışma*” yazan bir masada oturan tombul sarışın bir cadının önündeki kuyruğa girdiler. Arkasındaki duvar posterlerle kaplıydı, üzerlerinde ise şöyle şeyler yazıyordu:

TEMİZ BİR KAZAN, İKSİRİN ZEHRE DÖNÜŞMESİNİ ÖNLER; EHİL BİR ŞİFACI TARAFINDAN ONAYLANMADIKÇA, PANZEHİR TAMZEHİR SAYILIR.

Uzun gümüşi renkte bukleleri olan bir cadının büyük bir portresi de vardı, üzerinde şunlar yazılıydı:

Dilys Denuent

St. Mungo'nun Şifacısı, 1722-1741

Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu Müdiresi, 1741-1768

Dilys, Weasley ekibini sanki onları sayıyormuşçasına inceliyordu: Harry ile göz göze gelince, çaktırmadan göz kırptı ve yürüyüp portresinden çıkarak kayboldu.

Bu arada, kuyruğun başında genç bir büyücü, olduğu yerde garip bir dans gösterisi sunuyor ve ıstırap çığlıkları arasında, derdini masanın arkasındaki cadıya anlatmaya Çalışıyordu.

"Bunlar yüzünden -ayy- kardeşimin bana verdiği ayakkabılar -öff- yiyorlar işte -AMAN- ayaklarımı - baksanıza şunlara, üstlerinde bir şey var herhalde -AAAH- uğursuzluk büyüsü ve ben de -AAAAAHH- ayakkabıları çıkaramıyorum." Yanan kömürler üzerinde dans edermiş gibi sırayla bir ayağının, sonra ötekinin üstünde zıpladı.

"Ayakkabılar okumana engel olmuyor, değil mi?" dedi sarışın cadı asabi asabi, masasının sol tarafındaki büyük bir tabelayı işaret ederek. "Büyü Hasarı'na gitmen gerekiyor, dördüncü kat. Kat rehberinde dediği gibi. Sıradaki!"

Büyücü yan yan, seke seke, hoplaya zıplaya yoldan çekilirken, Weasley ekibi birkaç adım ilerledi ve Harry kat rehberini okudu:

EŞYA KAZALARI.......................................Zemin kat

Kazan patlaması, asa geri tepmesi, süpürge çarpışmaları vs.

YARATIKLARIN YOL AÇTIĞI YARALANMALAR.....................................Birinci kat

Isırıklar, sokmalar, yanıklar, gömük omurga vs.

SİHİRLİ BÖCEKLER.................................İkinci kat

Bulaşıcı hastalıklar, örneğin ejderhaçiçeği, kaybolma hastalığı, sıramantarca vs.

ÝKSİR VE BİTKİ ZEHİRLENMELERİ...............................Üçüncü kat

Kızıllık ve lekeler, kusma, denetlenemez kıkırdama vs.

BÜYÜ HASARI.....................................Dördüncü kat

Kaldırılamayan uğursuzluk büyüleri, nazar, yanlış uygulanmış büyüler vs.

ZİYARETÇİ ÇAYHANESİ

HASTANE MAĞAZASI............................Beşinci kat

EĞER NEREYE GİDECEĞİNİZDEN EMİN DEĞİLSENİZ, NORMAL KONUŞMA YETİSİNDEN YOKSUNSANIZ YA DA NİYE BURADA OLDUĞUNUZU HATIRLAMIYORSANIZ, HASTANEMİZİN HOŞGELDİNCADISI SİZE MEMNUNİYETLE YARDIM EDECEKTİR.

İşitme borulu, çok yaşlı, beli bükük bir büyücü, ayaklarını sürüyerek kuyruğun başına varmıştı şimdi. Hırıltılı bir sesle, "Broderick Bode'u görmeye geldim!" dedi.

"Kırk dokuzuncu koğuş, ama korkarım vaktinizi ziyan ediyorsunuz," dedi cadı, başından savarcasına. "Kafası tamamen karışık, anlıyorsunuz ya - kendini hâlâ çaydanlık sanıyor. Sıradaki!"

Canından bezmiş gibi görünen bir büyücü, üstündeki bebek tulumunun hemen arkasından çıkmış gibi görünen koskoca, tüylü kanatlarını çırpan küçük kızını sıkı sıkı ayak bileğinden tutuyordu.

Cadı, daha ona sormadan, "Dördüncü kat," dedi sıkkın bir sesle. Adam, kızını garip biçimli bir tür balonmuşçasına tutarak, masanın yanındaki çift kanatlı kapıdan geçip yok oldu. "Sıradaki!"

Mrs. Weasley masaya ilerledi.

"Merhaba," dedi, "kocam Arthur Weasley'nin bu sabah başka bir koğuşa taşınmış olması gerekiyordu, acaba bize söylemeniz -"

"Arthur Weasley mi?" dedi cadı, parmağını önündeki uzun listeden aşağı doğru kaydırarak. "Evet, birinci kat, sağdan ikinci kapı, *Dai Llewellyn Koğuşu*."

"Teşekkür ederim," dedi Mrs. Weasley. "Hadi, yürüyün bakalım."

Onun ardına düşüp çift kanatlı kapıdan ve gerisindeki dar koridordan geçtiler; yine ünlü şifacıların portrelerinin dizili olduğu koridor, tavanda süzülen ve dev sabun köpüklerine benzeyen, içleri mum dolu kristal kabarcıklarla aydınlanıyordu. Onların geçtikleri

kapıdan limon yeşili cüppeli başka cadılar ve büyücüler girip çıkıyordu; bir kapıyı geçerlerken, kötü kokan sarı bir gaz koridoru sardı, arada bir de uzaklardan ağlamalar duyuluyordu. Bir merdivenden çıkıp “*Yaratıkların Yol Açtığı Yaralanmalar*” koridoruna geldiler. Sağdan ikinci kapıda *"Tehlikeli - Dai Lleivellyn Koğuşu: Ciddi Isırıklar*” yazıyordu. Hemen altında ise pirinç bir çerçevenin içinde bir kart vardı, üzerinde elyazısıyla;

Baş Şifacı: *Hippocrates Smethunck.*

Stajyer Şifacı: *Augustus Pye*

yazıyordu.

"Biz dışarıda bekleyelim, Molly," dedi Tonks. "Arthur bir seferde çok fazla ziyaretçi istemez... önce yalnızca aile girmeli."

Deli-Göz homurdanarak bu fikri onayladığını belirtti ve sırtını koridor duvarına verip yerleşti, sihirli gözü her yöne dönüyordu. Harry de geri çekildi, ama Mrs. Weasley elini uzatarak onu kapıdan içeri itti; bir yandan da, "Aptallık etme, Harry, Arthur sana teşekkür etmek istiyor," diyordu.

Koğuş küçüktü; tek penceresi daracık olduğundan ve kapının karşısındaki duvarın tepesine yerleştirildiğinden, hayli kasvetliydi de. Işığın çoğu, tavanın ortasında bir öbek oluşturmuş olan, parlayan kristal kabarcıklardan geliyordu. Duvarlar meşe kaplıydı ve birinde hayli zalim görünüşlü bir büyücünün portresi vardı; altında “*Urcuhart Rackharrow, 1612-1697, Bağırsak-sökücü Lanet'in Mucidi*” yazılıydı.

Sadece üç hasta vardı. Mr. Weasley koğuşun dibinde, minik pencerenin yanındaki yatakta yatıyordu. Harry onun, birkaç yastığı üst üste koyarak doğrulup oturmuş, yatağına düşen tek ışık huzmesinde Gelecek Postası okuduğunu görünce hem memnun oldu, hem rahatladı. Mr. Weasley onlar yaklaşırken başını kaldırıp baktı ve kimlerin geldiğini görünce yüzü sevinçle ışıldadı.

"Merhaba!" diye seslendi, Gelecek Postası'nı bir kenara atarak. "Bill az önce ayrıldı, Molly, işe gitmesi gerekiyormuş, ama daha sonra sana uğrayacakmış."

"Nasılsın, Arthur?" diye sordu Mrs. Weasley; onun yanağını öpmek için eğildi ve endişeyle yüzüne baktı. "Hâlâ biraz süzgün görünüyorsun."

Mr. Weasley hoşnutlukla, "Kendimi çok iyi hissediyorum," dedi, sağlam koluyla Ginny'ye sarılarak. "Bu sargıları çıkarsalar, eve gidecek hale gelirim."

"Niye çıkarmıyorlar, baba?" diye sordu Fred.

"Eh, her deneyişlerinde şakır şakır kanamaya başlıyor da ondan," dedi Mr. Weasley neşeyle; komodinin üstünde duran asasına uzandı ve onu sallayarak, hepsi otursun diye yatağının yanında altı iskemle yarattı. "Anlaşılan o yılanın dişlerinde hayli sıradışı türde, yaraları açık tutan bir zehir varmış. Ama bir panzehir bulurlar mutlaka; benden çok daha berbat olaylar gördüklerini söylüyorlar ve ben de bu arada saat başı bir Kan-Tazeleme İksiri almak zorundayım. Ama oradaki adam," dedi, sesini alçaltarak; yeşil ve hasta görünen ve gözlerini dikmiş tavana bakan bir adamın yattığı karşıdaki yatağı başıyla işaret etti, "bir kurtadam tarafından ısırılmış, zavallıcık. Hiç tedavisi yok."

"Kurtadam mı?" diye fısıldadı Mrs. Weasley, korkmuş görünüyordu. "Herkese açık bir koğuşta güvenli mi yani? Özel bir odada olması gerekmez mi?"

"Dolunaya daha iki hafta var," diye hatırlattı Mr. Weasley ona, usulca. "Bu sabah onunla konuşuyorlardı, şifacılar yani, neredeyse normal bir hayat sürdürebileceğine onu ikna etmeye çalışıyorlardı. Ona dedim -isim vermedim elbette- ama bir kurtadamı şahsen tanıyorum, dedim; çok iyi adamdır, bu durumu hayli rahat idare ediyor, dedim."

"Peki o ne dedi?" diye sordu George.

"Eğer çenemi kapamazsam beni ısıracağını söyledi," dedi Mr. Weasley hüzünle. "Ve şuradaki kadın," kapının hemen yanındaki,

geriye kalan tek dolu yatağı gösterdi, "Şifacılara onu neyin ısırdığını söylemiyor, biz de bundan onun yasadışı bir şey bulundurduğunu sanıyoruz. Her ne idiyse bacağından hayli büyük bir parça almış, bandajı çıkardıklarında çok pis kokuyor."

"Şimdi, neler olduğunu bize söyleyeceksin, değil mi, baba?" diye sordu Fred, iskemlesini yatağa yaklaştırarak.

"Zaten biliyorsunuz, değil mi?" dedi Mr. Weasley, Harry'ye anlamlı bir şekilde gülümseyerek. "Çok basit - uzun bir gündü, uyuyakalmışım, gafil avlandım ve ısırıldım

"Gelecek Postası'nda yazıyor mu saldırıya uğradığın?" diye sordu Fred, Mr. Weasley'nin bir kenara bıraktığı gazeteyi gösterdi.

"Hayır, elbette yazmıyor," dedi Mr. Weasley, hafiften acı bir tebessümle, "Bakanlık kimsenin bilmesini ister mi, koca pis bir yılanın -"

"Arthur!" diye uyardı onu Mrs. Weasley.

"- yani -şey- beni soktuğunu," dedi Mr. Weasley çabucak, ama Harry onun aslında bunu söylemek istemediğinden emin gibiydi.

"Bu iş olduğunda neredeydin, baba?" diye sordu George.

"O beni ilgilendirir," dedi Mr. Weasley, yine de hafifçe gülümsedi. Gelecek Postası'nı kaptı, silkeleyip açtı ve, "Siz geldiğinizde Willy Widdershins'ın tutuklanmasını okuyordum," dedi. "Yazınki o kusan tuvaletlerin Willy'nin marifeti olduğu ortaya çıktı, biliyorsunuz, değil mi? Uğursuzluk büyülerinden biri geri tepti, tuvalet patladı, onu enkaz içinde baygın, baştan aşağı -"

" '*Görevdeydim*' derken," diye alçak sesle onun sözünü kesti Fred, "ne yapıyordun yani?"

"Babanızı duydunuz," diye fısıldadı Mrs. Weasley, "bunu burada tartışmıyoruz! Willy Widdershins'ı anlatmaya devam et, Arthur."

"Eh, bana nasıl olduğunu sormayın ama, tuvalet suçlamasından kurtulmuş," dedi Mr. Weasley sıkıntıyla. "Tahminimce biraz altın el değiştirmiştir-"

"Onun başında nöbet tutuyordun, değil mi?" dedi George yavaşça. "Silahın? Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in peşinde olduğu şeyin?"

"Kes sesini, George!" diye onu payladı Mrs. Weasley.

"Neyse," dedi Mr. Weasley, sesini yükselterek, "Will şimdi de Muggle'lara ısıran kapı tokmakları satarken yakalandı ve bu defa paçasını kurtarmayı becereceğini sanmıyorum, çünkü, bu yazıya bakılırsa, Muggle'lardan iki tanesi parmaklarını kaybetmiş, acilen yeniden kemik büyütmek ve hafıza değiştirmek için şimdi St. Mungo'daymışlar. Düşünün bir kere, St. Mungo'da Muggle'lar! Hangi koğuşa koydular acaba?"

Ve bir tabela görmeyi umuyormuşçasına hevesle etrafına bakındı.

Fred, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in bir yılanı var dememiş miydin, Harry?" diye sordu, bir yandan da tepki gösterecek mi diye babasına bakıyordu. "Muazzam bir yılan? Döndüğü gece görmüştün, değil mi?"

"Bu kadarı yeter," dedi Mrs. Weasley hiddetle. "Deli-Göz ve Tonks dışarıdalar, Arthur, onlar da içeri gelip seni görmek istiyor. Siz ise dışarıda bekleyebilirsiniz," diye ekledi çocuklarıyla Harry'ye. "Sonra da gelip vedalaşırsınız. Hadi bakalım."

Yeniden sürü halinde dışarı çıktılar. Deli-Göz ve Tonks içeri girdi, koğuşun kapısını arkalarından kapattılar. Fred kaşlarını kaldırdı.

"İyi," dedi sakin sakin, ceplerini karıştırarak, "tamam o zaman. Aman bize bir şey söylemeyin."

"Bunları mı arıyordun?" dedi George, ten rengi bir sicim yığınına benzeyen bir şeyi uzatarak.

"Zihnimi okudun," diye sırıttı Fred. "Bakalım St. Mungo'da koğuş kapılarına Sarsılmaz Büyüsü yapıyorlar mı, ha?"

O ve George sicimin düğümünü çözdüler ve beş ayrı Uzayan Kulak'ı birbirinden ayırdılar. Fred ve George onları dağıttı. Harry bir tane alsın mı almasın mı, tereddüt etti.

"Hadi, Harry, al şunu! Sen babamın hayatını kurtardın. Onu gizlice dinlemeyi hak eden biri varsa, o da sensin."

Sırıtmasına engel olamayan Harry, sicimin ucunu aldı ve ikizlerin yaptığı gibi kulağına soktu.

"Hadi, başla!" diye fısıldadı Fred.

Ten rengi sicimler uzun, sıska solucanlar gibi kıvrıldılar ve kapının altından yılan misali geçtiler. Harry önce hiçbir şey duyamadı, sonra Tonks'un sanki yanı başında duruyormuş gibi bir açıklıkla fısıldadığını işitince yerinden sıçradı.

"... bütün o bölgeyi aradılar, ama yılanı hiçbir yerde bulamadılar. Sana saldırdıktan sonra yok olmuşa benziyor, Arthur... ama Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen bir yılanın içeri girebileceğini sanmıyordu herhalde, değil mi?"

"Sanırım onu gözcü olarak gönderdi," diye homurdandı Moody, "çünkü şimdiye kadar şansı yaver gitmedi, ha? Yok, bence neyle karşı karşıya olduğu hakkında daha iyi bir fikir edinmeye çalışıyor ve eğer Arthur orada olmasaydı, hayvanın etrafa bakınmak için çok daha fazla vakti olacaktı. Demek Potter hepsini gördüğünü söylüyor, öyle mi?"

"Evet," dedi Mrs. Weasley. Sesinde hayli gergin bir ton vardı. "Biliyor musunuz, Dumbledore Harry'nin böyle bir şey görmesini bekliyormuş sanki."

"Eh, evet," dedi Moody. "O Potter denen çocukta tuhaf bir şeyler var, hepimiz biliyoruz bunu."

"Bu sabah Dumbledore'la konuştuğumda, Harry için kaygılanıyor gibiydi," diye fısıldadı Mrs. Weasley.

"Tabii kaygılanacak," diye homurdandı Moody. "Oğlan, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in yılanının içinden bir şeyler görüyor. Besbelli Potter bunun ne anlama geldiğini anlamıyor ama, eğer Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen onu ele geçiriyorsa -"

Harry, Uzayan Kulak'ı kulağından çıkardı, kalbi büyük bir hızla çarpıyordu, yüzünü ateş basmıştı. Ötekilere baktı. Hepsi gözlerini dikmiş, ona bakıyorlardı, sicimler hâlâ kulaklarından sarkıyordu ve korkuya kapılmış bir halleri vardı.

-

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
KAPALI KOĞUŞTA NOEL

Dumbledore bu yüzden mi artık Harry ile göz göze gelmekten kaçınıyordu? O gözlerden Voldemort'un ona baktığını görmeyi mi bekliyordu, parlak yeşilin birden kırmızıya, gözbebeklerinin ise bir kedininki gibi dikey çizgilere döneceğinden mi korkuyordu? Harry bir zamanlar Voldemort'un yılanımsı yüzünün nasıl zorla Profesör Quirrell'ın başının arkasından çıktığını hatırladı ve insanın kafatasından Voldemort'un baş vermesi nasıl bir his olurdu diye merak ederek eliyle kendi kafasını yokladı.

Kendini pis, hastalıklı hissediyordu, ölümcül bir mikrop taşıyordu sanki; hastaneden dönerken metroda, zihinlerine ve bedenlerine Voldemort'un lekesi işlememiş, masum, temiz insanlarla birlikte oturmayı hak etmiyormuş gibi geliyordu Harry'ye... o yılanı görmekle kalmamıştı, o yılan olmuştu, bunu biliyordu artık...

Sonra aklına gerçekten korkunç bir şey geldi, zihninde su yüzüne çıkan ve midesini yılan gibi buran bir anı.

Mürit dışında neyin peşindeymiş?

Sadece sinsice elde edebileceği şeyler... silah gibi bir şey. Geçen sefer sahip olmadığı bir şey.

Silah benim, diye düşündü Harry. Sanki damarlarında zehir akıyordu; onu donduruyor, karanlık tünelin içinde trenle birlikte sallanırken ter içinde bırakıyordu. Voldemort'un kullanmaya çalıştığı benim, o yüzden nereye gitsem etrafımda korumalar var. Mesele benim korunmam değil, diğer insanların benden korunması, ama işe yaramıyor, Hogwarts'ta sürekli peşimde birini bulunduramazlar... Dün gece Mr. Weasley'ye gerçekten saldırdım, bendim o. Bunu bana Voldemort yaptırdı, şimdi bile içimde olabilir, düşüncelerimi dinliyor olabilir -

"İyi misin, Harry'ciğim?" diye fısıldadı Mrs. Weasley, tren karanlık tünelin içinde hızla ve gürültüyle ilerlerken, eğilip Ginny'nin önünden başını uzatarak. "Pek iyi görünmüyorsun. Hasta mısın?"

Hepsi ona bakıyordu. Başını çılgınca iki yana salladı ve gözlerini bir ev sigortası ilanına dikti.

"Harry, canım, iyi olduğuna emin misin?" dedi Mrs. Weasley kaygılı bir sesle. Şimdi Grimmauld Meydanı'nın ortasındaki bakımsız çimin etrafından yürüyorlardı. "Öyle solgun görünüyorsun ki... bu sabah uyuduğuna emin misin? Şimdi hemen yukarı çıkıp yat, böylece akşam yemeğinden önce bir iki saat uyuyabilirsin, oldu mu?"

Harry peki dercesine başını salladı; eline diğerleriyle konuşmamak için hazır bir mazeret geçmişti işte, zaten istediği tam da buydu. O yüzden Mrs. Weasley ön kapıyı açar açmaz aceleyle ifrit bacağı şemsiyeliğin yanından geçip yukarıya, Ron'la birlikte kaldıkları yatak odasına çıktı.

Odada volta atmaya başladı. İki yatağın ve Phineas Nigellus'un boş resim çerçevesinin önünden geçip duruyor, beyni sorularla ve gittikçe daha da korkunçlaşan fikirlerle kaynıyor, köpürüyordu.

Nasıl yılan olmuştu? Belki de bir Animagus'tu... hayır, olamazdı, olsaydı bilirdi... belki Voldemort bir Animagus'tu... evet, diye düşündü Harry, bu uyuyordu işte, o olsa bir yılana dönüşürdü tabii... ve beni ele geçirdiğinde, ikimiz de biçim değiştiriyoruz... yine de bu, beş dakika içinde nasıl Londra'ya gidip geri döndüğümü açıklamıyor... ama Voldemort, Dumbledore'dan sonra dünyanın en güçlü büyücüsü sayılır, herhalde insanları öyle bir yerden bir yere taşımak onun için sorun değildir.

Sonra, içinde aniden bir panik duygusu kabararak, ama bu delilik, diye düşündü, Voldemort beni ele geçiriyorsa, şu anda ona Zümrüdüanka Yoldaşlığı Karargâhı'nın nerede olduğunu açıkça gösteriyorum! Yoldaşlık'ta kimlerin bulunduğunu ve Sirius'un nerede olduğunu öğrenecek... ayrıca duymamam gereken bir sürü şey duydum, buraya ilk geldiğim gece Sirius'un söyledikleri...

Tek seçenek vardı: Grimmauld Meydanı'ndan hemen ayrılması gerekiyordu. Noel'i diğerlerinden uzakta, Hogwarts'ta geçirecekti,

böylece onlar hiç olmazsa tatilde güvende olurlardı... ama hayır, bu da işe yaramazdı, çünkü Hogwarts'ta da sakatlayacak ve yaralayacak birçok insan olacaktı. Ya bir dahaki sefere sıra Seamus, Dean ya da Neville'e gelirse? Volta atmayı bıraktı ve gözlerini Phineas Nigellus'un içi boş çerçevesine dikti. Midesine kasvetli bir his çöreklenmişti. Başka seçeneği yoktu: Privet Drive'a dönecek, kendini diğer büyücülerden tamamen koparacaktı.

Eh, madem böyle bir şey yapacaktı, oyalanmanın anlamı yoktu. Dursley'lerin onu, beklediklerinden altı ay önce kapı eşiğinde bulunca nasıl bir tepki vereceklerini düşünmemek için kendini zorlayarak sandığına gitti, kapağını kapayıp kilitledi, sonra da alışkanlıkla dönüp Hedwig'e bakındı. Oysa Hedwig tabii ki hâlâ Hogwarts'taydı - eh, en azından bir de onun kafesini taşımak zorunda kalmayacaktı. Sandığının bir ucundan tuttu. Tam kapıya doğru sürüklerken, kulağına küçümser bir ses geldi: "Kaçıyoruz, öyle mi?"

Harry dönüp etrafına baktı. Portresinin tuvalinde belirmiş olan Phineas Nigellus, çerçevesine yaslanmış, Harry'yi yüzünde pek eğlenirmiş gibi bir ifadeyle seyrediyordu.

"Hayır, kaçmıyorum," diye kestirip attı Harry, sandığını bir iki metre daha sürükleyerek.

"Ben de sanıyordum ki," dedi Phineas Nigellus, sivri uçlu sakalını okşayarak, "Gryffindor Binası'ndan olman için cesur olman gerekiyor. Bana öyle geliyor ki, benim binam sana daha çok uyardı. Gerçi biz Slytherin'ler de cesuruzdur, ama aptal değilizdir. Mesela, öyle bir seçeneğimiz varsa, her zaman kendi kellemizi kurtarmayı seçeriz."

"Ben burada kendi kellemi kurtarmıyorum," dedi Harry aksi aksi, sandığı kapının önündeki çarpık çurpuk, güve yemiş halının üstünden çekerek.

"Haa, anlıyorum," dedi Phineas Nigellus, hâlâ sakalını okşayarak, "bir ödlek gibi tüymüyorsun yani - asilce davranıyorsun."

Harry onu duymazdan geldi. Tam uzanıp kapı tokmağını tutmuştu ki, Phineas Nigellus tembel tembel, "Sana Albus Dumbledore'dan

bir mesajım var," dedi.

Harry hemen arkasına döndü.

"Ne diyor?"

"Olduğun yerde kal"

"Kıpırdamadım bile!" dedi Harry, eli hâlâ kapı tokmağında. "Ee, nedir mesaj?"

"Az önce ilettim ya" dedi Phineas Nigellus yumuşak bir sesle. "Dumbledore, '*Olduğun yerde kal,*' diyor."

"Niye?" dedi Harry hevesle, sandığının ucunu bırakarak. "Niye benim kalmamı istiyor? Başka ne dedi?"

"Hiçbir şey," dedi Phineas Nigellus, ince siyah kaşlarından birini kaldırarak. Harry'yi münasebetsiz buluyor gibi bir hali vardı.

Uzun otların arasından fırlayan bir yılan gibi, Harry'nin siniri birden burnuna sıçradı. Bitap düşmüştü, kafası son derece karışıktı, son on iki saatte dehşeti, rahatlamayı, sonra yine dehşeti yaşamıştı ve Dumbledore hâlâ onunla konuşmak istemiyordu!

"Bu kadar mı yani?" dedi yüksek sesle. " '*Olduğun yerde kal*', ha? O Ruh Emiciler'in saldırısına uğradıktan sonra söyledikleri tek şey de buydu zaten! Büyükler meseleyi çözüyor, sen yerinden ayrılma, Harry! Ama zahmet edip de sana bir şey anlatmayacağız, çünkü o minnacık beynin anlatılanı almayabilir!"

"Biliyor musun" dedi Phineas Nigellus, Harry'den de yüksek sesle, "işte tam da bu yüzden öğretmenlikten nefret ediyordum! Gençler her konuda haklı olduklarından öyle iflah olmaz şekilde eminler ki. Hogwarts Müdürü'nün sana planlarını en küçük ayrıntısına kadar anlatmamak için çok iyi bir sebebi olabileceği hiç aklına geldi mi, zavallı kurumlu züppem benim? Haksızlığa uğradığını düşünürken, şöyle bir durup da şimdiye kadar Dumbledore'un emirleri yüzünden asla zarara uğramadığını aklına getirdin mi? Hayır. Hayır, bütün gençler gibi, öylesine eminsin ki sadece senin düşünebildiğinden, sadece senin hissettiğinden, sadece senin tehlikenin farkında olduğundan, sadece senin Karanlık Lord'un neler planladığını -"

"Benimle ilgili bir şey mi planlıyor yani?" dedi Harry çabucak.

"Öyle bir şey mi dedim?" dedi Phineas Nigellus, ipek eldivenlerini sakin sakin inceleyerek. "Şimdi, izninle, ergenlik açılarıyla ilgilenmekten daha önemli işlerim var... sana iyi günler."

Ve ağır ağır çerçevesinin kenarına doğru yürüyüp gözden kayboldu.

"İyi, git o zaman!" diye haykırdı Harry boş çerçeveye. "Dumbledore'a da de ki, hiçbir şey yapmadığı için teşekkürler!"

Boş tuvalden ses gelmedi. Burnundan soluyan Harry, sandığını tekrar yatağının ayakucuna çekti ve kendini güve yemiş nevresimlerin üzerine bıraktı. Gözleri kapalıydı, bedeni ağır geliyor, her yanı ağrıyordu.

Sanki kilometrelerce yol gitmiş gibiydi... çok değil, yirmi dört saatten az bir süre önce Cho Chang'in ökseotunun altında ona yakınlaşmış olması şimdi gözüne imkânsız görünüyordu... o kadar yorgundu ki... uyumaya korkuyordu... ama ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu... Dumbledore ona burada kalmasını söylemişti... bu da uyumaya izni var demekti... ama korkuyordu... ya yine öyle bir şey olursa?

Gölgelere gömülüyordu. . .

Sanki kafasının içinde bir film vardı da başlamayı bekliyordu. Düz siyah bir kapıya doğru giden boş bir koridorda ilerliyordu, kaba taş duvarlar, meşaleler boyunca yürüyor, bir kapı aralığından geçip soldan aşağı inen taş basamaklara varıyordu...

Siyah kapıya ulaştı, ama açamadı... öylece durup baktı, girmek için yanıp tutuşuyordu... tüm kalbiyle istediği bir şey vardı kapının ardında... düşlerinin ötesinde bir ödül... yara izinin batması bir geçse... o zaman daha berrak düşünebilirdi. . .

"Harry," dedi Ron'un sesi, çok uzaklardan, "annem akşam yemeği hazır diyor, ama daha yatmak istiyorsan sana bir şeyler ayıracakmış."

Harry gözünü açtı, ama Ron odadan çıkmıştı bile.

Benimle tek başına kalmak istemiyor, diye düşündü Harry. Moody'nin dediklerini duyduğu için. İçinde ne olduğunu

öğrendiklerinden, artık kimsenin onu orada istemeyeceğini düşünüyordu.

Yemeğe inmeyecekti; onları kendisiyle birlikte olmaya zorlamayacaktı. Öbür yanına döndü ve bir süre sonra tekrar uykuya daldı. Çok sonra, sabahın erken saatlerinde uyandı, açlıktan midesi kazınıyor, Ron yanındaki yatakta horluyordu. Kısık gözlerle odayı tararken, Phineas Nigellus'un yine portresinde durduğunu gördü ve aklına Dumbledore'un onu kendisini gözlemek için göndermiş olabileceği geldi, başka birine saldırırsa diye.

Temiz olmadığı duygusu daha da güçlendi. Dumbledore'un sözünü dinlediğine biraz pişmandı... artık Grimmauld Meydanı'nda hayat böyle olacaksa, belki de Privet Drive daha iyiydi.

*****

Harry dışında herkes o sabahı Noel süslemelerini asmakla geçirdi. Harry, Sirius'un keyfinin bu kadar yerinde olduğunu görmemişti hiç; resmen Noel şarkıları söylüyordu, belli ki Noel'de yanında birileri olacağı için çok memnundu. Alt kattan gelen sesi, soğuk misafir odasında yankılanıyordu. Harry orada yalnız başına oturmuş, pencereden dışarıdaki havanın giderek beyazlaşmasını, kar sinyalleri vermesini izliyor, bir taraftan da diğerlerine onun hakkında konuşma fırsatı vermekten -ki mutlaka öyle yapıyorlardı- vahşice bir zevk alıyordu. Öğle yemeği vaktinde Mrs. Weasley'nin alt kattan ona seslendiğini duyunca, daha da yukarı çıktı ve onu duymazdan geldi.

Akşam saat altı sularında zil çaldı ve Mrs. Black yine çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Mundungus'un ya da başka bir Yoldaşlık üyesinin uğradığını düşünen Harry, saklandığı odanın, yani Şahgaga'nın odasının duvarına sırtını iyice yaslayıp, Hipogrif'i ölü sıçanlarla beslerken kendisinin ne kadar aç olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Birkaç dakika sonra birisi kapıya hızla vurunca küçük bir şok geçirdi.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi Hermione'nin sesi. "Lütfen dışarı gelir misin? Seninle konuşmak istiyorum."

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu Harry, kapıyı açarken; o sırada Şahgaga, gözünden kaçmış sıçan parçası var mıdır diye, üzerine saman saçılmış zemini tırmalamaya devam ediyordu. "Annen ve babanla birlikte kayaktasın sanıyordum."

"Şey, doğrusunu istersen, kayağa öyle pek de bayılmam," dedi Hermione. "O yüzden Noel için buraya geldim." Saçında kar vardı, yüzüyse soğuktan al al olmuştu. "Ama Ron'a söyleme. Çok gülüyor diye ona kayak yapmanın güzel bir şey olduğunu söyledim. Annemle babam biraz hayal kırıklığına uğradı, ama sınavlar konusuna ciddi bakan herkesin çalışmak için Hogwarts'ta kaldığını söyledim onlara. Benim başarılı olmamı istiyorlar, anlarlar. Neyse," dedi çabucak, "hadi odana gidelim. Ron'un annesi orada bir ateş yakmış, sandviç de göndermiş."

Harry onun arkasından ikinci kata indi. Yatak odasına girince, hem Ron'un hem de Ginny'nin onu orada beklediğini görüp şaşırdı. Ron'un yatağına oturmuşlardı.

"Hızır Otobüs'le geldim," dedi Hermione havalı havalı, Harry daha bir şey demeye vakit bulamadan montunu çıkararak. "Dumbledore bu sabah ilk iş neler olduğunu anlattı bana, ama yola çıkmadan önce dönemin resmen sona ermesini beklemek zorundaydım. Umbridge burnunun dibinden kayboldunuz diye küplere binmiş durumda, hem de Dumbledore'un ona Mr. Weasley'nin St. Mungo'da yattığını ve hepinize onu ziyaret etme izni verdiğini söylemesine rağmen. Evet..."

Ginny'nin yanına oturdu. İki kız ve Ron, başlarını kaldırıp Harry'ye baktılar.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Hermione.

"İyi," dedi Harry gergin gergin.

"Ay, yalan söyleme, Harry," dedi Hermione sabırsızca. "Ron'la Ginny diyorlar ki, St. Mungo'dan döndüğünüzden beri herkesten saklanıyormuşsun."

"Demek öyle diyorlar, ha?" dedi Harry, Ron'la Ginny'ye ateş saçan gözlerle bakarak. Ron başını öne eğip ayaklarına baktı, ama Ginny pek utanmışa benzemiyordu.

"E öyle yaptın!" dedi. "Ayrıca hiçbirimizin yüzüne bakmıyorsun!"

"Asıl siz benim yüzüme bakmıyorsunuz!" dedi Harry kızgın bir sesle.

"Belki sırayla bakıyorsunuzdur da birbirinizin bakışını kaçırıyorsunuzdur," dedi Hermione, ağzının kenarları bir gülümsemenin eşiğinde titreyerek.

"Çok komik," diye çıkıştı Harry. Arkasını döndü.

"Ay, bırak şu yanlış anlaşılıyorum hissini," dedi Hermione sert bir sesle. "Bak, bana dün gece Uzayan Kulaklar'da duyduklarını anlattılar -"

"Öyle mi?" diye homurdandı Harry. Elleri ceplerinde, dışarıda lapa lapa yağan karı seyrediyordu. "Hepiniz benim hakkımda konuşuyordunuz, ha? Eh, alışıyorum ufak ufak."

"Seninle konuşmak istedik, Harry," dedi Ginny, "ama geri döndüğümüzden beri saklandığın için -"

"Kimsenin benimle konuşmasını istemedim," dedi Harry, gittikçe daha da kızdığını hissediyordu.

"Eh, biraz aptallık etmişsin o zaman," dedi Ginny kızgın kızgın, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen tarafından ele geçirilmiş benden başka birini tanımadığına göre. Ben sana bunun nasıl bir his olduğunu söyleyebilirdim."

Bu sözlerin etkisi içine işlediğinde, Harry olduğu yerde donakaldı. Sonra dönüp ona baktı.

"Unutmuştum," dedi.

"Ne şanslısın," dedi Ginny sakin sakin.

"Özür dilerim," dedi Harry, bunu gerçekten kastederek. "Yani... yani, sence ele mi geçiriliyorum o zaman?"

"Yaptığın her şeyi hatırlayabiliyor musun?" diye sordu Ginny. "Hafızanda, ne yaptığını hiç bilmediğin büyük boşluklar var mı?"

Harry beynini zorladı.

"Hayır," dedi.

"O zaman Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen seni ele geçirmemiş," diye noktayı koydu Ginny. "Beni ele geçirdiğinde, her seferinde saatler boyunca ne yaptığımı hatırlayamıyordum. Kendimi bir yerde buluyor, oraya nasıl gittiğimi bilmiyordum."

Harry ona inanmaya neredeyse cesaret edemiyordu, ama yüreği ferahlamıştı bile.

"Ama babanla yılan hakkında gördüğüm o rüya -"

"Harry böyle rüyaları daha önce de gördün," dedi Hermione. "Geçen yıl da Voldemort'un yaptıklarından bazı anlar görünmüştü gözüne."

"Bu farklıydı," dedi Harry, başını iki yana sallayarak.

"Yılanın içindeydim. Sanki yılan bendim... ya Voldemort beni bir şekilde Londra'ya göndermişse de -?"

"Bir gün," dedi Hermione, iyiden iyiye kızgın bir halde, " '*Hogwarts: Bir Tarih*' i okuyacaksın, belki o zaman Hogwarts'ta cisimlenilemeyeceğini ve buharlaşılamayacağını unutmazsın bir daha. Voldemort bile yatakhanenden uçup gitmeni sağlayamazdı, Harry."

"Yatağından hiç çıkmadın, abi," dedi Ron. "Seni uyandırmamızdan önce, en az bir dakika uykunda dönüp durduğunu gördüm."

Harry düşünmeye ve yine odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Söyledikleri şeyler yalnızca rahatlatıcı değildi, mantıklıydı da... düşünmeden, yatağın üzerindeki tepsiden bir sandviç alıp iştahla ağzına tıktı.

Demek silah ben değilim, diye düşündü. Yüreği mutluluk ve rahatlamayla doldu, kapılarının önünden geçip Şahgaga'nın odasına doğru giden ve avaz avaz "*Biz Şen Hipogrif'leriz, Ne Hoş Gezeriz*"i söyleyen Sirius'a eşlik etmek istedi.

Noel için Privet Drive'a dönmeyi nasıl düşünebilmişti ki? Sirius'un evin yine dolmasından, özellikle de Harry'nin orada olmasından duyduğu sevinç bulaşıcıydı. Yazın gördükleri o asık suratlı ev sahibi gitmişti. Şimdi herkesin, Hogwarts'takinden daha çok olmasa da bir o kadar eğlenmesini sağlamaya kararlıydı. Noel arifesinde bıkmadan usanmadan çalışıp onların da yardımıyla etrafı temizledi ve süsledi. Öyle ki o akşam yatmaya gittiklerinde, ev tanınmayacak hale gelmişti. Kararmış şamdanlar artık örümcek ağıyla değil, çobanpüskülü, altın ve gümüş serpantinlerle kaplıydı; havı dökülmüş halıların üzerinde sihirli kar yığınları parlıyordu; Mundungus'un getirdiği, canlı perilerle süslü kocaman bir Noel ağacı, Sirius'un soyağacının önünü tamamen kapatıyordu. Holün duvarındaki doldurulmuş cin kafalarına bile Noel Baba şapkaları ve sakalları takılmıştı.

Harry, Noel sabahı kalktığında, ayakucunda hediyelerden oluşan bir öbek buldu. Ron, daha büyük olan kendi paket yığınını açmaya koyulmuştu bile.

"Bu yıl ganimet sağlam," dedi Harry'ye, bir kâğıt bulutunun arasından. "Süpürge Pusulası için sağol, harika; Hermione'ninkinden çok daha iyi -bana bir ödev planlayıcı almış-"

Harry kendi hediyelerini karıştırıp Hermione'nin elyazısını taşıyanını buldu. Ona da, günceye benzeyen, ama herhangi bir sayfasını açtığında "Şimdi yapmazsan sonra bedelini ödersin!" gibi şeyler söyleyen bir defter vermişti.

Sirius ve Lupin, Harry'ye Pratik Savunma Sihri ve Karanlık Sanatlara Karşı Kullanımı adında harika bir kitap seti vermişlerdi. İçinde anlatılan her tür karşı-büyü ve nazarın nefis, hareket eden renkli çizimleri vardı. Harry hevesle ilk cildi karıştırdı; D.O. planlarında kitabın çok işe yarayacağını hemen anladı. Hagrid tüylü bir kahverengi cüzdan göndermişti. Üzerindeki köpek dişleri hırsızlığa karşı bir tür önlem olmalıydı, ama ne yazık ki Harry'nin parmaklarını kaptırmadan içine para koymasını da imkânsız hale getiriyordu. Tonks'un hediyesi küçük, gerçeği gibi çalışan bir Ateşoku maketiydi. Harry onun odada uçuşunu izleyip, keşke gerçeği bende olsa, diye düşündü; Ron ona koca bir kutu Binbir

Çeşit Fasulye Şekerlemesi vermişti, Mr. ve Mrs. Weasley her zamanki gibi el işi bir kazak ve biraz kıymalı börek, Dobby ise, gerçekten felaket bir tablo vermişti - Harry onu bizzat cinin yaptığından şüphelendi. Daha iyi görünür mü acaba diye tabloyu baş aşağı çevirmişti ki, şak diye bir sesle Fred ve George yatağının dibinde cisimlendiler.

"Mutlu Noeller," dedi George. "Aşağı inmeyin bir süre."

"Niye?" dedi Ron.

"Annem yine ağlıyor," dedi Fred sıkıntılı bir halde. "Percy, Noel kazağını geri göndermiş."

"Hem de hiçbir şey yazmadan," diye ekledi George. "Babamın nasıl olduğunu sormamış, ziyaret falan da etmemiş."

"Onu teselli etmeye çalıştık," dedi Fred, yatağın etrafından dolaşıp Harry'nin portresine bakarak. "Percy'nin koca bir sıçan pisliği yığınından başka bir şey olmadığını söyledik."

"İşe yaramadı," dedi George, ağzına bir Çikolatalı Kurbağa atarak. "O yüzden işi Lupin devraldı. Aşağı inmeden önce ona annemi neşelendirmek için biraz zaman versek iyi olur sanırım."

"O da ne, bu arada?" diye sordu Fred, Dobby'nin tablosuna kısık gözlerle bakarak. "İki siyah gözü olan bir şebeğe benziyor."

"Harry bu!" dedi George, resmin arka tarafını işaret ederek. "Arkada öyle yazıyor!"

"Bayağı benzemiş" dedi Fred sırıtarak. Harry ona yeni ödev güncesini fırlattı; günce karşı duvara çarpıp yere düştü ve, "Hiçbir ayrıntıyı ihmal etmediyseniz, şimdi istediğinizi yapabilirsiniz!" dedi mutlu mutlu.

Kalkıp giyindiler. Evin sakinlerinin birbirlerine "Mutlu Noeller" diye seslendiklerini duyabiliyorlardı. Aşağı inerken Hermione'ye rastladılar.

"Kitap için teşekkürler, Harry," dedi mutlulukla. "Yeni Numeroloji Kuramı'nı ne zamandır istiyordum! O parfüm de bayağı sıradışı, Ron."

"Sorun değil" dedi Ron. "Kimin için o, bu arada?" diye ekledi, Hermione'nin elindeki güzelce paketlenmiş hediyeyi başıyla işaret ederek.

"Kreacher," dedi Hermione neşeyle.

"Umarım giysi değildir!" diye uyardı onu Ron. "Sirius ne dedi, unuttun mu? Kreacher çok şey biliyor, onu özgür bırakamayız!"

"Giysi değil," dedi Hermione, "gerçi bana kalsa, giymesi için o üzerindeki paçavradan başka bir şey verirdim kesin. Hayır, yama işi yorgan bu. Yatak odasına renk getirir diye düşündüm."

"Hangi yatak odası?" dedi Harry, Sirius'un annesinin portresinin önünden geçerlerken sesini iyice alçaltıp fısıldayarak.

"Şey, Sirius oranın pek de yatak odası sayılmayacağını, daha çok bir... in olduğunu söylüyor," dedi Hermione. "Anlaşılan mutfağın yanındaki o yüklüğün içinde, kazanın altında uyuyor."

Bodruma vardıklarında, orada bir tek Mrs. Weasley vardı. Ocağın başında duruyordu. Onlara "Mutlu Noeller" dilediğinde sesi nezleli gibi çıktı, hepsi gözlerini ondan kaçırdılar.

"Ee, Kreacher'ın yatak odası bu mu?" dedi Ron, kilerin karşısında bulunan, kir içindeki kapıya giderek. Harry o kapıyı hiç açık görmemişti.

"Evet," dedi Hermione, sesi biraz ürkek çıkıyordu şimdi. "Şeyy... sanırım kapıya vursak iyi olacak."

Ron parmaklarının boğumlarıyla kapıya birkaç kez vurdu, ama içeriden cevap gelmedi.

"Üst katta sinsi sinsi dolaşıyordur," deyip kapıyı açıverdi. "Öğk!"

Harry içeri baktı. Yüklüğün büyük bölümünü kocaman, eski moda bir kazan kaplıyordu, ama boruların altındaki yarım metreden az boşlukta, Kreacher kendine yuvaya benzeyen bir köşe yapmıştı. Yere türlü türlü paçavra ve kokmuş eski battaniyeler yığılmıştı; ortasındaki göçük, Kreacher'ın her gece kıvrılıp yattığı yeri gösteriyordu. Orada burada, eşyaların arasında bayat ekmek kabukları ve küflenmiş peynir parçaları vardı. Bir köşede küçük

nesneler ve madeni paralar ışıldıyordu. Harry bunların, Sirius evi arındırırken Kreacher'ın bir hırsız gibi sinsice kurtardığı şeyler olması gerektiğini düşündü. Sirius'un yazın attığı gümüş çerçeveli aile fotoğraflarını da bulup geri getirmeyi başarmıştı. Camları kırık olabilirdi ama, içlerindeki küçük siyah-beyaz insanlar hâlâ ona azametle bakıyorlardı. Aralarında Dumbledore'un Düşünseli'nde mahkemesini izlediği esmer, şiş gözkapaklı Bellatrix Lestrange'ın da olduğunu görünce, Harry midesinde bir kasılma hissetti. Görünüşe göre onunki, Kreacher'ın en sevdiği fotoğraftı; onu diğerlerinin önüne koymuş, hatta Büyülü Seloteyp'le camı beceriksizce onarmıştı.

"Ben en iyisi hediyesini buraya bırakayım," dedi Hermione. Paketi paçavraların ve battaniyelerin ortasındaki göçüğe özenle koydu ve kapıyı usulca kapadı. "İyi, geldiğinde bulur nasıl olsa."

"Düşünüyorum da," dedi Sirius, onlar yüklük kapısını kapatırken kilerden elinde koca bir hindiyle çıkarak, "aranızda son zamanlarda Kreacher'ı gören oldu mu?"

"Buraya geldiğimiz geceden beri görmedim," dedi Harry. "Ona mutfaktan çıkmasını söylüyordun."

"Evet..." dedi Sirius, kaşlarını çatarak. "Biliyor musun, galiba ben de en son o zaman gördüm... yukarıda bir yerde saklanıyor olmalı."

"Gitmiş olamaz, değil mi?" dedi Harry. "Yani, belki sen '*dışarı*' deyince, evden dışarı diyorsun sanmıştır."

"Yo, yo, ev cinleri giysi verilmedikçe evden çıkamazlar. Ailenin evine bağlıdırlar," dedi Sirius.

"Gerçekten isterlerse evden çıkarlar," diye karşı çıktı Harry. "Dobby yapmıştı bunu, iki yıl önce beni uyarmak için Malfoy'ların evinden çıkmıştı. Daha sonra kendini cezalandırması gerekti, ama yine de çıkmayı başardı."

Sirius bir an canı biraz sıkılmış gibi göründü. Ardından, "Sonra ararım," dedi, "büyük ihtimalle annemin eski moda pantolonlarının falan başında hüngür hüngür ağlıyor bulacağım onu. Tabii çamaşır

kurutma dolabına girip oracıkta ölmüş de olabilir... ama şimdiden ümitlenmeyeyim."

Fred, George ve Ron güldüler; Hermione'nin yüzünde ise hayli sitemkâr bir ifade vardı.

Weasley'ler, Harry ve Hermione, Noel öğle yemeklerini yedikten sonra, yanlarında Deli-Göz ve Lupin'le birlikte Mr. Weasley'ye bir ziyaret daha yapmayı düşünüyorlardı. Mundungus puding ve keklere yetişti. Noel günü metro çalışmadığından bir araba "ödünç almayı" başarmıştı. Harry'nin, sahibinin rızasıyla alındığından hiç de emin olmadığı bu araba, büyü yoluyla genişletilmişti, tıpkı Weasley'lerin eski Ford Anglia'sı gibi. Dışarıdan bakınca normal boyda görünmesine rağmen, arabayı kullanan Mundungus dışında on kişiyi rahat rahat aldı. Mrs. Weasley binmeden önce epey bir tereddüt etti -Harry, onun, Mundungus'u hiç onaylamadığı gerçeği ile sihirsiz seyahat etmeye karşı duyduğu nefret arasında bocaladığını biliyordu- ama sonunda dışarının soğuğuyla çocuklarının yalvarışları galip geldi ve memnuniyetsizliğini gizleyerek arka koltuğa, oğulları Fred'le Bill'in arasına oturdu.

St. Mungo'ya çabucak vardılar, yollarda pek az trafik vardı. Hastaneyi ziyaret etmeye gelmiş az sayıda büyücü ve cadı, onlar dışında boş olan caddede usul usul, dikkati çekmemeye çalışarak ilerliyorlardı. Harry ve diğerleri arabadan indiler, Mundungus ise onları bekleyeceği yere gitmek için ilerideki köşeden döndü. Yeşil naylonlu mankenin durduğu vitrine doğru renk vermeden yürüdüler, sonra da birer birer camın içinden geçtiler.

Danışma bölümü çok hoş bir şekilde şenlikli görünüyordu: St. Mungo'yu aydınlatan kristal kürecikler kırmızıya ve altın rengine boyanmış, kocaman, ışıldayan süsler haline gelmişlerdi; her kapı aralığında çobanpüskülü asılıydı; her köşede sihirli karla ve buz saçaklarıyla kaplı Noel ağaçları vardı, hepsinin tepesine ışıl ışıl birer altın yıldız yerleştirilmişti. Geçen geldiklerinden daha tenhaydı ortalık, ama bu, sol burun deliğine bir mandalina tıkılmış bir cadının salonun ortasında Harry'ye çarpıp geçmesini engellemedi.

"Aile tartışması, ha?" diye sırıttı masanın arkasındaki sarışın cadı. "Bugün gördüğüm üçüncü bu... Büyü Hasarı, dördüncü kat."

Yanına gittiklerinde Mr. Weasley yatağında doğrulmuştu, kucağındaki tepside hindisinin artıkları, yüzündeyse çekingen bir ifade vardı.

"Her şey yolunda mı, Arthur?" diye sordu Mrs. Weasley, hepsi Mr. Weasley ile selamlaştıktan ve hediyelerini verdikten sonra.

"İyi, iyi," dedi Mr. Weasley, fazlaca candan bir sesle. "Ee - Şifacı Smethwyck'i görmemişsinizdir, değil mi?"

"Hayır," dedi Mrs. Weasley şüpheci bir sesle, "niye?"

"Hiç, hiç," dedi Mr. Weasley şen bir sesle, hediye paketlerini açmaya başlayarak. "Ee, herkesin günü iyi geçti mi bakalım? Noel'de ne hediye aldınız? Ah, Harry - işte bu harikal" Harry'nin sigorta teli ve tornavidalardan oluşan hediyesini açmıştı.

Mr. Weasley'nin cevabı Mrs. Weasley'yi pek tatmin etmişe benzemiyordu. Kocası uzanıp Harry'nin elini sıktığında, gecelik entarisinin altındaki sargılara gözü ilişti.

"Arthur" dedi, kapanan fare kapanı gibi sert bir sesle, "sargıların değiştirilmiş. Niye sargıların bir gün önceden değiştirildi, Arthur? Yarına kadar gerekmez demişlerdi bana."

"Ne?" dedi Mr. Weasley, hayli korkmuş bir halde nevresimini göğsüne kadar çekerek. "Yo, yo - bir şey yok -yani- ben -"

Mrs. Weasley'nin delici bakışlarının altında bir balon gibi söndü adeta.

"Şey - sakın kızma, Molly, ama Augustus Pye'ın aklına bir fikir geldi... Stajyer şifacı hani, çok sevimli bir delikanlı, bir de... hmm... tamamlayıcı tıpla çok ilgileniyor... hani şu eski Muggle tedavileri... bunlardan bir tanesi var, Molly, dikiş deniyor ve - ve Muggle yaralarında bayağı işe yarıyorlar-"

Mrs. Weasley'den, çığlıkla hırıltı arası, hayra alamet olmayan bir ses çıktı. Lupin yataktan uzaklaşıp, hiç ziyaretçisi olmayan ve Mr. Weasley'nin çevresindeki kalabalığa özlemle bakan kurtadamın başucuna gitti; Bill kendine bir fincan çay almakla ilgili bir şeyler

mırıldandı, Fred ile George da sırıtarak hemen onunla birlikte uzaklaştılar.

"Yani şimdi sen," dedi Mrs. Weasley, her kelimeyle sesi daha da yükseliyordu ve belli ki beraberindekilerin çil yavrusu gibi dağıldıklarının farkında değildi, "bana Muggle tedavilerine bulaştığını mı söylüyorsun?"

"Bulaşmadım, Molly'ciğim," dedi Mr. Weasley yalvarırcasına, "sadece - sadece, Pye ve ben bir deneyelim dedik - ama maalesef -şey, bu tür yaralarda- umduğumuz kadar işe yaramıyor anlaşılan -"

"Yani?"

"Şey... şey, bilmem şeyin - dikişin ne olduğunu biliyor musun?"

"Adına bakılırsa, derini yırtık kumaşı diker gibi dikmeye çalışmışsın," dedi Mrs. Weasley, burnundan neşesiz bir kahkaha koyvererek, "ama sen bile o kadar aptal olamazsın, Arthur -"

"Ben de bir fincan çay istiyorum," dedi Harry, ayağa fırlayarak.

Hermione, Ron ve Ginny de onunla birlikte neredeyse koşarak odadan çıktılar. Kapı arkalarından kapanırken, Mrs. Weasley'nin tiz çığlığı kulaklarına geldi: "NASIL YANİ, AŞAĞI YUKARI ÖYLE?"

"Tam babamlık iş," dedi Ginny, koridorda giderlerken başını iki yana sallayarak. "Dikişmiş... daha neler..."

"Eh, aslına bakarsan sihirli olmayan yaralarda bayağı işe yarıyorlar," dedi Hermione adil bir tavırla. "O yılanın zehrinde dikişi eriten falan bir şey olmalı. Çayhane nerede acaba?"

"Beşinci katta," dedi Harry, hoşgeldincadısının masasının üzerindeki tabelayı hatırlayarak.

Koridorda ilerleyip bir dizi çift kanatlı kapıdan geçtiler ve yan duvarında zalim görünümlü şifacıların portreleri asılı, basamakları sallanan bir merdivene geldiler. Merdivenden çıkarlarken, şifacılar onlara seslenerek tuhaf şikâyetler teşhis etti ve korkunç tedaviler önerdi. Bir ortaçağ büyücüsü, Ron'da çok fena sıvaserpil olduğunu söyleyince, oğlan hayli kızdı.

"O da ne demek öyle?" diye sordu kızgın kızgın, şifacı onu sonraki altı portre boyunca takip edip aceleden bu portrelerin sakinlerini itelerken.

"Deride oluşan son derece vahim bir bela, küçükbey, sonunda çopur olmana ve şimdiki halinden de dehşet verici görünmene neden olur -"

"Kime dehşet verici dediğine dikkat et!" dedi Ron, kulakları kızararak.

"- tek çaresi, bir kurbağanın ciğerini alıp gırtlağına sıkıca bağlamak ve dolunay vaktinde yılanbalığı dolu bir fıçının içinde çırılçıplak durmak -"

"Sıvaserpil falan yok bende!"

"Ama, küçükbey, ya yüzünüzdeki o çirkin lekeler -"

"Çil onlar!" dedi Ron hiddetle. "Şimdi kendi resmine dön de beni rahat bırak!"

Sonra da dönüp, ellerinden geldiğince ciddi bir ifade takınmaya çalışan diğerlerine çıkıştı.

"Kaçıncı kattayız?"

"Sanırım beşinci," dedi Hermione.

"Hayır, dördüncü," dedi Harry, "bir kat daha -"

Ama sahanlığa adım atınca birden durup, tabelasında "*BÜYÜ HASARI*" yazan koridorun başındaki çifte kapının penceresine bakakaldı. Bir adam burnunu cama dayamış, onlara bakıyordu. Dalgalı sarı saçları, parlak mavi gözleri ve parlak beyaz dişlerini sergileyen geniş, ifadeden yoksun bir gülümsemesi vardı.

"Vay canına!" dedi Ron, o da adama bakıyordu.

"Aman tanrım," dedi Hermione birden, nefesi kesilmiş gibiydi. "Profesör Lockhart!"

Eski Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenleri kapıyı açıp onlara doğru yürümeye başladı, üzerinde eflatun bir sabahlık vardı.

"Merhabalar!" dedi. "Sanırım imzalı fotoğrafımı istiyorsunuzdur, ha?"

Harry, Ginny'ye, "Pek değişmemiş, değil mi?" diye fısıldadı. Ginny sırıttı.

"Ee - nasılsınız, Profesör?" dedi Ron, sesinde hafif bir suçluluk duygusuyla. Profesör Lockhart'ın, hafızasının fena halde zarar görüp St. Mungo'ya yatmasına neden olan şey, Ron'un bozuk asasıydı. Ama Lockhart o sırada o asayla Harry ve Ron'un hafızalarını geri dönülmez bir şekilde silmeye çalıştığı için, Harry ancak bir yere kadar merhamet duyabiliyordu.

"Çok iyiyim gerçekten, teşekkür ederim!" dedi Lockhart coşkuyla, cebinden hayli hırpalanmış bir tavuskuşu tüyü çıkararak. "Pekâlâ, kaç tane imzalı resim istiyorsunuz? Artık elyazısı yazabiliyorum!"

"Şey - şu anda hiç istemiyoruz, teşekkürler," dedi Ron, Harry'ye kaşlarını kaldırarak. Harry ise, "Profesör, koridorlarda dolaşmanıza izin var mı?" diye sordu. "Koğuşta olmanız gerekmiyor mu?"

Lockhart'ın yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi - Bir süre Harry'ye büyük bir dikkatle baktı, sonra da, 'Daha önce karşılaşmamış mıydık?" dedi.

"Ee... evet, karşılaşmıştık," dedi Harry. "Hogwarts'ta bize öğretmenlik yaptınız, hatırlıyor musunuz?"

"Öğretmenlik mi?" diye tekrarladı Lockhart, biraz tedirgin bir halde. "Ben mi? Öyle mi?"

Sonra gülümsemesi yüzüne öyle ani döndü ki, korkutucu bir manzaraydı.

"Bildiğiniz her şeyi ben öğrettim size herhalde, ha? Ee, o imzalı fotoğraflara ne dersiniz bakalım? Yuvarlak hesap bir düzine yapalım mı, böylece bütün küçük arkadaşlarınıza verebilirsiniz, kimse açıkta kalmaz!"

Ama tam o sırada koridorun öteki ucundan bir kafa göründü ve, "Gilderoy, seni yaramaz çocuk, yine nereye gittin?" diye seslendi.

Saçına simli kumaştan bir çelenk takmış epey anaç görünümlü bir şifacı, koridorda onlara doğru yürüyor, Harry ve diğerlerine içtenlikle

gülümsüyordu.

"Ah, Gilderoy, ziyaretçilerin var demek! Ne kadar güzel, hem de Noel'de! Biliyor musunuz, hiç ziyaretçisi olmuyor, zavallıcık, niye olduğunu hiç bilmiyorum, öyle tatlı bir şey ki, öyle değil misin bakayım?"

"İmzalı fotoğraf veriyorum!" dedi Gilderoy şifacıya, yüzünde yine parıldayan bir gülümsemeyle. "Yığınla istiyorlar, hayır cevabını da kabul etmiyorlar! Umarım yeterli fotoğrafımız vardır!"

"Şunu dinlesenize bir," dedi şifacı, Lockhart'ın koluna girip, büyümüş de küçülmüş iki yaşında bir çocuğa gülümser gibi gülümsedi ona. "Birkaç sene önce hayli meşhurdu; bu imzalı fotoğraf verme hevesi, hafızasının geri dönmeye başladığına işarettir diye umuyoruz. Buradan gelir misiniz? Kapalı bir koğuşta kalıyor, ben Noel hediyelerini getirirken sıvışmış olmalı, yoksa kapı genellikle kilitli tutuluyor... gerçi tehlikeli falan olduğundan değil! Ama," diye devam etti fısıltıyla, "kendisi için biraz tehlikeli, sağolsun... kim olduğunu bilmiyor ya, gidiyor, sonra da nasıl geri döneceğini hatırlayamıyor... onu görmeye gelmeniz çok güzel."

"Şey," dedi Ron, el kol hareketleriyle anlamsızca üst katı işaret ederek, "biz aslında, sadece -ee-"

Ama şifacı onlara beklentiyle gülümsüyordu, o yüzden Ron'un zaten cılız bir sesle mırıldandığı "çay içecektik" sözleri havaya karıştı gitti. Birbirlerine çaresizce baktıktan sonra, Lockhart ve şifacısının peşinden koridorda yürümeye koyuldular.

"Fazla kalmayalım," dedi Ron usulca.

Şifacı asasını Janus Thickey Koğuşu'na doğrultup, "Alohomom," diye mırıldandı. Kapı açıldı ve içeri girdiler. Önden giden şifacı, Gilderoy'u kolundan sıkı sıkı tutarak yatağının yanına götürüp oradaki koltuğa oturttu.

Şifacı alçak sesle, "Bu, uzun süreli hastalarımızın kaldığı koğuş," diye bilgilendirdi Harry, Ron, Hermione ve Ginny'yi. "Kalıcı büyü hasarı yani. Yoğun iksir ve tılsım tedavisi ve azıcık da şansla, biraz ilerleme kaydedebiliyoruz tabii. Gilderoy, kimliğine dair bir şeyler

hatırlamaya başlamışa benziyor; Mr. Bode'da da hayli ilerleme gördük, konuşma kabiliyetini hızla kazanıyormuş gibi görünüyor, gerçi henüz bildiğimiz bir dilde konuşmuyor ama. Eh, benim gidip Noel hediyelerini dağıtmam lazım, sizi baş başa bırakayım da sohbet edin."

Harry sağına soluna baktı. Etrafta bu koğuşun hastalar için kalıcı bir ev olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde gösteren işaretler vardı. Mr. Weasley'nin koğuşuna kıyasla yatakların çevresinde çok daha fazla kişisel eşya bulunuyordu; örneğin, Gilderoy'un karyola başlığı tarafındaki duvar, kendi resimleriyle doluydu. Hepsi otuz iki dişini göstererek gülümsüyor, yeni gelenlere el sallıyordu. Çoğunu ayrık ayrık, çocuksu bir yazıyla kendine imzalamıştı. Şifacı tarafından koltuğuna oturtulur oturtulmaz, Gilderoy bir yığın yeni fotoğrafı önüne çekti, eline bir tüy kalem aldı ve hararetle imzalamaya koyuldu.

"Zarflara koyabilirsin," dedi Ginny'ye, fotoğrafları imzaladıkça birer birer onun kucağına atarak. "Unutulmuş değilim, hayır efendim, hâlâ sürüyle hayran mektubu alıyorum... Gladys Gudgeon her hafta yazıyor... keşke niye olduğunu bilsem..." Yüzünde hafif şaşkın bir ifadeyle durakladı, sonra yeniden gülümsedi ve tazelenmiş bir enerjiyle imzalama işine döndü. "Sanırım sırf yakışıklılığımdan..."

Karşı yatakta solgun benizli, kederli görünen bir büyücü uzanmış, tavana bakıyordu; kendi kendine mırıldanıyor, etrafının hiç farkında değilmiş gibi görünüyordu. İki yatak ötede bütün kafası kürkle kaplı bir kadın vardı; Harry ikinci sınıfta Hermione'nin de başına buna benzer bir şey geldiğini hatırlıyordu, ama çok şükür onun hasarı kalıcı olmamıştı. Koğuşun en uzak tarafındaki iki yatak ise, yatanlara ve ziyaretçilere biraz mahremiyet vermek için, çiçekli perdelerle çevrilmişti.

Şifacı, kürklü kafalı kadına Noel hediyelerinden oluşan küçük bir yığın vererek, "Al bakalım, Agnes," dedi neşeli bir sesle. "Unutulmamışsın, gördün mü? Oğlun da baykuş gönderdi, bu gece ziyarete geleceğini söylüyor, güzel, değil mi?"

Agnes yüksek sesle birkaç kez havladı.

"Bak, Broderick, sana da bir saksı bitkisi ve her ay için farklı farklı güzel birer hipogrifin olduğu çok hoş bir takvim gönderilmiş; burayı şenlendirir, değil mi?" dedi şifacı. Mırıldanan adamın yanına gitti ve bir oraya bir buraya salınan uzun dokunaçlara sahip hayli çirkin görünümlü bir bitkiyi komodinin üzerine koydu, asasını kullanarak takvimi duvara astı. "Ve - aa, Mrs. Longbottom, gidiyor musunuz hemen?"

Harry hızla başını çevirdi. Koğuşun sonundaki iki yatağı çevreleyen perdeler açılmıştı ve iki ziyaretçi yatakların arasından kapıya doğru yürüyordu: uzun yeşil bir elbise, güve yenikli bir tilki kürkü ve besbelli doldurulmuş bir akbabayla süslü, sivri tepeli bir şapka giymiş ürkütücü görünümlü ihtiyar bir cadıyla, hemen arkasında yürüyen ve canı feci şekilde sıkkın görünen - Neville.

Birden bütün parçalar yerine oturdu ve Harry uçtaki iki yatakta kimlerin olduğunu anladı. Neville fark edilmeden ve soru sorulmadan koğuştan çıkabilsin diye Harry panik içinde etrafına bakıp diğerlerinin dikkatini başka bir yere çekmenin yolunu aradı, ama "Longbottom" ismini duyan Ron da başını kaldırmıştı. Harry onu durduramadan, "Neville!" diye seslendi.

Neville sıçradı ve sanki bir kurşun onu kıl payı ıskalamış gibi sindi.

"Biziz, Neville!" dedi Ron neşeyle, ayağa kalkarak.

"Gördün mü -? Lockhart burda! Sen kimi ziyaret ediyordun?"

"Arkadaşların mı, Neville'ciğim?" dedi Neville'in büyükannesi nazik bir sesle, heybetle üstlerine gelerek.

Neville'in, dünyada olmak istediği son yer burasıymış gibi bir hali vardı. Tombul yüzüne sönük bir mor renk hücum etti, hiçbiriyle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

"Aa, evet," dedi Mrs. Longbottom, Harry'ye dik dik bakıp, sıkması için buruşuk, pençe gibi bir el uzatarak. "Evet, evet, senin kim olduğunu biliyorum elbette. Neville senden övgüyle bahsediyor."

"Şey - teşekkürler," dedi Harry, el sıkışarak. Neville ona bakmıyor, kendi ayaklarını süzüyordu, yüzü giderek daha da morarıyordu.

"Ve belli ki siz ikiniz Weasley'lerdensiniz," diye devam etti Mrs. Longbottom, elini sırayla Ron'a ve Ginny'ye sunarak. "Evet, annenizle babanızı tanıyorum -çok yakından değil tabii- ama iyi insanlar, iyi insanlar... sen de Hermione Granger olmalısın."

Hermione, Mrs. Longbottom'ın adını biliyor olmasına hayli şaşırmış görünse de, el sıkıştı.

"Evet, Neville bana senden epey bahsetti. Onu birkaç zor durumdan kurtarmışsın, değil mi? İyi bir çocuk," dedi, kemikli burnundan aşağı Neville'e, değer biçermiş gibi, ciddi bir ifadeyle bakarak, "ama korkarım ki babasının yeteneği yok onda." Başıyla koğuşun sonundaki iki yatağı işaret etti, şapkasındaki doldurulmuş akbaba endişe verici bir şekilde sallandı.

"Ne?" dedi Ron, hayretle. (Harry, Ron'un ayağına basmak istiyordu, ama cüppe değil de kot pantolon giydiğinde böyle şeyleri fark ettirmeden yapmak çok daha zordu.) "Ordaki senin baban mı, Neville?"

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Mrs. Longbottom sert bir sesle. "Arkadaşlarına annenle babanı anlatmadın mı, Neville?"

Neville derin bir nefes aldı, gözlerini tavana dikti ve başını iki yana salladı. Harry ömründe kimse için daha çok üzüldüğünü hatırlamıyordu, ama Neville'i bu durumdan kurtarmak için aklına da hiçbir şey gelmiyordu.

"Bu utanılacak bir şey değil!" dedi Mrs. Longbottom kızgın kızgın. "Gurur duymalısın, Neville, gururl Sıhhatlerini ve akıl sağlıklarını tek oğulları onlardan utansın diye feda etmediler!"

"Utanmıyorum," dedi Neville, zar zor duyulan bir sesle, hâlâ Harry ve diğerleri dışında her yere bakarak. Ron o iki yatakta yatanları görmek için parmak ucuna kalkmıştı.

"Eh, o zaman bunu gösterme biçimin çok garip!" dedi Mrs. Longbottom. "Oğlum ve karısı," dedi mağrur mağrur, Harry, Ron, Hermione ve Ginny'ye dönerek, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in müritleri tarafından işkenceyle delirtildiler."

Hermione ve Ginny ellerini hızla ağızlarına kapadılar. Ron, Neville'in annesiyle babasını görebilmek için boynunu uzatmayı bıraktı, yüzünde yerin dibine geçmiş gibi bir ifade vardı.

"İkisi de Seherbaz'dı, büyücü toplumunda çok saygı duyulan kişilerdi," diye devam etti Mrs. Longbottom.

"Çok kabiliyetliydi ikisi de. Ben - evet, Alice'ciğim, ne oldu?"

Neville'in annesi, sırtında geceliğiyle koğuşun öbür ucundan gelmişti. Yüzü, Moody'nin ilk Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nı gösteren eski fotoğrafındaki o tombul, mutlu yüz değildi artık. İncelmiş ve yıpranmıştı, gözleri fazla büyük, beyazlamış saçlarıysa tel tel ve cansız görünüyordu. Konuşmak istemiyormuş gibiydi, belki de konuşamıyordu, ama Neville'e doğru mahçup hareketler yapıp, elinde tuttuğu bir şeyi uzatıyordu.

"Yine mi?" dedi Mrs. Longbottom, biraz bıkkın bir sesle. "Pekâlâ, Alice'ciğim, pekâlâ - Neville, al şunu, neyse artık."

Neville çoktan elini uzatmıştı. Annesi onun avcuna boş bir Drooble'ın En İyi Balonlu Sakızı ambalajı bıraktı.

"Çok güzel, tatlım," dedi Neville'in büyükannesi sahte bir neşeyle, Neville'in annesinin omzunu okşayarak.

Neville ise usulca, "Teşekkürler, anne," dedi.

Annesi kendi kendine mırıldanarak, sallana sallana koğuşun öteki ucuna yürüdü. Neville döndü ve yüzünde meydan okuyan, adeta "cesaretiniz varsa gülün" diyen bir ifadeyle onlara baktı, ama Harry hayatında hiçbir şeyi komiklikten bu kadar uzak bulduğunu hatırlamıyordu.

"Eh, dönsek iyi olur," dedi Mrs. Longbottom, içini çekip uzun yeşil eldivenlerini eline geçirerek. "Hepinizle tanıştığıma çok sevindim. Neville, o ambalajı çöp kutusuna at, herhalde odanın duvarını kaplayacak kadar vermiştir şimdiye dek."

Ama Harry, Neville'in çıkarlarken sakız ambalajını cebine attığını gördüğünden emindi.

Kapı arkalarından kapandı.

"Hiç bilmiyordum," dedi Hermione, ağlamaklı görünüyordu.

"Ben de," dedi Ron boğuk bir sesle.

"Ben de," diye fısıldadı Ginny.

Hepsi dönüp Harry'ye baktı.

"Ben biliyordum," dedi üzgün üzgün. "Dumbledore anlatmıştı, ama kimseye söylemeyeceğime söz vermiştim... Bellatrix Lestrange, Azkaban'a bunun için gönderildi, Neville'in annesiyle babasına onları delirtinceye kadar Cruciatus lanetini uyguladığı için."

"Bellatrix Lestrange mı yapmış bunu?" diye fısıldadı Hermione, dehşet içinde. "Kreacher'ın ininde fotoğrafını sakladığı kadın mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. Derken Lockhart'ın kızgın sesi duyuldu.

"Hey, elyazısını boşuna öğrenmedim herhalde!"

-

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ZİHİNBEND

Kreacher'ın tavan arasında saklandığı anlaşıldı. Sirius onu orada tozlar içinde bulduğunu, kuşkusuz ev cininin, yüklüğünde saklayacak başka Black ailesi yadigârları aradığını söyledi. Sirius bu hikâyeden tatmin olmuş görünse de, Harry tedirgin olmuştu. Kreacher yeniden ortaya çıktığında eskisinden daha keyifli görünüyordu, acı acı mırıldanmaları biraz azalmıştı ve emirlere daha uysalca boyun eğiyordu; Harry bir iki kez ev cinini ona merakla bakarken yakaladı, ama Kreacher ne zaman Harry'nin bunu fark ettiğini görse hemen başka tarafa bakıyordu.

Harry, Noel geçtiği için neşesi hızla buharlaşan Sirius'a belli belirsiz şüphelerinden söz etmedi. Hogwarts'a dönüş tarihleri yaklaştıkça, Sirius, Mrs. Weasley'nin "suratsızlık nöbeti" dediği şeye daha sık yakalanmaya başlamıştı; bu durumlarda sessizleşiyor, suratsızlaşıyor ve bazen saatlerce Şahgaga'nın odasına çekiliyordu. Onun kederi eve de yayılıyor, zararlı bir gaz gibi kapı aralarından sızıyor, hepsine bulaşıyordu.

Harry, Sirius'u bir kez daha Kreacher'la baş başa bırakmak istemiyordu; aslında hayatında ilk kez Hogwarts'a gitmeyi hevesle beklemiyordu. Okula geri dönmek, onun yokluğunda kuşkusuz bir düzine yeni kararname çıkarmış olan Dolores Umbridge'in boyunduruğuna dönmek demekti; oynaması yasaklandığından, heyecanla beklenecek Quidditch de yoktu artık; büyük ihtimalle, sınavlar yaklaştıkça ev ödevleri iyice yığılacaktı; Dumbledore da hâlâ eskisi kadar mesafeliydi. Harry aslında, eğer D.O. olmasa Hogwarts'tan ayrılıp Grimmauld Meydanı'nda kalmak için Sirius'a yalvarabileceğini düşündü.

Sonra, tatilin son gününde, Harry'nin okula dönmekten resmen korkmasına yol açan bir şey oldu.

"Harry, canım," dedi Mrs. Weasley, Ron'la ikisinin büyücü satrancı oynadığı, Hermione, Ginny ve Crookshanks'in de onları izledikleri yatak odasının kapısından başını uzatarak, "mutfağa gelebilir misin? Profesör Snape sana bir şey söylemek istiyor."

Harry onun ne dediğini hemen kavrayamadı; kalelerinden biri, Ron'un piyonlarından biriyle vahşi bir mücadele içindeydi, o da kalesini coşkuyla teşvik ediyordu.

"Ez onu - ez onu, o sadece bir piyon, seni budala. Özür dilerim, Mrs. Weasley, ne dediniz?"

"Profesör Snape, canım. Mutfakta. Seninle konuşmak istiyor."

Korkudan Harry'nin ağzı ardına kadar açıldı. Ron, Hermione ve Ginny'ye döndü, üçü de ağızları açık, ona bakıyorlardı. Son çeyrek saattir Hermione'nin güçlükle zaptettiği Crookshanks, neşeyle satranç tahtasına atlayınca, satranç taşları ciyak ciyak bağırarak canlarını kurtarmak için kaçmaya başladılar.

"Snape mi?" dedi Harry şaşkın şaşkın.

"Profesör Snape, canım," dedi Mrs. Weasley ayıplarcasına. "Şimdi gel, çabuk ol, fazla kalamayacağını söylüyor."

Mrs. Weasley odadan çıkınca, Ron, "Senden ne istiyor?" diye sordu, sarsılmış görünüyordu. "Bir şey karıştırmadın, değil mi?"

"Hayır!" dedi Harry kızgınlıkla. Snape'in onun peşinden Grimmauld Meydanı'na gelmesine yol açacak ne yapmış olabilir diye beynini zorluyordu. Yoksa son ödevinden "İ" mi almıştı?

Bir iki dakika sonra mutfak kapısını itip açınca, Sirius ve Snape'in, ters yönlere dik dik bakarak uzun mutfak masasında oturduklarını gördü. Aralarındaki sessizlik karşılıklı nefretle ağırlaşmıştı. Masada, Sirius'un önünde açık bir mektup duruyordu.

"Şeyy," dedi Harry, varlığını ilan etmek için.

Snape dönüp ona baktı, yağlı siyah saçları yüzünü perdeliyordu.

"Otur, Potter."

"Biliyor musun," dedi Sirius yüksek sesle, koltuğunun arka bacakları üzerinde yaylanıp tavana hitap ederek, "sanırım burada emir vermesen memnun olurum, Snape. Burası benim evim, anlıyorsun ya."

Snape'in solgun yüzüne çirkin bir kırmızılık hücum etti. Harry, Sirius'un yanındaki koltuğa, Snape'in karşısına oturdu.

"Seninle baş başa görüşmem gerekiyordu, Potter," dedi Snape, dudağı o tanıdık alaycı gülüşle bükülerek, "ama Black-"

"Ben onun vaftiz babasıyım," dedi Sirius, her zamankinden yüksek sesle.

"Ben buraya Dumbledore'un emri üzerine geldim," dedi Snape; onun sesi ise, tam tersine, gittikçe daha da alçalıyor ve kinle doluyordu, "ama elbette kal, Black, biliyorum ki kendini... olayların içindeymiş gibi hissetmek istiyorsun."

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Sirius, öne kaykılıp koltuğunu güm diye dört bacağı üzerine indirerek.

"Sadece senin -hmm- hayal kırıklığı duyduğundan emin olduğumu söylemek istiyorum, yararlı bir şey yapamadığın için," dedi Snape, "yararlı"yı incelikli şekilde vurgulayarak, "yani, Yoldaşlık için."

Şimdi kızarma sırası Sirius'taydı. Harry'ye dönen Snape'in dudağı zaferle kıvrıldı.

"Potter, müdür beni sana, bu sömestr Zihinbend dersi almanı istediğini söylemek üzere gönderdi."

"Ne dersi?" dedi Harry şaşkın şaşkın.

Snape'in dudağı adamakıllı kıvrıldı.

"Zihinbend, Potter. Zihnin dıştan nüfuz edilmeye karşı sihirle savunulması. Sihrin gözden uzak kalmış bir dalı, ama son derece yararlıdır."

Harry'nin kalbi gerçekten de büyük bir hızla çarpmaya başladı. Dışardan nüfuz edilmeye karşı savunma mı? Ama ele geçirilmiş değildi ki, hepsi aynı fikirdeydi...

"Niye Zihin- bilmem neyi çalışmak zorundayım ki?" dedi düşünmeden.

"Çünkü müdür bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor," dedi Snape yatıştırıcı bir edayla. "Haftada bir kez özel ders alacaksın, ama ne yaptığını kimseye söylemeyeceksin, hele Dolores Umbridge'e hiç. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Harry. "Bana kim ders verecek?"

Snape kaşını kaldırdı.

"Ben," dedi.

Harry içinin olduğu gibi eridiği yolunda korkunç bir hisse kapıldı. Snape'le fazladan ders, ha - bunu hak etmek için ne yapmıştı acaba? Destek bulma umuduyla hemen Sirius'a baktı.

"Dumbledore'un kendisi niye Harry'ye ders vermiyor?" diye sordu Sirius saldırganca. "Niye sen veriyorsun?"

Snape, ipek gibi bir sesle, "Sanırım bir müdürün ayrıcalıkları arasında, bu tür nahoş görevleri başkalarına aktarmak da bulunduğu için," dedi. "Seni temin ederim ki bu görevi bana versin diye yalvarmadım." Ayağa kalktı. "Seni pazartesi akşamı saat altıda bekliyor olacağım, Potter. Benim odamda. Soran olursa, ek İksir dersi aldığını söylersin. Seni benim sınıfımda gören hiç kimse buna ihtiyacın olduğunu inkâr edemez nasılsa."

Gitmek üzere döndü, siyah seyahat pelerini ardında dalgalanıyordu.

"Bekle bir dakika," dedi Sirius, koltuğunda daha da doğrularak.

Snape onlara döndü, alaylı alaylı gülüyordu.

"Biraz acelem var, Black. Senin aksine, benim keyifle geçirecek sınırsız vaktim yok."

"Öyleyse hemen sadede geleyim," dedi Sirius, ayağa kalkarak. Snape'ten biraz daha uzundu. Harry, Snape'in yumruğunu cüppesinin cebine soktuğunu ve hiç şüphesiz asasının sapına koyduğunu gördü. "Eğer Harry'ye hayatı zindan etmek için bu

Zihinbend derslerini bahane ettiğin kulağıma çalınırsa, bana hesap verirsin."

"Ne kadar dokunaklı," diye dudağını büktü Snape. "Ama eminim ki Potter'ın babasına çok benzediğini fark etmişsindir, değil mi?"

"Evet, fark ettim," dedi Sirius gururla.

"İyi öyleyse, o kadar kendini beğenmiş ki eleştiriler üzerinden kayıp gidiyor, bunu da biliyorsundur herhalde," dedi Snape.

Sirius koltuğunu sertçe kenara itti ve masanın etrafından dönüp Snape'e doğru giderken asasını çekti. Snape de tek hamlede kendininkini çıkardı. Kavga için pozisyon aldılar; Sirius hırsından mosmor kesilmişti, Snape hesapçıydı, gözleri Sirius'un yüzü ile asasının ucu arasında gidip geliyordu.

"Sirius!" dedi Harry yüksek sesle, ama Sirius onu duymamış gibiydi.

"Seni uyarmıştım, Sümsükus," dedi Sirius, yüzü Snape'inkinden otuz santim uzaktaydı, "Dumbledore'un senin düzeldiğini düşünmesi umrumda bile değil, ben bunları yemem -"

"Ya, niye ona söylemiyorsun öyleyse?" diye fısıldadı Snape. "Yoksa onun altı aydır annesinin evinde gizlenen bir adamın tavsiyesini ciddiye almayacağından mı korkuyorsun?"

"Söylesene bana, Lucius Malfoy nasıl bugünlerde? Herhalde fino köpeği Hogwarts'ta çalıştığı için pek memnundur, değil mi?"

"Köpek dedin de," dedi Snape yumuşak bir sesle, "son kez dışarıda küçük bir gezinti riskini göze aldığında Lucius Malfoy'un seni tanıdığını biliyor musun? Zekice bir fikir, Black, kendini güvenli bir istasyon peronunda göstermek... saklandığın delikten bir daha çıkmamak için çok sağlam bir bahane oldu, değil mi?"

Sirius asasını kaldırdı.

"HAYIR!" diye haykırdı Harry, masanın üstünden atladı ve aralarına girmeye çalıştı. "Sirius, yapma!"

"Sen bana korkak mı diyorsun?" diye kükredi Sirius. Harry'yi itip yolunun üstünden çekmeye çalıştı, ama Harry kıpırdamadı.

"Ya, evet, herhalde öyle diyorum," dedi Snape.

"Harry - çekil - aradan!" diye hırladı Sirius, boştaki eliyle onu kenara iterek.

Mutfak kapısı açıldı ve bütün Weasley ailesi, Hermione'yle birlikte içeri girdi, hepsi çok mutlu görünüyordu. Mr. Weasley, üzerine bir yağmurluk giydiği çizgili pijamasıyla gururla ortalarında yürüyordu.

"İyileştim!" diye bütün mutfağa neşeyle ilan etti. "Tamamen iyileştim!"

Ama hem o, hem de bütün diğer Weasley'ler kapının eşiğinde donup kaldı. Önlerindeki sahneye bakıyorlardı, sahne de aynı şekilde yarıda kalmıştı; Sirius da, Snape de asaları birbirinin yüzüne doğrultulmuş, kapıya bakıyorlardı. Harry ise, bir eli birine, bir eli ötekine uzanmış, onları ayırmaya çalışır halde, arada hareketsiz kalmıştı.

"Merlin'in sakalı," dedi Mr. Weasley, yüzündeki gülümseme silinip giderken, "neler oluyor burada?"

Hem Sirius, hem de Snape asalarını indirdiler. Harry bir birine, bir ötekine baktı, ikisinin yüzünde de müthiş bir küçümseme ifadesi vardı, ama bunca tanığın beklenmedik bir şekilde mutfağa girişi akıllarını başlarına toplamalarını sağlamış görünüyordu. Snape asasını cebine koydu, hızlı adımlarla mutfağı aştı, hiçbir şey söylemeden Weasley'lerin yanından geçti. Kapıya varınca dönüp geriye baktı.

"Pazartesi akşamı, saat altıda, Potter."

Ve gitti. Sirius, asası yana sarkmış, gözlerinden ateşler saçarak onun arkasından baktı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Mr. Weasley yeniden.

"Hiçbir şey, Arthur," dedi Sirius, az önce uzun mesafe koşmuş gibi derin derin nefes alıyordu. "Eski iki okul arkadaşı arasında dostça bir sohbet, hepsi bu." Besbelli muazzam bir çaba sonucu gülümsedi. "Demek... iyileştin, öyle mi? Bu harika bir haber, sahiden harika."

"Evet, öyle değil mi?" dedi Mrs. Weasley, kocasını bir koltuğa götürerek. "Şifacı Smethwyck sonunda sihrini konuşturdu, o yılanın dişlerinde her ne varsa ona panzehir buldu ve Arthur da Muggle tıbbına bulaşma konusunda dersini aldı, değil mi, canım?" diye ekledi, hayli tehditkâr şekilde.

"Evet, Molly'ciğim," dedi Mr. Weasley uysal uysal.

Mr. Weasley aralarına döndüğü için o akşamki yemek aslında çok keyifli geçmeliydi. Harry, Sirius'un yemeği keyifli hale getirmeye çalıştığının da farkındaydı; ama vaftiz babası kendini Fred ve George'un esprilerine gülmeye zorlarken ya da herkese biraz daha yemek almalarını söylerken, bazen yüzü ansızın karamsar, düşünceli bir ifadeye bürünüyordu. Mr. Weasley'ye geçmiş olsuna gelen Mundungus ile Deli-Göz, Harry ile Sirius'un arasına oturmuşlardı. Oysa Harry, Sirius'la konuşmak istiyordu, ona Snape'in söylediklerinin tek kelimesine bile aldırmaması gerektiğini, Snape'in onu tahrik ettiğini ve Dumbledore'un dediğini yapıp Grimmauld Meydanı'nda kaldığı için diğerlerinin Sirius'a korkak gözüyle bakmadıklarını söylemek istiyordu. Ne var ki, bunu yapmaya fırsatı olmadı, ayrıca Sirius'un yüzündeki çirkin ifade nedeniyle, fırsatı olsa bile bundan söz etmeye cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu bazen. Onun yerine Ron ve Hermione'ye alçak sesle, Snape'ten Zihinbend dersleri alması gerektiğini söyledi.

"Dumbledore, Voldemort hakkındaki o rüyaları artık görmemeni istiyor," dedi Hermione hemen. "Eh, onları görmüyorsun diye üzülmezsin herhalde, değil mi?"

"Snape'le fazladan ders mi?" dedi Ron, afallamış halde. "Bana kalsa, kâbus görürdüm daha iyi!"

Ertesi gün Hızır Otobüs'le Hogwarts'a döneceklerdi, onlara yine Tonks ve Lupin eşlik edecekti. Sabahleyin Harry, Ron ve Hermione aşağı indiklerinde, ikisi mutfakta kahvaltı ediyordu. Harry kapıyı açtığı sırada büyükler fısıltılı bir konuşmanın tam ortasında gibiydiler, hepsi hemen dönüp ona baktı ve sustu.

Çabucak edilen bir kahvaltının ardından, hepsi soğuk ve gri ocak sabahından korunmak için paltolarını giyip atkılarını taktı. Harry'nin göğsünde bir daraltı vardı; Sirius'la vedalaşmak istemiyordu. Ayrılmaları onda kötü bir duygu uyandırıyordu; birbirlerini bir daha ne zaman göreceklerini bilmiyordu ve Sirius'un aptallık etmesini engelleyecek bir şeyler söyleme görevinin ona düştüğünü hissediyordu - Harry, Snape tarafından korkaklıkla suçlanmaktan fena halde incinen Sirius'un şu anda bile fütursuzca Grimmauld Meydanı'nın dışına bir gezi yapmayı planlayabileceğinden endişeleniyordu. Ne var ki, o daha ne söyleyeceğini düşünemeden, Sirius eliyle Harry'yi yanına çağırdı.

"Bunu almanı istiyorum," dedi yavaşça, aşağı yukarı karton kapaklı bir kitap boyunda olan, kötü ambalajlanmış bir paketi onun eline tutuşturarak.

"Ne bu?" diye sordu Harry.

"Snape sana hayatı zindan ederse bunu bana bildirmenin bir yolu. Hayır, onu burada açma!" dedi Sirius, ikizleri el örgüsü eldiven giymeye ikna etmek için uğraşan Mrs. Weasley'ye kaçamak bir bakış atarak. "Molly'nin onaylayacağını hiç sanmıyorum - ama eğer bana ihtiyacın olursa bunu kullanmanı istiyorum, tamam mı?"

"Tamam," dedi Harry, paketi paltosunun iç cebine yerleştirirken; ama o pakette ne olursa olsun asla kullanmayacağını biliyordu. Sirius'u güvende olduğu yerden çıkartacak kişi Harry olmayacaktı; önündeki Zihinbend derslerinde Snape ona ne kadar kötü muamele ederse etsin.

"Gidelim öyleyse," dedi Sirius, Harry'nin omzuna bir şaplak vurup neşesiz neşesiz gülümseyerek; ve daha Harry'nin hiçbir şey söylemesine fırsat kalmadan merdivenden yukarı çıktılar, ciddi şekilde zincirli ve sürgülü kapının önünde durdular, çevrelerini Weasley'ler sarmıştı.

"Güle güle, Harry, kendine dikkat et," dedi Mrs. Weasley, ona sarılarak.

"Görüşürüz, Harry, benim için yılanlara göz kulak ol!" dedi Mr. Weasley, güler yüzle onun elini sıktı.

"Tamam - evet," dedi Harry, aklı başka yerdeydi: Sirius'a dikkatli olmasını söylemek için son şansıydı bu; döndü, vaftiz babasının yüzüne baktı, ağzını açtı; ama daha o bir şey söyleyemeden Sirius tek koluyla ona sıkıca sarılmıştı ve boğuk bir sesle, "Kendine göz kulak ol, Harry," diyordu. Bir an sonra Harry kendini buz gibi kış havasının ortasında buldu, Tonks (bugün demir grisi saçlı, uzun boylu, tüvit giysili bir kadın olmuştu) merdivenden aşağı çabuk insin diye onu sıkıştırıyordu.

On iki numaranın kapısı arkalarından vurulup kapandı. Lupin'in peşine düşüp ön merdivenden indiler. Harry kaldırıma vardığında dönüp arkaya baktı. İki taraftaki evler yanlamasına genişlerken on iki numara hızla çekip küçülüyor, gözden kayboluyordu. Göz açıp kapayana kadar yok olmuştu.

"Hadi," dedi Tonks, "otobüse ne kadar çabuk binersek o kadar iyi." Harry onun meydanı tarayan gözlerinde hafif bir tedirginlik sezdi. Lupin sağ kolunu uzattı.

GÜM.

İflah olmaz derecede mor, üç katlı bir otobüs peydahlandı önlerinde, en yakındaki sokak lambası direğine çarpmaktan kıl payı kurtuldu, direk onun önünden çekilmek için geriye sıçradı.

Zayıf, sivilceli, iri kepçe kulaklı, mor üniformalı bir genç kaldırıma atladı. "Mahsur kalmış cadıların -"

"Tamam, tamam, biliyoruz, sağol," dedi Tonks hemen. "Binin, binin, hadi binin -"

Ve Harry'yi yukarı, basamaklara doğru itti. Harry yanından geçerken, biletçi ona gözleri yuvalarından uğramış gibi baktı.

"Hey - 'Arry bu -!"

Tonks tehditkâr biçimde, "Eğer adını bağırarak söylersen, sana öyle bir lanet yaparım ki bir daha kimse izine rastlamaz," diye mırıldandı; şimdi de Ginny ile Hermione'yi öne itekliyordu.

"Hep buna binmek istemişimdir," dedi Ron mutlulukla. O da binmiş, Harry'nin yanına gelmişti, etrafa bakınıyordu.

Harry daha önce Hızır Otobüs'le seyahat ettiğinde vakit akşamdı ve otobüsün üç katı da pirinç somyalarla doluydu. Şimdi, sabahın erken saatlerinde ise, pencerelerin çevresi rastgele gruplanmış birbirinden farklı çok sayıda sandalyeyle tıkış tıkış doluydu. Bunların kimi, otobüs Grimmauld Meydanı'nda aniden durunca düşmüş gibi görünüyordu; birkaç cadıyla büyücü hâlâ homurdanarak ayağa kalkmakla meşguldü; birinin pazar torbası otobüsün öbür ucuna kadar kaymıştı: Kurbağa yumurtası, hamamböceği ve hardal kreminden oluşan nahoş bir karışım yere saçılmıştı.

Tonks boş yer bakınırken, "Anlaşılan, ayrılmamız gerekiyor," dedi ciddi bir sesle. "Fred, George ve Ginny, o arkadaki yerlere oturun lütfen... Remus sizinle kalabilir."

Tonks, Harry, Ron ve Hermione ise en üst kata çıktılar, en önde iki boş yer, arkada da iki boş yer vardı. Biletçi Stan Shunpike, Harry ile Ron'u arkaya kadar hevesle izledi. Harry geçerken başlar ona çevrildi. Yerine oturduğunda da hepsinin tekrar önlerine döndüğünü gördü.

Harry ve Ron, Stan'e adam başı on bir Sickle verirken, otobüs tekinsiz bir şekilde sallanarak yeniden yola koyuldu. Kaldırıma çıkıp inerek Grimmauld Meydanı'nın etrafında langır lungur ilerledi, sonra yeni bir gümlemeyle geriye doğru savruldular; Ron'un sandalyesi arkaya devrildi, kucağındaki Pigwidgeon kafesinden fırladı, deli gibi cikleyerek otobüsün önüne uçtu ve bu sefer Hermione'nin omzuna kondu. Bir kandil mesnedi yakalayarak düşmekten son anda kurtulan Harry, pencereden dışarı baktı; şimdi, otoyola benzeyen bir yerde hızla gidiyorlardı.

Ron yerden kalkmaya çalışırken, Stan, "Birmingham'ın hemen dışı burası," diyerek, Harry'nin sorulmamış sorusunu memnuniyetle cevapladı. "İyisin ya, 'Arry? Adını yazın amma da çok gördüm ha gastede, ama hiç de iyi şeyler yazmamışlardı. Dedim ki Ern'e, biz gördüğümüzde hiç de kaçığa benzemiyodu, di mi dedim, nerden bilcen, di mi?"

Biletlerini verdi ve büyülenmiş gibi Harry'ye bakmayı sürdürdü. Belli ki Stan, insan gazeteye geçecek kadar meşhursa, ne kadar kaçık olduğuna aldırmıyordu. Hızır Otobüs bir dizi arabayı iç taraftan

geçerken, korku verecek şekilde sallandı. Otobüsün önüne bakan Harry, Hermione'nin elleriyle gözlerini kapadığını gördü, Pigwidgeon ise omzunda keyifle sallanıyordu.

GÜM.

Hızır Otobüs, Birmingham otoyolundan, keskin virajlarla dolu sessiz bir kır yoluna zıplarken sandalyeler yine geriye kaydı. Yolun iki tarafındaki çalılar, onlar kenara çıktıkça hoplayıp önlerinden kaçıyorlardı. Buradan, kalabalık bir şehrin ortasındaki bir caddeye geldiler, sonra yüksek tepelerle çevrili bir viyadüğe, derken çok katlı binaların ortasındaki rüzgâra açık bir yola; her seferinde de GÜM'lediler.

Altıncı kez yerden kalkan Ron, "Fikrimi değiştirdim," diye homurdandı. "Bu şeye bir daha hayatta binmek istemiyorum."

Onlara doğru salınarak gelen Stan neşeyle, "Bakın, burdan sooraki durak 'Ogwarts," dedi. "Hani o öndeki sizle binen patron kılıklı kadın var ya, sizi kapıya kadar götürelim diye bahşiş verdi bize. Ama önce Madam Marsh'ı bırakçaz -" alt kattan önce bir öğürme sesi, sonra da korkunç bir kusma sesi geldi "- kendini pek iyi hissetmiyo da."

Birkaç dakika sonra Hızır Otobüs, onunla çarpışmaktan kaçınmak için büzülüp yoldan çekilen küçük bir birahanenin önünde durdu. Stan'in talihsiz Madam Marsh'ı otobüsten çıkarmasını ve ikinci katta onunla seyahat eden yolcuların rahatlama mırıltılarını duydular. Otobüs yeniden hareket etti, hız aldı, ve -

GÜM.

Karla kaplı Hogsmeade'den geçiyorlardı. Yan sokakta Domuz Kafası, Harry'nin gözüne çarptı, kafası kesilmiş yabandomuzlu tabela kış rüzgârında gıcırdıyordu. Kar taneleri otobüsün önündeki büyük cama vuruyordu. Sonunda Hogwarts kapılarının dışında durdular.

Lupin ve Tonks, diğerlerinin bagajlarını indirmelerine yardım etti, sonra vedalaşmak için onlar da indi. Harry, Hızır Otobüs'ün üç katına bakınca, bütün yolcuların, burunlarını cama yapıştırmış, onları seyrettiğini gördü.

Tonks, ıssız yola ihtiyatla göz atarak, "Araziye girdiniz mi güvendesiniz demektir," dedi. "İyi bir sömestr geçirin, e mi?"

"Kendinize iyi bakın," dedi Lupin, sırayla hepsinin elini sıkıp en son Harry'ye gelerek. "Ve dinle..." dedi sesini alçaltarak, diğerleri giderayak Tonks'la vedalaşırken, "Harry, Snape'i sevmediğini biliyorum, ama o kusursuz bir Zihinbendar'dır ve hepimiz -Sirius da dahil- senin kendini korumayı öğrenmeni istiyoruz; onun için çok çalış, tamam mı?"

"Evet, tamam," dedi Harry ciddi ciddi, Lupin'in vaktinden önce kırışıklarla dolmuş yüzüne bakarak. "Görüşürüz, öyleyse."

Altısı, sandıklarını sürükleyerek kaygan yoldan şatoya doğru güç bela tırmanmaya koyuldular. Hermione daha şimdiden, yatmadan önce birkaç cin şapkası örmekten söz etmeye başlamıştı. Meşe ön kapılara geldikleri zaman, Harry dönüp geriye baktı; Hızır Otobüs gitmişti bile ve, ertesi akşam olacakları düşününce, Harry hâlâ otobüste olmayı diler gibi oldu.

Harry ertesi günün büyük kısmını akşamı korkuyla bekleyerek geçirdi. Sabah girdiği üst üste iki ders İksir, endişelerini hiç mi hiç gidermedi, çünkü Snape her zamanki kadar sevimsizdi. D.O. üyelerinin dersler arasında koridorda ikide bir yanına gelerek, o gece toplantı olup olmayacağını umutla sormaları da moralini büsbütün bozdu.

"Size bir sonraki toplantıyı her zamanki yöntemle haber veririm," dedi Harry defalarca. "Ama bu akşam olmaz, benim -şey- ek İksir dersine gitmem gerek."

Öğle yemeğinden sonra Giriş Salonu'nda Harry'yi kıstıran Zacharias Smith, "Ek İksir mi alıyorsun?" diye sordu, tepeden bakarak. "Hey tanrım, berbat olmalısın. Snape genelde ek ders vermez, değil mi?"

Smith sinir bozacak bir neşeyle uzaklaşırken, Ron onun arkasından dik dik baktı.

"Uğursuzluk büyüsü yapayım mı? Buradan hâlâ ulaşabilirim," dedi, asasını kaldırıp Smith'in kürek kemikleri arasına nişan alarak.

"Unut gitsin," dedi Harry üzgün üzgün. "Herkes böyle düşünecek, değil mi? Yani benim sahiden ap-"

"Selam, Harry," dedi arkasında bir ses. Dönünce Cho'yu arkasında buldu.

"Aa," dedi Harry, midesi rahatsızlık verici bir şekilde zıplarken. "Selam."

"Biz kütüphanede olacağız, Harry," dedi Hermione. Ron'u dirseğinin üstünden kararlı bir şekilde tutup mermer merdivene doğru sürükledi.

"Noel'in iyi geçti mi?" diye sordu Cho.

"Eh, fena sayılmaz," dedi Harry.

Cho, "Benimki epey sakindi," dedi. Nedense hayli tedirgin görünüyordu. "Şey... önümüzdeki ay yine bir Hogsmeade gezisi var, duyuruyu gördün mü?"

"Ne? Yo, hayır, döndükten sonra ilan tahtasına bakmadım hiç."

"Evet, Sevgililer Günü'nde..."

"Tamam," dedi Harry, bir yandan da Cho'nun bunu neden kendisine söylediğini merak ediyordu. "Eh, sanırım senin istediğin de -"

"Sen de istiyorsan ama," dedi Cho hevesle.

Harry bakakaldı. Tam da, "Sanırım senin istediğin de D.O. toplantısının zamanını öğrenmek," demeye hazırlanıyordu ama, Cho'nun cevabı onun düşündüğüne uymuyor gibiydi.

"Ben -şey-" dedi.

"Aa, istemiyorsan mesele yok," dedi Cho, fevkalade incinmiş görünüyordu. "Üzülme. Ben - görüşürüz yani."

Çekti gitti. Harry durup arkasından baktı, beyni deli gibi çalışıyordu. Derken birden kafasına dank etti.

"Cho! Hey - CHO!"

Arkasından koştu, onu mermer merdivenin ortasında yakaladı.

"Şey - Sevgililer Günü'nde benimle Hogsmeade'e gelmek ister miydin?"

"Ah, evet!" dedi Cho, kıpkırmızı oldu ve ağzı kulaklarında, Harry'ye baktı.

"Tamam... yani... oldu öyleyse," dedi Harry ve günün tamamen de boşa geçmiş sayılmayacağı duygusuyla, öğleden sonraki derslere gitmek için kütüphaneye, Ron ve Hermione'yi almaya resmen zıplaya zıplaya gitti.

Ancak o akşam saat altıya gelirken, Cho Chang'e başarıyla çıkma teklif etmiş olması bile Snape'in ofisine doğru attığı her adımla artan o tekinsiz duyguyu hafifletmedi.

Odanın kapısına gelince dışarıda durakladı, başka herhangi bir yerde olmayı buna tercih ederdi. Sonra derin bir nefes alıp kapıya vurdu ve içeri girdi.

Loş oda, yüzlerce cam kavanozu taşıyan raflarla çevriliydi; kavanozların içinde çeşitli renklerde iksirler vardı, iksirlerin içinde de kaygan hayvan ve bitki parçaları yüzüyordu. Bir köşede, Snape'in vaktiyle Harry'yi -pek de haksız olmayarak- çalmakla suçladığı karışım maddeleriyle dolu dolap duruyordu. Ancak Harry'nin ilgisini çeken şey, üzerine eski yazı ve semboller oyulmuş, taştan yapılma sığ bir çanağın, bir mum ışığı gölü içinde yattığı masa oldu. Hemen tanıdı bunu - Dumbledore'un Düşünseli. Onun burada ne işi olduğunu merak ederken, Snape'in gölgelerden gelen sesiyle yerinden sıçradı.

"Arkandan kapıyı kapat, Potter."

Harry söyleneni yaparken, kendisini içeri hapsediyormuş gibi korkunç bir duyguya kapıldı. Yüzünü tekrar odaya döndüğünde, Snape ışığa doğru ilerlemişti ve sessizce masanın karşısındaki sandalyeyi işaret ediyordu. Harry oturdu, Snape de oturdu. Soğuk kara gözlerini hiç kırpmadan Harry'nin üzerine dikmişti, yüzünün her hattına nefret kazınmıştı.

"Evet, Potter, niye burada olduğunu biliyorsun" dedi. "Müdür benden sana Zihinbend dersi vermemi istedi. Umarım buna İksir'den daha

yatkın çıkarsın."

"Tamam," dedi Harry kısaca.

"Bu, sıradan bir ders olmayabilir, Potter," dedi Snape, gözleri hain hain kısıldı, "ama hâlâ senin öğretmeninim ve bu yüzden de bana her zaman '*efendim*' ya da '*Profesör*' diye hitap edeceksin."

"Evet... efendim," dedi Harry.

"Şimdi, Zihinbend. Sevgili vaftiz babanın mutfağında da söylediğim gibi, sihrin bu dalı zihni sihirli müdahale ya da etkiye karşı mühürler."

"Peki, Profesör Dumbledore neden buna ihtiyacım olduğunu düşünüyor, efendim?" dedi Harry. Dosdoğru Snape'in gözlerinin içine bakıyor ve onun bu soruya cevap verip vermeyeceğini merak ediyordu.

Snape bir an ona baktı, sonra küçümseyen bir edayla, "Bunu şimdiye kadar sen bile çözebilirdin, değil mi, Potter?" dedi. "Karanlık Lord, Zihnefend'de son derece yeteneklidir -"

"O ne? Efendim?"

"Bir başka insanın zihninden duygu ve anıları bulup çıkarma yeteneği -"

Korktuğuna uğrayan Harry, "Yani zihin mi okuyor?" dedi hemen.

"Sende inceliğin zerresi yok, Potter," dedi Snape, kara gözleri parlayarak. "İnce ayrımları anlamıyorsun. Seni böylesine içler acısı bir iksir hazırlayıcısı yapan noksanlıklardan biri de bu."

Snape devam etmeden önce bir an durdu; besbelli Harry'ye hakaret etmenin tadını çıkarıyordu.

"Sadece Muggle'lar '*zihin okumak*'tan söz eder. Zihin bir kitap değildir ki, istendiği zaman açılsın, boş vakitlerde incelensin. Düşünceler kafatasının iç tarafına kazınmaz ki, herhangi bir müdahaleci tarafından okunsun. Zihin karmaşık ve çok katmanlı bir şeydir, Potter - ya da en azından, çoğu zihin böyledir." Pis pis sırıttı. "Ancak, Zihnefend'de usta olanların, belli koşullar altında

kurbanlarının zihnini deştikleri ve bulduklarını doğru yorumladıkları olur. Örneğin, Karanlık Lord, birinin ona yalan söylediğini hemen hemen her seferinde anlar. Söylenen yalanla çelişen duyguları ve anıları, sadece Zihinbend becerisine sahip olanlar kapatabilir ve sadece onlar, onun huzurunda yakalanmadan yanlış şeyler söyleyebilir."

Snape ne derse desin, Zihnefend Harry'ye zihin okumak gibi görünüyordu ve duydukları da hiç hoşuna gitmiyordu.

"Yani şu anda ne düşündüğümüzü bilebilir mi? Efendim?"

"Karanlık Lord hayli uzakta. Hogwarts'ın duvarlarıyla arazisi de, burada yaşayanların beden ve zihin güvenliğini sağlamak için kadim büyüler ve tılsımlarla korunuyor," dedi Snape. "Sihirde zamanın da, mesafenin de önemi vardır, Potter. Zihnefend için genellikle göz teması şarttır."

"Öyleyse niye Zihinbend öğrenmem gerekiyor?"

Snape, Harry'ye baktı, bir yandan da uzun, ince parmaklarından birini dudaklarında gezdiriyordu.

"Sıradan kuralların sana uygulanmadığı anlaşılıyor, Potter. Seni öldüremeyen lanet, seninle Karanlık Lord arasında bir tür bağ kurmuş anlaşılan. Kanıtlar, bazen, zihnin en rahat ve etkiye açık durumdayken -örneğin uyurken- Karanlık Lord'un düşüncelerini ve duygularını paylaştığına işaret ediyor. Müdür bunun devam etmesini uygun bulmuyor. Benim sana, zihnini Karanlık Lord'a karşı nasıl kapatacağını öğretmemi istiyor."

Harry'nin kalbi yeniden hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Bütün bunlar bir anlam ifade etmiyordu.

"Peki ama Profesör Dumbledore neden bunun sona ermesini istiyor?" diye sordu birden. "Pek hoşuma gitmiyor ama, faydası oldu, değil mi? Yani... yılanın Mr. Weasley'ye saldırdığını gördüm, hem görmeseydim Profesör Dumbledore da onu kurtaramayacaktı, değil mi? Efendim?"

Snape, hâlâ parmağını dudaklarında gezdirerek, kısa bir süre Harry'ye baktı. Sonra ağır ağır, tane tane konuştu, sanki her

kelimesini tartıyor gibiydi.

"Karanlık Lord'un çok yakın zamana kadar seninle arasındaki bağdan habersiz olduğu anlaşılıyor. Görünen o ki, şimdiye kadar onun haberi olmadan duygularını yaşıyor, düşüncelerini paylaşıyormuşsun. Ancak, Noel'den az önce gördüklerin -"

"Yılan ve Mr. Weasley mi?"

"Sözümü kesme, Potter," dedi Snape tehlikeli bir sesle. "Dediğim gibi, Noel'den az önce gördüklerin, Karanlık Lord'un düşüncelerine öylesine güçlü bir şekilde nüfuz ettiğini gösteriyordu ki -"

"Ama ben yılanın başının içindeydim, onun değil!"

"Sana az önce sözümü kesme demedim mi, Potter?"

Ama Snape'in kızmış olup olmaması Harry'nin umrunda bile değildi; sonunda meselenin özüne iniyor gibiydi; sandalyesinde öne kaymıştı, farkına bile varmadan, sanki uçmaya hazırlanıyormuş gibi gergin halde, tam ucuna ilişmişti.

"Nasıl oldu da yılanın gözleriyle gördüm, madem Voldemort'un düşüncelerini paylaşıyormuşum?"

"Karanlık Lord'un adını söyleme!" dedi Snape tükürürcesine.

Tatsız bir sessizlik oldu. Dünşünseli'nin üstünden, gözlerinden ateşler saçarak birbirlerine baktılar.

"Profesör Dumbledore onun adını söylüyor," dedi Harry yavaşça.

"Dumbledore son derece güçlü bir büyücüdür," diye mırıldandı Snape. "O kendini bu adı kullanacak kadar güvencede hissedebilir... ama geri kalanımız..." Belli ki farkında olmadan, sol kolunun dirsekten aşağısını ovaladı, Harry orada Karanlık İşaret'in derisini dağladığını biliyordu.

"Sadece bilmek istedim," diye başladı Harry yeniden, sesine tekrar kibar bir hava vermeye çalışarak, "niye -"

"Anlaşılan yılanın zihnini ziyaret ettin, Çünkü Karanlık Lord o sırada oradaydı," diye hırladı Snape. "O sırada yılana hükmediyordu, bu yüzden sen de rüyanda yılanın başının içinde olduğunu gördün."

"Peki, Vol- o - benim orada olduğumu fark etti mi?"

"Öyle anlaşılıyor," dedi Snape soğuk soğuk.

"Nereden biliyorsunuz?" dedi Harry ısrarla. "Bu sadece Profesör Dumbledore'un tahmini mi, yoksa -?"

"Bana '*efendim*' diye hitap etmeni söyledim sana" dedi Snape. İskemlesinde kaskatı oturuyordu, gözleri kısılıp çizgi halini almıştı.

"Evet, efendim," dedi Harry sabırsızca, "ama nereden biliyorsunuz-?"

Snape baskıcı bir edayla, "Biliyor olmamız yeter," dedi. "Önemli olan, Karanlık Lord'un artık senin onun düşüncelerine ve duygularına girebildiğinin farkında olması. Bu sürecin tersine işleyebileceğini de çıkarmış durumda; yani, kendisinin de senin düşüncelerine ve duygularına girebileceğini biliyor -"

"Yani bana bir şeyler yaptırmaya çalışabilir mi?" diye sordu Harry. "Efendim?" diye de ekledi hemen.

"Olabilir," dedi Snape, soğuk ve aldırmaz bir havayla. "Böylece yine Zihinbend'e geliyoruz."

Cüppesinin iç cebinden asasını çıkardı, Harry sandalyesinde gerildi, ama Snape sadece asayı şakağına götürüp ucunu saçının yağlı diplerine dayadı. Geri çektiği zaman, gümüşi renkte bir madde de geldi, şakaktan asaya kalın bir örümcek ipliği gibi uzanıyordu; Snape asayı uzaklaştırınca, koptu ve zarif bir şekilde Düşünseli'ne düştü. Orada gümüşi-beyaz bir anafor gibi dönmeye başladı, ne gazdı ne de sıvı. Snape asayı iki kere daha şakağına götürdü ve gümüşi maddeyi taş çanağa koydu, sonra yaptığını açıklamaya kalkışmadan Düşünseli'ni özenle aldı, ayak altında olmayan bir rafa koydu ve asası hazır durumda, yeniden Harry'ye döndü.

"Ayağa kalk ve asanı eline al, Potter."

Harry ayağa kalktı, kendini tedirgin hissediyordu. Masanın üstünden birbirlerine baktılar.

"Asanı beni silahsızlandırmak için ya da kendini aklına gelebilecek her şekilde savunmak için kullanabilirsin," dedi Snape.

"Ya siz ne yapacaksınız?" diye sordu Harry, Snape'in asasına endişeyle bakarak.

"Ben zihnine girme girişiminde bulunmak üzereyim," dedi Snape, yumuşak bir sesle. "Göreceğiz bakalım, ne kadar direnebileceksin. Imperius lanetine direnmeye yatkınlık gösterdiğin söylendi bana. Bunun için de benzer güçler gerektiğini göreceksin... sık dişini bakalım. Zihnefendet!"

Snape, Harry'yi o daha hazır olmadan, direnmek için gücünü toplamaya başlamadan vurmuştu. Oda gözlerinin önünde dalgalandı ve yok oldu; beyninde birbiri ardınca görüntüler yarışıyordu, pırpır eden bir film gibiydiler. Öylesine canlıydılar ki, etrafını görememeye başladı.

Beş yaşındaydı, Dudley'yi yeni, kırmızı bir bisiklete binerken izliyordu, kalbi kıskançlıktan çatlayacak gibiydi... dokuz yaşındaydı, buldog Ripper onu kovalayınca ağaca tırmanmıştı, Dursley'ler aşağıda, çimende ona gülüyorlardı... Seçmen Şapka'yı başına giymiş oturuyordu, Şapka ona Slytherin'de başarılı olacağını söylüyordu... Hermione hastane kanadında yatıyordu, yüzü kalın siyah kıllarla kaplıydı... karanlık gölün yanında yüz Ruh Emici etrafını sarıyordu... Cho Chang ökseotunun altında ona sokuluyordu...

Hayır, dedi Harry'nin başının içinde bir ses, Cho'nun anısı daha da yaklaşırken, bunu seyretmeyeceksin, bunu seyretmeyeceksin, bu özel -

Dizinde keskin bir acı hissetti. Snape'in odası yeniden gözlerinin önünde belirmişti, yere düştüğünü fark etti; dizlerinden biri canını acıtacak şekilde Snape'in masasının bacağına çarpmıştı. Başını kaldırıp ona baktı, Snape asasını indirmiş, bileğini ovuşturuyordu. Bileğinde, bir dağlama işaretini andıran kabarık bir kızartı vardı.

"Bilerek mi bir Sokma Büyüsü yaptın?" diye sordu Snape sükûnetle.

"Hayır," dedi Harry acı acı, yerden kalkarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Snape, küçümseyen bir tavırla. "Çok fazla nüfuz etmeme izin verdin. Kontrolünü yitirdin."

"Gördüğüm her şeyi gördünüz mü?" diye sordu Harry, ama cevabı duymak isteyip istemediğinden emin değildi.

"Bazı bölümlerini," dedi Snape, dudağı bükülerek. "Köpek kimindi?"

"Marge Halamın," diye mırıldandı Harry, Snape'ten nefret ederek.

"Eh, ilk deneme için pek de fena sayılmaz," dedi Snape, asasını bir kez daha kaldırarak. "Sonunda beni durdurmayı başardın, ama bağırarak zaman ve enerji ziyan ettin. Dikkatini bir noktaya toplamalısın. Beni beyninle itersen, asana başvurmana ihtiyaç kalmaz."

"Deniyorum," dedi Harry öfkeyle, "ama bana nasıl yapacağımı söylemiyorsunuz!"

"Terbiyeni takın, Potter," dedi Snape tehditkâr bir sesle. "Şimdi, gözlerini yummanı istiyorum."

Harry, kendisine söyleneni yapmadan önce ona pis bir bakış attı. Snape elinde bir asayla karşısında dururken gözlerini yumma fikri hoşuna gitmiyordu.

"Zihnini temizle, Potter," dedi Snape'in soğuk sesi. "Bütün duyguları bir yana bırak..."

Ama Harry'nin Snape'e duyduğu öfke damarlarında zehir gibi akmayı sürdürdü. Öfkesini bir yana bırakmak mı? Bacaklarını bırakırdı, daha iyi...

"Yapmıyorsun, Potter... daha fazla disipline ihtiyacın var... şimdi, dikkatini topla..."

Harry zihnini boşaltmaya çalıştı; düşünmemeye, hatırlamamaya, hissetmemeye çalıştı...

"Hadi yine deneyelim... üçe kadar sayacağım... bir - iki - üç - Zihnefendet!"

Büyük siyah bir ejderha önünde şahlanıyordu... babasıyla annesi büyülü bir aynadan ona el sallıyorlardı... Cedric Diggory, boş gözlerini dikmiş ona bakarak yerde yatıyordu...

"HAAAAYIIIR!"

Harry yeniden dizlerinin üstüne çökmüştü, yüzünü ellerine gömmüştü, beyni sanki birisi onu kafatasından söküp almaya çalışıyormuş gibi acıyordu.

"Kalk ayağa!" dedi Snape sert bir sesle. "Kalk! Denemiyorsun, çaba harcamıyorsun. Korktuğun anılara girmeme müsaade ediyorsun, elime silah veriyorsun!"

Harry yine ayağa kalktı, kalbi sanki Cedric'i az önce sahiden de mezarlıkta ölü yatarken görmüş gibi çarpıyordu. Snape her zamankinden de solgun ve öfkeli görünüyordu ama, Harry'nin yarısı kadar bile öfkeli değildi.

"Ben - çaba - harcıyorum," dedi Harry, sıkılı dişler arasından.

"Sana bütün duygularını boşaltmanı söylemiştim!"

"Öyle mi? Eh, şu anda bunu yapmakta zorlanıyorum," diye hırladı Harry.

"Öyleyse bir bakarsın ki Karanlık Lord'a kolay yem olmuşsun!" dedi Snape acımasızca. "Hislerini belli eden budalaların, duygularını kontrol edemeyenlerin, hüzünlü hatıralara dalanların ve kolayca tahrik edilmelerine izin verenlerin -başka bir deyişle, zayıf insanların- onun güçleri karşısında hiç şansı yoktur! Senin zihnine gülünç denecek bir rahatlıkla girecek, Potter!"

"Ben zayıf değilim," dedi Harry alçak sesle, şimdi delice bir öfke damarlarında öyle bir akıyordu ki, her an Snape'e saldırabileceğini düşündü.

"Kanıtla o zaman! Kendine hâkim ol!" dedi Snape tükürürcesine. "Hiddetini kontrol et, zihnini disipline sok! Yeniden deniyoruz! Hazırlan, şimdi! Zihnefendet!"

Vernon Enişte'nin posta kutusunu çivileyip kapatmasını gözlüyordu... yüz Ruh Emici arazideki gölden geçip ona doğru kayıyordu... penceresiz bir geçitte Mr. Weasley'le birlikte koşuyordu... koridorun sonundaki düz kara kapıya yaklaşıyorlardı... Harry kapıdan geçmeyi bekliyordu... ama Mr. Weasley onu sola götürdü, taş basamaklardan aşağı...

"BİLİYORUM! BİLİYORUM!"

Snape'in odasında, yine dizlerinin üstündeydi, yara izi fena halde karıncalanıyordu, ama az önce ağzından çıkan çığlık, muzaffer bir çığlıktı. Yerden destek alarak bir kez daha ayağa kalktı. Snape, asası havada, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Bu sefer sanki Harry mücadele etmeye bile kalkışmadan Snape büyüyü kaldırmış gibiydi.

"Ne oldu, Potter?" diye sordu, ona dikkatle bakarak.

"Gördüm - hatırladım," dedi Harry soluk soluğa. "Az önce fark ettim..."

"Neyi fark ettin?" diye sordu Snape sertçe.

Harry hemen cevap vermedi. Alnını ovuştururken, o göz kamaştırıcı kavrama anının tadını çıkarıyordu hâlâ...

Aylardır, buranın gerçek bir yer olduğunu bir kere bile fark etmeksizin, kilitli bir kapıyla sona eren penceresiz bir koridor hakkında rüya görüyordu. Şimdi, anıyı tekrar görünce, baştan beri On İki Ağustos'ta Mr. Weasley'le birlikte telaşla Bakanlık'taki mahkeme salonuna doğru koştukları koridorun rüyasını gördüğünü anladı; bu, Esrar Dairesi'ne giden koridordu ve Mr. Weasley, Voldemort'un yılanının saldırısına uğradığı gece oradaydı.

Başını kaldırıp Snape'e baktı.

"Esrar Dairesi'nde ne var?"

"Ne dedin?" diye sordu Snape alçak sesle. Harry, büyük bir memnuniyetle, Snape'in sarsılmış olduğunu gördü.

"Esrar Dairesi'nde ne var dedim, efendim" dedi Harry.

"Peki niye," dedi Snape ağır ağır, "böyle bir şey soruyorsun?"

"Çünkü," dedi Harry, ne tepki vereceğini görmek için Snape'e dikkatle bakarak, "az önce gördüğüm o koridor -aylardır orayı rüyamda görüyorum- şimdi tanıdım - Esrar Dairesi'ne gidiyor... ve sanırım Voldemort'un istediği de oradan -"

"Karanlık Lord'un adını söyleme dedim sanal" Birbirlerine yiyecekmiş gibi baktılar. Harry'nin yara izi yine acıdı, ama o aldırmadı. Snape sinirlenmiş görünüyordu; ancak yeniden konuştuğunda sesinde serinkanlı ve aldırmaz görünmeye çalışan bir hava vardı.

"Esrar Dairesi'nde, Potter, pek azını anlayacağın ve çoğu seni hiç ilgilendirmeyen birçok şey var," dedi. "Anlatabiliyor muyum?"

"Evet," dedi Harry, gittikçe daha fazla acıyan, karıncalanan yara izini ovuşturuyordu hâlâ.

"Çarşamba günü aynı saatte seni burada istiyorum. Çalışmaya devam edeceğiz."

"Peki," dedi Harry. Snape'in odasından çıkıp Ron ile Hermione'yi bulmak için içi gidiyordu.

"Geceleri uyumadan önce zihninden her türlü duyguyu çıkaracaksın; boşalt, temiz ve dingin hale getir, anladın mı?"

"Evet," dedi Harry, doğru dürüst dinlemiyordu bile.

"Ve haberin olsun, Potter... çalışmadıysan anlarım..."

"Tamam," diye mırıldandı Harry. Okul çantasını aldı, omzuna attı, hızlı hızlı odanın kapısına yürüdü. Kapıyı açtığında dönüp Snape'e baktı; sırtı Harry'ye dönüktü ve asasının ucuyla Düşünseli'nden düşüncelerini alıp itinayla başına yerleştiriyordu. Harry tek kelime etmeden çıktı, kapıyı arkasından dikkatle kapattı. Yara izi hâlâ acı verecek şekilde zonkluyordu.

Ron ve Hermione'yi kütüphanede, Umbridge'in son yığdığı ödevlere çalışır halde buldu. Hemen hemen hepsi beşinci sınıftan olan başka öğrenciler de yakınlardaki lambayla aydınlanmış masalarda oturuyorlardı; burunlarını kitaplara yapıştırmışlardı, tüy kalemler

hummayla yazarken cızırdıyor, tirizli pencerelerden görülen gökyüzü ise gittikçe daha da kararıyordu. Diğer tek ses, Madam Pince'in ayakkabılarından birinin hafifçe gıcırdamasıydı; kütüphaneci tehditkâr bir şekilde masaların arasında dolaşıyor, kıymetli kitaplarına dokunanların enselerinden ayrılmıyordu.

Harry içinin titrediğini hissediyordu; yara izi hâlâ acıyordu, sanki ateşi vardı. Ron ve Hermione'nin karşısına oturduğunda, pencerede kendini gördü; bembeyazdı, yara izi de her zamankinden daha net bir hal almıştı.

"Nasıl gitti?" diye fısıldadı Hermione. Sonra yüzünde kaygılı bir ifade belirdi. "İyi misin, Harry?"

"Evet... iyiyim... bilmiyorum," dedi Harry sabırsızca, yara izi yeniden acıyınca yüzünü buruşturdu. "Dinleyin bakın... bir şeyin farkına vardım..."

Ve onlara ne gördüğünü, ne sonuca vardığını anlattı.

"Yani... yani sen şimdi diyorsun ki..." diye fısıldadı Ron, Madam Fince hafiften gıcırdayarak yanlarından geçerken, "o silah -yani Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in peşine düştüğü şey- Sihir Bakanlığı'nda, öyle mi?"

"Esrar Dairesi'nde, öyle olmalı," diye fısıldadı Harry. "O kapıyı baban beni duruşmam için mahkeme salonuna götürdüğünde görmüştüm, yılan onu ısırdığında önünde nöbet tuttuğu kapının o kapı olduğundan da kesinlikle eminim."

Hermione nefesini ağır ağır koyverdi.

"Elbette," diye soludu.

"Elbette ne?" dedi Ron, hayli sabırsızca.

"Ron, düşün bir... Sturgis Podmore, Sihir Bakanlığı'nda bir kapıdan geçmeye çalışıyordu... bu kapı olmalı, böyle tesadüf olmaz!"

"Peki, madem Sturgis bizim tarafımızda, niye zorla girmeye çalışıyordu?" dedi Ron.

"İşte onu bilmiyorum," diye kabul etti Hermione. "Biraz tuhaf ama..."

Harry, "Peki, ne var Esrar Dairesi'nde?" diye sordu Ron'a. "Baban bu konudan hiç söz etti mi?"

"Orada çalışan insanlara '*Adı-Ağza-Alınmayanlar*' diyorlar," dedi Ron, kaşlarını çatarak. "Çünkü kimse tam olarak ne yaptıklarını bilmiyor - bir silah için acayip bir yer."

"Hiç de acayip değil, çok mantıklı," dedi Hermione. "Sanırım, Bakanlık'ın geliştirdiği çok gizli bir şey olmalı... Harry, iyi olduğundan emin misin?"

Çünkü Harry az önce ellerini alnına bastırmış, sanki ütülemek istermişçesine ovalamıştı.

"Evet... iyiyim..." dedi, titreyen ellerini indirerek. "Sadece kendimi biraz... Zihinbend'den pek hoşlanmıyorum."

Hermione, halden anlar bir tavırla, "Eminim kimin zihni ardı ardına saldırıya uğrasa, sinirden titrer," dedi. "Bakın, Ortak Salon'a gidelim hadi, orada biraz daha rahat ederiz."

Ama Ortak Salon tıklım tıklımdı, kahkaha ve heyecan doluydu; Fred ve George şaka dükkânı mallarının en yenisini sunuyorlardı.

"Başsız Şapkalar!" diye bağırdı George, Fred pofuduk bir pembe tüyle süslenmiş sivri tepeli bir şapkayı kendilerini izleyen öğrencilerin önünde sallarken. "Tanesi iki Galleon, şimdi Fred'i izleyin, hadi!"

Fred, ağzı kulaklarında, şapkayı başına taktı. Bir saniye öyle aptal gibi dikildi; sonra şapka ve baş yok oldu.

Kızların birkaçı çığlık attı, ama başka herkes katıla katıla gülüyordu.

"Ve yeniden çıkartıyoruz!" diye haykırdı George. Fred'in eli bir süre omzunun üstündeki havayı el yordamıyla kurcalar gibi oldu; sonra, pembe tüylü şapkayı çıkarınca, başı yeniden göründü.

Dikkati çelinen Hermione, ödevini bir yana bırakıp Fred ile George'u izleyerek, "Bu şapkaların sırrı ne peki?" dedi. "Yani, besbelli bir tür Görünmezlik Büyüsü, ama görünmezlik alanını büyülenen nesnenin sınırları dışına taşımak hayli akıllıca... yine de sanırım ki büyünün ömrü pek uzun değildir."

Harry cevap vermedi, hasta gibiydi.

"Bunu yarın yapacağım artık," diye mırıldandı, az önce çıkardığı kitapları gerisingeri çantasına tıkarak.

"Eh, ödev planlayıcına yaz öyleyse!" dedi Hermione yüreklendirircesine. "Ki unutmayasın!"

Harry elini çantasına sokarken Ron'la ikisi bakıştılar. Harry planlayıcıyı çıkardı ve tereddütle açtı.

Harry, Umbridge ödevini yazarken defter, "Sonraya bırakma, seni manfaka!" diye çıkıştı. Hermione, yüzü ışıl ışıl, deftere baktı.

Harry ödev planlayıcıyı yeniden çantasına koydu ve, "Ben en iyisi gidip yatayım," dedi, ilk fırsatta onu ateşe atmayı aklının bir köşesine yazarak.

Ortak Salon'u geçti, ona bir Başsız Şapka takmaya çalışan George'u atlattı, erkekler yatakhanesine giden taş merdivenin huzuruna ve serinliğine ulaştı. Yine hasta gibiydi, tıpkı yılan imgesini gördüğü gece olduğu gibi, ama biraz uzanırsa düzeleceğini düşündü.

Yatakhanenin kapısını açtı, daha bir adım atmıştı ki feci bir acı hissetti, sanki birisi başının tepesini kesmişti. Nerede olduğunu bilmiyordu, ayakta mı duruyordu, yatıyor muydu, bilmiyordu, kendi adını bile bilmiyordu.

Kulaklarında manyakça bir kahkaha çınlıyordu... uzun süredir olduğundan çok daha mutluydu... sevinçli, coşkulu, muzaffer... harika, harika bir şey olmuştu...

"Harry? HARRY!"

Birisi yüzüne vurdu. Çılgınca kahkaha, bir acı çığlığıyla kesildi. Mutluluk Harry'nin içinden çekiliyor gibiydi, ama kahkaha devam etti...

Gözlerini açtı, açarken de, o çılgın kahkahanın kendi ağzından çıktığının farkına vardı. Bunu anladığı anda kahkaha kesildi; Harry soluyarak yerde öylece yattı, tavana baktı, alnındaki yara izi

korkunç bir şekilde zonkluyordu. Ron üzerine eğilmişti, çok kaygılanmış görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ben... bilmiyorum..." dedi Harry soluk soluğa, doğrulup oturdu. "Gerçekten mutlu... gerçekten..."

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen mi?"

"İyi bir şey oldu," diye mırıldandı Harry. Yılanın Mr. Weasley'ye saldırdığını gördüğünden sonra titrediği kadar şiddetle titriyordu ve kendini çok hasta hissediyordu. "Umduğu bir şey oldu."

Kelimeler ağzına gelivermişti, tıpkı Gryffindor soyunma odasında olduğu gibi, sanki bunları Harry'nin ağzından bir yabancı söylüyormuş gibi. Öte yandan, doğru olduklarını da biliyordu. Derin derin soluk aldı, kendine hâkim olup Ron'un üstüne kusmamaya çalıştı. Dean ve Seamus'ın bu sefer orada olup onu gözleyemediklerine çok seviniyordu.

Ron alçak sesle, "Hermione gelip seni kontrol etmemi istedi," dedi, Harry'nin ayağa kalkmasına yardım ederek. "Diyor ki, Snape zihnini kurcaladıktan sonra, şu anda savunman zayıf olabilirmiş... yine de, uzun vadede işe yarayabilir, değil mi?"

Harry'nin yatağa gitmesine yardım ederken, kuşkuyla onu süzdü. Harry inanmadan, evet anlamında başını salladı ve yastıklarının üzerine yığıldı. O akşam boyuna yere düştüğü için her yanı ağrıyordu, yara izi hâlâ acı verici şekilde karıncalanıyordu. İster istemez, bu ilk Zihinbend girişiminin zihninin direncini güçlendireceğine zayıflattığını hissediyordu; derinden ürpererek, Lord Voldemort'a on dört yılda yaşadığı en büyük mutluluğu tattıracak olayın ne olduğunu merak etti.

-

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
BÖCEK KAPANI

Harry'nin sorusu hemen ertesi sabah cevaplandı. Gelecek Postası gelince Hermione onu düzeltip açtı, birinci sayfaya şöyle bir baktı ve etraftaki herkesin gözlerini ona dikmesine yol açan küçük bir çığlık attı.

"Ne?" dedi Harry ve Ron bir ağızdan.

Hermione cevap vermek yerine gazeteyi masaya, onların önüne serdi ve birinci sayfayı tamamen kaplayan on siyah-beyaz fotoğrafa işaret etti: Dokuzu büyücülerin, onuncusu da bir cadının yüzüydü. Fotoğraflardaki insanlardan biri sessiz sessiz, alaycı bir şekilde gülüyordu; diğerleri küstah bir tavırla, parmaklarını resimlerinin çerçevesine vurup duruyorlardı. Her resmin altında bir isim vardı ve o kişinin Azkaban'a hangi suçla gönderildiği yazılıydı.

Harry'ye dudak bükerek gülen uzun, solgun çarpık yüzlü bir büyücünün resminin altında, "*Antonin Dolohov*", yazıyordu; Gideon ve Fabian Prewett'ı hunharca öldürmekten mahkûm oldu.

Canı sıkkın bir şekilde resminin kenarına yaslanmış olan yağlı saçlı, çopur yüzlü bir adamın resminin altında ise, "*Augustus Rookwood*", yazılıydı; "*Sihir Bakanlığı sırlarını Adı Anılmaması Gereken Kişi'ye sızdırmaktan mahkûm oldu.*"

Ama Harry'nin asıl dikkatini çelen, cadının resmi oldu. Daha sayfayı gördüğü anda yüzü hemen gözüne çarpmıştı. Resimde uzun, siyah saçları bakımsız ve dağınıktı; oysa Harry onların derli toplu, gür ve parlak halini görmüştü. Kadın şiş kapaklı gözleriyle ona dik dik baktı, ince ağzının çevresinde mağrur, hor gören bir tebessüm vardı. Sirius gibi o da büyük bir güzelliğin izlerini taşıyordu, ama bir şey -belki de Azkaban- güzelliğinin büyük kısmını alıp götürmüştü.

“*Bellatrix Lestrange, Frank ve Alice Longbottom'a işkence etmek ve ömürlerinin sonuna dek bakıma muhtaç halde kalmalarına yol açmaktan mahkûm oldu.*”

Hermione, Harry'ye bir dirsek attı ve ona, dikkatini Bellatrix'e verdiği için henüz okumadığı resimlerin üstündeki manşeti gösterdi.

AZKABAN'DAN TOPLU KAÇIŞ

BAKANLIK ESKİ ÖLÜM YİYENLER'İN BLACK'İN ETRAFINDA TOPLANACAĞINDAN KUŞKULANIYOR.

"Black?" mi dedi Harry yüksek sesle. "Yoksa -?" "Hişşt!" diye fısıldadı Hermione telaşla. "Yüksek sesle değil - oku yeter!"

Sihir Bakanlığı dün akşam Azkaban'dan toplu bir kaçış gerçekleştiğini duyurdu.

Sihir Bakanı Cornelius Fudge, özel bürosunda gazetecilerle konuşarak, yüksek güvenlik altındaki on mahkumun dün akşam erken saatlerde kaçtığını ve kendisinin hemen Muggle Başbakanı'nı bu kişilerin ne kadar tehlikeli olduğu konusunda bilgilendirdiğini söyledi.

Fudge dün akşam, "Ne yazık ki kendimizi, iki buçuk yıl önce katil Sirius Black kaçtığında ortaya çıkanın eşi bir durumda bulduk," dedi. "İki kaçışın birbiriyle ilgisiz olduğunu da sanmıyoruz. Bu büyüklükte bir kaçış, dışarıdan yardım alındığını gösterir; Azkaban'dan kaçan ilk kişi olan Black'in, başkalarının izinden gelmesine yardımcı olma açısından ideal bir konumda olduğunu unutmamalıyız. Aralarında Black'in kuzeni Bellatrix Lestrange'ın da bulunduğu bu kişilerin, liderleri olarak Black'in etrafında toplanmalarının muhtemel olduğunu düşünüyoruz. Ancak suçluları ele geçirmek için elimizden geleni yapıyoruz ve sihirle

uğraşan topluluğun uyanık ve dikkatli olmasını rica ediyoruz. Bu kişilerin hiçbirine, hiçbir koşul altında yaklaşılmamalıdır."

"Demek bundanmış, Harry," dedi Ron, iyice afallamış görünüyordu. "Dün akşam bunun için mutluymuş."

"Buna inanmıyorum," dedi Harry hırlarcasına, "Fudge bu kaçıştan dolayı Sirius'u mu suçluyor?"

"Başka ne gibi bir seçeneği var ki?" dedi Hermione acı acı. " '*Millet, kusura bakmayın ama Dumbledore beni bunun olabileceği konusunda uyarmıştı, Azkaban muhafızları Lord Voldemort'a katıldı,*' -kes inildemeyi, Ron- '*şimdi de Voldemort'un en berbat müritleri hapisten kaçtı*' diyemezdi ya. Yani, neredeyse altı aydır herkese seninle Dumbledore'un yalancı olduğunuzu söylüyor, değil mi?"

Hermione gazeteyi yırtarcasma açıp içindeki yazıyı okurken, Harry de Büyük Salon'da etrafına bakındı. Öğrenci arkadaşlarının neden korkmuş görünmediklerini ya da hiç değilse birinci sayfadaki dehşet verici haberi niye tartışmadıklarını merak ediyordu, ama içlerinden pek azı Hermione gibi her gün gazete alıyordu. Onlar burada ev ödevlerinden, Quidditch'ten ve kim bilir başka ne saçmalıktan söz ederken, bu duvarların dışında on Ölüm Yiyen daha Voldemort'un saflarını güçlendiriyordu.

Öğretmenler masasına göz attı. Orada farklı bir durum vardı: Dumbledore ve Profesör McGonagall koyu bir sohbete dalmışlardı, ikisi de fevkalade ciddi görünüyordu. Profesör Sprout Gelecek Postası'nı bir ketçap şişesine dayamıştı ve birinci sayfayı öyle bir dikkatle okuyordu ki, öylece duran kasığındaki yumurta sarısının ince ince kucağına damladığının farkında bile değildi. Bu arada, masanın diğer ucunda Profesör Umbridge bir kâse yulaf lapasını iştahlı iştahlı yiyordu. Altları torba torba olmuş kurbağa gözleri, bu seferlik yaramazlık eden öğrenci arayarak Büyük Salon'u taramıyordu. Yemeğini yutarken kaşlarını çatıyor ve bazen de Dumbledore ile McGonagall'ın hararetle konuştukları noktaya hain bakışlar atıyordu.

"Aman tanrım -" dedi Hermione hayretle, hâlâ gazeteye bakıyordu.

"Yine ne oldu?" dedi Harry hemen; epey tedirgindi.

"Bu... korkunç," dedi Hermione, sarsılmış halde. Gazetenin onuncu sayfasını katladı ve Harry ile Ron'a verdi.

SİHİR BAKANLIĞI ÇALIŞANININ TRAJİK VEFATI

Dün gece, Sihir Bakanlığı çalışanı 49 yaşındaki Broderick Bade bir saksı bitkisi tarafından boğulmuş olarak yatağında ölü bulunduktan sonra, St. Mungo Hastanesi eksiksiz bir soruşturma vaadinde bulundu. Olay yerine çağrılan şifacılar, ölümünden birkaç hafta önce bir işyeri kazasında yaralanan Mr. Bode'u kurtarmayı başaramadılar.

Olay sırasında Mr. Bode'un koğuşundan sorumlu olan Şifacı Miriam Strout tam maaşla açığa alındığı için dün görüşlerini almak için kendisine ulaşılamazken, hastane adına bir sözcübüyücü bir demeç verdi:

"St. Mungo, bu trajik kazadan önce sağlığı düzenli bir iyileşme gösteren Mr. Bode'un ölümünden büyük üzüntü duymaktadır.”

"Koğuşlarımızın dekorasyonu konusunda katı kurallarımız vardır, ancak Noel döneminde çok meşgul olan Şifacı Strout'un, Mr. Bode'un komodinindeki bitkinin yarattığı tehlikeyi göz ardı ettiği anlaşılıyor. Mr. Bode'un konuşması ve hareketleri düzelme yoluna girdiği için, Şifacı Strout onu bitkisine kendisi baksın diye teşvik etti. Söz konusu bitkinin masum bir Uçukçiçek değil, bir Şeytan Kapanı olduğunun farkında değildi ve nekahet dönemindeki Mr. Bode bitkiye dokununca, Şeytan Kapanı onu boğdu.”

"St. Mungo, bitkinin koğuşta bulunmasına henüz açıklama getirememektedir ve bu konuda bir bilgisi olan bütün cadılarla büyücülerin ortaya çıkmasını rica eder."

"Bode..." dedi Ron. "Bode. Bir şey hatırlatıyor ama..."

"Onu görmüştük ya," diye fısıldadı Hermione. "St. Mungo'da, hatırlamıyor musunuz? Lockhart'ın karşısındaki yataktaydı, orada öyle yatıyor, tavana bakıyordu. Üstelik Şeytan Kapanı'nın gelişini de gördük. O -şifacı- bunun Noel hediyesi olduğunu söylemişti."

Harry geriye dönerek olayı düşündü. Boğazında safra misali bir dehşet duygusu yükseliyordu.

"Şeytan Kapanı'nı nasıl tanımadık? Daha önce görmüştük... bunun olmasını engelleyebilirdik."

"Şeytan Kapanı'nın saksı bitkisi kılığında bir hastanede ortaya çıkacağı kimin aklına gelir?" dedi Ron sertçe. "Bizim kabahatimiz değil, suç onu herife yollayanda! Sahiden gıcığın teki olmalı, niye ne aldığını kontrol etmemiş ki?"

"Yapma, Ron!" dedi Hermione, sesi titreyerek. "Bence hiç kimse Şeytan Kapanı'nı bir saksıya koyup da, ona dokunan herkesi öldüreceğini bilmiyor olamaz. Bu - bu cinayetti... hem de akıllıca bir cinayet... eğer bitkiyi kimin yolladığı belli değilse, cinayeti kimin işlediğini nereden bulacaklar?"

Harry, Şeytan Kapanı'nı düşünmüyordu. O, duruşma gününde asansörle Bakanlık'ın dokuzuncu katına inişini ve Atriyum katında asansöre binen solgun yüzlü adamı hatırlıyordu.

"Bode'la karşılaştım," dedi yavaşça. "Bakanlık'ta babanla birlikteyken gördüm onu."

Ron'un ağzı açık kaldı.

"Evde babamın ondan söz ettiğini duydum! Adı-Ağza-Alınmayanlar'dan biriydi - Esrar Dairesi'nde çalışırdı!"

Bir an birbirlerine baktılar, sonra Hermione gazeteyi tekrar önüne çekti, katladı, birinci sayfadaki on kaçak Ölüm Yiyen'in resimlerine kötü kötü baktı, sonra da fırlayıp ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Ron, şaşkınlıkla.

"Bir mektup göndermeye," dedi Hermione, çantasını omzuna vurarak. "Bu... bilmiyorum ki acaba... ama denemeye değer... zaten bir tek ben yapabilirim."

"Böyle yapmasından nefret ediyorum," dedi Ron, Harry ile ikisi masadan kalkıp Büyük Salon'dan ağır ağır çıkarlarken. "Bir kerecik olsun ne yapacağını bize söylese ölür mü yani? Olsa olsa on saniyesini alırdı - hey, Hagrid!"

Hagrid, Giriş Salonu'nun kapısının yanında duruyor, bir Ravenclaw kalabalığının geçmesini bekliyordu. Hâlâ devlerle ilgili görevinden döndüğü günkü kadar feci çürükler içindeydi ve burun kemiği üzerinde yeni bir kesik vardı.

"İyi misiniz, siz ikiniz?" dedi, gülümsemeye çalışıp onun yerine yüzünü acıyla buruşturdu.

"Sen iyi misin, Hagrid?" diye sordu Harry, Ravenclaw'ların arkasından hantal hantal giden Hagrid'in peşinden yürüyerek.

"İyi, iyi," dedi Hagrid, cılız bir aldırmazlık girişimiyle; elini salladı, yanından geçen ve beyin sarsıntısına uğratacak bir darbe yemenin kıyısından dönen Profesör Vector'ın ödü koptu. "Sadece işim var, işte, malum şeyler -hazırlanacak dersler- pul çürümesine tutulan iki semender - bir de, denemeye çekildim," diye geveledi.

"Denemeye mi çekildin?" dedi Ron, olanca sesiyle. Geçen öğrencilerin çoğu merakla dönüp baktı. "Kusura bakma -yani- denemeye mi çekildin?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi Hagrid. "Beklemiyor da değildim, doğrusunu isterseniz. Siz belki fark etmediniz ama, o teftiş hiç de iyi geçmedi yani... neyse," derin derin içini çekti. "İyisi mi gideyim de o semenderlere biraz daha biber tozu süreyim, yoksa kuyrukları düşecek. Görüşürüz, Harry... Ron..."

Yorgun argın yürüdü, dış kapıdan çıktı, taş merdivenden ıslak araziye indi. Harry onun gidişini izlerken, kaç kötü habere daha dayanabilirim acaba, diye merak etti.

*****

Hagrid'in deneme süresine çekildiği haberi sonraki birkaç gün içinde bütün okulda duyuldu ama, Harry kızsa da, buna pek üzülen olmadı sanki; hatta aralarında özellikle Draco Malfoy'un göze çarptığı kimileri, bayağı sevinmiş göründüler. Esrar Dairesi'nin adı duyulmamış bir çalışanının St. Mungo Hastanesi'ndeki garip ölümüne gelince; bunu bilen ya da aldıranlar sadece Harry, Ron ve Hermione'ymiş gibiydi. Şimdi koridorlarda bir tek sohbet konusu vardı: Gazete okuyan az sayıda kişi sayesinde nihayet hikâyeleri okula sızmış olan on kaçak Ölüm Yiyen. Mahkûmlardan bazılarının Hogsmeade'de görüldüğüne, kiminin sözde Bağıran Baraka'da saklandığına ve tıpkı daha önce Sirius Black'in yaptığı gibi Hogwarts'a zorla gireceklerine dair rivayetler dolaşıyordu.

Büyücü ailelerinden gelenler, bu Ölüm Yiyenler'in adlarının neredeyse Voldemort'unki kadar korkuyla söylendiğine tanık olarak büyümüşlerdi; Voldemort'un dehşete dayanan hâkimiyet günlerinde işlemiş oldukları suçlar, efsaneviydi. Hogwarts öğrencileri arasında bu kurbanların akrabaları da vardı ve onlar, şimdi koridorlarda yürürken kendilerini tüyler ürpertici bir dolaylı şöhretin gönülsüz nesneleri konumunda buluyorlardı. Amcası, yengesi ve kuzenleri bu on kişiden birinin elinde ölmüş olan Susan Bones, Bitkibilim'de, berbat bir halde, Harry olmanın nasıl bir şey olduğunu artık daha iyi anladığını söyledi.

"Nasıl dayanıyorsun bilmiyorum - korkunç bir şey," dedi açık kalplilikle. Ciyakşak fidelerinin tepsisine öyle çok ejderha gübresi döktü ki, rahatsızlıkla kıvranıp çığlık attılar.

Harry'nin kendisinin de, bugünlerde koridorlarda yeniden başlayan mırıldanmaların ve parmakla göstermelerin hedefi olduğu bir gerçekti ama, fısıldayanların ses tonlarında ufak bir değişiklik saptamıştı. Artık sanki düşmanca değil de meraklı gibiydiler; hatta bir iki keresinde, konuşanların, on Ölüm Yiyen'in Azkaban kalesinden kaçışı konusunda Gelecek Postası'nda çıkan açıklamadan tatmin olmadığına işaret eden şeyler duymuştu. Bu kuşkucular, kafa karışıklığı ve korku içinde, şimdi ellerindeki yegâne

diğer açıklamadan medet umuyor gibiydiler, yani Harry ve Dumbledore'un önceki yıldan beri öne sürdükleri açıklamadan.

Değişen yalnızca öğrencilerin ruh hali de değildi. Artık iki ya da üç öğretmenin koridorlarda alçak sesle, aceleyle fısıldaşmalarına hayli sık rastlanır olmuştu, öğrencilerin yaklaştığını gördükleri anda konuşmalarını kesiyorlardı.

"Belli ki artık öğretmenler odasında rahat rahat konuşamıyorlar," dedi Hermione alçak sesle. O, Harry ve Ron, bir gün Tılsım sınıfının dışında Profesör McGonagall, Flitwick ve Sprout'u kafa kafaya vermiş halde bulmuşlardı. "Umbridge orada olursa konuşamazlar tabii."

"Sizce yeni bir şeyler biliyorlar mıdır?" diye sordu Ron, omzunun üstünden üç öğretmene bakarak.

"Biliyorlarsa da biz öğrenemeyiz, değil mi?" dedi Harry kızgınlıkla. "O Kararname'den sonra... kaç numaraya geldik şimdi?" Çünkü Azkaban kaçışının hemen ertesi sabahı, binaların ilan tahtalarında yeni duyurular belirmişti:

HOGWARTS YÜKSEK MÜFETTIŞİ'NİN EMRİYLE

Öğretmenlerin bundan böyle öğrencilere, öğretmek için para aldıkları derslerle doğrudan doğruya ilgisi olmayan herhangi bir bilgi vermeleri yasaklanmıştır.

Yukarıdaki yasak, Yirmi Altı Numaralı Eğitim Kararnamesi'ne uygundur.

Ýmza: *Dolores Jane Umbridge, Yüksek Müfettiş*

Bu son Kararname öğrenciler arasında epey espri konusu olmuştu. Lee Jordan, Umbridge'e, yeni kuralın koşullarına göre, sınıfın arkasında Patlamalı Pişti oynadıkları için Fred ve George'u azarlama izni olmadığını belirtmişti.

"Patlamalı Pişti'nin, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma ile hiç ilgisi yok, Profesör! Bu sizin dersinizle ilgili bir bilgi değil!"

Harry onu bir daha gördüğünde, Lee'nin elinin üstü hayli kötü şekilde kanıyordu. Harry ona Laçan özü tavsiye etti.

Harry, Azkaban kaçışı yüzünden Umbridge'in biraz olsun süngüsünün düşeceğini, sevgili Fudge'ın burnunun dibinde meydana gelen felaket karşısında birazcık utanıp sıkılacağını düşünmüştü. Oysa tam tersine, bu olay onun, Hogwarts'taki hayatı her yönüyle kendi kontrolüne alma yolundaki vahşi arzusunu yoğunlaştırmaktan başka işe yaramamışa benziyordu. En azından vakit kaybetmeden birini okuldan atmakta kararlıydı; tek sorun, önce Profesör Trelawney'nin mi, Hagrid'in mi atılacağıydı.

Artık Kehanet ve Sihirli Yaratıkların Bakımı derslerinin her biri, Umbridge ve yazı altlığının huzurunda yapılıyordu. Umbridge, iç kaldıran bir kokunun yayıldığı kule odasında şöminenin yanına siniyor, Profesör Trelawney'nin gittikçe isterik bir hal alan konuşmalarını kuşfah ve yedibilimi hakkında zor sorularla kesiyor, öğrencilerin cevaplarını onlar bu cevapları vermeden tahmin etmesi konusunda ısrar ediyor ve sırasıyla kristal küre, çay yaprakları ve eski yazılı taşlar konusundaki hünerlerini sergilemesini istiyordu. Harry, Profesör Trelawney'nin bu gerilim altında çok geçmeden dağılacağını düşünüyordu. Bir kaç kez ona koridorlarda rastladığında -ki genelde kuledeki odasında kaldığı için, bu kendi başına çok sıradışı bir olaydı- Trelawney kendi kendine deli gibi mırıldanıyor, ellerini ovuşturuyor, omzundan geriye dehşet dolu bakışlar atıyor, bu arada da buram buram yemek şarabı kokuyordu. Harry, Hagrid hakkında bu kadar kaygılanıyor olmasaydı, Profesör Trelawney için üzülürdü - ama ikisinden biri işinden edilecekse eğer, Harry kimin Hogwarts'ta kalmasını istediğinden emindi.

Ne yazık ki Harry, Hagrid'in de Trelawney'den daha iyi bir performans göstermediğinin farkındaydı. Gerçi Hagrid, Hermione'nin tavsiyesini tutmuş görünüyordu, Noel öncesinden beri onlara bir Krup'tan -çatallı kuyruğu dışında Jack Russell cinsi teriyelerden ayırt edilemeyen bir yaratık- daha korkutucu herhangi bir şey göstermemişti ama, o da metanetini yitiriyor gibiydi. Dersler

sırasında aklı tuhaf bir şekilde başka yerdeydi, sinirliydi, sınıfa anlattıklarının akışını kaçırıyor, sorulara yanlış cevaplar veriyor ve sürekli olarak Umbridge'e endişeli bakışlar atıyordu. Harry, Ron ve Hermione ile arasına da şimdiye dek olmadığı kadar mesafe koymuş ve onu karanlıktan sonra ziyaret etmelerini kesinlikle yasaklamıştı.

"Eğer sizi yakalarsa, hepimizin kellesi gider," dedi onlara, kararlı şekilde; Hagrid'in işini daha da fazla tehlikeye atacak bir şey yapmak istemedikleri için, kendilerine engel olup akşamları onun kulübesine gitmekten vazgeçtiler.

Harry'ye sanki, Umbridge tutarlı bir şekilde onu, Hogwarts'taki hayatı yaşanır kılan her şeyden yoksun bırakıyor gibi geliyordu: Hagrid'in evini ziyaret, Sirius'tan mektup, Ateşoku ve Quidditch. O da bildiği tek yolla intikamını aldı - D.O.'ya eskisinin iki katı emek vermeye başladı.

Harry, on Ölüm Yiyen'in daha serbest kaldığı duyulunca hepsinin, hatta Zacharias Smith'in bile, daha sıkı çalışma isteği gösterdiklerini görmekten memnundu, ama kimsenin gelişmesi Neville'inki kadar belirgin değildi. Annesiyle babasına saldıranların kaçtığı haberi Neville'de garip, hatta biraz korkutucu bir değişikliğe yol açmıştı. Harry, Ron ve Hermione ile St. Mungo'nun kapalı koğuşunda karşılaşması hakkında tek bir laf etmemiş, onlar da mesajı almış, bu konuda sessiz kalmışlardı. Bellatrix ve diğer işkencecilerin kaçışı hakkında da hiçbir şey söylememişti. Aslında Neville artık D.O. toplantılarında hemen hemen hiç konuşmuyor, Harry'nin onlara öğrettiği her yeni uğursuzluk büyüsü ve karşı-lanete yorulmak bilmeden çalışıyordu; dikkatini var gücüyle toplamaktan tombul yüzü buruşmuş halde, yaralanır ya da kazaya uğrar mı diye düşünmeden, odadaki herkesten fazla çaba harcıyordu. Ürkütücü bir hızla gelişiyordu; Harry onlara Kalkan Büyüsü'nü -küçük uğursuzluk büyülerinin yönünü değiştirip saldırgana geri dönmelerini sağlamaya yarayan bir yöntem- öğrettiğinde, bu büyüyü Neville'den daha çabuk öğrenen tek kişi Hermione oldu.

Harry, kendisi de Zihinbend'de, Neville'in D.O. toplantılarında ilerlediği kadar ilerlemek için çok şey verirdi. Snape'le zaten

yeterince kötü başlayan dersleri, hiç düzelmiyordu. Tam tersine, Harry her dersle birlikte kendini daha da kötü hissediyordu.

Zihinbend çalışmaya başlamadan önce yara izi zaman zaman karıncalanırdı; genellikle de geceleri, ya da kafasında Voldemort'un düşüncelerinin veya ruh halinin çaktığı anların ardından. Şimdi ise, yara izinin karıncalanmadığı an yok gibiydi, o sırada başına gelenlerle hiç ilgisi olmayan hiddet ya da neşe sarsıntılarını da sıkça yaşıyordu; ve bunlara her zaman, yara izinde duyduğu berbat bir sancı eşlik ediyordu. Yavaş yavaş, Voldemort'un ruh halindeki en ufak dalgalanmayı bile alacak şekilde ayarlanmış bir tür antene dönüşmekte olduğu şeklinde korkunç bir hisse kapılmaya başlamıştı; bu artan duyarlılığın başlangıcını da kesinlikle Snape'le yaptığı ilk Zihinbend dersine bağlıyordu. Üstelik artık hemen hemen her gece, koridordan Esrar Dairesi'nin girişine yürüdüğü o rüyayı görüyordu, bu rüya daima onun düz siyah kapının önünde özlem içinde durmasıyla noktalanıyordu.

Harry bu sırrını Ron ile Hermione'ye açtığı zaman, "Belki de biraz hastalık gibidir," dedi Hermione, kaygılı bir halde. "Ateşli hastalık falan gibi. İyileşmeden önce daha kötülersin hani."

Harry lafı hiç dolandırmadan, "Snape'le yaptığım dersler daha beter hale getiriyor," dedi. "Yara izimin acımasından içime fenalık geldi, her gece o koridoru geçmekten de bıktım." Öfkeyle alnını ovuşturdu. "Keşke o kapı açılsa, öyle durup ona bakmaktan içime fenalık geldi -"

"Hiç de komik değil," dedi Hermione sert sert. "Dumbledore senin o koridoru rüyanda görmeni istemiyor, yoksa Snape'ten sana Zihinbend dersi vermesini istemezdi. Biraz daha çok çalışman gerekiyor, hepsi bu."

"Çalışıyorum!" dedi Harry, sabrı taşarak. "Bir de sen dene istersen - Snape kafanın içine girmeye uğraşsın- hiç de eğlenceli bir şey değil, haberin olsun!"

"Belki de..." dedi Ron, ağır ağır.

"Belki de ne?" dedi Hermione, onu terslercesine.

Ron imalı imalı, "Belki de zihnini kapatamaması Harry'nin kabahati değildir," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hermione.

"Eh, belki de Snape aslında Harry'ye yardım etmeye çalışmıyordur..."

Harry ve Hermione ona bakakaldılar. Ron ikisine de karanlık ve anlamlı bakışlar attı.

"Belki de," dedi yeniden, daha da alçak sesle, "aslında Harry'nin zihnini daha da açmaya çalışıyordur... Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in işini kolaylaştırmaya -"

"Kes sesini, Ron," dedi Hermione kızgınlıkla. "Snape'ten kaç kere şüphelendin, hiç haklı çıktığın oldu mu? Dumbledore ona güveniyor, Snape Yoldaşlık için çalışıyor, yetmiyor mu?"

"Eskiden bir Ölüm Yiyen'di," dedi Ron inatla. "Ve onun gerçekten taraf değiştirdiğini gösteren bir kanıt görmedik hiç."

"Dumbledore ona güveniyor," diye tekrarladı Herminoe. "Eğer Dumbledore'a da güvenemezsek, kimseye güvenemeyiz demektir."

*****

Kaygılanacak bu kadar çok şey ve yapacak bu kadar çok iş varken - beşinci sınıfları çoğu zaman gece yarısını geçene kadar ayakta tutan şaşırtıcı miktarda ödev, gizli D.O. toplantıları ve Snape'le düzenli olarak yapılan dersler- ocak korku verecek kadar hızla geçiyor gibiydi. Harry daha neye uğradığını anlayamadan şubat gelmişti bile; beraberinde daha nemli, daha sıcak bir hava getirmiş ve yılın ikinci Hogsmeade ziyareti ufukta belirmişti. Köyü birlikte ziyaret etmeye karar verdiklerinden beri Harry'nin Cho ile konuşmaya ayıracak pek az vakti olmuştu ama, birden kendini sadece onunla birlikte geçirmesi gereken bir Sevgililer Günü'yle karşı karşıya buldu.

Ayın on dördüncü gününün sabahı itinayla giyindi. O ve Ron tam posta baykuşlarının geliş saatinde kahvaltıya indiler. Hedwig orada değildi -zaten Harry'nin de onu beklediği yoktu- ama onlar masaya otururken, Hermione yabancı bir boz baykuşun gagasındaki mektubu çekiştiriyordu.

"Nihayet!" dedi. "Eğer bugün de gelmeseydi..." Zarfı hevesle açıp içinden küçük bir parşömen parçası çıkardı. Mesajı okurken gözleri süratle bir sağa bir sola gezindi ve yüzüne karanlık bir memnuniyet ifadesi yayıldı.

"Dinle, Harry," dedi, başını kaldırıp ona bakarak, "bu sahiden önemli. Acaba öğlen sıralarında Üç Süpürge'de benimle buluşabilir misin?"

"Şey... bilmem ki," dedi Harry, kararsız bir şekilde, "Cho bütün günü onunla geçirmemi bekleyebilir. Ne yapacağımızı hiç konuşmadık."

"Eh, gerekiyorsa onu da getir," dedi Hermione ısrarla. "Ama gelirsin, değil mi?"

“Tamam da, niye?"

"Şimdi sana anlatacak vaktim yok, buna hemen cevap vermeliyim."

Ve bir elinde sıkı sıkı tuttuğu mektup, öbür elinde bir dilim kızarmış ekmekle, telaşla Büyük Salon'dan çıktı.

Harry, "Geliyor musun?" diye sordu Ron'a, ama Ron üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Ne şimdi, ne sonra gelebilirim Hogsmeade'e; Angelina bütün gün antrenman yapmamızı istiyor. Sanki bir faydası olacakmış gibi; ömrümde gördüğüm en berbat takımız. Sloper ve Kirke'ü görmelisin, acınacak haldeler, benden bile beterler." Derin derin içini çekti. "Angelina niye takımdan ayrılmama izin vermiyor, bilmem ki."

"Formda olduğun zaman iyisin de ondan," dedi Harry kızgınlıkla.

Ron'un derdini anlayışla karşılamak ona zor geliyordu, önlerindeki Hufflepuff maçında oynayabilmek için Harry'nin feda etmeyeceği şey yok sayılırdı. Ron da onun ses tonunu fark etmiş gibiydi, çünkü kahvaltı sırasında bir daha Quidditch lafı etmedi, kısa süre sonra da

birbirleriyle biraz soğukça vedalaştılar. Ron, Quidditch sahasına gitti, Harry ise, bir çay kaşığının arkasındaki yansımasına bakarak saçını düzeltmeye çalıştıktan sonra, Cho ile buluşmak için Giriş Salonu'nun yolunu tuttu. Çok endişeliydi, acaba konuşacak ne bulacağız, diye merak ediyordu.

Cho, meşeden yapılma ön kapının yanında durmuş, onu bekliyordu, at kuyruğu yaptığı uzun saçlarıyla çok güzel görünüyordu. Harry ona doğru yürürken ayakları sanki vücuduna göre fazla büyükmüş gibi geldi ve birden kolları ona fena halde batmaya başladı; iki yanında sallanırken kim bilir ne kadar aptalca görünüyorlardı.

"Selam," dedi Cho, biraz soluk soluğa.

"Selam," dedi Harry.

Bir an birbirlerinin yüzüne baktılar, sonra Harry, "Eh -şey- gidelim mi öyleyse?" dedi.

"Aa-evet..."

Filch'in, listesine bakıp tek tek kontrol ettiği insanlardan oluşan kuyruğa katıldılar, arada bir göz göze geliyor ve sahte sahte sırıtıyorlardı, ama birbirleriyle konuşmuyorlardı. Harry temiz havaya çıkınca biraz rahatladı, elini ayağını nereye koyacağını bilemeden öyle ayakta dikilmektense sessizce yürümek ona daha kolay geldi. Taptaze, esintili bir gündü ve Quidditch stadyumunun yanından geçerlerken, Harry'nin gözüne tribünlerin tepesinden hızla geçen Ron ile Ginny çarptı; orada onlarla birlikte uçmuyor diye içinde korkunç bir burukluk hissetti.

"Çok özlüyorsun, değil mi?" dedi Cho.

Harry dönüp baktığında, Cho'nun gözlerinin üstünde olduğunu gördü.

"Evet," diye içini çekti. "Özlüyorum."

"Üçüncü sınıfta ilk kez birbirimize karşı oynayışımızı hatırlıyor musun?" diye sordu Cho.

"Evet," dedi Harry, sırıtarak. "Beni boyuna bloke etmiştin."

"Ve Wood da sana, centilmenlik etmenin sırası olmadığını, gerekirse beni süpürgemden düşürmeni söylemişti," dedi Cho, geçmişi yâd eden bir gülümsemeyle. "Onu Portree'nin Gururu'na almışlar diye duydum, doğru mu?"

"Hayır, Puddlemere Birliği'ne; geçen yıl onu Dünya Kupası'nda gördüm."

"Aa, ben de görmüştüm seni orada, hatırladın mı? Aynı kamptaydık. Çok iyiydi, değil mi?"

Quidditch Dünya Kupası konusu onları yoldan aşağı inene ve kapılardan dışarı çıkana kadar idare etti. Harry, Cho'yla konuşmanın ne kadar kolay olduğuna inanamıyordu -aslında, Ron ve Hermione ile konuşmaktan hiç de daha zor değildi- ve tam kendine güven duyup neşelenmeye başlıyordu ki, aralarında Pansy Parkinson'ın da olduğu büyük bir Slytherin kızları çetesi yanlarından geçti.

"Potter ve Chang!" diye cıyakladı Pansy, küçümseyici bir kıkırdama korosu eşliğinde. "Öğk, Chang, sende de zevk yokmuş... Diggory yakışıklıydı hiç değilse!"

Kızlar hızlandı, anlamlı anlamlı konuşup çığlık atıyor, Harry ve Cho'ya abartılı bakışlar fırlatıyorlardı; arkalarında huzursuz bir sessizlik bıraktılar. Harry, Quidditch hakkında söyleyecek başka bir şey bulamadı, yüzü hafifçe kızaran Cho ise ayaklarına bakıyordu.

"Ee... nereye gitmek istersin?" diye sordu Harry, Hogsmeade'e girdiklerinde. High Street, bir aşağı bir yukarı turlayan, dükkânların vitrinlerine göz atan ve kaldırımlarda toplaşan öğrencilerle doluydu.

"Aa... fark etmez," dedi Cho, omuz silkerek. "Şey... dükkânlara falan bakalım mı?"

Dervish and Banges'e doğru yürüdüler. Vitrine büyük bir poster yapıştırılmıştı, birkaç Hogsmeade'li ona bakıyordu. Harry ve Cho yaklaşınca yana çekildiler ve Harry kendini bir kez daha on kaçak Ölüm Yiyen'in resimlerine bakarken buldu. Poster, "*Sihir Bakanlığı'nın Emriyle*", resimlerdeki mahkûmların yeniden ele geçmesine yol açaçak bir bilgi veren herhangi bir cadı ya da büyücüye bin Galleon ödül vaat ediyordu.

"Tuhaf, değil mi?" dedi Cho alçak sesle, Ölüm Yiyenler'in resimlerine bakarak, "Sirius Black'in kaçışını hatırlıyor musun, o zaman Hogsmeade'de onu arayan Ruh Emiciler'in dolaştığını? Şimdi on tane Ölüm Yiyen kaçak durumda, oysa ortada hiç Ruh Emici yok..."

"Evet," dedi Harry, gözlerini Bellatrix Lestrange'ın resminden ayırıp High Street'i tararken. "Evet, acayip."

Etrafta Ruh Emici olmayışına üzülmüyordu ama, şimdi düşünüyordu da, yoklukları çok anlamlıydı. Sadece Ölüm Yiyenler'in kaçmasına meydan vermekle kalmamışlardı, onları arama zahmetine de girişmiyorlardı... artık gerçekten de Bakanlık kontrolü dışında gibiydiler.

On kaçak Ölüm Yiyen, Harry ile Cho'nun önünden geçtikleri her dükkânın vitrininden onlara bakıyordu. Scrivenshaft'ın önünden geçerlerken yağmur yağmaya başladı; soğuk ve iri yağmur damlaları Harry'nin yüzüne ve ensesine çarpıp duruyordu.

"Şey... kahve içmek ister miydin?" dedi Cho tereddütle. Yağmur hızlanmıştı.

"Evet, tamam," dedi Harry, etrafına bakarak. "Nerede?"

"Aa, şurada sahiden çok hoş bir yer var; Madam Puddifoot'a hiç gitmedin mi?" dedi Cho neşeyle, önüne düşüp bir yan yoldan geçti ve Harry'nin daha önce hiç gözüne çarpmayan küçük bir çayhaneye girdi. Tıkış tıkış, buharla dolu ufak bir yerdi, her şey fırfırlar ya da fiyonklarla süslenmiş gibiydi. Harry, Umbridge'in odasını hatırladı, içinde tatsız bir duygu kabardı.

"Çok şeker, değil mi?" diye sordu Cho mutlu mutlu.

"Şey... evet," dedi Harry, aklındakini söylemeyerek.

"Bak, Sevgililer Günü için süslemiş!" dedi Cho, küçük, daire şeklindeki masaların üstünde süzülen ve zaman zaman oturanların başından aşağı pembe konfetiler atan birkaç altın meleği göstererek.

"Aaa..."

Buğulanmış pencerenin yanındaki tek boş masaya oturdular. Ravenclaw Quidditch Kaptanı Roger Davies, güzel, sarışın bir kızla yarım metre ötede oturuyordu. El ele tutuşmuşlardı. Bu görüntü Harry'yi tedirgin etti, özellikle de çayhaneye bakıp tamamen çiftlerle dolu olduğunu, hepsinin de el ele oturduğunu görünce. Belki Cho da onun elini tutmasını bekleyecekti.

"Size ne verebilirim, canlarım?" dedi Madam Puddifoot, pırıl pırıl siyah bir topuzu olan pek dolgun vücutlu bir hanımdı; onların masasıyla Roger Davies'ların masasının arasından güçlükle, sıkışarak geçti.

"İki kahve lütfen," dedi Cho.

Kahveleri gelene kadar geçen süre içinde, Roger Davies ve kız arkadaşı şekerliklerinin üzerinden uzanıp öpüşmeye başlamışlardı. Harry, keşke yapmasalar, diye düşündü; Davies bir örnek oluşturuyordu, Cho çok geçmeden onunla rekabet etmesini bekleyebilirdi. Yüzünün gitgide kızardığını hissetti, pencereden dışarı bakmaya çalıştı, ama pencere öyle bir buğulanmıştı ki, dışarıdaki sokağı göremiyordu. Cho'ya bakacağı anı ertelemek için, sanki boyaları inceliyormuş gibi gözlerini tavana dikti, tepelerinde süzülen melek yüzüne avuç dolusu konfeti attı.

Sıkıntılı birkaç dakikanın ardından, Cho, Umbridge'den laf açtı. Harry bir ferahlama hissiyle bu fırsatın üstüne atladı, onu çekiştirerek bir süre hoşça vakit geçirdiler. Ancak bu konu zaten D.O. toplantılarında öyle derinden derine tartışılmıştı ki, fazla uzun sürmedi. Yine sessizlik çöktü. Harry komşu masadan gelen şapırdamaların fena halde farkındaydı; söyleyecek başka bir şey bulmak için beynini çılgınca zorladı.

"Şey... dinle, öğlen vakti benimle Üç Süpürge'ye gelmek ister misin? Orada Hermione Granger'la buluşacağım."

Cho kaşlarını kaldırdı.

"Hermione Granger'la mı buluşacaksın? Bugün mü?"

"Evet. Yani, buluşalım, dedi; ben de, buluşurum, diye düşündüm. Sen de benimle gelmek ister misin? Gelmenin bir sakıncası

olmadığını söyledi."

"Ya... öyle demek... ne kibar davranmış."

Ama Cho'nun bunu hiç de kibar buluyor gibi bir hali yoktu. Tam tersine, ses tonu soğuktu ve birden hayli ürkütücü görünmeye başlamıştı.

Tam bir sessizlik içinde birkaç dakika daha geçti, Harry kahvesini öyle hızla içiyordu ki, çok geçmeden bir fincan daha istemesi gerekecekti. Yanlarında Roger Davies ve kız arkadaşı, dudaklarından birbirlerine zamklanmış gibi görünüyorlardı.

Cho'nun eli masada, kahvesinin yanında duruyordu ve Harry, o eli tutmak için üstünde giderek artan bir baskı hissediyordu. Yap gitsin, dedi kendi kendine, göğsünde birbirine karışmış bir panik ve heyecan pınarı yükselirken, uzan tut, olsun bitsin. Elini otuz santim öteye uzatıp onun eline dokunmanın, havada hızlanan bir Snitch'i yakalamaktan çok daha zor olması hayret vericiydi...

Ama tam elini ileri uzatırken, Cho kendininkini masadan çekti. Şimdi, hafiften ilgiyle, Roger Davies'ın kız arkadaşını öpmesini gözlüyordu.

"Bana çıkma teklif etti, biliyor musun?" dedi sakin bir sesle. "İki hafta önce. Roger. Ama ben reddettim."

Elini masada birden ileri uzatmasını mazur göstermek için şekerliği kavramış olan Harry, Cho'nun bunu ona niye söylediğini bilemiyordu. Eğer komşu masada Roger Davies tarafından şapır şupur öpülmek istiyorduysa, niye Harry'le çıkmayı kabul etmişti ki?

Bir şey demedi. Melekleri onlara bir avuç konfeti daha savurdu; bir kısmı, Harry'nin içmek üzere olduğu, kahveden artakalan soğuk telveye kondu.

"Geçen yıl buraya Cedric'le gelmiştim," dedi Cho.

Onun ne dediğini kavraması için geçen bir iki saniyede Harry'nin içi buz tuttu. Şu anda, çevrelerinde öpüşen çiftler varken ve başlarının üstünde bir melek süzülürken, Cho'nun Cedric'ten söz etmek istediğine inanamıyordu.

Cho yeniden konuştuğunda sesi oldukça tizleşmişti.

"Ne zamandır sana sormak istiyordum... Cedric - benden s-söz - etti mi - ölmeden önce?"

İşte bu, Harry'nin hayatta konuşmak istediği son konuydu, hele Cho'yla.

"Şey - hayır -" dedi yavaşça. "Bir - bir şey söyleyecek vakti yoktu. Sen... şey... yani... tatilde çok Quidditch izliyor musun? Hortumlar'ı tutuyorsun, değil mi?"

Kendi sesi kulağına yapmacık bir şekilde canlı ve neşeli geldi. Dehşet içinde, Cho'nun gözlerine yine yaşlar dolduğunu gördü, tıpkı Noel'den önceki son D.O. toplantısından sonra olduğu gibi.

"Bak," dedi çaresizce, başkaları duymasın diye öne eğildi, "şu anda Cedric'ten söz etmeyelim... başka şeylerden konuşalım..."

Ama belli ki yanlış bir şey söylemişti.

"Sanmıştım ki," dedi Cho, gözyaşları masaya akarak, "sen an-anlarsın sanmıştım! Bu konuda konuşmaya ihtiyacım var! Senin de - senin de var her-herhalde! Yani, ne de olsa olanları gördün, de-değil mi?"

Her şey bir kâbustaki kadar yanlış gelişiyordu; Roger Davies'ın kız arkadaşı, Cho'nun ağlayışına bakmak için kendini oğlanın dudaklarından koparmıştı.

"Eh - konuştum zaten," dedi Harry fısıltıyla, "Ron ve Hermione'yle, ama -"

"Ya, Hermione Granger'la konuşuyorsun demek!" dedi Cho, kulağı rahatsız edecek kadar tiz bir sesle. Şimdi yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu. Öpüşen birkaç çift daha onlara bakmak için birbirinden ayrıldı. "Ama benimle konuşmuyorsun! Be-belki de en iyisi biz... şimdi he-hesabı ödeyelim ve sen git, Hermione G-Granger'la buluş, belli ki bunu istiyorsun!"

Harry ona bakakaldı, iyice afallamıştı. Cho fırfırlı bir peçete alıp, gözyaşıyla parlayan yüzünü sildi.

Harry, "Cho?" dedi halsizce. Keşke Roger kız arkadasına yeniden sarılıp öpmeye başlasa da, kız, gözleri faltaşı gibi açılmış, onunla Cho'ya bakmaktan vazgeçse, diye düşünüyordu.

"Hadi, git!" dedi Cho, şimdi yüzünü peçeteye gömmüş, ağlıyordu. "Bana niye çıkma teklif ettin bilmem, madem hemen sonra başka kızlarla buluşma ayarlayacaktın... Hermione'den sonra kaç kızla buluşuyorsun?"

"Öyle bir şey yok!" dedi Harry. Onun niye kızdığını nihayet anladığı için öyle rahatlamıştı ki, güldü. Bunun da hata olduğunu anladı ama, bir saniye geç kalmıştı.

Cho fırlayıp ayağa kalktı. Bütün çayhane sessizleşmişti, şimdi herkes onlara bakıyordu.

"Görüşürüz, Harry," dedi dramatik bir edayla ve hafiften hıçkırarak koşup kapıyı hınçla açtı, hızlı adımlarla şakır şakır yağan yağmura çıktı.

"Cho!" diye seslendi Harry, ama kapı Cho'nun ardından melodik bir çınlamayla çarpıp kapanmıştı bile.

Şimdi çayhaneye tam bir sessizlik hâkimdi. Herkesin gözü Harry'nin üstündeydi. Masaya bir Galleon attı, saçındaki pembe konfetileri silkeledi ve o da Cho'nun arkasından çıktı.

Artık bardaktan boşararcasına yağmur yağıyordu, Cho da meydanda yoktu. Harry neler olduğunu bir türlü anlayamıyordu; yarım saat önce her şey yolunda gidiyordu oysa.

"Kadınlar!" diye mırıldandı öfkeyle, elleri ceplerinde, yağmurun yıkadığı sokakta suların içinde şapır şupur yürürken. "Niye Cedric'ten söz etmek istedi ki sanki? Niye insan kılığında bir su hortumu gibi davranmasına yol açan konuları açıp duruyor ki?"

Sağa döndü ve suları etrafa sıçratarak koşmaya başladı, birkaç dakika sonra Üç Süpürge'nin kapısına gelmişti. Hermione'yle buluşmak için saatin henüz çok erken olduğunu biliyordu, ama belki aradaki süreyi geçirmek için burada birine rastlarım, diye düşünmüştü. Islak saçını silkeleyerek gözlerinden çekti ve etrafa

bakındı. Hagrid bir köşede tek başına oturmuştu, çok mutsuz görünüyordu.

"Selam, Hagrid!" dedi, tıklım tıkış masaların arasından zorla geçip onun yanına bir iskemle çekerken.

Hagrid yerinden zıpladı ve Harry'ye sanki onu tanımakta güçlük çekiyormuş gibi baktı. Harry onun yüzünde iki yeni kesikle birkaç çürük daha olduğunu gördü.

"Ha, sen misin, Harry," dedi Hagrid. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledi Harry. Ama Hagrid'in hırpalanmış ve yaslı halinin yanında, kendisinin aslında yakınacak pek fazla bir şeyi olmadığı hissine kapıldı. "Şey - sen iyi misin?"

"Ben mi?" dedi Hagrid. "Aa evet, harikayım, Harry, harika."

Büyük bir kova boyundaki maşrapasının derinliklerine doğru baktı ve içini çekti. Harry ona ne diyeceğini bilemedi. Bir an yan yana sessizlik içinde oturdular. Sonra Hagrid birden, "Aynı teknedeyiz, sen ve ben, değil mi, 'Arry?" dedi.

"Ee -" dedi Harry.

"Evet... daha önce de söylemiştim... ikimiz de toplumdışıyız falan," dedi Hagrid, bilge bir edayla kafasını sallayarak. "Ve ikimiz de öksüzüz. Evet... ikimiz de öksüz."

Maşrapasından koca bir yudum aldı.

"Farklı bir şey tabii, insanın iyi bir ailesi olması," dedi. "Benim babam iyi adamdı. Senin annenle baban da iyiydi. Eğer yaşasalar, hayat farklı olurdu, değil mi ha?"

"Evet... sanırım," dedi Harry ihtiyatla. Hagrid çok tuhaf bir ruh hali içinde gibiydi.

"Aile," dedi Hagrid, umutsuzluk içinde. "Sen ne dersen de, kan önemlidir..."

Ve gözünden bir damla kan sildi.

"Hagrid," dedi Harry, kendine hâkim olamayarak, "bu yaralar nasıl oluyor?"

"Ha?" dedi Hagrid, şaşmış göründü. "Ne yaraları?"

"Bütün bunlar!" dedi Harry, parmağıyla Hagrid'in yüzünü işaret ederek.

"Haa... onlar sadece her zamanki çarpma izleriyle çürükler, Harry," dedi Hagrid başından atarcasına. "Çetin bir işim var."

Maşrapasını kafasına dikti, masaya koydu ve ayağa kalktı.

"Görüşürüz, Harry... kendine dikkat et."

Ve perişan halde, hantal hantal yürüyerek birahaneden çıktı, selden farksız yağmurda gözden kayboldu. Harry onun gidişini izlerken kendini berbat hissediyordu. Hagrid mutsuzdu ve bir şey saklıyordu, ama yardım kabul etmemeye kararlı görünüyordu. Neler oluyordu? Ne var ki, Harry bu konuda daha fazla düşünemeden, birinin ona seslendiğini duydu.

"Harry! Harry, buradayız!"

Hermione, salonun karşı yanından ona el sallıyordu.

Harry ayağa kalkıp kalabalık birahane içinde ona doğru gitti. Aralarında birkaç masa kala, Hermione'nin yalnız olmadığını fark etti. Masasında, Harry'nin aklına bile gelmeyecek içki arkadaşları vardı: Luna Lovegood ve eskiden Gelecek Postası'nda çalışan gazeteci Rita Skeeter, yani Hermione'nin dünyada en sevmediği insanlardan biri.

"Erken geldin!" dedi Hermione, ona yanında yer açarak. "Cho'yla birliktesin sanıyordum, bir saatten önce beklemiyordum seni!"

"Cho?" dedi Rita hemen, yerinde dönerek aç gözlerle Harry'ye baktı. "Bir kız mı?"

Timsah derisi çantasını kapıp içinde bir şeyler arandı.

Hermione, Rita'ya sakin sakin, "Harry yüz kızla bile birlikte olsa, seni ilgilendirmez," dedi. "Bu yüzden onu hemen ortadan kaldır."

Rita tam çantasından asit yeşili bir tüy kalem çıkarmak üzereydi. Sanki zorla Kokanözsu içirilmiş gibi görünerek, çantasını çarpıp kapattı.

"Ne işler karıştırıyorsun?" diye sordu Harry, oturup sırasıyla Rita, Luna ve Hermione'ye bakarak.

"Mükemmel Küçükhanım sen gelmeden önce tam da bana onu söylemek üzereydi," dedi Rita. İçkisinden höpürdeterek koca bir yudum aldı. "Sanırım onunla konuşmama izin var, değil mi?" diye çıkıştı Hermione'ye.

"Evet, sanırım," dedi Hermione soğuk soğuk.

İşsizlik Rita'ya yaramamıştı. Daha önce özenli bukleler halinde yapılı olan saçı şimdi dağınıktı, yüzünün etrafında düz ve cansız sarkıyordu. Beş santimlik tırnaklarındaki koyu kırmızı oje yer yer dökülmüştü ve kanatlı gözlüğündeki sahte mücevherlerden ikisi eksikti, içkisinden koca bir yudum daha alıp, çaktırmadan, "Güzel kız, öyle mi, Harry?" dedi.

"Harry'nin aşk hayatı hakkında tek bir kelime daha edersen anlaşma suya düşer, ona göre," dedi Hermione öfkeyle.

"Hangi anlaşma?" dedi Rita, ağzını elinin tersiyle silerek. "Henüz bir anlaşmadan söz etmedin, Titiz Küçükhanım, bana sadece buraya gelmemi söyledin. Ah, gün gelecek..." Onu titreten, derin bir soluk aldı.

"Evet, evet, gün gelecek, Harry ve benim hakkımda daha başka korkunç yazılar da yazacaksın," dedi Hermione kayıtsızca. "Git de bundan korkacak birilerini bul, olur mu?"

Rita, bardağının üstünden Harry'ye yan yan bakarak, "Bu yıl Harry hakkında benim yardımım olmadan da sürüyle korkunç yazı yazdılar," dedi ve hoyrat bir fısıltıyla ekledi: "Neler hissettin, Harry? İhanete uğramış gibi mi? Yarı delirmiş gibi mi? Yanlış anlaşılmış gibi mi?"

"Öfke duyuyor tabii," dedi Hermione, sert ve net bir sesle. "Çünkü Sihir Bakanı'na gerçeği söyledi, ama Bakan ona inanmayacak kadar budala."

"Demek sahiden bu hikâyede ısrarlısın, öyle mi, Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin geri döndüğü konusunda?" dedi Rita. Bardağını indirdi, parmağı timsah derisi çantasının tokasına doğru özlemle uzanırken, Harry'ye delici bir bakış attı. "Dumbledore'un herkese Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğü ve senin de bunun yegâne tanığı olduğuna dair anlattığı o saçma sapan hikâyede hâlâ ısrarlısın, ha?"

"Ben yegâne tanığı değildim," diye hırladı Harry. "Orada bir düzine Ölüm Yiyen de vardı, isimlerini ister misin?"

"Bayılırım," dedi Rita soluk soluğa. Şimdi bir kez daha çantasını kurcalıyor ve Harry'ye sanki hayatta gördüğü en güzel şeymiş gibi bakıyordu. "Koca kapkalın bir manşet: '*Potter Suçluyor...*' Bir alt-manşet: '*Harry Potter, Hâlâ Aramızda Olan Ölüm Yiyenler'in Adlarını Veriyor.*' Ve sonra, senin güzel bir fotoğrafının altında, '*Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in saldırısından kurtulan 15 yaşındaki sorunlu yeniyetme Harry Potter, dün büyücü topluluğunun saygın ve önde gelen üyelerini Ölüm Yiyen olmakla suçlayarak ağır tepkilere yol açtı...*' "

Tez-Tekrar Tüyü şimdi resmen elindeydi, hatta ağzına yaklaşıyordu ki, yüzündeki coşku dolu ifade silindi.

"Ama tabii," dedi, tüyü indirip Hermione'ye yiyecekmiş gibi bakarken, "Mükemmel Küçükhanım bu hikâyenin gazetede çıkmasını istemez, değil mi?

"Aslında," dedi Hermione tatlı tatlı, "Mükemmel Küçükhanım tam da bunu istiyor."

Rita ona bakakaldı. Harry de öyle. Luna ise pes perdeden, hülyalı hülyalı "Kralımızsın Weasley"yi söyleyerek, bir çubuğa takılmış kokteyl soğanıyla içkisini karıştırdı.

"Onun Adı Anılmaması Gereken Kişi hakkında söylediklerini haber yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu Rita Herimone'ye, alçak sesle.

"Evet, istiyorum," dedi Hermione. "Gerçek hikâyeyi. Her şeyi. Virgülü virgülüne Harry'nin anlattığı gibi. Sana bütün ayrıntıları verecek; orada gördüğü, kimlikleri bilinmeyen Ölüm Yiyenler'in

adlarını söyleyecek, Voldemort'un şimdi neye benzediğini anlatacak - öf, toparla kendini," dedi küçümseyerek, masanın öbür yanına bir peçete fırlattı; çünkü Rita, Voldemort'un adını duyunca yerinden öyle bir zıplamıştı ki, Ateşviskisi bardağının yarısını üstüne dökmüştü.

Rita pis yağmurluğunun önünü sildi, hâlâ Hermione'ye bakıyordu. Sonra dobra dobra, "Gelecek Postası bunu basmaz," dedi. "Belki farkında değilsindir ama, hiç kimse onun martavallarına inanmıyor. Herkes onun hayal gördüğünü düşünüyor. Şimdi, eğer hikâyeyi bu açıdan yazmama izin verirsen -"

Hermione öfkeyle, "Harry'nin nasıl keçileri kaçırdığına dair yeni bir yazıya ihtiyacımız yok!" dedi. "Onlardan çok çıktı nasılsa, istemez! Ben ona gerçeği söyleme fırsatı verilsin istiyorum!"

"Böyle bir yazı için talep yok," dedi Rita soğuk soğuk.

"Yani, Gelecek Postası basmaz, çünkü Fudge onlara izin vermez demek istiyorsun," dedi Hermione hiddetle.

Rita, Hermione'ye uzun uzun, sert sert baktı. Sonra masanın üstünden ona doğru eğilerek, iş bilir bir tavırla, "Tamam," dedi, "Fudge, Gelecek Postası'na baskı yapıyor ama, aynı hesap. Harry'yi iyi gösteren bir yazıyı basmazlar. Kimse bunu okumak istemez. Kamuoyu beklentilerine aykırı. Bu son Azkaban firarı insanları yeterince kaygılandırdı zaten. İnsanlar, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğüne inanmak istemiyor, o kadar."

"Demek Gelecek Postası'nın varolma nedeni, insanlara duymak istedikleri şeyleri söylemek, öyle mi?" dedi Hermione iğneli iğneli.

Rita yeniden doğruldu, kaşlarını kaldırdı ve Ateşviskisi bardağını kafasına dikti.

"Gelecek Postası'nın varolma nedeni, satmak, seni aptal kız!" dedi soğuk bir edayla.

"Babam onun berbat bir gazete olduğunu düşünüyor," dedi Luna, beklenmedik şekilde konuşmaya katılarak. Kokteyl soğanını emerek muazzam, patlak, hafifçe çılgın gözleriyle Rita'yı süzdü. "Babam,

halkın bilmeye ihtiyacı olduğunu düşündüğü, önemli hikâyeler basar. Para kazanmaya aldırmaz."

Rita, Luna'ya hor gören bir bakış attı.

"Sakın baban aptal bir küçük köy bülteni yayımlıyor olmasın?" dedi. "Herhalde '*Muggle'larla İçli Dışlı Olmanın Yirmi Beş Yolu*' ve bir sonraki Getir/Uçur Satışı'nın tarihi falan vardır ha?"

"Hayır," dedi Luna, soğanını Solungaçsuyu'na yeniden batırarak, "Dırdırcı'nın editörü."

Rita öyle yüksek sesle "hıh" dedi ki, yakındaki bir masada oturan insanlar korkuyla dönüp baktılar.

"Demek '*halkın bilmeye ihtiyacı olduğunu düşündüğü önemli hikâyeler*', öyle mi?" dedi, onu yerin dibine geçirmek istercesine. "O paçavranın içeriğini bahçemde gübre niyetine kullanırım ben."

"Eh, öyleyse kaliteyi biraz yükseltmek için bu şanstan yararlanabilirsin, değil mi?" dedi Hermione tatlı tatlı. "Luna babasının, Harry'nin söyleşisini almaktan hayli rnemnun olacağını söylüyor. Orada yayımlanacak."

Rita bir an ikisine de baktı, sonra çığlıktan farksız bir kahkahayla sarsıldı.

"Dırdırcı!" dedi, gıdaklarcasına gülerek. "Söyleşisi Dırdırcı'da çıkarsa insanlar onu ciddiye alır mı sanıyorsun?"

"Kimileri almaz," dedi Hermione, sakin bir ses tonuyla. "Ama Gelecek Postası'nın Azkaban firarı hakkındaki yorumunda koskoca boşluklar var. Sanırım çoğu kişi, neler olup bittiğinin daha iyi bir açıklaması yok mu diye merak ediyor ve eğer alternatif bir hikâye olursa, hatta -" yan yan Luna'ya baktı, "-sıradışı bir dergide bile yayımlanmış olsa- bunu okumayı isteyeceklerdir."

Rita bir an hiçbir şey söylemedi; başını hafifçe yana eğerek Hermione'yi kurnaz kurnaz süzdü.

"Pekâlâ, bir an için diyelim ki, bunu yaptım," dedi birden. "Ne kadar para alacağım?"

"Babamın insanlara dergiye yazı yazdılar diye para ödediğini sanmıyorum pek," dedi Luna hülyalı hülyalı. "Bunu bir şeref saydıkları için yaparlar, tabii bir de isimlerini basılı görmek için."

Rita Skeeter öfkeyle Hermione'ye dönerken, sanki ağzına yine sağlam bir Kokanözsu tadı gelmiş gibi görünüyordu.

"Yani bunu bedava yapacağım, öyle mi?"

"Ya, evet," dedi Hermione sakin sakin, içkisinden bir yudum aldı. "Yoksa, çok iyi bildiğin gibi, yetkililere senin kayıt dışı bir Animagus olduğunu bildireceğim. Gelecek Postası sana, birinci elden Azkaban'da hayatın içyüzü yazısı için hayli para verir belki."

Rita, sanki dünyada hiçbir şey onu, Hermione'nin içkisinin içindeki kâğıt şemsiyeyi alıp burnuna tıkmaktan daha fazla memnun etmezmiş gibi görünüyordu.

"Seçme şansım yok sanırım, ha?" dedi, sesi biraz titreyerek. Bir kez daha timsah derisi çantasını açtı, bir parşömen parçası çıkardı ve Tez-Tekrar Tüyü'nü kaldırdı.

"Babam memnun olacak," dedi Luna neşeyle. Rita'nın çenesinde bir adale seğirdi.

"Tamam mı, Harry?" dedi Hermione, ona dönerek. "Herkese gerçekleri açıklamaya hazır mısın?"

"Sanırım," dedi Harry; Rita'nın Tez-Tekrar Tüyü'nü aralarındaki parşömen üzerinde, harekete hazır halde dengelemesini seyretti.

"Öyleyse ateşe başla bakalım, Rita," dedi Hermione sakin sakin. Bardağının dibinden bir kiraz yakaladı.

-

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
GÖRÜLEN VE ÖNGÖRÜLMEYEN

Luna, o hülyalı sesiyle, Rita'nın Harry ile yaptığı söyleşinin Dırdırcı'da ne zaman yayımlanacağını bilmediğini, babasının son zamanlarda Buruşuk-Boynuzlu Hırgür görme vakaları üzerine uzun ve çok hoş bir makale beklediğini söyledi. "Tabii ki o çok önemli bir yazı olacak, o yüzden Harry'nin söyleşisi bir dahaki sayıya kalabilir," dedi.

Voldemort'un döndüğü gece hakkında konuşmak, Harry'ye hiç kolay gelmemişti. Rita, en küçüğüne varana kadar tüm ayrıntıları öğrenmek için bastırmış, bunun dünyaya gerçekleri anlatmak için çok önemli bir şans olduğunu bilen Harry de, hatırlayabildiği her şeyi ona aktarmıştı. İnsanların söyleşiye nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Çoğu insanın onun zırdeli olduğu yönündeki kanısını daha da güçlendireceğini düşünüyordu ve bunun tek sebebi de, hikâyesinin Buruşuk-Boynuzlu Hırgürler'le ilgili zırvalığın yanında çıkacak olması değildi. Öte yandan, Bellatrix Lestrange ve diğer Ölüm Yiyenler'in kaçışının ardından, Harry bir şeyler yapmak için yanıp tutuşuyordu, işe yarasın ya da yaramasın...

"Dergiye çıkman konusunda Umbridge ne düşünecek acaba, görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Dean huşuyla, pazartesi akşamki yemekte. Seamus, Dean'ın öteki tarafında hatırı sayılır miktarda tavuk ve jambonlu böreği mideye indirmekle meşguldü, ama Harry onun dinlediğinden emindi.

"Doğru olanı yapıyorsun, Harry," dedi karşısında oturan Neville. Oldukça solgun görünüyordu, ama alçak sesle devam etti: "Bu konuda... konuşmak... zor olmuştur herhalde... değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı Harry, "ama insanlar Voldemort'un neler yapabileceğini bilmeli, öyle değil mi?"

"Doğru," dedi Neville, başıyla da onaylayarak, "Ölüm Yiyenler'inin de tabii... insanlar bilmeli..."

Neville cümlesini yarıda bırakıp fırın patatesine döndü. Seamus başını kaldırıp baktı, ama Harry'nin baktığını görünce gözlerini hemen tabağına çevirdi yine. Bir süre sonra Dean, Seamus ve Neville Ortak Salon'a gitmek için kalktılar, Harry ve Hermione ise masada kalıp, Quidditch antrenmanı yüzünden henüz yemeğini yememiş olan Ron'u beklemeye başladılar.

İçeri Cho Chang girdi, yanında arkadaşı Marietta vardı. Harry'nin midesi nahoş bir şekilde yalpaladı, ama Cho Gryffindor masasına hiç bakmadığı gibi, bir de arkası ona dönük oturdu.

"Aa, sormayı unutmuşum," dedi Hermione neşeyle, Ravenclaw masasına bakarak, "Cho'yla randevunuz ne oldu? Niye o kadar erken döndün?"

"Ee... şey, aslında..." dedi Harry, önüne bir ravent pastası çekip ikinci tabağını yemeye başlayarak, "şimdi sen sorunca bakıyorum da, tam bir fiyaskoydu."

Ve ona Madam Puddifoot'un çayhanesinde olanları anlattı.

"... derken," diye hikâyenin finaline geldi birkaç dakika sonra, önündeki son pasta parçasını da mideye indirirken, ayağa fırladı, “Görüşürüz, Harry” dedi ve koşarak oradan çıktı! Kaşığını masaya bırakıp Hermione'ye baktı. "Yani, o da neydi ki öyle? Ne oldu şimdi?"

Hermione, Cho'nun başının arkasına doğru bakıp içini çekti.

"Ah, Harry," dedi üzgün üzgün. "Kusura bakma ama, biraz patavatsızca davranmışşın."

"Ben, patavatsız, ha?" dedi Harry, öfkeyle. "Bir bakıyorum gayet iyi gidiyoruz, sonra bir de bakıyorum bana Roger Davies'ın ona çıkma teklif ettiğini, eskiden o aptal çayhanede Cedric'le öpüşüp koklaştığını anlatıyor - peki ben nasıl hissetseydim kendimi?"

"Şimdi bak," dedi Hermione, fazlaca duygusal bir bebeğe bir artı birin iki ettiğini anlatan birinin sabırlı edasıyla, "randevunuzun tam

ortasında ona benimle buluşmak istediğini söylememeliydin."

"Ama, ama," dedi Harry tükürükler saçarak, "ama - senle on ikide buluşmamı ve onu da yanımda getirmemi sen söylemiştin, ona hiç söylemeden bunu nasıl yapacaktım ki?"

"Farklı bir şekilde söylemeliydin," dedi Hermione, o çıldırtıcı sabırlı havayla. "Bunun gerçekten çok can sıkıcı bir şey olduğunu, ama benim sana Üç Süpürge'ye gelme sözü verdirttiğimi, aslında gitmeyi hiç istemediğini, bütün günü onunla geçirmeyi yeğleyeceğini, ama ne yazık ki benimle buluşman gerektiğini düşündüğünü söyleyecektin; lütfen, lütfen gelir misin, belki bu sayede daha çabuk kalkabilirim, diyecektin. Ayrıca benim ne kadar çirkin olduğumu söylemek de iyi bir fikir olabilirdi," diye ekledi Hermione, aklına sonradan gelmiş gibi.

"Ama senin çirkin olduğunu düşünmüyorum ki," dedi Harry, kafası karışmış halde.

Hermione güldü.

"Harry, sen Ron'dan da betersin... şey, hayır, değilsin," diye içini çekti, tam da o anda Ron çamur içinde ve huysuz bir halde salona girmişti. "Bak - benimle buluşacağını söyleyerek Cho'yu kızdırmışsın, o da seni kıskandırmaya çalışmış. Onu ne kadar beğendiğini anlamak için böyle bir yola başvurmuş."

"Öyle mi yapmış?" dedi Harry, Ron karşılarındaki sıraya oturup, uzanabildiği bütün tabakları önüne çekerken. "Eh, onu senden daha çok beğenip beğenmediğimi sorsa daha kolay olmaz mıydı?"

"Kızlar genelde böyle sorular sormaz," dedi Hermione.

"Sorsunlar o zaman!" diye bastırdı Harry. "Sorsa, ondan hoşlandığımı söylerdim, o da yine Cedric'in ölümüne takıp bu kadar üzülmek zorunda kalmazdı!"

"Aklı başında davranmış demiyorum," dedi Hermione, Ginny de aynı Ron kadar çamurlu ve sıkkın bir halde onlara katılırken. "Sadece o anda onun kendini nasıl hissettiğini anlamanı sağlamaya çalışıyorum."

"Bir kitap yazsana," dedi Ron Hermione'ye, bir yandan patateslerini keserek, "kızların yaptığı saçma sapan şeyleri erkeklerin anlayacağı dile çevir."

"Evet," dedi Harry hararetle. Ravenclaw masasına baktı. Cho o anda ayağa kalktı, yine ona hiç bakmadan Büyük Salon'dan çıkıp gitti. Harry epey sıkkın halde dönüp Ron ile Ginny'ye baktı. "Ee, Quidditch antrenmanı nasıldı?"

"Tam bir kâbustu," dedi Ron huysuz bir ses tonuyla.

"Hadi, yapma," dedi Hermione, Ginny'ye bakarak. "Eminim hiç de o kadar -"

"Evet, öyleydi," dedi Ginny. "Berbattı. Sonuna doğru Angelina ağlamaklı oldu."

Ron ve Ginny yemekten sonra yıkanmaya gittiler; Harry ve Hermione kalabalık Gryffindor Ortak Salonu'na ve her zamanki gibi ödev yığınlarına döndüler. Harry yarım saattir Astronomi için yeni bir yıldız haritasıyla boğuşuyordu ki, Fred ile George çıkageldi.

"Ron'la Ginny yok mu?" diye sordu Fred, etrafına bakarak. Bir sandalye çekti ve Harry başını iki yana sallayınca, "İyi," dedi. "Antrenmanı izliyorduk da. Dümdüz edilecekler. Bizsiz beş para etmezler."

"Yapma, Ginny o kadar da kötü değil," dedi George dürüstçe. Fred'in yanına oturdu. "Aslında, nasıl o kadar öğrenmiş bilmiyorum, bizimle oynamasına hiç izin vermeyiz ki."

"Altı yaşından beri gizlice süpürgelerinizin durduğu sundurmaya giriyor ve size çaktırmadan tek tek hepinizin süpürgesini alıp biniyor," dedi Hermione, devrildi devrilecek Eski Yazılar kitapları yığınının arkasından.

"Haa," dedi George, biraz etkilenmiş bir havayla. "Eh - şimdi anlaşıldı."

"Ron bir şey kurtarabildi mi hiç?" diye sordu Hermione, Sihirli Hiyeroglifler ve Söz Simgeleri'nin üzerinden bakarak.

"Eh, kimse izlemiyor sandığı zaman kurtarabiliyor," dedi Fred, gözlerini devirerek. "Yani tek yapmamız gereken, bütün seyircilere, cumartesi günü Quaffle onun tarafına doğru gittiğinde arkalarını dönüp kendi aralarında konuşmalarını söylemek."

Huzursuz bir halde kalkıp pencereye yürüdü ve karanlık araziye doğru baktı.

"Biliyor musunuz, Quidditch burayı kalmaya değer hale getiren tek şeydi."

Hermione ona ters bir bakış attı.

"Sınavların yaklaşıyor!"

"Çoktan söyledik, F.Y.B.S.'leri o kadar takmıyoruz diye," dedi Fred. "Çerezkutuları hazır artık, o çıbanlardan nasıl kurtulunacağını bulduk. İki damla Laçan özü o sorunu hallediyor, Lee çıtlattı bize."

George çenesi çıkacakmış gibi esnedi ve bulutlu gece göğüne kederli kederli baktı.

"Bu maçı izlemek isteyip istemediğimden bile emin değilim. Zacharias Smith'in takımı bizi yenerse, kendimi öldürmek zorunda kalabilirim."

"Daha büyük ihtimalle, onu öldürmek," dedi Fred sert bir sesle.

Eski Yazılar çevirisine gömülmüş olan Hermione, "Quidditch'in kötü tarafı da bu işte," dedi dalgın dalgın.

"Binalar arasında böyle kötü duygular ve gerginlikler yaratıyor."

Hececinin Hece Listesi kitabını bulmak için başını kaldırdığında, Fred, George ve Harry'nin yüzlerinde tiksinti ve inanmazlık karışımı bir ifadeyle ona baktıklarını gördü.

"Ama öyle!" dedi sabırsızca. "Sadece bir oyun bu, değil mi?"

"Hermione" dedi Harry, başını iki yana sallayarak, "duygular konusunda falan iyisin ama, Quidditch'ten hiç anlamıyorsun."

"Belki anlamıyorum," dedi Hermione imalı imalı, çevirisine dönerek, "ama en azından benim mutluluğum, Ron'un sayı kurtarma

yeteneğine bağlı değil."

Harry, Hermione'ye böyle bir şeyi itiraf edeceğine Astronomi Kulesi'nden aşağı atlardı ama, cumartesi günkü maçı izledikten sonra o da Quidditch'i umursamıyor olmak için yığınla Galleon vermeye razıydı.

Maç hakkında söylenebilecek en iyi şey, kısa olduğuydu; Gryffindor taraftarları sadece yirmi iki dakikalık bir eziyete katlanmak zorunda kaldı. En kötü şeyin ne olduğunu söylemek ise zordu: Harry'ye göre bu konuda, Ron'un kurtaramadığı on dördüncü top, Sloper'ın Bludger'ı ıskalayıp sopasıyla Angelina'nın ağzına vuruşu ve Zacharias Smith elinde Quaffle'la hızla yanından geçerken Kirke'ün çığlık atıp süpürgesinden arka üstü düşmesi arasında sıkı bir rekabet vardı. Ne mucize ki Gryffindor yalnızca on sayıyla yenilmişti: Ginny, Hufflepuff Arayıcısı Summerby'nin burnunun dibinden Snitch'i kapmayı başarmış, böylece maç iki yüz kırka iki yüz otuz bitmişti.

"İyi yakalayıştı," dedi Harry Ginny'ye, hayli kasvetli bir cenaze havasının hâkim olduğu Ortak Salon'da.

"Şanslıydım," dedi Ginny, omuz silkerek. "Çok hızlı bir Snitch değildi. Summersby de soğuk algınlığına yakalanmış, en olmayacak anda hapşırıp gözlerini kapadı. Neyse, zaten sen takıma dönünce -"

"Ginny, ömür boyu yasaklıyım."

"Umbridge okulda olduğu sürece yasaklısın," diye düzeltti Ginny. "Arada fark var. Neyse, sen takıma dönünce, sanırım Kovalayıcılık'ta şansımı deneyeceğim. Angelina ile Alicia gelecek yıl gidiyorlar ve ben sayı yapmayı Arayıcılık'a tercih ederim."

Harry dönüp, bir köşede oturmuş, elinde bir şişe kaymakbirasıyla dizlerini seyreden Ron'a baktı.

"Angelina hâlâ ayrılmasına izin vermiyor," dedi Ginny, Harry'nin zihnini okumuş gibi. "Sende cevher var, biliyorum, diyor."

Angelina'nın Ron'a inanması Harry'nin hoşuna gidiyordu, öte yandan onun takımdan ayrılmasına izin vermenin daha merhametli bir hareket olacağını düşünüyordu. Ron sahadan ayrılırken stadyum

yine "Kralımızsın Weasley" diye inliyor, şimdi Quidditch Kupası'nın favorisi olan Slytherin'ler şarkıyı büyük bir hazla söylüyorlardı.

Fred ve George yanlarına geldiler.

"Onunla dalga geçmeye içim elvermiyor," dedi Fred, çökmüş halde duran Ron'a bakarak. "Gerçi on dördüncüyü kaçırdığında -"

Dik durarak köpekleme yüzmeye çalışırmış gibi kollarını çılgınca hareket ettirdi.

"- eh, partilere falan saklarım artık, ha?"

Ron kısa süre sonra kendini yatakhaneye attı. Harry onun duygularına gösterdiği saygıdan dolayı yukarı çıkmadan önce biraz bekledi, böylece o gittiğinde Ron isterse uyuyormuş numarası yapabilirdi. Aynen de öyle oldu; sonunda Harry odaya girdiğinde, Ron inandırıcı olamayacak kadar yüksek sesle horluyordu.

Harry yatağa girip maçı düşünmeye başladı. Kenardan izlemek müthiş sinir bozucu gelmişti ona. Ginny'nin performansından bayağı etkilenmişti, ama sahada kendi olsa Snitch'i daha kısa sürede yakalayabileceğini biliyordu... Snitch'in Kirke'ün bileğinin yakınında pırpır ettiği bir an vardı; Ginny tereddüt etmese, Gryffindor adına maçı kurtarabilirdi.

Umbridge, Harry ve Hermione'den birkaç sıra önde oturmuştu. Bir iki kere Harry'ye bakmak için bodur bodur arkasına dönmüştü. Bir kurbağanınkine benzeyen o koca ağzı kulaklarına varmış, Harry onun gülümsemesinde haince bir zevk görmüştü. Karanlıkta öylece yatarken, bu anı, öfkeden kanın beynine hücum etmesine sebep oldu. Ancak birkaç dakika sonra, Snape'in her Zihinbend dersinin sonunda söylediği gibi, uyumadan önce zihninden bütün duyguları boşaltması gerektiğini hatırladı.

Biraz denedi bunu, ama Umbridge'le ilgili anının hemen üstüne bir de Snape'i düşünmesi, kızgınlığını artırmaktan başka bir işe yaramadı ve çok geçmeden bir de baktı ki, ikisinden de ne kadar nefret ettiğine odaklanmış.

Yavaş yavaş Ron'un horlamaları dindi, yerini derin, ağır soluklara bıraktı. Harry'nin uykuya dalması çok daha uzun sürdü; bedeni

yorgundu, ama beyninin kendini kapatması için epey beklemesi gerekti.

Rüyasında Neville ve Profesör Sprout'un İhtiyaç Odası'nda dans ettiğini, Profesör McGonagall'ın ise gayda çaldığını gördü. Bir süre mutlu mutlu onları izledikten sonra, gidip diğer D.O. üyelerini bulmaya karar verdi.

Ama odadan çıkınca kendini Boşkafa Barnabas'ın gobleninin değil, bir taş duvardaki mesnedinde yanan bir meşalenin karşısında buldu. Başını yavaşça sola çevirdi. Orada, penceresiz geçidin sonunda, düz siyah bir kapı vardı.

Giderek artan bir heyecanla kapıya doğru yürüdü. İçinde, bu defa şansının yaver gideceğine, onu açmanın bir yolunu bulacağına dair tuhaf bir his vardı... birkaç metre kaldığında, sağ kenarda soluk mavi bir ışık şeridinin parladığını gördü ve yüreği hop etti... kapı aralıktı... itip iyice açmak için elini uzattı ve -

Ron kulak tırmalayıcı bir sesle gerçekten horladı ve Harry yüzlerce kilometre ötedeki bir kapıyı açmak için sağ elini karanlıkta ileri doğru uzatmış halde uyandı. Hayal kırıklığı ile suçluluk duygusu karışımı bir hisle, elini indirdi. Kapıyı görmemesi gerektiğini biliyordu, öte yandan ardında ne olduğunu öyle merak ediyordu ki, elinde olmadan Ron'a kızdı... ah, horlamak için bir dakika daha bekleyebilseydi...

*****

Pazartesi sabahı kahvaltıya indiklerinde Büyük Salon'a posta baykuşlarıyla aynı anda girdiler. Gelecek Postası'nı hevesle bekleyen tek kişi Hermione değildi: Neredeyse herkes kaçan Ölüm Yiyenler'le ilgili yeni haberleri merakla bekliyordu, onları gördüğünü söyleyen birçok kişi olmasına karşın, henüz yakalanmamışlardı. Hermione dağıtım baykuşuna bir Knut verdi ve hevesli hevesli gazetesini açtı. Bu arada Harry portakal suyunu içmekle meşguldü; yıl boyunca sadece bir tane mesaj almış olduğu için, ilk baykuş pat diye önüne konunca Harry bir yanlışlık var sandı.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu baykuşa, portakal suyunu tembel tembel gagasının altından çekip, gönderilen kişinin adını ve adresini görmek için öne eğilerek.

Harry Potter

Büyük Salon

Hogwarts Okulu

Kaşlarını çatarak mektubu baykuştan almaya hamle etti, ama bunu yapmasına fırsat kalmadan, üç, dört, beş baykuş daha kanat çırparak ilkinin yanına indi; her biri önce kendi mektubunu verme çabasıyla iyi bir pozisyon kapmaya çabalıyor, tereyağının içine basıyor, tuzluğu deviriyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Ron hayret içinde. Gryffindor masasındaki herkes olanları izlemek için öne eğildi. Yedi baykuş daha çığlık atarak, öterek, kanatlarını çırparak öncekilerin arasına indi.

"Harry!" dedi Hermione, nefesi kesilmiş halde. Ellerini hemen tüy karmaşasının içine sokup, bacağına uzun silindir biçiminde bir paket bağlanmış bir hüthüt kuşu çekti. "Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorum - önce bunu aç!"

Harry kahverengi paketi yırtıp açtı. İçinden Dırdırcı'nın mart sayısının iyice kıvrılmış bir baskısı çıktı. Dergiyi açınca kendi suratının ona kapaktan mahçup mahçup sırıttığını gördü. Bu resmin üzerinde büyük kırmızı harflerle şöyle yazıyordu:

HARRY POTTER NİHAYET KONUŞUYOR:

ADI ANILMAMASI GEREKEN KİŞİ HAKKINDAKİ GERÇEKLER VE ONUN DÖNÜŞÜNÜ GÖRDÜĞÜM GECE

"Güzel, değil mi?" dedi Luna. Gryffindor masasına gelmiş, Fred ile Ron'un arasına oturuyordu. "Dün çıktı, babamdan sana bedava bir

tane göndermesini istedim. Sanırım bütün bunlar," elini Harry'nin önünde toplanmış, hâlâ pençeleri masayı çizerek dolaşan baykuşlara doğru sallayarak, "okuyuculardan gelen mektuplar."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Hermione hevesli hevesli. "Harry, sakıncası yoksa biz -?"

"Keyfinize bakın," dedi Harry, hafiften sersemlemiş bir halde.

Ron ve Hermione zarfları yırtıp açmaya başladılar.

"Bu, senin keçileri kaçırdığını düşünen bir heriften," dedi Ron, elindeki mektuba göz atarak. "Öf, aman..."

"Bu kadın St. Mungo'da Şok Büyüleri tedavisi görmeni tavsiye ediyor," dedi Hermione hayal kırıklığıyla, ikinci mektubu buruştürarak.

"Bu fena değil ama," dedi Harry ağır ağır, Paisley'deki bir cadıdan gelen uzun mektuba göz gezdirdi. "Hey, bana inandığını söylüyor!"

"Bu, iki arada bir derede kalmış," dedi mektup açma işine şevkle katılan Fred. "Pek deli birine benzemiyormuşsun ama, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in döndüğüne inanmayı gerçekten istemiyormuş, o yüzden şu anda ne düşüneceğini bilemiyormuş. Vay canına, amma parşömen israfı."

"Bak, birini daha ikna etmişsin, Harry!" dedi Hermione heyecanla.

"Hikâyeyi sizin açınızdan okuyunca, Gelecek Postası'nın size çok haksızlık ettiği sonucuna vardım... Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin döndüğünü düşünmeyi hiç istemememe rağmen, doğruyu söylediğinizi kabul etmek zorundayım..."

Ah, harika bu!".

"Ortalığı velveleye verdiğini düşünen biri daha," dedi Ron, buruşturduğu mektubu omzunun üstünden atarak. "... ama bu, ona saf değiştirttiğini söylüyor, gerçek bir kahraman olduğuna inanıyormuş -bir fotoğraf da koymuş- vay vay!"

"Neler oluyor burada?" dedi sahte bir tatlılığa sahip, kız sesi gibi bir ses.

Harry, elleri zarflarla dolu halde başını kaldırdı. Profesör Umbridge, Fred ile Luna'nın arkasında duruyordu, pörtlek kurbağa gözleri masada, Harry'nin önünde duran baykuş ve mektup karmaşasını tarıyordu. Harry onun arkasına doğru baktığında, birçok öğrencinin onları merakla izlediğini gördü.

"Niçin bunca mektup aldınız, Mr. Potter?" diye sordu Umbridge usulca.

"O da mı suç oldu?" dedi Fred yüksek sesle. "Mektup almak da mı yani?"

"Dikkatli olun, Mr. Weasley, yoksa sizi cezaya bırakmak zorunda kalırım," dedi Umbridge. "Evet, Mr. Potter?"

Harry tereddüt etti, ama yaptığının duyulmamasını nasıl sağlayabilirdi, bilmiyordu; Umbridge'in gözüne bir Dırdırcı ilişmesi çok sürmezdi zaten.

"İnsanların bana yazmasının nedeni, verdiğim söyleşi," dedi Harry. "Geçen haziranda başıma gelenler hakkında."

Nedense bunu söylerken dönüp öğretmenler masasına baktı. Harry bir saniye önce Dumbledore'un onu izlediği şeklinde tuhaf bir hisse kapılmıştı, ama dönüp ona doğru baktığında, müdür, Profesör Flitwick'le sohbete dalmış gibi görünüyordu.

"Bir söyleşi mi?" diye tekrarladı Profesör Umbridge, sesi her zamankinden de cılız ve tizdi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani bir gazeteci bana sorular sordu, ben de cevapladım," dedi Harry. "İşte -"

Dırdırcı'yı ona doğru fırlattı. Profesör Umbridge dergiyi yakaladı ve kapağına baktı. Soluk, solgun suratı çirkin bir şekilde dalga dalga morardı.

"Bunu ne zaman yaptınız?" diye sordu. Sesi hafifçe titriyordu.

"Geçen Hogsmeade hafta sonunda," dedi Harry.

Umbridge başını kaldırıp ona baktı. Öfkeden kor gibi parlıyor, dergi güdük parmaklarında titriyordu.

"Size artık Hogsmeade izni yok, Mr. Potter," dedi fısıltıyla. "Ne cüretle... nasıl böyle..." Derin bir soluk aldı. "Size yalan söylememeyi öğretmeyi tekrar tekrar denedim. Belli ki vermek istediğim mesaj hâlâ içinize işlememiş. Gryffindor'dan elli puan ve bir haftalık daha ceza."

Dırdırcı'yı göğsüne bastırarak uzaklaştı, birçok öğrenci de bakışlarıyla onu izledi.

Öğle vakti gelmeden okulun her yanına koca koca levhalar konmuştu; sadece ilan tahtalarına değil, koridorlara ve sınıflara da.

HOGWARTS YÜKSEK MÜFETTİŞİ'NİN EMRİYLE

Dırdırcı adındaki dergiyi bulunduran bütün öğrenciler okuldan atılacaktır.

Bu uyarı, Yirmi Yedi Numaralı Eğitim Kararnamesi'ne uygundur.

***Ýmza:** Dolores Jane Umbridge, Yüksek Müfettiş*

Nedense Hermione ne zaman bu uyarılardan birini görse yüzünde gülücükler açıyordu.

"Niye bu kadar mutlusun sen?" diye sordu Harry.

"Ah, Harry, anlamıyor musun?" dedi Hermione fısıldarcasına. "Bu okuldaki herkesin söyleşiyi okuması için Umbridge'in yapabileceği tek şey varsa, o da yasak koymaktı!"

Anlaşılan Hermione son derece haklıydı. O günün sonunda, Harry okulda Dırdırcı'nın D'sini bile görmemesine rağmen, herkes birbirine söyleşiden alıntılar yapıyor gibiydi. Harry öğrencilerin sınıfların önünde sıraya girerken bu konuda fısıldaştıklarına, öğle yemeklerinde ve ders aralarında bu konuyu tartıştıklarına tanık oldu.

Hatta Hermione, Eski Yazılar dersinden önce gittiği kızlar tuvaletindeki bölmelerde bile herkesin söyleşiyi konuştuğunu bildirdi.

"Sonra beni gördüler. Belli ki seni tanıdığımı biliyorlarmış, beni soru yağmuruna tuttular," dedi Hermione Harry'ye, gözleri parlayarak. "Harry, bence sana inanıyorlar, gerçekten, bence sonunda onları ikna ettin!"

Bu arada, Profesör Umbridge okulda dolaşıyor, öğrencileri rastgele durdurup onlardan ceplerini ve kitaplarını tersyüz etmelerini istiyordu: Harry onun Dırdırcı aradığını biliyordu, ama öğrenciler ondan birkaç adım öndeydi. Harry'nin söyleşisinden alınmış sayfalar büyülenmişti; öğrencinin kendi dışında kim bakarsa ders kitaplarından alınmış sayfalara benziyor, ya da bir daha okunana kadar büyüyle silinip bomboş hale geliyorlardı. Çok geçmeden, okuldaki herkes söyleşiyi okumuş gibiydi.

Elbette Yirmi Altı Numaralı Eğitim Kararnamesi nedeniyle öğretmenlerin söyleşiden söz etmesi yasaktı, yine de bu konudaki duygularını ifade etmenin yollarını buldular. Profesör Sprout, Harry ona bir süzgeçli kova ilettiğinde Gryffindor'a yirmi puan verdi; yüzü ışıl ışıl bir Profesör Flitwick, Tılsım'ın sonunda eline bir kutu cikcik şeker faresi tutuşturup "Hişşt!" dedi ve uzaklaştı; Profesör Trelawney, Kehanet'te taşkın bir heyecanla ağlamaya başlayarak, apışıp kalmış olan sınıfa ve hiç tasvip etmiyormuş gibi görünen Umbridge'e, anlaşılan Harry'nin vakitsiz ölmeyeceğini, ihtiyarlayana kadar yaşayacağını, Sihir Bakanı makamına geleceğini ve on iki çocuğu olacağını ilan etti.

Ama Harry'yi en çok mutlu eden, ertesi gün telaşla Biçim Değiştirme'ye yetişmeye çalışırken Cho'nun onu yakalamasıydı. Daha Harry neler olduğunu anlayamadan, Cho elini onun elinin içine yerleştirmiş, kulağına fısıldıyordu: "Çok, çok özür dilerim. Söyleşi öyle cesurcaydı ki... beni ağlattı."

Harry, bunun için yeniden gözyaşı dökmesine üzülmüştü, ama yine konuştukları için çok mutluydu. Aceleyle yanından ayrılmadan önce yanağına çabucak bir öpücük kondurması Harry'yi daha da sevindirdi. Ve inanılmaz bir şekilde, Biçim Değiştirme sınıfının

kapısına varır varmaz bunun kadar güzel bir şey daha oldu: Seamus kuyruktan çıkıp yanına geldi.

"Söylemek istediğim bir şey var," diye mırıldandı, Harry'nin sol dizine bakarak. "Sana inanıyorum. Anneme de dergiyi gönderdim."

Harry'nin mutluluğunu eksiksiz hale getirecek tek bir şey kaldıysa, o da Malfoy, Crabbe ve Goyle'dan aldığı tepkiyle tamamlandı. Öğleden sonra onları kütüphanede, kafa kafaya vermiş halde gördü; Hermione'ye göre adı Theodore Nott olan, çelimsiz görünümlü bir çocukla beraberlerdi. Harry Kısmi Kaybetme için gereken kitabı bulmak için raflara göz atarken, dönüp ona baktılar: Goyle tehditkâr bir şekilde parmaklarını çıtlattı, Malfoy ise Crabbe'ye belli ki haince bir şeyler fısıldadı. Harry onların niye böyle davrandığını gayet iyi biliyordu: Söyleşide Ölüm Yiyenler'i sayarken üçünün de babasının adını vermişti.

Kütüphaneden çıkarlarken, Hermione, "En iyi tarafı da" diye fısıldadı şen şakrak, "söylediklerine karşı çıkamazlar, yoksa yazıyı okuduklarını itiraf etmiş olurlar!"

Bütün bunların üzerine bir de Luna akşam yemeğinde, Dırdırcı'nın şimdiye kadarki hiçbir sayısının bu kadar hızlı satmadığını söyledi.

"Babam tekrar-baskı yapıyor!" dedi Harry'ye, gözleri heyecanla yerinden uğrayarak. "İnanamıyor buna, görünüşe bakılırsa insanlar bununla Buruşuk-Boynuzlu Hırgür'den bile daha çok ilgilendi, diyor!"

Harry o gece Gryffindor Ortak Salonu'nda kahraman muamelesi gördü. Fred ve George cüretkâr bir hareketle Dırdırcı'nın kapağına Büyütme Büyüsü yapıp duvara asmışlardı, Harry'nin devasa başı etrafı süzüyor, arada bir gürül gürül bir sesle "BAKANLIK'TAKİLER MANKAFADIR" ve "TEZEK YE, UMBRIDGE" gibi şeyler söylüyordu. Hermione bunu pek eğlenceli bulmadı; dikkatinin dağıldığını söyledi ve sinir olmuş bir halde erkenden yatmaya gitti. Bir iki saat sonra, özellikle de üzerindeki konuşma büyüsü tükenmeye yüz tutup, giderek daha kısa aralıklarla ve daha tiz bir sesle "TEZEK" ve "UMBRIDGE" gibi kesik kesik sözcüklerle bağırmaya başlayınca, Harry de posterin eskisi kadar komik olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Hatta, başının yine ağrımaya ve yara izinin rahatsız

edici bir şekilde batmaya başlamasına neden oldu. Etrafında oturan ve bilmem kaçıncı kez söyleşiyi bir kez daha anlatmasını isteyen çok sayıda kişinin hayal kırıklığı belirten inlemelerine rağmen, kendisinin de erimenden yatması gerektiğini ilan etti.

Yukarı çıktığında yatakhane boştu. Bir süre alnını yatağının yanındaki pencerenin serin camına dayadı; yara izinin yanmasını biraz yatıştırıyordu sanki. Sonra üstünü değiştirip yatağa girdi ve, keşke başımın ağrısı dinse, diye düşündü. Ayrıca hafiften hasta gibi hissediyordu kendini. Yan döndü, gözlerini kapadı ve neredeyse anında uykuya daldı...

Tek bir mum öbeğiyle aydınlatılmış, adamakıllı loş, perdeli bir odadaydı. Elleri, önündeki koltuğun arkalığını sıkı sıkı kavramıştı. O eller uzun parmaklı ve yıllardır güneş görmemiş gibi bembeyazdılar, koltuğun siyah kadifesinin üstünde iri, solgun örümcekler gibi duruyorlardı-

Koltuğun ardında, mumlardan yere vuran ışık havuzunda, siyah cüppeli bir adam diz çökmüştü.

"Anlaşılan, bana kötü bir tavsiyede bulunulmuş," dedi Harry, öfke dolu, tiz, soğuk bir sesle.

"Efendimiz, affınızı diliyorum," dedi diz çökmüş adam, çatlak bir sesle. Mum ışığında başının arkası ışıldıyordu. Titriyormuş gibi görünüyordu.

"Seni suçlamıyorum, Rookwood," dedi Harry, o soğuk, zalim sesle.

Koltuğu sıkı sıkı kavrayan ellerini açtı ve etrafından dolaşıp, yerde korkudan sinmiş halde duran adama doğru yürüdü, karanlıkta onun hemen başında durdu. Her zaman olduğundan çok daha yüksekten, aşağı doğru bakıyordu.

"Bilgilerinden emin misin, Rookwood?" diye sordu Harry.

"Evet, lordum, evet... Daire'de çalışıyordum son-sonuçta..."

"Avery bana Bode'un onu alabileceğini söylemişti."

"Bode bunu asla yapamazdı, Efendimiz... Bode yapamayacağını bilirdi... şüphesiz, Malfoy'un Imperius lanetine böyle şiddetle karşı

koymasının nedeni de bu..."

"Ayağa kalk, Rookwood," diye fısıldadı Harry.

Diz çökmüş adam, itaat etme telaşıyla neredeyse yüzüstü kapaklanıyordu. Yüzü çiçekbozuğuydu; yaraları mum ışığında açığa çıkıyordu. Ayaktayken de sanki yarı yarıya selam veriyormuş gibi biraz kambur duruyor, Harry'nin yüzüne dehşet dolu gözlerle kaçamak bakışlar atıyordu.

"Bunu bana söylemekle iyi ettin," dedi Harry. "Hem de çok iyi... meyve vermeyen planlarla aylar kaybetmişim anlaşılan... ama fark etmez... baştan başlıyoruz, hemen şimdi. Lord Voldemort sana minnet duyuyor, Rookwood..."

"Lordum... evet, lordum," dedi Rookwood nefessiz kalarak. Duyduğu rahatlamayla sesi boğuklaşmıştı.

"Yardımına ihtiyacım olacak. Bana verebileceğin bütün bilgilere ihtiyacım olacak."

"Tabii, lordum, tabii... ne isterseniz..."

"Çok güzel... gidebilirsin. Bana Avery'yi gönder."

Rookwood bir taraftan eğilip selam vererek telaşla geri geri gitti ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Odada yalnız kalmış olan Harry, duvara döndü. Gölgelerin içinde, çatlak, yaşının izlerini taşıyan bir ayna asılıydı duvarda. Harry oraya doğru yürüdü. Karanlıkta yansıması giderek büyüdü ve netleşti... kurukafadan daha beyaz bir surat... gözbebekleri yerine dikey çizgileri olan kırmızı gözler...

"YOOOOOOOOO!"

"Ne?" diye bağırdı bir ses yakından.

Harry deli gibi çırpındı ve perdelere dolanıp yatağından düştü. Birkaç saniye boyunca, nerede olduğunu anlayamadı; o beyaz, kurukafa gibi suratın karanlığın içinden yine belireceğinden emin gibiydi. Derken çok yakından bir yerden Ron'un sesi konuştu.

"Manyak gibi davranmayı kes de seni şuradan çıkarayım!"

Ron perdeleri çekip açtı ve Harry ay ışığında sırtüstü yatmış halde ona baktı, yara izi fena halde yanıyordu. Ron az önce yatmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu; bir kolu cüppesinden çıkmıştı.

"Yine biri saldırıya mı uğradı?" diye sordu Ron, Harry'yi sert bir hareketle ayağa kaldırarak. "Babam mı? O yılan mı yine?"

"Hayır - herkes iyi -" dedi Harry soluksuzca. Alnı alev içindeydi sanki. "Şey... Avery iyi değil ama... başı dertte... ona yanlış bilgi vermiş... Voldemort çok kızgın..."

Harry inleyip yatağına gömüldü, tir tir titriyordu. Yara izini ovdu.

"Ama şimdi Rookwood ona yardım edecek... yine doğru yolda..."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Ron, korkmuş bir sesle. "Yani... az önce Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i mi gördün?"

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen bendim," dedi Harry. Karanlıkta ellerini kaldırıp yüzünün önüne getirdi, ölüm beyazı ve uzun parmaklı olmadıklarını görmek için. "Rookwood'la birlikteydi, hani şu Azkaban'dan kaçan Ölüm Yiyenler'den biri, hatırladın mı? Rookwood az önce ona, Bode bunu yapamazdı, dedi."

"Neyi yapamazdı?"

"Bir şeyi almayı... Bode bunu yapamayacağını bilirdi, dedi... Bode, Imperius lanetinin etkisindeymiş... sanırım laneti Malfoy'un babasının yaptığını söyledi."

"Bode'a bir şeyi alması için büyü mü yapılmış?" dedi Ron. "Ama - Harry, bu mutlaka -"

"Silahtır," diye bitirdi cümleyi Harry. "Biliyorum."

Yatakhane kapısı açıldı; Dean ile Seamus içeri girdiler. Harry yeniden bacaklarını yatağının üstüne çekti. Az önce garip bir şey olmuş gibi görünmek istemiyordu, ne de olsa Seamus yeni yeni Harry'nin kafadan kontak olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Ron, komodinindeki sürahiden su alıyormuş numarası yaparak başını Harry'nin başına yaklaştırdı. "Sen az önce," diye mırıldandı, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen bendim mi dedin?"

"Evet," dedi Harry usulca.

Ron gereğinden büyük bir yudum aldı; Harry suyun çenesinden göğsüne aktığını gördü.

"Harry," dedi Ron. Dean ve Seamus gürültüyle odada dolaşıyor, cüppelerini çıkarıyor, konuşuyorlardı. "Söylemek zorundasın -"

"Kimseye söylemek zorunda değilim," diye kestirip attı Harry. "Zihinbend yapabilsem hiçbirini görmezdim. Bunları dışarıda tutmayı öğrenmem gerekiyor. Onlar benden bunu istiyor."

"Onlar"la Dumbledore'u kastediyordu. Yeniden yatağına uzanıp Ron'a sırtını döndü. Bir süre sonra Ron'un yatağının gıcırdadığını duydu, o da yatmıştı. Harry'nin yara izi yanmaya başladı; ses çıkarmamak için yastığını kuvvetlice ısırdı. Bir yerlerde, Avery'nin cezalandırıldığını biliyordu.

*****

Harry ve Ron, Hermione'ye her şeyi anlatmak için ertesi sabahı beklediler; kimsenin duymayacağından kesinlikle emin olmak istiyorlardı. Serin ve rüzgârlı bahçede her zamanki köşelerine çekildiler ve Harry ona rüyayı, hatırladığı bütün ayrıntılarıyla anlattı. Bitirdiğinde, Hermione bir süre hiçbir şey demedi, bahçenin bir kenarında başsız halde pelerinlerinin altından sihirli şapka satan Fred ile George'u öyle bir dikkatle izliyordu ki, yüzünde neredeyse acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı.

"Demek bu yüzden onu öldürmüşler," dedi alçak sesle, sonunda gözlerini Fred ile George'dan çevirerek. "Bode bu silahı çalmaya kalktığında, başına tuhaf bir şey geldi. Bence silahın üstünde, ya da etrafında, insanların ona dokunmasını engelleyecek savunma büyüleri olmalı. Bode o yüzden St. Mungo'daydı, beynine bir şeyler oldu, konuşamamaya başladı. Ama şifacının bize ne dediğini hatırlıyor musunuz? İyileşiyordu. Oysa onun iyileşmesini göze alamazlardı, değil mi? Yani, herhalde o silaha dokunduğunda yaşadığı şok, Imperius lanetinin kalkmasına neden olmuştur. Sesine

kavuştuğunda, ne yaptığını açıklardı, değil mi? Onun silahı çalmaya gönderildiğini öğrenirlerdi. Öte yandan Lucius Malfoy'un ona laneti yapması zor olmazdı tabii. Bakanlık'tan hiç çıkmıyor, değil mi?"

"Benim duruşmamın olduğu gün bile orada dolaşıyordu," dedi Harry. "Oradaki - durun bir dakika..." dedi ağır ağır. "O gün Esrar Dairesi koridorundaydı! Baban, gizlice mahkeme salonuna girip benim duruşmamın sonucunu öğrenmeye çalıştığını düşündü, ama ya -"

"Sturgis!" dedi Hermione, soluğu kesilerek. Yıldırım çarpmış gibi görünüyordu.

"Pardon?" dedi Ron, şaşkına dönmüş halde.

"Sturgis Podmore -" dedi Hermione nefes nefese, "bir kapıdan girmeye çalıştığı için tutuklanmıştı! Lucius Malfoy onun da icabına bakmış! Eminim onu orada gördüğün gün yapmıştır bunu, Harry. Sturgis'te Moody'nin görünmezlik pelerini vardı, öyle değil mi? Yani, ya kapının yanında görünmez halde nöbet tutuyorsa da Malfoy onun kıpırdadığını duyduysa -ya da orada birinin olduğunu tahmin ettiyse- ya da sırf orada nöbetçi olabilir diye şansını deneyip de Imperius lanetini yaptıysa? O zaman, Sturgis bir daha fırsatını bulduğunda -büyük ihtimalle nöbet sırası yine ona geldiğinde- Daire'ye girip silahı Voldemort için -Ron, sessiz ol- çalmaya çalıştı, ama yakalanıp Azkaban'a gönderildi..."

Gözünü dikip Harry'ye baktı.

"Şimdi de Rookwood, Voldemort'a silahı nasıl alacağını mı söyledi?"

"Konuşmayı baştan sona duymadım, ama öyle anlaşılıyordu," dedi Harry. "Rookwood eskiden orada çalışıyormuş., ha? Belki Voldemort bu iş için Rookwood'u gönderir,

Düşüncelere dalmış görünen Hermione baş salladı. Sonra aniden, "Ama bunları hiç görmemiş olman gerekiyordu, Harry," dedi.

"Ne?" dedi Harry, afallayarak.

"Zihnini bu tür şeylere kapatmayı öğreniyor olmalıydın," dedi Hermione, birden sert sert.

"Biliyorum," dedi Harry, "Ama -"

"Eh, bence gördüklerini unutmaya çalışmalıyız," dedi Hermione kararlı bir ses tonuyla. "Senin de bundan böyle Zihinbend'de daha çok gayret göstermen gerekiyor."

Haftanın geri kalanında da iyiye doğru bir gidiş olmadı. Harry, İksir'den iki tane daha "F" aldı; Hagrid'in atılabileceği düşüncesiyle hâlâ diken üstündeydi; ve Voldemort olduğu rüyayı düşünmekten kendini alıkoyamıyordu - ama Ron ve Hermione'ye bu konuyu tekrar açmadı; Hermione'den bir kez daha azar işitmek istemiyordu. Bu konuda Sirius'la konuşabilmeyi çok isterdi, ama böyle bir ihtimal olmadığından, meseleyi zihninin gerisine itti.

Ne yazık ki, zihninin gerisi artık eskisi gibi güvenli bir yer değildi.

"Kalk, Potter."

Rookwood hakkındaki rüyasından iki hafta sonra, Harry bir kez daha Snape'in ofisinde, dizlerinin üstünde, kafasını boşaltmaya çalışıyordu. Az önce bir kez daha, bir eski anılar selini yeniden yaşamak zorunda bırakılmıştı; hâlâ orada olduğunu bile bilmediği bu anıların çoğu, Dudley ve çetesinin ilkokulda onu rezil etmeleriyle ilgiliydi.

"Son anı," dedi Snape. "Neydi o?"

"Bilmiyorum," dedi Harry, bıkkın bir halde ayağa kalkarak. Snape'in yüzeye çıkardığı görüntü ve ses furyasının içinde farklı farklı anıları birbirlerinden ayırt etmek giderek zorlaşıyordu. "Kuzenimin beni tuvalette ayakta durdurtmaya çalışmasını mı diyorsunuz?"

"Hayır," dedi Snape yumuşak bir sesle. "Bir adamın karanlık bir odada diz çöktüğü anıdan bahsediyorum..."

"O... hiçbir şey değil," dedi Harry.

Snape'in karanlık gözleri Harry'ninkileri deliyordu sanki. Harry, Snape'in Zihnefend'de göz temasının taşıdığı büyük önemden söz ettiğini hatırlayıp gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını başka bir yöne çevirdi.

"Nasıl oluyor da o adam ve o oda kafanın içinde, Potter?" dedi Snape.

"Sadece -" dedi Harry, Snape'ten başka her yere bakarak, "sadece - gördüğüm bir rüyaydı."

"Bir rüya mı?" diye tekrar etti Snape.

Harry'nin, bir kavanoz mor sıvının içinde duran iri bir ölü kurbağaya gözlerini dikip bakarak geçirdiği bir sessizlik oldu.

"Neden burada olduğumuzu biliyorsun, değil mi, Potter?" dedi Snape, alçak ve tehlikeli bir sesle. "Akşamlarımı neden bu usandırıcı işle geçirdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Harry, gergin gergin.

"Bana niye burada olduğumuzu hatırlat, Potter."

"Ben Zihinbend öğrenebileyim diye," dedi Harry, bu defa kızgın gözlerle ölü bir yılanbalığına bakarak.

"Doğru, Potter. Ve her ne kadar kalın kafalı olsan da - " Harry dönüp Snape'e baktı, ondan nefret ediyordu " - iki aylık dersten sonra biraz ilerleme kaydedebilirsin sanıyordum. Karanlık Lord hakkında başka kaç tane rüya gördün?"

"Bir tek bunu," diye yalan söyledi Harry.

"Belki," dedi Snape, karanlık, soğuk gözleri hafifçe kısılarak, "belki bu imgeleri ve rüyaları görmekten hoşlanıyorsundur, Potter. Belki de kendini özel hissetmeni sağlıyordur - önemli hissetmeni."

"Hayır, sağlamıyor," dedi Harry, çenesini sıkmış, parmaklarıyla asasının sapını iyice kavramıştı.

"İyi ki de öyle, Potter," dedi Snape soğuk soğuk, "çünkü ne özelsin ne de önemli; ayrıca Karanlık Lord'un Ölüm Yiyenler'ine ne söylediğini bulmak senin işin değil."

"Hayır - o sizin işiniz, değil mi?" diye lafı yapıştırdı Harry.

Bunu söylemeyi istememişti; sinirle ağzından kaçırıvermişti. Bir süre birbirlerine baktılar, Harry fazla ileri gittiğinden emindi. Ama Snape cevap verdiğinde yüzünde tuhaf, neredeyse memnun bir ifade vardı.

"Evet, Potter," dedi, gözleri parlayarak. "O benim işim. Şimdi, hazırsan, yeniden başlayacağız."

Asasını kaldırdı: "Bir - iki - üç - Zihnefendet"

Yüz Ruh Emici, okul arazisindeki gölden onun üzerine doğru süzülüyordu... yoğunlaşma çabasıyla yüzünü buruşturdu... yaklaşıyorlardı... kukuletalarının altındaki karanlık delikleri görebiliyordu... öte yandan önünde Snape'in ayakta durduğunu da görebiliyordu, gözlerini Harry'nin yüzüne odaklamış, usulca mırıldanıyordu... ve bir şekilde, Snape giderek netleşiyor, Ruh Emiciler ise bulanıklaşıyordu...

Harry kendi asasını kaldırdı.

"Protego!"

Snape sendeledi -asası havaya fırladı, Harry'den uzağa- ve birden Harry'nin zihni kendine ait olmayan anılarla kaynamaya başladı:

Kanca burunlu bir adam, büzülüp sinmiş bir kadına bağırıyor, siyah saçlı küçük bir çocuk da bir köşede ağlıyordu... yağlı saçlı bir yeniyetme karanlık bir yatak odasında tek başına oturmuş, asasını tavana doğrultmuş, sinek avlıyordu... cılız bir çocuk sıçrayıp debelenen bir süpürgeye binmeye çalışırken, bir kız kahkahalarla gülüyordu -

"YETER!"

Harry göğsünden sertçe itilmiş gibi hissetti kendini; sendeleyerek birkaç adım geri gitti, Snape'in duvarlarını kaplayan raflardan birkaçına çarptı ve bir şeyin kırıldığını duydu. Snape hafifçe titriyordu, yüzü de bembeyazdı.

Harry'nin cüppesinin sırtı ıslanmıştı. Düştüğünde, arkasındaki kavanozlardan biri kırılmıştı; turşusu kurulmuş yapışkan şey, akıp tükenmekte olan iksirinin içinde girdaba kapılmış dönüyordu.

"Reparo," diye tısladı Snape, kavanoz hemen kendini yeniden mühürledi. "Eh, Potter... bunun bir ilerleme olduğu kesin..." Biraz soluk soluğa, dersten önce yine bazı düşüncelerini depoladığı Düşünseli'ni düzeltti, sanki hâlâ orada olup olmadıklarını kontrol ediyor gibiydi. "Sana bir Kalkan Büyüsü kullanmanı söylediğimi hatırlamıyorum... ama işe yaradı, ona şüphe yok..."

Harry konuşmadı; herhangi bir şey söylemenin tehlikeli olabileceği duygusuna kapılmıştı. Az önce Snape'in anılarına girdiğine, Snape'in çocukluğundan sahneler gördüğüne emindi. Annesiyle babasının bağrıştığını izlerken ağlayan çocuğun gerçekten karşısında, gözlerinde böyle bir nefretle durduğuna inanmak zordu.

"Yeniden deneyelim, olur mu?" dedi Snape.

Harry dehşete kapıldı; az önce olanların bedelini ödeyecekti, buna emindi. Masanın iki tarafında konumlarını aldılar yeniden. Harry bu kez zihnini boşaltmanın çok daha zor olacağını hissediyordu.

"Üçe kadar sayınca öyleyse," dedi Snape, asasını bir kez daha kaldırarak. "Bir - iki -"

Daha Harry kendini toparlayıp zihnini boşaltmaya vakit bulamadan, Snape, "Zihnefendet!" diye bağırdı.

Bomboş taş duvarlarla meşaleler boyunca ilerliyor, koridorda hızla Esrar Dairesi'ne doğru gidiyordu - düz siyah kapı giderek büyüyordu; Harry öyle hızlı hareket ediyordu ki, ona çarpacaktı, birkaç metre kalmıştı ve yine soluk mavi ışığın sızdığı yarığı görebiliyordu -

Kapı savrulup açılmıştı! Sonunda içerideydi, mavi alevli mumlarla aydınlatılmış, siyah duvarlı, siyah zeminli, daire biçiminde bir oda; etrafında başka kapılar da vardı -devam etmeliydi- ama acaba hangi kapıdan girmesi gerekiyordu -?

"POTTER!"

Harry gözlerini açtı. Yine yerde sırtüstü yatıyordu, oraya nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu; ayrıca Esrar Dairesi koridoru boyunca koşmuş, siyah kapıdan hızla içeri girmiş ve daire biçimindeki odayı bulmuş gibi soluk soluğaydı.

"Açıkla bakalım!" dedi Snape. Harry'nin tepesinde durmuş, ona hiddetle bakıyordu.

"Ben... ne olduğunu bilmiyorum" dedi Harry dürüstçe. Ayağa kalktı. Başının arkasında, yere çarptığı noktada bir şişlik vardı, ayrıca ateşi çıkmış gibiydi. "Orayı daha önce hiç görmemiştim. Yani, size söyledim, daha önce kapıyla ilgili rüya görmüştüm... ama hiç açılmamıştı..."

"Yeterince çalışmıyorsun!"

Nedense Snape iki dakika öncesinden, yani Harry öğretmeninin anılarına girdiğinde olduğundan daha kızgın görünüyordu.

"Tembel ve özensizsin, Potter, hiç şaşmamalı Karanlık Lord'un -"

"Bir şey sorabilir miyim, efendim?" dedi Harry, bir kez daha parlayarak. "Niye Voldemort'tan Karanlık Lord diye söz ediyorsunuz? Şimdiye kadar sadece Ölüm Yiyenler'in ona öyle dediğini duydum."

Snape hırlayarak ağzını açtı - ve odanın dışında bir yerde bir kadın çığlık attı.

Snape'in başı hızla yukarı kalktı; gözlerini tavana dikmişti.

"Ne -?" diye mırıldandı.

Harry'nin kulağına uzaklardan, Giriş Salonu olabilecek bir yerden bir koşuşturma sesi geliyordu. Snape dönüp çatık kaşlarla ona baktı.

"Buraya gelirken yolda olağandışı bir şey gördün mü, Potter?"

Harry başını iki yana salladı. Yukarıda bir yerde, kadın tekrar çığlık attı. Snape asasını hazır tutarak odasının kapısına doğru yürüdü ve çabucak gözden kayboldu. Bir an için tereddüt ettikten sonra Harry de onun peşinden çıktı.

Çığlıklar gerçekten de Giriş Salonu'ndan geliyordu; Harry zindandan çıkan taş basamaklara doğru koşarken, ses giderek yükseldi. En üst basamağa ulaştığında, Giriş Salonu'nun tıklım tıklım olduğunu gördü; öğrenciler ne olduğunu görmek için, hâlâ akşam yemeğinin yendiği Büyük Salon'dan dışarı akın etmişlerdi; bazılarıysa mermer merdivene doluşmuşlardı. Harry küçük bir Slytherin grubunun arasından itiş kakış ilerledi ve seyircilerin büyük bir çember oluşturduğunu gördü, kimi şok geçirmiş, kimiyse basbayağı korkmuş gibiydi. Profesör McGonagall, salonun öbür tarafında, tam Harry'nin karşısında duruyordu; sanki izledikleri hafiften midesini bulandırıyormuş gibi bir hali vardı.

Profesör Trelawney, Giriş Salonu'nun ortasında, bir elinde asası, öbüründeyse boş bir şarap şişesiyle dikilmiş duruyordu, hepten çıldırmış gibi bir görünümü vardı. Saçları dikilmişti, gözlüğü çarpık duruyor, bir gözü öbüründen çok daha büyük görünüyordu; sayısız şalı ve eşarbı omuzlarından dökülüyordu. Dikişlerinden sökülüyormuş gibiydi adeta. Önünde iki tane büyük sandık duruyordu, bir tanesi baş aşağıydı; düpedüz onun arkasından merdivenlerden aşağı atılmış gibi görünüyordu. Profesör Trelawney, yüzünde apaçık bir dehşet ifadesiyle, Harry'nin göremediği ama belli ki merdivenin dibinde duran bir şeye bakıyordu.

"Yo!" diye ciyakladı. "YO! Olamaz bu... olamaz... böyle bir şeyi kabul etmiyorum!"

"Bunun olacağını fark edemedin mi?" dedi kız sesi gibi bir ses, umursamazca şen bir edayla. Hafifçe sağa kayan Harry, Trelawney'yi dehşete sürükleyen görüntünün Profesör Umbridge'den başka bir şey olmadığını gördü. "Yarınki hava durumunu bile tahmin etmekten aciz olmana rağmen, teftişlerimdeki içler acısı performansının ve ondan sonra da hiç ilerleme kaydedememiş olmanın sonucunda, kovulmanın kaçınılmazlığını fark etmiş olmalısın."

"Ya-yapamazsın!" diye uludu Profesör Trelawney, kocaman gözlük camlarının arkasından yaşlar akıyordu, "beni ko-kovamazsın! On altı y-yıldır buradayım ben! H-Hogwarts benim e-evim!"

"Evindi," dedi Profesör Umbridge. Profesör Trelawney'nin kendine hâkim olamadan ağlayarak sandıklarından birinin üzerine çöküşünü izlerken Umbridge'in kurbağamsı yüzüne yayılan keyfi görünce, Harry içinde bir tiksinti duydu. "Bir saat öncesine, yani Sihir Bakanı, İşten Çıkarma Kararı'na onay imzası atana kadar evindi. Şimdi lütfen bu salondan çek git. Canımızı sıkıyorsun."

Ama Profesör Trelawney titreyip inlerken, sandığının üzerinde ıstırap nöbetleriyle bir öne bir arkaya sallanırken, orada durup yüzünde gaddar bir zevk ifadesiyle onu izlemeyi sürdürdü. Harry sol tarafında birinin, hıçkırığını bastırmaya çalıştığını duyup döndü. Lavender ile Parvati birbirlerine sarılmış, sessizce ağlıyorlardı. Sonra ayak sesleri duydu. Profesör McGonagall seyircilerin arasından öne çıkmış, doğruca Profesör Trelawney'nin yanına gidiyordu. Sırtını destek verircesine okşarken, cüppesinin içinden büyük bir mendil çıkardı.

"Yapma, Sybill... sakin ol... burnunu sümkür şuna... sandığın kadar kötü değil durumun... Hogwarts'tan ayrılmak zorunda kalmayacaksın..."

"Öyle mi, Profesör McGonagall?" dedi Umbridge aman vermez bir sesle, birkaç adım ileri geldi. "Ya bu açıklama için yetkiniz...?"

"Benim yetkim," dedi derin bir ses.

Meşeden yapılma ön kapı savrulup açılmıştı. Yanındaki öğrenciler yoldan kaçıştılar ve girişte Dumbledore belirdi. Harry onun dışarıda, okul arazisinde ne yaptığını hayal bile edemiyordu, ama tuhaf bir şekilde sisli gecenin önünde, kapı aralığıyla çerçevelenmiş görünümünün etkileyici bir tarafı vardı. Kapıyı açık bırakarak, seyircilerin oluşturduğu çemberin içinden Profesör Trelawney'ye doğru yürüdü. Sandığına çökmüş olan Trelawney titriyordu, yüzü gözyaşından leke lekeydi, Profesör McGonagall ise yanında duruyordu.

"Sizin yetkiniz mi, Profesör Dumbledore?" dedi Umbridge, fevkalade rahatsız edici bir şekilde gülerek. "Korkarım ki durumu anlamıyorsunuz. Elimde -" cüppesinin içinden bir parşömen tomarı çıkardı

"- şahsım ve Sihir Bakanı tarafından imzalanmış bir İşten Çıkarma Kararı var. Yirmi Üç Numaralı Eğitim Kararnamesi uyarınca, Hogwarts Yüksek Müfettişi olarak ben, öğretmenleri teftiş etme, Sihir Bakanlığı'nca şart koşulan düzeyde performans sergilemeyenleri deneme süresine alma ve kovma yetkisine sahibim. Profesör Trelawney'nin istenen düzeyde olmadığına karar verdim. Onu işten çıkardım."

Harry'yi şaşırtan bir şey oldu; Dumbledore'un gülümsemesi silinmedi. Hâlâ sandığının üzerinde hıçkırıp tıksıran Profesör Trelawney'ye baktı ve, "Son derece haklısınız elbette, Profesör Umbridge," dedi. "Yüksek Müfettiş olarak, öğretmenlerimi işten çıkarma hakkına sahipsiniz. Ancak, onları şatodan gönderme yetkisine sahip değilsiniz. Korkarım ki," diye devam etti, kibar bir şekilde hafifçe eğilip selam vererek, "bunu yapma yetkisi hâlâ müdürde, benim arzum da Profesör Trelawney'nin Hogwarts'ta yaşamaya devam etmesi yönünde."

Bunun üzerine Profesör Trelawney, çılgınca küçük bir kahkaha koyuverdi. Kahkahanın içinde, pek de bastırılamamış bir hıçkırık da duyuldu.

"Hayır - hayır, ben g-gideceğim, Dumbledore! Hogwarts'tan ay-ayrılacağım ve ka-kaderimi başka bir ye-yer-de arayacağım -"

"Hayır," dedi Dumbledore sert bir sesle. "Benim arzum burada kalman, Sybill."

Profesör McGonagall'a döndü.

“Sybill'e yukarı çıkması için eşlik etmenizi rica edebilir miyim, Profesör McGonagall?"

"Tabii," dedi McGonagall. "Kalk bakalım, Sybill..."

Profesör Sprout kalabalığın içinden çıkıp çabucak yanlarına geldi, Profesör Trelawney'nin öbür kolunu tuttu. Beraberce onu Umbridge'in yanından geçirip mermer merdivenden yukarı çıkarmaya koyuldular. Profesör Flitwick de, asası önünde, arkalarından koşuşturdu; "*Locomotor sandıklar!*" diye cikleyince, Profesör Trelawney'nin bagajı havalanıp sahibinin peşinden

merdiveni çıkmaya başladı, Profesör Flitwick ise onları en arkadan izliyordu.

Profesör Umbridge yerine mıhlanmış gibi duruyor, hâlâ sevecen bir şekilde gülümseyen Dumbledore'a bakıyordu.

"Peki," dedi, bütün Giriş Salonu'nda duyulan bir fısıltıyla, "onun kaldığı yere ihtiyacı olacak yeni bir Kehanet öğretmeni atadığımda ne yapacaksınız?"

"Aa, o hiç sorun olmayacak," dedi Dumbledore keyifle. "Şöyle ki, yeni bir Kehanet öğretmeni buldum bile, kendisi zemin katta kalmayı tercih edecek."

"Buldunuz mu -?" dedi Umbridge tiz bir sesle. "Siz mi buldunuz? Size bir şey hatırlatabilir miyim, Dumbledore, Yirmi İki Numaralı Eğitim Kararnamesi uyarınca-"

"Bakanlık, eğer -ancak ve ancak- müdür bir öğretmen bulamazsa, uygun bir aday tayin edebilir," dedi Dumbledore. "Ve ben, bu durumda yeni bir öğretmen bulmayı başardığımı söylemekten mutluyum. Kendisini sizinle tanıştırabilir miyim?"

Arkasına dönüp, gece sisinin içeri süzüldüğü açık giriş kapısına baktı. Harry toynak sesleri duydu. Salondan bir şok mırıltısı yükseldi ve kapıya en yakın duranlar çabucak geriye çekildiler, bazıları yeni gelene yer açma telaşı içinde takılıp tökezledi.

Sisin içinden, Harry'nin daha önce Yasak Orman'da karanlık ve tehlikeli bir gecede gördüğü bir yüz belirdi: beyaz-sarı saçlar ve şaşılacak derecede mavi gözler; bir adamın başı ve gövdesiyle birleşen, bir atın beyaz kuyruklu altın bedeni.

"Bu, Firenze," dedi Dumbledore mutlu mutlu, yıldırım çarpmış gibi görünen Umbridge'e. "Sanırım kendisini uygun bulacaksınız."

-

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
AT-ADAM VE GAMMAZ

"Her iddiasına varım ki, şimdi Kehanet'i bıraktığına pişmansındır, değil mi, Hermione?" diye sordu Parvati, sırıtarak.

Profesör Trelawney'nin kovulmasından iki gün sonra, kahvaltı ediyorlardı. Parvati kirpiklerini asasının üzerinde kıvırıyor ve kaşığının arkasına bakıp, ortaya çıkan manzarayı izliyordu. O sabah Firenze'yle ilk derslerine gireceklerdi.

"Pek değil," dedi Hermione umursamazca, Gelecek Postası'nı okumaya devam ederek. "Atlardan hiçbir zaman pek hoşlanmamışımdır."

Gazetenin bir sayfasını çevirdi ve gözleriyle sütunları taradı.

"O bir at değil, bir at-adam!" dedi Lavender, şok geçirmiş gibi.

"Muhteşem bir at-adam..." diye iç geçirdi Parvati.

"Öyle ya da böyle, dört ayağı var," dedi Hermione sakin sakin. "Neyse, siz ikiniz Trelawney'nin gittiğine üzüldünüz sanıyordum."

"Üzüldük!" diye onu temin etti Lavender. "Onu görmek için odasına çıktık; biraz nergis götürdük - Sprout'unkiler gibi kaz sesi çıkaranlardan değil, güzellerinden."

"Nasıl o?" diye sordu Harry.

"Pek iyi değil, zavallıcık," dedi Lavender şefkatle. "Ağlıyordu, Umbridge varken burada kalacağına, asla geri dönmemek üzere şatodan ayrılmayı tercih edeceğini söylüyordu. Onu suçlamıyorum, Umbridge ona korkunç davrandı, değil mi?"

"İçimden bir his, Umbridge'in korkunç davranmaya daha yeni yeni başladığını söylüyor," dedi Hermione kasvetle.

"İmkânı yok," dedi Ron, koca bir tabak pastırmalı yumurtaya gömülmüş halde. "Şimdikinden kötüleşemez."

"Şuraya yazıyorum, ona sormadan yeni bir öğretmen tayin ettiği için Dumbledore'dan intikam almak isteyecektir," dedi Hermione, gazeteyi kapatarak. "Özellikle de bu öğretmen yine bir yarı-insan olduğundan. Firenze'yle karşılaşınca yüzünde beliren ifadeyi gördünüz."

Kahvaltıdan sonra Harry ve Ron, Parvati ile Lavender'ın arkasından Giriş Salonu'ndan geçip Kehanet'in yolunu tutarken, Hermione Aritmansi dersine gitmek için onlardan ayrıldı.

Parvati mermer merdiveni geçince, Ron şaşırarak, "Kuzey Kulesi'ne gitmiyor muyuz?" diye sordu.

Parvati omzunun üstünden ona küçümseyici bir bakış attı.

"Firenze'nin o el merdivenine nasıl tırmanmasını bekliyorsun? Artık on bir numaralı sınıftayız, dün ilan tahtasına astılar."

On bir numaralı sınıf zemin katta, Giriş Salonu'na açılan ve Büyük Salon'un kapısının tam karşı tarafından uzayan koridor üzerindeydi. Harry orasının hiçbir zaman düzenli olarak kullanılmayan, bu yüzden de biraz dolapların ya da ardiyelerin bakımsız havasına sahip sınıflardan biri olduğunu biliyordu. Onun için, Ron'un arkasından içeri girip kendini orman içinde bir açıklıkta bulduğunda, bir an kalakaldı.

"Ne -?"

Sınıfın zemini yumuşak yosunlarla kaplıydı ve içinden ağaçlar yükseliyordu; bu ağaçların bol yapraklı dalları tavana ve pencerelere sürtündüğünden, sınıf eğik, yumuşak, alacalı yeşil ışık huzmeleriyle doluydu. Onlardan önce gelmiş öğrenciler toprak zeminde oturmuş, sırtlarını ağaçlara ya da iri kayalara yaslamış, kollarını dizlerinin etrafına dolamış ya da göğüslerinde kavuşturmuşlardı. Hepsi de hayli tedirgin görünüyordu. Ağaçsız açıklığın ortasında Firenze duruyordu.

"Harry Potter," dedi, Harry içeri girdiğinde elini uzatarak.

"Ee - merhaba," dedi Harry, at-adamla el sıkıştı. At-adam şaşırtıcı derecede mavi gözlerini hiç kırpmaksızın onu süzdü, ama gülümsemedi. "Ee - seni görmek ne güzel."

"Seni de," dedi at-adam, beyaz-sarı başını hafifçe eğerek. "Yine karşılaşacağımız öngörülmüştü."

Harry, Firenze'nin göğsünde toynak biçiminde bir eziğin gölgesini fark etti. Yerde oturan öğrencilere katılmak için arkasına döndüğünde, hepsinin ona hayranlıkla baktığını gördü, gözlerini hayli korkutmuş görünen Firenze'yle konuşacak kadar yakın olmasından belli ki çok etkilenmişlerdi.

Kapı kapandıktan ve son öğrenci de çöp sepetinin yanında bir ağaç kütüğüne oturduktan sonra, Firenze eliyle sınıfı işaret etti.

"Profesör Dumbledore bizim için bu sınıfı," dedi Firenze, herkes yerleştikten sonra, "doğal yaşam ortamıma benzeyecek şekilde düzenleme nezaketini gösterdi. Size dersi Yasak Ornan'da vermeyi tercih ederdim, orası -pazartesine dek- benim evimdi... ama bu artık mümkün değil."

"Lütfen -ee- efendim -" dedi Parvati soluk soluğa, elini kaldırarak, "- neden olmasın? Hagrid'le gittik oraya, korkmuyoruz!"

"Bunun sizin cesaretinizle ilgisi yok," dedi Firenze, "benim konumumla ilgisi var. Orman'a dönemem. Sürüm beni sürgün etti."

"Sürü mü?" dedi Lavender, kafası karışmış bir halde. Harry onun aklına ineklerin geldiğini anladı. "Ne - aa!"

Yüzünde durumu kavradığını gösteren bir ifade belirdi. "Sizden başkaları da mı var?" dedi, şaşkınlıkla.

"Sizi de Testral'ler gibi Hagrid mi yetiştirdi?" diye sordu Dean hevesle.

Firenze başını yavaşça çevirip, büyük bir hakarette bulunduğunu hemen anlamış gibi görünen Dean'a baktı.

"Ben -yani öyle demek- özür dilerim," diye tamamladı Dean alçak sesle.

"At-adamlar insanların hizmetkârları ya da oyuncakları değildir," dedi Firenze usulca. Bir an sessizlik oldu, sonra Parvati yine elini kaldırdı.

"Affedersiniz, efendim... diğer at-adamlar sizi niçin sürgün etti?"

"Profesör Dumbledore'la çalışmayı kabul ettiğim için," dedi Firenze. "Bunu türümüze ihanet olarak görüyorlar."

Harry, dört yıl önce Bane adlı at-adamın Firenze'ye, Harry'yi güvenli bir yere götürmek amacıyla sırtına aldığı için nasıl bağırdığını hatırladı; Bane ona, "Katır mısın sen?" demişti. Firenze'nin göğsünü çifteleyenin Bane olup olmadığını merak etti.

"Başlayalım," dedi Firenze. Uzun beyaz kuyruğunu salladı, elini başının üzerindeki yaprak örtüsüne doğru kaldırdı, sonra da yavaşça indirdi. Bunu yaparken, odadaki ışık azaldı; şimdi alacakaranlık zamanı ormandaki bir açıklıkta oturuyormuş gibiydiler, tavanda da yıldızlar belirmişti. Sınıftan “ooo” sesleri yükseldi, Ron ise herkesin duyabileceği bir sesle, "Vay canına!" dedi.

"Yere sırtüstü uzanın," dedi Firenze, o sakin sesiyle, "ve semaları gözleyin. İşte burada, görebilenler için, ırklarımızın kaderi yazılı."

Harry sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikti. Kırpışan kırmızı bir yıldız yukarıdan ona göz kırptı.

"Astronomi'de gezegenleri ve aylarını öğrendiğinizi biliyorum," dedi Firenze'nin sakin sesi, "yıldızların semalardaki hareketlerinin haritalarını çıkardığınızı da. At-adamlar yüzyıllar içinde bu hareketlerin gizemini çözmüştür. Bulgularımız bize, tepemizdeki gökyüzünde geleceğe dair işaretler görülebileceğini öğretiyor -"

"Profesör Trelawney'le astroloji görmüştük!" dedi Parvati heyecanla. Sırtüstü yattığı yerden elini önüne doğru uzatmış, yani havaya kaldırmıştı. "Mars kazalara, yanıklara ve o tür şeylere neden olur; ve şimdiki gibi Satürn'le açı yaptığında -" havaya bir dik açı çizdi
"- insanların sıcak şeyleri ellerken her zamankinden daha dikkatli olmaları gerekiyor anlamına gelir -"

"O dediğin," dedi Firenze sakin sakin, "insan saçmalığı".

Parvati'nin eli gevşekçe yanına düştü.

"Önemsiz incinmeler, minik insan kazaları," dedi Firenze, toynakları yosunlu yerde tok sesler çıkarırken. "Bunlar engin evren için karıncaların koşuşturması kadar önemsizdir ve gezegenlerin hareketlerinden etkilenmezler."

"Profesör Trelawney -" diye başladı Parvati, kırgın ve kızgın bir sesle.

"- bir insan," diye noktayı koydu Firenze. "O yüzden de türünüzün sınırlamalarıyla gözleri kapanmış ve eli ayağı bağlanmış."

Harry, Parvati'ye bakmak için başını hafifçe çevirdi. Parvati çok gücenmiş görünüyordu, etrafındaki birçok kişi de öyle.

"Sybill Trelawney görmüş olabilir, bilmiyorum," diye devam etti Firenze. Harry onun önlerinde bir aşağı bir yukarı yürürken yine kuyruğunu salladığını duydu. "Ama genelde, insanların falcılık dediği, yapanı yücelten saçmalıkla uğraşarak vakit kaybediyor. Öte yandan ben, kişisellikten uzak ve tarafsız bir şeyi, at-adamların ilmini açıklamak için buradayım. Biz gökleri, bazen orada işaretlenmiş olan büyük kötülük gelgitlerini ve değişiklikleri görmek için gözleriz. Ne gördüğümüzden emin olmamız on yıl alabilir."

Firenze, Harry'nin tam üstünde bulunan kırmızı yıldızı işaret etti.

"Geçen onyılda, belirtiler büyücü türünün sadece iki savaş arasında kısa bir sessizlik yaşadığını gösteriyordu. Savaş getiren Mars, tepemizde parıl parıl parlıyor, kavganın yakında yeniden başlaması gerektiğini ima ediyor. At-adamlar bunun ne kadar yakın olduğunu tahmin etmeye çalışmak için bazı bitkiler ve yaprakları yakıp dumanı ve alevi gözleyebilirler..."

Harry'nin girdiği en sıradışı dersti. Gerçekten de orada, sınıfın zemininde adaçayı ve şekerhatmi yaktılar ve Firenze onlara koyu dumanda belli biçimler ve simgeler aramalarını söyledi, ne var ki hiçbirinin onun tarif ettiği şeyleri görememesinden de hiç tasalanmıyor gibiydi. Onlara insanların bu işte hiçbir zaman pek iyi sayılmadıklarını, at-adamların bu konuda ehil olmak için yıllarını verdiklerini söyledi ve böyle şeylere çok da fazla inanmanın aptallık

olduğunu, çünkü at-adamların bile bazen bunları yanlış okuduklarını söyleyerek lafını bitirdi. Harry'nin dersine girdiği insan öğretmenlere hiç benzemiyordu. Önceliği, bildiği şeyi öğretmek değil de, hiçbir şeyin, at-adamların bilgisinin bile kusursuz olmadığını akıllarına sokmak gibiydi.

"Hiçbir konuda pek kesin konuşmuyor, değil mi?" dedi Ron alçak sesle, şekerhatmi ateşlerini söndürürlerken. "Yani, şu gerçekleşecek savaş hakkında biraz daha ayrıntıya bir itirazım olmazdı, ya senin?"

Sınıf kapısının tam dışında zil çaldı ve herkes sıçradı; Harry hâlâ şatonun içinde olduklarını tamamen unutmuş, kendini aslında Orman'da sanmaya başlamıştı. Öğrenciler kafaları hayli karışmış halde sınıftan çıktılar.

Tam Harry ve Ron da çıkarken, Firenze, "Harry Potter, biraz görüşebilir miyiz?" diye seslendi.

Harry döndü. At-adam ona doğru birkaç adım geldi. Ron tereddüt etti.

"Kalabilirsin," dedi Firenze ona. "Ama lütfen kapıyı kapat."

Ron söyleneni hemen yaptı.

"Harry Potter, sen Hagrid'in arkadaşısın, değil mi?" dedi at-adam.

"Evet," dedi Harry.

"O zaman ona benden bir uyarı ilet. Çabası sonuç vermiyor. Vazgeçse daha iyi olur."

"Çabası sonuç vermiyor mu?" diye tekrarladı Harry şaşkın şaşkın.

"Ve vazgeçse daha iyi olur," dedi Firenze, başını sallayıp onaylayarak. "Hagrid'i kendim uyarırdım, ama sürgündeyim -artık Orman'ın fazla yakınına gitmem akılsızlık olur- Hagrid'in başında zaten yeterince dert var, bir de savaşan at-adamlara ihtiyacı yok."

"Ama - Hagrid ne yapmaya çabalıyor?" dedi Harry tedirgin bir sesle.

Firenze, Harry'ye kayıtsızca baktı.

"Hagrid bu yakında bana büyük bir iyilikte bulundu," dedi Firenze, "ve bundan çok önce de, bütün canlılara gösterdiği sevgiden dolayı saygımı kazanmıştı. Sırrına ihanet etmeyeceğim. Ama aklının başına getirilmesi gerek. Çabası sonuç vermiyor. Söyle ona, Harry Potter. İyi günler."

*****

Dırdırcı söyleşisinin ardından Harry'nin hissettiği mutluluk buharlaşalı çok olmuştu. Kurşuni bir mart yerini fırtınalı bir nisana bırakırken, hayatı tekrar uzun bir endişeler ve sorunlar silsilesi haline gelmişti.

Umbridge, Sihirli Yaratıkların Bakımı derslerinin hepsine girmeyi sürdürüyordu, bu yüzden Firenze'nin uyarısını Hagrid'e iletmek çok zor olmuştu. Sonunda Harry bir gün, "Fantastik Canavarlar Nelerdir, Nerede Bulunurlar?" kitabını kaybetmiş numarası yapıp geri dönerek becermişti bunu. Firenze'nin mesajını aktardığında, Hagrid bir an şiş, kararmış gözleriyle ona bakmış, belli ki afallamıştı. Ama sonra kendini toparladı.

"İyidir, Firenze," dedi boğuk bir sesle, "ama bu konuda neden söz ettiğini bilmiyor. Çabalarım gayet de iyi gidiyor."

"Hagrid, neler çeviriyorsun?" diye sordu Harry ciddi bir edayla. "Çünkü dikkatli olman gerekiyor, Umbridge Trelawney'yi kovdu bile, bana sorarsan kaptırdı gidiyor. Yapmaman gereken bir şey yapıyorsan, cidden -"

"İşini elinde tutmaktan daha önemli şeyler var," dedi Hagrid, ama bunları söylerken elleri biraz titredi ve Hırpı pisliğiyle dolmuş bir tas yere düşüp kırıldı. "Sen beni merak etme, Harry, hadi yürü bakalım, afferim sana."

Harry'nin Hagrid'i orada, yerdeki pislikleri süpürür halde bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı, ama yorgun argın şatoya dönerken morali adamakıllı bozuktu.

Bu arada, öğretmenlerin ve Hermione'nin ısrarla vurguladığı gibi, S.B.D.'ler yaklaşıyordu. Beşinci sınıfların hepsi bir şekilde strese kapılmıştı, ama Bitkibilim'de gözyaşına boğulan, sınavlara giremeyecek kadar aptal olduğunu ve okuldan ayrılmak istediğini hıçkıra hıçkıra söyleyen Hannah Abbott, Madam Pomfrey'nin Yatıştırıcı İlaç verdiği ilk kişi oldu.

Harry, D.O. dersleri olmasa son derece mutsuz olacağı kanısındaydı. Bazen sadece İhtiyaç Odası'nda geçirdiği saatler için yaşıyormuş gibiydi. Orada çok çalışıyor, ama aynı zamanda çok da keyif alıyordu, D.O. üyelerine bakıp ne kadar gelişme kaydettiklerini gördüğünde koltukları kabarıyordu. Aslında, D.O. üyelerinin hepsi Karanlık Sanatlara Karşı Savunma S.B.D.'lerinden "Olağanüstü" alınca Umbridge'in ne tepki vereceğini çok merak ediyordu.

Herkesin hevesle beklediği Patronus'ları çalışmaya başlamışlardı sonunda. Ancak Harry'nin onlara sürekli hatırlattığı gibi, bol ışıklı bir sınıfta, tehdit altında değilken bir Patronus yaratmak, Ruh Emici gibi bir şeyle karşılaşıldığında yaratmaktan çok farklıydı.

"Ay, insanın keyfine limon sıkma böyle," dedi Cho neşeyle, Paskalya'dan önceki son derste kuğu biçimindeki gümüşi Patronus'unun İhtiyaç Odası'nda süzülüşünü izlerken. "Öyle güzeller ki!"

"Güzel olmaları gerekmiyor, seni korumaları gerekiyor," dedi Harry sabırla. "Aslında bir Böcürt'e falan ihtiyacımız var; ben öyle öğrendim, Böcürt Ruh Emici taklidi yaparken Patronus yaratmaya çalışarak -"

"Ama o çok korkunç olurdu!" dedi Lavender, asasının ucundan kesik kesik gümüşi buharlar saçılıyordu. "Zaten ben -hâlâ- yapamıyorum!" diye ekledi kızgın kızgın.

Neville de sorun yaşıyordu. Dikkatini toplama çabasıyla yüzünü buruşturmuştu, ama asasının ucundan sadece cılız duman şeritleri çıkıyordu.

"Mutluluk verici bir şey düşünmen gerekiyor," diye hatırlattı Harry ona.

"Deniyorum," dedi Neville kederle. Öyle büyük bir çaba gösteriyordu ki, yuvarlak yüzü terden parıl parıl parlıyordu.

Dean tarafından ilk kez D.O. toplantısına getirilen Seamus, "Harry, sanırım başarıyorum!" diye seslendi. "Bak -ah- gitti... ama kesin kıllı bir şeydi, Harry!"

Hermione'nin Patronus'u, pırıl pırıl gümüşi bir su samuru, etrafında hoplayıp zıplıyordu.

"Güzeller aslında, değil mi?" dedi Hermione, ona şefkatle bakarak.

İhtiyaç Odası'nın kapısı açıldı ve kapandı. Harry kimin girdiğini görmek için etrafına baktı, ama orada kimse yokmuş gibi görünüyordu. Ancak az sonra kapının yakınındakilerin susmuş olduğunun farkına vardı. Derken, ne olduğunu anlamadan, bir şey cüppesinin eteğini diz hizasından çekiştirmeye başladı. Gözlerini aşağı çevirince, büyük bir hayretle, ev cini Dobby'nin her zamanki sekiz yünlü şapkasının altından ona baktığını gördü.

"Merhaba, Dobby!" dedi. "Ne yapı- Sorun nedir?"

Cinin gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı, titriyordu. Harry'ye en yakın olan D.O. üyeleri susmuştu; odadaki herkes Dobby'yi seyrediyordu. İnsanların yapmayı becerebildiği birkaç Patronus da solup gümüşi buhara dönüşünce, oda eskisinden çok daha karanlık görünmeye başladı.

"Harry Potter, efendim..." diye ciyakladı cin, bütün vücudu tir tir titreyerek, "Harry Potter, efendim... Dobby sizi uyarmaya geldi... ama ev cinleri söylemesinler diye uyarıldılar..."

Koşarak kafa üstü duvara tosladı. Dobby'nin kendini cezalandırma âdeti konusunda tecrübeli olan Harry, onu yakalamaya hamle etti, ama Dobby başındaki sekiz şapka sayesinde taştan geri sekti. Hermione ve başka birkaç kız, korku ve şefkatle çığlık attı.

"Ne oldu, Dobby?" diye sordu Harry, cinin minicik kolunu tutup onu kendine zarar verebileceği eşyalardan uzaklaştırarak.

"Harry Potter... o... o kadın..."

Dobby serbest yumruğuyla burnuna sert bir darbe indirdi. Harry o kolunu da yakaladı.

" '*O kadın*' kim, Dobby?"

Ama cevabı bildiğini düşünüyordu; elbette tek bir kadın, Dobby'de böyle bir korku uyandırabilirdi. Cin hafif şaşı halde ona baktı ve sessizce ağzını oynattı.

"Umbridge mi?" diye sordu Harry, dehşete düşerek.

Dobby başını evet anlamında salladı, sonra da Harry'nin dizine çarpmaya çalıştı. Harry onu kol mesafesinde tuttu.

"Ne olmuş ona? Dobby - burasını - bizi - D.O.'yu öğrenmedi, değil mi?"

Cinin yüzündeki perişan ifade yeterli cevap oldu. Harry'nin ellerini sıkı sıkı tuttuğu cin, kendine tekme atmaya çalıştı ve yere yapıştı.

"Buraya mı geliyor?" diye sordu Harry usulca.

Dobby uludu ve çıplak ayaklarıyla tepinmeye başladı.

"Evet, Harry Potter, evet!"

Harry doğruldu ve debelenen cini oldukları yere mıhlanmış halde, dehşet içinde izleyen kalabalığa döndü.

"NE BEKLİYORSUNUZ?" diye böğürdü. "KAÇIN!"

Herkes hemen çıkışa doğru koşuşturdu, kapıda bir yığılma oluştu, sonra insanlar dışarı dökülmeye başladı. Harry onların koridorlarda son süratle koştuklarını duyabiliyordu, kaptırıp da yatakhanelere kadar gitmemeyi akıl edebileceklerini umuyordu. Saat henüz dokuza on vardı, kütüphaneye ya da Baykuşhane'ye sığınsalar daha iyiydi -hem oraları daha yakındı-

"Harry, hadi!" diye çığlık attı Hermione, dışarı çıkmak için itişip kakışan kalabalığın arasından.

Harry hâlâ kendine zarar vermeye çalışan Dobby'yi kaptı ve kollarında cinle birlikte kapının önündeki kuyruğa koştu.

"Dobby -bu bir emirdir- mutfağa, öbür cinlerin yanına git ve o kadın sana beni uyarıp uyarmadığını sorarsa, yalan söyle, hayır de!" dedi Harry. "Kendine zarar vermeni de yasaklıyorum!" diye ekledi, eşikten geçerken cini yere bırakıp kapıyı arkasından kapatarak.

Dobby, "Teşekkür ederim, Harry Potter!" diye cikleyerek fırlayıp gitti. Harry sağına soluna göz attı, diğerleri öyle hızla kaçıyorlardı ki, hepsi gözden kaybolmadan önce koridorun iki ucunda hızla uzaklaşan insanların topuklarını görebildi sadece; sağa doğru koşmaya başladı; ileride bir erkekler tuvaleti vardı, bir ulaşabilse, zaten bir süredir oradaymış numarası yapabilirdi -

"AHHH!"

Bir şey onu ayak bileklerinden yakalamıştı. Boylu boyunca düştü, yüzüstü iki metre kaydıktan sonra durdu ancak. Arkasında biri kahkahalarla gülüyordu. Sırtüstü döndüğünde, ejderha biçiminde çirkin bir vazonun altındaki bir oyukta Malfoy'un saklanmış olduğunu gördü.

"Çelme Büyüsü, Potter!" dedi. "Hey, Profesör - PROFESÖR! Birini yakaladım!"

Uzak köşeden koşturarak Umbridge belirdi, nefes nefeseydi ama yüzünde keyif dolu bir gülümseme vardı.

Yerde Harry'yi gördüğünde, "Bu o!" dedi sevinçle. "Harika, Draco, harika, ah, çok iyi - Slytherin'e elli puan! Ben devralırım onu... ayağa kalk, Potter!"

Harry ayağa kalkıp ikisine öfkeyle baktı. Umbridge'i hiç bu kadar mutlu görmemişti. Umbridge onun kolunu mengene gibi kavradı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Malfoy'a döndü.

"Git bak bakalım, birkaç tane daha yakalayabilecek misin, Draco," dedi. "Diğerlerine söyle, kütüphaneye baksınlar -nefes nefese kimi bulurlarsa- tuvaletlere bakın.

Miss Parkinson kızlarınkine bakabilir -hadi gidin- ve sen," diye ekledi en yumuşak, en tehlikeli sesiyle, Malfoy uzaklaşırken, "sen benimle müdürün odasına geliyorsun, Potter."

Birkaç dakika içinde taş heykele vardılar. Harry diğerlerinden kaç kişinin yakalandığını merak ediyordu. Ron'u düşündü -Mrs. Weasley onu öldürürdü- ve Hermione'yi, S.B.D.'lerini almadan atılırsa onun kendini nasıl hissedeceğini. Seamus'ın ilk toplantısıydı bu... Neville de o kadar ilerlemeye başlamıştı ki...

"Fışırdayan Vızvız," diye şakıdı Umbridge; taş heykel yana doğru sıçradı, arkasındaki duvar iki tarafa doğru açıldı ve hareket eden taş merdivenden çıktılar. Grifin tokmaklı cilalı kapıya geldiler, ama Umbridge kapıya vurma zahmetine girmeden, Harry'yi hâlâ sıkıca tutarak, doğruca içeri daldı.

İçerisi insan doluydu. Dumbledore masasının başında oturuyordu, yüzünde çok sakin bir ifade vardı, uzun parmaklarının uçlarını birleştirmişti. Hemen yanında Profesör McGonagall dimdik duruyordu, yüzü son derece gergindi. Sihir Bakanı Cornelius Fudge, ateşin yanında ayak parmaklarının ucunda bir öne bir arkaya sallanıyordu, belli ki durumdan muazzam şekilde hoşnuttu; Kingsley Shacklebolt ve Harry'nin tanımadığı, kısa tel tel saçlı, sert görünüşlü bir büyücü, nöbetçi gibi kapının iki yanında yer almışlardı. Çilli, gözlüklü Percy Weasley ise duvarın yanında heyecanla dolaşıp duruyordu, elinde bir tüy kalemle kalın bir parşömen tomarı vardı, belli ki not tutmaya hazırlanıyordu.

Eski müdür ve müdirelerin portreleri bu gece uyuyormuş numarası yapmıyorlardı. Hepsi dikkat kesilmişti ve ciddi görünüyordu, aşağıda olanları izliyorlardı. Harry içeri girdiğinde, birkaç tanesi çabucak komşu çerçevelere geçti ve komşularının kulaklarına aceleyle bir şeyler fısıldadı.

Kapı arkalarından kapanırken Harry kolunu çekiştirip Umbridge'den kurtardı. Cornelius Fudge, yüzünde gaddar bir memnuniyet ifadesiyle ona bakıyordu.

"Bak, bak," dedi. "Bak, bak, bak..."

Harry ona atabildiği en pis bakışı attı. Kalbi göğüs kafesinde deli gibi çarpıyordu, ama beyni garip bir şekilde sakin ve berraktı.

"Gryffindor Kulesi'ne dönüyordu," dedi Umbridge. Sesinde çirkin bir heyecan vardı, daha önce Profesör Trelawney'nin Giriş Salonu'nda

perişan halde dağılışını izlerkenki o umursamazca neşe. "Malfoy çocuğu kapana kıstırdı onu."

"Öyle mi?" dedi Fudge, takdirle. "Lucius'a bunu söylemeyi unutmamalıyım. Evet, Potter... sanırım niye burada olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Harry soruya meydan okurcasına "evet" diyerek cevap vermeye niyetliydi: Tam ağzını açmış, kelimeyi neredeyse oluşturmuşken, Dumbledore'un yüzünü gördü. Dumbledore doğrudan Harry'ye bakmıyordu -gözleri onun omzunun biraz üstündeki bir noktaya odaklanmıştı- ama Harry ona bakarken, başını iki yana doğru bir iki santim oynattı.

Harry kelimenin ortasında yön değiştirdi.

"E-hayır."

"Pardon?" dedi Fudge.

"Hayır," dedi Harry, kararlı bir sesle.

"Niye burada olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," dedi Harry.

Fudge inanmaz gözlerle bir Harry'ye, bir Profesör Umbridge'e baktı. Harry bu fırsattan yararlanıp çaktırmadan bir kez daha Dumbledore'a baktı; Dumbledore halıya bakarak onaylarcasına başını salladı ve hafifçe göz kırptı.

"Yani şimdi," dedi Fudge, buram buram alay kokan bir sesle, "Profesör Umbridge'in seni buraya niye getirdiği hakkında en ufak fikrin yok, öyle mi? Okul kurallarını çiğnediğinden haberin yok, ha?"

"Okul kuralları mı?" dedi Harry. "Hayır."

"Ya da Bakanlık Kararnameleri?" diye ekledi Fudge kızgın kızgın.

"Bildiğim kadarıyla, hayır," dedi Harry terbiyeli terbiyeli.

Kalbi hâlâ hızla güm güm atıyordu. Sırf Fudge'ın tansiyonunun yükselişini görmek için bu yalanları söylemeye değerdi neredeyse, ama nasıl olup da yutturabileceğini bilmiyordu; biri D.O.'yu

Umbridge'e haber verdiyse, örgütün lideri olan Harry, sandığını toplamaya şimdiden başlayabilirdi.

"Yani yeni duyuyorsun," dedi Fudge, artık adamakıllı öfkeli bir sesle, "bu okulda yasadışı bir öğrenci örgütü ortaya çıkarıldığını, öyle mi?"

"Evet, öyle," dedi Harry, hiç de ikna edici olmayan masum bir şaşkınlık ifadesi takınarak.

"Bence, Bakanım," dedi Umbridge yanından, ipeksi bir sesle, "gidip muhbirimizi getirirsem daha çabuk ilerleme kaydedebiliriz."

Fudge, baş sallayarak, "Evet, evet, öyle yapın," dedi ve Umbridge odadan çıkarken, Dumbledore'a kin dolu bir bakış attı. "İyi bir tanık gibisi yoktur, değil mi, Dumbledore?"

"Yoktur, Cornelius," dedi Dumbledore ciddi bir edayla, başını hafifçe yana eğerek.

Birkaç dakika beklediler, bu süre boyunca kimse birbirine bakmadı. Sonra Harry arkasındaki kapının açıldığını duydu. Umbridge yanından geçip içeri girdi, Cho'nun kıvırcık saçlı arkadaşı Marietta'nın omzuna sıkı sıkı yapışmıştı, Marietta ise elleriyle yüzünü kapatıyordu.

"Korkma, canım, çekinme," dedi Profesör Umbridge yumuşak bir sesle, onun sırtını sıvazlayarak, "her şey yolunda. Doğru olanı yaptın. Bakan Bey çok memnun kaldı. Annene senin ne kadar iyi bir kız olduğunu söyleyecek. Marietta'nın annesi, Bakanım," diye ekledi, başını kaldırıp Fudge'a bakarak, "Sihirli Ulaşım Dairesi, Uçuç Şebekesi Bürosu'ndan Madam Edgecombe - biliyorsunuz, bir süredir Hogwarts şöminelerinde güvenliği sağlamamızda bize yardımcı oluyor."

"Şahane, şahane!" dedi Fudge candan bir sesle. "Kızı da anasına çekmiş, ha? Evet, gel bakalım, canım, kaldır başını, çekingenlik etme, söyle bakalım neler - amanın!"

Marietta başını kaldırdığında, Fudge şok içinde geri sıçradı, az kalsın şöminenin içine düşüyordu. Lanet okuyup, pelerininin duman salmaya başlayan eteklerinin üzerinde tepindi. Marietta inledi ve cüppesinin yakasını gözüne kadar çekti. Ama herkes korkunç bir hal

almış olan yüzünü görmüştü bile: Yanaklarıyla burnuna yayılmış sık aralıklı bir dizi mor kabarcık, "GAMMAZ" sözcüğünü oluşturmuştu.

"Sivilcelere aldırma şimdi, canım," dedi Umbridge sabırsızca, "cüppeni ağzından çek de söyle Bakan Bey'e -"

Ama Marietta bu defa cüppesinin bastırdığı bir iniltiyle, başını çılgınca iki yana salladı.

"Aman, peki, seni şapşal kız, ben söylerim o zaman," diye patladı Umbridge. Yeniden mide bulandırıcı gülümsemesini takınıp, "Evet, Bakanım," dedi, "buradaki Miss Edgecombe bu akşam yemekten kısa süre sonra odama gelip bana bir şey anlatmak istediğini söyledi. Yedinci kattaki gizli bir odaya, bazen İhtiyaç Odası da denen yere gidersem, orada bana hayrı dokunacak bir şey bulacağımı söyledi. Onu biraz daha sorguya çektim, sonunda orada bir çeşit toplantı olduğunu söyledi. Ne yazık ki tam o noktada bu nazar," eliyle sabırsızca Marietta'nın örtülü yüzünü işaret etti, "devreye girdi ve kız aynamda yüzünü görünce öyle ürktü ki, bana daha fazla bilgi veremedi."

"Bak, canım," dedi Fudge, yüzünde belli ki şefkatli ve babacan sandığı bir ifadeyle Marietta'ya bakarak, "gelip Profesör Umbridge'e söylemekle büyük cesaret göstermişsin. Kesinlikle doğru olanı yaptın. Şimdi, bana şu toplantıda ne olduğunu anlatabilir misin? Amacı neydi? Kimler vardı?"

Ama Marietta konuşmuyordu; başını iki yana sallamakla yetindi; gözleri iri iri açılmıştı, çok korkmuş gibi görünüyordu.

Fudge, Umbridge'e, "Şunun için bir karşı-büyü bulamadık mı daha?" diye sordu sabırsızca, Marietta'nın yüzüne işaret ederek. "Rahat rahat konuşabilsin diye?"

"Henüz bulmayı başaramadım," diye itiraf etti Umbridge garezle. Harry, Hermione'nin uğursuzluk büyüsü yeteneğiyle gururlandığını hissetti. "Ama konuşmasa da önemli değil, bu noktadan itibaren hikâyeyi ben anlatabilirim.

"Hatırlayacaksınız, Bakanım, ekimde size Potter'ın Hogsmeade'de, Domuz Kafası'nda birtakım öğrencilerle buluştuğunu belirten bir

rapor göndermiştim -"

"Peki buna dair kanıtınız nedir?" diye araya girdi Profesör McGonagall.

"Elimde tesadüfen o anda birahanede bulunan Willy Widdershins'ın tanık olarak ifadesi var, Minerva. Her tarafı sargılar içindeydi, doğru, ama işitme duyusu gayet iyi durumdaydı," dedi Umbridge şişinerek. "Potter'ın söylediği her şeyi kelimesi kelimesine duydu ve doğruca okula gelip bana haber verdi -"

"Ah, demek o yüzden bütün o kusan tuvaletler için cezaya çarptırılmadı!" dedi Profesör McGonagall, kaşlarını kaldırarak. "Adalet sistemimiz hakkında ne kadar da aydınlatıcı bir bilgi bu!"

"Apaçık yozlaşma!" diye kükredi Dumbledore'un masasının arkasındaki şişman, kırmızı burunlu büyücünün portresi. "Benim zamanımda Bakanlık adi suçlularla anlaşma yapmazdı, hayır efendim, hayatta yapmazdı!"

"Teşekkürler, Fortescue, bu kadar yeter," dedi Dumbledore yumuşak bir sesle.

"Potter'ın bu öğrencilerle buluşma amacı," diye devam etti Profesör Umbridge, "onları yasadışı bir derneğe katılmaya ikna etmekti, Bakanlık tarafından okul yaşı için uygunsuz bulunan büyüleri ve lanetleri öğrenme maksadı taşıyan bir -"

"Sanırım o konuda yanıldığını göreceksin, Dolores," dedi Dumbledore usulca, kemerli burnunun ortasında duran yarım ay biçimindeki gözlüğünün üzerinden ona bakarak.

Harry dönüp ona baktı. Dumbledore'un konuşarak karşısındakileri nasıl ikna edip de onu bu durumdan kurtaracağını bilemiyordu; Willy Widdershins, Domuz Kafası'nda söylediklerini kelimesi kelimesine duyduysa, kaçış yoktu hiç.

"Hah!" dedi Fudge, yine ayaklarının ucunda yaylanarak. "Evet, Potter'ın başını dertten kurtarmak için tasarlanmış son palavrayı dinleyelim haydi! Devam et, Dumbledore, devam et - Willy Widdershins yalan söylüyordu, değil mi? Yoksa o gün Domuz Kafası'ndaki Potter'ın ikizi miydi? Yoksa her zamanki gibi, zamanın

tersine çevrilmesine, ölü bir adamın canlanmasına ve iki tane görünmez Ruh Emici'ye yer veren basit bir açıklaması mı var bunun?"

Percy Weasley candan bir kahkaha attı.

"Çok güzel, Bakanım, çok güzel!"

Harry ona tekme atabilirdi. Sonra, hayretle, Dumbledore'un da kibarca gülümsediğini gördü.

"Cornelius, Harry'nin o gün Domuz Kafası'nda olduğunu da, bir Karanlık Sanatlara Karşı Savunma grubuna öğrenci almaya çalıştığını da inkâr etmiyorum - eminim kendi de etmiyordur. Sadece Dolores'in, böyle bir grubun o anda yasadışı olduğunu söylemekle yanıldığına dikkati çekmek istiyorum. Hatırlarsan, bütün öğrenci derneklerini yasaklayan Bakanlık Kararnamesi, Harry'nin Hogsmeade'deki buluşmasından iki gün sonra yürürlüğe girdi, o yüzden Harry Domuz Kafası'nda hiçbir kuralı çiğnemiyordu."

Percy, sanki çok ağır bir şeyle yüzüne vurulmuş gibi görünüyordu. Fudge yaylanmasının ortasında kalakaldı, ağzı bir karış açıktı.

Önce Umbridge toparlandı.

"Çok güzel, müdür bey," dedi, tatlı tatlı gülümseyerek, "ama Yirmi Dört Numaralı Eğitim Kararnamesi çıkalı altı ay oldu. Bu ilk toplantı yasadışı değilse bile, ondan beri yapılanlar şüphesiz öyle."

"Evet," dedi Dumbledore, kenetlediği parmaklarının üzerinden onu kibar bir ilgiyle süzerek, "kesinlikle öyle olurdu, tabii Kararname yürürlüğe girdikten sonra devam etselerdi. Bu toplantıların sürdüğüne dair bir kanıtınız var mı?"

Dumbledore konuşurken, Harry arkasında bir hışırtı duydu ve Kingsley'nin bir şeyler fısıldadığını sandı. Yan tarafına bir şeyin süründüğüne de yemin edebilirdi, bir esinti ya da kuş kanadı gibi yumuşak bir şey. Ama aşağı baktığında hiçbir şey görmedi.

"Kanıt mı?" diye tekrarladı Umbridge, o korkunç, kocaman, kurbağamsı gülüşüyle. "Dinlemiyor muydun, Dumbledore? Sence Miss Edgecombe niye burada?"

"Aa, bize altı ay boyunca toplantı yapıldığını söylemek için mi?" dedi Dumbledore, kaşlarını kaldırarak. "Bana sadece bu gece toplantı yapıldığını söylemiş gibi geldi."

"Miss Edgecombe," dedi Umbridge hemen, "bize bu toplantıların ne kadar zamandır devam ettiğini anlat, canım. Başını yukarı aşağı veya sağa sola salla yeter. Eminim bu, sivilcelerinin daha da kötüleşmesine yol açmayacaktır. Altı aydır düzenli olarak yapılıyor mu bu toplantılar?"

Harry'nin yüreği ağzına geldi. İşte buraya kadardı, Dumbledore'un bile altından kalkamayacağı somut bir kanıta, bir çıkmaza toslamışlardı.

"Başını yukarı aşağı veya sağa sola salla yeter, canım," dedi Umbridge Marietta'ya, onu kandırmaya çalışıyormuşçasına tatlı tatlı konuşarak, "haydi ama, böyle yapınca uğursuzluk büyüsü yeniden etkinleşmez."

Odadaki herkes Marietta'nın yüzünün üst bölümüne bakıyordu. Yukarı çektiği cüppe ve kıvırcık kâhkülü arasından sadece gözleri görülüyordu. Belki sadece ışığın neden olduğu bir yanılsamaydı ama, gözleri tuhaf bir şekilde boş bakıyordu sanki. Sonra Marietta -Harry'yi hayrete düşürerek- başını iki yana salladı.

Umbridge çabucak dönüp Fudge'a, sonra yine Marietta'ya baktı.

"Soruyu iyi anlamadın galiba, değil mi, canım? Son altı aydır bu toplantılara katılıyor muydun, diye soruyorum sana. Katılıyordun, değil mi?"

Marietta başını yine sağa sola salladı.

"Başını sağa sola sallayarak ne demeye çalışıyorsun, canım?" dedi Umbridge kızgın bir sesle.

"Sanırım ne demek istediği gayet açık," dedi Profesör McGonagall haşin bir sesle, "son altı ayda gizli toplantı olmamış. Doğru mu bu, Miss Edgecombe?"

Marietta başını yukarı aşağı salladı.

"Ama bu gece bir toplantı vardı!" dedi Umbridge hiddetle. "Bir toplantı vardı, Miss Edgecombe, bana sen söyledin, İhtiyaç Odası'nda dedin! Liderleri de Potter'dı, değil mi, Potter organize etmişti, Potter - niye başını iki yana sallıyorsun öyle, kızım?"

"Eh, genelde biri başını iki yana salladığında," dedi McGonagall soğuk bir sesle, " '*hayır*' demek istiyordur. Yani eğer Miss Edgecombe insanlar tarafından bilinmeyen bir işaret dili kullanmıyorsa -"

Profesör Umbridge, Marietta'yı yakaladı, yüzünü kendine doğru çevirdi ve çok sert bir biçimde silkelemeye başladı. Dumbledore anında ayağa fırladı, asasını kaldırmıştı bile; Kingsley öne doğru çıktı, Umbridge ise Marietta'dan geriye doğru sıçradı, ellerini sanki yanmışlar gibi sallıyordu.

"Öğrencilerimi itip kakmana müsaade edemem, Dolores," dedi Dumbledore. İlk kez kızgın görünüyordu.

"Biraz sakin olsanız iyi edersiniz, Madam Umbridge," dedi Kingsley, o derin, kalın sesiyle. "Başınızı derde sokmayı istemezsiniz herhalde."

"Hayır," dedi Umbridge soluğu kesilmiş halde, başını kaldırıp tepesinde kule gibi yükselen Kingsley'ye bakarak. "Yani, evet - haklısın, Shacklebolt - ben - ben kendimi kaybettim."

Marietta tam Umbridge'in onu bıraktığı yerde duruyordu. Ne Umbridge'in ani saldırısından rahatsız olmuşa, ne de bırakıldığı için rahatlamışa benziyordu; elleri hâlâ sıkı sıkı cüppesinin yakasında, dümdüz karşıya doğru bakıyordu.

Birden Harry'nin zihninde, Kingsley'nin fısıltısı ve yanından sürünerek hızla geçen şeyle ilgili bir şüphe belirdi.

"Dolores," dedi Fudge, bir konuyu kesinkes sonuca bağlamaya çalışan birinin havasıyla, "bu geceki toplantı -gerçekleştiğinden emin olduğumuz toplantı-"

"Evet," dedi Umbridge, toparlanarak, "evet... Miss Edgecombe bana haber verdi, ben de derhal yanıma bazı güvenilir öğrencileri alarak, toplantıya katılanları iki elleri kızıl kanda yakalamak için yedinci kata

gittim. Ancak, anlaşılan benim geldiğim konusunda uyarılmışlardı, çünkü yedinci kata ulaştığımızda dört bir yana doğru kaçışıyorlardı. Ama önemi yok. Elimde hepsinin ismi var, Miss Parkinson benim için bir koşu İhtiyaç Odası'na gidip, arkalarında bıraktıkları bir şey var mı diye baktı. Kanıta ihtiyacımız vardı, oda da o kanıtı sundu."

Ve Harry dehşet içinde, onun, İhtiyaç Odası'nın duvarına asılı olan isim listesini cebinden çıkarıp Fudge'a uzatışını izledi.

"Potter'ın ismini listede gördüğüm anda, nasıl bir durumla karşı karşıya olduğumuzu anladım," dedi Umbridge yumuşak bir sesle.

"Harika" dedi Fudge, yüzüne bir gülümseme yayılarak, "harika, Dolores. Ve... bak şu işe..."

Başını kaldırıp, elinde asasını gevşekçe tutmuş, hâlâ Marietta'nın yanında duran Dumbledore'a baktı.

"Kendilerine ne isim vermişler, görüyor musun?" dedi Fudge alçak sesle. "Dumbledore'un Ordusu."

Dumbledore uzanıp parşömen parçasını Fudge'dan aldı. Hermione'nin aylar önce yazdığı başlığa baktı, bir an konuşamıyormuş gibi oldu. Sonra gülümseyerek başını kaldırdı.

"Eh, oyun sona erdi," dedi sükûnetle. "Benden yazılı bir itiraf mı istersin, Cornelius - yoksa bu tanıkların huzurunda bir ifade yeterli olur mu?"

Harry, McGonagall ile Kingsley'nin birbirlerine baktıklarını gördü. İkisinin yüzünde de korku vardı. Harry neler olduğunu anlamıyordu, belli ki Fudge da kendisiyle aynı durumdaydı.

"İfade mi?" dedi Fudge yavaşça. "Ne - hiç -?"

"Dumbledore'un Ordusu, Cornelius," dedi Dumbledore, hâlâ gülümseyerek. İsim listesini Fudge'ın yüzünün önünde salladı. "Potter'ın Ordusu değil. Dumbledore'un Ordusu."

"Ama - ama -"

Birden Fudge'ın yüzü aydınlandı, anlamıştı. Korkuyla geriye doğru bir adım attı, ciyakladı ve bir kez daha ateşten öne doğru kaçtı.

"Sen, ha?" diye fısıldadı, tüten pelerininin üstünde yine tepinerek.

"Evet, ben," dedi Dumbledore keyifli keyifli.

"Bunu sen örgütledin, ha?"

"Ben örgütledim," dedi Dumbledore.

"Bu öğrencileri or-ordun için topladın demek?"

Dumbledore başını evet anlamında sallayarak, "Bu gece ilk toplantı yapılacaktı," dedi. "Sadece bana katılmakla ilgilenecekler mi diye görmek için. Tabii, şimdi anlıyorum ki, Miss Edgecombe'u davet etmem bir hataymış."

Marietta evet anlamında başını salladı. Fudge burnundan soluyarak bir ona, bir Dumbledore'a baktı.

"Yani gerçekten bana karşı kumpas kuruyordun!" diye haykırdı.

"Doğru," dedi Dumbledore neşeyle.

"HAYIR!" diye bağırdı Harry.

Kingsley ona uyarırcasına bir bakış attı, McGonagall tehditkâr bir şekilde gözlerini iri iri açtı, ama Dumbledore'un ne yapmak üzere olduğu birden Harry'nin kafasına dank etmişti ve böyle bir şeye göz yumamazdı.

"Hayır - Profesör Dumbledore -!"

"Sus, Harry, yoksa korkarım ki odamdan çıkman gerekecek," dedi Dumbledore sakin bir sesle.

"Evet, kes sesini, Potter!" diye bağırdı Fudge. Gözleri faltaşı gibi açık, yüzünde dehşet ve zevk karışımı bir ifadeyle Dumbledore'a bakıyordu hâlâ. "Bak, bak, bak - bu gece buraya Potter'ı okuldan atmak için geldim, ama onun yerine -"

"Onun yerine beni tutukluyorsun," dedi Dumbledore, gülümseyerek. "Bir Knut kaybedip bir Galleon bulmak gibi bir şey bu, değil mi?"

"Weasley!" diye seslendi Fudge, şimdi resmen zevkten titriyordu, "Weasley, hepsini yazdın mı, söylediği her şeyi, itirafını, yazdın mı?"

"Evet, efendim, öyle sanıyorum, efendim!" dedi Percy hevesli hevesli. Büyük bir hızla not tutmaktan burnuna mürekkep sıçramıştı.

"Bakanlık'a karşı bir ordu kurduğunu anlattığı yer, nasıl da konumumu sarsmaya çalıştığı?"

"Evet, efendim, yazdım, evet!" dedi Percy, keyifle notlarına göz gezdirerek.

"Çok iyi öyleyse," dedi Fudge. Şimdi sevinçle ışıldıyordu adeta. "Notlarının kopyasını çıkart, Weasley; ve hemen Gelecek Postası'na bir nüsha yolla. Hızlı bir baykuş gönderirsek sabah baskısına yetiştirebiliriz!" Percy fırlayıp odadan çıktı ve kapıyı çarparak kapattı. Fudge, Dumbledore'a döndü. "Şimdi Bakanlık'a götürüleceksin, orada resmen suçlanacaksın, sonra da duruşmanı beklemek için Azkaban'a gönderileceksin!"

"Ah," dedi Dumbledore kibarca, "evet. Evet, böyle bir pürüzle karşılaşabileceğimizi düşünmüştüm zaten."

"Pürüz mü?" dedi Fudge, sesi hâlâ keyiften titriyordu. "Ortada pürüz falan göremiyorum, Dumbledore!"

"Yazık," dedi Dumbledore özür dilercesine, "korkarım ki ben görüyorum."

"Aa, öyle mi?"

"Sanki benim -nasıl derler- kuzu kuzu geleceğim şeklinde bir hayale kapılmışsın gibi görünüyor da. Korkarım ki hiç de kuzu kuzu gelmeyeceğim, Cornelius. Kesinlikle Azkaban'a gönderilmek gibi bir niyetim yok. Oradan kaçabilirdim tabii - ama büyük bir vakit kaybı olurdu ve, açıkçası, onun yerine yapmayı tercih edebileceğim bir sürü şey geliyor aklıma."

Umbridge'in yüzü gittikçe daha da kızarıyordu; sanki içine kaynar su dolduruluyormuş gibiydi. Fudge, Dumbledore'a yüzünde çok aptalca bir ifadeyle, sanki az önce yediği bir darbeyle sersemlemiş ve böyle bir şeyin olduğuna inanamıyormuşçasına bakıyordu. Tıkanır gibi minik bir ses çıkardı, sonra dönüp Kingsley'ye ve o ana kadar hiç ses çıkarmamış tek kişi olan kısa gri saçlı adama baktı. İkincisi Fudge'a güven verircesine başını salladı ve hafifçe öne çıkıp

duvardan uzaklaştı. Harry onun elinin, neredeyse kayıtsızca, cebine doğru gittiğini gördü.

"Aptallık etme, Dawlish," dedi Dumbledore nazikçe. "Eminim ki harika bir Seherbaz'sındır -bütün F.Y.B.S.'lerinden '*Olağanüstü*' aldığını hatırlar gibiyim- ama beni -ee- zorla götürmeye çalışırsan, canını yakarım."

Dawlish denen adam aptal aptal gözlerini kırpıştırdı. Yeniden Fudge'a baktı, ama bu defa ne yapacağına dair bir işaret almayı umuyormuş gibi bir hali vardı.

"Ya," dedi Fudge, toparlanarak, "demek Dawlish, Shacklebolt, Dolores ve benim icabıma tek başına bakmaya çalışacaksın, öyle mi, Dumbledore?"

"Merlin'in sakalı adına, hayır," dedi Dumbledore, gülümseyerek, "tabii aptallık edip de beni böyle bir şey yapmak zorunda bırakmazsanız."

"Tek başına olmayacak!" dedi Profesör McGonagall yüksek sesle, elini cüppesinin içine daldırarak.

"Evet, tek başına olacak, Minerva!" dedi Dumbledore sert bir sesle. "Hogwarts'ın sana ihtiyacı var!"

"Yetti bu saçmalık!" dedi Fudge, asasını çekerek. "Dawlish, Shacklebolt! Haklayın onu!"

Odanın her yanında gümüşi bir ışık şeridi çaktı; tabanca sesi gibi bir patlama duyuldu ve yer sarsıldı; ikinci bir gümüşi ışık çakarken, bir el Harry'yi yakasının arkasından tutarak yere bastırdı; portrelerden çoğu haykırdı, Fawkes tiz bir çığlık attı ve havayı bir toz bulutu kapladı. Tozun içinde öksüren Harry, hemen önünde karanlık bir siluetin gürültüyle yere yığıldığını gördü; bir ciyaklama, ardından tok bir ses duyuldu ve biri, "Hayır!" diye haykırdı; sonra bir cam kırılması, telaşla koşuşturan ayak sesleri, bir inilti... ve ardından, sessizlik.

Harry onu kimin boğmak üzere olduğunu görmek için güç bela arkasına baktı ve Profesör McGonagall'ın yanında çömelmiş olduğunu gördü; zarar görmesinler diye hem onu, hem de

Marietta'yı ayak altından çekmişti. Hâlâ havada uçuşan toz, usul usul üstlerine iniyordu. Biraz nefes nefese kalmış olan Harry, çok uzun boylu bir siluetin onlara doğru geldiğini gördü.

"İyi misiniz?" diye sordu Dumbledore.

"Evet!" dedi Profesör McGonagall, ayağa kalkıp Harry ve Marietta'yı da çekiştirip kaldırarak.

Toz dağılıyordu. Odanın enkazı gözler önüne serildi: Dumbledore'un masası baş aşağı dönmüştü, ince bacaklı masaların hepsi yere devrilmişti, gümüş aygıtlar paramparçaydı. Fudge, Umbridge, Kingsley ve Dawlish yerde kıpırdamadan yatıyorlardı. Anka Fawkes tepelerinde geniş daireler çizerek dolaşıyor, usulca şarkı söylüyordu.

"Ne yazık ki Kingsley'ye de uğursuzluk büyüsü yapmak zorunda kaldım, yoksa durum çok şüphe uyandırırdı," dedi Dumbledore alçak sesle. "Takdire değer bir şekilde çabuk çalıştırdı kafasını, kimse bakmazken Miss Edgecombe'un anılarını değiştirişi - ona benim adıma teşekkür et, olur mu, Minerva?

"Şimdi, hepsi birazdan uyanacaklar, konuşacak vakit bulduğumuzu bilmezlerse çok daha iyi olur -hiç vakit geçmemiş, sadece yere devrilmişler gibi yapmalısınız, hatırlamayacaklar-"

"Nereye gideceksin, Dumbledore?" diye fısıldadı Profesör McGonagall. "Grimmauld Meydanı'na mı?"

"Yo, hayır," dedi Dumbledore haşin bir gülümsemeyle. "Gidip saklanacak değilim. Çok geçmeden Fudge beni Hogwarts'tan ettiğine pişman olacak, inan bana."

"Profesör Dumbledore..." diye başladı Harry.

Önce hangisini söyleyeceğini bilemedi: D.O.'yu başlatıp bütün bunlara yol açtığı için ne kadar üzüldüğünü mü, yoksa Dumbledore'un onun okuldan atılmasını engellemek için ayrılıyor olmasından dolayı kendini ne kadar berbat hissettiğini mi? Ama devamını getiremeden Dumbledore sözünü kesti.

"Beni dinle, Harry," dedi aceleyle. "Zihinbend'e elinden geldiğince çok çalışmalısın, beni anlıyor musun? Profesör Snape'in söylediği her şeyi yap ve özellikle geceleri uyumadan önce öğrendiklerini uygula ki, zihnini kötü rüyalara kapayabilesin -nedenini yakında anlarsın, ama bana söz vermelisin-"

Dawlish denen adam kımıldanmaya başlamıştı. Dumbledore, Harry'nin bileğine yapıştı.

"Unutma - zihnini kapa -"

Ama Dumbledore'un parmakları Harry'nin derisine temas ettiğinde, alnındaki yara izine bir acı saplandı ve bir kez daha Dumbledore'a saldırma, onu ısırma, onu incitme yolundaki o korkunç, yılansı arzuyu hissetti -

"- anlayacaksın," diye fısıldadı Dumbledore.

Fawkes odada daire çizerek onun üzerine doğru alçaldı. Dumbledore, Harry'yi bıraktı, elini kaldırdı ve ankanın uzun altın kuyruğunu yakaladı. Bir ateş parlaması oldu ve ikisi de ortadan kayboldu.

"Nerede o?" diye haykırdı Fudge, ellerinin üzerinde yerden doğrularak. "Nerede ol"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Kingsley, ayağa sıçrayarak.

"Buharlaşmış olamaz!" diye feryat etti Umbridge. "Bu okulun içinden yapılamıyor-"

"Merdivenler!" diye bağırdı Dawlish. Fırlayıp kapıyı açtı ve gözden kayboldu, hemen arkasından da Kingsley ve Umbridge gittiler. Fudge tereddüt etti, sonra yavaşça ayağa kalkıp önündeki tozu silkeledi. Uzun ve sancılı bir sessizlik oldu.

"Ee, Minerva," dedi Fudge hain hain, gömleğinin yırtık kolunu düzelterek, "korkarım ki böylece arkadaşın Dumbledore'un sonu gelmiş oluyor."

"Demek öyle düşünüyorsun," dedi Profesör McGonagall küçümser bir edayla.

Fudge onu duymamış gibiydi. Harap olmuş odaya göz gezdiriyordu. Portrelerden birkaçı ona tısladı; hatta bir iki tanesi kaba el hareketleri yaptılar.

"O ikisini yataklarına götürsen iyi olur," dedi Fudge, yeniden Profesör McGonagall'a bakıp, başıyla Harry ve Marietta'ya doğru kovar gibi bir hareket yaptı.

Profesör McGonagall bir şey demedi, Harry ve Marietta'yı kapıya doğru götürdü. Kapı arkalarından kapanırken, Harry, Phineas Nigellus'un sesini duydu.

"Biliyor musunuz, Bakanım, birçok konuda Dumbledore'la aynı fikirde değilim... ama stil sahibi olduğunu inkâr edemezsiniz..."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
SNAPE'İN EN KÖTÜ ANISI

SİHİR BAKANLIĞI'NIN EMRİYLE

Dolores Jane Umbridge (Yüksek Müfettiş), Albus Dumbledore'un yerine Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nun başına geçmiştir.

Bu duyuru, Yirmi Sekiz Numaralı Eğitim Kararnamesi'ne uygundur.

Ýmza: *Cornelius Oswald Fudge, Sihir Bakanı*

Duyurular bir akşamda okulun her yanına asılmıştı, ancak bu durum, Dumbledore'un kaçmak için iki Seherbaz'ın, Yüksek Müfettiş'in, Sihir Bakanı ve İkinci Asistanı'nın üstesinden gelişini nasıl olup da şatodaki herkesin teker teker bildiğini açıklamıyordu. Harry şatoda nereye giderse gitsin tek konu, Dumbledore'un kaçışıydı ve hikâyenin tekrar tekrar anlatımı sırasında kimi ayrıntılar çarpıtılsa da (Harry, ikinci sınıftan bir kızın diğerini, Fudge'ın kafa niyetine bir balkabağıyla şu anda St. Mungo'da yattığına yemin edişine kulak misafiri oldu), geri kalan bilgilerin ne kadar doğru olduğu şaşılacak bir şeydi. Örneğin herkes, Dumbledore'un bürosundaki sahneye öğrenciler arasında sadece Harry ile Marietta'nın tanık olduğunu ve Marietta'nın şimdi hastane kanadında yattığını biliyordu; Harry kendini, olanları birinci elden anlatma konusundaki taleplerle kuşatılmış buldu.

Bitkibilim dersinden çıkarlarken, Ernie Macmillan, Harry'nin hikâyesini dikkatle dinledikten sonra, "Dumbledore çok geçmeden geri dönecek," dedi kendinden emin bir şekilde. "Biz ikinci sınıftayken onu uzakta tutamamışlardı, bu sefer de tutamayacaklar. Şişman Keşiş bana söyledi -" bir sır verircesine sesini alçalttı; Harry, Ron ve Hermione de duyabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kaldılar
"- Umbridge dün gece, şatoda ve arazide Dumbledore'u aramalarından sonra, onun odasına geri dönmeye kalkmış. Taş heykeli geçip girememiş. Müdürün odası ona karşı kendini mühürlemiş." Ernie alaylı alaylı güldü. "Belli ki sağlam bir sinir krizi geçirmiş."

Giriş Salonu'na giden taş merdiveni çıkarlarken, Hermione, "Ah, sanırım sahiden de müdürün odasında oturacağını hayal etmiş," dedi hınçla. "Bütün diğer öğretmenlere efendilik taslayacaktı, kendini bir şey sanan aptal, iktidar manyağı ihtiyar -"

"Şimdi, o cümleyi bitirmeyi sahiden istiyor musun, Granger?"

Kapının arkasından Draco Malfoy çıkmıştı, arkasında Crabbe ile Goyle vardı. Solgun, sivri yüzü kötülükle ışıldıyordu.

"Korkarım Gryffindor ile Hufflepuff'tan birkaç puan indirmem gerekecek," dedi tembel tembel.

Ernie hemen, "Sadece öğretmenler binalardan puan indirebilir, Malfoy," dedi.

"Ya, biz de sınıf başkanıyız, unuttun mu?" dedi Ron, hırlarcasına.

"Sınıf başkanları puan indiremez, biliyorum, Vızvız Kral," diye dudak büktü Malfoy; Crabbe ve Goyle kıs kıs güldü. "Ama Teftiş Mangası'nın üyeleri-"

"Neyin, neyin?" dedi Hermione sertçe.

"Teftiş Mangası, Granger," dedi Malfoy. Cüppesindeki sınıf başkanı rozetinin altında duran minik gümüş "T" harfini işaret etti. "Sihir Bakanlığı'nı destekleyen, Profesör Umbridge'in bizzat, tek tek saptadığı seçkin bir öğrenci grubu. Neyse, Teftiş Mangası üyelerinin puan indirme hakkı var... bunun için, Granger, senden beş puan

alıyorum, çünkü yeni müdiremiz hakkında kabalık ettin. Mcmillan, senden de beş, bana karşı çıktığın için. Senden de beş, Potter, çünkü seni sevmiyorum. Weasley, gömleğinin ucu dışarı çıkmış, beş de bu yüzden. Ha sahi, unutmuştum bak, sen bir Bulanık'sın, Granger, on da bunun için düştüm."

Ron asasını çıkardı, ama Hermione asayı eliyle itip, "Yapma!" diye fısıldadı.

"Akıllıca bir hareket, Granger," diye soludu Malfoy. "Yeni müdire, yeni devir... uslu olun bakalım, Potur... Vızvız Kral..."

İçten bir kahkaha atarak, Crabbe ve Goyle'la uzaklaşıp gitti.

"Blöf yapıyor," dedi Ernie, afallamış görünüyordu. "Puan indirmesine izin vermezler... gülünç bir şey bu... sınıf başkanlığı sisteminin temelini sarsar."

Ama Harry, Ron ve Hermione, arkalarındaki duvarın girintilerine yerleştirilmiş, bina puanlarını gösteren devasa kum saatlerine dönmüşlerdi bile. O sabah Gryffindor ile Ravenclaw, eşit puanla başı çekiyorlardı. Daha onlar bakarken, taşlar yukarı doğru fırladı ve alt bölmelerdeki miktar azaldı. Aslında, değişmemiş görünen tek kum saati, Slytherin'in zümrüt dolu kum saatiydi.

"Fark ettiniz, ha?" dedi Fred'in sesi.

O ve George mermer merdivenden inmiş, kum saatlerinin önündeki Harry, Ron, Hermione ve Ernie'nin yanına gelmişlerdi.

"Malfoy az önce bizden toplam elli puan kadar sildi," dedi Harry büyük bir öfkeyle; bir yandan da Gryffindor kum saatinden birçok taşın daha yukarı sıçramasını gözlüyorlardı.

"Evet, Montague de teneffüste aynı şeyi bize karşı denemeye çalıştı," dedi George.

"Ne demek, '*çalıştı*' ?" dedi Ron hemen.

"Kelimeler bir türlü ağzından çıkamadı," dedi Fred, "çünkü onu birinci kattaki Kaybolan Dolap'a baş aşağı tıktık."

Hermione dehşete düşmüş göründü.

"Ama başınız fena halde belaya girecek!"

"Montague ortaya çıkana kadar girmez, bu da bir kaç hafta alır. Onu nereye yolladık, bilmiyorum," dedi Fred, sakin bir tavırla. "Her neyse... artık başımızı derde sokmaya aldırmadığımıza karar verdik."

"Hiç aldırmış mıydınız ki?" diye sordu Hermione.

"Elbette aldırdık," dedi George. "Okuldan hiç atılmadık, değil mi?"

"Nerde çizgiyi çekeceğimizi bildik hep," dedi Fred.

"Zaman zaman bir parmak aşmış olabiliriz," dedi George.

"Ama gerçek bir kargaşa çıkarmaktan hep kaçındık," dedi Fred.

Ron tereddütle, "Ya şimdi?" diye sordu.

"Eh, şimdi -" dedi George.

"- Dumbledore da gitmiş olduğuna göre -" dedi Fred.

"- bizce birazcık kargaşa -" dedi George.

"- tam da sevgili yeni müdiremizin hak ettiği şeydir," dedi Fred.

"Yapmayın!" diye fısıldadı Hermione. "Gerçekten yapmayın! Sizi atmak için bahane buldu diye bayılır!"

Fred, ona gülümseyerek, "Anlamıyorsun, değil mi, Hermione?" dedi. "Artık burada kalmak bizi ilgilendirmiyor. Önce Dumbledore için bir şeyler yapmaya kararlı olmasak, şu anda çıkıp giderdik. Her neyse," saatine baktı, "birinci aşama başlamak üzere. Sizin yerinizde olsam, Büyük Salon'a yemeğe giderdim. Böylece öğretmenler bununla hiçbir ilginiz olmadığını anlarlar."

"Neyle ilgimiz olmadığını?" dedi Hermione kaygıyla.

"Görürsün," dedi George. "Hadi bakalım, gidin şimdi."

Fred ile George dönüp, yemek için merdivenden inen ve gittikçe büyüyen kalabalığın içinde gözden kayboldular. Canı çok sıkkın görünen Ernie, bitmemiş Biçim Değiştirme ödevi hakkında ağzında bir şeyler geveledi ve toz oldu.

Hermione endişeli endişeli, "Biliyor musunuz, sahiden buradan gitmemiz gerek bence," dedi. "Hani, her ihtimale , karşı..."

"Peki, oldu," dedi Ron ve üçü Büyük Salon'un kapısına doğru yürüdüler; ama akarcasına hızla ilerleyen beyaz bulutlardan oluşan o günkü tavan Harry'nin gözüne henüz çarpmıştı ki, birisi omzuna vurdu, dönünce hademe Filch'le burun buruna geldi. Hemen birkaç adım geriledi, Filch söz konusu olunca en iyisi ona uzaktan bakmaktı çünkü.

"Müdire hanım seni görmek istiyor, Potter," dedi Filch, pis pis sırıtarak.

"Ben yapmadım," dedi Harry aptalca, aklında Fred ile George'un tasarladıkları şey vardı. Filch'in gıdısı sessiz bir kahkahayla sarsıldı.

"Vicdanın temiz değil, ha?" dedi hırıltılı bir sesle. "Arkamdan gel."

Harry geriye dönüp Ron ve Hermione'ye baktı, ikisi de kaygılı görünüyordu. Harry omuz silkti, Filch'in peşine düşüp, karşıdan gelen aç öğrenciler selini yararak yeniden Giriş Salonu'na girdi.

Filch'in keyfi fevkalade yerinde görünüyordu; mermer merdivenden tırmanırlarken, gıcırtı gibi bir sesle hafif hafif bir şarkı mırıldanıyordu. İlk kata geldiklerinde, "Burada işler değişiyor artık, Potter." dedi.

"Farkındayım," dedi Harry, soğuk bir tavırla.

"Evet... yıllardır Dumbledore'a size çok yumuşak davrandığını söyledim durdum." dedi Filch, pis pis kıkırdayarak. "Siz pislik küçük hayvanlar, sizi derinizi yüzene kadar kamçılayacağımı bilseniz, asla Pis Kokulu Topak atmazdınız, değil mi? Eğer sizi odamda ayak bileklerinizden asabilecek olsam, kimse koridorlara Köpekdişli Frizbi fırlatmayı düşünmezdi, ha? Ama Yirmi Dokuz Numaralı Eğitim Kararnamesi çıkınca, Potter, bunların hepsini yapabileceğim artık... ve o, Bakan'dan Peeves kovulsun diye bir emir imzalamasını istedi... yaa, burada her şey çok farklı olacak artık, o başta oldukça..."

Umbridge Filch'i kendi yanına çekmek için hayli çaba harcamış, diye düşündü Harry, işin en kötü tarafı da, Filch'in büyük ihtimalle önemli

bir silah olacağıydı; okulun gizli geçitleri ve saklanma yerleri hakkında, Weasley ikizleri hariç, herkesten fazla şey bilirdi.

Pis pis sırıtan Filch, "Eh, geldik işte," dedi, üç kere tıklattıktan sonra Profesör Umbridge'in kapısını itip açarken. "Potter denen çocuk sizi görmeye geldi, Ha'mfendi."

Harry'nin, cezaya kaldığı birçok akşamdan aşina olduğu oda eskisinin aynıydı, sadece Umbridge'in masasının ön tarafına, üzerinde altın harflerle “MÜDİRE” yazan büyük tahta bir blok konmuştu. Kendi Ateşoku ile Fred ve George'un Silsüpürleri'nin masanın arkasındaki duvarda sağlam demir bir çiviye zincirlenip kilitlenmiş olduğunu gördüğünde, Harry'nin içi acıdı.

Umbridge masanın arkasına oturmuş, pembe parşömenlerinden birine harıl harıl bir şeyler yazıyordu, ama onlar içeri girince başını kaldırıp ağzı kulaklarında tebessüm etti.

"Teşekkür ederim, Argus" dedi tatlılıkla.

"Bir şey değil, Ha'mfendi, bir şey değil," dedi Filch. Romatizması elverdiğince bükülerek selam verdi, sonra da geri geri dışarı çıktı.

"Oturun," dedi Umbridge ters ters, bir sandalyeyi işaret etti. Harry oturdu. Umbridge birkaç dakika daha bir şeyler çiziktirmeyi sürdürdü. Harry, onun başının üstündeki tabaklarda hoplayıp zıplayan iğrenç kedi yavrularına bakarak, Profesör'ün ona yine ne gibi bir dehşet hazırladığını merak etti.

"Evet, şimdi," dedi Umbridge sonunda. Tüy kalemini masaya koydu, pek leziz bir sineği yutmaya hazırlanan bir kurbağaya benziyordu. "Ne içmek isterdiniz?"

"Ne?" dedi Harry, yanlış işittiğinden emindi.

"İçmek, dedim, Mr. Potter," dedi Umbridge, daha da kocaman bir gülümsemeyle. "Çay mı? Kahve mi? Balkabağı suyu mu?"

Tek tek her birinin adını söylerken kısa asasını hafifçe sallıyor, o içecekten bir fincan ya da bardak, masasında beliriyordu.

"Hiçbir şey, teşekkürler," dedi Harry.

"Benimle bir şey içmenizi istiyorum," dedi Umbridge. Sesi tehlikeli bir şekilde tatlılaşmıştı. "Birini seçin."

"Peki... çay öyleyse," dedi Harry, omuz silkerek.

Profesör Umbridge ayağa kalktı ve sırtı ona dönük olarak, çaya süt katma işini adeta bir gösteriye dönüştürdü. Sonra elinde çayla masanın çevresinde hızla döndü, uğursuz bir tatlılıkla gülümsüyordu.

"İşte," dedi, çayı ona vererek. "Soğutmadan için, olur mu? Ee, bakalım, Mr. Potter... diyorum ki, dün akşamın üzücü olaylarının ardından biraz sohbet etmemiz gerek."

Harry bir şey söylemedi. Umbridge koltuğunda arkaya yaslanıp bekledi. Hayli bir süre sessiz geçtikten sonra, "İçmiyorsunuz ama!" dedi neşeyle.

Harry fincanı dudaklarına götürdü, sonra aynı hızla indirdi. Umbridge'in arkasındaki o korkunç boyama kedilerden birinin, tıpkı Deli-Göz Moody'nin sihirli gözü gibi kocaman yuvarlak mavi gözleri vardı; kimliği malum bir düşmanın ikram ettiği herhangi bir şeyi içtiğini duysa Deli-Göz'ün neler diyeceği geldi o anda Harry'nin aklına.

"Ne oldu?" dedi Umbridge, hâlâ Harry'yi gözlüyordu. "Şeker mi istiyorsunuz?"

"Hayır," dedi Harry.

Fincanı yeniden dudaklarına götürdü ve bir yudum alıyormuş gibi yaptı, ama ağzını sımsıkı kapalı tuttu. Umbridge'in gülümsemesi büsbütün genişledi.

"İyi," diye fısıldadı. "Çok iyi. Peki öyleyse..." Biraz öne eğildi. "Albus Dumbledore nerede?"

Harry hemen, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"İçin hadi, için," dedi Umbridge, hâlâ gülümseyerek. "Şimdi, Mr. Potter, çocukça oyunlar oynamayalım. Onun nereye gittiğini bildiğinizi biliyorum. Siz ve Dumbledore ta başından beri bu işin içinde birliktesiniz. Kendi durumunuzu düşünün, Mr. Potter..."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

Harry yeniden içiyormuş gibi yaptı.

"Peki," dedi Umbridge, hiç hoşnut olmamışa benziyordu. "Bu durumda, lütfen bana Sirius Black'in nerede olduğunu söyleyin."

Harry'nin midesi tersine döndü, çay fincanını tutan eli öyle bir titredi ki, fincan da tabağının içinde tıkırdadı. Dudaklarını sımsıkı kapalı tutarak fincanı ağzına götürünce, sıcak sıvının bir kısmı cüppesine aktı.

"Bilmiyorum," dedi, biraz fazla aceleyle.

"Mr. Potter," dedi Umbridge, "hatırlarsanız, ekim ayında Gryffindor şöminesinde suçlu Black'i neredeyse yakalayacak olan bendim. Sizinle buluştuğunu pek iyi biliyorum ve eğer elimde kanıt olsaydı, bugün ikiniz de serbest olmazdınız, bunu bir vaat olarak kabul edin. Tekrarlıyorum, Mr. Potter... Sirius Black nerede?"

"Bilmem," dedi Harry yüksek sesle. "En ufak bir fikrim yok."

Birbirlerine o kadar uzun süreyle baktılar ki, Harry gözlerinin sulandığını hissetti. Sonunda Umbridge ayağa kalktı.

"Pekâlâ, Potter, bu seferliğine sözünü doğru kabul ediyorum, ama unutma: Benim arkamda Bakanlık'ın gücü var. Bu okulun bütün iletişim kanalları kontrol altında. Bir Uçuç Şebekesi Düzenleyicisi, Hogwarts'taki bütün şöminelerin başında nöbet tutuyor - benimki hariç tabii. Teftiş Mangam, şatoya gelen ve şatodan giden her tür baykuş postasını açıp okuyor. Ve Mr. Filch şatonun bütün gizli geçitlerini gözlüyor. Bir parçacık kanıt bulursam..."

BUUM!

Oda, döşemesine kadar sarsıldı. Umbridge yana savruldu, destek almak için masayı tuttu, çok şaşırmış görünüyordu.

"O da -?"

Kapıya bakıyordu. Harry bu fırsattan faydalanarak, hemen hemen dolu olan çay fincanını en yakındaki kuru çiçek vazosuna boşalttı.

Birkaç kat aşağıda insanların koşuşmalarını ve haykırışlarını duyuyordu.

Umbridge, asasını kaldırıp hızla odadan çıkarken, "Sen yemeğe dön, Potter!" diye bağırdı. Harry ona birkaç saniye avans verdi, sonra bütün bu gümbürtünün kaynağını görmek için hızla dışarı çıktı.

Bulması zor olmadı. Alt katta bir hengâme kopmuştu. Birisi (kim olduğu konusunda Harry'nin çok iyi bir tahmini vardı) koskoca bir sandık dolusu büyülü havai fişeği harekete geçirmiş görünüyordu.

Tamamen yeşil ve altın rengi kıvılcımlardan oluşan ejderhalar, alevler içinde patlayıp gürültüyle gümbürdeyerek koridorlarda bir aşağı bir yukarı uçuyordu; çapı iki metreye varan çarkıfelekler, uçandaireler gibi havada ölümcül bir şekilde vınlıyordu; parlak gümüş yıldızlardan oluşan uzun kuyruklara sahip roketler duvarlardan sekiyordu; maytaplar havada kendiliğinden küfürler yazıyordu; çatapatlar Harry'nin baktığı her yerde mayın gibi patlıyordu; ve bu havai fişekçilik harikaları, yanıp biteceklerine, hafifleyip gözden kaybolacaklarına ya da fışırdayarak söneceklerine, an be an daha da fazla enerji ve hız kazanıyordu.

Filch ve Umbridge, belli ki dehşetten oldukları yere mıhlanmış halde, merdivenin ortasında duruyorlardı. Büyük çarkıfeleklerden biri, manevra yapmak için daha fazla yere ihtiyaç duyduğuna karar vermiş olmalı ki, Harry'nin gözlerinin önünde meşum bir "inini" sesiyle dönüp Umbridge ve Filch'e doğru hamle etti. İkisi de korkuyla çığlık atıp hızla eğildiler ve çark dosdoğru arkalarındaki pencereden süzülüp araziye çıktı. Bu arada, ejderhaların birkaç tanesi ve tekinsiz dumanlar çıkartan kocaman mor bir yarasa da, koridorun sonundaki açık kapıdan faydalanıp ikinci kata doğru kaçtı.

"Çabuk, Filch, çabuk!" diye haykırdı Umbridge, "bir şey yapmazsak bütün okula yayılacaklar - Sersemlet."

Asasının ucundan kırmızı bir ışık fışkırıp roketlerden birine isabet etti. Roket havada donup kalacağına öyle bir şiddetle patladı ki, bir çayırın ortasındaki çocuksu görünüşlü cadı tablosunun tam ortasına delik açtı; ucu ucuna kaçan cadı, birkaç saniye sonra komşu

tabloda belirdi, orada iskambil oynayan iki büyücü telaşla ayağa kalkıp ona yer açtılar.

"Onları Sersemletme, Filch!" diye haykırdı Umbridge öfkeyle, sanki büyülü söz Filch'in ağzından çıkmış gibi.

"Haklısınız, müdire hanım!" dedi Filch hırıltılı sesiyle, zaten bir Kofti olduğu için, havai fişekleri Sersemletmesi onları yutması kadar imkânsızdı. Yakındaki bir dolaba koştu, bir süpürge aldı ve havai fişeklere vurmaya koyuldu; birkaç saniye içinde süpürgenin başı alev almıştı.

Harry yeterince izlemişti; gülerek başını iyice eğdi ve koridorun biraz ilerisinde, bir goblenin arkasında saklı olduğunu bildiği kapıya koştu. İçeri girdiğinde, Fred ve George kapının hemen arkasına saklanmış, Umbridge ile Filch'in feryatlarını dinleyip, bastırılmış kahkahalarla sarsılıyorlardı.

Harry sırıtarak, "Etkileyici," dedi alçak sesle, "çok etkileyici... siz Dr. Filibuster'ı iflas ettirirsiniz, orası kesin..."

"Sağol," diye fısıldadı George, gülmekten akan yaşları yüzünden silerek. "Of, umarım şimdi de onları kaybetmeye çalışır... her deneyişinde on katı çoğalıyorlar."

O öğleden sonra boyunca havai fişekler yanmaya ve okulun her yanına yayılmaya devam etti. Özellikle çatapatlar hayli karışıklığa yol açtığı halde, diğer öğretmenler onlara pek aldırmıyormuş gibiydi.

"Aman, aman," dedi Profesör McGonagall alaycı bir tavırla, ejderhalardan biri gümbürtüyle patlayıp alev kusarak sınıfında süzülürken. "Miss Brown, bir zahmet müdire hanıma koşup ona sınıfımızda kaçak bir havai fişek olduğunu haber verir misiniz?"

Bunun sonucunda Profesör Umbridge, müdireliğinin ilk öğleden sonrasını, o olmaksızın sınıflarını havai fişeklerden kurtaramıyor gibi davranan öğretmenlerin çağrılarına cevap vermek için okulun o yanından bu yanına koşturarak geçirdi. Son zil çalıp da çantalarıyla Gryffindor Kulesi'ne giderlerken, Harry büyük bir memnuniyetle, saçı başı dağınık ve isten kararmış bir Umbridge'in terli bir yüzle sendeleyerek Profesör Flitwick'in sınıfından çıktığını gördü.

"Çok teşekkür ederim, Profesör!" diyordu Profesör Flitwick, o cikleyen küçük sesiyle. "O maytaplardan ben de kurtulabilirdim tabii, ama yetkili olup olmadığımdan emin değildim."

Ağzı kulaklarında sırıtarak sınıfının kapısını Umbridge'in hırlayan yüzüne kapattı.

Fred ve George o gece Gryffindor Ortak Salonu'nun kahramanlarıydı. Hatta Hermione bile heyecanlı kalabalığı ite kaka yanlarına gelip onları tebrik etti.

"Harika havai fişeklerdi," dedi hayranlıkla.

"Teşekkürler," dedi George, hem şaşkın hem memnun görünüyordu. "Weasley Şimşek Vızpatlar'ı. Tek sorun şu ki, bütün stoğumuzu tükettik; şimdi yeniden sıfırdan başlamamız gerek."

"Ama değdi doğrusu," dedi Fred, bir yandan da, yaygara koparan Gryffindor'lardan sipariş alıyordu. "Eğer başvuru listesine adını yazdırmak istersen, Hermione, Acemi Alevi kutusu beş Galleon, Şatafatlı Parlama da yirmi Galleon..."

Hermione, Harry ile Ron'un yanına döndü; ikisi masada oturmuş, okul çantalarına, sanki ödevleri içinden fırlayıp kendi kendilerini yapmaya başlayacakmış gibi ümitle bakıyorlardı.

Gümüş kuyruklu bir Weasley roketi pencerenin önünden ok gibi geçerken, "Hey, niye bir akşam izin yapmıyoruz?” dedi Hermione neşeyle. "Ne de olsa, Paskalya tatili cumaya başlıyor, o zaman bol bol vaktimiz olur."

"İyi misin sen?" diye sordu Ron, kulaklarına inanamazmış gibi ona bakarak.

"Bak şimdi söyledin de," dedi Hermione mutlulukla, "biliyor musun... kendimi biraz... asi hissediyorum."

Bir saat sonra Ron'la birlikte yatmaya giderlerken Harry kaçak havai fişeklerin uzaklardan gelen patlamalarını hâlâ duyabiliyordu; soyunurken de bir maytap kulenin yanından uçarak geçti, hâlâ kararlı bir şekilde havaya "KAKA" yazıyordu.

Harry esneyerek yatağına girdi. Gözlüğünü çıkarınca, arada bir pencerenin önünden geçen havai fişekler bulanıklaştı; şimdi ışıl ışıl bulutlara benziyorlar, siyah gökyüzünün önünde güzel ve esrarlı görünüyorlardı. Harry yanına döndü; Umbridge'in Dumbledore'un görevindeki ilk gününde neler hissettiğini ve ertesi sabah Fudge'ın, okulun günü ağır bir kargaşa içinde geçirdiğini duyunca nasıl tepki göstereceğini merak etti. Kendi kendine gülümseyen Harry, gözlerini kapadı...

Arazideki kaçak havai fişeklerin vınlamaları ve gümlemeleri gittikçe uzaklaşıyor gibiydi... ya da belki kendisi onlardan hızla uzaklaşıyordu...

Tam Esrar Dairesi'ne giden koridora düşmüştü. Düz siyah kapıya doğru hızlanıyordu... ne olur açılsın... ne olur açılsın...

Açıldı. Kapılarla çevrili, daire biçimindeki odaya gelmişti... odayı geçti, elini diğerinin eşi bir kapıya koydu, bu kapı da içeri doğru açıldı...

Şimdi, tuhaf bir mekanik tik tak sesiyle dolu, uzun, dikdörtgen biçimli bir odadaydı. Duvarlarda dans eden ışık benekleri vardı, ama o durup bakınmadı... yoluna devam etmesi gerekiyordu...

En uçta bir kapı vardı... dokununca o da açıldı...

Ve şimdi bir kilise kadar yüksek ve geniş, loş aydınlatmalı bir odadaydı, içinde sıra sıra yüksek raflardan başka bir şey yoktu, her biri küçük, tozlu, cam elyafından kürelerle doluydu... Harry'nin kalbi heyecanla küt küt atıyordu... nereye gideceğini biliyordu... ileri doğru koştu, ama adımları muazzam, bomboş odada hiç ses yapmadı...

Bu odada çok ama çok istediği bir şey vardı...

Onun istediği bir şey... ya da başka birinin istediği bir şey...

Yara izi acıyordu...

GÜM!

Harry anında uyandı; kafası karışıktı, kızgındı. Karanlık yatakhane kahkahalarla doluydu.

"Süper!" dedi Seamus, pencerenin önünde siluet halinde dikiliyordu. "Sanırım o çarkıfeleklerden biri bir rokete çarptı, eşleşmiş gibi bir şey oldular, gelip baksanıza!"

Harry, Ron ve Dean'ın daha iyi görmek için yataklarından fırladıklarını duydu. Yara izindeki acı dinip her yanını hayal kırıklığı kaplarken, orada öylece hareketsiz ve sessiz yattı. Sanki harika bir armağan son anda elinden çekilip alınmış gibiydi... bu sefer o kadar yaklaşmıştı ki.

Şimdi Gryffindor Kulesi'nin pencerelerinin yanından, pırıl pırıl parlayan pembe ve gümüşi kanatlı domuzcuklar süzülüyordu. Harry yerinde yatıp, aşağıdaki yatakhanelerde bulunan Gryffindor'ların takdir belirten haykırışlarını dinledi. Ertesi akşam Zihinbend dersi olduğunu hatırlayınca, midesi kasıldı.

*****

Harry ertesi günün tümünü, Snape onun son rüyasında Esrar Dairesi'nin ne kadar içerilerine girdiğini anlarsa ne der korkusu içinde geçirdi. Son derslerinden bu yana Zihinbend'e bir kez bile çalışmadığını fark ettiğinde içinde bir suçluluk dalgası kabardı: Dumbledore ayrıldığından beri pek çok şey olmuştu; denemiş olsa bile zihnini boşaltamayacağından emindi. Ancak Snape'in bu mazereti kabul edeceğinden de kuşkuluydu.

O gün derslerde birazcık son dakika idmanı yapma girişiminde bulundu ama nafile. Ne zaman sessizleşip kendini düşüncelerden ve duygulardan arındırmaya çalışsa, Hermione ne olduğunu sorup duruyordu. Zaten öğretmenlerin dersleri tekrar amacıyla sınıfı soru bombardımanına tuttuğu bir an da, beynini boşaltmak için en uygun an sayılmazdı.

Kendini en kötüsüne hazırlayarak, akşam yemeğinden sonra Snape'in odasına gitmek üzere yola koyuldu. Ancak, Giriş Salonu'nun daha yarısına varmıştı ki, Cho koşarak yanına geldi.

"Buraya," dedi Harry, Snape'le buluşmasını ertelemek için bir neden çıktı diye sevinerek. Eliyle işaret edip onu Giriş Salonu'nun devasa kum saatleri duran köşesine çağırdı. Gryffindor'un kum saati neredeyse tamamen boştu artık. "İyi misin? Umbridge sana D.O. hakkında bir şeyler sormadı, değil mi?"

"Ah, hayır," dedi Cho telaşla. "Hayır, sadece şey... yani, demek istedim ki... Harry, Marietta'nın söyleyeceği aklımdan bile..."

"Yaa, işte," dedi Harry sıkıntıyla. Cho'nün arkadaşlarını biraz daha özenle seçebileceğini düşünüyordu; son duyduğunda Marietta'nın hâlâ hastane kanadında olması ve Madam Pomfrey'nin onun sivilcelerini biraz olsun bile iyileştirememesi küçük bir teselliydi.

"Aslında çok hoş bir insandır," dedi Cho. "Sadece bir hata yaptı -"

Harry ona kulaklarına inanamayarak baktı.

"Hata yapan hoş bir insan mı? Hepimizi sattı, sen dahil!"

"Eh... hepimiz kurtulduk ama, değil mi?" dedi Cho yalvarırcasına. "Biliyorsun, annesi Bakanlık'ta çalışıyor, onun için gerçekten zor -"

"Ron'un babası da Bakanlık'ta çalışıyor!" dedi Harry büyük bir öfkeyle. "Ve, belki fark etmedin ama, onun yüzünde boydan boya gammaz yazmıyor -"

Cho sert sert, "Hermione Granger'ınki de gerçekten korkunç bir numara," dedi. "O listeye uğursuzluk büyüsü yaptığını bize söylemeliydi -"

"Bence çok parlak bir fikir," dedi Harry soğuk bir ifadeyle. Cho kıpkırmızı kesildi, gözleri doldu.

"Doğru ya, unutmuşum -tabii, eğer sevgili Hermione'nin fikriyse-"

"Yeniden ağlamaya başlama," dedi Harry uyarırcasına.

"Ağlamayacaktım zaten!" diye bağırdı Cho.

"Yaa... tamam öyleyse... iyi," dedi Harry. "Şu anda başımda yeterince dert var zaten."

"Git de onlarla uğraş o zaman!" dedi Cho hiddetle, arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

Burnundan soluyan Harry, merdiveni inip Snape'in zindanına gitti. Oraya kızgın ve küskün halde gelirse Snape'in onun zihnine girmesinin çok daha kolay olacağını tecrübeyle biliyordu ama, zindan kapısına gelmeden önce, Cho'ya Marietta konusunda söylenebilecek bir iki laf dışında bir şey düşünmeyi başaramadı.

"Geç kaldın, Potter" dedi Snape soğuk soğuk, Harry kapıyı arkasından kapatırken.

Snape arkasını ona dönmüş, her zamanki gibi düşüncelerinden bazılarını çıkarıyor ve özenle Dumbledore'un Düşünseli'ne koyuyordu. Son gümüşi teli de taş çanağa bıraktıktan sonra Harry'ye döndü.

"Ee," dedi, "çalıştın mı?"

"Evet," diye yalan söyledi Harry, dikkatle Snape'in masasının bacaklarından birine bakarak.

"Eh, birazdan görürüz, değil mi?" dedi Snape yumuşak bir sesle. "Asanı çıkar, Potter."

Harry her zamanki yerine geçti, masayı aralarına alıp Snape'le karşı karşıya geldi. Kalbi, Cho'ya duyduğu öfkeyle ve Snape'in onun zihninden ne çok şey çıkartmak üzere olabileceği endişesiyle çarpıyordu.

"O zaman, üçe kadar sayınca," dedi Snape tembel tembel. "Bir - iki -"

Snape'in odasının kapısı pat diye açıldı, Draco Malfoy aceleyle içeri girdi.

"Profesör Snape, efendim -ah- özür dilerim -"

Malfoy, Snape'e ve Harry'ye aval aval bakıyordu.

"Mesele yok, Draco," dedi Snape, asasını indirerek. "Potter ek İksir dersi almaya geldi."

Harry, Umbridge kalkıp da Hagrid'i teftiş etmeye geldiğinden beri Malfoy'u bu kadar keyifli görmemişti.

Harry'ye bakıp pis pis gülerek, "Bilmiyordum," dedi, Harry yüzünün alev alev yandığını hissediyordu. Gerçeği Malfoy'a haykırmak - hatta, daha da iyisi, ona şöyle sıkı bir lanet yapmak- için ne çok şey verirdi.

"Ee, Draco, ne oldu?" diye sordu Snape.

"Profesör Umbridge, efendim - yardımınıza ihtiyacı var," dedi Malfoy. "Montague'yü buldular, efendim, dördüncü katta bir tuvalete tıkılmış."

"Oraya nasıl girmiş?" diye sordu Snape.

"Bilmiyorum, efendim, kafası biraz karışık."

"Pekâlâ, pekâlâ. Potter" dedi Snape, "bu derse yarın akşam devam ederiz."

Döndü ve hızla odadan çıktı. Malfoy, Snape'i izlemeden önce onun arkasından Harry'ye ağzını sessizce oynatarak, "Ek İksir?" dedi.

Harry hırstan köpürerek asasını cüppesinin içine koydu ve odadan ayrılmaya hazırlandı. Hiç değilse şimdi önünde çalışmak için yirmi dört saati vardı; son anda paçayı kurtardığı için şükran duyması gerektiğini biliyordu; karşılığında Malfoy'un bütün okula onun ek İksir dersine ihtiyaç duyduğunu söyleyecek olması ise, işin zor yanıydı.

Odanın kapısına geldiğinde, onu gördü: kapı çerçevesinde dans eden titrek bir ışık parçası. Durdu ve ışığa bakakaldı, ona bir şey anımsatmıştı... sonra hatırladı: Dün gece rüyasında gördüğü ışıklara benziyordu biraz, Esrar Dairesi'ndeki yolculuğu sırasında içinden geçtiği ikinci odadaki ışıklara.

Geri döndü. Işık, Snape'in masasında duran Düşünseli'nden geliyordu. İçindeki gümüşi-beyaz maddeler kabarıp alçalıyor, girdap gibi dönüyordu. Snape'in düşünceleri... Harry kazayla savunmasını kıracak olursa, Snape'in onun görmesini istemediği şeyler...

Harry, gittikçe artan bir merakla Düşünseli'ne baktı... Snape'in Harry'den gizlemeye o kadar hevesli olduğu şey neydi acaba?

Gümüşi ışıklar duvarda titreşti... Harry masaya doğru iki adım attı, kafasını çatlatırcasına düşünüyordu. Yoksa Esrar Dairesi'ne ilişkin, Snape'in ondan saklamaya kararlı olduğu bir bilgi miydi bu?

Omzunun üstünden geriye baktı; şimdi kalbi büyük bir şiddetle, hızla atıyordu. Snape'in Montague'yü tuvaletten kurtarması ne kadar alırdı acaba? Sonra dosdoğru odasına mı gelirdi, yoksa Montague'yü hastane kanadına mı götürürdü? Mutlaka ikincisi... Montague, Slytherin Quidditch Takımı'nın Kaptanı'ydı, Snape o düzelsin diye elinden geleni yapardı.

Harry, Düşünseli'yle arasında kalan bir iki metreyi de aştı, onun yanında durdu, derinliklerine baktı. Tereddüt etti, etrafı dinledi, sonra yeniden asasını çıkardı. Oda ve gerisindeki koridor tamamen sessizdi. Düşünseli'nin içindekileri asasının ucuyla hafifçe dürttü.

Gümüşi madde büyük bir hızla dönmeye başladı. Harry öne doğru eğildi ve Düşünseli'nin şimdi şeffaf bir hal aldığını gördü. Bir kez daha, tavanındaki daire şeklinde bir pencereden bakar gibi, bir odanın içine bakıyordu... aslında, yanılmıyorsa eğer, Büyük Salon'a bakıyordu.

Nefesi, Snape'in düşüncelerinin yüzeyini buğulandırıyordu. .. beyni bir belirsizlik boşluğundaydı sanki... içi gidiyordu, ama bunu yapmak delilik olurdu... tir tir titriyordu... Snape her an geri dönebilirdi... ama Harry, Cho'nun öfkesini, Malfoy'un alayla gülen yüzünü hatırına getirdi ve pervasız bir cürete kapıldı.

Derin bir nefes alıp yüzünü Snape'in düşüncelerinin içine daldırdı. Birden odanın döşemesi ayaklarının altından çekildi ve Harry, kafası önde, Düşünseli'nin içine daldı...

Soğuk bir karanlığın içinde düşüyor, düşerken de topaç gibi dönüyordu ve nihayet - Büyük Salon'un ortasında duruyordu, ama dört bina masası gitmişti. Onların yerini yüz tane kadar daha küçük masa almıştı, hepsi aynı yöne bakıyordu; hepsinde bir öğrenci oturmuş, başı eğik, bir parşömen rulosuna yazı yazıyordu. Duyulan

tek ses, tüy kalemlerin cızırtısı ve arada birisi parşömenini düzeltince çıkan hışırtıydı. Sınav vaktiydi besbelli.

Yüksek pencerelerden, öne eğilmiş başlara güneş ışığı akıyor, başlar parlak ışıkta kestane rengi, bakır rengi ve altın rengi ışıldıyordu. Harry dikkatle etrafına baktı. Snape burada bir yerlerde olmalıydı... bu onun anısıydı...

Ve oradaydı işte, Harry'nin tam arkasındaki bir masada. Harry gözlerini dikip baktı. Yeniyetme-Snape sicim gibiydi, solgundu, karanlıkta bırakılmış bir bitkiye benziyordu. Saçı düz ve cansızdı, yağlıydı, masaya düşüyordu, kanca burnu yazdığı parşömenin bir santim ötesinde duruyordu. Harry, Snape'in arkasına geçip sınav kâğıdının başlığına baktı:

KARANLIK SANATLARA KARŞI SAVUNMA - SIRADAN BÜYÜCÜLÜK DÜZEYİ.

Demek Snape on beş ya da on altı yaşındaydı, Harry'nin yaşına yakındı. Eli parşömenin üzerinde uçarcasına geziniyordu; en yakınında oturan öğrenciden hiç değilse otuz santim daha fazla yazmıştı, üstelik de yazısı minicik ve kargacık burgacık olduğu halde.

"Beş dakikanız kaldı!"

Bu ses, Harry'nin sıçramasına yol açtı. Dönünce, az ötede Profesör Flitwick'in başının tepesinin masalar arasında dolaştığını gördü. Profesör Flitwick, dağınık siyah saçlı bir çocuğun yanından geçiyordu... çok dağınık siyah saçlı...

Harry öylesine çabuk hareket etti ki, cisimli olsaydı eğer, masalara çarpıp uçurması işten değildi. Ama şimdi rüyada gibi, yana doğru iki masa grubundan, sonra da önündeki bir üçüncüsünden kayarcasına geçti. Siyah saçlı çocuğun başının arkası giderek yaklaştı... doğruluyordu, tüy kalemini bırakıyor, yazdıklarını yeniden okumak için parşömen rulosunu kendine doğru çekiyordu...

Harry masanın önünde durdu ve on beş yaşındaki babasına baktı.

İçinde bir heyecan dalgası patladı: Kendisine bakıyordu sanki, ama belirgin farklılıklar vardı. James'in gözleri ela renkteydi, burnu Harry'ninkinden biraz daha uzundu ve alnında yara izi yoktu; ama ikisi de aynı zayıf yüze, aynı ağza, aynı kaşlara sahiptiler; James'in saçının arkası tıpkı Harry'ninki gibi havaya kalkmıştı, elleri rahatlıkla Harry'nin elleri olabilirdi ve Harry, James ayağa kalksa aralarında ancak bir iki santim boy farkı olacağını görebiliyordu.

James ağzını ardına kadar açarak esnedi, saçını karıştırıp daha da dağınık hale getirdi. Sonra Profesör Flitwick'e bir bakış atarak döndü ve dört sıra arkasında oturan bir çocuğa sırıttı.

Harry yeni bir heyecan dalgasıyla, Sirius'un James'e bakıp başparmağını havaya kaldırdığını gördü. Sirius rahat rahat yayılıp oturmuş, arkaya kaykılmıştı, sandalyesi iki bacak üstünde duruyordu. Çok yakışıklıydı; siyah saçları gözlerinin içine, James'in ya da Harry'nin asla yakalayamayacakları kayıtsız bir zarafetle düşüyordu. Arkasında oturan bir kız umutla onu süzüyordu, ama Sirius farkına varmamış gibiydi. Bu kızın iki sandalye ötesinde ise -Harry'nin karnı yine zevkle burkuldu- Remus Lupin oturuyordu. Hayli solgun ve süzgün görünüyordu (dolunay yaklaşıyor muydu yoksa?) ve kendini sınava vermişti; cevaplarını yeniden okudu, tüy kaleminin ucuyla çenesini kaşırken hafifçe kaşlarını çattı.

Demek ki Kılkuyruk'un da buralarda bir yerde olması gerekiyordu... ve gerçekten de Harry birkaç saniye içinde onu buldu: ufak tefek, fare rengi saçlı, sivri burunlu bir oğlan. Kılkuyruk endişeli görünüyordu; tırnaklarını yiyor, kâğıdına bakıyor, ayağını yere sürtüyordu. Arada bir umutla yanındakinin kâğıdına bakıyordu. Harry bir an Kılkuyruk'a, sonra tekrar James'e baktı. James küçük bir parşömen parçasına bir şeyler çiziktiriyordu. Bir Snitch resmi yapmış, "L.E." harflerini yazıyordu. Ne anlama geliyorlardı acaba?

"Tüy kalemlerinizi bırakın lütfen!" diye cikledi Profesör Flitwick. "Stebbins, sen de bırak! Lütfen ben parşömenlerinizi toplarken yerinizde kalın! Accio!"

Yüzden fazla parşömen rulosu havaya fırladı ve Profesör Flitwick'in iki yana açılmış kollarına ulaşıp onu sırtüstü yere devirdi. Birkaç kişi

güldü. Ön sıralardaki çocukların ikisi kalktı, Profesör Flitwick'i dirseklerinin altından tutup yeniden ayağa kaldırdılar.

"Teşekkürler... teşekkürler" diye soludu Profesör Flitwick. "Pekâlâ, millet, gidebilirsiniz!"

Harry başını eğip babasına baktı, süsleyip püslediği "L.E." harflerini telaşla karalayarak zıplayıp ayağa kalkmıştı. Tüy kalemiyle soru kâğıdını çantasına koydu, çantayı omzuna attı, Sirius'un yanına gelmesini beklemeye koyuldu.

Harry etrafa baktı ve biraz ileride, masaların arasından Giriş Salonu'na açılan kapıya doğru ilerleyen Snape'i gördü, hâlâ kendi soru kâğıdına dalmış gibiydi. Yuvarlak omuzlu ama bir deri bir kemikti, bir örümceği hatırlatır şekilde sarsıla sarsıla yürüyordu ve yağlı saçları yüzünün etrafında hoplayıp zıplıyordu.

Snape ile James, Sirius ve Lupin'in arasına, gevezelik eden bir kız grubu girdi ve Harry, onların arasına kayarak, hem Snape'i göz önünde tutmayı, hem de James'le arkadaşlarının seslerini duymayı başardı.

"Onuncu soruyu sevdin mi, Aylak?" diye sordu Sirius, Giriş Salonu'na geçerlerken.

"Bayıldım," dedi Lupin canlı bir şekilde. "Bir kurtadamı belirleyen beş özelliği yazın. Mükemmel bir soru."

James, sesine kaygılıymış gibi bir eda vererek, "Acaba bütün özellikleri yazabildin mi, ne dersin?" dedi.

"Sanırım yazdım," dedi Lupin ciddi ciddi. Şimdi, güneşli araziye çıkma hevesiyle ön kapıya üşüşmüş olan kalabalığa katılmışlardı. "Bir: Benim sandalyemde oturuyor. İki: Benim giysilerimi giyiyor. Üç: Adı Remus Lupin."

Aralarında bir tek Kılkuyruk gülmedi.

"Ben burun biçimini, gözbebeklerini ve püsküllü kuyruğunu yazdım," dedi endişeyle, "ama başka ne var, aklıma gelmedi -"

"Amma kalın kafalısın ha, Kılkuyruk!" dedi James sabırsızlıkla. "Ayda bir, bir kurtadamla dolaşıyorsun -"

"Alçak sesle konuş," diye rica etti Lupin.

Harry endişeyle yeniden arkasına baktı. Snape yakındaydı, yine sınav sorularına gömülmüştü - ama bu, Snape'in anısıydı ve eğer araziye çıkınca başka bir yere doğru giderse, Harry kendisinin de James'i daha fazla izleyemeyeceğinden emindi. Neyse ki James ve üç arkadaşı çimenlikten göle doğru yürürken, Snape de onların peşinden giderek Harry'nin içini rahatlattı; hâlâ soru kâğıdını gözden geçiriyordu, belli ki nereye gittiği konusunda kesin bir fikri yoktu. Harry, onun biraz önünde kalarak James'le diğerlerini yakından gözleyebiliyordu.

Sirius'un, "Bence o sınav çocuk oyuncağıydı," dediğini duydu. "En azından '*Olağanüstü*' almazsam şaşarım doğrusu."

"Ben de," dedi James. Elini cebine soktu ve debelenip duran bir Altın Snitch çıkardı.

"Nerden buldun onu?"

"Aşırdım," dedi James kayıtsızca. Snitch'le oynamaya başladı, önce otuz santim kadar uzağa gitmesine izin veriyor, sonra yeniden yakalıyordu; refleksleri mükemmeldi. Kılkuyruk onu hayret ve hayranlıkla izliyordu.

Gölün kıyısında, Harry, Ron ve Hermione'nin bir keresinde ödev yaparak bir pazar gününü geçirdikleri kayın ağacının gölgesinde durdular ve kendilerini çimenlere attılar. Harry yine omzunun üstünden baktı ve sevinç içinde, Snape'in de bir çalılık öbeğinin sık gölgesinde çimenlere kurulduğunu gördü. Yine S.B.D. kâğıdına gömülmüştü, böylece Harry'nin de kayın ağacıyla çalılıklar arasında oturup ağacın altındaki dörtlüyü izlemesi mümkün oldu. Gölün düzgün yüzeyine vuran güneş ışığı göz kamaştırıcıydı, az önce Büyük Salon'dan çıkmış olan gülen kızlar grubu gölün kıyısında oturuyordu, ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarmış, ayaklarını suda serinletiyorlardı.

Lupin bir kitap çıkarmış okuyordu. Sirius çayırda kümeler halinde başıboş dolaşan öğrencilere bakıyordu, hayli mağrur ve sıkkın görünüyordu, ama pek yakışıklı bir şekilde. James hâlâ Snitch'le oynuyordu, her seferinde onu daha da uzağa fırlatıyordu; Snitch

kaçacak gibi oluyor, ama James her seferinde onu son anda yakalıyordu. Kılkuyruk, ağzı açık, onu seyrediyordu. James'in en zorlu yakalayışlarının hepsinde soluğunu tutup onu alkışlıyordu. Harry bunu beş dakika izledikten sonra, James'in neden Kılkuyruk'a kendini toparlamasını söylemediğini merak etti, oysa James bu ilgiden hoşnut görünüyordu. Harry ayrıca babasının, sanki çok düzgün olmasını engellemek istiyormuşçasına saçını dağıtma şeklinde bir alışkanlığı olduğunu da fark etti; bir de, suyun yanındaki kızlara bakıp duruyordu.

"Kaldır şunu, olur mu?" dedi Sirius sonunda, James iyi bir yakalayış daha yapıp Kılkuyruk da tezahüratta bulunurken, "yoksa Kılkuyruk heyecandan altını ıslatacak!"

Kılkuyruk hafifçe kızardı, ama James sırıttı.

"Madem seni rahatsız ediyor," dedi, Snitch'i gerisingeri cebine koydu. Harry, James'in ancak Sirius'un hatırı için gösteriş yapmaktan vazgeçeceği yolunda kesin bir izlenim edinmişti.

"Canım sıkılıyor," dedi Sirius. "Keşke dolunay olsaydı."

"Sana göre hava hoş," dedi Lupin kitabının arkasından, karanlık bir edayla. "Daha Biçim Değiştirme var, eğer canın sıkılıyorsa beni imtihan edebilirsin. Al şunu..." ve kitabını uzattı.

Ama Sirius burun kıvırdı. "O saçmalığa bakmama gerek yok, hepsini biliyorum."

"İşte seni canlandıracak bir şey, Patiayak," dedi James alçak sesle. "Bak kim gelmiş..."

Sirius başını çevirdi. Bir anda hareketsizleşti, tıpkı tavşan kokusu almış köpek gibi.

"Mükemmel," dedi yavaşça. "Sümsükus."

Harry, Sirius'un neye baktığını görmek için döndü.

Snape yeniden ayağa kalkmıştı ve S.B.D. kâğıdını çantasına tıkıyordu. Çalılıkların gölgesini terk edip çimenlere çıkınca, Sirius ve James ayağa kalktılar.

Lupin ve Kılkuyruk, oturdukları yerde kaldılar: Lupin hâlâ kitabına bakıyordu, ama gözleri kıpırdamıyordu ve kaşlarını hafifçe çatmıştı. Kılkuyruk, yüzünde aç bir beklenti ifadesiyle bir Sirius'a, bir James'e, bir Snape'e bakıyordu.

"N'aber, Sümsükus?" dedi James yüksek sesle.

Snape o kadar çabuk tepki verdi ki, sanki bir saldırı beklermiş gibiydi: Çantasını bırakarak elini cüppesine daldırdı, henüz asasını yarıya kadar çıkarmıştı ki, James, "Expelliarmus!" diye bağırdı.

Snape'in asası havada dört metre kadar uçtu ve hafif, tok bir ses çıkararak arkasındaki çimenlere düştü. Sirius havlar gibi güldü.

"Impedimenta!" dedi, asasını Snape'e doğrultarak; yerdeki asasının üzerine atlamakta olan Snape, yarı yolda büyünün etkisine girip düştü.

Çevredeki öğrenciler dönmüş bakıyordu. Kimisi ayağa kalkmış, daha yakına geliyordu. Bazıları endişeli görünüyordu, bazıları ise eğleniyormuş gibiydi.

Snape hızlı hızlı soluyarak yerde yatıyordu. James ve Sirius, asaları havada, ona yaklaştılar, James yürürken omzunun üstünden su kıyısındaki kızlara bakıyordu. Şimdi Kılkuyruk da ayağa kalkmıştı, iştahla onları gözlüyordu, daha iyi görebilmek için Lupin'in çevresinden dolandı.

"Sınav nasıl gitti, Sümsük?" dedi James.

"Ben baktım, burnu parşömene değiyordu," dedi Sirius zalimce. "Her yeri yağ lekesi olmuştur, tek kelime bile okuyamayacaklar."

Onları izleyen birçok kişi güldü; belli ki Snape pek sevilmiyordu. Kılkuyruk tiz bir sesle kıkırdadı. Snape ayağa kalkmaya çalışıyordu, ama uğursuzluk büyüsü halen üzerinde etkisini gösteriyordu; o da sanki görünmez iplerle bağlıymış gibi çırpınıp duruyordu.

"Sen - bekle hele," diye soludu, katıksız bir nefret ifadesiyle başını kaldırıp James'e bakarak, "bekle hele!"

"Ne için bekleyecekmiş?" dedi Sirius sakin sakin. "Ne yapacaksın, Sümsük, burnunu üzerimize mi sileceksin?"

Snape'in ağzından birbirine karışmış halde küfürler ve uğursuzluk büyüleri sel gibi boşaldı, ama asası ondan üç metre uzaktaydı, hiçbir şey olmadı.

"Ağzını yıka," dadi James soğuk bir tavırla. "Aklapaklal"

O anda Snape'in ağzından pembe sabun köpükleri aktı; köpükler dudaklarını kaplıyor, onu öğürtüyor, boğulur gibi olmasına yol açıyordu -

"Onu RAHAT bırak!"

James ve Sirius dönüp baktı. James'in boştaki eli hemen saçına gitti.

Seslenen, gölün kıyısındaki kızlardan biriydi. Omuzlarına düşen gür, koyu kızıl saçları ve şaşırtıcı yeşillikte, badem biçimi gözleri vardı - Harry'nin gözleri.

Harry'nin annesi.

"Buyur, Evans?" dedi James, sesi birden hoş, derin, daha olgun bir tona bürünmüştü.

"Onu rahat bırak," diye tekrarladı Lily. James'e her türlü hoşnutsuzluk belirtisiyle bakıyordu. "Sana ne yaptı?"

"Hımm," dedi James, konuyu tartıyormuş gibi görünüyordu, "mesele daha çok varolmasında, anlatabiliyor muyum?"

Onları çevreleyen öğrencilerin çoğu güldü, Sirius ve Kılkuyruk da. Ama hâlâ kitabıyla meşgulmüş gibi görünen Lupin de, Lily de gülmedi.

"Komik olduğunu sanıyorsun" dedi Lily soğuk soğuk. "Ama sen sadece kendini beğenmiş, baş belası bir zorbasın, Potter. Onu rahat bırak."

"Benimle çıkarsan bırakırım, Evans," dedi James hemen. "Hadi... benimle çık, ben de bir daha asla ihtiyar Sümsük'e asa uzatmayayım."

Arkasında, Engelleme Büyüsü'nün etkisi geçiyordu. Snape yerdeki asasına doğru santim santim ilerlemeye başlamıştı, sürünürken

ağzından sabun köpükleri tükürüyordu.

"Dünyada bir tek dev mürekkepbalığıyla ikiniz kalsanız, yine seninle çıkmam," dedi Lily.

"Talihin yokmuş, Çatalak," dedi Sirius neşeyle ve Snape'e döndü. "HEY!"

Ama çok geçti; Snape asasını dosdoğru James'e yöneltmişti; bir ışık çaktı ve James'in yüzünün yanında derin bir kesik belirdi, cüppesini kana buladı. James hızla döndü: Bir ışık daha çaktı, şimdi Snape tepe üstü havada asılıydı, cüppesi başının üstüne düşmüş, zayıf solgun bacakları ve rengi griye dönmüş donu ortaya çıkmıştı.

Küçük kalabalıktan birçok kişi tezahürat yaptı; Sirius, James ve Kılkuyruk kahkahayı patlattılar.

Öfkeli ifadesi bir an için sanki gülümseyecekmiş gibi değişiveren Lily, "Onu yere indir!" dedi.

"Hayhay," dedi James ve asasını yukarı doğru salladı; Snape buruşuk bir yığın halinde yere serildi. Kendini cüppesinden kurtararak çabucak ayağa kalktı, asasını kaldırdı, ama Sirius, "Petrificus Totalus!" dedi ve Snape, bir tahta gibi kaskatı halde, yeniden devrildi.

"ONU RAHAT BIRAK!" diye haykırdı Lily. Şimdi o da asasını çekmişti. James ve Sirius, asaya ihtiyatla baktılar.

James içtenlikle, "Ah, Evans, sana uğursuzluk büyüsü yapmaya zorlama beni," dedi.

"Öyleyse laneti kaldır!"

James derin derin içini çekti, sonra Snape'e döndü ve karşı-laneti mırıldandı.

"Buyur bakalım," dedi, Snape ayağa kalkmak için hamle ederken. "Evans burada olduğu için şanslısın, Sümsükus -"

"Benim onun gibi pis küçük Bulanıklar'ın yardımına ihtiyacım yok!"

Lily gözlerini kırpıştırdı.

"İyi," dedi sakin sakin. "İleride zahmete girmem. Ve senin yerinde olsam donumu yıkardım, Sümsükus."

James, "Evans'tan özür dile!" diye kükredi Snape'e asası tehditkâr bir şekilde ona doğru çevriliydi.

"Ona senin özür diletmeni istemiyorum," diye bağırdı Lily, James'e dönerek. "Sen de onun kadar kötüsün."

"Ne?" diye haykırdı James. "Ben sana ASLA -bilirsin işte- demezdim!"

"Süpürgenden daha yeni inmiş gibi görününce süper olduğunu sandığın için saçını dağıtırsın, o salak Snitch'le hava atarsın, koridorlarda yürüyüp seni kızdıran herkese uğursuzluk büyüsü yaparsın, sırf yapabiliyorsun diye - hayret yani, nasıl oluyor da o kalın kafanla süpürgen yerden havalanabiliyor? Midemi BULANDIRIYORSUN."

Olduğu yerde dönüp hızla uzaklaştı.

"Evans!" diye bağırdı James arkasından. "Hey, EVANS!"

Ama Lily arkasına bakmadı.

"Nesi var bunun?" dedi James. Sanki bu soru onun için önem taşımıyormuş gibi yapmacık bir kayıtsızlığa bürünmeye çalıştı, ama beceremedi.

"Satır aralarını okuyacak olursak, seni biraz fazla kibirli buluyor derim, abi," dedi Sirius.

"Ya," dedi James, şimdi adamakıllı kızmış görünüyordu, "ya -"

Bir ışık daha parıldadı, Snape yeniden tepe üstü havada asılı kaldı.

"Sümsük'ün donunu çıkarmamı kim görmek ister?"

Ama Harry, James'in sahiden Snape'in donunu çıkarıp çıkarmadığını asla öğrenemedi. Kolunun üst kısmına bir el yapışmıştı, kerpeten gibi sıkıyordu. Harry onu neyin yakaladığını görmek için döndü ve gerçek bir dehşetle, tamamen yetişkin, büyük boy bir Snape'in öfkeden beyazlaşmış halde yanı başında durduğunu gördü.

"Eğleniyor musun?"

Harry kendini havaya yükselirmiş gibi hissetti; çevresindeki yaz günü buharlaştı; Snape'in eli onu kolundan sıkı sıkı tutarken, buz gibi karanlıkta yukarı süzülüyordu. Sonra aniden, sanki havada baş aşağı dönmüş gibi bir duyguyla, ayakları Snape'in zindanının taş döşemesine vurdu ve Harry kendini bugünün İksir ustasının loş odasında buldu, Snape'in masasındaki Düşünseli'nin yanında ayakta duruyordu yine.

"Demek öyle," dedi Snape, Harry'nin kolunu öyle sıkı tutuyordu ki, Harry elinin uyuşmaya başladığını hissetti. "Demek öyle... hoşça vakit geçiriyordun ha, Potter?"

"Ha-hayır" dedi Harry kolunu kurtarmaya çalışarak.

Korkutucuydu: Snape'in dudakları titriyordu, yüzü bembeyazdı, dişlerini gösteriyordu.

"Komik adamdı, baban, değil mi?" dedi Snape, Harry'yi gözlüğü burnundan aşağı kayacak şekilde silkeleyerek.

"Ben - hiç -"

Snape, Harry'yi bütün gücüyle kendinden uzağa attı. Harry şiddetle zindan döşemesine düştü.

"Gördüklerini kimseye anlatmayacaksın!" diye böğürdü Snape.

"Hayır," dedi Harry, Snape'ten mümkün olduğunca uzakta ayağa kalkarak. "Hayır, tabii ki ben -"

"Çık dışarı, çık dışarı, seni bir daha asla odamda görmek istemiyorum!"

Harry kapıya doğru ok gibi fırlarken, ölü hamamböceği dolu bir kavanoz başının üstünde patladı. Harry kapıyı hızla çekip açtı ve koridorda uçup gitti, ancak kendisi ile Snape arasına üç kat koyduktan sonra durdu. Orada soluk soluğa duvara yaslanıp, incinmiş kolunu ovdu.

Gryffindor Kulesi'ne bu kadar erken dönmeyi hiç canı istemiyordu, az önce gördüklerini Ron ve Hermione'ye anlatmayı da. Harry'yi bu

kadar dehşete düşüren ve mutsuz eden, ona bağırılması ya da üstüne kavanoz atılması değildi. Bir seyirci çemberinin ortasında aşağılanmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordu, babası ona eziyet ederken Snape'in neler hissettiğini biliyordu; ve gördüklerinden pay biçmek gerekirse, babası sahiden de Snape'in hep dediği kadar kendini beğenmiş biriydi.

-

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
MESLEK DANIŞMANLIĞI

"Ama niye artık Zihinbend dersi almıyorsun?" dedi Hermione, kaşlarını çatarak.

"Dedim ya" diye mırıldandı Harry. "Artık temel bilgileri edindiğime göre, Snape tek başıma devam edebileceğimi düşünüyor."

"Yani artık tuhaf rüyalar görmüyor musun?" dedi Hermione kuşkuyla.

"Sayılır," dedi Harry, ona bakmadan.

"İyi de, bence sen rüyalarını kontrol edeceğinden kesinlikle emin olmadan Snape derslere son vermemeliydi!" dedi Hermione öfkeyle. "Harry, diyorum ki, sen ona gidip -"

"Hayır," diye kestirip attı Harry. "Bu konuyu bırak, Hermione, tamam mı?"

Paskalya tatilinin ilk günüydü ve Hermione her zamanki gibi günün büyük kısmını üçü için ders tekrarı çizelgeleri yaparak geçirmişti. Harry ve Ron da buna seslerini çıkarmamışlardı; böylesi hem onunla tartışmaktan daha kolaydı, hem de belki işe yarardı.

Ron, sınavlara sadece altı hafta kaldığını keşfedince şaşırmıştı.

"Buna nasıl şaşırabiliyorsun, söyler misin?" diye sordu Hermione. Bir yandan da Ron'un çizelgesindeki küçük karelere asasıyla bir bir dokunuyordu ki konularına göre farklı renklerde yanıp sönsünler.

"Bilmem ki," dedi Ron, "bir sürü şey oldu."

"Eh, al bakalım," dedi Hermione, ona çizelgesini vererek, "eğer buna uyarsan, işlerin yolunda gider."

Ron başını eğip çizelgeye dertli dertli baktı, ama sonra yüzü aydınlandı.

"Bana her hafta boş bir akşam vermişsin!"

"Quidditch antrenmanı için," dedi Hermione.

Ron'un yüzündeki gülümseme silindi.

"Ne anlamı var ki?" dedi. "Bu yıl Quidditch Kupası'nı alma şansımız, babamın Sihir Bakanı olma şansı kadar neredeyse."

Hermione bir şey demedi; kulaklarını kaşıtmak için eline pençe atan Crookshanks'e yüz vermeden Ortak Salon'un karşı duvarına boş boş bakan Harry'yi süzüyordu.

"Neyin var, Harry?"

"Ne?" dedi Harry hemen. "Hiç."

Eline Savunma Sihri Kuramı'nı aldı, dizin bölümünde bir şey arıyormuş numarası yaptı. Crookshanks ise ondan umudu kesip Hermione'nin iskemlesinin altına sıvıştı.

Hermione, "Az önce Cho'yu gördüm," dedi tereddütle. "O da berbat görünüyordu... yoksa ikiniz yine kavga mı ettiniz?"

"Ne - ya, evet, ettik," dedi Harry, bu bahaneye dört elle sarılarak.

"Ne hakkında?"

"O gammaz arkadaşı Marietta hakkında," dedi Harry.

"Eh, seni suçlayamam!" dedi Ron kızgınlıkla, ders tekrarı çizelgesini bıraktı. "Eğer o olmasaydı..."

Ron, Marietta Edgecombe hakkında atıp tutmaya girişti, bu da Harry'nin işine geldi; tüm yapması gereken, kızgın görünmek, başını yukarı aşağı sallamak ve Ron nefes almak için durunca "Evet" ya da "Haklısın" demekti; böylece aklını Düşünseli'nde gördüklerine verebiliyor, kederlendikçe kederleniyordu.

Bu anının içini yiyip bitirdiği duygusuna kapıldı. Annesiyle babasının harika insanlar olduğuna öyle inanmıştı ki, Snape'in, babasının karakterini karalamasına inanmamakta hiç zorluk çekmemişti.

Hagrid ve Sirius gibi kişiler Harry'ye babasının ne kadar harika olduğunu söylememişler miydi? (Evet ama, Sirius'un kendi nasılmış baksana, dedi Harry'nin kafasının içinde vıdı vıdı eden ses... o da aynı derecede kötüydü, değil mi?) Evet, bir keresinde Profesör McGonagall'ın, babası ve Sirius'tan okulun baş belaları diye söz ettiğini duymuştu ama, aynı zamanda onları Weasley ikizlerinin öncüleri olarak tanımlamıştı ve Harry, Fred ile George'un birini sırf eğlence olsun diye baş aşağı asmasını hayal edemiyordu... tabii ondan gerçekten nefret etmiyorlarsa... belki Malfoy ya da sahiden hak eden başka biri...

Harry kendini, Snape'in James'ten çektiklerini hak ettiğine inandırmaya çalıştı; ama Lily sormamış mıydı, "Sana ne yaptı?" diye. James de, "Mesele daha çok varolmasında, anlatabiliyor muyum?" diye cevap vermemiş miydi? James bütün bunları sadece, Sirius sıkıldığını söyledi diye başlatmamış mıydı? Lupin'in Grimmauld Meydanı'nda, Dumbledore'un kendisini James ve Sirius'u kontrol eder umuduyla sınıf başkanı yaptığını söyleyişini hatırladı... oysa Düşünseli'nde, öylece oturup bakmakla yetinmiş, olanlara karışmamıştı...

Harry kendine, Lily'nin olaya müdahale ettiğini hatırlatıp duruyordu; annesi doğru davranmıştı. Ama onun James'e bağırırkenki ifadesini hatırlamak, Harry'yi neredeyse öbür şeyler kadar rahatsız ediyordu: Lily besbelli James'ten nefret ediyordu, Harry onların sonunda nasıl olup da evlendiklerini anlayamıyordu bir türlü. Bir iki kere, James acaba onu zorladı mı, diye bile düşündü...

Yaklaşık beş yıl boyunca, babasını düşünmek onun için hep rahatlık kaynağı, esin kaynağı olmuştu. Birisi ona James'e benzediğini söylediği zaman, içi gururla dolmuştu. Ve şimdi... şimdi onun düşüncesi bile içinin buz kesmesine, kendini berbat hissetmesine yetiyordu.

Paskalya tatili ilerledikçe hava daha meltemli, güneşli ve sıcak bir hal aldı, ama Harry de, diğer beşinci sınıf -ve yedinci sınıf- öğrencileri gibi içeriye tıkılıp kalmıştı, derslerini tekrar ediyor, boyuna kütüphaneye gidip geliyordu. Harry, keyifsizliğinin tek nedeni yaklaşan sınavlarmış gibi davranıyor, diğer Gryffindor'lar da

çalışmaktan bezdiği için kimse onun bahanesinden şüphelenmiyordu.

"Harry, sana diyorum, beni duyuyor musun?"

Dönüp baktı. Rüzgârda fazla kalmış gibi görünen Ginny Weasley, Harry'nin tek başına oturduğu kütüphane masasına gelmişti. Bir pazar akşamının geç saatleriydi: Hermione Eski Yazılar'a çalışmak için Gryffindor Kulesi'ne gitmişti, Ron'un da Quidditch antrenmanı vardı.

"Aa, selam," dedi Harry, kitaplarını kendine doğru çekerek. "Niye antrenmanda değilsin?"

"Bitti," dedi Ginny. "Ron, Jack Sloper'ı hastane kanadına götürmek zorunda kaldı."

"Niye?"

"Eh, pek emin değiliz ama, kendi sopasıyla kendini bayılttı galiba." Derin derin içini çekti. "Zaten... bir de paket geldi, Umbridge'in yeni çıkardığı tarama işleminden henüz geçmiş."

Masaya kahverengi kâğıda sarılı bir paket koydu; besbelli açılmış, sonra da özensizce yeniden paketlenmişti. Üzerinde kırmızı mürekkeple çiziktirilmiş bir not vardı, “*Hogwarts Yüksek Müfettişi Tarafından Teftiş Edildi ve Uygun Bulundu*” yazıyordu.

"Annemden Paskalya yumurtası," dedi Ginny. "Sana da bir tane var... al bakalım."

Ona, şekerli kremadan küçük Snitch'lerle süslenmiş ve ambalajına bakılırsa içinde bir torba Fışırdayan Vızvız olan, çikolatadan, güzel bir yumurta verdi. Harry yumurtaya bir an baktı ve sonra dehşetle, boğazının düğümlendiğini fark etti.

Ginny usulca, "İyi misin, Harry?" diye sordu.

"Evet, iyiyim," dedi Harry, kısık bir sesle. Boğazındaki düğüm ona acı veriyordu. Bir Paskalya yumurtasının niye böyle hislere kapılmasına yol açtığını da anlamıyordu.

"Son zamanlarda moralin bayağı bozuk gibi," diye ısrar etti Ginny. "Bak, eminim ki eğer Cho'yla konuşursan..."

"Konuşmak istediğim kişi Cho değil," dedi Harry ters ters.

"Kim öyleyse?" diye sordu Ginny.

Harry kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafa baktı. Madam Pince birkaç raf ötedeydi, kendini kaybetmişe benzeyen Hannah Abbott için bir yığın kitabı damgalıyordu.

"Sirius'la konuşmak isterdim," diye mırıldandı. "Ama konuşamayacağımı biliyorum."

Canı istediğinden değil de sırf iş olsun diye Paskalya yumurtasının ambalajını açtı, koca bir parça kopardı, ağzına attı.

"Ee," dedi Ginny yavaşça, o da bir parça yumurta aldı, "eğer gerçekten Sirius'la konuşmak istiyorsan, bir yolunu buluruz sanıyorum."

"Hadi canım," dedi Harry umutsuz bir sesle, "Umbridge şömineleri kontrol edip, bütün postalarımızı okurken mi?"

"Fred ve George'la birlikte büyümenin şöyle bir yanı var," dedi Ginny düşünceli düşünceli, "yeterince cesaretin varsa, gözüne her şey mümkünmüş gibi görünmeye başlıyor."

Harry ona baktı. Belki de çikolatanın etkisinden -Lupin, Ruh Emiciler'le karşılaştıktan sonra biraz çikolata yemeyi tavsiye ederdi hep- ya da sadece, bir haftadır içinde yanıp duran arzuyu nihayet yüksek sesle dile getirdiği için, kendini biraz daha umutlu hissediyordu.

"SİZ NE YAPTIĞINIZI SANIYORSUNUZ ORADA?"

"Tüh," diye fısıldadı Ginny, fırlayıp ayağa kalkarak. "Unuttum -"

Madam Pince hızla onlara doğru geliyordu, kırışık yüzü hiddetle kasılmıştı.

"Kütüphanede çikolata!" diye haykırdı. "Dışarı - dışarı - DIŞARI!"

Asasını bir hamlede çekti; Harry'nin kitapları, çantası ve mürekkep hokkası, Ginny ile ikisini kütüphaneden dışarı kovalayıp, onlar koşarlarken defalarca kafalarına vurdu.

*****

Sanki yaklaşan sınavların önemini vurgulamak istermiş gibi, tatilin bitiminden kısa süre önce Gryffindor Kulesi'ndeki masalarda çeşitli büyücülük mesleklerine ilişkin bir yığın broşür, prospektüs ve duyuru belirdi; ilan tahtasına da yeni bir duyuru asıldı:

MESLEK DANIŞMANLIĞI

Bütün beşinci sınıfların, gelecekteki mesleklerini tartışmak için yaz sömestrının ilk haftasında bina başkanları ile kısa bir toplantıya katılmaları gerekmektedir.

Öğrencilerin randevu listesi aşağıdadır.

Harry listeye baktı ve pazartesi günü saat iki buçukta Profesör McGonagall'ın odasına beklendiğini gördü. Bu, Kehanet dersinin büyük bölümünü asacak demekti. O ve diğer beşinci sınıflar, Paskalya tatilinin son hafta sonunun büyük kısmını, incelemeleri için bırakılmış meslek bilgilerini okuyarak geçirdiler.

Tatilin son akşamı Ron, "Ben Şifa'yı istemiyorum," dedi. Ön sayfasında St. Mungo'nun çapraz kemik-ve-asa amblemi olan bir prospektüse gömülmüştü. "Burada, F.Y.B.S. düzeyinde İksir, Bitkibilim, Biçim Değiştirme, Tılsım ve Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'dan en az '*Beklenenin Üstünde*' alman gerektiği yazılı. Yani... vay canına... pek de bir şey istemiyorlar, ha?"

"Eh, çok sorumluluk gerektiren bir iş ama, değil mi?" dedi Hermione dalgın dalgın. "DEMEK MUGGLE'LARLA İLİŞKİLERDE ÇALIŞMAK İSTEDİĞİNİZİ DÜŞÜNÜYORSUNUZ" başlıklı, cart pembe ve

turuncu bir prospektüse dalmıştı. "Muggle'larla ilişki kurmak için pek fazla niteliğe ihtiyacın yok, anlaşılan; tüm istedikleri, Muggle Araştırmaları'nda bir S.B.D.: Coşkunuz, sabrınız ve iyi bir mizah duygusu çok daha önemli."

Harry acı acı, "Eniştemle ilişki kurmak için iyi bir mizah duygusundan çok daha fazlası gerekir," dedi. "Çabucak eğilmen gereken anı kestirebilmek, belki de." Büyücü bankacılığı konusundaki bir broşürün yarısına gelmişti. "Dinlesenize şunu:”

“Tehlike düzeyine göre değişen büyük hazine primleri, seyahat ve macera içeren zorlu bir meslek mi arıyorsunuz? Öyleyse, şu sıralarda yurtdışında heyecan verici fırsatlar için Lanet-Kırıcılar'ı işe almakta olan Gringotts Büyücülük Bankası'nda bir iş düşünebilirsiniz...”

“Ama Aritmansi istiyorlar; sen yapabilirsin, Hermione!"

Hermione ilgisizce, "Bankacılık pek bana göre değil," dedi; şimdi de "GÜVENLİK İFRİTLERİNİ EĞİTMEK İÇİN GEREKEN ÖZELLİKLERE SAHİP MİSİNİZ?"e gömülmüştü.

"Hey," dedi bir ses Harry'nin kulağına. Arkasına döndü; Fred ve George yanlarına gelmişlerdi. "Ginny bize senin hakkında bir şeyler söyledi," dedi Fred, bacaklarını öndeki masaya uzatıp Sihir Bakanlığı'nın meslek kitapçıklarından bir kısmını yere düşürerek. "Diyor ki, Sirius'la konuşman gerekiyormuş, öyle mi?"

"Ne?" dedi Hermione sertçe; eli "SİHİRLİ KAZALAR VE FELAKETLER DAİRESİ'NDE SES GETİRİN"i almaya uzanmışken yarı yolda dondu kaldı.

"Evet..." dedi Harry, sesine kayıtsız bir ifade vermeye çalışarak, "evet, düşünmüştüm de iyi olur -"

"Saçmalama," dedi Hermione, yerinde doğrulup sanki gözlerine inanamıyormuş gibi ona baktı. "Umbridge eliyle şömineleri yoklayıp baykuşların üstünü ararken mi?"

George gerinip gülümseyerek, "Eh, sanırım bir çaresini bulabiliriz," dedi. "Bu aslında basit bir şaşırtma meselesi. Şimdi, Paskalya tatilindeki kargaşadan bu yana hayli sessiz durduğumuzun farkındasınız, değil mi?"

"Kendi kendimize dedik ki, tatil döneminde karışıklık yaratmanın ne anlamı var?" diye devam etti Fred. "Hiç, diye cevap verdik kendi kendimize. Ve elbette, insanların ders tekrarlarını da altüst etmiş olurduk, ki hayatta yapmak istediğimiz son şey budur."

Hermione'ye bakıp tamamen yapmacık bir ciddiyetle küçük bir baş selamı verdi. Hermione onun düşünceli davranışından hayli afallamış görünüyordu.

"Ama yarından itibaren yine işimize başlıyoruz," diye canlı bir edayla devam etti Fred. "Ve eğer şamata çıkaracaksak, niye bir taraftan da Harry'nin Sirius'la konuşmasını sağlamayalım?"

"Evet, ama yine de," dedi Hermione, kalın kafalı birine çok basit bir şeyi açıklarmış gibi, "diyelim ki gerçekten bir şaşırtmaca yaptınız, Harry nasıl konuşacak onunla?"

"Umbridge'in odası," dedi Harry alçak sesle.

On beş gündür bu konuyu düşünüyordu ve aklına başka hiçbir seçenek gelmemişti. Hem zaten gözlenmeyen tek şöminenin o olduğunu Umbridge kendi söylemişti.

"Sen - aklını - mı - kaçırdın?" dedi Hermione alçak sesle.

Ron, Islah Edilmiş Mantar Ticareti hakkındaki prospektüsü indirmiş, konuşmayı ihtiyatlı bir şekilde izliyordu.

"Sanmam," dedi Harry, omuz silkerek.

"Peki, nasıl gireceksin oraya?"

Harry'nin cevabı hazırdı.

"Sirius'un çakısı," dedi.

"Efendim?"

"Geçen Noel'de Sirius bana, her kilidi açacak bir çakı vermişti," dedi Harry. "Yani, kapısını büyülemişse ve Alohomora işe yaramıyorsa bile, ki bahse girerim büyülemiştir -"

Hermione, Ron'a, "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu. Harry elinde olmadan, Grimmauld Meydanı'ndaki o ilk akşam yemeğinde Mrs. Weasley'nin kocasına başvurmasını hatırladı.

"Bilmem," dedi Ron, fikri sorulduğu için paniğe kapılmışa benziyordu. "Eğer Harry yapmak istiyorsa, ona kalmış bir şey, değil mi?"

Fred, "Gerçek bir dost ve Weasley gibi konuştun," deyip sırtına sert bir şaplak indirdi. "Peki öyleyse. Yarın, hemen derslerden sonra yapmayı düşünüyoruz, çünkü herkes koridorlardayken, olabilecek en fazla etkiyi sağlar -Harry, doğu kanadında bir yerlerde yapacağız ki, odasından çekip çıkarsın onu- sanırım sana, dur bakayım, yirmi dakika garanti edebiliriz, ha?" dedi, George'a bakarak.

"Rahatlıkla," dedi George.

"Bu nasıl bir şaşırtmacaymış böyle?" diye sordu Ron.

"Görürsün, küçük kardeş," dedi Fred, George'la ikisi kalkarlarken. "Yani, eğer yarın saat beş sularında Yaltak Gregory'nin koridoruna gelirsen."

*****

Harry ertesi sabah erkenden uyandı, neredeyse Sihir Bakanlığı'ndaki disiplin duruşmasının sabahında olduğu kadar gergin hissediyordu kendini. Onu tedirgin eden sadece Umbridge'in odasına izinsiz girmek ve Sirius'la konuşmak için onun şöminesini kullanmak değildi -ki bunlar da yeterince kötüydü tabii-, bugün aynı zamanda Snape'in odasından atılışından beri onun yakınında olacağı ilk gündü.

Yatakta bir süre yatıp, onu bekleyen günü düşündükten sonra, çok sessizce kalktı, Neville'in yatağının yanındaki pencereye yürüdü.

Dışarıda gerçekten nefis bir sabah vardı. Gökyüzü açık, puslu, hareli bir maviydi. Harry tam karşıda, babasının bir zamanlar gölgesinde Snape'e işkence ettiği heybetli kayın ağacını görebiliyordu. Düşünseli'nde gördüklerini telafi edecek ne söyleyebilirdi Sirius, Harry bunu kestiremiyordu ama, olanları onun ağzından duymayı deli gibi istiyordu; en ufak bir hafifletici öğe, babasının davranışına mazeret oluşturacak herhangi bir şey varsa, bilmek istiyordu...

Harry'nin dikkatini bir şey çekti: Yasak Orman'ın kıyısında hareket vardı. Gözlerini kısarak güneşe doğru baktı ve Hagrid'in ağaçların arasından çıktığını gördü. Topallıyor gibiydi. Harry bakarken Hagrid sendeleyerek kulübesinin kapısına geldi, içeri girip kayboldu. Harry birkaç dakika süreyle kulübeyi gözledi. Hagrid bir daha çıkmadı, ama bacadan duman tütmeye başladı, yani Hagrid ateş yakamayacak kadar kötü yaralanmış olamazdı.

Harry pencereye arkasını döndü, sandığına gitti ve giyinmeye başladı.

Umbridge'in odasına zorla girmeye kalkacağına göre, gününün huzur içinde geçmesini beklememişti zaten, ama Hermione'nin onu saat beşte yapmayı planladığı işten caydırma yolundaki ardı arkası kesilmez çabalarını da hesaba katmamıştı. Hermione, Profesör Binns'in Sihir Tarihi dersine ilk kez Harry ve Ron kadar ilgisiz kalmış, Harry'nin büyük bir gayretle kulak arkası etmeye çalıştığı fısıl fısıl bir uyarı seline boğmuştu onu.

"... eğer seni orada yakalarsa, okuldan atılmakla kalmazsın. Pırtık'la konuştuğunu da tahmin eder ve bu sefer sana herhalde Veritaserum içirip sorularını cevaplamaya zorlar..."

"Hermione," dedi Ron alçak ve kızgın bir sesle, "Harry'yi azarlamaktan vazgeçip Binns'i dinleyecek misin, yoksa kendi notlarımı kendim tutmam mı gerekecek?"

"Tutuver de bir değişiklik olsun, ölmezsin!"

Zindana geldiklerinde Harry de, Ron da Hermione ile konuşmuyorlardı. Ama o yılmadı, ikisinin suskunluğundan yararlanıp dehşet verici uyarı selini bir an bile ara vermeden

sürdürdü; alçak sesle, öfkeyle tıslayıp durduğu için, Seamus kazanı sızdırıyor mu diye kontrol etmekle beş dakikasını ziyan etti.

Bu arada Snape, sanki Harry görünmez biriymiş gibi davranma kararı vermişti anlaşılan. Harry bu taktiğe çok alışkındı tabii, Vernon Enişte'nin çok sevdiği taktiklerden biriydi. Sonuç olarak, daha beterini bekleyen Harry bu kadarına minnet bile duydu. Aslında, çoğu kez sineye çekmek zorunda kaldığı kışkırtmalar ve alaycı laflarla kıyaslanacak olursa, Snape'in yeni yaklaşımı bir iyileşme örneği sayılabilirdi; Harry kendi haline bırakıldığı zaman bir Canlandırma İlacı'nı hayli kolaylıkla hazırlayabildiğini gördü. Dersin sonunda iksirin bir kısmını bir şişeye boşalttı, ağzını tıpaladı ve not verilmek üzere Snape'in masasına götürdü; nihayet bir "B" alabileceğini umut ediyordu.

Tam geriye dönmüştü ki, bir şangırtı duydu. Malfoy bağırarak neşeli bir kahkaha attı. Harry hızla döndü. İksir numunesi yerde yatıyordu ve Snape, yüzünde gaddar bir keyifle onu izliyordu.

"Hoppala," dedi yavaşça. "Demek bir sıfır daha, Potter."

Harry konuşamayacak kadar kızmıştı. Kazanına döndü, bir şişe daha doldurup Snape'i not vermeye zorlamayı düşünüyordu ama, dehşet içinde, kazandakilerden artakalanın da yok olduğunu gördü.

"Özür dilerim!" dedi Hermione, ellerini ağzına kapatıp. "Gerçekten özür dilerim, Harry. İşin bitti sandım, ben de temizledim!"

Harry cevap veremedi. Zil çalınca hiç arkasına bakmadan çabucak zindandan çıktı. Yemekte de Hermione yine Umbridge'in odasını kullanma planı konusunda dırdır etmeye başlamasın diye, kendine Neville ile Seamus arasında bir yer buldu.

Kehanet'e gittiğinde morali sıfırdı, bu yüzden de Profesör McGonagall'la meslek randevusunu unutmuştu; Ron ona niye Profesör'ün odasında olmadığını sorunca hatırladı ancak. Yukarı kata yıldırım gibi çıktı ve birkaç dakika sonra, soluğu kesilmiş halde odaya vardı.

"Özür dilerim, Profesör," dedi nefes nefese, kapıyı kapatırken. "Unuttum."

"Önemi yok, Potter," dedi Profesör McGonagall enerjik bir şekilde, ama o konuşurken, birisi köşeden burnunu çekti. Harry dönüp baktı.

Profesör Umbridge, dizinde yazı altlığı, boynunda cicili bicili küçük bir farbaları yaka ve yüzünde minik, korku uyandıracak kadar hoşnut bir gülümseyişle orada oturuyordu.

"Otur, Potter," dedi Profesör McGonagall sadece. Masasının üstünü kaplayan çok sayıda broşürü karıştırırken hafifçe elleri titredi.

Harry sırtını Umbridge'e dönüp oturdu ve onun tüy kaleminin yazı altlığı üzerinde cızırdamasını duymuyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı.

"Evet, Potter, bu toplantının amacı meslek konusundaki fikirlerin hakkında konuşmak ve altıncı yedinci sınıfta hangi derslere devam edeceğini kararlaştırman için sana yardımcı olmak" dedi Profesör McGonagall. "Hogwarts'tan ayrıldıktan sonra ne yapmak istediğini düşündün mü hiç?"

"Şey-" dedi Harry.

Arkadan gelen cızırdama sesinin dikkatini fena halde dağıttığını düşünüyordu.

"Evet?" diye teşvik etti onu Profesör McGonagall.

"Yani, düşünmüştüm ki, belki Seherbaz olurum," diye mırıldandı Harry.

"Bunun için yüksek notlara ihtiyacın var," dedi Profesör McGonagall; masasındaki yığının arasından küçük, koyu renkli bir prospektüsü çıkarıp açtı. "En az beş F.Y.B.S. istiyorlar ve '*Beklenenin Üstünde*'den aşağı not kabul etmiyorlar, öyle diyor burada," dedi. "Sonra da Seherbazlık Bürosu'nda çetin karakter ve yatkınlık sınavlarından geçmen gerekiyor. Zor bir meslek tercihi, Potter, sadece en iyileri alıyorlar. Aslında, son üç yılda kimsenin alındığını sanmıyorum."

Profesör Umbridge bu noktada öyle hafif öksürdü ki, sanki bunu ne kadar sessizce yapabileceğini deniyordu. Profesör McGonagall duymazlıktan geldi.

"Hangi dersleri alman gerektiğini bilmek isteyeceksin herhalde?" diye devam etti, öncekinden daha yüksek sesle konuşarak.

"Evet," dedi Harry. "Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sanırım, değil mi?"

"Elbette," dedi Profesör McGonagall, kararlı bir şekilde. "Bir tavsiyem de -"

Profesör Umbridge, bu sefer biraz daha duyulur bir sesle yeniden öksürdü. Profesör McGonagall bir an için gözlerini kapattı, yeniden açtı ve hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

"Biçim Değiştirme'yi de tavsiye ederim, çünkü Seherbazlar'ın işleri icabı sık sık Biçim Değiştirme'ye ve Aslına Dönme'ye ihtiyaçları olur. Sana şimdiden söyleyeyim, Potter, Sıradan Büyücülük Düzeyi'nde '*Beklenenin Üstünde*' ya da daha yüksek not almayan öğrencileri F.Y.B.S. sınıfına kabul etmiyorum. Şu anda ortalamanın '*Uygun*' olduğu söylenebilir, demek ki devam etme şansına kavuşmak için sınavlardan önce çok sıkı çalışman gerek. Ayrıca Tılsım da yapmalısın, her zaman yararlıdır. Ve İksir. Evet, Potter, İksir," diye ekledi, belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Zehirler ve panzehirler, Seherbazlar için temel konulardır. Ve şunu da söyleyeyim ki, Profesör Snape S.B.D.'lerinde '*Olağanüstü*'den başka bir şey alan öğrencileri kesinlikle reddediyor, bu yüzden -"

Profesör Umbridge öncekilerden çok daha belirgin bir şekilde öksürdü.

"Sana bir öksürük pastili vereyim mi, Dolores?" diye sordu Profesör McGonagall ters ters, Profesör Umbridge'e bakmadan.

"Ah, hayır, çok teşekkür ederim," dedi Umbridge, Harry'nin nefret ettiği o yapmacık gülüşle. "Acaba minicik bir müdahalede bulunabilir miyim diye merak etmiştim de, Minerva."

Profesör McGonagall dişlerini sıkarak, "Bulunabilirsin eminim," dedi.

"Mr. Potter acaba bir Seherbaz için uygun mizaca sahip mi diye merak ediyordum," dedi Profesör Umbridge, tatlı tatlı.

"Öyle mi?" dedi Profesör McGonagall, azametle. "Dediğim gibi, Potter," diye devam etti, sanki hiç müdahale olmamış gibi, "eğer bu isteğinde ciddiysen, sana Biçim Değiştirme ve İksir'ini uygun düzeye çıkarmak için dikkatini onlar üzerinde toplamanı tavsiye ederim. Profesör Flitwick'in sana son iki yılda '*Uygun*' ile '*Beklenenin Üstünde*' arasında notlar verdiğini görüyorum, dolayısıyla Tılsım dersin yeterli görünüyor. Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'ya gelince, notların genelde yüksek, özellikle Profesör Lupin senin -öksürük pastili istemediğinden emin misin, Dolores?"

Az önce en gürültülü öksürüğünü sunmuş olan Profesör Umbridge, "Yo hayır, sağol, Minerva," diye yine sahte sahte gülümsedi. "Acaba Harry'nin son Karanlık Sanatlara Karşı Savunma notları önünde değil mi diye kaygılandım. Sana verdiğimden emindim ama."

"Ne, bu mu?" dedi Profesör McGonagall sesinde bir tiksintiyle, Harry'nin dosyasının yaprakları arasından bir pembe parşömen tabakası çekerken. Parşömene baktı, kaşları hafifçe kalktı, sonra hiçbir yorum yapmadan onu yeniden dosyaya koydu.

"Evet, diyordum ki, Potter, Profesör Lupin senin bu derse belirgin bir yatkınlığın olduğunu düşünüyordu ve elbette bir Seherbaz için -"

"Acaba notumu anlamadın mı, Minerva?" diye sordu Profesör Umbridge, şeker gibi bir tonla ve öksürmeyi unutarak.

"Tabii ki anladım," dedi Profesör McGonagall, dişleri öyle bir sıkılmıştı ki kelimeler ağzından boğuk boğuk çıkıyordu.

"İyi de, aklım karıştı... korkarım nasıl olup da Mr. Potter'a boş yere umut verdiğini anla-"

"Boş umut mu?" dedi Profesör McGonagall, Profesör Umbridge'e bakmayı yine reddederek. "Bütün Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sınavlarında yüksek notlar aldı -"

"Seni yalancı çıkaracağım için çok üzgünüm ama, Minerva, verdiğim pusulada da göreceğin gibi, Harry benim derslerimde çok düşük notlar -"

Profesör McGonagall nihayet Umbridge'e dönüp gözlerinin içine bakarak, "Aslında ne dediğimi daha açıkça anlatmalıydım," dedi.

"Yetkin bir öğretmen tarafından yapılan bütün Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sınavlarında yüksek notlar aldı."

Profesör Umbridge'in gülümsemesi, sanki bir ampul atmış gibi anında yüzünden silindi. Sandalyesinde arkaya yaslandı, yazı altlığında bir sayfa çevirdi ve büyük bir hızla yazmaya koyuldu, pörtlek gözleri hızla sayfanın üzerinde geziniyordu. Profesör McGonagall tekrar Harry'ye döndü; ince burun delikleri açılmıştı, gözleri alev alev yanıyordu.

"Soracağın bir şey var mı, Potter?"

"Evet," dedi Harry. "Eğer yeterince F.Y.B.S.'niz varsa, Bakanlık size ne tür karakter ve yatkınlık sınavları uyguluyor?"

"Eh, baskı gibi şeylere iyi tepki verme yeteneği göstermen gerekir," dedi Profesör McGonagall, "azimle çalışıp kendini yaptığın işe adaman da şart, çünkü Seherbaz eğitimi üç yıl sürüyor. Bir de, pratik Savunma'da çok yüksek beceriye sahip olmalısın tabii. Okulu bitirdikten sonra da çok çalışman gerekecek, bu yüzden de eğer hazır değilsen..."

"Ayrıca," dedi Umbridge, şimdi sesi çok soğuktu, "Bakanlık'ın Seherbaz olmak için başvuranların sicillerine baktığını da göreceksin. Suç sicillerine."

"- Hogwarts'tan sonra daha da fazla sınava girmeye hazır değilsen, gerçekten de başka meslek -"

"Ki bu da gösterir ki, Dumbledore'un bu okula geri dönme şansı ne kadarsa, bu oğlanın Seherbaz olma şansı da o kadar."

"Öyleyse, gayet yüksek bir şans," dedi Profesör McGonagall.

"Potter'ın suç sicili var," dedi Umbridge yüksek sesle.

"Potter bütün suçlamalardan aklandı," dedi McGonagall, daha da yüksek sesle.

Profesör Umbridge ayağa kalktı. Boyu o kadar kısaydı ki, ayağa kalkması durumu pek değiştirmedi, ama ilgili ve yapmacık yüz ifadesi gitmiş, yerini onun geniş ve sarkık yüzünü tuhaf bir şekilde tekinsizleştiren büyük bir öfkeye bırakmıştı.

"Potter'ın Seherbaz olmak için zerre kadar şansı yok!"

Profesör McGonagall da ayağa kalktı, ama onunki çok etkili oldu; Profesör Umbridge'in tepesinden bakıyordu.

"Potter," dedi ortalığı inleten bir sesle, "senin Seherbaz olmana yardım edeceğim, hayatta yapacağım son şey bu olsa bile! Sana her gece ders vermem gerekse de, gereken sonuçları almanı sağlayacağım!"

"Sihir Bakanı, Harry Potter'ı asla işe almaz!" dedi Umbridge, sesi öfkeyle yükselmişti.

"Potter işe girmeye hazır olduğunda, yeni bir Sihir Bakanı başa gelmiş olabilir ama!" diye haykırdı Profesör McGonagall.

"Ahha!" diye feryat etti Profesör Umbridge, güdük parmağını McGonagall'a uzatarak. "Evet! Evet, evet, evet! Elbette! Bunu istiyorsun, değil mi, Minerva McGonagall? Cornelius Fudge'ın yerine Albus Dumbledore gelsin istiyorsun! Kendinin de benim yerimde olacağını sanıyorsun, değil mi? Hem Bakanlık Müsteşarı, hem de müdire olacağını!"

"Saçmalıyorsun," dedi Profesör McGonagall, müthiş bir küçümseme edasıyla. "Potter, meslek danışmanlığı toplantımız sona erdi."

Harry çantasını omzuna attı ve Profesör Umbridge'e bakmaya cesaret edemeden süratle odadan çıktı. Onun ve Profesör McGonagall'ın bağrışmaya devam ettiklerini tüm koridor boyunca duydu.

Profesör Umbridge, o öğleden sonra Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersine girdiğinde, yarıştan çıkmış gibi soluk soluğaydı hâlâ.

Kitaplarında "Otuz Dördüncü Bölüm: Misillemeden Kaçınma ve Müzakere"yi açtıkları anda, "Umarım yapmayı planladığın şey üzerine daha fazla düşünmüşsündür, Harry," diye fısıldadı Hermione. "Umbridge bugün sahiden de çok keyifsiz gözüküyor..."

Umbridge arada bir Harry'ye zehir zıkkım bakışlar attı, ama Harry başını hep öne eğik tuttu; gözünü Savunma Sihri Kuramı'na dikip

dalgın dalgın bakarak düşündü...

Profesör McGonagall'ın ona kefil olmasının üstünden henüz birkaç saat geçmişken Profesör Umbridge'in odasında yakalanırsa, McGonagall'ın nasıl bir tepki vereceğini hayal edebiliyordu... kalkıp Gryffindor Kulesi'ne gitmesini ve Düşünseli'nde tanık olduğu sahne hakkında Sirius'a bir şeyler sorma umudunu yaz tatiline bırakmasını engelleyecek bir şey de yoktu... bu mantıklı davranış biçimini düşünmenin, midesine kurşun gibi bir ağırlık düştüğü hissi uyandırmasını saymazsa yani... sonra, Fred ve George ne olacaktı, şaşırtmacalarını planlamışlardı bile; ayrıca bir de okul çantasında, babasının eski görünmezlik pelerininin yanında duran, Sirius'un ona verdiği çakı vardı tabii.

Ama şu da vardı ki, eğer yakalanırsa...

"Dumbledore seni okulda tutmak için kendini feda etti, Harry!" diye fısıldadı Hermione, yüzünü Umbridge'den saklamak için kitabını kaldırarak. "Eğer bugün atılırsan, hepsi boşa gitmiş olacak!"

Planı bir yana bırakabilir, babasının yirmi yılı aşkın süre önce, bir yaz günü neler yaptığının anısıyla yaşamayı öğrenebilirdi...

Ama sonra Sirius'u yukarıda, Gryffindor Ortak Salonu'ndaki şöminenin içinde hatırladı...

Sandığım kadar da babanın oğlu değilmişsin... tehlikesi bu işi James için daha da eğlenceli hale getirirdi...

Ama artık babasının oğlu olmak istiyor muydu bakalım?

Ders sonu zili çalınca, Hermione ıstıraplı bir sesle, "Harry, yapma, n'olur yapma!" dedi.

Harry cevap vermedi; ne yapacağını bilmiyordu.

Ron ise fikir ya da nasihat vermemeye kararlı görünüyordu; Harry'ye bakmıyordu, ama Hermione Harry'yi caydıracak bir şeyler daha söylemek için ağzını açınca, Ron alçak sesle, "Bırak artık, olur mu?" dedi. "Kendi kararını kendi versin."

Sınıftan çıkarken Harry'nin kalbi güm güm atıyordu. Dışarıdaki koridorun yarısına gelmişti ki, uzakta bir yerde bir şaşırtmacanın

habercisi olan sesler duydu. Yukarılarda bir yerden çığlıklar ve feryatlar yükseliyordu; Harry'nin her yanında, sınıflardan çıkan insanlar durmuş, korkuyla tavana bakıyorlardı -

Umbridge, kısa bacaklarının onu taşıyabileceği kadar süratle sınıfından fırladı. Asasını çıkararak hızla ters yönde ilerledi: ya şimdi ya hiç.

"Harry - lütfen!" diye yalvardı Hermione cılız bir sesle.

Ama Harry kararını vermişti. Çantasını omzuna iyice yerleştirdi, doğu kanadında ne gibi bir faaliyet olduğunu görmek için telaşla ters yöne doğru giden öğrencilerin arasından sıyrılarak koşmaya başladı.

Umbridge'in odasının koridoruna geldiğinde, koridoru bomboş buldu. Kendisine bakmak için miğferi gıcırdayarak dönen koca bir zırhın arkasına koştu, çantasını çekip açtı, Sirius'un çakısını çıkardı ve görünmezlik pelerinini çekti. Sonra yavaşça ve dikkatle, zırhın arkasından çıkıp Umbridge'ın kapısına gelene kadar koridor boyunca ilerledi.

Sihirli çakının ağzını kapının çevresindeki aralığa soktu, yavaşça yukarı aşağı hareket ettirdi, sonra da geri çekti. Küçük bir klik sesi duyuldu ve kapı savrulup açıldı. Eğilerek odaya girdi, kapıyı hemen ardından kapatıp etrafa baktı.

El konmuş süpürgelerin üstündeki duvar tabaklarında hâlâ hoplayıp zıplayan korkunç kedi yavruları dışında, odada hiçbir şey hareket etmiyordu.

Harry, pelerinini çıkardı ve, şömineye yürüyerek, aradığını birkaç saniye içinde buldu: küçük bir kutu parıl parıl Uçuç tozu.

Boş ızgaranın önüne çömeldi, elleri titriyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı, ama nasıl olacağını bildiğini düşünüyordu. Başını şömineye sokarak koca bir tutam toz aldı ve altındaki itinayla dizilmiş kütüklerin üstüne serpti. Bir anda patlayarak zümrüt yeşili alevlere dönüştüler.

Harry, yüksek sesle ve açıkça, "Grimmauld Meydanı, On İki Numara!" dedi.

Yaşadığı en tuhaf hislerden biriydi. Uçuç tozuyla daha önce de seyahat etmişti elbette, ama o seferinde ülke boyunca uzanan büyücü şömineleri ağının alevleri arasında döne döne gezinen, bütün bedeniydi. Bu sefer ise, dizleri Umbridge'in odasının soğuk döşemesi üzerinde sabit kalırken, sadece başı zümrüt alevlerin içinden fırlayıp gitti...

Ve sonra, başladığı hızla, dönme sona erdi. Midesi bulanan ve kendini, sanki başına son derece sıcak tutan bir atkı geçirilmiş gibi hisseden Harry, gözlerini açtığında mutfak şöminesinden, bir adamın bir parşömeni incelediği uzun tahta masaya bakıyordu.

"Sirius?"

Adam zıpladı ve dönüp baktı. Sirius değildi, Lupin'di.

"Harry!" dedi, şok geçirmiş gibi. "Sen ne - ne oldu, her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Harry. "Dedim ki acaba -yani şey- Sirius'la bir sohbet edeyim dedim."

"Dur çağırayım," dedi Lupin, hâlâ şaşkın halde, ayağa kalktı. "Yukarı, Kreacher'a bakmaya gitti, yine tavan arasında saklanıyor anlaşılan..."

Ve Harry, Lupin'in hızla mutfaktan çıktığını gördü. Şimdi bakacak sadece iskemle ve masa bacakları kalmıştı. Sirius'un, şömineden konuşmanın ne kadar rahatsızlık verici olduğundan niye söz etmediğini merak etti; dizleri, uzun süredir Umbridge'in sert taş döşemesine çömelmeye acıyla itiraz ediyordu.

Lupin kısa süre sonra hemen ardında Sirius'la geri döndü.

"Ne oldu?" dedi Sirius telaşla, uzun siyah saçlarını gözlerinden çekti ve Harry'le aynı hizaya gelmek için şöminenin önünde yere çöktü. Lupin de çömeldi, çok kaygılı görünüyordu. "İyi misin? Yardıma mı ihtiyacın var?"

"Hayır," dedi Harry, "öyle bir şey değil... ben sadece konuşmak istedim... babam hakkında."

Sirius ile Lupin büyük bir hayretle bakıştılar, ama Harry'nin kendini münasebetsizlik ediyor gibi hissedecek ya da mahçup olacak vakti yoktu; dizleri her saniye daha fazla acıyordu ve şaşırtmacanın başlamasından bu yana beş dakikanın geçtiğini tahmin ediyordu; George ona yalnızca yirmi dakika garanti etmişti. Bu yüzden hemen Düşünseli'nde gördüklerini anlatmaya başladı.

Bitirdiğinde, bir an için ne Sirius konuştu, ne Lupin. Sonra Lupin yavaşça, "Babanı orada gördüklerinle yargılamanı istemem, Harry," dedi. "Sadece on beş yaşındaydı -"

"Ben de on beş yaşındayım!" dedi Harry hararetle.

"Bak, Harry," dedi Sirius yatıştırıcı bir edayla. "James ve Snape daha ilk karşılaştıkları andan itibaren birbirlerinden nefret ettiler, öyle bir şeydi işte, bunu anlayabiliyorsun, değil mi? Bence James, Snape'in olmak istediği her şeydi -popülerdi, iyi Quidditch oynuyordu- hemen hemen her şeyde iyiydi. Snape ise burnuna kadar Karanlık Sanatlar'a batmış, küçük, acayip bir yaratıktı ve James -sana nasıl görünmüş olursa olsun, Harry- Karanlık Sanatlar'dan hep nefret etmiştir."

"Evet," dedi Harry, "ama Snape'e hiçbir neden yokken öylesine saldırdı, sadece - şey, sadece sen canının sıkıldığını söylediğin için," diye bitirdi, sesinde hafiften özür dileyen bir ton vardı.

"Bununla iftihar etmiyorum," dedi Sirius hemen.

Lupin göz ucuyla Sirius'a baktı, sonra, "Bak, Harry," dedi, "anlaman gereken şu: Babanla Sirius okulda yaptıkları her şeyde iyiydiler - herkes onların süperden de öte olduğunu düşünüyordu- bazen biraz havaya girmişlerse eğer -"

"Bazen kendini beğenmiş küçük aptallar gibi davrandıysak, demek istiyorsun," dedi Sirius.

Lupin gülümsedi.

"Saçını dağıtıp duruyordu," dedi Harry acılı bir sesle.

Sirius ve Lupin güldüler.

Sirius şefkatle, "Bunu yaptığını unutmuşum," dedi.

"Snitch'le de oynuyor muydu?" dedi Lupin hevesle.

"Evet," dedi Harry; Sirius ve Lupin geçmişi yâd edip sevinçle gülümserken, hiçbir şey anlamadan onları izliyordu. "Eh... bana biraz budalaymış gibi geldi."

"Elbette biraz budalaydı!" dedi Sirius arka çıkarcasına, "hepimiz budalaydık! Eh - Aylak pek sayılmaz," dedi adil bir tavırla, Lupin'e bakarak.

Ama Lupin başını iki yana salladı. "Size Snape'le uğraşmayın dedim mi? Size hiç çizmeyi aştığınızı söyleme cesaretini bulabildim mi?"

"Evet de," dedi Sirius, "bazen kendimizden utanmamıza yol açardın... bu da bir şeydir yani..."

"Ve," dedi Harry azimle, burada olduğuna göre aklına takılan her şeyi söylemeye kararlıydı, "gölün kıyısındaki kızlara bakıp duruyordu, onu seyrediyorlardır umuduyla!"

"Ee, doğru, Lily etraftayken hep budalaca davranırdı," dedi Sirius, omuz silkerek. "Onun yanına yaklaşınca gösteriş yapmaktan kendini alıkoyamazdı."

"Annem nasıl oldu da evlendi onunla?" diye sordu Harry perperişan. "Ondan nefret ediyordu!"

"Yoo, etmiyordu," dedi Sirius.

"Yedinci sınıftayken onunla çıkmaya başladı," dedi Lupin.

"James'in havası biraz indikten sonra," dedi Sirius.

"Ve insanlara sırf eğlence olsun diye uğursuzluk büyüsü yapmaktan vazgeçince," dedi Lupin.

"Snape'e bile mi?" dedi Harry.

"Eh," dedi Lupin ağır ağır, "Snape özel bir durumdu. Yani, James'e lanet yapmak için en ufak fırsatı kaçırmazdı; James'in de bu durumu öyle eli kolu bağlı hazmetmesini bekleyemezdin, değil mi?"

"Annem buna razı mıydı yani?"

"Pek haberi yoktu, doğrusunu istersen," dedi Sirius. "Ne da olsa, James onunla çıktığı zaman Snape'i de yanına alıp onun önünde uğursuzluk büyüsü yapmıyordu, değil mi?"

Sirius, hâlâ ikna olmamış görünen Harry'yi kaşlarını çatarak süzdü.

"Bak," dedi, "baban hayattaki en iyi arkadaşımdı ve iyi bir insandı. Birçok kişi on beş yaşında budaladır. Büyüyünce düzeldi."

"Peki, tamam," dedi Harry sıkıntıyla. "Snape'e acıyacağımı hiç düşünmemiştim."

"Şimdi söyledin de," dedi Lupin, kaşlarının arasında ince bir çizgi belirmişti, "senin bütün bunları gördüğünü anlayınca Snape ne tepki gösterdi?"

"Bana bir daha asla Zihinbend öğretmeyeceğini söyledi," dedi Harry kayıtsızca. "Aman, sanki ben de çok büyük hayal kırıklığına -"

"Ne dedi, ne dedi?" diye haykırdı Sirius. Harry yerinden sıçradı ve ağız dolusu kül yuttu.

"Ciddi misin, Harry?" dedi Lupin hemen. "Sana ders vermeyi kesti mi?"

"Evet," dedi Harry, aşırı bulduğu bu tepkiye hayret etmişti. "Ama mesele yok, ben aldırmıyorum, aslında bayağı rahat -"

"Ben şimdi oraya gelip Snape'e iki çift laf ediyorum!" dedi Sirius şiddetle. Gerçekten de doğrulmaya hamle etti, ama Lupin onu tuttuğu gibi aşağı çekti.

"Eğer Snape'le biri konuşacaksa, o da benim!" dedi kararlı bir şekilde. "Ama Harry, her şeyden önce sen doğruca Snape'e git ve ona, ders vermeyi hiçbir şekilde kesemeyeceğini söyle -Dumbledore duyunca-"

"Söyleyemem, beni öldürür!" dedi Harry, kızgınlıkla. "Düşünseli'nden çıktığımızda onu görmediniz siz."

Lupin sertçe, "Harry, senin Zihinbend öğrenmenden önemli hiçbir şey yok!" dedi. "Anlıyor musun? Hiçbir şey!"

"Tamam, tamam," dedi Harry, adamakıllı şaşırmış, üstelik kızmıştı da. "Ben... ben ona bir şeyler söylemeye çalışırım... ama sanmam ki -"

Sustu. Uzaktan ayak sesleri duymuştu.

"Kreacher merdivenden mi iniyor?"

"Hayır," dedi Sirius, dönüp arkaya bakarak. "Senin tarafında biri olmalı."

Harry'nin kalbi duracaktı sanki.

"Gitsem iyi olur!" dedi telaşla ve başını Grimmauld Meydanı şöminesinden geri çekti. Bir an başı omuzlarının üstünde dönüyormuş gibi oldu, sonra kendini Umbridge'in şöminesinin önünde, zümrüt yeşili alevlerin zayıflayıp sönüşünü izler buldu, kafası yerli yerindeydi.

Hemen oda kapısının dışında hırıltılı bir sesin, "Çabuk, çabuk!" diye mırıldandığını duydu. "Aah, açık bırakmış -"

Harry, görünmezlik pelerininin üzerine atladı, onu üstüne çekmeyi ancak becerebilmişti ki, Filch odaya paldır küldür daldı. Bir şeye pek memnun olmuş görünüyordu, odayı geçip de Umbridge'in masasının bir çekmecesini açıp içindeki kâğıtları karıştırırken, kendi kendine hummalı bir şekilde konuşuyordu.

"Kırbaçlama Onayı... Kırbaçlama Onayı... nihayet yapabileceğim işte... kendileri kaşındı yıllardır..."

Bir parşömen çıkardı, öptü, sonra da göğsüne bastırdı. Ayağını sürüyerek aceleyle kapıdan çıkıp gitti.

Harry ayağa fırladı, çantası yanında mı diye baktıktan ve görünmezlik pelerininin onu tamamen örttüğüne emin olduktan sonra kapıyı hızla açtı, Filch'in ardından telaşla dışarı fırladı; Filch, aksaya aksaya, ama Harry'nin daha önce görmediği bir hızla yürüyordu.

Harry, Umbridge'in odasının bir alt katında yeniden görünür hale gelmenin güvenli olacağını düşündü. Pelerini çıkardı, çantasına tıktı ve çabuk çabuk ilerledi. Giriş Salonu'ndan çığlıklar yükseliyordu,

hayli hareket vardı. Mermer merdivenden aşağı koştu ve neredeyse bütün okulun orada toplanmış olduğunu gördü.

Tıpkı Trelawney'nin kovulduğu gece gibiydi. Öğrenciler, büyük bir çember oluşturacak şekilde duvarların önünde duruyorlardı (Harry kimilerinin üstünün, Kokanözsu'ya çok benzeyen bir maddeyle kaplı olduğunu gördü); öğretmenlerle hayaletler de oradaydı. Seyircilerin arasında, kendilerinden pek hoşnut görünen Teftiş Mangası özellikle göze çarpıyordu. Yukarıda süzülen Peeves aşağı doğru, salonun ortasında duran ve kesinlikle az önce kapana kıstırılmışa benzeyen Fred ile George'a bakıyordu.

"Demek öyle!" dedi Umbridge, muzaffer bir edayla. Harry onun hemen birkaç basamak önünde durduğunu fark etti, Umbridge bir kez daha avına tepeden aşağı bakıyordu. "Demek bir okul koridorunu bataklığa çevirmeyi eğlenceli buluyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, hayli eğlenceli," dedi Fred, en ufak korku belirtisi göstermeksizin ona bakarak.

Mutluluktan ağlamak üzere olan Filch, onu bunu dirsekleyerek Umbridge'e yaklaştı.

"Form bende, müdire hanım," dedi boğuk bir sesle, Harry'nin az önce çekmeceden aldığını gördüğü parşömeni salladı. "Form bende, kırbaçlar da bekliyor... n'olur, n'olur bırakın da yapayım..."

"Çok iyi, Argus," dedi Umbridge. "Siz ikiniz," diye devam etti, aşağı, Fred ve George'a bakarak, "benim okulumda kural çiğneyenlere ne yapıldığını göreceksiniz şimdi."

"Biliyor musun?" dedi Fred. "Hiç sanmıyorum."

İkizine döndü.

"George," dedi Fred, "bence bütün günü eğitimle geçirecek yaşı geçtik artık."

"Evet, benim de içimde öyle bir his var," dedi George, önemsemeden.

"Artık yeteneklerimizi gerçek dünyada sınama vakti geldi, ne dersin?" diye sordu Fred.

"Kesinlikle," dedi George.

Ve daha Umbridge tek kelime edemeden, asalarını kaldırıp bir ağızdan bağırdılar:

"Accio süpürgeler!"

Harry uzaklarda bir yerde bir gümbürtü duydu. Sol tarafına baktı ve tam vaktinde kafasını eğdi. Fred ve George'un süpürgeleri, bir tanesi Umbridge'in onları duvara bağladığı ağır zinciri ve demir çiviyi hâlâ peşinde sürükleyerek, koridordan sahiplerine doğru son hızla geliyorlardı; sola döndüler, merdivenlerden aşağı hızla indiler ve ikizlerin önünde pat diye durdular; zincir, taş döşeli zeminde gürültüyle şangırdadı.

"Görüşmeyiz," dedi Fred Profesör Umbridge'e, bacağını süpürgesinin üzerinden atarak.

"Evet, zahmet edip de arayı açmamaya kalkma," dedi George, kendi süpürgesine bindi.

Fred, toplanmış öğrencilere, suskun ama dikkatli kalabalığa baktı.

"Eğer yukarıda sergilenen türden bir Portatif Bataklık almak isteyeniniz olursa, Diagon Yolu, Doksan Üç Numara'ya gelin - Weasley Büyücü Şakaları," dedi yüksek sesle. "Yeni mekânımız!"

"Ürünlerimizi bu ihtiyar yarasadan kurtulmak için kullanmaya yemin eden Hogwarts öğrencilerine özel indirim var," diye ekledi George, parmağıyla Profesör Umbridge'i işaret ederek.

"DURDURUN ONLARI!" diye feryat etti Umbridge, ama artık çok geçti. Teftiş Mangası çemberi daraltırken, Fred ve George hızla havalanıp beş metre yükseğe çıktılar, demir çivi altlarında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Fred salonun öbür yanına, kalabalığın üstünde onunla aynı hizada süzülen hortlağa baktı.

"Bizim için onun canına oku, Peeves."

Ve Harry'nin daha önce hiçbir öğrenciden emir aldığını görmediği Peeves, canlı şapkasını başından çıkardı; Fred ile George aşağıdaki öğrencilerin coşkulu alkışı eşliğinde dönüp açık ön

kapıdan görkemli günbatımına doğru hızla giderken, onlara selam durdu.

-

OTUZUNCU BÖLÜM
GRAWP

Sonraki birkaç gün boyunca Fred ile George'un özgürlüğe kaçışının hikâyesi öyle sık anlatıldı ki, Harry çok geçmeden bunun bir Hogwarts efsanesi haline geleceğini anladı; aradan bir hafta geçtiğinde, neredeyse görgü tanıkları bile ikizlerin kapıdan dışarı uçup gitmeden önce Umbridge'in üzerine dalışa geçip Tezekbombası yağdırdığını gördüklerine inanmaya başlamışlardı. Ayrılmalarının hemen ardından, herkes onları taklit etmeyi diline dolamıştı. Harry'nin kulağına sık sık, "Cidden, bazı günler süpürgeme atlayıp buradan gidesim geliyor," ya da, "Böyle bir derse daha girersem, her an bir Weasley çekebilirim," gibi sözler çalınıyordu.

Fred ve George kimsenin onları kısa sürede unutmamasını sağlayacak şeyler yapmışlardı. Bir kere, doğu kanadının beşinci katındaki koridoru hâlâ baştan başa kaplayan bataklığın nasıl kaldırılacağı hakkında hiçbir şey söylememişlerdi. Umbridge ve Filch'in bataklığı yok etmek için çeşitli yöntemler denediği görülmüştü, hepsinde de başarısız olmuşlardı. Sonunda, bölge iple çevrildi ve Filch'e de, hınçla dişlerini sıkarak, öğrencileri sudan geçirip sınıflarına götürme görevi düştü. Harry, McGonagall ve Flitwick gibi öğretmenlerin isteseler bataklığı anında yok edebileceğinden emindi, ama tıpkı Fred ile George'un Şimşek Vızpatlar'ı olayında olduğu gibi, bir kenarda durup Umbridge'in bu sorunla cebelleşmesini izlemeyi tercih ediyor gibiydiler.

Bir de Umbridge'in odasının kapısında, Fred ile George'un Silsüpürleri'nin sahiplerine ulaşmak için açtıkları iki tane kocaman süpürge biçimi delik vardı tabii. Filch yeni bir kapı taktı ve Harry'nin Ateşoku'nu alıp zindanlarda bir yere koydu; rivayete göre, Umbridge silahlı bir ifriti süpürgenin başına nöbetçi dikmişti. Ancak sorunları bununla sınırlı değildi.

Fred ve George'un örneğinden ilham alan birçok öğrenci, boş kalan Başabela Müdürler makamına kurulmak için birbiriyle yarışıyordu. Yeni takılan kapıya rağmen, biri Umbridge'in odasına kıllı burunlu bir Burnuk sokmayı başarmış, Burnuk da parlak nesneler bulma hevesiyle derhal odayı darmaduman etmiş ve Umbridge içeri girdiğinde onun üzerine atlayıp güdük parmaklarındaki yüzükleri kemirmeye çalışmıştı. Koridorlara öyle sık Tezekbombası ve Pis Kokulu Topak atılıyordu ki, öğrencilerin dersten çıkmadan önce kendilerine Kabarcık-Kafa Büyüsü yapması âdet haline gelmişti; bu sayede biraz temiz hava soluyabiliyorlarsa da, kafalarına balık kavanozu geçirmiş gibi tuhaf bir görünüme bürünüyorlardı.

Filch, elinde hazır tuttuğu bir kamçıyla koridorlarda sinsi sinsi dolaşıyor, bu vicdansızları yakalamak için yanıp tutuşuyordu. Sorun şuydu ki, sayıları çok fazla olduğundan hangi birinin peşine düşeceğini bilemiyordu. Teftiş Mangası ona yardım etmeye çalışıyordu, ama üyelerinin başına garip şeyler geliyordu sürekli. Slytherin Quidditch Takımı'ndan Warrington, mısır gevrekleriyle kaplıymış gibi görünmesine yol açan dehşetengiz bir deri sorunuyla hastane kanadına kapağı atmıştı; Pansy Parkinson ise, çatalboynuzları çıktığından ertesi günkü bütün dersleri kaçırmış, Hermione sevinçten dört köşe olmuştu.

Bu arada, Fred ve George'un Hogwarts'tan ayrılmadan önce kaç tane Kaytartan Çerezkutusu satmayı başardığı da ortaya çıkmıştı. Umbridge sınıfa adım atar atmaz, içerideki öğrenciler bayılmaya, kusmaya, tehlikeli bir şekilde ateşlenmeye başladı, burun deliklerinden kan boşandı. Öfke ve çaresizlik içinde çığlık çığlığa bağıran Umbridge, bu gizemli belirtilerin izini sürüp kaynağına ulaşmaya çalıştı, ama öğrenciler inatla "Umbridge-it"e yakalandıklarını söylüyorlardı. Umbridge üst üste dört sınıfı cezaya bırakıp sırlarını öğrenemeyince, pes etmek ve bayılan, terleyen, kusan, bir yerleri kanayan öğrencilerin sınıftan akın akın çıkmalarına izin vermek zorunda kaldı.

Ama Çerezkutusu sahipleri bile, Fred'in veda sözleri yüreğine işlemişe benzeyen kaos ustası Peeves'le boy ölçüşemezdi. Deli gibi kıs kıs gülerek okulda bir oraya bir buraya uçuyor, masaları ters çeviriyor, karatahtaların içinden fırlıyor, heykelleri ve vazoları

deviriyordu; onun tarafından iki kez bir zırhın içine kapatılan Mrs. Norris, hademe öfkeden köpürmüş halde gelip onu kurtarıncaya kadar ciyak ciyak miyavladı. Peeves fenerleri kırıyor, mumları üflüyor, yanan meşaleleri çığlık çığlığa bağıran öğrencilerin kafalarının üzerinde atıp tutuyor, itinayla üst üste konmuş parşömenlerin ateşe ya da pencereden aşağı düşmesine neden oluyordu; tuvaletlerdeki bütün muslukları sökerek ikinci kata su bastırttı, kahvaltı sırasında Büyük Salon'un ortasına içi tarantula dolu bir torba attı. Canı biraz mola vermek istediğindeyse, saatlerce Umbridge'in peşinden süzülüyor ve o ne zaman konuşsa, dilini dudaklarının arasından çıkarıp kuvvetle üflüyordu.

Filch dışında okuldaki hiçbir görevli, Umbridge'e yardım etmek için kılını kıpırdatmıyordu. Hatta, Fred ve George'un gidişinden bir hafta sonra Harry, o sırada kararlı bir şekilde kristal bir avizeyi gevşetmekle meşgul olan Peeves'in yanından geçen Profesör McGonagall'ın çaktırmadan, "Öbür tarafa doğru açılıyor," dediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Bütün bunların üzerine bir de, Montague tuvalette misafir olduğu sürenin etkilerinden hâlâ kurtulamamıştı; sürekli şaşkındı, nerede olduğunu bilmiyor gibi bir hali vardı. Bir salı sabahı annesiyle babası, yüzlerinde son derece kızgın bir ifadeyle ön kapıya doğru yürürken görüldüler.

"Bir şey söylesek mi?" dedi Hermione endişeli bir sesle. Mr. ve Mrs. Montague'nün içeri girişini izlemek için yanağını Tılsım sınıfının penceresine dayamıştı. "Yani ona olanlar hakkında? Belki Madam Pomfrey'nin onu tedavi etmesine bir katkısı olur diye?"

"Tabii ki hayır, iyileşir nasılsa," dedi Ron umursamazca.

"Neyse, Umbridge'in başına biraz daha dert açılmış oluyor bari, değil mi?" dedi Harry memnun bir sesle.

Harry ve Ron, büyülemeleri gereken çay fincanlarına asalarıyla dokundular. Harry'ninkinden dört bacak çıktı, ama sıranın üstüne erişemeyecek kadar kısa olduklarından havada boşuna debelenmeye başladılar. Ron'unkinden çıkan dört bacak ise çok ince, çöp gibi bacaklardı, güç bela ayağa kalkıp birkaç saniye

titredikten sonra sıranın üstüne kapaklandılar, fincan da kırılıp ikiye ayrıldı.

"Reparo," dedi Hermione hemen, asasının bir hareketiyle Ron'un fincanını onararak. "İyi güzel de, ya Montague kalıcı bir zarar gördüyse?"

"Kimin umrunda ki?" dedi Ron sinirli sinirli. Fincanı yeniden ayağa kalktı, sarhoş gibiydi, dizleri fena halde titriyordu. "O zaman Montague de Gryffindor'dan o puanları almasaydı, değil mi? Biri için tasalanmak istiyorsan, benim için tasalan, Hermione!"

"Senin için mi?" dedi Hermione, beyaz-mavi desenli dört sağlam bacağının üzerinde mutlu mutlu tüymekte olan çay fincanını yakalayıp yeniden önüne koyarak. "Niye senin için tasalanacakmışım ki?"

"Annemin bir sonraki mektubu er geç Umbridge'in tarama işleminden geçecek," dedi Ron acı acı, cılız bacakları üzerinde kendini taşımaya çalışan fincanını destekleyerek, "işte o zaman başım ciddi belaya girecek. Bir Çığırtkan daha gönderirse hiç şaşırmam."

"Ama -"

"Fred'le George'un gitmesi benim üstüme kalacak, gör bak," dedi Ron ümitsizce. "Onların gitmesine engel olmalıydın, diyecek, süpürgelerinin arkasından tutup asılsaydın, falan diyecek... evet, tamamen benim üstüme kalacak."

"Eh, öyle derse, çok büyük haksızlık olur, elinden hiçbir şey gelmezdi! Ama eminim demez, yani, eğer gerçekten Diagon Yolu'nda bir yerleri varsa, bunu çok uzun zamandır planlıyorlardı demektir."

"Evet, o da ayrı bir mesele, nasıl yer buldular acaba?" dedi Ron. Asasıyla çay fincanına öyle sert vurdu ki, fincan hemen önünde yine yere kapaklanıp debelenmeye başladı. "Bu işte bir bit yeniği var sanki, değil mi? Diagon Yolu'nda bir yer tutabilmek için yığınla Galleon'a ihtiyaçları var. Annem, onca altını bulmak için ne işler çevirdiklerini bilmek isteyecektir."

"Evet, benim de kafama takıldı," dedi Hermione. Çay fincanı Harry'ninkinin etrafında koşarak küçük düzgün çemberler çiziyor, Harry'ninkinin güdük bacakları ise hâlâ sıraya uzanamıyordu. "Acaba Mundungus onları çalıntı mal satmaya ya da kötü bir şey yapmaya mı ikna etti diyordum."

"Etmedi," diye kestirip attı Harry.

"Nereden biliyorsun?" dediler Ron ve Hermione bir ağızdan.

"Çünkü -" Harry tereddüt etti, ama sonunda itiraf etme vakti gelmişti anlaşılan. Birileri Fred ile George'un suç işlediğini sanacaklarsa, artık sessiz kalmanın işe yarar tarafı yoktu. "Çünkü altını benden aldılar. Haziranda onlara Üçbüyücü Turnuvası'ndan kazandığım ödülü verdim."

Şokun yarattığı bir sessizlik oldu, sonra Hermione'nin fincanı masanın kenarına kadar koşarak yere düştü ve parçalara ayrıldı.

"Ah, Harry, vermiş olamazsınl" dedi Hermione.

"Evet, verdim," dedi Harry dik dik. "Pişman da değilim. Altına ihtiyacım yoktu, onlar da şaka dükkânı işletmede çok başarılı olacaklar."

"Ama bu harika!" dedi Ron heyecanla. "Hepsi senin suçun, Harry - annem beni hiç suçlayamaz artık! Ona söyleyebilir miyim?"

"Evet, sanırım söylesen iyi olur," dedi Harry cansız bir sesle, "hele onların çalıntı kazan falan aldığını düşünüyorsa..."

Hermione dersin geri kalanı boyunca bir şey demedi, ama Harry'nin içinde onun kendine uzun süre hâkim olamayacağına dair ciddi bir şüphe vardı. Ve tabii ki, teneffüs için şatodan çıkmış, cılız mayıs güneşinde duruyorlardı ki, Hermione Harry'ye boncuk boncuk bakıp kararlı bir edayla ağzını açtı.

Harry o daha lafa başlamadan sözünü kesti.

"Hiç başımın etini yeme, olmuş bitmiş artık," dedi katı bir sesle. "Fred'le George altını aldılar -anlaşılan, bayağı bir kısmını da harcamışlar- geri alamam, almak da istemiyorum zaten. O yüzden hiç nefesini tüketme, Hermione."

"Fred ve George'la ilgili bir şey demeyecektim ki!" dedi Hermione kırgın bir sesle.

Ron zerre kadar inanmadığını gösterircesine "hıh" dedi, Hermione de ona çok kötü bir bakış attı.

"Söylemeyecektim işte!" dedi kızgın kızgın. "Aslına bakarsan, Harry'ye, ne zaman Snape'e gidip Zihinbend derslerine devam etmenizi isteyeceksin, diye soracaktım!"

Harry'nin yüreği karardı. Fred ile George'un dramatik ayrılışı konusunu tükettikten sonra -ki saatlerce sürmüştü- Ron ve Hermione, Sirius'u sormuşlardı. Harry onlara Sirius'la neden konuşmak istediğini söylemediğinden, ne anlatacağına karar vermekte zorlanmıştı; sonunda da, gerçeğe uygun bir şekilde, Sirius'un ondan Zihinbend derslerine devam etmesini istediğini söylemişti. O andan beri de bunu söylediğine pişmandı; Hermione işin ucunu bırakmıyor, Harry'nin en beklemediği anlarda bu konuyu açıyordu.

"Artık garip rüyalar görmediğini söyleme bana," dedi Hermione. "Ron söyledi, dün gece uykunda yine sayıklıyormuşsun."

Harry, Ron'a hışımla baktı, Ron da utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi en azından.

"Sadece bir parçacık sayıklıyordun," diye mırıldandı özür dilercesine. " '*Birazcık daha ileri'* gibi bir şey diyordun."

"Rüyamda sizin Quidditch oynadığınızı gördüm," diye yalan söyledi Harry insafsızca. "Quaffle'ı yakalamak için biraz daha ileri doğru uzanmanı söylüyordum."

Ron'un kulakları kızardı. Harry bundan kindar bir zevk duydu; tabii ki böyle bir şey görmemişti rüyasında.

Önceki gece, yine Esrar Dairesi koridoru boyunca yürümüştü. Önce daire şeklindeki odadan, sonra da tıkırtıların ve dans eden ışıkların olduğu odadan geçmiş, yine kendini üzerinde tozlu cam kürelerin durduğu raflarla dolu o mağara gibi odada bulmuştu.

Çabucak doksan yedi numaralı sıraya gitmiş, sola dönmüş ve sıra boyunca koşmuştu... büyük ihtimalle tam da o sırada konuşmuştu... birazcık daha ileri... bilinçli benliğinin uyanmak için mücadele verdiğini hissetmişti çünkü... ve daha sıranın sonuna gelmeden, kendini yine yatakhanede, dört direkli yatağının tepesindeki tenteye bakar halde bulmuştu.

"Zihnini kapamaya çalışıyorsun, değil mi?" dedi Hermione, Harry'ye boncuk boncuk bakarak. "Zihinbend'ini yapmaya devam ediyorsun, değil mi?"

"Tabii ki ediyorum," dedi Harry. Ses tonuna bakılırsa, hakarete uğramış gibiydi, ama Hermione'nin gözüne bakmaktan kaçındı. Aslında, tozlu kürelerle dolu odada neyin saklı olduğunu öyle merak ediyordu ki, rüyalarının devam etmesi için can atıyordu.

Ancak mesele şuydu ki, sınavların başlamasına bir aydan az süre kalmışken ve her boş anını ders tekrarına ayırırken, yatağına uzandığında beyni bilgiyle öylesine dolup taşmış oluyordu ki, uykuya dalmakta bile çok zorlanıyordu; dalabildiğindeyse, fena halde bitkin beyni çoğu zaman ona sınavlarla ilgili aptalca rüyalar sunuyordu. Ayrıca zihninin bir köşesinin -genellikle Hermione'nin sesiyle konuşan köşenin- o siyah kapılı koridorda ilerlediği zamanlarda suçluluk duygusuna kapıldığından ve yolculuğun sonuna ulaşmadan onu uyandırmanın yollarını aradığından şüpheleniyordu.

"Biliyor musunuz," dedi Ron, kulakları hâlâ kıpkırmızı, "Montague Slytherin-Hufflepuff maçına kadar iyileşrnezse, Kupa'yı kazanma şansımız olabilir."

"Evet, sanırım," dedi Harry, bu konu değişikliğine sevinerek.

"Yani, bir tane kaybettik, bir tane kazandık -eğer Slytherin önümüzdeki cumartesi Huffiepuff'a yenilirse-"

"Evet, doğru," dedi Harry, neyi onayladığının farkına varmadan. Az önce Cho Chang bahçeden geçmiş ve kararlı bir şekilde bir kez bile Harry'ye bakmamıştı.

*****

Quidditch sezonunun son karşılaşması olan Gryffindor-Ravenclaw maçı, mayısın son haftasında yapılacaktı. Slytherin son maçında Hufflepuff'a çok az farkla yenilmiş olsa da, Gryffindor zafer için umutlanmaya cesaret edemiyordu, bunun nedeni de büyük ölçüde (elbette kimse ona bunu söylemese de) Ron'un berbat Tutuculuğu'ydu. Ancak o, iyimser olmak için bir sebep bulmuş gibiydi.

Maç sabahı kahvaltı ederlerken, Harry ve Hermione'ye, "Yani, bundan daha kötü olamam, değil mi?" dedi acı acı. "Artık kaybedecek hiçbir şey yok, değil mi?"

"Biliyor musun," dedi Hermione, daha sonra Harry ile ikisi çok heyecanlı bir kalabalığın içinde sahaya doğru yürürlerken, "bence Fred'le George'un artık burada olmaması, Ron'a çok iyi gelebilir. Doğrusu, kendine güven duymasını sağlamıyorlardı pek."

Yanlarından Luna Lovegood geçti, kafasının üstüne canlı bir kartala benzeyen bir şey tünemişti.

"Aman tanrım, unutmuşum!" dedi Hermione. Luna, kıs kıs gülüp birbirlerine onu işaret eden bir grup Slytherin'in arasından sükûnetle geçerken, Hermione onun tepesindeki kartalın kanat çırpışını izledi. "Cho da oynuyor, değil mi?"

Harry unutmamıştı, homurdanmakla yetindi.

Kendilerine tribünlerin en üst sırasında yer buldular. Güzel, açık bir gündü; Ron bundan iyisini isteyemezdi. Harry ümidini kesmeyerek, Ron'un bir kez daha Slytherin'lere koro halinde "Kralımızsm Weasley"yi söyleme fırsatı vermemesini diliyordu.

Maçı her zamanki gibi, Fred ve George gittiğinden beri çok neşesiz olan Lee Jordan anlatıyordu. Takımlar sahaya çıktığında, oyuncuların adını keyifsiz keyifsiz saymaya başladı.

- *... Bradley... Davies... Chang, ...*

dedi ve Cho meltemde uçuşan ışıl ışıl siyah saçlarıyla sahaya adım attığında, Harry'nin midesi takla atmaktan çok, cılız bir hamleyle yerinden sıçradı. Artık ne istediğinden emin değildi, ama daha fazla kavgayı kazanamayacağından emindi. Süpürgelerine binmeye hazırlanırlarken onun Roger Davies'la neşeli neşeli sohbet ettiğini görmek bile, içinde ancak çok küçük bir kıskançlık duygusunun kabarmasına neden oldu.

- *Ve başladı!*

dedi Lee.

- *Ve Davies hemen Quaffle'ı alıyor, Quaffle Ravenclaw Kaptanı Davies'ta, Johnson'ı geçiyor, Bell'i geçiyor, Spinnet'ı da geçiyor... doğruca kaleye gidiyor! Şut çekecek* - *ve* - *ve"*

Lee bağıra bağıra küfretti.

- *Ve sayı yaptı.*

Harry ve Hermione de diğer Gryffindor'larla birlikte inlediler. Korkutucu -ama tahmin edilebilir- bir şekilde, tribünlerin öbür tarafındaki Slytherin'ler şarkı söylemeye başladılar:

- *Hiçbir haltı tutamaz Weasley, Kapatamaz tek bir çemberi...*

"Harry," dedi boğuk bir ses Harry'nin kulağına. "Hermione..."

Harry döndüğünde, sıraların arasından Hagrid'in kocaman sakallı kafasının çıkmış olduğunu gördü. Belli ki oraya arkadaki sıradan, herkesi sıkıştıra sıkıştıra gelmişti, çünkü az önce önlerinden geçtiği birinci ve ikinci sınıflar büzülmüş, yassılmış bir haldeydiler. Nedense

Hagrid görülmeyi hiç istemiyormuş gibi iki büklüm duruyordu, ama yine de diğer herkesten bir metre kadar uzundu.

"Dinleyin," diye fısıldadı, "benimle gelebilir misiniz? Hemen, hazır herkes maçı izliyorken?"

"Şey... sonra olmaz mı, Hagrid?" diye sordu Harry. "Maç bittikten sonra?"

"Hayır," dedi Hagrid. "Hayır, Harry, hemen olması lazım... hazır kimse bakmıyorken... lütfen."

Hagrid'in burnundan hafif hafif kan damlıyordu. Gözlerinin ikisi de kapkara olmuştu. Harry okula döndüğünden beri onu bu kadar yakından görmemişti; büsbütün acınacak haldeydi.

"Tabii," dedi Harry hemen, "tabii geliriz."

Hermione ile ikisi sıralarından yavaş yavaş geriye çıktılar, kalkıp onlara yol vermesi gereken öğrenciler bayağı bir söylendiler. Hagrid'in sırasındakiler ise şikâyet etmiyor, mümkün olduğunca büzülmeye çalışıyorlardı.

"Bunun için size minnettarım, hakkaten," dedi Hagrid, merdivenlere ulaştıklarında. Aşağıdaki çimenliğe doğru inerlerken endişeyle etrafına bakındı durdu. "Umarım gittiğimizi fark etmez."

"Umbridge'i mi kastediyorsun?" dedi Harry. "Fark etmez, bütün Teftiş Mangası'nı yanına oturtmuş, görmedin mi? Maçta sorun çıkmasını bekliyor olmalı."

"Eh, evet, biraz sorun çıksa hiç de fena olmazdı," dedi Hagrid. Kulübesine giden çimenlikte kimsenin olmadığından emin olmak için, durup tribünlerin yanından bakarak. "Biraz daha vakit kazandırır bize."

"Mesele nedir, Hagrid?" dedi Hermione, çimin üzerinden Orman'ın kıyısına doğru aceleyle yürürlerken dönüp yüzünde kaygılı bir ifadeyle ona bakarak.

"Birazdan - birazdan görürsünüz," dedi Hagrid, omzunun üstünden arkasına baktı. Tribünlerden büyük bir gürleme yükselmişti. "Hey - birisi az önce sayı mı yaptı?"

"Ravenclaw'dır," dedi Harry sıkıntıyla.

"İyi... iyi..." dedi Hagrid, belli ki kafası başka bir yerdeydi. "İyi olmuş..."

Çimde yürürken her adımında dönüp arkaya bakan Hagrid'e yetişebilmek için ufak ufak koşmaları gerekiyordu. Kulübesine vardıklarında, Hermione hiç düşünmeden sola, ön kapıya doğru döndü. Ancak Hagrid hiç durmadı, Orman'ın en uç noktasındaki ağaçların gölgesine doğru yürümeye devam etti. Oraya vardığında, bir ağaca dayalı duran arbaleti eline aldı. İkisinin yanında olmadıklarını fark ettiğinde, arkasına döndü.

"Bu taraftan gidiyoruz," dedi, saçaklı başıyla arkasını göstererek.

"Orman'ın içine mi?" dedi Hermione, afallamış halde.

"Evet," dedi Hagrid. "Hadi, çabuk olun, kimse görmeden!"

Harry ve Hermione birbirlerine baktılar, sonra da Hagrid'in arkasından ağaçların sağladığı korunağa girdiler. Hagrid, kolunun üstünde arbaletiyle loş yeşilin içine doğru yürümeye ve onlardan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Harry ve Hermione'nin ona yetişmek için koşmaları gerekti.

"Hagrid, niye yanına silah aldın?" dedi Harry.

"Maksat önlem olsun," dedi Hagrid, iri omuzlarını silkerek.

"Bize Testral'leri gösterdiğin gün arbaletini getirmemiştin," dedi Hermione çekinerek.

"I-ıh, şey işte, o gün o kadar içerlere gitmiyorduk," dedi Hagrid. "Neyse, zaten o sırada Firenze Orman'dan ayrılmamıştı daha, değil mi?"

"Firenze'nin ayrılması durumu niye değiştirsin ki?" diye sordu Hermione merakla.

"Diğer atadamlar bana fena kızdılar da ondan," dedi Hagrid alçak sesle, etrafına bakınarak. "Eskiden bana davranışları -eh, dost canlısı denemez de- iyi geçiniyorduk hiç olmazsa. Kendi işlerine

bakarlardı, ama iki çift laf etmek istedim mi gelirlerdi hemen. Artık öyle değil."

Derin derin iç geçirdi.

"Firenze diyor ki, Dumbledore'la çalışmaya gitti diye ona çok kızmışlar," dedi Harry, Hagrid'in profilini incelemekle meşgul olduğu için, yerden çıkıntı yapmış bir köke takılarak.

"Evet," dedi Hagrid sıkıntıyla. "Kızmak ne kelime? Basbayağı çileden çıktılar. Ben araya girmeseydim, herhalde Firenze'yi öldürene kadar çiftelerlerdi -"

"Ona saldırdılar mı?" dedi Hermione, şok geçirmiş gibi bir sesle.

"Ya," dedi Hagrid kızgın kızgın, alçak dalların arasından kendine yol açarak. "Sürünün yarısı üstüne çullandı."

"Sen de engel mi oldun?" dedi Harry şaşkın ve etkilenmiş halde. "Tek başına mı?"

"Tabii, orda oturup onu öldürmelerini seyredemezdim ya?" dedi Hagrid. "O sırada ordan geçtiğim için şanslıymış aslında... ben de Firenze bana aptalca uyarılar göndermeden önce bunu bir düşünür sanıyordum!" diye hararetle ekledi beklenmedik bir şekilde.

Harry ve Hermione şaşkınlıkla dönüp birbirlerine baktılar, ama kaşlarını çatmış olan Hagrid bu konunun üzerinde daha fazla durmadı.

"Neyse," dedi, normalden biraz daha derin derin nefes alarak, "o zamandan beri öbür atadamlar bana çok fena kızgın, mesele de şu ki, Orman'da epey sözleri geçiyor... burdaki en akıllı yaratıklar onlar."

"O yüzden mi buradayız, Hagrid?" diye sordu Hermione. "Atadamlar yüzünden mi?"

"Aa, hayır," dedi Hagrid, önemsemezcesine başını iki yana sallayarak, "hayır, onlar yüzünden değil. E tabii durumu iyice karıştırabilirler, evet... ama birazdan göreceksiniz ne demek istediğimi."

Bu anlaşılmaz lafın ardından sustu ve hızlandı. Attığı her adım için Harry ve Hermione'nin üç adım atması gerekiyordu, o yüzden de ona yetişmekte zorlanıyorlardı.

Patikadaki otlar gittikçe gürleşiyordu, ağaçlar da o kadar sıklaşıyordu ki, Orman'ın derinliklerine indikçe ortalık akşam gibi karanlık olmaya başladı. Kısa süre sonra, Hagrid'in onlara Testral'leri gösterdiği açıklığı epey geçmişlerdi, ama Harry tedirginlik duymuyordu; ta ki Hagrid beklenmedik bir şekilde patikadan ayrılıp ağaçların arasından geçerek Orman'ın karanlık kalbine doğru ilerlemeye başlayana dek.

"Hagrid!" dedi Harry, Hagrid'in rahat rahat üzerinden geçtiği sık ve karışık çalıların arasından güç bela ilerleyerek. Daha önce bir kez Orman'daki patikadan ayrıldığında başına gelenleri gayet iyi hatırlıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Biraz daha ileri," dedi Hagrid, omzunun üstünden. "Hadi, Harry... birbirimize yakın durmamız lazım artık."

Hagrid'e yetişmek bayağı çetin işti, onun örümcek ağıymış gibi kolayca içinden geçtiği dallar ve çalılıklar Harry ve Hermione'nin cüppelerine takılıyor, sık sık da üstlerine başlarına öyle bir dolaşıyordu ki, dakikalarca durup onları çözmek zorunda kalıyorlardı. Çok geçmeden, Harry'nin kollarıyla bacakları kesik ve çizik içinde kalmıştı. Artık Orman'ın öyle derinliklerine girmişlerdi ki, Harry bazen loş ışıkta Hagrid'e baktığında sadece devasa, karanlık bir siluet görebiliyordu. Etraflarını saran sessizlikte, herhangi bir ses tehdit edici görünüyordu. Bir dal parçasının kırılması bile yüksek sesle yankılanıyor, en ufak bir hareketin çıkardığı hışırtı, masum bir serçeden bile çıkmış olsa, Harry'nin loş ışıkta etrafına bakınıp bir suçlu aramasına neden oluyordu. Orman'ın bu kadar derinliklerine girip de herhangi bir yaratıkla karşılaşmadığım olmadı hiç, diye düşündü; bu durum ona hayli tekinsiz göründü.

"Hagrid, asalarımızı aydınlatsak olur mu?" dedi Hermione usulca.

"Şey... tamam," diye fısıldadı Hagrid. "Aslına bakarsanız -"

Birden durdu ve arkasına döndü; Hermione ona çarpıp arka üstü devrildi. Harry onu orman zeminine yapışmadan yakaladı.

"Belki biraz dursak iyi olacak, böylece sizi... bilgilendirebilirim," dedi Hagrid. "Yani, oraya varmadan."

"Güzel!" dedi Hermione, Harry onu ayağa kaldırırken. İkisi de "Lumos!" diye fısıldadılar ve asalarının ucunda birer ışık belirdi. İki titrek ışının loş ışığında Hagrid'in yüzü ortaya çıktı ve Harry bir kez daha onun tedirgin ve üzgün olduğunu gördü.

"Pekâlâ," dedi Hagrid. "Şeyy... şimdi... mesele şu ki..."

Derin bir soluk aldı.

"Şey, büyük ihtimalle bugün yarın tekmeyi yiyeceğim," dedi.

Harry ve Hermione önce birbirlerine, sonra yine ona baktılar.

"Ama bu kadar dayandın -" dedi Hermione tereddütle. "Niye şimdi öyle düşünüyorsun -"

"Umbridge odasına Burnuk'u sokanın ben olduğumu sanıyor."

"Sen miydin peki?" dedi Harry, kendine engel olamadan.

"Hayır, hiç de değildim!" dedi Hagrid içerleyerek. "Sihirli yaratıklarla ilgili bir şey olduğu dakkada benimle ilgisi olduğunu düşünüyor. Biliyorsunuz, döndüğümden beri beni sepetlemenin yolunu arıyor. Gitmek istemiyorum tabii, ama... şey... size birazdan anlatacağım özel durum olmasaydı, hiç durmaz, hemen şu anda giderdim, Trelawney'ye yaptığı gibi bu işi bütün okulun önünde yapmasına izin vermezdim."

Harry'den de, Hermione'den de itiraz sesleri yükseldi, ama Hagrid kocaman elini sallayarak onları susturdu.

"Dünyanın sonu değil. Burdan çıktığımda Dumbledore'a yardım edebilirim, Yoldaşlık'a faydalı olabilirim. Sizin de başınızda Grubbly-Plank olacak, sınavlarınızı zorlanmadan geçersiniz..."

Sesi titredi ve sustu.

Hermione kolunu okşamaya hamle edince, "Benim için endişelenmeyin," dedi çabucak. Sonra yeleğinin cebinden devasa benekli mendilini çıkarıp gözlerini sildi. "Bakın, mecbur olmasaydım bunu size anlatmazdım. Yani, gidersem... şey, gitmeden önce...

mutlaka birine anlatmam lazım... çünkü siz - siz ikinizin bana yardım etmesi gerekiyor. İsterse, Ron'un da."

"Tabii ki sana yardım edeceğiz," dedi Harry hemen. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

Hagrid şiddetle burnunu çekti ve hiçbir şey demeden Harry'nin omzunu öyle kuvvetle sıvazladı ki, Harry yana doğru devrilip bir ağaca çarptı.

"Evet diyeceğinizi biliyordum," dedi Hagrid, mendilinin içine, "ama hiç... asla... unutmayacağım... eh... hadi... şurada, biraz ötede... dikkatli olun, ısırganlar var..."

Bir on beş dakika daha hiç konuşmadan yürüdüler; Harry tam ağzını açmış, daha ne kadar yürümeleri gerektiğini soracaktı ki, Hagrid sağ kolunu havaya kaldırıp "dur" işareti verdi.

"Aman yavaş," dedi alçak sesle. "Çok sessiz olun..."

Ses çıkarmadan ilerlediler. Harry, önlerinde büyük, neredeyse Hagrid'in boyunda, hafif eğimli bir toprak tepeciği olduğunu gördü ve bunun devasa bir yaratığın ini olduğunu düşünerek dehşete kapıldı. Tepeciğin etrafındaki ağaçlar köklerinden sökülmüştü; toprağın çıplak bir bölümünden yükseliyordu, ağaç gövdelerinden ve dallardan oluşan bir yığınla çevriliydi. Harry, Hermione ve Hagrid'in arkasında durdukları bu yığın, tepecik için doğal bir çit ya da barikat oluşturuyor gibiydi.

"Uyuyor," diye fısıldadı Hagrid.

Gerçekten de, Harry sanki devasa bir çift akciğer çalışıyormuş gibi uzaktan uzağa, ritmik bir guruldama duyabiliyordu. Göz ucuyla Hermione'ye baktı; Hermione, ağzı hafif açık, gözlerini tepeciğe dikmişti. Tam anlamıyla dehşete düşmüş görünüyordu.

"Hagrid," dedi, uyuyan yaratığın sesinden zar zor anlaşılan bir fısıltıyla, "kim o?"

Bu soru Harry'ye çok tuhaf geldi... "Ne o?" diye sormaya hazırlanıyordu kendisi.

"Hagrid, ama demiştin ki -" dedi Hermione, şimdi asası elinde titriyordu, "hiçbiri gelmek istemedi demiştin!"

Harry bir ona bir Hagrid'e baktı, sonra, birden neler olduğunu anlayarak, tekrar dönüp tepeciğe baktı ve nefesini hızla içine çekti.

Onun, Hermione'nin ve Hagrid'in rahatlıkla üstünde durabilecekleri kadar büyük tepecik derin, hırıltılı nefeslerle yavaş yavaş inip kalkıyordu. Bir tepecik değildi bu. Eğimli bir sırttı, sahibi de belli ki -

"Eh - hayır - gelmek istemedi," dedi Hagrid, çaresiz bir sesle. "Ama onu getirmek zorundaydım, Hermione, getirmek zorundaydım!"

"Ama neden?" diye sordu Hermione, sesi ağlamaklı çıkıyordu. "Neden - ne - ah, Hagrid."

"Biliyordum ki onu buraya getirirsem," dedi Hagrid, onun da sesi ağlayacakmış gibiydi, "ve -ve ona biraz yol yordam öğretirsem- dışarı çıkarıp herkese onun zararsız olduğunu gösterebilirim!"

"Zararsız ha!" dedi Hermione tiz bir sesle. Hagrid panik içinde "hişşt" deyip susması için el kol hareketleri yaparken, önlerindeki muazzam yaratık yüksek sesle hırıldanıp uykusunda döndü. "Baştan beri seni yaralayan o, değil mi? O yüzden böyle yara bere içindesin!"

"Kendi gücünün farkında değil!" dedi Hagrid içtenlikle. "Hem düzeliyor, artık eskisi kadar boğuşmuyor -"

"Demek bu yüzden dönmen iki ay sürdü!" dedi Hermione, dalgın dalgın. "Ah, Hagrid, madem gelmek istemiyordu, niye onu getirdin? Kendi halkıyla daha mutlu olmaz mıydı?"

"Onu itip kakıyorlardı, Hermione, çok küçük diye!" dedi Hagrid.

"Küçük mü?" dedi Hermione. "Küçük mü?"

"Hermione, onu orada bırakamazdım," dedi Hagrid, şimdi bereli yüzünden sakalına gözyaşları akıyordu. "Çünkü - benim kardeşim o!"

Hermione, ağzı bir karış açık, ona bakakaldı.

"Hagrid, '*kardeş*' derken," dedi Harry usulca, "acaba -?"

"Şey - üvey kardeş," diye düzeltti Hagrid. "Anlaşılan annem babamdan ayrılınca başka bir devle birlikte olmuş, bu Grawp'ı doğurmuş -"

"Grawp mı?" dedi Harry.

"Evet... şey, en azından kendi söylediğinde adı öyle çıkıyor," dedi Hagrid heyecanla. "Pek İngilizce konuşamıyor... ona öğretmeye çalışıyorum... neyse, annem onu da beni sevdiğinden daha çok sevmemiş anlaşılan. Çünkü dişi devlerin önem verdiği şey, iyice iri çocuklar yapmaktır, bu da bir dev için biraz bücür kaçıyor -anca beş metre falan-"

"Tabii ya, minnacık!" dedi Hermione, korku dolu bir alaycılıkla. "Kesinlikle çok ufak!"

"Hepsi onu tepeliyordu -onu orada öylece bırakamazdım-"

"Madam Maxime onu getirmek istedi mi peki?" diye sordu Harry.

"O - şey, benim için önemli olduğunu anladı," dedi Hagrid, devasa ellerini ovuşturarak. "Ama - ama doğrusunu isterseniz, bir süre sonra ondan biraz usandı... biz de geri dönerken yolda ayrıldık... ama kimseye söylemeyeceğine söz verdi..."

"Onu kimseye fark ettirmeden getirmeyi nasıl başardın?" dedi Harry.

"Eh işte, geri dönmek de o yüzden o kadar uzun sürdü, anlıyor musun?" dedi Hagrid. "Sadece geceleri, yabanıl arazide falan yolculuk edebiliyorduk. Tabii istediği zaman hayli hızlı yol alabiliyor, ama geri dönmek istedi ikide bir de."

"Ah, Hagrid, niye bırakmadın ki dönsün?!" dedi Hermione, sökülmüş bir ağacın üzerine kendini bırakıp yüzünü ellerine gömerek. "Burada olmayı bile istemeyen vahşi bir devle ne yapacaksın?!"

"Ama, yani -'*vahşi*'- biraz acımasız bir söz," dedi Hagrid, hâlâ ellerini telaşlı telaşlı ovuşturarak. "Kafası bozuk olduğunda bana bir iki tane salladığını inkâr etmeyeceğim, ama düzeliyor, bayağı bir düzeliyor, yatışıyor."

"O ipler ne o zaman?" diye sordu Harry.

Az önce, en yakındaki ağaçların gövdelerinin etrafından Grawp'ın sırtı onlara dönük halde uyuduğu yere doğru uzanan, fidan kalınlığındaki ipleri fark etmişti.

"Onu bağlı mı tutman gerekiyor?" dedi Hermione halsizce.

"Şey... evet..." dedi Hagrid kaygıyla. "Bakın -diyorum ya- kendi gücünün farkında değil."

Harry, Orman'ın bu bölümünün niye başka yaratıklardan bu kadar şüphe verici bir şekilde yoksun olduğunu şimdi anlıyordu.

"Harry, Ron ve benden ne yapmamızı istiyorsun peki?" diye endişeyle sordu Hermione.

"Ona bakmanızı," dedi Hagrid çatlak bir sesle. "Ben gittikten sonra."

Harry ve Hermione birbirlerine acıyla baktılar. Harry tedirgindi, Hagrid'e ne isterse istesin zaten yapacağına dair söz vermiş olduğunun farkındaydı.

"Yani tam olarak nasıl - nasıl yapacağız bunu?" diye sordu Hermione.

"Yemeğe falan gerek yok!" dedi Hagrid hevesle. "Kendi yemeğini kendi buluyor, sorun değil. Kuştur, geyiktir falan... yok, asıl, yanında olacak birilerine ihtiyacı var. Bilsem ki biri ona biraz yardım ediyor... ona öğretiyor, hani."

Harry hiçbir şey söylemedi, dönüp önlerinde yerde yatmakta olan dev şekle baktı. Çok büyük bir insan gibi görünen Hagrid'in aksine, Grawp tuhaf bir şekilde biçimsiz görünüyordu. Harry, büyük toprak tepeciğinin sol tarafındaki, kocaman yosunlu bir kaya sandığı şeyin Grawp'ın kafası olduğunu anlıyordu şimdi. Bedene oranla bir insan kafasından çok daha büyüktü, neredeyse yusyuvarlaktı ve eğreltiotu rengi, kıvır kıvır, kısacık saçlarla kaplıydı. Kafanın üzerinde kocaman, etli tek bir kulağın kenarı görünüyordu. Kafa, Vernon Enişte'ninkine hayli benzer bir şekilde, doğrudan omuzların üstünden çıkıyormuş gibiydi, arada neredeyse hiç boyun yoktu. Yalapşap dikilip tutturulmuş hayvan derilerinden oluşan kirli kahverengimsi bir önlüğe benzeyen bir şeylerin altındaki sırt ise çok genişti; Grawp uyurken, üstündeki hayvan derileri dikiş yerlerinden

geriliyor gibiydi biraz. Bacaklar bedenin altına kıvrılmıştı. Harry toprak orman zemininde, biri öbürünün üzerine yaslanmış, balyoz büyüklüğünde, devasa, pis, çıplak ayakların tabanlarını görebiliyordu.

"Ona öğretmemizi istiyorsun," dedi Harry boğuk bir sesle. Şimdi Firenze'nin uyarısının ne anlama geldiğini anlıyordu. Çabası sonuç vermiyor. Vazgeçse daha iyi olur. Tabii, Orman'da yaşayan diğer yaratıklar da, Hagrid'in Grawp'a İngilizce öğretmeye yönelik sonuç vermeyen çabalarından haberdar olmalıydı.

"Evet - onunla birazcık konuşsanız bile yeter," dedi Hagrid umutla. "Çünkü, insanlarla konuşabilirse, onu sevdiğimizi ve burada kalmasını istediğimizi anlar diyorum."

Harry dönüp Hermione'ye baktı, Hermione de yüzüne kapattığı parmaklarının arasından ona.

"Keşke Norbert dönmüş olsaydı dedirtiyor, değil mi?" dedi Harry. Hermione titrek bir kahkaha koyverdi.

"Yapacak mısınız yani?" dedi Hagrid, Harry'nin az önce söylediğini anlamamış gibi.

"Yani..." dedi Harry, çoktan söz verdiğini hatırlayarak. "Deneriz, Hagrid."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum, Harry," dedi Hagrid, son derece ıslak bir gülümsemeyle. Bir kez daha mendiliyle yüzünü sildi. "Çok sık da gelmenizi istemiyorum... biliyorum, sınavlarınız var... haftada bir kez görünmezlik pelerinini giyip buraya gelseniz, onunla biraz sohbet etseniz... onu uyandırayım o zaman -sizi tanıştırayım-"

"Ne - hayır!" dedi Hermione, yerinden sıçrayarak. "Hagrid, hayır, uyandırma onu, cidden, hiç gerek yok -"

Ama Hagrid önlerindeki kocaman ağaç gövdesinin üzerinden atlamış ve Grawp'a doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Aralarında üç metre kaldığında, yerden uzun, kırık bir dal aldı, omzunun üstünden Harry ve Hermione'ye güven verircesine sırıttı, sonra da dalla Grawp'ı sırtının ortasından sertçe dürttü.

Devden, sessiz ormanda yankılanan bir kükreme yükseldi; tepelerindeki ağaçların üzerindeki kuşlar, tünedikleri yerden cıvıldaşarak yükselip uzaklaştı. Bu arada, Harry ve Hermione'nin önünde muazzam Grawp ağır ağır kalkıyor, dizlerinin üstünde doğrulmak için elini yere koyarken orman zemini sarsılıyordu. Onu kimin ve neyin rahatsız ettiğini görmek için onlara döndü.

"İyi misin, Grawpi?" dedi Hagrid, zorlama bir neşeli sesle. Dalı havada tutarak, Grawp'ı yeniden dürtmeye hazır halde, geri geri gitti. "İyi uyudun mu?"

Harry ve Hermione, devi gözden kaybetmeden gerileyebilecekleri kadar gerilediler. Grawp, henüz sökmemiş olduğu ağaçların arasına diz çöktü. Açıklığın loş ışığında gri bir dolunaya benzeyen o hayret verici büyüklükteki suratına baktılar. Sanki yüz hatları kocaman taştan bir topun üzerine yontulmuştu. Burun kısacık ve biçimsizdi, ağız yamuktu ve yarım tuğla büyüklüğünde sarı ve şekilsiz dişlerle doluydu; dev ölçütlerine göre küçük olan gözler, çamurlu bir yeşilimsi-kahverengi renkteydi ve mahmurluktan gözkapakları birbirine yapışmıştı. Grawp, her biri bir kriket topu büyüklüğündeki kirli parmak boğumlarını gözlerine götürüp kuvvetle ovdu. Sonra da, ansızın, şaşırtıcı bir hızla ve çeviklikle ayakları üzerinde doğruldu.

"Aman Tanrım!" diye ciyakladı Hermione dehşet içinde, Harry'nin yanından.

Grawp'ın el ve ayak bileklerine bağlı iplerin öbür ucundaki ağaçlar tekinsiz bir şekilde gıcırdadı. Hagrid'in dediği gibi, boyu beş metre vardı. Uykulu gözlerle etrafına bakınan Grawp, plaj şemsiyesi büyüklüğündeki elini uzattı, yüksek bir çam ağacının üst dallarındaki bir kuş yuvasını kaptı ve baş aşağı çevirip de içinde kuş olmadığını görünce hoşnutsuzlukla kükredi; yuvanın içindeki yumurtalar yere el bombaları gibi düştü, Hagrid kendini korumak için başını kollarının arasına aldı.

"Neyse, Grawpi," diye bağırdı Hagrid, başka yumurta düşer mi diye tedirgin tedirgin yukarı bakarak, "seninle tanıştırmak için arkadaşlarımı getirdim. Hatırlıyor musun, getirebilirim demiştim hani? Hatırlıyor musun, küçük bir yolculuğa çıkabilirim, seni onlara emanet edebilirim demiştim? Hatırlıyor musun, Grawpi?"

Ama Grawp alçak sesle bir kez daha kükremekle yetindi sadece; Hagrid'i dinleyip dinlemediği, hatta Hagrid'den çıkan seslerin konuşma olduğunu anlayıp almadığı bile belirsizdi. Şimdi de çam ağacının tepesini tutmuş, kendine doğru çekiyordu, besbelli sırf bıraktığında ne kadar ileri fırlayacağını görmek için.

"Hayır, Grawpi, yapma öyle!" diye bağırdı Hagrid. "Diğerlerini de öyle sökmüştün-"

Ve tabii ki, Harry ağacın köklerinin çevresindeki toprağın çatlamaya başladığını gördü.

"Sana arkadaş getirdim!" diye bağırdı Hagrid. "Arkadaş, bak! Aşağı baksana, seni koca dalgacı, sana arkadaş getirdim!"

"Ah, Hagrid, yapma," diye inledi Hermione, ama Hagrid dalı çoktan kaldırmıştı bile. Grawp'ın dizini sertçe dürttü.

Devin tepesini bıraktığı çam ağacı tehlikeli bir biçimde sallanıp Hagrid'e çam iğnesi yağdırdı. Grawp aşağı baktı.

"Bu," dedi Hagrid, çabucak Harry ile Hermione'nin yanına gidip, "Harry, Grawp! Harry Potter! Ben gitmek zorunda kalırsam, belki o seni ziyarete gelecek, anlıyor musun?"

Dev, Harry ve Hermione'nin orada olduğunu daha yeni fark etmişti. Onlara mahmur mahmur bakmak için kocaman, kaya gibi kafasını aşağı indirmesini büyük bir endişeyle izlediler.

"Bu da Hermione, anladın mı? Her-" Hagrid tereddüt etti. Hermione'ye dönüp, "Sana Hermi dese sorun olur mu, Hermione? Onun için hatırlaması zor bir isim çünkü."

"Yok, yok, ne sorunu," diye cikledi Hermione.

"Bu, Hermi, Grawp! O da gelecek falan! Ne güzel, değil mi? Ha? İki arkadaş - GRAWPİ, HAYIR!"

Birden Grawp'ın eli Hermione'ye doğru hamle etti; Harry, Hermione'yi tuttuğu gibi bir ağacın arkasına çekti. Grawp'ın eli ağacın gövdesini sıyırdı, ama sadece boşluğu tuttu.

Hermione ağacın arkasında Harry'ye tutunmuş, titreyip inilderken, Hagrid'in, "KÖTÜ ÇOCUK, GRAWPİ!" diye bağırdığını duydular. "ÇOK KÖTÜ ÇOCUK! KAPILMAZ ÖYLE - AH!"

Harry ağacın arkasından başını uzattı ve Hagrid'in yerde yatmış, burnunu tuttuğunu gördü. Belli ki ilgisini yitirmiş olan Grawp doğrulmuş, yine çam ağacını tutmuş, gelebildiği kadar kendine çekmekle meşguldü.

"Tamam," dedi Hagrid boğuk bir sesle, bir eli kanayan burnunda, diğerinde arbaletle ayağa kalkarak, "eh... oldu işte... onunla tanıştınız ve - ve şimdi artık, buraya geldiğinizde sizi tanır. Evet... şey..."

Başını kaldırıp, kayaya benzeyen yüzünde kayıtsız bir zevkle çam ağacını çeken Grawp'a baktı; kökler yerden sökülmeye başlamış, gıcırdıyorlardı.

"Eh, sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi Hagrid. "Şimdi -ee- şimdi dönelim, ha?"

Harry ve Hermione evet anlamında başlarını salladılar. Hagrid arbaletini yine omzuna aldı ve, hâlâ burnunu tutarak, önlerine düşüp ağaçlara doğru ilerledi.

Bir süre kimse konuşmadı, uzaktan gelen ve Grawp'ın sonunda çam ağacını söktüğünü haber veren gümbürtüyü duyduklarında bile. Hermione'nin yüzü solgun ve donuktu. Harry'nin aklına söylenecek tek bir şey bile gelmiyordu. Biri Hagrid'in Yasak Orman'da Grawp'ı sakladığını öğrendiğinde kim bilir neler olacaktı? Bir de Harry, kendisinin, Ron'un ve Hermione'nin, Hagrid'in devi uygarlaştırma yönündeki tamamen nafile çabalarını devam ettireceklerine söz vermişti. Evet, Hagrid sivri dişli canavarların sevimli ve zararsız oldukları konusunda kendini kandırmak için muazzam bir kapasiteye sahipti ama, nasıl olurdu da Grawp'ın insanlar arasında yaşayacak duruma geleceği gibi bir hayale kapılırdı?

"Durun," dedi Hagrid birden, Harry ve Hermione onun hemen arkasında, kalın bir çobandeğneği öbeğinin içinden güç bela ilerlerlerken. Omzundaki okluktan bir ok çıkardı ve arbalete taktı. Harry ve Hermione asalarını kaldırdılar; şimdi yürümeyi kesmiş

olduklarından, onlar da yakında hareket eden bir şeylerin sesini duyabiliyorlardı.

"Hay aksi," dedi Hagrid usulca.

"Sanırım sana söylemiştik, Hagrid," dedi kalın bir erkek sesi, "artık burada hoş karşılanmadığını."

Bir an loş alacalı yeşil ışıkta, bir adamın çıplak gövdesi onlara doğru havada süzülüyormuş gibi göründü; sonra belin, bir atın kestane rengi vücuduyla birleştiğini gördüler. Atadamın mağrur, çıkık elmacık kemikli bir yüzü ve uzun siyah saçları vardı. Hagrid gibi o da silahlıydı; omzunda bir okluk dolusu ok ve uzun bir yay vardı.

"Nasılsın, Magorian?" dedi Hagrid temkinle.

Atadamın arkasındaki ağaçlar hışırdadı ve dört beş tane daha atadam belirdi. Harry, yaklaşık dört yıl önce Firenze'yle tanıştığı gece karşılaştığı, siyah bedenli ve sakallı Bane'i hemen tanıdı. Bane, Harry'yi daha önce gördüğüne dair en ufak bir işaret vermedi.

"Evet," dedi, sesinde nahoş bir dalgalanmayla. Hemen Magorian'a döndü. "Sanırım bu insan Orman'da bir daha görünürse ne yapacağımız konusunda anlaşmıştık, değil mi?"

" '*Bu insan*' olduk demek şimdi, ha?" dedi Hagrid huysuzca. "Sırf sizin cinayet işlemenize engel oldum diye mi?"

"Karışmamalıydın, Hagrid," dedi Magorian. "Bizim âdetlerimiz sizinkiler gibi değil, yasalarımız da. Firenze bize ihanet etti, onurumuzu lekeledi."

"Bunu nereden çıkarıyorsunuz, bilmiyorum," dedi Hagrid sabırsızca. "Albus Dumbledore'a yardım etmek dışında bir şey yapmadı -"

"Firenze insanların kölesi oldu," dedi, yüzünde sert, derin çizgiler olan kır bir atadam.

"Köleymiş!" dedi Hagrid iğneli iğneli. "Dumbledore'a bir iyilikte bulunuyor sadece -"

"İnsanlara bizim bilgimizi ve sırlarımızı peşkeş çekiyor," dedi Magorian usulca. "Böyle bir ayıbın geri dönüşü olmaz."

"Madem öyle diyorsunuz," dedi Hagrid, omuz silkerek. "Ama bence çok hata ediyorsunuz -"

"Sen de öyle, insan," dedi Bane, "seni uyarmış olmamıza rağmen ormanımıza giriyorsun -"

"Beni dinle şimdi," dedi Hagrid kızgın kızgın, "Senin için bir mahzuru yoksa, '*Ormanımız*' laflarına falan pabuç bırakacak değilim. Buraya kimin gelip kimin gittiği sana kalmaz -"

"Sana da kalmaz, Hagrid," dedi Magorian yumuşak bir sesle. "Bugün geçmene izin vereceğim, çünkü yanında yavruların var -"

"Onun değil onlar!" diye araya girdi Bane küçümseyen bir ses tonuyla. "Öğrenci onlar, Magorian, okuldan! Büyük ihtimalle hain Firenze'nin öğrettiklerinden faydalanmışlardır bile."

"Yine de," dedi Magorian sakin bir sesle, "tayları katletmek korkunç bir suçtur - masumlara dokunmayız biz. Bugün, Hagrid, geçebilirsin. Bundan böyle, buradan uzak dur. Hain Firenze'nin bizden kaçmasına yardım ederek atadamların dostluğunu kaybettin."

"Sizin gibi bir üç beş koca katırın beni Orman'dan uzak tutmasına izin vermem!" dedi Hagrid yüksek sesle.

"Hagrid" dedi Hermione tiz ve dehşet dolu bir sesle. Bane ile kır atadam yeri eşelemeye başlamışlardı. "Gidelim hadi, lütfen gidelim!"

Hagrid yürümeye başladı, ama arbaleti hâlâ havadaydı, gözleriyse tehditkâr bir şekilde Magorian'ın üzerindeydi.

"Orman'da ne sakladığını biliyoruz, Hagrid!" diye seslendi Magorian arkalarından, atadamlar gözden kaybolurken. "Ve hoşgörümüzün sınırına dayandık!"

Hagrid arkasına döndü, doğruca Magorian'ın üstüne gidecekmiş gibiydi.

"Burada olduğu sürece ona katlanacaksınız, bu orman sizin olduğu kadar onun da ormanı!" diye bağırdı. Bu arada Harry ve Hermione, onu durdurmak için köstebek derisi paltosuna yapışmış, bütün güçleriyle itiyorlardı. Hagrid, hâlâ kaşları çatık halde, aşağı baktı;

ikisinin onu ittiğini gördüğünde, yüzündeki ifade hafif bir şaşkınlığa dönüştü; hiç hissetmemiş gibi görünüyordu.

"Sakin olun bakalım," dedi, dönüp yürümeye başlayarak. Harry ve Hermione soluk soluğa onun arkasına düştüler. "Kahrolası koca katırlar, ha?"

"Hagrid," dedi Hermione tıknefes halde, gelirken geçtikleri ısırganları ucu ucuna sıyırarak, "atadamlar Orman'da insan istemiyorlarsa, görünen o ki Harry ve ben -"

"Aman, ne dediler duydunuz işte," dedi Hagrid hiç önemsemeden, "taylara - yani çocuklara zarar vermezler. Neyse, zaten o güruhun bizi itip kakmasına izin veremeyiz."

Harry Hermione'ye, "İyi denemeydi," diye fısıldadı. Hermione ise süngüsü düşmüş görünüyordu.

Sonunda yeniden patikaya çıktılar ve bir on dakika sonra ağaçlar seyrelmeye başladı; yine yer yer açık mavi gökyüzünü görebilmeye ve uzaktan belirgin tezahürat ve bağırtılar duymaya başladılar.

"Yine sayı mı oldu?" diye sordu Hagrid, Quidditch stadyumu görüş mesafesine girince ağaçların korunağı altında durarak. "Yoksa maç bitmiştir mi diyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Hermione kederli kederli. Harry onun hayli hırpalanmış olduğunu gördü; saçı çalı çırpıyla ve yapraklarla doluydu, cüppesi birçok yerinden yırtılmıştı ve yüzüyle kollarında çok sayıda çizik vardı. Kendisinin de daha iyi durumda olmadığını tahmin ediyordu.

"Biliyor musunuz, sanırım bitti!" dedi Hagrid, kısık gözlerle stadyuma bakmaya devam ederek. "Bakın -insanlar çıkmaya başladı bile- ikiniz acele ederseniz kalabalığa karışabilirsiniz, kimse ayrıldığınızı anlamaz!"

"İyi fikir," dedi Harry. "Eh... sonra görüşürüz, Hagrid."

Hermione hayli titrek bir sesle, "Ona inanmıyorum," dedi, Hagrid'in duyamayacağı kadar uzaklaşır uzaklaşmaz. "Ona inanmıyorum. Ona cidden inanmıyorum."

"Sakin ol," dedi Harry.

" '*Sakin ol*'muş!" dedi öfkeyle. "Bir dev! Orman'da bir dev! Bir de ona İngilizce dersi vermemiz gerekiyormuş! Gidip gelirken, kana susamış atadam sürüsünü atlatabilirsek tabii! Ona - inanmıyorum!"

"Henüz bir şey yapmamız gerekmiyor!" diye onu yatıştırmaya çalıştı Harry usulca. Akın akın şatoya dönerken laklak eden Hufflepuff'ların arasına karışmışlardı. "O atılmadan önce bir şey yapmamızı istemiyor, hiçbir zaman da atılmayabilir."

"Aman, yapma, Harry!" dedi Hermione kızgın kızgın. Birden durdu. Arkasındaki insanlar ona çarpmamak için yön değiştirmek zorunda kaldılar. "Tabii ki atılacak ve doğrusunu istersen, az önce gördüğümüz şeyden sonra, Umbridge'i kim suçlayabilir ki?"

Bir an sessizlik oldu. Harry ona ters ters bakıyordu, Hermione'nin gözleriyse yavaş yavaş yaşla doldu.

"Öyle demek istemedin," dedi Harry usulca.

"Hayır... şey... tamam... istemedim," dedi Hermione, kızgın kızgın gözlerini silerek. "Ama niye hayatını -hayatımızı- bu kadar zorlaştırmak zorunda?"

"Bilmiyorum -"

*****

"Kralımızsın Weasley, Kralımızsın Weasley, Quaffle'ı almadı içeri, Kralımızsın Weasley..."

"Keşke şu salak şarkıyı söylemeyi kesseler," dedi Hermione perişan halde, "yeterince oh çekmediler mi?"

Sahanın oradan, eğimli çimin üzerinden büyük bir öğrenci seli geliyordu.

"Ay, hadi Slytherin'lerle karşılaşmadan içeri girelim," dedi Hermione.

"Her şeyi tutabilir Weasley, Boş bırakmaz tek bir çemberi, Haydi Gryffindor söyle şimdi: Kralımızsın Weasley."

"Hermione..." dedi Harry ağır ağır.

Ses gittikçe yükseliyordu, ama yeşil-gümüş giyinmiş Slytherin'lerden değil, ağır ağır şatoya doğru ilerleyen ve omuzlarının üstünde tek bir kişiyi taşıyan kırmızı-altın renkli yığından geliyordu.

"Kralımızsın Weasley, Kralımızsın Weasley, Quaffle'ı almadı içeri, Kralımızsın Weasley."

"Almadı mı?" dedi Hermione çok alçak sesle.

"EVET!" dedi Harry yüksek sesle.

"HARRY! HERMIONE!" diye seslendi Ron, gümüş Quidditch kupasını havada sallayarak, kendinden geçmiş bir halde. "BAŞARDIK! KAZANDIK!"

Ron geçerken ona ışıl ışıl yüzlerle baktılar. Şatonun kapısında bir yığılma oldu ve Ron'un kafası girişin üstüne çok kötü çarptı, ama görünüşe bakılırsa kimse onu yere indirmek istemiyordu. Hâlâ şarkı söyleyen kalabalık, Giriş Salonu'na girdi ve gözden kayboldu. Harry ve Hermione gülümseyerek onların gidişini izlediler, ta ki "Kralımızsın Weasley"nin yankılanan son nağmeleri de dinene dek. Sonra birbirlerine döndüler, gülümsemeleri yüzlerinden silindi.

"Haberi yarın veririz, ne dersin?" dedi Harry.

"Evet, öyle yapalım," dedi Hermione yorgun halde. "Benim hiç acelem yok."

Birlikte merdivenden çıktılar. Ön kapıya geldiklerinde ikisi de içgüdüsel olarak dönüp Yasak Orman'a baktılar. Hayal gücünün bir ürünü müydü bilmiyordu ama, Harry'ye uzakta küçük bir kuş bulutunun hızla havalandığını gördü gibi geldi, sanki üzerine yuva kurdukları ağaç az önce kökünden sökülmüştü.

-

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
S.B.D.'LER

Ron, Gryffindor'un Quidditch Kupası'nı almasına yardımcı olduğu için öyle havalara uçmuştu ki, ertesi gün bir türlü kendine gelemedi. Maç hakkında konuşmaktan başka bir şey istemiyordu, bu yüzden de Harry ile Hermione ona Grawp'tan söz etmek için fırsat bulmakta zorlandılar. Aslında ikisi de bunun için pek fazla gayret göstermedi; ikisi de Ron'u gerçeklere böylesine zalimce döndürecek kişi olmaya meraklı değildi. O günün yine güzel, sıcak bir gün olmasından yararlanarak Ron'u gölün kıyısındaki kayın ağacının altında birlikte ders çalışmaya ikna ettiler; burada başkaları tarafından duyulma ihtimalleri, Ortak Salon'da olduğundan daha azdı. Ron önce bu fikre pek sıcak bakmadı - koltuğunun yanından geçen her Gryffindor'un sırtını sıvazlamasından pek hoşnuttu, arada bir patlak veren "Kralımızsın Weasley"lerden de. Ama bir süre sonra biraz temiz havanın ona iyi gelebileceğini kabul etti.

Kayın ağacının altına kitaplarını yayıp oturdular, Ron bu arada onlara belki de on ikinci kere, maçtaki ilk kurtarışını anlatıyordu.

"Eh, yani işte, Davies'ın attığını zaten içeri almıştım, onun için kendime pek güvenmiyordum, ama ne bileyim, Bradley öyle birden ortaya çıkıp bana doğru gelince, dedim ki - bunu yapabilirsin. Ve hangi tarafa uçacağıma karar vermek için bir saniyem falan vardı işte, çünkü sağ çemberi hedefliyor gibiydi -benim sağım, onun solu tabii- ama aldatmaca yapıyor gibi geldi nedense, gözümü kararttım, sola uçtum -onun sağına yani- ve -eh işte- ne olduğunu gördünüz," diye tamamladı alçakgönüllü bir edayla. Saçını hayli gereksizce geriye savurarak, rüzgârla dağılmış gibi ilginç bir şekil almasını sağladı; yakındakiler - üçüncü sınıftan, dedikodu yapan bir grup Hufflepuff onu duydular mı diye etrafa baktı. "Ve, beş dakika sonra, Chambers üstüme geldiğinde - Ne?" diye sordu Ron, Harry'nin yüzünü görünce cümlenin ortasında durarak. "Niye sırıtıyorsun?"

"Sırıtmıyorum," dedi Harry hemen ve Biçim Değiştirme notlarına bakarak yüzünü toparlamaya çalıştı. İşin doğrusu, Ron az önce Harry'ye, tam da bu ağacın altında oturmuş, saçını dağıtan bir başka Gryffindor Quidditch oyuncusunu hatırlatmıştı, hem de fena halde. "Kazandığımıza seviniyorum, hepsi bu."

"Evet," dedi Ron yavaşça, kelimenin tadını çıkararak, "kazandık. Ginny, Snitch'i burnunun dibinden kaptığında Chang'in yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

"Ağladı herhalde, değil mi?" dedi Harry acımasızca.

"Ee, evet - ama daha çok hırsından..." Ron hafifçe kaşlarını çattı. "Ama yere inince süpürgesini nasıl fırlatıp attı, gördün, değil mi?"

"Şey -" dedi Harry.

"Ee, doğrusunu istersen... hayır, Ron," dedi Hermione. Derin derin içini çekip kitabını yere koydu ve ona özür dilercesine baktı. "Aslına bakarsan, maçın Harry'le benim gördüğümüz tek bölümü, Davies'ın ilk golüydü."

Ron'un özenle dağıtılmış saçı hayal kırıklığıyla soldu sanki. "İzlemediniz mi?" dedi cansız bir sesle, bir birine bir öbürüne bakarak. "Benim yaptığım kurtarışların hiçbirini görmediniz mi?"

"Şey - hayır," dedi Hermione, yatıştırmak istercesine elini ona uzatarak. "Ama Ron, bırakıp gitmek istemedik - gitmek zorunda kaldık!"

"Ya, öyle mi?" dedi Ron, yüzü adamakıllı kızarmaya başlamıştı. "Nasıl yani?"

"Hagrid yüzünden," dedi Harry. "Devlerden geldiğinden beri neden yara bere içinde olduğunu bize anlatmaya karar vermiş. Onunla birlikte Orman'a gitmemizi istedi, seçeneğimiz yoktu, Hagrid bazen nasıl olur bilirsin. Her neyse..."

Hikâye beş dakikada anlatıldı, bu sürenin sonunda Ron'un gücenmiş halinin yerini, duyduklarına kesinlikle inanamayan birinin görüntüsü almıştı.

"Birini geri getirip Orman'a mı saklamış?"

"Evet" dedi Harry dertli dertli.

"Hayır," dedi Ron, sanki bunu söyleyerek doğru olmasını önleyebilirmiş gibi. "Hayır, olamaz."

"Eh, olmuş," dedi Hermione emin bir edayla. "Grawp beş metre boyunda, altı metrelik çam ağaçlarını tutup köküyle birlikte sökmeyi seviyor ve beni," burnundan soludu, "Hermi diye tanıyor."

Ron sinirli sinirli güldü.

"Ve Hagrid bizden...?"

"Ona İngilizce öğretmemizi istiyor, evet," dedi Harry.

"Aklını kaçırmış," dedi Ron, hayret dolu bir sesle.

Hermione hiddetle, "Evet," dedi; Orta Düzey Biçim Değiştirme'nin bir sayfasını çevirdi ve bir baykuşun opera dürbününe dönüşmesini gösteren bir dizi şemaya dik dik baktı. "Evet, ben de onun aklını kaçırdığını düşünmeye başladım. Ama, ne yazık ki, Harry ile bana söz verdirdi."

"Eh, öyleyse sözünüzü bozacaksınız, hepsi bu," dedi Ron kararlılıkla. "Yani, hadi canım... sınavlarımız var ve bu halimizle bile kapı dışarı edilmemize şu kadarcık -" elini kaldırıp başparmağıyla işaretparmağını birbirine neredeyse değecek kadar yaklaştırdı "- bir şey kalmış. Hem zaten... Norbert'ı hatırlıyor musunuz? Aragog'u hatırlıyor musunuz? Hagrid'in canavar arkadaşlarına bulaşmanın faydasını gördük mü hiç?"

"Biliyorum da, yani - söz verdik işte," dedi Hermione ince bir sesle.

Ron saçını tekrar düzeltti, dalgın görünüyordu.

"Eh," diye içini çekti, "Hagrid henüz atılmadı, değil mi? Bu kadar dayandığına göre, belki ders yılının sonuna kadar dayanır ve bizim de Grawp'ın yanına yaklaşmamıza hiç gerek kalmaz."

*****

Şato arazisi güneş ışığında, henüz boyanmış gibi ışıl ısıldı; bulutsuz gökyüzü, pürüzsüzce parlayan gölde kendine gülümsüyordu; saten gibi yeşil çimenler arada sırada tatlı bir meltemle dalgalanıyordu. Haziran gelmişti, ama beşinci sınıflar için bu, tek bir şey ifade ediyordu: S.B.D.'ler nihayet gelip çatmıştı.

Öğretmenleri artık onlara ev ödevi vermiyordu; dersleri, öğretmenlerin sınavda gelmesi ihtimalini en fazla gördükleri konuların tekrarlanmasına ayrılmıştı. Bu azimli, hummalı hava, S.B.D.'ler hariç her şeyi Harry'nin kafasından çıkarmıştı, sadece İksir derslerinde ara sıra, Lupin'in Snape'e Zihinbend derslerine devam etmesi gerektiğini söyleyip söylemediğini merak ettiği oluyordu. Söylediyse eğer, Snape şimdi Harry'yi göz ardı ettiği gibi Lupin'i de kulak arkası etmiş olmalıydı. Harry'ye göre hava hoştu; Snape'le ek ders yapmadan da yeterince meşgul ve gergindi zaten. Neyse ki bugünlerde Hermione de Zihinbend konusunda onun başının etini yiyemeyecek kadar meşguldü; vaktinin çoğunu kendi kendine mırıldanarak geçiriyordu ve günlerdir sağa sola yeni cin giysileri bırakmamıştı hiç.

S.B.D.'ler yaklaşırken garip davranan sadece Hermione değildi. Ernie Macmillan, insanları ders tekrarları konusunda sorguya çekmek gibi sinir bozucu bir alışkanlık edinmişti.

Bitkibilim önünde kuyruk olduklarında, gözlerinde manyakça bir parıltıyla Harry ve Ron'a, "Sizce günde kaç saatinizi ayınyorsunuzdur?" diye sordu.

"Bilmem," dedi Ron. "Birkaç saat."

"Sekizden az mı, çok mu?"

"Az sanırım," dedi Ron, biraz telaşa kapılmış görünüyordu.

"Ben sekiz saat yapıyorum," dedi Ernie, göğsünü gererek. "Sekiz ya da dokuz. Her gün kahvaltıdan önce bir saat çalışıyorum. Ortalamam sekiz. İyi bir hafta sonu gününde on saat yapabiliyorum. Pazartesi dokuz buçuk saat çalıştım. Salı o kadar iyi değildi - sadece yedi çeyrek saat. Sonra çarşamba günü -"

Profesör Sprout tam o noktada onları üç numaralı seraya sokup da Ernie'nin hikâyesini yarıda bırakınca, Harry buna şükretti.

Bu arada, Draco Malfoy panik yaratmanın yeni bir yöntemini bulmuştu.

Sınavlar başlamadan birkaç gün önce İksir sınıfı dışında Crabbe ile Goyle'a yüksek sesle, "Tabii önemli olan ne bildiğin değil," demişti, "kimi tanıdığın. Benim babam Büyücülük Sınavları Yönetimi'nin başkanıyla -ihtiyar Griselda Marchbanks'le- yıllardır ahbap, bize akşam yemeğine gelir falan."

Hermione, "Sizce doğru mu bu?" diye telaşla fısıldadı Harry ve Ron'a.

Ron, dertli dertli, "Doğruysa elimizden bir şey gelmez," dedi.

"Doğru olduğunu sanmıyorum," dedi Neville alçak sesle arkalarından. "Çünkü Griselda Marchbanks büyükannemin arkadaşıdır, Malfoy'lardan hiç söz etmedi."

"Nasıl biridir, Neville?" diye sordu Hermione hemen. "Sert midir?"

"Biraz büyükannem gibi aslında," dedi Neville kısık bir sesle.

"Ama onu tanımak, şansını azaltmaz, değil mi?" dedi Ron ona, cesaret verircesine.

"Bir şey fark edeceğini sanmıyorum," dedi Neville, daha da zavallı bir şekilde. "Büyükannem, Profesör Marchbanks'e benim babam kadar iyi olmadığımı söyleyip duruyor hep... eh... büyükannemin nasıl biri olduğunu St. Mungo'da gördünüz..."

Neville gözlerini dikip yere baktı. Harry, Ron ve Hermione bakıştılar, ama ne diyeceklerini bilemediler. Neville büyücü hastanesindeki karşılaşmalarından ilk kez söz etmişti.

Bu arada, konsantrasyon, zihin kıvraklığı ve uyanıklığa yardımcı olacak şeyler için beşinci ve yedinci sınıf öğrencileri arasında bir karaborsa serpilip gelişmişti. Ravenclaw altıncı sınıftan Eddie Carmichaer'ın onlara teklif ettiği Baruffio'nun Beyin İçin Hayatsuyu da Harry ile Ron'un aklını çelmişti; Carmichael bir önceki yaz aldığı dokuz tane "Olağanüstü" S.B.D.'sini sırf bunlara borçlu olduğuna

yemin ediyor ve yarım litreye sadece on iki Galleon istiyordu. Ron Harry'ye, Hogwarts'tan ayrılıp bir iş bulduğu anda kendi payını ona ödeyeceği konusunda garanti verdi, ama daha onlar anlaşmayı tamamlamadan, Hermione Carmichael'ın şişesine el koymuş ve içindekini tuvalete dökmüştü bile.

"Hermione, biz onu satın almak istiyorduk!" diye bağırdı Ron.

"Aptallaşma," dedi Hermione hırlarcasına. "Ha bunu almışsınız, ha Harold Dingle'ın ejderha pençesi tozunu."

Ron hevesle, "Dingle'da ejderha pençesi tozu mu var?" dedi.

"Artık yok," dedi Hermione. "Ona da el koydum. Bunların hiçbiri işe yaramaz, biliyorsunuz."

"Ejderha pençesi yarar!" dedi Ron. "İnanılmaz bir şeymiş, beynini gerçekten çalıştırıyor, birkaç saat acayip akıllı oluyorsun -Hermione, bir tutam ver, hadi, ne zararı olacak-"

"Bunun olur," dedi Hermione acımasızca. "Ben baktım, aslında kurutulmuş Doksi pisliğinden başka bir şey değil."

Bu bilgi, Harry ile Ron'un beyin uyarıcılarına duydukları isteği törpülemeye yetti.

Sınav çizelgelerini ve S.B.D. işlemlerinin ayrıntılarını ise, bir sonraki Biçim Değiştirme dersinde öğrendiler.

Sınav tarihlerini ve saatlerini tahtadan kopya ederlerken, Profesör McGonagall sınıfa, "Gördüğünüz gibi," dedi, "S.B.D.'leriniz birbirini izleyen iki haftaya yayılmış durumda. Sabahları kuramsal yazılıya gireceksiniz, uygulamalar da öğleden sonra. Astronomi uygulama sınavınız, elbette, gece yapılacak.

"Şimdi, sınav kâğıtlarınıza en sıkı kopya karşıtı büyülerin yapıldığı konusunda sizi uyarmalıyım. Sınav salonuna Otomatik-Cevap Tüy Kalemi sokmak yasak, Hatırlatmaca, Çıkarılabilen Kopya Kolağzı ve Kendi Kendini Düzelten Mürekkep de. Korkarım ki her yıl, bir yolunu bulup Büyücülük Sınavları Yönetimi'nin kurallarına karşı gelebileceğine inanan bir tane öğrenci çıkıyor en azından. Umarım bu yılki, Gryffindor'dan olmaz. Yeni -müdiremiz-" Profesör

McGonagall bu kelimeyi, yerinden çıkmamakta direten bir kire bakarken Petunia Teyze'nin yüzünde beliren ifadenin eşi bir ifadeyle söylemişti "- Bina başkanlarından, kopya çekmenin büyük bir şiddetle cezalandırılacağını öğrencilerine söylemelerini istedi -çünkü sınav sonuçlarınız müdirenin okuldaki yeni rejimini de etkileyecek elbette-"

Profesör McGonagall yavaşça içini çekti. Harry onun sivri burnunun deliklerinin açıldığını gördü.

"- ama bu, elinizden geleni yapmayacağınız anlamına gelmez. Kendi geleceğinizi düşünmek zorundasınız."

"Affedersiniz, Profesör," dedi Hermione, eli havada, "sonuçları ne zaman alacağız?"

"Temmuzda bir ara size bir baykuş gönderilecek," dedi Profesör McGonagall.

"Mükemmel," dedi Dean Thomas, duyulabilir bir fısıltıyla, "demek ki tatile kadar üzülmemize gerek yok," dedi.

Harry, altı hafta sonra Privet Drive'daki yatak odasında oturup S.B.D. sonuçlarını beklediğini hayal etti. Eh, diye düşündü, hiç değilse o yaz kendisine bir posta geleceği kesindi.

İlk sınavları olan Tılsım Teorisi pazartesi sabahıydı. Harry pazar günü öğle yemeğinden sonra Hermione'yi imtihan etmeyi kabul etti, ama başlar başlamaz pişman oldu; Hermione çok heyecanlıydı ve cevabı tam olarak doğru verip vermediğini kontrol etmek için kitabı boyuna onun elinden çekip alıyordu. Sonunda Tılsımda Başarılar'ın sivri kenarını Harry'nin burnuna çarptırdı.

Gözleri sulanan Harry kitabı ona geri verip, "Niye sen kendin yapmıyorsun?" dedi sertçe.

Bu arada Ron, parmakları kulaklarında, iki yıllık Tılsım notlarını okuyor, dudakları sessizce kıpırdıyordu;

Seamus Finnigan yerde sırtüstü yatmış, Geçici Büyü'nün tanımını ezbere okurken, Dean de 5. Sınıflar İçin Temel Büyüler Kitabı'ndan onun söylediklerini kontrol ediyordu; temel Hareket Büyüleri

uygulamasına çalışan Parvati ve Lavender ise, kalem kutularını masanın kenarında birbirleriyle yarıştırıyorlardı.

O akşamki yemek sakin geçti. Harry ve Ron fazla konuşmayıp ağız tadıyla yemek yediler, bütün gün çok çalışmışlardı. Buna karşılık Hermione ikide bir de bıçağıyla çatalını yerine bırakıyor, bir bilgiyi ya da sayıyı kontrol etmek için masanın altına dalıp çantasından kitap çıkarıyordu. Ron tam ona doğru dürüst bir yemek yemesi gerektiğini, yoksa uyuyamayacağını söylüyordu ki, Hermione'nin elindeki çatal gevşeyen parmaklarından kaydı ve gürültülü bir şıngırtıyla tabağına düştü.

"Aman tanrım," dedi bayılacak gibi, gözlerini dikmiş, Giriş Salonu'na bakarak. "Onlar mı bunlar? Sınavcılar mı?"

Harry ve Ron oturdukları yerde hızla geri döndüler. Giriş Salonu'nun kapısından, Umbridge'in, çok yaşlı görünen küçük bir cadılar ve büyücüler grubuyla durduğunu görüyorlardı. Harry, Umbridge'in hayli sinirli olduğunu görerek memnun oldu.

"Gidip daha yakından bakalım mı?" dedi Ron.

Harry ve Hermione evet anlamında başlarını salladılar ve Giriş Salonu'na açılan çift kanatlı kapıya doğru hızla gittiler; sınavcıların yanından sakin sakin geçebilmek için de, eşiği aşarken yavaşladılar. Harry minicik, kamburu çıkmış, yüzü sanki örümcek ağlarıyla kaplıymış gibi kırış kırış cadının Profesör Marchbanks olduğunu düşündü; Umbridge onunla saygılı bir şekilde konuşuyordu. Profesör Marchbanks biraz sağır gibiydi; aralarında sadece otuz santim olduğu düşünülürse, Profesör Umbridge'e çok yüksek sayılabilecek bir sesle cevap veriyordu.

"Yolculuk iyiydi, yolculuk iyiydi, daha önce de defalarca yaptık!" dedi sabırsızca. "Şimdi, son zamanlarda Dumbledore'dan haber almadım!" diye ekledi, sanki onun bir süpürge dolabından aniden çıkmasını umuyormuş gibi salonu gözleriyle tarayarak. "Nerede olduğu hakkında hiç fikriniz yok sanırım?"

"En ufak bir fikrim yok," dedi Umbridge, Ron ayakkabısının bağını bağlıyormuş gibi yaparken merdivenin altında oyalanan Harry, Ron

ve Hermione'ye hain bir bakış atarak. "Ama elbette Sihir Bakanlığı çok geçmeden onun izini bulacaktır."

"Ben bundan şüpheliyim," diye bağırdı minicik Profesör Marchbanks, "eğer Dumbledore bulunmak istemiyorsa! Ben bilmem mi hiç... Biçim Değiştirme ve Tılsım F.Y.B.S.'lerinde bizzat ben vardım... bir asayla yapıldığını daha önce hiç görmediğim şeyler yapmıştı."

Profesör Umbridge, "Evet... şey..." derken, Harry, Ron ve Hermione de ayaklarını mermer merdivende cesaret, edebildikleri kadar yavaşça sürüyerek yukarı çıkıyorlardı. "Size öğretmenler odasını göstereyim. Herhalde yolculuğunuzun ardından bir fincan çay istersiniz."

Çok rahatsızlık verici türde bir akşamdı. Herkes son dakika tekrarları yapmaya çalışıyordu, ama kimsenin pek başarılı olduğu söylenemezdi. Harry erkenden yatmaya gittiyse de, ona saatlerce gibi gelen bir süre boyunca uyanık kaldı. Meslek danışmanlığı toplantısını ve McGonagall'ın öfkeyle, hayatta yapacağı son şey bu olsa bile onun Seherbaz olmasına yardım edeceğini söyleyişini hatırladı. Sınav vakti gelip çattığı için, keşke daha kolay ulaşılır bir hedef söyleseydim, diye düşündü. Uyanık yatan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu, ama yatakhanedekilerin hiçbiri konuşmadı ve sonunda, teker teker uykuya daldılar.

Beşinci sınıf öğrencileri ertesi sabah kahvaltıda da öyle pek konuşmadılar: Parvati fısıldayarak büyülü sözler uygulaması yaparken, önündeki tuzluk titreşip duruyordu; Hermione Tılsımda Başarılar'ı öyle hızla okuyordu ki, gözleri bulanıklaşmıştı sanki; ve Neville de durmadan bıçağıyla çatalını düşürüyor, marmelatını deviriyordu.

Kahvaltı bitince, beşinci ve yedinci sınıflar Giriş Salonu'nun çevresinde dolanmaya başladılar, diğer öğrencilerse derslere gittiler; sonra, saat dokuz buçukta, sınıf sınıf yeniden Büyük Salon'a çağrıldılar. Burası tıpkı Harry'nin Düşünseli'nde babasını, Sirius'u ve Snape'i S.B.D.'lerine girerken gördüğü şekilde yeniden düzenlenmişti. Dört bina masası kaldırılmış, yerlerine bir sürü tek kişilik masa konmuştu; hepsi, salonun sonuna yerleştirilmiş olan ve

Profesör McGonagall'ın arkasında durup onlara baktığı öğretmen masasına dönüktü. Hepsi yerlerine yerleşip susunca, McGonagall, "Başlayabilirsiniz," dedi ve üzerinde yedek tüy kalemler, mürekkep hokkaları ve parşömen ruloları da bulunan masadaki koskoca kum saatini tersine çevirdi.

Harry kâğıdını tersyüz etti, kalbi deli gibi çarpıyordu -üç sıra sağında, dört sıra önünde Hermione yazmaya başlamıştı bile- ve gözlerini indirip ilk soruya baktı:

a) Nesneleri uçuran büyülü sözü yazın.

b) Gereken asa hareketini tarif edin.

Bir an Harry'nin aklına, havaya kalkıp bir ifritin kalın kafatası üzerine gürültüyle inen bir sopa geldi... hafiften gülümseyerek kâğıdının üzerine eğildi ve yazmaya koyuldu.

İki saat sonra Giriş Salonu'nda Hermione endişeyle, "Eh, çok kötü değildi, değil mi?" diye sordu, soru kâğıdını hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. "Neşelendirme Büyüleri'nde yazabileceğim kadar yazdım mı bilemiyorum, zaman yetmedi. Hıçkırık için karşı-büyüyü koydunuz mu? Ben koyayım mı koymayayım mı bilemedim, fazlaymış gibi geldi -ve yirmi üçüncü soruda-"

"Hermione," dedi Ron sertçe, "yine mi aynı hikâye... dışarı çıkınca her sınavın üstünden geçmeyelim, bir kere yapmak bile yeterince kötü."

Beşinci sınıflar okulun geri kalanıyla birlikte öğle yemeği yediler (dört bina masası yemek saatinde yeniden belirmişti), sonra hep birlikte Büyük Salon'un yanındaki küçük odaya gidip, orada uygulama sınavlarına çağrılmayı beklediler. Küçük öğrenci grupları alfabetik sırayla çağrılırken, geride kalanlar kendi kendilerine büyülü sözleri mırıldandılar ve asa hareketleri çalıştılar, bazen de yanlışlıkla asalarıyla birbirlerinin sırtlarını dürttüler ya da asaları arkadaşlarının gözlerine soktular.

Hermione'nin adı okundu. Titreyerek, Anthony Goldstein, Gregory Goyle ve Daphne Greengrass ile birlikte odadan çıktı. Sınava giren öğrenciler sonradan geri dönmüyorlardı, bu yüzden Harry ile Ron'un, Hermione'nin sınavının nasıl geçtiği hakkında bir fikri olamadı.

"İyi geçmiştir, unuttun mu, Tılsım testlerimizden birinde yüz üzerinden yüz on iki almıştı," dedi Ron.

On dakika sonra Profesör Filtwick seslendi: "Parkinson, Pansy - Patil, Padma - Patil, Parvati - Potter, Harry."

"İyi şanslar," dedi Ron alçak sesle. Harry, Büyük Salon'a yürüdü, asasını öyle sıkı tutuyordu ki, eli titriyordu.

Kapının hemen içinde duran Profesör Flitwick, "Profesör Tofty boş, Potter," diye cikledi. Harry'yi uzak bir köşede küçük bir masanın arkasında oturan ve en yaşlı, en kel sınavcı oymuş gibi görünen kişiye yönlendirdi; hemen yakınında, Draco Malfoy'un sınavının ortasına gelmiş olan Profesör Marchbanks vardı.

"Potter, öyle mi?" dedi Profesör Tofty, notlarına bakıp burundan sıkma gözlüğünün üstünden, yaklaşan Harry'yi süzerek. "Şu meşhur Potter mı?"

Harry göz ucuyla, Malfoy'un ona öldürücü bir bakış attığını gördü; Malfoy'un havalandırdığı şarap bardağı yere düşüp parçalandı. Harry sırıtmaktan kendini alamadı; Profesör Tofty de cesaret verircesine ona gülümsedi.

Titrek yaşlı sesiyle, "İşte böyle," dedi, "tedirgin olacak bir şey yok. Şimdi, senden şu yumurtalığı alıp benim için birkaç perende attırmanı istersem..."

Harry genel olarak sınavın iyi geçtiğini düşünüyordu. Havalandırma Büyüsü kesinlikle Malfoy'unkinden iyiydi, ama Renk Değiştirme ve Büyüme Tılsımları'nı birbirlerine karıştırmasa daha iyi olacaktı, turuncu renge dönüştürmesi gereken sıçan hayret verici şekilde şişip Harry hatasını düzeltmeden önce porsuk boyuna gelmezdi o zaman. O sırada Hermione'nin salonda olmadığına sevindi, daha sonra ona bundan bahsetmeyi de ihmal etti. Ama Ron'a

söyleyebilirdi; Ron bir yemek tabağının dönüşüm geçirip koca bir mantar haline gelmesine yol açmıştı, nasıl olduğuna dair de en ufak fikri yoktu.

O akşam rahatlayacak vakit de yoktu; akşam yemeğinden sonra doğruca Ortak Salon'a gittiler ve ertesi günkü Biçim Değiştirme sınavı için tekrarlara boğazlarına kadar gömüldüler; Harry yatmaya gittiğinde kafasının içinde karmaşık büyü modelleri ve kuramları uçuşuyordu.

Ertesi sabah yazılıda Değişim Büyüsü'nün tarifini unuttu, ama uygulaması sandığı gibi berbat geçmedi. Hiç değilse iguanasının tamamını kaybetmeyi başarmıştı; yan masadaki zavallı Hannah Abbott ise iyice saçmalamış ve nasıl yaptıysa gelinciğini çoğaltıp bir flamingo sürüsüne dönüştürmüştü; kuşlar yakalanıp salondan çıkarılırken sınava on dakika ara verildi.

Bitkibilim sınavları çarşamba günüydü. Harry sınavda hayli başarılı olduğunu düşündü (bir Dişli Sardunya tarafından hafiften ısırılması sayılmazsa tabii). Perşembe günü de, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sınavı geldi. Burada Harry ilk kez, geçtiğinden emin oldu. Yazılı sorularının hiçbiriyle sorunu olmamıştı. Uygulamalı sınavda ise, Giriş Salonu'na giden kapının yanından sakin sakin onu izleyen Umbridge'in gözleri önünde bütün karşı uğursuzluk büyülerini ve savunma büyülerini yapmaktan özel bir zevk almıştı.

Harry kusursuz bir Böcürt kovma büyüsü yapınca, yine onun sınavcısı olan Profesör Tofty, "Oo, bravo!" diye haykırdı. "Gerçekten çok iyi! Eh, bence bu kadar yeter, Potter... ama..."

Biraz öne eğildi.

"Sevgili dostum Tiberius Ogden'dan, senin bir Patronus yaratabildiğini duydum, ne dersin? Fazladan bir not için...?"

Harry asasını kaldırdı, dosdoğru Umbridge'e baktı ve onun kovulduğunu hayal etti.

"Expecto patronum!"

Gümüş rengi çatalboynuzlu geyiği, asasının ucundan fırlayıp salon boyunca eşkin hızla koştu. Bütün sınavcılar onun ilerleyişini izlemek

için dönüp baktılar ve çatalboynuzlu geyik gümüşi bir pusa dönüşüp yok olunca, Profesör Tofty damarlı ve boğum boğum ellerini coşkuyla çırptı.

"Mükemmel!" dedi. "Çok iyi, Potter, gidebilirsin!"

Harry kapının orada Umbridge'in yanından geçerken göz göze geldiler. Umbridge'in geniş, gevşek ağzı pis bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, ama Harry aldırmadı. Eğer çok yanılmıyorsa (ve olur ki yanılıyordur diye, kimseye söylemeye niyeti yoktu), az önce bir "Olağanüstü S.B.D.” almıştı.

Cuma günü Harry ve Ron boştular, Hermione ise Eski Yazılar sınavına girdi; önlerinde bütün bir hafta sonu olduğu için ders tekrarına ara verdiler. Ilık yaz havasının içeri süzüldüğü pencerenin önünde gerinip esneyerek büyücü satrancı oynadılar. Harry uzakta, Orman'ın kıyısında bir sınıfa ders veren Hagrid'i görebiliyordu. Hangi yaratığı incelediklerini tahmin etmeye çalışıyordu ki -tek-boynuzlu at olması gerektiğini düşündü, çünkü oğlanlar biraz geride duruyordu- portre deliği açıldı ve Hermione en huysuz haliyle içeri tırmandı.

"Eski Yazılar nasıldı?" dedi Ron, esneyip gerinerek.

Hermione büyük bir öfkeyle, "Ehıvaz'ı yanlış çevirdim," dedi. "Savunma değil, ortaklık demek; eihıvaz'la karıştırdım."

"Amaan," dedi Ron tembel tembel, "hepi topu bir yanlış, değil mi, yine de -"

"Öf, kes sesini!" dedi Hermione kızgın kızgın. "Tek bir yanlış, geçip geçmeyeceğini belirleyebilir. Üstelik de birisi Umbridge'in odasına bir Burnuk daha koymuş. O yeni kapıdan nasıl içeri soktu bilmem, ama az önce oradan geçtim, Umbridge ciyak ciyak bağırıyordu - bağırmasına bakılırsa, Burnuk onun bacağından koca bir parça koparmaya çalışmış-"

"İyi," dediler Harry ile Ron bir ağızdan.

"İyi falan değill" dedi Hermione ateşli ateşli. "Hagrid'in yaptığını sanıyor, hatırladınız mı? Ve biz de Hagrid'in atılmasını istemiyoruz."

Harry, eliyle pencereden dışarısını göstererek, "Şu anda ders veriyor, yani onu suçlayamaz," dedi.

Burnuna sıçramış sinirini dindirmeye hiç niyetli görünmeyen Hermione, "Ay, Harry, bazen ne kadar saf oluyorsun. Umbridge'in kanıt bulmak için bekleyeceğini mi sanıyorsun sahiden?" dedi. Sonra da kızlar yatakhanesine doğru hızlı hızlı yürüdü ve kapıyı arkasından güm diye kapattı.

Vezirini Harry'nin atlarından birini pataklasın diye ileri süren Ron, çok alçak sesle, "Ne kadar hoş, ne kadar iyi huylu bir kız," dedi.

Hermione'nin hırçınlığı bütün hafta sonu sürdü, ama Harry ve Ron bunu görmezlikten gelmekte güçlük çekmediler. Çünkü cumartesi ve pazarın çoğunu, pazartesi günkü İksir için, yani Harry'nin en isteksizce beklediği -ve Seherbazlık hayallerinin yıkılmasına yol açacağından emin olduğu- sınav için tekrar yaparak geçirdiler. Gerçekten de Harry'ye yazılı sınav zor geldi, ama Çoközlü İksir hakkındaki sorudan tam not alabileceğini düşündü; ikinci sınıftayken kurallara karşı gelip bu iksiri içtiği için, etkilerini doğru olarak anlatabilmişti.

Öğleden sonraki uygulama ise, beklediği kadar korkunç geçmedi. Snape'in kendisi ortada yokken, normaldekine kıyasla çok daha rahat olduğunu keşfetti. Harry'nin yakınında oturan Neville de, İksir derslerinde olduğundan çok daha mutlu görünüyordu. Profesör Marchbanks, "Lütfen kazanlarınızdan uzaklaşın, sınav bitti," dediği zaman Harry, belki iyi bir not alamadığı ama, şansı yardım ederse, kalmaktan da kurtulduğu duygusuyla örnek şişesinin ağzını kapattı.

"Sadece dört sınav kaldı," dedi Parvati Patil yorgun argın, Gryffindor Ortak Salonu'na geri dönerlerken.

"Sadece mi?!" diye çıkıştı Hermione. "Benim Aritmansim var, belki de en zor ders o!"

Kimse ona cevap verecek kadar aptal değildi, bu yüzden de Hermione hıncını hiçbirinden çıkaramayıp, Ortak Salon'da fazla yüksek sesle kıkırdıyorlar diye bazı birinci sınıf öğrencilerini haşlamak durumunda kaldı.

Harry, salı günkü Sihirli Yaratıkların Bakımı sınavından iyi not alıp Hagrid'i hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydı. Uygulamalı sınav, öğleden sonra Yasak Orman'ın kenarındaki çimenlikte yapıldı, öğrencilerden bir düzine kirpinin arasına saklanmış Hırpı'yı saptamaları istendi (işin püf noktası, hepsine sırayla süt ikram etmekteydi; dikenleri birçok sihirli özelliğe sahip son derece kuşkucu yaratıklar olan Hırpılar, kendilerini zehirleme çabası olarak gördükleri bu ikram karşısında genelde kızgınlıktan çılgına dönerlerdi); sonra bir Kabuluk'a nasıl davranılacağını göstermeleri gerekti; sonra da kendilerini ciddi bir şekilde yakmadan bir Ateş Yengeci'ni besleyip temizlemeleri; ve, geniş bir yiyecek çeşidi içinden, hasta bir tekboynuzlu ata verecekleri yemeği seçmeleri istendi.

Harry, Hagrid'in kulübesinin penceresinden endişeyle sınavı gözlediğini görebiliyordu. Tombul, ufak tefek bir cadı olan bu seferki sınav öğretmeni Harry'ye gülümseyerek gidebileceğini söyleyince, Harry şatoya gitmeden önce Hagrid'in önünden geçerken başparmağını havaya kaldırıp bir zafer işareti yaptı.

Çarşamba sabahki kuramsal Astronomi yazılısı yeterince iyi gitti. Harry, Jüpiter'in bütün aylarının adlarını doğru yazdığından emin değildi, ama hiç değilse herhangi birinde muz yetişmediğinden emindi. Uygulamalı Astronomi sınavı için akşamı beklemeleri gerekiyordu, onun yerine öğleden sonrası Kehanet'e ayrılmıştı.

Harry'nin Kehanet'teki düşük standardına göre bile, sınav çok kötü geçti. Kristal küresi öyle inatla boş duruyordu ki, onun yerine masasının üstünde film görmeye çalışsa aynı hesaba gelecekti. Çay yaprağı okurken tamamen kendini kaybetti ve Profesör Marchbanks'in üç vakte kadar yuvarlak, karanlık, ıslak bir yabancıyı göreceği tahmininde bulundu. Marchbanks'in avcundaki hayat çizgisi ile akıl çizgisini birbirine karıştırıp bir önceki salı ölmüş olması gerektiğini söyleyerek de bütün bu fiyaskoyu noktaladı.

Mermer merdivenlerden çıkarlarken, Ron üzgün üzgün, "Bundan kalacağımızı başından beri biliyorduk," dedi. Az önce sınavına giren öğretmene, kristal küresinde gördüğü burnu siğilli, çirkin bir adamı ayrıntılı olarak tarif ettiğini, sonra da başını kaldırınca sınavcısının

küredeki yansımasını tarif ettiğinin farkına vardığını anlatmış, Harry'nin kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

"Bu aptal dersi daha ilk baştan almayacaktık zaten," dedi Harry.

"Olsun, hiç değilse şimdi bırakabiliriz."

"Evet," dedi Harry. "Artık Jüpiter ile Uranüs'ün fazla sıkı fıkı olması umrumuzdaymış numarası yapmamız gerekmeyecek."

"Ve bundan sonra çay yaprakları '*Öl, Ron, öl*' yazsa bile umrumda değil - onları ait oldukları yere, çöp tenekesine postalayacağım."

Harry güldü, ama tam o sırada Hermione'nin arkalarından koşarak geldiğini gördü ve onu kızdırmamak için hemen gülmeyi kesti.

Hermione, "Eh, Aritmansi iyi geçti sanırım," dedi. Harry ile Ron rahat bir nefes aldılar. "Yemekten önce yıldız haritalarına şöyle bir bakıvermek için biraz vaktimiz var hâlâ..."

Saat on birde Astronomi Kulesi'nin tepesine vardıkları zaman, karşılarında yıldızlara bakmaya çok uygun, bulutsuz ve sakin bir gece buldular. Arazi gümüş rengi mehtapta yıkanıyordu, hava serindi. Her biri kendi teleskopunu kurdu ve Profesör Marchbanks başlayın deyince, onlara verilen boş yıldız haritalarını doldurmaya koyuldular.

Profesör Marchbanks ile Profesör Tofty aralarında dolaşıyor, gözledikleri yıldızlarla gezegenlerin tam konumlarını haritaya yerleştirirlerken onlara bakıyorlardı. Parşömenlerin hışırdaması, arada bir sehpasında ayarlanan bir teleskopun gıcırdaması ve birçok tüy kalemin cızırdaması dışında etraf tamamen sessizdi. Yarım saat geçti, sonra bir saat; aşağıdaki araziye yansıyan altın rengi titrek ışıkların oluşturduğu küçük kareler, şato pencerelerindeki ışıklar sönmeye başlayınca ortadan kayboldu.

Ancak Harry haritasında Orion takımyıldızını tamamlarken, onun durduğu korkuluk duvarının tam altında şatonun ön kapısı açıldı, taş merdivenden aşağı, çimenliğin küçük bir kısmına biraz ışık vurdu. Harry, teleskopunun konumuna ince ayar yaparken aşağı baktı ve kapılar kapanıp çimenlik yeniden bir karanlık denizi halini almadan

önce, ışıl ışıl aydınlanmış otların üstünde beş altı uzamış gölgenin hareket ettiğini gördü.

Harry gözünü yine teleskopa yapıştırdı ve onu yeniden odakladı, şimdi Venüs'ü inceliyordu. Gezegeni oraya yerleştirmek için haritasına baktı, ama bir şey dikkatini dağıttı; tüy kalemini parşömenine değdirmeden, gözlerini kısarak gölgeli araziye baktı ve altı siluetin çimenlikte yürüdüğünü gördü. Eğer hareket ediyor olmasalardı ve ay ışığı başlarının tepesine vurmasaydı, üzerinde yürüdükleri karanlık araziden ayırt edilemezlerdi. Harry, bu mesafeden bile, içlerinden en tıknaz olan ve grubun başını çekiyora benzeyen kişiyi tanıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Umbridge'in gece yarısından sonra, hele yanında beş kişiyle birlikte neden yürüyüşe çıkmış olabileceğini bilemiyordu. Sonra arkasında biri öksürdü ve bir sınavın ortasında olduğunu hatırladı. Venüs'ün konumunu unutmuş gitmişti. Gözünü teleskopa yapıştırarak yeniden buldu ve bir kez daha tam haritaya ekleyecekti ki, herhangi bir garip sese karşı tetikte olduğu için, uzaktan gelen ve ıssız arazide yankılanan bir kapıya vurma sesi duydu, hemen ardından da büyük bir köpeğin boğuk havlaması geldi.

Başını kaldırdı, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Hagrid'in pencerelerinde ışık vardı, çimenliği geçtiklerini gördüğü insanlar şimdi o ışıklarda birer siluet olarak görünüyorlardı. Kapı açıldı, açıkça seçilebilen altı kişinin eşiği geçip içeri girdiğini gördü. Kapı kapandı ve sessizlik çöktü.

Harry kendini çok tedirgin hissetti. Onun gördüklerini acaba Ron ya da Hermione de gördü mü diye etrafına bakındı, ama Profesör Marchbanks tam o anda arkasından yürüyüp geldi. Harry başkasından kopya çekiyormuş gibi görünmemek için hemen yıldız haritasının üstüne eğildi ve bir şeyler yazıyormuş gibi yaparak korkuluk duvarının tepesinden Hagrid'in kulübesine bakmaya başladı. Şimdi kulübenin pencerelerinde siluetler hareket ediyor, zaman zaman ışığın önünü kesiyorlardı.

Ensesinde Profesör Marchbanks'in bakışlarını hissederek gözünü yeniden teleskopa yapıştırdı ve bir saat önce konumunu işaretlemiş olduğu halde aya baktı; ama Profesör Marchbanks yürümeye

başlarken, karanlığın içinden, uzaktaki kulübeden gelen ve ta Astronomi Kulesi'nin tepesine kadar yankılanan bir kükreme duyuldu. Harry'nin çevresindekilerin bir kısmı teleskoplarının arkasından çıktılar ve gökyüzü yerine Hagrid'in kulübesi yönünde bakmaya koyuldular.

Profesör Tofty'den yine kuru küçük bir öksürük çıktı.

"Haydi, dikkatinizi sınava vermeye çalışın, çocuklar," dedi yumuşak bir sesle.

Öğrencilerin çoğu teleskoplarına döndü. Harry soluna baktı. Hermione, olduğu yere mıhlanıp kalmış gibi, gözlerini Hagrid'in kulübesine dikmişti.

"Öhhö - yirmi dakikanız var," dedi Profesör Tofty.

Hermione yerinden sıçradı ve hemen yıldız haritasına döndü; Harry kendisininkine baktı ve Venüs'e yanlışlıkla Mars yazdığını fark etti. Düzeltmek için haritanın üstüne eğildi.

Araziden GÜM diye bir ses geldi. Birçok kişi, aşağıda neler olup bittiğini görmek için hamle ederken teleskopunun ucu yüzüne çarpınca "Ayy!" diye bağırdı.

Hagrid'in kapısı bir anda ardına kadar açıldı, kulübeden dışarı taşan ışıkta onu hayli net bir şekilde gördüler; kükreyen ve yumruklarını savuran koskoca bir şekil. Etrafı altı kişiyle çevrilmişti, onun yönünde yolladıkları minik kırmızı ışık ipliklerine bakılacak olursa, hepsi onu Sersemletme'ye çalışıyordu.

"Hayır!" diye çığlık attı Hermione.

"Yavrum!" dedi Profesör Tofty, kulaklarına inanamazmış gibi. "Bir sınav yapılıyor burada!"

Ama artık kimse yıldız haritalarına aldırmıyordu. Hagrid'in kulübesinin yanında hâlâ kırmızı ışıklar uçuşuyordu, ama Hagrid'e çarpıp geri dönüyor gibiydiler; hâlâ ayaktaydı ve, Harry'nin görebildiği kadarıyla, hâlâ çarpışıyordu. Araziden çığlıklar ve feryatlar yankılandı; bir adam, "Mantıklı ol, Hagrid!" diye bağırdı.

Hagrid, "Mantığın canı cehenneme!" diye kükredi. "Beni böyle teslim alamazsın, Dawlish!"

Harry, Hagrid'i savunmaya çalışan Fang'in minik siluetini de görebiliyordu, onu çevreleyen büyücülerin üstüne atlayıp duruyordu, sonunda bir Sersemletme Büyüsü ona isabet edince yere düştü. Hagrid öfkeyle uludu, bunu yapanı havaya kaldırdığı gibi fırlatıp attı; adam, göründüğü kadarıyla, üç metre kadar uçtu ve bir daha da ayağa kalkmadı. Hermione "hii" deyip iki elini de ağzına kapattı; Harry dönüp Ron'a baktı, onun da korkmuş gibi durduğunu gördü. Daha önce hiçbiri Hagrid'i böyle gerçek bir öfke nöbetine yakalanmış halde görmemişti.

"Bakın!" dedi Parvati, cikler gibi bir sesle. Korkuluk duvarının üstünden eğilmişti, şatonun altını işaret ediyordu. Ön kapı yeniden açılmış, karanlık çimenliğe şimdi daha da fazla ışık vurmuştu, uzun siyah tek bir gölge çimleri dalgalandırarak ilerliyordu.

"Yeter ama!" dedi Profesör Tofty endişeyle. "Yalnızca on altı dakika kaldı, biliyorsunuz, değil mi?"

Ama ona zerre kadar aldıran olmadı; Hagrid'in kulübesinin oradaki çarpışmaya doğru hızla giden kişiyi gözlüyorlardı.

"Bu ne cüret!" diye bağırdı gölge, koşarken. "Bu ne cüret!"

"McGonagall!" diye fısıldadı Hermione.

"Onu rahat bırakın! Rahat bırakın, dedim!" dedi Profesör McGonagall'ın sesi karanlığın içinde. "Ne diye saldırıyorsunuz ona? Hiçbir şey yapmadı, bunu hak edecek hiç -"

Hermione, Parvati ve Lavender bir ağızdan haykırdılar. Kulübenin çevresindekiler Profesör McGonagall'ın üstüne en azından dört Sersemletici göndermişti. Kulübe ile şato arasında bir yerde kırmızı hüzmeler ona çarptı; McGonagall bir an ışıldadı, tekinsiz bir kırmızı renkle parıldadı, sonra ayakları yerden kesildi, sırtüstü küt diye düştü ve bir daha da kımıldamadı.

"Amanın!" diye haykırdı Profesör Tofty, o da sınavı tamamen unutmuşa benziyordu. "Bir tek uyarıda bile bulunmadan! Rezalet!"

"ÖDLEKLER!" diye böğürdü Hagrid; sesi rahatlıkla kulenin tepesine kadar geliyordu, şatonun içinde birçok ışık yandı. "SİZİ GİDİ KAHROLASI ÖDLEKLER! AL BAKALIM -SEN DE AL-"

"Ay, ay -" dedi Hermione nefes nefese.

Hagrid, ona saldıranlardan en yakında olanlarına iki güçlü darbe indirdi; hemen yere yıkıldıklarına bakılırsa, kendilerinden geçmişlerdi. Harry, Hagrid'in eğildiğini gördü ve sonunda bir büyüye yenik düştüğünü sandı. Oysa aksine, bir an sonra Hagrid, sırtında çuvala benzer bir şeyle, yine ayaktaydı - derken Harry, onun Fang'in gevşek bedenini omuzlarına atmış olduğunu fark etti.

"Yakalayın onu, yakalayın!" diye haykırdı Umbridge, ama geriye kalan tek yardımcısı, Hagrid'in yumruklarına yaklaşmaya hiç istekli görünmüyordu; hatta o kadar hızla geri geri gidiyordu ki, baygın meslektaşlarından birine takılıp yere düştü. Hagrid dönmüş, boynunda asılı Fang'le koşmaya başlamıştı. Umbridge onun ardından son bir Sersemletme Büyüsü gönderdi, ama isabet ettiremedi. Arazinin uzakta kalan giriş kapısına doğru tam gaz koşan Hagrid, karanlıkta kayboldu.

Herkes ağzı açık halde araziye bakarken, upuzun bir dakika boyunca ortalığa ürperti dolu bir sessizlik hâkim oldu. Sonra Profesör Tofty'nin sesi halsizce, "Şey... beş dakika kaldı, millet," dedi.

Harry, haritasının sadece üçte ikisini doldurduğu halde, telaşla sınavın sona ermesini istiyordu. Sonunda bitince, o, Ron ve Hermione teleskoplarını gelişigüzel bir şekilde yeniden taşıyıcılarına koydular ve sarmal merdivenden koşarak indiler. Öğrencilerin hiçbiri yatmaya gitmiyordu; hepsi merdivenin altında, yüksek sesle ve heyecanlı bir şekilde, tanık oldukları olayı konuşuyorlardı.

"O kötü kalpli kadın yok mu!" dedi Hermione soluğu kesilerek. Hiddeti yüzünden konuşmakta zorluk çekiyor gibiydi. "Gece yarısı sinsi sinsi Hagrid'i basmaya çalışmak, ha!"

"Belli ki Trelawney'ninki gibi bir sahne daha yaratmak istemedi," dedi Ernie Macmillan bilgece, itişe sıkışa onların yanına gelerek.

"Hagrid iyiydi ama, değil mi?" dedi Ron. Etkilenmişten çok, korkmuşa benziyordu. "Nasıl oldu da o büyüler ona çarpıp geri döndü öyle?"

"İçindeki dev kanından olmalı," dedi Hermione titreyerek. "Bir devi Sersemletmek çok zordur, ifritler gibidirler, gerçekten dayanıklı olurlar... ama zavallı Profesör McGonagall... dört Sersemletme Büyüsü dosdoğru göğsüne geldi, artık genç de sayılmaz, değil mi?"

"Korkunç, korkunç," dedi Ernie, görkemli bir şekilde kafasını sallayarak. "Eh, ben yatmaya gidiyorum. Hepinize iyi geceler."

Etraftakiler yavaş yavaş uzaklaşıyor, hâlâ heyecanla az önce gördüklerinden söz ediyorlardı.

"Hiç değilse Hagrid'i Azkaban'a götüremediler," dedi Ron. "Herhalde Dumbledore'a katılır, değil mi?"

"Sanırım öyle yapar," dedi Hermione, ağladı ağlayacak gibi görünüyordu. "Öf, bu berbat bir şey, aslında Dumbledore çok geçmeden döner diye düşünmüştüm ama, şimdi Hagrid'i de kaybettik."

Yorgun argın Gryffindor Ortak Salonu'na dönünce, orayı ağzına kadar dolu buldular. Arazideki patırtı birçok kişiyi uyandırmış, onlar da koşup kendi arkadaşlarını kaldırmışlardı. Ortak Salon'a Harry, Ron ve Hermione'den önce gelen Seamus ve Dean, şimdi herkese Astronomi Kulesi'nin tepesinden neler görüp duyduklarını anlatıyorlardı.

"İyi ama Hagrid'i şimdi niye atıyor ki?" diye sordu Angelina Johnson, başını iki yana sallayarak. "Trelawney gibi değil ki; bu yıl her zamankinden çok daha iyi ders veriyor!"

Hermione acı acı, "Umbridge yarı-insanlardan nefret ediyor," dedi, kendini bir koltuğa bıraktı. "Hep Hagrid'i atmaya çalışıyordu."

"Ve Hagrid'in odasına Burnuk koyduğunu sanıyordu," diye yumurtladı Katie Bell.

"Vay canına!" dedi Lee Jordan, eliyle ağzını örttü. "Burnuklar'ı odasına koyan bendim. Fred'le George bana iki tane bırakmıştı;

Havalandırıp penceresinden içeri sokuyordum."

"Onu nasıl olsa sepetlerdi," dedi Dean. "Hagrid, Dumbledore'a çok yakındı."

"Doğru," dedi Harry, Hermione'nin yanındaki koltuğa çökerek.

Lavender ağlamaklı halde, "Umarım Profesör McGonagall iyidir," dedi.

"Onu şatoya taşıdılar, yatakhane penceresinden seyrettik," dedi Colin Creevey. "İyi görünmüyordu."

"Madam Pomfrey halleder," dedi Alicia Spinnet kararlı bir şekilde. "Şimdiye kadar halledemediği olmadı."

Ortak Salon boşaldığında saat sabah dörde geliyordu. Harry kendini fevkalade ayık hissediyordu; Hagrid'in son süratle karanlığa koşan görüntüsü aklından çıkmıyordu; Umbridge'e o kadar kızgındı ki, ona layık olacak kadar kötü bir ceza düşünemiyordu, ama Ron'un onu bir kasa dolusu aç Patlar-Uçlu Keleker'e yem etme yolundaki önerisi takdire değerdi. Harry, dehşet verici intikam alma şekilleri düşünerek uykuya daldı ve üç saat sonra hiç dinlenememiş halde yataktan kalktı.

Son sınav olan Sihir Tarihi öğleden sonra yapılacaktı. Harry kahvaltıdan sonra yatağa dönmeyi çok isterdi, ama sabahleyin biraz son dakika tekrarı yapacağına güvenmişti. Onun için de Ortak Salon penceresinin önünde, başı ellerinde oturdu ve Hermione'nin ona ödünç verdiği bir metre yüksekliğindeki not yığınının bir kısmını okurken uyuyakalmamaya çalıştı.

Beşinci sınıflar saat ikide Büyük Salon'a girip, arkası çevrilmiş duran sınav kâğıtlarının önüne oturdular. Harry kendini bitkin hissediyordu. Sadece bunun bitmesini istiyordu, ki yeniden gidip uyuyabilsin; ertesi gün Ron'la birlikte Quidditch sahasına gideceklerdi -Ron'un süpürgesiyle uçacaktı- ve ders tekrarından kurtulma özgürlüğünün tadını çıkaracaklardı.

Profesör Marchbanks, "Kâğıtlarınızı çevirin," dedi salonun ön tarafından, dev kum saatini baş aşağı ederek. "Başlayabilirsiniz."

Harry sabit gözlerle ilk soruya baktı. Ancak birkaç saniye geçtikten sonra tek kelimesini bile anlamadığını fark etti; yüksek pencerelerden birinin önünde vızıldayan bir eşekarısı dikkatini dağıtıyordu. Yavaş yavaş, binbir zahmetle bir cevap yazmaya koyuldu sonunda.

İsimleri hatırlamak ona çok zor geliyordu, tarihleri karıştırıp duruyordu. Dördüncü soruyu atladı (Sizce asa düzenlemesi, on sekizinci yüzyılın cincüce ayaklanmalarına katkıda mı bulundu, yoksa daha iyi kontrol edilmelerine mi yol açtı?), vakti kalırsa sınavın sonunda geri dönmeyi düşündü. Beşinci soruya cevap vermeyi denedi (Gizlilik Nizamnamesi 1749'da nasıl ihlal edildi ve bunun yeniden olmasını önlemek için ne gibi önlemler alındı?) ama birkaç önemli noktayı kaçırdığına ilişkin rahatsız edici bir kuşkuya kapıldı; sanki bir noktada vampirler de hikâyeye dahil oluyormuş gibi geliyordu ona.

Kesinlikle cevaplandırabileceği bir soru arayarak kâğıdın aşağısına doğru baktı ve gözleri on numaralı soruya takıldı:

Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu'nun oluşumuna yol açan koşulları tanımlayın ve Liechtenstein sihirbazlarının niye katılmayı reddettiklerini açıklayın.

Bunu biliyorum, diye düşündü Harry, oysa beyni uyuşmuş ve laçka gibiydi. Hermione'nin elyazısıyla bir başlık geliyordu gözünün önüne: Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu'nun oluşumu... bu notları daha bu sabah okumuştu.

Yazmaya başladı, arada bir başını kaldırıp Profesör Marchbanks'in masasında duran büyük kum saatini kontrol ediyordu. Uzun siyah saçları iskemlesinin arkasından aşağı uzanan Parvati Patil'in tam arkasında oturuyordu. Bir iki kez kendini, Parvati kafasını hafifçe oynatınca saçında beliren minik altın ışıklara gözünü dikmiş bakarken buldu; kendi kafasını temizlemek için biraz silkelemesi gerekti.

... Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu'nun ilk Yüce Şahsiyeti Pierre Bonaccord'du, ama onun atanması Liechtenstein büyücü topluluğu tarafından kuşkuyla karşılandı, çünkü -

Harry'nin çevresinde tüy kalemler parşömenlerin üzerinde, seğirtip giden, tünel kazan sıçanlar gibi cızırdıyordu. Başının arkasına vuran güneş çok sıcaktı. Bonaccord ne yapmıştı da Liechtenstein büyücülerini kızdırmıştı? Harry'nin içinde, sanki mesele ifritlerle ilgiymiş gibi bir his vardı... Parvati'nin başının arkasına yine boş boş baktı. Keşke Zihnefend uygulayıp da onun başının arkasında bir pencere açabilse ve ifritlerle ilgili neyin Pierre Bonaccord ile Liechtenstein arasındaki ihtilafa yol açtığını görebilseydi...

Harry gözlerini yumdu ve yüzünü ellerine gömdü, gözkapaklarının alev alev kırmızısı karanlığa gömülüp serinledi. Bonaccord ifrit avına son vermek, ifritlere bazı haklar tanımak istemişti... ama Liechtenstein'ın çok zalim bir dağ ifritleri kabilesiyle sorunları vardı... buydu işte.

Gözlerini açtı, ama parıl parıl parlayan beyaz parşömeni görünce gözleri yine batıp sulanmaya başladı. Yavaş yavaş, ifritler hakkında iki satır yazdı, sonra o ana kadar yazdıklarını okudu. Pek fazla bilgi vermiyordu, ayrıntılı değildi, oysa Hermione'nin Konfederasyon hakkındaki notlarının sayfalarca sürdüğünden emindi.

Gözlerini yine yumdu, notları görmeye, hatırlamaya çalıştı... Konfederasyon ilk kez Fransa'da toplanmıştı, evet, bunu yazmıştı zaten...

Cincüceler katılmaya çalışmış, kovulmuşlardı... bunu da yazmıştı...

Ve Liechtenstein'dan kimse gelmek istememişti...

Düşün, dedi kendi kendine, yüzü ellerinde. Çevresindeki tüy kalemler cızır cızır bitmek bilmez cevaplar yazıyor, ön taraftaki kum saatindeki kumlar aşağı doğru akıyordu...

Esrar Dairesi'ne giden serin, karanlık koridorda ilerliyordu yine, sağlam ve azimli adımlarla yürüyordu, arada bir koşmaya başlıyordu, varacağı yere sonunda varmaya kararlıydı... siyah kapı

her zamanki gibi önünde açıldı, şimdi daire şeklindeki çok kapılı odaya gelmişti...

Dosdoğru taş döşemeden ileri, ikinci kapıdan içeri... duvarlarda ve yerde dans eden ışık parçacıkları ve o tuhaf mekanik tıkırtı, ama araştıracak zaman yok, acele etmesi gerek...

Üçüncü kapıya kalan mesafeyi koşarak geçti, bu kapı da diğerleri gibi önünde savrulup açıldı...

Bir kez daha, raflarla ve cam kürelerle dolu, katedral boyutundaki odaya gelmişti... şimdi kalbi büyük bir hızla çarpıyordu... bu sefer oraya gidecekti... doksan yedi numaraya gelince sola döndü ve iki sıra arasından aceleyle geçti...

Ama en sonda, yerde bir şekil vardı, döşemede yaralı hayvan gibi kıpırdanan siyah bir şekil... Harry'nin midesi korkuyla sıkıştı... heyecanla sıkıştı...

Kendi ağzından bir ses çıktı, tiz, soğuk, her türlü insani iyilikten yoksun bir ses...

"Benim için al onu... aşağı indir, şimdi... ben dokunamıyorum... ama sen dokunabilirsin..."

Yerdeki siyah şekil biraz kımıldadı. Harry kendi kolunun ucunda, bir asayı sıkıca kavramış uzun parmaklı beyaz bir elin yükseldiğini gördü... tiz, soğuk sesin "Crucio!" dediğini duydu.

Yerdeki adam bir acı çığlığı koyverdi, ayağa kalkmaya çalıştı ama gerisingeri düştü, kıvranmaya başladı. Harry gülüyordu. Asasını kaldırdı, lanet kalktı ve şekil inledi, hareketsiz kaldı.

"Lord Voldemort bekliyor..."

Yerdeki adam çok yavaşça, kolları titreyerek omuzlarını birkaç santim yükseltip başını kaldırdı. Yüzü kan içindeydi ve hastaymışçasına zayıftı, acıyla çarpılmıştı ama dirençle kaskatıydı...

"Beni öldürmen gerekecek," diye fısıldadı Sirius.

"Elbette sonunda öldüreceğim," dedi soğuk ses. "Ama önce benim için onu alacaksın, Black... şimdiye kadar acı çektiğini mi

sanıyorsun? Bir daha düşün... önümüzde daha saatler var ve kimse senin haykırdığını duyamaz..."

Ama Voldemort asasını yeniden indirirken biri haykırdı; haykırdı ve sıcak bir masadan soğuk, taş döşemeye düştü; Harry yere çarpınca uyandı, hâlâ feryat ediyordu, yara izi alev almış gibiydi; çevresinde Büyük Salon infilak etmişti sanki.

-

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM
ATEŞİN İÇİNDEN

"Gitmiyorum... hastane kanadına ihtiyacım yok... istemiyorum..."

Harry, Giriş Salonu'na çıkmasına yardım etmiş olan ve çok kaygılı görünen Profesör Tofty'den kurtulmaya çalışırken çabuk çabuk konuşuyor, çevrelerindeki bütün öğrenciler de gözlerini dikmiş onları izliyorlardı.

"Ben - ben iyiyim, efendim," diye kekeledi Harry, yüzünün terini sildi. "Gerçekten... sadece uyuyakaldım... kâbus gördüm..."

Yaşlı büyücü halden anlar bir tavırla, "Sınavların baskısı!" dedi, titrek ellerle onun omzunu okşarken. "Olur böyle şeyler, delikanlı, olur böyle şeyler! Şimdi, bir bardak soğuk su iç, serinle, belki de Büyük Salon'a dönmeye hazır olursun, ha? Sınav sona erdi sayılır ama, son cevabını şöyle güzelce toparlarsın, olur mu?"

"Evet," dedi Harry çılgın gibi. "Yani... hayır... yaptım - elimden geldiği kadarını yaptım sanırım..."

"Çok iyi, çok iyi," dedi yaşlı büyücü şefkatle. "Gideyim de sınav kâğıdını alayım, sana da gidip şöyle bir güzel uzanmanı tavsiye ederim."

"Öyle yapayım," dedi Harry, şiddetle başını sallayarak. "Çok teşekkür ederim."

Yaşlı adamın topukları Büyük Salon'un eşiğinden kaybolduğu anda, Harry uçarcasına mermer merdiveni çıktı, koridorda öyle hızlı koştu ki, önünden geçtiği portreler mırıldanarak onu ayıpladılar; birkaç merdiven daha çıktı ve sonunda hastane kanadının çift kanatlı kapısından içeri kasırga gibi dalıp, Montague'nün açık ağzına kaşıkla parlak mavi bir sıvı veren Madam Pomfrey'nin korkuyla bağırmasına sebep oldu.

"Potter, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Profesör McGonagall'ı görmem gerek," dedi Harry soluk soluğa, nefesi ciğerlerini yırtıyordu. "Hemen... çok acil!"

"Burada değil, Potter," dedi Madam Pomfrey üzüntüyle. "Bu sabah St. Mungo'ya nakledildi. Onun yaşında göğsün ortasına dört Sersemletme Büyüsü, ha? Ölmemesi bir mucize."

"Gitti mi?" dedi Harry, şoke olmuş halde.

Yatakhanenin hemen dışında zil çaldı, Harry alt ve üst katta koridorlara boşalmaya başlayan öğrencilerin uzaktan gelen her zamanki gümbürtüsünü duydu. Hareketsiz kalıp Madam Pomfrey'ye baktı. İçinde dehşet kabarıyordu.

Söyleyecek kimse kalmamıştı. Dumbledore gitmişti, Hagrid gitmişti, ama Harry Profesör McGonagall'ın hep orada, belki öfkesi burnunda ve esneklikten yoksun ama hep güvenilir bir şekilde, somut olarak var olmasını beklemişti...

"Şok geçirmene şaşırmıyorum, Potter," dedi Madam Pomfrey, yüzünde ateşli bir onaylama ifadesiyle. "İçlerinden herhangi biri Minerva McGonagall'ı gündüz yüz yüzeyken Sersemletebilirdi sanki! Ödleklik bu, başka bir şey değil... adice bir ödleklik... eğer siz öğrencilere bensiz ne olur diye kaygılanıyor olmasam, protesto için istifa ederdim."

"Evet," dedi Harry cansız bir sesle.

Hastane kanadından, öğrencilerle dolu koridora körlemesine yürüdü, içinde zehirli gaz gibi yayılan panikle başı dönerek, ne yapacağını bilmeden, kalabalıktan darbeler yiyerek orada öylece dikildi...

Ron ve Herrnione, dedi başının içinde bir ses.

Tekrar koşmaya başlamıştı, önüne çıkan öğrencileri itip geçiyor, öfkeli itirazlarına aldırmıyordu. İki katı son süratle indi ve tam mermer merdivenin tepesindeyken, telaşla kendisine doğru geldiklerini gördü.

"Harry!" dedi Hermione hemen, çok korkmuş görünüyordu. "Ne oldu? İyi misin? Hastalandın mı?"

"Nerelerdeydin?" diye sordu Ron.

"Benimle gelin," dedi Harry çabuk çabuk. "Gelin, size bir şey anlatmam gerekiyor."

Onların önüne düşüp kapılardan içeri bakarak birinci kat koridorunda ilerledi ve sonunda boş bir sınıf buldu. Harry sınıfa daldı, içeri girdikleri anda da kapıyı Ron ve Hermione'nin arkasından kapattı ve kapıya dayanıp yüzünü onlara döndü.

"Sirius, Voldemort'un elinde."

"Ne?"

"Sen nereden -?"

"Gördüm. Az önce. Sınavda uyuyakalınca."

"Ama - ama nerede? Nasıl?" dedi Hermione, beti benzi atmıştı.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi Harry. "Ama nerede olduğunu tam olarak biliyorum. Esrar Dairesi'nde o küçük cam kürelerin olduğu raflarla dolu bir oda var, ikisi doksan yedinci sıranın sonundalar... Sirius'a oradan istediği neyse onu aldırmaya çalışıyor... ona işkence ediyor... sonunda onu öldüreceğini söylüyor!"

Harry sesinin de, dizlerinin de titrediğini fark etti. Bir masaya gidip oturdu, kendine hâkim olmaya çalıştı.

"Oraya nasıl gideceğiz?" diye sordu onlara.

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra Ron, "O-oraya gitmek mi?" dedi.

"Esrar Dairesi'ne, Sirius'u kurtarmak için!" dedi Harry yüksek sesle.

"Ama - Harry..." dedi Ron cılız bir sesle.

"Ne? Ne?" dedi Harry.

Niye onlardan mantıksız bir şey istiyormuşçasına ağızlarını açmış, kendisine baktıklarını anlayamıyordu.

"Harry," dedi Hermione, hayli korku dolu bir sesle, "şey... nasıl... Voldemort kimseye fark ettirmeden Sihir Bakanlığı'na nasıl girdi?"

"Ben nereden bileyim?" diye böğürdü Harry. "Asıl sorun bizim oraya nasıl gireceğimiz!"

"Ama... Harry, bir düşün bunu," dedi Hermione, ona doğru bir adım attı, "saat akşamüstü beş... Sihir Bakanlığı çalışanlarla dolu olmalı... Voldemort ve Sirius görünmeden oraya nasıl girer? Harry... onlar belki de dünyanın en fazla aranan iki büyücüsü... Seherbazlar'la dolu bir binaya fark edilmeden girebilirler mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum, Voldemort bir görünmezlik pelerini falan kullanmıştır!" diye haykırdı Harry. "Zaten Esrar Dairesi hep bomboştu, ben ne zaman oraya -"

"Sen oraya hiç gitmedin, Harry," dedi Hermione usulca. "Orayı rüyanda gördün, hepsi bu."

"Onlar normal rüya değil ki!" diye bağırdı Harry onun yüzüne karşı, ayağa kalkıp ona doğru bir adım daha attı. Hermione'yi tutup silkelemek istiyordu. "Öyleyse Ron'un babasını nasıl açıklayacaksın, o neydi o zaman, başına gelenleri nasıl bildim?"

"Bak bunda haklı," dedi Ron alçak sesle, Hermione'ye bakarak.

"Ama bu öyle - öyle uzak bir ihtimal ki!" dedi Hermione çaresizce. "Harry, Sirius hep Grimmauld Meydanı'ndaki evdeyken, Voldemort onu nasıl eline geçirmiş olabilir?"

"Sirius dayanamamış ve sadece biraz temiz hava almak istemiş olabilir," dedi Ron, sesinde kaygılı bir ton vardı. "Ne zamandır o evden kaçmak için -"

"Ama niye," diye üsteledi Hermione, "Voldemort ne diye silahı, ya da her neyse onu, almak için Sirius'u kullansın?"

"Ne bileyim, bir sürü nedeni olabilir!" diye bağırdı Harry ona. "Belki Sirius, Voldemort'un, acı çekmesine aldırmayacağı biridir sadece -"

"Baksana, şimdi aklıma bir şey geldi," dedi Ron alçak sesle. "Sirius'un kardeşi bir Ölüm Yiyen'di, değil mi? Belki de Sirius'a silahı almanın sırrını söylemiştir!"

"Evet - Dumbledore da bunun için Sirius'u hep kilit altında tutmak istiyordu!" dedi Harry.

"Bakın, pardon ama," diye bağırdı Hermione, "ikinizin de söylediğinde mantık yok; bize bunun için kanıt gerek, oysa bu konuda hiç kanıt yok. Voldemort ile Sirius'un orada olduklarına bile -"

"Hermione, Harry onları gördü!" diye onu azarladı Ron.

"Peki," dedi Hermione, korkmuş ama kararlı görünüyordu. "Ama şunu söylemek zorundayım -"

"Ne?"

"Sen... bu bir eleştiri değil, Harry! Ama sen... bir şekilde... yani - sence sende biraz - biraz - insanları kurtarma şeyi yok mu?"

Harry ona gözlerinden ateşler saçarak baktı.

"Ne demekmiş o, '*insanları kurtarma şeyi*' ?"

"Şey... sen..." Hermione fena halde endişeli görünüyordu. "Yani... geçen yıl örneğin... gölde... Turnuva sırasında... yapman gerekmiyordu... diyorum ki o küçük Delacour kızını kurtarman gerekmiyordu... ama sen biraz... kapıldın gittin..."

Harry'nin vücudunu, iğne iğne batan sıcak bir öfke dalgası kapladı; ona nasıl olur da şimdi bu hatayı hatırlatabilirdi?

"Yani, yaptığın şey gerçekten de çok iyiydi falan," dedi Hermione hemen, Harry'nin yüzündeki ifade karşısında düpedüz kanı donmuş gibiydi. "Herkes de harika bir şey yaptığını söyledi -"

"Bak bu komik işte" dedi Harry titreyen bir sesle, "çünkü Ron'un kahramanlık yaparak vakit kaybettiğimi söylediğini net bir şekilde hatırlıyorum... sence bu da öyle bir şey mi? Yine kahramanlık mı yapmak istiyorum sence?"

"Hayır, hayır, hayır!" dedi Hermione, afallamış görünerek. "Bunu demek istemedim asla!"

"Eh, ağzından baklayı çıkar artık, çünkü vakit kaybediyoruz burda!" diye bağırdı Harry.

"Demek istiyorum ki -Voldemort seni tanıyor, Harry! Ginny'yi Sırlar Odası'na seni oraya çekmek için götürdü, böyle şeyler yapıyor, biliyor ki sen - Sirius'un yardımına gidecek türde birisin! Ya tek amacı seni oraya çekmekse, Esrar Dai-"

"Hermione, bunu beni oraya çekmek için yapıp yapmadığının önemi yok - McGonagall'ı St. Mungo'ya götürdüler, Hogwarts'ta olanları anlatacağımız bir Yoldaşlık üyesi kalmadı, eğer biz gitmezsek Sirius ölür!"

"Ama Harry -ya rüyan- ya gerçekten de bir rüyaysa sadece?"

Harry'nin gırtlağından öfke dolu bir hırıltı çıktı. Hermione resmen geri adım atıp ondan uzaklaştı, ürkmüş gibiydi.

"Anlamıyorsun!" diye haykırdı Harry ona, "kâbus görmüyorum, rüya görmüyorum! Bütün o Zihinbend niyeydi sanıyorsun, Dumbledore benim bunları görmemin önlenmesini niye istedi sanıyorsun? Çünkü bunlar GERÇEK, Hermione - Sirius tuzağa düşürüldü, onu gördüm. Voldemort'un elinde ve kimse bilmiyor ve bu da onu yalnızca biz kurtarabiliriz demek ve eğer sen yapmak istemiyorsan, güzel, ama ben gidiyorum, anladın mı? Ve eğer doğru hatırlıyorsam, ben Ruh Emiciler'den seni kurtarırken insanları kurtarma şeyi'mle hiçbir sorunun yoktu -" öfkeyle Ron'a döndü "- ya da Basilisk'ten senin kız kardeşini kurtarırken -"

"Ben sorunum var demedim ki hiç!" dedi Ron kızgın kızgın.

"Ama Harry, işte kendin söyledin," dedi Hermione hararetle. "Dumbledore senin bunlara zihnini kapamayı öğrenmeni istiyordu, eğer Zihinbend'i doğru dürüst yapsaydın bunu asla görmezdin -"

"EĞER GÖRMEMİŞ GİBİ DAVRANACAĞIMI SANIYORSAN -"

"Sirius sana, zihnini kapatmayı öğrenmenden daha önemli bir şey olmadığını söylemişti!"

'TA, AMA BAŞKA BİR ŞEY DERDİ HERHALDE, EĞER AZ ÖNCE NE-"

Sınıf kapısı açıldı. Harry, Ron ve Hermione hızla döndüler. Merak içinde görünen Ginny içeri girdi, ardında ise, her zamanki gibi

akıntıya kapılıp kazara gelmişe benzeyen Luna vardı.

"Selam," dedi Ginny tereddütle. "Harry'nin sesini tanıdık. Ne diye bağırıyorsun?"

"Boşver sen," dedi Harry, kaba bir tavırla.

Ginny kaşlarını kaldırdı.

"Benimle o ses tonuyla konuşmana gerek yok," dedi serinkanlılıkla, "sadece yardım edebilir miyim diye merak etmiştim."

"Eh, edemezsin," diye kestirip attı Harry.

"Farkında mısın, oldukça kaba davranıyorsun," dedi Luna sakin sakin.

Harry küfretti ve arkasını döndü. Şu anda istediği son şey, Luna Lovegood'la sohbet etmekti.

"Dur," dedi Hermione birden. "Dur... Harry, aslında yardım edebilirler."

Harry ve Ron ona baktılar.

"Dinleyin," dedi Hermione telaşla, "Harry, Sirius'un gerçekten karargâhı terk edip etmediğini saptamak zorundayız."

"Dedim sana, gördüm -"

"Harry, yalvarıyorum, lütfen!" dedi Hermione çaresizce. "Lütfen, fırlayıp Londra'ya gitmeden Sirius'un sahiden evde olup olmadığını kontrol edelim. Eğer orada değilse, yemin ederim seni durdurmaya çalışmam. Gelirim, ne - ne gerekiyorsa yaparım onu kurtarmak için."

"Sirius ŞU ANDA işkence görüyor!" diye haykırdı Harry. "Harcayacak zamanımız yok."

"Ama ya bu, Voldemort'un bir numarasıysa, Harry, kontrol etmeliyiz, etmek zorundayız."

"Nasıl?" diye sordu Harry. "Nasıl kontrol edeceğiz?"

"Umbridge'in şöminesini kullanıp onunla temas kurabilir miyiz diye bakacağız," dedi Hermione, ama bu fikirden dehşete düşmüş

gibiydi. "Umbridge'i yine uzaklaştırmamız gerek, ama gözcü lazım ve işte Ginny ile Luna'dan bu işte yararlanabiliriz."

Besbelli hâlâ neler olup bittiğini kavramaya çalışıyor olsa da, Ginny hemen, "Tamam, yaparız," dedi.

Luna da, " '*Sirius*' derken, Stubby Boardman'dan mı söz ediyoruz?" dedi.

Kimse ona cevap vermedi.

"Peki," dedi Harry Hermione'ye, saldırganca. "Peki, eğer bunu yapmanın çabuk bir yolunu bulursan tamam, yoksa hemen şu anda Esrar Dairesi'ne gidiyorum."

"Esrar Dairesi mi?" dedi Luna, biraz şaşırmış görünüyordu. "Oraya nasıl gideceksin ki?"

Harry yine onu duymazdan geldi.

"Tamam," dedi Hermione, ellerini ovuşturup sıraların arasında bir aşağı bir yukarı yürüyerek. "Tamam... şey... birimiz gidip hemen Umbridge'i bulmalı ve - onu yanlış yöne göndermeli, odasından uzakta tutmalı. Ona diyebilir ki -ne bileyim- Peeves her zamanki gibi korkunç bir şeyler yapıyor -"

"Ben yaparım," dedi Ron hemen. "Peeves Biçim Değiştirme bölümünün altını üstüne getiriyor, falan derim ona, orası odasından acayip uzak. Aslına bakarsan, yolda Peeves'e rastlarsam onu sahiden yapmaya da ikna edebilirim herhalde."

Hermione'nin, Biçim Değiştirme bölümünün altının üstüne getirilmesine itiraz etmemesi, durumun ciddiyetinin bir göstergesiydi.

"Peki," dedi, yürümeye devam ettikçe kaşları da çatıldı. "Şimdi, biz zorla girerken, öğrencileri odadan uzak tutmak zorundayız, yoksa kesin Slytherin'in biri gidip ona haber verir."

"Luna ve ben koridorun iki ucunda durabiliriz," dedi Ginny hemen, "ve, birisi etrafa Boğma Gazı salmış, deyip insanları oraya gitmemeleri için uyarırız." Hermione, Ginny'nin ayaküstü bu yalanı

bulmasına şaşırmış gibiydi; Ginny omuz silkti ve, "Fred'le George ayrılmadan önce bunu yapmayı planlıyorlardı," dedi.

"Peki," dedi Hermione. "İyi öyleyse, Harry, seninle ben görünmezlik pelerininin altında oluruz, odaya gireriz, sen de Sirius'la konuşursun -"

"O orada değil, Hermione!"

"Yani sen - sen kontrol edersin Sirius evde mi değil mi diye, ben de nöbet tutarım; bence orada tek başına olmaman gerek, Lee o Burnuklar'ı içinden geçirerek pencerenin korunmasız bir nokta olduğunu kanıtladı zaten."

Harry öfkesine ve sabırsızlığına rağmen, Hermione'nin ona Umbridge'in odasına giderken eşlik etme teklifinin bir dayanışma ve sadakat işareti olduğunu fark etti.

"Ben... tamam, teşekkürler," diye mırıldandı.

"Oldu, şimdi, bunların hepsini yapsak bile, en fazla beş dakikamız olacağını sanıyorum," dedi Hermione. Harry'nin planı kabul etmesinden rahatlamış gibiydi. "Yani, Filch'le o berbat Teftiş Mangası ortada dolaştığına göre..."

"Beş dakika yeter," dedi Harry. "Hadi, gidelim -"

"Şimdi mi?" dedi Hermione, şok geçirmiş görünüyordu.

"Elbette şimdi!" dedi Harry kızgınlıkla. "Ne yani, akşam yemeğinden sonraya kadar falan bekleyeceğimizi mi sandın? Hermione, Sirius şu anda işkence görüyor!"

"Ben - ah, tamam," dedi Hermione çaresizlik içinde. "Sen git de görünmezlik pelerinini al, seninle Umbridge'in koridorunun sonunda buluşuruz, oldu mu?"

Harry cevap vermedi, odadan fırladı ve dışarıdaki başıboş gezinen kalabalık arasından kendine yol açmaya koyuldu. İki kat yukarıda Seamus ve Dean'la karşılaştı; onu neşeyle selamlayıp, Ortak Salon'da alacakaranlıktan şafağa kadar sürecek bir sınav sonu kutlaması planladıklarını söylediler. Harry onları doğru dürüst duymadı bile. Hâlâ karaborsadan kaç kaymakbirasına ihtiyaçları

olacağı konusunda tartışırlarken, portre deliğinden içeri tırmandı; onlar daha yanlarından ayrıldığını fark etmeden, görünmezlik pelerinini ve Sirius'un çakısını güvenli bir şekilde çantasına koymuş, tekrar dışarı çıkıyordu.

"Harry, birkaç Galleon atmak ister misin? Harold Dingle bize biraz Ateşviskisi satabileceğini düşünüyor -"

Ama Harry çoktan koridorda deli gibi koşmaya başlamıştı; bir iki dakika sonra, Umbridge'in koridorunun sonunda kafa kafaya vermiş olan Ron, Hermione, Ginny ve Luna'ya katılmak için son birkaç basamaktan atlıyordu.

"Aldım," dedi soluk soluğa. "Gitmeye hazır mıyız?"

"Tamam," diye fısıldadı Hermione, gürültücü bir altıncı sınıflar grubu yanlarından geçerken. "Pekâlâ, Ron -, sen git, Umbridge'i uzaklaştır... Ginny, Luna, siz de insanları koridordan çıkarmaya çalışın... Harry ve ben pelerini giyip, yol açılana kadar bekleyeceğiz..."

Ron yürüyerek uzaklaştı, geçidin sonuna geldiğinde parlak kızıl saçları hâlâ görülebiliyordu; bu arada, Ginny'nin aynı derecede renkli başı da, birbirlerini ite kaka yürüyen öğrenciler arasında ters yönde hareket ediyor, onu Luna'nın sarışın başı izliyordu.

"Gel buraya," diye mırıldandı Hermione. Harry'nin bileğine asıldı ve onu, bir ortaçağ büyücüsünün taştan yapılma çirkin başının bir sütun üzerinde durmuş, kendi kendine mırıldandığı girintiye çekti. "Sen - sen iyi olduğundan emin misin, Harry? Hâlâ çok solgunsun."

"İyiyim," dedi Harry sadece, görünmezlik pelerinini çantasından çıkardı. Aslında yara izi ağrıyordu, ama çok da ağrımıyordu, bu yüzden de Voldemort'un henüz Sirius'a ölümcül bir darbe indirmediğini düşünüyordu; Voldemort Avery'yi cezalandırırken, yara izi çok daha fazla acırmştı...

"Al," dedi; görünmezlik pelerinini ikisinin üstüne attı. Önlerindeki büstün ağzında gevelediği anlaşılmaz Latince sözlere aldırmayarak kulak kesildiler.

"Buraya gelemezsiniz!" diye sesleniyordu Ginny kalabalığa. "Hayır, kusura bakmayın, döner merdivenin etrafından dolaşmak zorundasınız, birisi buralara Boğma Gazı salmış -"

İnsanların şikâyet ettiğini duyuyorlardı; aksi bir ses, "Gaz falan görmüyorum," dedi.

"Renksiz de ondan," dedi Ginny, ikna edici kızgınlıkta bir sesle, "ama içinden geçmek istersen hiç durma, biz de senin vücudunu, bize inanmayan bir sonraki budala için kanıt olarak kullanırız."

Yavaş yavaş kalabalık azaldı. Boğma Gazı haberi yayılmışa benziyordu; insanlar artık bu tarafa gelmiyorlardı. Nihayet çevredeki alan hayli boşaldı ve Hermione usulca, "Sanırım bundan iyisi olamaz, Harry," dedi, "gel, işe koyulalım."

Pelerinin altında, ilerlediler. Luna, sırtı onlara dönük halde koridorun uzak ucunda duruyordu. Ginny'nin yanından geçerlerken, Hermione, "İyi numaraydı," diye fısıldadı, "... sinyali unutma."

"Sinyal ne?" diye mırıldandı Harry, Umbridge'in kapısına yaklaşırlarken.

"Umbridge'in geldiğini görürlerse, koro halinde yüksek sesle 'Kralımızsın Weasley'yi söyleyecekler," diye cevap verdi Hermione; o sırada Harry, Sirius'un çakısının keskin kenarını kapı ile duvar arasındaki aralığa yerleştirmişti. Kilit bir tıkırtıyla açıldı, odaya girdiler.

Sevimsiz kedi yavruları, tabaklarını ısıtan akşamüstü güneşinde sere serpe uzanmışlardı, ama bunun dışında oda geçen seferki kadar hareketsiz ve boştu. Hermione rahat bir nefes aldı.

"İkinci Burnuk'tan sonra fazladan güvenlik önlemi almış olabileceğini düşünmüştüm."

Pelerini çıkardılar; Hermione hemen pencerenin yanına gitti, asasını çıkardı ve dışarıdan görülmeyecek şekilde durup araziyi gözlemeye başladı. Harry şömineye koştu, Uçuç tozu çanağını kapıp ızgaraya bir tutam attı, zümrüt yeşili alevler ortaya çıktı. Hemen diz çöktü, başını dans eden ateşin içine soktu ve bağırdı: "Grimmauld Meydanı, On İki Numara!"

Başı, az önce lunaparkta hız treninden inmiş gibi dönmeye başladı, ama dizleri odanın soğuk döşemesinde kıpırtısız duruyordu. Girdap gibi dönen küllerden korunmak için gözlerini yumdu, dönme durup da onları açınca, kendini Grimmauld Meydanı'nın uzun, soğuk mutfağına bakarken buldu.

Kimse yoktu. Bunu bekliyordu ama, ıssız odayı görünce kalbinde patlak veren erimiş korku ve panik dalgasına hazır değildi.

"Sirius?" diye haykırdı. "Sirius, orada mısın?"

Sesi odada yankılandı, ama cevap yoktu, ateşin sağından gelen minik bir hışırtı hariç.

"Kim var orda?" diye seslendi, acaba sadece bir fare mi, diye merak ederek.

Ev cini Kreacher, görüş alanına girdi. Bir şeyden dolayı pek keyiflenmişe benziyordu, ama kısa süre önce iki eli de fena halde yaralanmış gibiydi, ikisi de iyice sargılıydı.

Kreacher boş mutfağı, "Ateşte Potter denen çocuğun başı var," diye bilgilendirdi, Harry'ye tuhaf bir şekilde zafer dolu, kaçamak bakışlar atıyordu. "Niye geldi acaba, diye merak ediyor Kreacher."

"Sirius nerde, Kreacher?" diye sordu Harry.

Ev cini hırıltıyla kıkırdadı.

"Efendi dışarı çıktı, Harry Potter."

"Nereye gitti? Nereye gitti, Kreacher?"

Kreacher gıdaklar gibi gülmekle yetindi.

"Seni uyarıyorum!" dedi Harry, bu durumda onun Kreacher'ı cezalandırmak gibi bir olanağı bulunmadığının kesinlikle farkında olduğu halde. "Peki ya Lupin? Deli-Göz? Herhangi biri, herhangi biri orda mı?"

"Burada Kreacher'dan başka kimse yok!" dedi cin neşeyle ve Harry'ye arkasını dönerek mutfağın sonundaki kapıya doğru ağır ağır yürümeye başladı. "Kreacher hanımıyla küçük bir sohbet

etmeyi düşünüyor, evet, ne vakittir fırsat bulamadı, Kreacher'ın efendisi onu hanımından uzak tutuyor -"

"Sirius nereye gitti?" diye haykırdı Harry, cinin ardından. "Kreacher, Esrar Dairesi'ne mi gitti?"

Kreacher durdu. Harry, önündeki koltuk bacağı ormanı arasından onun kel kafasının arkasını seçebiliyordu.

"Efendi nereye gittiğini zavallı Kreacher'a söylemiyor," dedi cin usulca.

"Ama biliyorsun!" diye haykırdı Harry. "Değil mi? Nerede olduğunu biliyorsun!"

Bir an sessizlik oldu, sonra da cin daha da yüksek sesle kıkırdadı.

"Efendi Esrar Dairesi'nden dönmeyecek!" dedi şen şakrak. "Kreacher ve hanımı yine tek başlarına artık!"

Ve ileri doğru seğirterek, hole açılan kapıda gözden kayboldu.

"Sen-!"

Ama daha tek bir lanet ya da hakaret savurmasına fırsat kalmadan, Harry başının tepesinde büyük bir acı duydu; bir sürü kül yuttu ve öksürüp tıkanarak alevlerden geri çekildiğini hissetti, sonunda da korkunç bir şekilde ansızın kendini Profesör Umbridge'in geniş, solgun yüzüne bakar buldu; Umbridge onu saçından yakalayıp ateşin dışına çekmişti ve şimdi de, sanki gırtlağını kesecekmiş gibi, boynunu gidebildiği kadar geriye doğru eğiyordu.

"Ne sanıyordun?" diye fısıldadı, Harry'nin boynunu daha da arkaya çekip onu tavana bakmaya zorlayarak. "İki Burnuk'tan sonra odama benim bilgim olmadan yine iğrenç, talancı bir yaratığın girmesine izin mi verecektim? Sonuncusu içeri girdikten sonra kapımı boydan boya Sinsi Sezici büyülerle donattırdım, seni aptal çocuk. Alın şu asayı," diye havlarcasına emretti Harry'nin görmediği birine; Harry bir elin cüppesinin göğüs cebine uzandığını ve asasını aldığım hissetti. "Kızınkini de."

Harry kapı dibinde bir itişip kakışma sesi duydu ve Hermione'nin asasının da o anda zorla alındığını anladı.

"Neden odamda olduğunu bilmek istiyorum," dedi Umbridge, saçını kavramış olan yumruğunu öyle bir salladı ki Harry sendeledi.

"Ben - Ateşoku'mu almaya çalışıyordum!" dedi Harry çatlak bir sesle.

"Yalancı." Umbridge yeniden Harry'nin başını salladı. "Ateşoku'nun zindanda sıkı koruma altında olduğunu gayet iyi biliyorsun, Potter. Başın benim şöminemdeydi. Kiminle haberleşiyordun?"

"Kimseyle -" dedi Harry, ondan uzaklaşmaya çalışarak. Epeyce saç telinin kafa derisiyle vedalaştığını hissetti.

"Yalancı!" diye haykırdı Umbridge. Onu kendisinden uzağa fırlattı, Harry masaya çarptı. Şimdi Hermione'nin, Millicent Bulstrode tarafından duvara yapıştırıldığını görebiliyordu. Malfoy pencere pervazına yaslanmıştı, Harry'nin asasını tek elle havaya atıp tutarken yılışık yılışık sırıtıyordu.

Dışarıda bir patırtı duyuldu ve birkaç tane iriyarı Slytherin içeri girdi; Ron, Ginny, Luna ve -Harry şaşıp kaldı- Neville'i sımsıkı tutuyorlardı; Crabbe'nin boynundan sıkıca yakaladığı Neville, boğulup ölme tehlikesinin eşiğinde görünüyordu. Dördünün de ağzı bağlanmıştı.

"Hepsini yakaladık," dedi Warrington, Ron'u kabaca odanın içine doğru iterek. "O," şişman parmağıyla Neville'i dürttü, "bunu almamı önlemeye çalıştı," parmağıyla, onu tutan iriyarı bir Slytherin kızının incik kemiğini tekmelemeye çalışan Ginny'yi gösterdi, "ben de onu da getirdim."

"İyi, iyi," dedi Umbridge, Ginny'nin mücadele etmesini izleyerek. "Bak sen, Hogwarts çok geçmeden Weasley'lerden arınmış bir bölge olacağa benziyor, değil mi?"

Malfoy dalkavukça bir kahkaha attı. Umbridge, halinden memnun, ağzı kulaklarına vararak gülümsedi ve kreton kaplı koltuğuna yerleşerek, bir çiçek tarhındaki kurbağa misali, esirlerine gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Ee, Potter," dedi. "Odamın çevresine gözcüler yerleştiriyorsun ve bu soytarıyı," başıyla Ron'u işaret etti -Malfoy daha da bağıra bağıra

güldü- "Biçim Değiştirme bölümünde hortlağın ortalığı altüst ettiğini söylemek için bana yolluyorsun, oysa ben onun bütün okul teleskoplarının merceklerine mürekkep bulaştırmakla meşgul olduğunu çok iyi biliyordum - Mr. Filch az önce haber vermişti.

"Demek ki, birisiyle konuşmak senin için çok önemliydi. Albus Dumbledore muydu acaba? Yoksa o melez mi, Hagrid yani? Minerva McGonagall olduğundan kuşkuluyum, kimseyle konuşamayacak kadar hasta olduğunu duydum."

Malfoy ve Teftiş Mangası'nın diğer üyelerinden birkaçı buna da güldüler. Harry öfke ve nefretle öylesine dolmuştu ki, titriyordu.

"Benim kiminle konuştuğum seni ilgilendirmez," dedi, hırlarcasına.

Umbridge'in gevşek yüzü sertleşir gibi oldu.

"Pekâlâ," dedi, en tehlikeli ve sahte tatlı sesiyle. "Pekâlâ, Mr. Potter... size özgürce söyleme şansı teklif ettim. Reddettiniz. Artık sizi zorlamaktan başka seçeneğim yok. Draco - git, Profesör Snape'i getir."

Malfoy, Harry'nin asasını cüppesinin içine tıktı ve yine yılışık yılışık sırıtarak odadan çıktı, ama Harry bunu fark etmedi bile. Az önce bir şeyin farkına varmıştı; bunu unutacak kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Yoldaşlık'ın bütün üyelerinin, Sirius'u kurtarmada ona yardımcı olabilecek herkesin gittiğini düşünmüştü -ama hata etmişti. Hogwarts'ta hâlâ bir Zümrüdüanka Yoldaşlığı üyesi vardı- Snape.

Slytherin'lerin Ron'u ve diğerlerini kontrol altında tutma çabalarından kaynaklanan kıpırdanma ve itişip kakışma dışında, odada sessizlik hâkimdi. Koltukaltından kapan Warrington'a karşı mücadele eden Ron'un dudağından akan kan, Umbridge'in halısına damlıyordu; Ginny hâlâ, onu kollarının üstünden sıkıca kavramış olan altıncı sınıftan kızın ayaklarını çiğnemeye çalışıyordu; Crabbe'nin kollarını çekiştirip duran Neville'in yüzü gitgide daha da morlaşıyordu; ve Hermione boşu boşuna Millicent Bulstrode'u üstünden atmaya çabalıyordu. Luna ise onu esir alanın yanında gevşekçe durmuş, sanki olup bitenlerden sıkılmış gibi dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyordu.

Harry yeniden, onu dikkatle gözleyen Umbridge'e baktı. Dışarıdaki koridordan ayak sesleri duyulunca yüzünü kasıtlı olarak donuk ve ifadesiz tuttu, sonra Draco Malfoy içeri girip, ardından gelen Snape'e kapıyı açık tuttu.

"Beni mi görmek istediniz, müdire hanım?" dedi Snape, çiftler halinde mücadele eden öğrencilere tam bir kayıtsızlık ifadesiyle bakarak.

"Ah, Profesör Snape," dedi Umbridge, ağzı kulaklarında gülüp yeniden ayağa kalkarak. "Evet, bir şişe daha Veritaserum rica ediyorum, mümkün olduğunca çabuk, lütfen."

Snape, siyah saçlarının oluşturduğu yağlı perdenin arasından soğukkanlılıkla onu süzerek, "Son şişemi Potter'ı sorguya çekmek için almıştınız," dedi. "Hepsini kullanmadınız, değil mi? Üç damlanın yeteceğini söylemiştim size."

Umbridge kıpkırmızı oldu.

"Biraz daha yapabilirsiniz, değil mi?" dedi, kızdığı zaman hep olduğu gibi tatlı bir küçük kız sesiyle.

"Elbette," dedi Snape, dudağını bükerek. "Olgunlaşması için tam bir ay çevrimine ihtiyaç var, demek ki bir ay kadar sonra sizin için hazırlamış olurum."

"Bir ay mı?" diye viyakladı Umbridge, kurbağa gibi kabararak. "Bir ay, ha? Ama bana bu akşam lazım, Snape! Az önce Potter'ın meçhul kişi ya da kişilerle haberleşmek için benim şöminemi kullandığını fark ettim!"

"Sahi mi?" dedi Snape, Harry'ye dönüp bakarken hafif de olsa ilk ilgi belirtisini göstererek. "Eh, bu beni şaşırtmaz. Potter hiçbir zaman okul kurallarına uyma eğilimi göstermemiştir."

Soğuk, kara gözleri burgu gibi Harry'nin gözlerini deliyordu; Harry onun bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi, rüyasında gördükleri üzerinde yoğunlaşıyor, iradesiyle Snape'e zihnini okutmak, anlamasını sağlamak istiyordu...

"Onu sorguya çekmek istiyorum!" diye öfkeyle bağırdı Umbridge; ve Snape bakışlarını Harry'den ayırarak onun hiddetle seğiren yüzüne çevirdi. "Onu hakikati söylemeye zorlayacak bir iksir vermeni istiyorum bana!"

"Size söyledim," dedi Snape sakin sakin, "bende başka Veritaserum stoğu yok. Eğer Potter'ı zehirlemek istemiyorsanız -ve sizi temin ederim ki, öyle bir şey istiyorsanız çok iyi anlarım- size yardımcı olamam. Mesele şu ki, zehirlerin çoğu kurbana hakikati söyleyecek vakit bırakmayacak kadar çabuk etki gösterir."

Snape tekrar Harry'ye baktı; Harry gözlerini ona dikmiş, sözsüz iletişim kurmak için deli gibi çabalıyordu.

Voldemort Sirius'u ele geçirdi, Esrar Dairesinde, diye düşündü çaresizce, Voldemort Sirius'u -

"Deneme süresine çekildin!" diye feryat etti Profesör Umbridge; Snape ona baktı, kaşları biraz kalkmıştı. "Kasten yardımcı olmuyorsun! Daha iyisini beklerdim, Lucius Malfoy senden hep övgüyle söz ederdi! Şimdi çık odamdan!"

Snape eğilip ona alaycı bir selam verdi ve gitmek üzere döndü. Harry, Yoldaşlık'ı neler olduğundan haberdar etme yolundaki son şansının da kapıdan çıkmak üzere olduğunu biliyordu.

"Patiayak elinde!" diye haykırdı. "Patiayak elinde, o şeyin saklandığı yerde!"

Snape, eli Umbridge'in kapı kolunda, kalakalmıştı.

"Patiayak mı?" diye çığlık attı Profesör Umbridge, gözleri hevesle Harry ile Snape arasında gidip geliyordu. "Patiayak da ne? Neyin saklandığı yerde? Ne demek istiyor, Snape?"

Snape dönüp Harry'ye baktı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Harry onun anlayıp anlamadığını çözemedi, ama Umbridge'in önünde daha açık konuşmaya da cesaret edemedi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Snape soğuk soğuk. "Potter, bağıra bağıra saçmalamanı istesem, sana bir Geveleme Gazozu verirdim. Crabbe, sen de kolunu biraz gevşet. Longbottom havasızlıktan

boğulursa, bir sürü resmi evrak işi çıkar ve korkarım ki, bir iş için başvuracak olursan eğer, bundan referansında söz etmek zorunda kalırım."

Kapıyı arkasından çarpıp kapatarak Harry'yi eskisinden de beter bir telaş içinde bıraktı: Snape son umuduydu. Umbridge'e baktı, o da aynı şeyleri hissediyor gibiydi; göğsü öfke ve hayal kırıklığıyla kalkıp iniyordu.

"Pekâlâ," dedi Umbridge ve asasını çıkardı. "Pekâlâ... seçeneğim kalmadı... bu artık okul disiplini meselesini de aştı... bu, Bakanlık güvenliği meselesi... evet... öyle..."

Kendi kendini bir şeye ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Ağırlığını tedirginlikle bir o ayağına bir bu ayağına veriyordu, gözlerini Harry'ye dikmiş, asasını boş avcuna vurup derin derin soluk alıyordu. Onu gözlerken Harry kendini, asasız halde müthiş güçsüz hissetti.

"Beni zorluyorsun, Potter... istemiyorum," dedi Umbridge, hâlâ aynı noktada huzursuzca kıpırdanarak, "ama bazen koşullar kullanımı mazur gösterir... Bakan'ın başka seçeneğim olmadığını anlayacağından eminim..."

Malfoy, yüzünde aç bir ifadeyle izliyordu onu.

"Cruciatus laneti dilini çözer senin," dedi Umbridge usulca.

"Hayır!" diye haykırdı Hermione. "Profesör Umbridge - bu, yasalara aykırı."

Ama Umbridge aldırmadı bile. Şimdi yüzünde, Harry'nin daha önce hiç görmediği, pis, istekli, heyecanlı bir ifade vardı. Asasını kaldırdı.

"Bakan yasalara karşı gelmenizi istemez, Profesör Umbridge!" diye bağırdı Hermione.

"Bilmediği şeyden Cornelius'a zarar gelmez," dedi Umbridge. Biraz soluksuz kalmış bir halde, asasını sırayla Harry'nin vücudunun çeşitli noktalarına tutuyor, belli ki en çok, neresinin acıyacağına karar vermeye çalışıyordu. "Geçen yaz Ruh Emiciler'i Potter'ın

peşine saldığımı da asla öğrenmedi, ama yine de onu okuldan atma şansını memnuniyetle karşıladı."

"Sen miydin o?" dedi Harry soluğunu tutarak. "Ruh Emiciler'i üstüme sen mi saldın?"

"Birinin harekete geçmesi gerekiyordu," dedi Umbridge nefes nefese, asasını da tam Harry'nin alnına odakladı. "Hepsi meleyip duruyor, seni bir şekilde susturmaktan söz ediyordu -seni gözden düşürmekten- ama bu konuda fiilen bir şeyler yapan ben oldum... ancak, sen bundan ustalıkla sıyrıldın, değil mi, Potter? Ama bugün yapamayacaksın, şimdi yapamayacaksın -" Ve derin bir nefes alarak haykırdı: "Cruc–"

"HAYIR!" diye feryat etti Hermione çatlak bir sesle, Millicent Bulstrode'un arkasından. "Hayır - Harry - ona söylemek zorundayız!"

"Hayatta olmaz!" diye haykırdı Harry, Hermione'nin görebildiği kadarına gözlerini dikip bakarak.

"Yapmak zorundayız, Harry, nasılsa zorla ağzından alacak, ne... ne anlamı var ki?"

Ve Hermione aciz bir şekilde, Millicent Bulstrode'un cüppesinin sırtına kapanıp ağlamaya başladı. Millicent onu duvara sıkıştırmayı hemen bıraktı ve yüzünde bir tiksinti ifadesiyle, önünden çekildi.

"Bak, bak, bak!" dedi Umbridge, zafer kazanmış gibi bir hali vardı. "Sırf-Soru Küçükhanım bize bazı cevaplar verecek! Anlat bakalım, kızım, anlat!"

"Ör - may - ni - 'ayır!" diye bağırdı Ron, ağzında tıkaçla.

Ginny Hermione'ye, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Hâlâ zorlukla nefes alan Neville de ona bakıyordu. Ama Harry az önce bir şey fark etmişti. Hermione ellerini yüzüne kapatmış, umarsızca hıçkırdığı halde, ortalıkta yaş maş yoktu.

"Çok - çok özür dilerim hepinizden," dedi Hermione. "Ama - dayanamıyorum -"

"Tamam, tamam, kızım!" dedi Umbridge, Hermione'yi omuzlarından yakalayıp kimsenin oturmadığı kreton koltuğa itti ve üzerine eğildi. "Peki öyleyse.. Potter az önce kiminle haberleşiyordu?"

"Şey," diye yutkundu Hermione, onun ellerine doğru, "şey, Profesör Dumbledore'la konuşmaya çalışıyordu."

Ron dondu kaldı, gözleri faltaşı gibi açıldı; Ginny, onu esir almış Slytherin'in ayak parmakları üzerinde tepinmekten vazgeçti; hatta Luna bile hafiften şaşırmış göründü. Neyse ki, Umbridge ile yaltakçılarının dikkati, bu kuşku verici işaretleri görmelerini engelleyecek şekilde tamamen Hermione'nin üzerinde odaklanmıştı.

"Dumbledore mu?" dedi Umbridge hevesle. "Öyleyse, Dumbledore'un nerede olduğunu biliyorsunuz, ha?"

"Şey... hayır!" diye hıçkırdı Hermione. "Diagon Yolu'ndaki Çatlak Kazan'ı denedik, Üç Süpürge'yi denedik, hatta Domuz Kafası'nı bile -"

"Budala kız - bütün Bakanlık onu ararken Dumbledore bir birahanede oturmaz!" diye haykırdı Umbridge, yüzünün sarkan çizgilerinin hepsine tek tek hayal kırıklığı çökmüştü.

"Ama - ama ona önemli bir şey söylememiz lazımdı!" diye feryat etti Hermione, ellerini yüzüne daha da bastırarak; Harry bunun ıstıraptan değil, hâlâ gözlerinden yaş akmadığını gizlemek için olduğunu biliyordu.

"Evet?" dedi Umbridge, heyecanı birden yeniden kabararak. "Ona ne söylemek istemiştiniz?"

"Biz... biz ona ha-hazır olduğunu söylemek istedik!" dedi Hermione, hıçkırıktan boğularak.

"Neyin hazır olduğunu?" diye sordu Umbridge, Hermione'nin omuzlarını yeniden yakalayıp onu hafifçe sarstı. "Neyin hazır olduğunu, kızım?"

"Silah... silahın," dedi Hermione.

"Silah mı? Silah mı?" dedi Umbridge, gözleri heyecandan yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bir direniş yöntemi mi geliştiriyordunuz?

Bakanlık'a karşı kullanabileceğiniz bir silah mı? Profesör Dumbledore'un emriyle elbette, ha?"

"E-e-evet," dedi Hermione, soluğunu içine çekerek, "ama daha bitmeden gitmek zorunda kaldı ve şi-şi-şimdi biz silahı onun için tamamladık, ama o-o-onu bulamıyoruz ki söy-söy-söyleyelim!"

"Ne tür bir silahmış bu?" dedi Umbridge haşin bir sesle, güdük elleri hâlâ Hermione'nin omuzlarını sıkı sıkı tutuyordu.

"Biz as-as-aslında anlamıyoruz," dedi Hermione, yüksek sesle burnunu çekerek. "Biz sa-sa-sadece Pro-Pro-Pro-fesör Dumbledore bize ne yap-yap-yapmamız gerektiğini söylediyse onu yaptık, o kadar."

Umbridge doğruldu, kabına sığamıyor gibiydi.

"Beni silaha götürün," dedi.

"Ama... onlara göstermem," dedi Hermione tiz bir sesle, parmaklarının arasından Slytherin'lere bakarak.

"Koşul koyacak durumda değilsin," dedi Profesör Umbridge hırçın hırçın.

"Peki," dedi Hermione, şimdi yine ellerini yüzüne kapamış hıçkırıyordu. "İyi... bırakın görsünler, umarım sizin üzerinizde kullanırlar! Aslında, keşke bir sürü, bir sürü insan çağırsanız, gelip görsünler diye! Hak - hak ettiğinizi bulurdunuz - ay, ne hoşuma giderdi eğer bü-bütün okul nerede olduğunu bilseydi, nasıl kul-kullanılacağını bilseydi ve eğer birinden birini kızdırırsanız sizin ic-icabınıza baksaydı!"

Bu kelimelerin Umbridge üzerinde güçlü bir etkisi oldu: Hızla ve kuşkuyla kendi Teftiş Mangası'na baktı, pörtlek gözleri bir an, yüzünde beliren hevesli ve açgözlü ifadeyi saklamakta yavaş kalan Malfoy üzerinde durdu.

Umbridge bir an daha Hermione'yi süzdü, sonra belli ki anaç olduğunu sandığı bir sesle konuştu.

"Peki, canım, öyleyse sadece senle ben gidelim... bir de Potter'ı alalım, olur mu? Kalk bakalım ayağa şimdi."

"Profesör," dedi Malfoy hevesle, "Profesör Umbridge, bence Manga'nın bir kısmı sizinle gelsin ki korumak -"

"Ben son derece ehil bir Bakanlık görevlisiyim, Malfoy, tek başıma iki tane asasız yeniyetmeyle başa çıkamayacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu Umbridge sertçe. "Zaten bu silah da okullu çocukların görmesi gereken bir şeye benzemiyor pek. Ben dönene kadar burada kalacaksınız ve bunların hiçbirinin -" eliyle Ron, Ginny, Neville ve Luna'yı işaret etti "- kaçmamasını garantiye alacaksınız."

"Peki," dedi Malfoy, somurtkan ve umduğunu bulamamış bir hali vardı.

"Ve siz ikiniz de önden gidip bana yolu gösterebilirsiniz," dedi Umbridge, asasıyla Harry ve Hermione'yi işaret etti. "Düşün bakalım önüme."

-

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
KAVGA VE UÇUŞ

Hermione'nin planının ne olduğu konusunda Harry'nin en ufak fikri yoktu, hatta bir planı olup olmadığı konusunda da. Umbridge'in odasının dışındaki koridorda ilerlerlerken, onun bir adım arkasından yürüyordu, nereye gittiklerini bilmiyormuş gibi görünmesinin çok şüphe uyandırıcı olacağının farkındaydı. Hermione'yle konuşmaya cesaret edemiyordu; arkalarından gelen Umbridge'le aralarında o kadar az mesafe vardı ki, onun düzensiz nefesini duyabiliyordu.

Hermione onları merdivenlerden aşağı, Giriş Salonu'na götürdü. Büyük Salon'un çift kanatlı kapısından, konuşma sesleri ve çatal bıçaklarla tabakların şıngırtısı yankılanıyordu - beş altı metre ötede, yemeklerinin tadını çıkaran, sınavların bitişini kutlayan ve dünyada hiçbir tasası olmayan insanların olduğu fikri Harry'ye inanılmaz geliyordu...

Hermione doğruca meşe kapıdan dışarı adım attı ve taş basamaklardan inip yumuşak akşam havasına çıktı. Güneş, Yasak Orman'daki ağaçların üzerine doğru iniyordu artık. Hermione çimenlikte kararlı adımlarla yürürken -Umbridge de ona yetişmek için hafiften koşuyordu- üçünün uzayan gölgeleri, arkalarındaki çimin üzerinde pelerin gibi dalgalanıyordu.

"Hagrid'in kulübesinde saklı, değil mi?" dedi Umbridge hevesle, Harry'nin kulağına.

"Tabii ki hayır," dedi Hermione, zehir damlayan bir sesle. "Yoksa Hagrid yanlışlıkla çalıştırabilirdi."

"Evet," dedi Umbridge, heyecanı giderek katlanıyormuş gibi görünüyordu. "Evet, çalıştırırdı tabii, koca melez angut."

Güldü. Harry hızla dönüp onun gırtlağına yapışmak için dayanılmaz bir arzu duydu, ama kendine hâkim oldu. Ilık akşam havasında yara

izi zonkluyordu, ama henüz akkor gibi yanmıyordu, Voldemort öldürmeye kalksa öyle olacağını biliyordu.

Hermione Orman'a doğru yürümeye devam ederken, Umbridge, "Ee... nerede o zaman?" diye sordu, sesinde hafif bir şüpheyle.

"Orada tabii," dedi Hermione, karanlık ağaçları göstererek. "Öğrencilerin kazara bulamayacakları bir yerde olmalıydı, değil mi?"

"Elbette," dedi Umbridge, ama şimdi sesinde hafif bir kaygı vardı. "Elbette... iyi o zaman... ikiniz önümden yürümeye devam edin."

"Önden biz gidiyorsak, asanızı alabilir miyiz?" diye sordu Harry.

"Hayır, hiç sanmıyorum, Mr. Potter," dedi Umbridge tatlı tatlı, asasıyla Harry'nin sırtını dürterek. "Korkarım ki Bakanlık benim hayatıma sizinkinden daha fazla değer veriyor."

İlk ağaçların serin gölgesine ulaştıklarında, Harry Hermione'yle göz göze gelmeye çalıştı; Orman'a asasız girmek, bu akşam o ana kadar yaptıkları her şeyden daha büyük bir pervasızlıkmış gibi görünüyordu gözüne. Ancak Hermione, Umbridge'e küçümseyici bir bakış atmakla yetindi ve doğruca ağaçların arasına daldı. Öyle bir hızla ilerliyordu ki, Umbridge kısa bacaklarıyla ona yetişmekte zorlanıyordu.

"Çok içerilerde mi?" diye sordu Umbridge, cüppesi bir çalıya takılıp yırtıldığında.

"A evet," dedi Hermione, "evet, çok iyi saklanmış durumda."

Harry'nin kuşkuları iyice derinleşti. Hermione, Grawp'ı ziyaret ettiklerinde izledikleri yoldan değil, üç yıl önce Harry'nin canavar Aragog'un inine ulaşmak için izlediği yoldan gidiyordu. O olay sırasında Hermione onunla gelmemişti; sonunda nereye varacaklarını bildiğini hiç sanmıyordu.

"Ee - doğru yoldan gittiğimize emin misin?" diye sordu ona imalı imalı.

"A evet," dedi Hermione kararlı bir şekilde. Harry onun, çalı çırpının üzerinden yürürken gereğinden fazla ses çıkardığını düşündü. Arkalarında Umbridge, yerdeki bir fidana takılıp düştü. İkisi de

kalkmasına yardım etmedi; Hermione hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti ve omzunun üstünden yüksek sesle, "Biraz daha ileride!" diye seslendi.

"Hermione, sessiz ol biraz," diye fısıldadı Harry, aceleyle yanına giderek. "Burada sesimizi neyin duyacağı belli olmaz -"

"Duyulmayı istiyorum zaten," diye cevap verdi Hermione alçak sesle, Umbridge gürültülü bir şekilde arkalarından koşarken. "Görürsün..."

Harry'ye epey uzun görünen bir süre boyunca yürümeye devam ettiler. Yine Orman'ın öyle derinlerine girmişlerdi ki, sık ağaçların oluşturduğu örtü bütün ışığı kesiyordu. Harry, Orman'da daha önce de hissettiği bir duyguya kapıldı, sanki görülmeyen gözler tarafından izleniyordu.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu Umbridge öfkeyle, Harry'nin arkasından.

"Çok değil!" diye bağırdı Hermione, loş ve nemli bir açıklığa vardıklarında. "Birazcık daha -"

Bir ok havayı yararak uçtu ve tam başının üstündeki ağaca tehditkâr, tok bir sesle saplandı. Ortalık birden toynak sesleriyle dolmuştu; Harry, Orman zemininin sarsıldığını hissedebiliyordu; Umbridge bir çığlık koyverip onu kalkan gibi önüne itti -

Harry kendini ondan kurtarıp arkasına döndü. Elli kadar atadam dört bir yandan beliriyordu. Hazır tuttukları, ok takılmış yaylarını Harry, Hermione ve Umbridge'e doğrultmuşlardı. Üçü yavaş yavaş açıklığın ortasına doğru gerilediler, Umbridge'in ağzından dehşet dolu, tuhaf minik iniltiler çıkıyordu. Harry göz ucuyla Hermione'ye baktı. Hermione'nin yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı.

"Kimsin?" dedi bir ses.

Harry soluna baktı. Magorian adlı, kestane rengi bedenli atadam çemberin içinden onlara doğru yürüyordu; ötekiler gibi o da yayını çekmişti. Harry'nin sağında, Umbridge hâlâ inildiyor, atadama doğrulttuğu asası fena halde titriyordu.

"Sana kim olduğunu sordum, insan," dedi Magorian kaba bir sesle.

"Ben Dolores Umbridge'im!" dedi Umbridge, tiz, dehşet dolu bir sesle. "Sihir Bakanlığı Müsteşarı, Hogwarts Müdiresi ve Yüksek Müfettişi!"

"Sihir Bakanlığı'ndan mısın?" dedi Magorian, onları çevreleyen çemberdeki atadamların çoğu huzursuzca kıpırdandı.

"Doğru!" dedi Umbridge, daha da tiz bir sesle, "o yüzden çok dikkatli olun! Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Denetimi Dairesi'nin koyduğu yasalar gereği, sizin gibi melezlerin bir insana saldırması -"

"Bize ne dedin sen?" diye bağırdı vahşi görünümlü siyah bir atadam. Harry onu hemen tanıdı: Bane'di bu. Etraflarından epey kızgın mırıltılar yükseldi, yaylar gerildi.

"Onlara öyle deme!" dedi Hermione hiddetle, ama Umbridge onu duymuşa benzemiyordu. Titreyen asasını hâlâ Magorian'a doğru tutarak devam etti: "Yasanın On Beşinci Maddesi'nin '*B*' fıkrası açıkça diyor ki, '*insana yakın zekâya sahip olduğu varsayılan ve bu yüzden de kendi eylemlerinden sorumlu kabul edilen bir sihirli hayvan tarafından yapılan herhangi bir saldırı -*' "

"İnsana yakın zekâ mı?" diye tekrarladı Magorian, Bane ve diğerleri öfkeyle kükreyip yeri eşelerlerken. "Bu bize büyük bir hakaret, insan! Bizim zekâmız, çok şükür, sizinkinden çok ileri."

Harry ve Hermione'nin Orman'a geçen gelişlerinde gördükleri sert yüzlü kır atadam, "Ormanımızda ne yapıyorsun?" diye böğürdü. "Niye buradasın?"

"Ormanınız mı?" dedi Umbridge. Şimdi sadece korkuyla değil, öfkeyle de titriyor gibiydi. "Size hatırlatırım ki, burada yaşayabilmenizin tek sebebi, Sihir Bakanlığı'nın size bazı toprakları -"

Bir ok, başının o kadar yakınından vınladı ki, fare rengi saçının içinden geçti: Umbridge kulak tırmalayıcı bir çığlık atıp ellerini başına götürdü. Bazı atadamlar onaylayan seslerle bağırıp çağırıyor, bazılarıysa kulak tırmalayıcı seslerle gülüyordu.

Kişnemeyle karışık çılgın kahkahalarının loş açıklıkta yankılanışı ve yeri eşeleyen toynaklarının görüntüsü, son derece ürkütücüydü.

"Şimdi kimin ormanı, insan?" diye böğürdü Bane.

"Pis melezler!" diye bağırdı Umbridge, elleriyle hâlâ başını sıkı sıkı tutarak. "Canavarlar! Denetimsiz hayvanlar!"

"Sus!" diye bağırdı Hermione, ama çok geçti artık: Umbridge asasını Magorian'a doğrultup, "Incarcerous!" diye bağırdı.

Havadan kalın yılanlara benzeyen ipler fırlayıp atadamın gövdesine dolandı, kollarını kıstırdı: Magorian öfkeyle haykırdı ve şaha kalkıp, kurtulmak için debelendi. Öbür atadamlar hızla ileri atıldılar.

Harry, Hermione'yi yakaladığı gibi yere indirdi; yerde yüzüstü yatarken ve etrafında toynaklar gümbürderken bir an dehşete kapıldı, ama öfkeyle böğüren, çığlık atan atadamların kimi üstlerinden atlıyor, kimi etraflarından dolaşıyordu.

"Yooooo!" diye tiz bir feryat kopardığını duydu Umbridge'in. "Yoooooo... Ben Müsteşar'ım... beni böyle - Bırakın beni, hayvanlar... yooooo!"

Harry kırmızı bir ışık parlaması gördü ve onun atadamlardan birini Sersemletme'ye çalıştığını anladı; sonra Umbridge ciyak ciyak bir çığlık attı. Başını birkaç santim kaldıran Harry, Umbridge'in Bane tarafından arkadan yakalanıp havaya kaldırıldığını gördü, dehşet içinde debelenip haykırıyordu. Asası elinden yere düştü, Harry'nin yüreği heyecanla hop etti. Bir alabilse -

Ama tam elini uzatırken, bir atadam toynağı asanın üzerine indi ve onu ortadan ikiye ayırdı.

"Şimdi!" diye kükredi bir ses Harry'nin kulağında. Ansızın kalın, kıllı bir kol onu yakalayıp ayağa kaldırdı. Hermione de ayağa kaldırılmıştı. Harry hızla ilerleyen atadamların çok-renkli sırtlarının ve başlarının üzerinden, Umbridge'in Bane tarafından sık ağaçlığın içine doğru götürüldüğünü gördü. Durmaksızın çığlık atıyordu, ama sesi gittikçe uzaklaştı ve sonunda, etraflarındaki toynakların tepinmelerinden duyulamaz hale geldi.

"Ya bunlar?" dedi Hermione'yi tutan sert yüzlü, kır atadam.

"Yavru onlar," dedi hüzünlü bir ses yavaşça, Harry'nin arkasından. "Taylara saldırmayız biz."

"Onu buraya onlar getirdi, Ronan," diye karşılık verdi

Harry'yi sıkı sıkı tutan atadam. "Ayrıca çok da yavru değiller... bu, erkekliğe yaklaşıyor."

Harry'yi cüppesinin ensesinden salladı.

"Lütfen," dedi Hermione nefes nefese, "lütfen bize saldırmayın, biz onun gibi düşünmüyoruz, Sihir Bakanlığı çalışanı değiliz biz! Buraya, onu bizden uzaklaştırırsınız umuduyla geldik sadece."

Harry, Hermione'yi tutan kır atadamın yüzündeki ifadeden, bunu söylemenin büyük bir hata olduğunu hemen anladı. Kır atadam arka ayaklarıyla hiddetle yeri eşeledi, başını arkaya attı ve, "Görüyor musun, Ronan?" diye böğürdü. "Şimdiden türlerinin kibrine sahipler! Demek sizin pis işlerinizi yapacaktık, öyle mi, insan kız? Hizmetkârlığınızı yapacak, itaatkâr köpekler gibi düşmanlarınızı uzaklaştıracaktık, öyle mi?"

"Hayır!" dedi Hermione, dehşetten tizleşmiş bir sesle. "Lütfen - onu kastetmedim! Sadece bize - yardım edersiniz diye umdum -"

Ama battıkça batıyor gibiydi.

"İnsanlara yardım etmeyiz biz!" diye hırladı Harry'yi tutan atadam. Onu biraz daha sıkı kavrayıp hafifçe şaha kalkmış, Harry'nin ayakları bir an yerden kesilmişti. "Biz ayrı bir türüz ve bundan gurur duyuyoruz. Buradan gidip de, istediğinizi yaptığımızı söyleyerek böbürlenmenize izin vermeyiz!"

"Öyle bir şey söylemeyeceğiz!" diye bağırdı Harry. "Yaptıklarınızı biz istedik diye yapmadığınızı biliyoruz -"

Ama kimse onu dinlemiyor gibiydi.

Kalabalığın arkasındaki sakallı bir atadam bağırdı:

"Buraya davetsiz geldiler, sonuçlarına katlansınlar!"

Bu sözlerin üzerine, öbür atadamlar onaylarcasına gürledi. Boz bir atadam, "Kadınla aynı kaderi paylaşsınlar!" diye bağırdı.

"Masumları incitmediğinizi söylemiştiniz!" diye bağırdı Hermione, şimdi gözünden sahici yaşlar akıyordu. "Size zarar verecek hiçbir şey yapmadık, asaya ya da tehdide başvurmadık, sadece okula dönmek istiyoruz, lütfen bırakın dönelim -"

"Biz hain Firenze gibi değiliz, insan kız!" diye bağırdı kır atadam, kişnemeler ortalığı inleterek dediklerini onayladı. "Belki, konuşan güzel atlar olduğumuzu sandın, ha? Biz kadim bir halkız, büyücü işgallerine ve hakaretlerine göz yummayız! Yasalarınızı tanımıyoruz, üstünlüğünüzü kabul etmiyoruz, biz -"

Ama devamını duyamadılar, çünkü tam o anda açıklığın kenarında öyle bir gümbürtü koptu ki, hepsi, Harry, Hermione ve açıklığı dolduran elli kadar atadam, dönüp etraflarına baktılar. Harry'nin atadamı onu bırakıp ellerini çabucak yayına ve okluğuna götürürken, Harry yere düştü. Hermione de yere bırakılmıştı. Tam Harry onun yanına koşarken, iki kalın ağaç gövdesi tekinsiz bir şekilde iki yana doğru açıldı ve aralarından dev Grawp'ın muazzam bedeni göründü.

Deve yakın atadamlar öbürlerinin yanına kadar geriledi; açıklığın her karışı yaylarla ve atılmayı bekleyen oklarla kaynıyordu şimdi. Yayların hepsi, dallardan oluşan tavanın birazcık altındaki kocaman grimsi yüze doğrultulmuştu. Grawp yamuk ağzını aptal aptal açmıştı; loş ışıkta onun tuğlamsı sarı dişlerinin parıldadığını görebiliyorlardı; sönük, çamur rengi gözleri, ayaklarının dibindeki yaratıklara bakarken kısıldı. İki ayak bileğine de, kopartılmış ip parçaları bağlıydı.

Ağzını daha da açtı.

"Hagır."

Harry "hagır"ın ne anlama geldiğini ya da hangi dilde olduğunu bilmiyordu, pek umrunda da değildi; gözlerini Grawp'ın insan boyundaki ayaklarından ayırmıyordu. Hermione koluna sıkı sıkı yapıştı; atadamlar sessizleşmiş, gözlerini deve dikmişlerdi. Dev,

sanki düşürdüğü bir şeyi arıyormuş gibi hepsine tek tek bakarken, kocaman yuvarlak başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Hagır!" dedi yine, daha ısrarcı bir sesle.

"Git buradan, dev!" diye seslendi Magorian. "Aramızda istenmiyorsun!"

Bu sözler Grawp'ı herhangi bir şekilde etkilemişe benzemiyordu. Öne doğru biraz eğildi (atadamların yay tutan kolları gerginleşti) ve böğürdü: "HAGIR!"

Atadamların bazıları endişelenmişe benziyordu şimdi. Ama Hermione hızla nefesini tuttu.

"Harry!" diye fısıldadı. "Galiba '*Hagrid*' demeye çalışıyor!"

Tam o anda Grawp onları, atadam denizindeki iki insanı gördü. Başını bir yarım metre kadar daha indirip onlara dikkatle baktı. Harry, Hermione'nin tir tir titrediğini hissedebiliyordu. Grawp ağzını yine ardına kadar açıp, derinden gelen bir sesle, "Hermi," dedi.

"Aman tanrım," dedi Hermione, Harry'nin kolunu uyuşmasına neden olacak kadar sıkarak, bayıldı bayılacak bir halde, "ha-hatırladı!"

"HERMİ!" diye kükredi Grawp. "HAGIR NERE?"

"Bilmiyorum!" diye ciyakladı Hermione, dehşetle. "Özür dilerim, Grawp, bilmiyorum!"

"GRAWP HAGIR İSTİYO!"

Devin muazzam ellerinden biri aşağı doğru uzandı. Hermione gerçekten çığlığı bastı, geri geri birkaç adım koştu ve takılıp düştü. Asası olmayan Harry yumruk atmaya, tekme savurmaya, ısırmaya ve başka ne gerekirse yapmaya hazırlanırken, onlara doğru uzanan el, kar beyazı bir atadama çarpıp yere devirdi.

Atadamların beklediği de buydu - Grawp'ın uzanan parmakları Harry'den yarım metre ötedeyken, elli ok havayı yararak deve doğru uçtu, onun yüzüne iğne iğne saplandı. Acıyla ve öfkeyle uluyan dev, doğrulup kocaman elleriyle yüzünü ovarak okların saplarını kırarken, uçlarının daha da derine saplanmasına neden oldu.

Böğürerek muazzam ayaklarıyla yeri dövdü ve atadamlar önünden telaşla kaçıştılar; Grawp'tan akan çakıl taşı iriliğindeki kan damlaları, Hermione'yi ayağa kaldırmakta olan Harry'nin üstüne yağdı. İkisi son hızla, ağaçların sağladığı korunağa doğru koştular. Oraya vardıklarında dönüp arkalarına baktılar; Grawp, yüzünden aşağı kan akarken atadamları körlemesine kapmaya çalışıyordu; atadamlar ise kargaşa içinde geri çekiliyor, açıklığın öteki tarafındaki ağaçların arasından dörtnala uzaklaşıyorlardı. Harry ve Hermione, Grawp'ın bir kez daha öfkeyle kükreyip yine ağaçları ezerek arkalarından fırlayışını izledi.

"Ay, hayır," dedi Hermione, öyle kötü titriyordu ki dizlerinin bağı çözüldü. "Ay, korkunçtu. Hepsini öldürebilir."

"Ben o kadar kaygılanmıyorum açıkçası," dedi Harry haşin bir sesle.

Dörtnala koşan atadamların ve tökezleye tökezleye arkalarından giden devin sesleri giderek uzaklaştı. Harry sesleri dinlerken, yara izi yeniden fena halde zonkladı ve içinde bir dehşet dalgası kabardı.

O kadar çok vakit kaybetmişlerdi ki - şimdi Sirius'u kurtarmaktan, Harry imgeyi gördüğünde olduğundan daha da uzaklardı. Harry asasını kaybetmekle kalmamış, bir de her tür ulaşım olanağından uzakta, Yasak Orman'da kısılı kalmışlardı.

"İyi plan," diye çıkıştı Hermione'ye, öfkesinin birazını olsun çıkarabilmek için. "Cidden çok iyi plan. Şimdi ne yapıyoruz?"

"Şatoya dönmemiz gerekiyor," dedi Hermione halsizce.

"Biz oraya gidene kadar Sirius ölür büyük ihtimalle!" dedi Harry, sinirle yakındaki bir ağacı tekmeleyerek. Yukarıdan, konuşmaya benzer tiz bir ses geldi ve başını kaldırıp baktığında, kızgın bir Kabuluk'un küçük birer dala benzeyen uzun parmaklarını ona doğru çıtlattığını gördü.

"Eh, asalarımız olmadan hiçbir şey yapamayız," dedi Hermione ümitsiz bir halde. Zar zor ayağa kalktı. "Neyse, Harry, ta Londra'ya nasıl gitmeyi düşünüyordun ki zaten?"

"Evet, biz de onu merak ediyorduk," dedi tanıdık bir ses, Hermione'nin arkasından.

Harry ve Hermione içgüdüsel olarak birlikte hareket edip ağaçların arasına doğru baktılar.

Ağaçların içinden Ron çıktı, arkasından da aceleyle Ginny, Neville ve Luna geldiler. Hepsi biraz hırpalanmış görünüyordu - Ginny'nin yanağında çok sayıda uzun çizik, Neville'in sağ gözünün üzerinde iri bir mor şişlik vardı; Ron'un dudağı öncekinden de kötü kanıyordu - ama hepsi de hallerinden gayet memnun görünüyorlardı.

"Ee," dedi Ron, alçak bir dalı önünden çekip Harry'nin asasını uzatarak, "fikri olan?"

"Nasıl kaçtınız?" diye sordu Harry hayretle. Ron'dan asasını aldı.

"İki Sersemletme, bir Silahsız Bırakma Büyüsü, Neville gerçekten güzel küçük bir Engelleme Büyüsü çaktı," dedi Ron havalı havalı, Hermione'nin de asasını uzatarak. "Ama en iyimiz Ginny'di, Malfoy'u hakladı -Yarasa Umacı Büyüsü- müthişti, bütün yüzü o kanat çırpan koca şeylerle kaplandı. Neyse, pencereden sizin Orman'a doğru gittiğinizi gördük ve peşinizden geldik. Umbridge'i ne yaptınız?"

"Kapıp götürdüler," dedi Harry. "Bir atadam sürüsü."

"Sizi arkada mı bıraktılar yani?" diye sordu Ginny, afallamış halde.

"Hayır, Grawp onları kovaladı," dedi Harry.

"Grawp kim?" diye sordu Luna ilgiyle.

"Hagrid'in küçük kardeşi," dedi Ron hemen. "Neyse, boşver onu şimdi. Harry, ateşte ne gördün? Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen Sirius'u yakalamış mı, yoksa -?"

"Evet," dedi Harry, yara izi yine acı verici bir şekilde battı, "ve Sirius'un hâlâ hayatta olduğundan eminim, ama nasıl oraya gidip de ona yardım edeceğiz, hiç bilemiyorum."

Hepsi sustu, bir hayli korkmuş görünüyorlardı; önlerindeki sorun aşılamaz gibiydi.

"Eh, biz de uçarız o zaman, değil mi?" dedi Luna, Harry'nin ondan duyduğu en gerçekçi sesle.

"Pekâlâ," dedi Harry sinirle, ona dönerek. "Bir kere, '*biz*' derken kendini de katıyorsan, o zaman hiçbir şey yapmıyoruz. İkincisi, süpürgesinin başında bir güvenlik ifritinin durmadığı tek kişi Ron, o yüzden -"

"Benim de süpürgem var!" dedi Ginny.

"Evet ama sen gelmiyorsun!" dedi Ron kızgın kızgın.

"Pardon ama, Sirius'a ne olacağına ben de senin kadar önem veriyorum!" dedi Ginny, çenesini sıkarak; birden Fred ve George'la aralarındaki benzerlik çarpıcı bir hale gelmişti.

"Sen henüz çok -" diye lafa başladı Harry, ama Ginny hararetli hararetli, "Ben, Felsefe Taşı için Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'le savaştığın zamankinden üç yaş büyüğüm, dahası Malfoy'un uçan dev umacıların saldırısı altında Umbridge'in odasında kapalı kalması da benim sayemde -"

"Evet ama -"

"Hepimiz D.O.'daydık," dedi Neville usulca. "Bütün amaç, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'le savaşmaktı, değil mi? Bu da gerçek bir şeyler yapmamız için ilk şansımız - yoksa hepsi bir oyun falan mıydı?"

"Hayır - tabii ki değildi -" dedi Harry sabırsızca.

"O zaman biz de gelmeliyiz," diye noktayı koydu Neville. "Yardım etmek istiyoruz."

"Doğru," dedi Luna, mutlu mutlu gülümseyerek.

Harry, Ron'la göz göze geldi. Ron'un da onunla aynı şeyi düşündüğünü biliyordu: Sirius'u kurtarma girişiminde kendisi, Ron ve Hermione'ye ek olarak D.O.'dan üye seçecek olsa, Ginny, Neville ya da Luna'yı seçmezdi.

"Eh, fark etmez zaten," dedi Harry asabi asabi, "çünkü hâlâ oraya nasıl gideceğimizi bilmiyoruz -"

"O işi hallettik sanıyordum," dedi Luna çıldırtıcı bir şekilde. "Uçuyoruz!"

"Bak," dedi Ron, öfkesine zar zor hâkim olarak, "belki sen süpürgesiz de uçabiliyorsundur, ama bizim kanadımız falan çıkmıyor öyle her -"

"Uçmanın süpürge dışında da yolları var," dedi Luna sükûnetle.

"Herhalde Hırıltılı Gürül müdür nedir, ona binip gideceğiz, ha?"

"Buruşuk-Boynuzlu Hırgür uçamaz," dedi Luna vakur bir sesle, "ama onlar uçabilir, üstelik Hagrid binicilerinin aradığı yeri bulmada çok iyi olduklarını söylüyor."

Harry hızla döndü. İki ağacın arasında, ürpertici bir şekilde ışıldayan beyaz gözleriyle iki Testral durmuş, her kelimesini anlıyormuşçasına konuşulanları dinliyordu.

"Evet!" diye fısıldadı Harry, onlara doğru giderek. Sürüngenimsi kafalarını salladılar, uzun kara yeleleri uçuştu. Harry hevesle elini uzatıp en yakınındakinin parlak boynunu okşadı; onların çirkin olduğunu nasıl düşünebilmiştiki?

"O manyak atımsı şeyler mi?" dedi Ron tereddütle, Harry'nin okşadığı Testral'in hafifçe solunda bir yere doğru bakarak. "Hani şu, birinin nalları diktiğine tanık olmadıkça göremediklerin, ha?"

"Evet," dedi Harry.

"Kaç tane?"

"Sadece iki."

"Ama bize üç tane lazım," dedi Hermione. Hâlâ biraz sarsılmış haldeydi, ama aynı zamanda da kararlı görünüyordu.

"Dört, Hermione," dedi Ginny, kaşlarını çatarak.

"Aslında, sanırım altı kişiyiz," dedi Luna sakin sakin, sayarak.

"Aptallaşma, hepimiz gidemeyiz!" dedi Harry kızgın kızgın. "Bakın, siz üçünüz -" Neville, Ginny ve Luna'yı işaret etti, "siz bu işin içinde değilsiniz, siz -"

Hep bir ağızdan itiraz etmeye başladılar. Harry'nin yara izine yine bir acı saplandı, bu seferki daha da şiddetliydi. Kaybettikleri her an çok

kıymetliydi; tartışacak vakti yoktu.

"Peki, tamam, sizin seçiminiz," dedi ters ters, "ama başka Testral bulamazsak hiçbiriniz -"

"Merak etme, başka Testral gelecek," dedi Ginny kendinden emin bir şekilde. O da Ron gibi, kısık gözlerini yanlış yöne dikmişti, belli ki atlara baktığını sanıyordu.

"Nereden çıkarıyorsun bunu?"

"Çünkü, farkında değilsin belki, sen de Hermione de kan içindesiniz," dedi Ginny sakin sakin, "ve biliyoruz ki Hagrid, Testral'leri çiğ etle kendine çekiyor. Bu ikisi de o yüzden gelmiş olmalı zaten."

O anda Harry cüppesinin hafifçe çekildiğini hissetti ve dönüp baktığında, en yakınındaki Testral'in, Grawp'ın kanıyla ıslanmış olan kolunun yenini yaladığını gördü.

"Peki o zaman," dedi, aklına parlak bir fikir gelmişti. "Ron ve ben bu ikisine binip önden gideceğiz, Hermione sizinle kalıp başka Testral'leri de buraya çekebilir -"

"Arkada kalmıyorum!" dedi Hermione hiddetle.

"Gerek yok zaten," dedi Luna, gülümseyerek. "Bakın, başkaları da geliyor... ikiniz bayağı kokuyor olmalısınız..."

Harry onun baktığı tarafa döndü: En az altı yedi Testral, büyük derimsi kanatlarını hafifçe kapalı tutarak, gözleri karanlıkta ışıldayarak ağaçların arasından onlara doğru geliyordu. Artık Harry'nin bir mazereti kalmamıştı.

"Tamam," dedi kızgın kızgın, "birer tane seçip binin o zaman."

-

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ESRAR DAİRESİ

Harry elini en yakınındaki Testral'in yelesine sıkı sıkı doladı, oradaki bir kütüğe ayağını koydu ve atın ipek gibi sırtına acemice tırmandı. Testral itiraz etmedi, ama başını çevirdi ve, sivri dişleri görünerek, Harry'nin cüppesini iştahla yalamaya devam etti.

Harry, kanat eklemlerinin arkasında dizlerini koyabileceği, kendini daha güvende hissetmesini sağlayan bir yer olduğunu keşfetti. Dönüp diğerlerine baktı. Neville yanındaki Testral'in üzerine tırmanmış, kısa bacağını atmaya çalışıyordu. Luna çoktan yerleşmişti bile, yanlamasına oturmuş, sanki bunu her gün yapıyormuş gibi sakin sakin cüppesini düzeltiyordu. Ancak Ron, Hermione ve Ginny, oldukları yerde duruyorlar, ağızları bir karış açık, onlara bakıyorlardı.

"Ne?" dedi Harry.

"Nasıl bineceğiz?" dedi Ron cılız bir sesle. "Onları göremiyoruz bile."

"Aa, kolay," dedi Luna, nazik bir şekilde Testral'inden inip Ron, Hermione ve Ginny'nin yanına giderek. "Şöyle gelin..."

Onları orada duran öbür Testral'lerin yanına götürdü ve tek tek hepsini bindirmeyi başardı. Her birinin ellerini atın yelesine dolarken, üçü de son derece ürkek görünüyordu. Onlara sıkı sıkı tutunmalarını söyleyip kendi atına döndü.

"Delilik bu," diye mırıldandı Ron, serbest elini atının boynunda yukarı aşağı hareket ettirerek. "Delilik... görebilseydim keşke -"

"Dua et görünmez kalsın," dedi Harry, yüzünde karanlık bir ifadeyle. "Herkes hazır mı öyleyse?"

Hepsi başını evet anlamında salladı, Harry beş çift dizin cüppelerinin altında gerildiğini gördü.

"Tamam..."

Testral'inin parlak siyah başının arkasına baktı ve yutkundu.

"Sihir Bakanlığı, Ziyaretçi Girişi, Londra," dedi tereddütle. "Şeyy... nereye gideceğini... biliyorsan..."

Bir an Harry'nin Testral'i hiçbir şey yapmadı; sonra neredeyse Harry'nin düşmesine sebep olan sert bir hareketle, iki yandaki kanatlar açıldı; at hafifçe eğildi ve hemen ardından öyle hızla ve öyle dikine yükseldi ki, Harry onun kemikli sağrısından aşağı kaymamak için kollarıyla bacaklarını sıkı sıkı dolamak zorunda kaldı. Ağaçların en tepedeki dallarının arasından yukarı fırlayıp kan kırmızısı bir günbatımına çıkarlarken, gözlerini yumdu ve yüzünü atın ipeksi yelesine gömdü.

Harry ömründe hiç bu kadar hızlı gittiğini sanmıyordu: Testral kanatlarını neredeyse hiç çırpmadan, şatonun üzerinden ok gibi geçti; serinleyen hava Harry'nin yüzüne çarpıyordu; gözlerini rüzgârdan korumak için kısarak etrafına baktı ve beş arkadaşının arkasından gelmekte olduğunu gördü. Onun hava akımından korunmak için hepsi Testral'inin boynuna elinden geldiğince yatmıştı.

Hogwarts arazisini geçmişler, Hogsmeade'i geride bırakmışlardı; Harry aşağıda dağlar ve çukurluklar görebiliyordu. Gün ışığı iyice azalırken, köylerde küçük ışık kümeleri görmeye başladı; sonra da, tepelerin arasından aceleyle evine doğru giden tek bir arabanın olduğu virajlı bir yolun üzerinden geçtiler...

Harry arkasından bir yerden Ron'un, "Bu çok acayip!" diye seslendiğini duydu ve görünürde seni taşıyan bir şey yokken bu yükseklikte hızla gitmenin nasıl bir his olacağını hayal etti.

Alacakaranlık çöktü: Gökyüzü, minicik gümüş yıldızlarla bezeli açık bir gece moruna bürünüyordu. Çok geçmeden, yerden ne kadar yüksekte oldukları ya da ne hızla gittikleri hakkında onlara fikir verebilecek, bir tek Muggle kasabalarının ışıkları kalmıştı. Harry

kollarını atının boynuna sıkı sıkı dolamış, irade gücüyle daha hızlı gitmesini sağlamaya çalışıyordu sanki. Acaba Sirius'u Esrar Dairesi'nde yerde gördüğünden beri ne kadar zaman geçmişti? Acaba Sirius, Voldemort'a daha ne kadar karşı koyabilecekti? Harry'nin kesin bildiği tek şey varsa, o da vaftiz babasının ne Voldemort'un istediğini yaptığı, ne de öldüğüydü. Bu ikisinden herhangi biri gerçekleşmiş olsa, Voldemort'un sevincinin ya da hiddetinin kendi bedeninde de akacağından ve yara izinin Mr. Weasley'nin saldırıya uğradığı geceki kadar acıyacağından emindi.

Giderek koyulaşan karanlığın içinde uçmaya devam ettiler; Harry'nin yüzü kaskatı ve buz gibiydi, Testral'in iki yanına sıkı sıkı sarılmaktan bacakları uyuşmuştu, ama pozisyon değiştirmeye cesaret edemiyordu, yoksa düşebilirdi... kulaklarına doğru hücum eden havanın uğultusundan sağır olmuştu, ağzı ise soğuk gece rüzgârından buz kesmiş ve kurumuştu. Ne kadar yol almış oldukları konusunda en ufak bir fikri yoktu artık; kendini tamamen altındaki yaratığa emanet etmişti. Testral kararlı bir şekilde geceyi yararak ilerliyor, hızla giderken kanatlarını neredeyse hiç çırpmıyordu.

Çok gecikirlerse...

Hâlâ yaşıyor, hâlâ direniyor, hissedebiliyorum bunu...

Voldemort, Sirius'un boyun eğmeyeceğine karar verirse...

Bilirdim o zaman...

Yüreği ağzına geldi; Testral'in başı birden yere doğru dönmüş ve Harry onun boynundan öne doğru birkaç santim kaymıştı. Nihayet alçalıyorlardı... arkasından tiz bir çığlık duyduğunu sandı ve tehlikeli bir şekilde döndü, ama düşen bir beden göremedi... herhalde ani yön değişikliğinden dolayı onun gibi hepsi şok geçirmişti.

Şimdi her tarafta, giderek büyüyen parlak turuncu ışıklar vardı; binaların tepelerini, ışıldayan böcek gözlerine benzeyen farları, soluk sarı kareler biçimindeki pencereleri görebiliyorlardı. Harry'ye çok ani gelen bir şekilde, hızla kaldırıma doğru alçaldılar; Harry, Testral'ine olanca kuvvetiyle tutunup kendini darbeye hazırladı, ama at yere tüy gibi indi. Harry onun sırtından kayarak inip caddeye göz gezdirdi. Dolup taşmış çöp konteynırı hâlâ orada, tahrip edilmiş

telefon kulübesinin az ötesinde duruyordu, sokak lambalarının mat turuncu ışığında her ikisi de soluk renkli görünüyordu.

Ron biraz öteye iniş yaptı ve anında Testral'inin tepesinden kaldırıma devrildi.

"Bir daha asla," dedi, zar zor ayağa kalkarak. Testral'den uzaklaşmaya çalıştı, ama onu göremediğinden sağrısına tosladı, az kalsın tekrar yere düşüyordu. "Bir daha asla, asla... bu, hayatımın en kötü -"

Hermione ve Ginny onun iki yanına iniş yaptılar: Ron'a kıyasla atlarından biraz daha zarif bir şekilde indiler, ama onların da yüzlerinde, ayaklarını yeniden yere bastıkları için rahatlamış bir ifade vardı; Neville, Testral'inin üzerinden yere atladı, tir tir titriyordu, Luna ise kolayca indi.

"Ee, şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Harry'ye, sanki ilginç bir gezideymiş gibi, kibar ve ilgili bir sesle.

"Şuradan," dedi Harry. Testral'ini minnettar bir şekilde, şöyle bir okşadı ve öne düşüp çabucak harap telefon kulübesine giderek kapısını açtı. Diğerleri tereddütte kalmıştı, "Hadi!" dedi çabuk olsunlar diye.

Ron ile Ginny onun sözünü dinleyerek gelip kulübeye girdiler; arkalarından Hermione, Neville ve Luna da içeri tıkıştı. Harry dönüp, çöp konteynırının içinde çürümüş yiyecek artığı arayan Testral'lere baktı, sonra da Luna'nın arkasından güç bela kulübeye sıkıştı.

"Kim ahizeye en yakınsa, 'altı iki dört dört iki'yi çevirsin!" dedi.

İş Ron'a düştü, ahizeye uzanabilmek için kolunu garip bir şekilde bükerek numarayı çevirdi. Kadran tıkır tıkır yerine dönerken, kulübenin içinde o sakin kadın sesi duyuldu.

"Sihir Bakanlığı'na hoşgeldiniz. Lütfen adınızı ve işinizi belirtin."

"Harry Potter, Ron Weasley, Hermione Granger," dedi Harry çabuk çabuk, "Ginny Weasley, Neville Longbottom, Luna Lovegood... birini kurtarmaya geldik, tabii Bakanlık'ınız bunu bizden önce yapabilecekse, o başka!"

"Teşekkürler," dedi sakin kadın sesi. "Ziyaretçiler, lütfen rozetlerinizi alın ve cüppelerinizin önüne takın."

Genellikle iade edilen bozuklukların çıktığı madeni olukta altı tane rozet göründü. Hermione onları toplayıp hiç konuşmadan Ginny'nin başının üzerinden Harry'ye uzattı. Harry üsttekine baktı: "*Harry Potter, Kurtarma Görevi*" yazıyordu.

"Bakanlık ziyaretçileri, güvenlik masasında bir aramadan geçmek ve asalarınızı kayıt için sunmak zorundasınız, güvenlik masası Atriyum'un öbür ucundadır."

"İyi!" dedi Harry yüksek sesle, yara izi bir kez daha zonklamıştı. "Gidebilir miyiz artık?"

Telefon kulübesinin zemini sarsıldı ve camların dışındaki kaldırım yükseliyormuş gibi göründü; çöpü karıştıran Testral'ler yavaş yavaş gözden kayboluyordu; üstlerine karanlık çöktü ve yeknesak bir gıcırtıyla Sihir Bakanlığı'nın derinliklerine gömüldüler.

Altın bir ışık demeti ayaklarını aydınlattı, sonra da genişleyip vücutları boyunca yükseldi. Harry dizlerini kırarak ve asasını o sıkışıklıkta elinden geldiğince hazır tutarak, onları kimsenin bekleyip beklemediğini görmek için etrafına bakındı, ama göründüğü kadarıyla Atriyum bomboştu. Gündüze kıyasla daha az ışık vardı içeride; duvarlara yerleştirilmiş şöminelerde ateş yanmıyordu, ama asansör yavaşça dururken, lacivert tavandaki altın simgelerin hâlâ yılan gibi kıvrılıp büküldüğünü gördü.

"Sihir Bakanlığı iyi akşamlar diler," dedi kadın sesi.

Telefon kulübesinin kapısı savrulup açıldı; Harry düşercesine öne fırladı, ardından da Neville ile Luna çıktılar. Atriyum'daki yegâne ses, altın fıskiyeden akan suyun düzenli şıpırtısıydı; cadının ve büyücünün asalarından, atadamın okunun, cincücenin şapkasının ve ev cininin kulaklarının ucundan fışkıran sular, etraflarındaki havuza boşalıyordu.

"Hadi," dedi Harry usulca ve öne düştü, salonda koşarak fıskiyenin yanından geçtiler; geçen sefer Harry'nin asasını tartan nöbetçi büyücünün oturduğu ve şimdi boş duran masaya doğru gittiler.

Harry orada bir güvenlik görevlisi bulunması gerektiğinden, bulunmamasının tekinsiz bir işaret olduğundan emindi, altın kapılardan geçip asansörlere doğru giderlerken içindeki kötü his daha da güçlendi. En yakınındaki "aşağı" düğmesine bastı ve neredeyse anında, takırdayan bir asansör göründü. Altın parmaklıklar, ortalıkta yankılanan gürültülü bir tangırtıyla iki yana doğru açıldı, çabucak içeri girdiler. Harry dokuz numaralı düğmeye hızla bastı; parmaklıklar gümbürtüyle kapandı ve asansör tangır tungur inmeye başladı. Mr. Weasley'le birlikte geldiği gün Harry asansörlerin ne kadar gürültü çıkardığını fark etmemişti; patırtının binadaki bütün güvenlik görevlilerinin dikkatini çekeceğinden emindi, ama asansör durunca sakin kadın sesi, "Esrar Dairesi," dedi ve parmaklıklar açıldı. En yakındaki meşalelerin asansörden gelen hava akımıyla titreşen ışıkları dışında hiçbir kıpırtının olmadığı koridora çıktılar.

Harry düz siyah kapıya doğru döndü. Aylar boyunca rüyasında gördükten sonra, sonunda gelmişti.

"Gidelim," diye fısıldadı ve öne düşüp koridordan ilerlemeye başladı. Luna hemen arkasında, ağzı hafifçe açık, etrafa göz gezdiriyordu.

"Pekâlâ, dinleyin," dedi Harry, kapıya iki metre kala durarak. "Belki... belki bir iki kişi burada kalmalı -gözcü olarak; ve-"

"Gelen olursa size nasıl haber vereceğiz peki?" diye sordu Ginny, kaşlarını kaldırarak. "Çok uzakta olabilirsiniz.

"Seninle geliyoruz, Harry," dedi Neville.

"Hadi işe koyulalım," dedi Ron kararlı bir sesle.

Harry yine de hepsini yanında götürmek istemiyordu, ama anlaşılan başka seçeneği yoktu. Kapıya döndü ve yürüdü... tıpkı rüyasındaki gibi, kapı kendiliğinden açıldı. Harry önde, diğerleri arkada, eşikten içeri adım attılar.

Büyük, daire şeklinde bir odadaydılar. Zemin ve tavan da dahil, buradaki her şey siyahtı; birbirinin aynısı, dümdüz, tokmaksız siyah kapıların eşit aralıklarla yerleştirilmiş olduğu siyah duvarlara mavi alevli mum öbekleri serpiştirilmişti; mumların soğuk, titrek ışıklarının

parlak mermer zemine vuran yansıması, ayaklarının altında karanlık sular uzanıyormuş gibi bir görüntü yaratıyordu.

"Biri kapıyı kapasın," diye fısıldadı Harry.

Neville dediğini yapar yapmaz Harry bu emri verdiğine pişman oldu. Arkalarındaki koridordan gelen uzun ışık huzmesi gidince oda öyle karanlıklaştı ki, bir süre duvardaki mavi alev demetlerinden ve kendilerinin zemindeki hayaletimsi yansımalarından başka hiçbir şey görünmez oldu.

Harry rüyasında bu odadan kararlı adımlarla yürüyüp geçiyor ve girişin hemen karşısındaki kapıdan girip yoluna devam ediyordu. Ama burada etraflarında bir düzine kadar kapı vardı. Karşısında duran kapılara bakıp hangisinin doğrusu olduğuna karar vermeye çalışırken, büyük bir gümbürtü duyuldu ve mumlar yana doğru hareket etmeye başladı. Daire biçimindeki oda dönüyordu.

Hermione yerin de hareket etmesinden korkuyormuş gibi Harry'nin koluna yapıştı, ama zemin olduğu gibi kaldı. Duvar hızla kayarken, çevrelerindeki mavi alevler birkaç saniye için bulanıklaşıp neon çizgilere benzediler; sonra, tıpkı başladığı kadar ani bir şekilde, gümbürtü durdu ve her şey tekrar sabitleşti.

Harry'nin gözlerinin içine mavi izler kazınmıştı; başka bir şey göremiyordu.

"O da neydi öyle?" diye fısıldadı Ron korkuyla.

"Sanırım hangi kapıdan girdiğimizi hatırlamayalım diyeydi," dedi Ginny çok alçak sesle.

Harry onun haklı olduğunu anında fark etti: Çıkış kapısını bulması, zifir karası zeminde karınca bulmak kadar zordu; üstelik, yollarına devam etmek için girmeleri gereken kapı, etraflarındaki on iki kapıdan herhangi biri olabilirdi.

"Nasıl çıkacağız peki?" dedi Neville tedirgin tedirgin.

"Eh, şimdi bunun önemi yok," dedi Harry etkili bir sesle. Gördüğü mavi çizgileri silmek için gözlerini kırpıştırdı ve asasını daha sıkı kavradı. "Sirius'u bulana kadar çıkmamız gerekmeyecek -"

"Aman sakın ona sesleneyim deme!" dedi Hermione telaşla; ancak bu defa Harry'nin onun tavsiyesine hiç ihtiyacı yoktu, içgüdüleri ona mümkün olduğunca sessiz kalmasını söylüyordu zaten.

"Nereye gidiyoruz o zaman, Harry?" diye sordu Ron.

"Bilmi-" diye başladı Harry. Sonra yutkundu. "Rüyalarımda, asansörlerin olduğu koridorun sonundaki kapıdan geçip karanlık bir odaya giriyordum - burası orası. Sonra da bir başka kapıdan geçip sanki... parıltılı bir odaya. Birkaç kapı denemeliyiz," dedi aceleyle, "doğru kapıyı görünce tanırım. Hadi."

Doğruca tam karşısındaki kapıya yürüdü, diğerleri de hemen arkasından geldiler. Sol elini serin, parlak yüzeye koydu ve tam asasını kaldırmış vurmak üzereyken, kapı kendiliğinden açılıverdi. Harry kapıyı itti.

Kapı kolayca savruldu.

İlk odanın karanlığından sonra, tavandan sarkan altın zincirlerin üzerindeki alçak lambalar bu uzun dikdörtgen odayı çok daha aydınlık gösteriyordu, ama Harry'nin rüyalarında gördüğü gibi parlayan ışıklar yoktu ortada. Burası hayli boş sayılırdı; sadece birkaç masa ve odanın tam ortasında duran, hepsinin içine girip yüzebileceği büyüklükte muazzam bir cam depo dolusu koyu yeşil bir sıvı vardı; sıvının içinde inci beyazı nesneler yüzüyordu.

"Onlar ne?" diye fısıldadı Ron.

"Bilmiyorum," dedi Harry.

"Balık mı?" dedi Ginny.

"Akvaviryus Kurtları!" dedi Luna heyecanla. "Babam demişti Bakanlık bunları yetiştiriyor -"

"Hayır," dedi Hermione. Sesi tuhaf çıkıyordu. Öne çıkıp deponun içine baktı. "Beyin bunlar."

"Beyin mi?"

"Evet... acaba onlarla ne yapıyorlar?"

Harry de onun yanına, depoya gitti. Hermione haklıydı, bu kadar yakından bakıldığında hiç şüphe yoktu. Ürpertici bir şekilde parıldayarak yeşil sıvının derinliklerinde yüzerken, bazen görülebilecek kadar yaklaşıyor, bazen uzaklaşıp görünmez oluyor, kaygan karnabaharları andırıyorlardı.

"Çıkalım burdan," dedi Harry. "Burası değil, başka bir kapıyı denememiz gerekiyor."

"Burda da kapılar var," dedi Ron, etraflarındaki duvarları işaret ederek. Harry'nin yüreği daraldı; acaba ne kadar büyüktü burası?

"Rüyamda o karanlık odadan ikincisine geçiyordum," dedi. "Bence dönüp şansımızı orada denemeliyiz."

Böylece karanlık, daire şeklindeki odaya döndüler; şimdi Harry'nin gözlerinin önünde mavi mum alevleri yerine beyinlerin hayaletimsi şekilleri yüzüyordu.

"Dur!" dedi Hermione aniden, Luna beyin odasının kapısını arkalarından kapamaya hamle ederken. "Alazla!" Asasıyla havada bir şekil çizdi ve kapının üzerinde yanan bir "X" işareti belirdi. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz büyük bir gümbürtü duyuldu ve bir kez daha duvar büyük bir hızla dönmeye başladı, ama şimdi donuk mavinin arasında kırmızı ve altın renkte büyük bir leke vardı ve her şey yeniden durduğunda alevli çarpı işareti hâlâ yanıyor, az önce denedikleri kapıyı gösteriyordu. "İyi düşündün," dedi Harry. "Peki, şunu deneyelim -" Yine dümdüz yürüyüp asasını yukarıda tutarak tam karşısındaki kapıyı açtı. Diğerleri de hemen arkasındaydı. Bu oda öncekinden daha büyüktü, loştu ve dikdörtgen biçimindeydi. Ortası ise çöküktü, yaklaşık altı metre derinliğinde kocaman bir taş çukur oluşturuyordu. Odanın çevresini olduğu gibi dolaşan taş sıralara benzer bir yapının en üst katında duruyorlardı; Harry'nin Büyüceşûra önünde duruşmasının yapıldığı mahkeme salonundaki ya da bir amfiteatrdaki gibi, aşağı doğru inen dik basamaklar vardı. Ancak zincirli bir koltuk yerine, çukurun ortasında yükseltilmiş bir taş platform duruyordu, üzerinde de taş bir kemer. Bu kemer öyle eski, çatlak ve yıpranmış görünüyordu ki, Harry onun hâlâ ayakta olmasına hayret etti. Herhangi bir duvardan destek almayan kemerden aşağı, ortamdaki soğuk havanın durgunluğuna rağmen

az önce dokunulmuş gibi hafifçe çırpınan yırtık pırtık bir siyah perde ya da tül sarkıyordu.

"Kim var orada?" dedi Harry, bir alt sıraya atlayarak. Cevap gelmedi, ama tül çırpınıp dalgalanmayı sürdürdü. "Dikkatli ol!" diye fısıldadı Hermione.

Harry basamaklardan birer birer inerek çukurun taş zeminine vardı. Platforma doğru ağır ağır yürürken ayak sesleri gürültüyle yankılandı. Sivri tepeli kemer, şimdi Harry'nin durduğu yerden, yukarıdan baktığı zamankine kıyasla çok daha yüksek görünüyordu. Tül, sanki az önce içinden biri geçmiş gibi hafif hafif dalgalanıyordu hâlâ.

"Sirius?" diye konuştu yine Harry, şimdi daha yakın olduğu için sesini çok daha alçak tutarak.

Kemerin öte yanında, tülün hemen arkasında birinin durduğu şeklinde çok garip bir duyguya kapıldı. Asasını sıkı sıkı kavrayarak platformun kenarından dolandı, ama orada kimse yoktu; görebildiği tek şey, yırtık pırtık siyah tülün öbür tarafıydı.

"Gidelim," diye seslendi Hermione, taş basamakların ortasından. "Bunda bir yanlışlık var, Harry, hadi, gidelim."

Sesine bakılırsa korkmuş gibiydi, beyinlerin olduğu odadakinden çok daha fazla hem de. Ama Harry kemerin, ne kadar eski olsa da güzel sayılabileceğini düşünüyordu. Hafif hafif dalgalanan tül merakını uyandırıyordu; platforma çıkıp tülün içinden geçmeye yönelik çok güçlü bir istek duyuyordu.

"Harry, gidelim hadi, olur mu?" diye bastırdı Hermione.

"Tamam," dedi Harry, ama kımıldamadı. Az önce bir şey işitmişti. Tülün öteki tarafından sönük fısıltılar, mırıltılar geliyordu.

"Ne diyorsunuz?" dedi çok yüksek sesle, sözleri taş basamaklarda yankılandı.

"Kimse konuşmuyor, Harry!" dedi Hermione, şimdi ona doğru yürüyerek.

"Şunun arkasında birileri fısıldıyor," dedi Harry. Onun kol mesafesinden çıkıp çatık kaşlarla tüle bakmaya devam etti. "Sen misin o, Ron?"

"Ben burdayım, abı," dedi Ron, kemerin kenarından çıkarak.

"Başka kimse duyamıyor mu?" diye sordu Harry, çünkü fısıltılar ve mırıltılar giderek yükseliyordu; tam olarak buna niyetlenmeden, platforma adım atmıştı.

"Ben de duyuyorum onları," diye mırıldandı Luna, kemerin kenarından çıkıp onlara katılarak, dalgalanan tüle bakmaya başladı, "içeride insanlar var!

"Nasıl yani, '*içeride*'." diye sordu Hermione, durumun gerektirdiğinden çok daha kızgın bir ses tonuyla. En alt basamaktan aşağı atladı. "Orada '*içerisi*' diye bir şey yok ki, bir kemer sadece, kimsenin duracağı bir yer yok orada. Harry, yeter, uzaklaş -"

Kolundan tutup çekti, ama Harry direndi.

"Harry, buraya Sirius için gelmiştik!" dedi Hermione tiz, çaresiz bir sesle.

"Sirius," diye tekrarladı Harry, ipnotize olmuş gibi, dalgalanıp duran tüle bakıyordu hâlâ. "Evet..."

Sonra birden beyninde bir şey yerine oturdu; Sirius ele geçirilmiş, bağlanmış, işkence görüyordu, o ise burada durmuş, bir kemere bakıyordu...

Platformdan birkaç adım geriledi ve gözlerini tülden zar zor aldı.

"Gidelim," dedi.

"Ben de bunu demeye - e, gidelim o zaman!" dedi Hermione ve öne düşüp platformun etrafından dolaştı. Öteki tarafta Ginny ve Neville de tüle bakıyorlardı, kendilerinden geçmiş gibiydiler. Hiçbir şey demeden Hermione Ginny'nin, Ron ise Neville'in kolundan tuttu ve onları kararlı bir şekilde en alt basamağa götürüp kapıya kadar çıkardılar.

Yeniden karanlık, daire şeklindeki odaya döndüklerinde, Harry, "Sence o kemer neydi?" diye sordu Hermione'ye.

"Bilmiyorum, ama her neyse, tehlikeliydi," dedi Hermione kendinden emin bir sesle, o kapıya da yanan bir çarpı çekerken.

Bir kez daha, duvar döndü ve durdu. Harry gidip rastgele bir kapıyı itti. Kapı kıpırdamadı. "Ne var?" dedi Hermione.

"Bu... kilitli..." dedi Harry, bütün ağırlığıyla yüklenerek. Ama kapı yerinden oynamadı.

"Bu kapı o zaman, değil mi?" dedi Ron heyecanla, kapıyı zorla açmaya çalışan Harry'ye yardım ederek. "Bu kapı olmalı!"

"Çekilin yoldan!" dedi Hermione sert bir sesle. Asasını, normal bir kapıda kilidin olması gereken yere doğrulttu ve, "Alohomora!" dedi. Hiçbir şey olmadı.

"Sirius'un çakısı!" dedi Harry. Onu cüppesinin cebinden çıkardı ve kapıyla duvar arasındaki açıklığa soktu. Diğerleri merakla izlerken çakıyı yukarıdan aşağı kaydırdı ve çekip yeniden omzuyla yüklendi. Kapı eskisi gibi sıkı sıkı kapalıydı. Dahası, Harry çakıya bakınca, bıçağının erimiş olduğunu gördü.

"Tamam, bu kapıyı bırakıyoruz," dedi Hermione, tartışmaya meydan vermez bir sesle.

"Ama ya orasıysa?" dedi Ron, yüzünde endişe ve istek karışımı bir ifadeyle kapıya bakarak.

"Olamaz, Harry rüyasında bütün kapılardan geçebiliyordu," dedi Hermione, yanan bir çarpı atarak. Harry, Sirius'un işe yaramaz hale gelmiş çakısını cebine koydu.

"Orada ne olabilir, biliyor musunuz?" dedi Luna hevesle, duvar yeniden dönmeye başlarken.

"Eminim vıdıvıdı bir şeydir," dedi Hermione çaktırmadan. Neville gergin gergin güldü.

Duvarın dönüşü durdu ve Harry, giderek artan bir ümitsizlik içinde, bir sonraki kapıyı itip açtı.

"İşte burası!"

Dans eden, elmas gibi parıldayan güzel ışıktan anlamıştı hemen. Harry'nin gözleri, göz kamaştırıcı ışıltıya alıştı. Her yüzeyde parıldayan, irili ufaklı, bazısı dolaplı, bazısı taşınır cinsten, bazısı kitaplıkların arasındaki boşluklarda asılı, bazısı oda boyunca uzanan masaların üzerinde duran saatlerle doluydu her taraf. Minyatür ayak sesleri gibi işlek, bitmek bilmez bir tik tak sesi doldurmuştu ortalığı. Dans eden, elmas parlaklığında ışığın kaynağı, odanın öbür ucunda duran çok yüksek bir kristal fanustu.

"Buradan!"

Doğru yolda olduklarını bildiğinden, Harry'nin kalbi çılgınca çarpıyordu şimdi. Önden yürüyüp sıra sıra masaların arasından geçerek, tıpkı rüyasında yaptığı gibi, ışığın kaynağına ilerledi: bir masanın üzerinde duran, kendi boyundaki, içinde dalga dalga yükselip ışıldayan bir rüzgâr varmış gibi görünen kristal fanusa.

Yaklaşırlarken, "Aa, bakın" dedi Ginny, fanusun ortasını göstererek.

Işıltılı akımın içinde süzülen minicik, mücevher gibi parlak bir yumurta vardı. Fanusta havalanırken çatlayıp açıldı ve içinden bir sinekkuşu çıktı. Fanusun en tepesine süzüldü, ama hava akımına kapıldığında tüyleri tekrar ıslak, vıcık vıcık bir hal aldı; yeniden fanusun dibine taşındığında ise tekrar yumurtasının içine kapanmıştı.

"Yürüyün!" dedi Harry sert bir sesle, çünkü Ginny durup kuşun yine yumurtadan çıkışını izlemek isteme belirtileri gösteriyordu.

"Sen o eski kemerin orada epey oyalanmıştın ama!" dedi huysuz huysuz. Yine de, Harry fanusun arkasındaki tek kapıya yürürken o da peşinden gitti.

"Burası," dedi Harry yine. Artık kalbi öyle hızla ve şiddetle çarpıyordu ki, konuşmasını engelliyor olması gerektiğini düşündü. "Şuradan geçince -"

Dönüp onlara baktı; hepsi asasını çıkarmıştı, birden ciddi ve endişeli görünmeye başlamışlardı. Sonra yine dönüp kapıya doğru baktı. İtince kapı açıldı.

Gelmişlerdi işte, orayı bulmuşlardı: sadece küçük, tozlu, cam kürelerle kaplı olan kule gibi raflarla dolu, kilise yüksekliğinde bir yer. Küreler, raflar boyunca belli aralıklarla yerleştirilmiş mum mesnetlerinden gelen ışıkta donuk donuk ışıldıyordu. Arkalarında bıraktıkları daire şeklindeki odada olduğu gibi, mumların alevi maviydi. Oda çok soğuktu.

Harry yavaş yavaş ilerleyerek iki raf sırasının arasından uzayıp giden loş koridora baktı. Hiçbir şey duymadı, gözüne en küçük bir kıpırtı çarpmadı.

"Doksan yedinci sıra demiştin," diye fısıldadı Hermione.

"Evet," diye mırıldandı Harry, en yakın sıranın sonuna bakarak. Oradaki mavi mavi parlayan mum öbeklerinin altında gümüş bir elli üç sayısı vardı.

"Sağa gitmemiz gerekiyor galiba," diye fısıldadı Hermione, gözlerini kısıp bir sonraki sıraya bakarak. "Evet... şurası elli dört..."

"Asalarınızı hazır tutun," dedi Harry usulca.

Ses çıkarmadan, sık sık dönüp arkalarına bakarak, rafların arasında uzanan ve başıyla sonu karanlık içinde kalan uzun dar yollardan ilerlediler. Raflardaki her cam kürenin altına minicik, sararmış etiketler yapıştırılmıştı. Kürelerin bazıları tuhaf, akışkan bir ışıkla parlıyordu; diğerlerinin içi ise patlamış ampuller kadar sönük ve karanlıktı.

Seksen dördüncü sırayı geçtiler... seksen beş... Harry en ufak bir kıpırtıyı duyabilmek için kulak kesilmişti, ama şimdi Sirius'un ağzı tıkanmış olabilirdi, baygın düşmüş de olabilirdi... ya da, dedi kafasının içinde davetsiz bir ses, çoktan ölmüş olabilir...

Hissederdim, dedi kendi kendine. Kalbi şimdi âdemelmasında davul çalıyordu. Bilirdim...

"Doksan yedi!" diye fısıldadı Hermione.

Sıranın sonunda toplanarak uzayıp giden aralığa baktılar. Kimse yoktu.

"En sonda," dedi Harry, ağzı biraz kurumuştu. "Burdan doğru dürüst görünmüyor."

Ve onları, bazıları önlerinden geçerken hafifçe ışıldayan cam toplarla kaplı yüksek raf sıralarının arasından geçirdi...

"Yakında olmalı," diye fısıldadı Harry, artık her adımında Sirius'un hırpalanmış bedeninin karanlık zeminde belirmesini bekleyerek. "Geldik neredeyse... çok yaklaştık..."

"Harry?" dedi Hermione tereddütlü bir sesle, ama Harry cevap vermek istemiyordu. Ağzı kupkuruydu.

"Burda... bir yerde..." dedi.

Sıranın sonuna gelmiş, yine loş mum ışığına çıkmışlardı. Kimse yoktu. Sadece yankılanan, tozlu bir sessizlik.

"Belki..." diye fısıldadı Harry çatlak bir sesle, bir sonraki aralığa bakarak. "Ya da belki..." Çabucak gidip bir sonrakine baktı.

"Harry?" dedi Hermione yine.

"Ne?" diye hırladı Harry.

"Bence... Bence Sirius burada değil."

Kimse konuşmadı. Harry hiçbirine bakmak istemiyordu. Midesi bulanıyordu. Sirius'un niye burada olmadığını anlamıyordu. Burada olmalıydı. Onun, Harry'nin, onu gördüğü yer burasıydı...

Sıraların sonundaki açıklıkta koşarak hepsine tek tek baktı. Gözünün önünden koridor üzerine koridor geçti, hepsi de boştu. Sonra gözlerini ona dikmiş arkadaşlarının yanından geçerek öbür tarafa doğru koştu. Hiçbir yerde Sirius'tan da, bir mücadeleden de eser yoktu.

"Harry?" diye seslendi Ron.

"Ne?"

Ron'un ne diyeceğini duymak istemiyordu; Ron'un ona aptallık ettiğini söyleyişini ya da Hogwarts'a dönmeyi önerişini duymak istemiyordu. Yüzünü sıcak basmaya başlamıştı; yukarıdaki

Atriyum'un aydınlığı ve diğerlerinin suçlayan bakışlarıyla karşılaşmadan önce burada karanlıkta uzun bir süre gizlenmek geliyordu içinden...

"Şunu gördün mü?" dedi Ron.

"Ne?" dedi Harry, bu sefer hevesle - Sirius'un orada olduğuna dair bir işaret, bir ipucu olmalıydı. Dönüp demin hepsinin durdukları yere, doksan yedinci sıranın biraz aşağısına gitti, ama orada hiçbir şey görmedi. Ron durmuş, rafta duran tozlu cam kürelerden birine bakıyordu sadece.

"Ne?" diye tekrarladı Harry somurtarak.

"Bunun - bunun üzerinde senin adın var," dedi Ron.

Harry biraz daha yaklaştı. Ron, mat bir iç ışık saçan, ama çok tozlu, yıllardır dokunulmamış gibi görünen küçük bir cam küreyi gösteriyordu.

"Benim adım mı?" dedi Harry şaşkın şaşkın.

Daha da yaklaştı. Ron kadar uzun olmadığından, tozlu cam topun hemen altındaki rafa yapıştırılmış sarımsı etiketi okuyabilmek için boynunu uzatması gerekti. Zarif bir yazıyla on altı yıl öncesinin tarihi yazılmıştı, altında da:

S.P.T., A.P.W.B.D.'ye
Karanlık Lord ve (?) Harry Potter

Harry bakakaldı.

"Ne o?" diye sordu Ron, korkuyla. "Adın ne arıyor orada?"

O raftaki diğer etiketlere baktı.

"Ben yokum," dedi, sarsılmış bir halde. "Başka hiçbirimiz yokuz."

Harry tam elini uzatırken, "Harry, bence ona dokunmamalısın," dedi Hermione keskin bir sesle.

"Niye?" dedi Harry. "Benimle ilgili bir şey, değil mi?"

"Yapma, Harry," dedi Neville birden. Harry dönüp ona baktı. Neville'in yuvarlak yüzü terden hafifçe parlıyordu. Daha fazla gerilime dayanamayacakmış gibi görünüyordu.

"Üzerinde adım var," dedi Harry.

Ve kendini biraz pervasız hissederek parmaklarını tozlu topun üzerine kapattı. Soğuk olmasını bekliyordu, ama değildi. Tersine, saatlerdir güneş altında bekliyormuş, içindeki ışıkla ısınıyormuş gibiydi. Harry çarpıcı bir şeyin, yaptıkları uzun ve tehlikeli yolculuğa değecek heyecan verici bir şeyin olmasını bekleyerek, hatta düpedüz umarak cam topu rafından alıp baktı.

Hiç ama hiçbir şey olmadı. Diğerleri yaklaşıp etrafında toplandılar ve Harry'nin birikmiş tozunu sildiği küreye baktılar.

Sonra, tam arkalarından, tembel bir ses konuştu.

"Çok iyi, Potter. Şimdi güzel güzel, yavaşça arkana dön ve o elindekini bana ver."

-

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM
TÜLÜN ÖTESİ

Çevrelerinde kara şekiller yoktan var olurmuşçasına ortaya çıkıyor, sağa sola gidiş yollarını kesiyorlardı; kukuletalardaki yarıkların arasından gözler parlıyordu, bir düzine ışıklanmış asa ucu doğrudan doğruya kalplerine çevriliydi; Ginny dehşetle soluğunu tuttu.

“Bana, Potter," diye tekrarladı Lucius Malfoy'un tembel sesi; avcu yukarı dönük elini uzattı.

Harry'nin içine mide bulandırıcı bir sıkıntı çöktü. Kapana kısılmışlardı ve ikiye karşı bir kişiydiler.

"Bana," dedi Malfoy yeniden.

"Sirius nerde?" dedi Harry.

Ölüm Yiyenler'in bazıları güldü. Harry'nin solundaki gölgeli siluetlerin ortasından haşin bir kadın sesi, zafer edasıyla, "Karanlık Lord daima bilir!" dedi.

Malfoy yumuşak bir sesle, "Daima," diye tekrarladı. "Şimdi, kehaneti bana ver, Potter."

"Sirius'un nerede olduğunu bilmek istiyorum!"

"Sirius'un nerede olduğunu bilmek istiyorum!" diye taklit etti onu solundaki kadın.

O ve diğer Ölüm Yiyenler iyice yaklaşmışlardı, artık Harry ve diğerleriyle aralarında yalnızca bir metre kadar kalmıştı; asalarının ışığı Harry'nin gözlerini kamaştırıyordu.

"O, elinizde," dedi Harry, içinde yükselen paniğe, doksan yedinci sıraya ilk girişlerinden beri mücadele ettiği dehşet duygusuna aldırmadan. "Burada. Burada olduğunu biliyorum."

Kadın, korkunç bir bebek sesi taklidiyle, "Bebecik koykuyla uyanmış, yüyasını geyçek sanmış," dedi. Harry, yanında Ron'un kımıldandığını hissetti.

"Hiçbir şey yapma," diye mırıldandı Harry. "Henüz değil -"

Onu taklit etmiş olan kadın, çığlıkla karışık kulak tırmalayıcı bir kahkaha koyverdi.

"Onu duydunuz mu? Onu duydunuz mu? Öbür çocuklara talimat veriyor, sanki bizimle çarpışmayı düşünüyormuş gibi!"

"Aa, sen Potter'ı benim gibi tanımıyorsun, Bellatrix," dedi Malfoy yumuşak bir sesle. "Onda kahramanlığa karşı büyük bir zaaf var; Karanlık Lord onun bu yanını anlıyor. Şimdi kehaneti bana ver, Potter."

"Sirius'un burda olduğunu biliyorum," dedi Harry, panik duygusuyla göğsü daraldığı ve nefes almakta güçlük çekiyormuş hissine kapıldığı halde. "Elinizde olduğunu biliyorum!"

Diğer Ölüm Yiyenler'den bazıları da güldü, ama kadınırı kahkahası hepsini bastırdı.

"Hayatla rüyalar arasındaki farkı öğrenmenin vakti gelmiş, Potter" dedi Malfoy. "Şimdi bana kehaneti ver, yoksa asalarımızı kullanmaya başlarız."

"Hadi başlayın öyleyse," dedi Harry, kendi asasını göğüs hizasına kaldırdı. O bunu yaparken, iki yanında Ron, Hermione, Neville, Ginny ve Luna'nın asaları da yükseldi. Harry'nin karnındaki düğüm büsbütün sıkıştı. Eğer Sirius sahiden burada değilse, arkadaşlarını yok yere ölümlerine getirmiş demekti...

Ama Ölüm Yiyenler saldırmadı.

Malfoy sakin sakin, "Kehaneti ver de kimsenin canı yanmasın," dedi.

Bu sefer gülme sırası Harry'deydi.

"Ya, tabii!" dedi. "Ben size bunu veriyorum - kehanet demiştiniz, değil mi? Siz de bizim hoplaya zıplaya eve dönmemize izin veriyorsunuz, öyle mi?"

Daha cümlesini tamamlamadan, dişi Ölüm Yiyen haykırdı: "Accio keha-"

Oysa Harry buna hazırdı: Kadın daha büyüyü tamamlamadan, "Protego!" diye bağırmıştı. Cam küre parmaklarının ucuna kadar kaysa da, onu sıkı sıkı tutmayı başardı.

"Oo, nasıl oynayacağını biliyor, küçük bıdık bebek Potter," dedi kadın, deli gözleri kukuletasındaki yarıktan onun üzerine dikilmişti. "Peki öyleyse-"

"SANA SÖYLEDİM, HAYIR!" diye kükredi Lucius Malfoy kadına. "Eğer onu kırarsan -!"

Harry'nin kafası deli gibi çalışıyordu. Ölüm Yiyenler bu tozlu cam elyafından küreyi istiyordu. Kendisi ise onunla hiç ilgilenmiyordu. Sadece buradan sağ çıkmak, arkadaşlarından hiçbirinin onun aptallığı yüzünden korkunç bir bedel ödememesini sağlamak istiyordu...

Kadın öne yürüdü, arkadaşlarından uzaklaştı, kukuletasını çıkardı. Azkaban yüzünü çökertmiş, zayıflatmış ve kafatasına çevirmiş olsa da, Bellatrix Lestrange hummalı, fanatik bir ateşle yanıyordu.

"İllaki ikna edilmen mi gerekiyor?" dedi, göğsü hızla kalkıp inerken. "Peki öyleyse - en küçüğünü alın," diye emir verdi yanındaki Ölüm Yiyenler'e. "Biz küçük kıza işkence ederken o da seyretsin bakalım. Ben yaparım."

Harry diğerlerinin Ginny'nin çevresini sardıklarını hissetti; tam önünde duracak şekilde kendisi de yana adım attı, kehaneti göğsüne bastırmıştı.

"Herhangi birimize saldırmak istiyorsan, bunu kırman gerekir," dedi Bellatrix'e. "Onsuz geri dönersen patronun pek memnun olmaz sanırım, değil mi?"

Bellatrix yerinden kıpırdamadı; sadece gözünü dikip ona baktı, dilinin ucu ince ağzını ıslatıyordu.

"Pekâlâ," dedi Harry, "ne tür bir kehanetten söz ediyoruz?"

Konuşmaya devam etmekten başka ne yapabileceğini bilemiyordu. Neville'in kolu onunkine yaslıydı, titrediğini hissediyordu; ensesinde diğerlerinden birinin nefesinin hızlandığının da farkındaydı. Hepsinin bu durumdan kurtulmak için beyinlerini zorlayıp bir yöntem aradıklarını umuyordu, çünkü kendi kafası bomboştu.

"Ne tür bir kehanet mi?" diye tekrarladı Bellatrix, yüzündeki sırıtma silindi. "Şaka ediyorsun, Harry Potter.”

"Hayır, etmiyorum," dedi Harry, bakışları bir Ölüm Yiyen'den öbürüne dolaşıyor, zayıf bir halka, arasından kaçabilecekleri bir boşluk bulmaya çalışıyordu. "Voldemort niye istiyor ki bunu?"

Ölüm Yiyenler'in bazıları alçak sesle tısladı.

"Adını söylemeye cesaret ediyorsun, ha?" diye fısıldadı Bellatrix.

"Evet," dedi Harry, yine onu büyüyle elinden almaya kalkarlar diye cam topu sıkı sıkı tutmaya devam ederek. "Evet, benim hiçbir itirazım yok Vol-"

"Kapa çeneni!" diye haykırdı Bellatrix. "Değersiz dudaklarınla onun adını söylemeye cüret ediyorsun, melez dilinle onu lekelemeye cüret ediyorsun, sen -"

Harry pervasızca, "O da melez, biliyor muydunuz?" dedi. Hermione kulağının dibinde hafifçe inledi. "Voldemort yani. Evet, annesi cadıydı, ama babası Muggle'dı - yoksa size safkan olduğunu mu söylüyor?"

"SERSEML-"

"HAYIR!"

Bellatrix Lestrange'ın asasının ucundan bir kırmızı ışın fışkırmıştı, ama Malfoy yönünü değiştirdi; büyüsü, Bellatrix'in büyüsünün, Harry'nin otuz santim kadar solundaki bir rafa çarpmasına yol açtı, oradaki cam kürelerin kimileri parçalandı.

Hayaletler gibi inci beyazı, duman kadar akışkan olan iki şekil, döşemedeki kırık cam parçalarının arasından yükseldi. İkisi de konuşmaya başladı; sesleri birbiriyle yarışıyordu, öyle ki, Malfoy ile

Bellatrix'in bağrışmalarının yanında, söylediklerinden ancak tek tük cümleler duyuluyordu.

"... gündönümünde yenisi gelecek..." dedi yaşlı, sakallı adam şekli.

"SALDIRMA SAKIN! KEHANETE İHTİYACIMIZ VAR!"

"Cüret etti - cüret ediyor -" diye haykırdı Bellatrix kesik kesik, "orada öyle durmuş -pis melez-"

"KEHANETİ ALANA KADAR BEKLE!" diye bağırdı Malfoy.

"... ve ondan sonra da başka kimse gelmeyecek..." dedi genç kadın şekli.

Parçalanan kürelerden dışarı fırlayan iki şekil, havaya karışıp yok olmuştu. Kendilerinden ya da eski yuvalarından geriye yalnızca, döşemedeki cam parçaları kalmıştı. Ama Harry'ye bir fikir vermişlerdi. Mesele, bu fikri diğerlerine de iletmekti.

"Sözde size vermem gereken bu kehanetin neyi özelmiş, söylemediniz," dedi, zaman kazanmaya çalışarak. Ayağını yavaşça yana uzatarak başka birinin ayağını aradı.

"Bizimle oyun oynama, Potter," dedi Malfoy.

"Oyun oynamıyorum," dedi Harry, aklının yarısı konuşmada, yarısı da yerde gezinen ayağındaydı. Sonra birinin parmaklarını buldu ve üzerine bastı. Arkasında biri hızla soluğunu çekince, bu parmakların Hermione'ye ait olduğunu anladı.

"Ne?" diye fısıldadı Hermione.

"Dumbledore sana, bu yara izini taşımanın nedeninin Esrar Dairesi'nin içinde olduğunu hiç söylemedi mi yani?" dedi Malfoy, alaycı alaycı gülerek.

"Ben - ne?" dedi Harry. Ve bir an için planını unuttu. "Ne olmuş yara izime?"

"Ne?" diye fısıldadı Hermione arkasından, bu sefer daha telaşla.

"Böyle bir şey olabilir mi?" dedi Malfoy, haince keyiflenmiş bir hali vardı; Ölüm Yiyenler'in bir kısmı yine gülmeye başlamıştı ve onların

kahkahalarının arkasına sığınan Harry, dudaklarını mümkün olduğunca az oynatarak Hermione'ye fısıldadı: "Rafları kırın -"

"Dumbledore sana hiç söylemedi mi?" diye tekrarladı Malfoy. "Eh, işte bu, niye daha önce gelmediğini açıklıyor, Potter, Karanlık Lord da merak ediyordu acaba niye -"

"- ben şimdi deyince -"

"- saklandığı yeri sana rüyanda gösterince koşa koşa gelmedin diye. Doğal merakının, kehanette neler dendiğini kelimesi kelimesine duymak istemene yol açacağını düşünüyordu..."

"Öyle mi?" dedi Harry. Arkasında Hermione'nin, mesajını ötekilere ilettiğini, duymaktan çok, hissetti. Ölüm Yiyenler'in dikkatini çelmek için, konuşmaya devam etmeye çalıştı. "Demek benim gelip almamı istedi, öyle mi? Niye?"

"Niye mi?" Ses tonundan anlaşıldığına göre, Malfoy inanılmayacak kadar keyiflenmişti. "Çünkü, Potter, Esrar Dairesi'nden bir kehaneti geri almasına izin verilenler, sadece hakkında o kehanetin yapıldığı kişilerdir. Karanlık Lord'un, onu çalsınlar diye başkalarını kullanmaya kalkışınca keşfettiği gibi."

"Peki benim hakkımdaki bir kehaneti niye çalmak istesin ki?"

"İkinizin hakkındaki, Potter, ikinizin hakkındaki... Karanlık Lord'un seni bebekken niye öldürmeye çalıştığını hiç merak etmedin mi?"

Harry gözlerini, Malfoy'un kukuletasındaki deliklerden görünen kurşuni gözlere dikti. Annesiyle babasının ölme nedeni bu kehanet miydi, şimşek şeklindeki yara izini taşımasının nedeni o muydu? Hepsinin cevabını elinde mi tutuyordu?

"Birisi Voldemort ve benim hakkımda bir kehanette mi bulundu?" dedi usulca, Lucius Malfoy'a bakıp parmaklarını elindeki ılık cam küre üzerinde sıkarak. Bir Snitch'ten büyük sayılmazdı, hâlâ tozdan pütür pütürdü. "O da benim gelip bunu kendisi için almamı sağladı, ha? Niye kendi gelip almıyormuş?"

"Kendi mi alacak?" diye bağırdı Bellatrix tiz bir sesle, çılgınca kıkırdayarak. "Karanlık Lord, Sihir Bakanlığı'na girecek, hem de ne

güzel o dönmemiş gibi davranırlarken, ha? Seherbazlar tam da sevgili kuzenimi aramakla vakitlerini ziyan ederlerken, Karanlık Lord kendini onlara gösterecek, ha?"

"Demek ki pis işlerini size yaptırıyor, öyle mi?" dedi Harry. "Sturgis'e çaldırmaya çalıştığı gibi örneğin - ve Bode'a?"

"Çok iyi, Potter, çok iyi..." dedi Malfoy ağır ağır. Ama zaten Karanlık Lord senin zekâdan yoksun olmadı-"

"ŞİMDİ!" diye haykırdı Harry.

Arkasında beş değişik ses, "REDUCTO!" diye böğürdü. Beş ayrı lanet beş ayrı yönde uçtu ve karşılarındaki raflar patladı; yüz cam küre infilak ederken heybetli yapı sallandı. İnci beyazı şekiller havaya dağıldı, kim bilir hangi yitip gitmiş geçmişten gelen sesleri, şimdi zemine yağan parçalanmış cam ve kıymıklanmış tahta sağanağı arasında yankılandı -

"KOŞUN!" diye bağırdı Harry, raflar tehlikeli bir şekilde sallanıp başka cam küreler çığ gibi düşmeye başlarken. Hermione'nin cüppesini eliyle kavrayıp onu da öne çekti; bir yandan da, raf ve cam parçaları üstlerine dolu gibi yağarken tek kolunu başının üstüne tutuyordu. Toz bulutunun içinden bir Ölüm Yiyen fırladı, Harry dirseğini onun maskeli yüzüne hızla indirdi; hepsi feryat ediyordu, acı çığlıkları yükseliyordu, raflar birbirinin üstüne yığılıyor, gök gürültüsü sesiyle çöküyor, kürelerinden salıverilmiş Görücüler'in konuşma parçaları ortalıkta tuhaf bir şekilde yankılanıyordu -

Harry önünün açık olduğunu ve Ron, Ginny ile Luna'nın, kolları başlarının üstünde, yanından koşarak geçtiklerini gördü; ağır bir şey yüzünün yanına çarptı, ama Harry başını eğmekle yetinip ileri doğru koştu; bir el onu omzundan yakaladı; Hermione'nin, "Sersemlet!" diye bağırdığını duydu. El onu hemen bıraktı -

Doksan yedinci sıranın sonundaydılar; Harry sağa döndü ve bu sefer gerçekten var gücüyle koşmaya başladı; hemen arkasında ayak sesleri duyuyordu, Hermione'nin sesi Neville'i daha hızlı koşmaya teşvik ediyordu; tam karşılarında, içeri girdikleri kapı aralıktı; Harry fanusun pırıltısını görebiliyordu; kehaneti hâlâ elinde sıkı sıkı tutmuş, emniyete almış halde kapıdan koşarak geçti ve

kapıyı arkalarından kapatmadan önce diğerlerinin de eşikten hızla geçmelerini bekledi -

"Colloportus!" dedi Hermione soluk soluğa, kapı garip bir ezilme sesiyle kendini mühürledi.

"Diğerleri - diğerleri nerde?" dedi Harry soluk soluğa.

Ron, Luna ve Ginny'nin önlerinde olduğunu, bu odada onları beklediklerini görmeyi ummuştu, ama odada kimse yoktu.

"Yanlış yöne gitmiş olmalılar!" diye fısıldadı Hermione, yüzünde bir dehşet ifadesi vardı.

"Dinleyin!" diye fısıldadı Neville.

Az önce mühürledikleri kapının arkasından ayak sesleri ve bağırtılar geldi; Harry kulağını kapıya koyup dinledi ve Lucius Malfoy'un kükrediğini duydu: "Bırakın Nott'u, bırakın onu, diyorum - kehanetin kaybolmasına kıyasla onun yaraları Karanlık Lord'un umrunda bile olmaz. Jugson, buraya dön, örgütlenmemiz gerek! İkişer ikişer ayrılıp onları arayacağız; unutmayın, kehaneti alana kadar Potter'a nazik davranın, gerekirse öbürlerini öldürebilirsiniz - Bellatrix, Rodolphus, siz sola gidin; Crabbe, Rabastan, sağa - Jugson, Dolohov, tam karşıdaki kapıya - Macnair ve Avery, buradan - Rookwood, sen oraya - Mulciber, benimle gel!"

"Ne yapacağız?" diye sordu Hermione Harry'ye, zangır zangır titriyordu.

"Eh, en azından, burada durup bizi bulmalarını beklemeyeceğiz," dedi Harry. "Şu kapıdan uzaklaşalım."

Mümkün olduğu kadar sessizce koştular, minik yumurtanın çatladığı ve yeniden eski haline döndüğü ışıltılı fanusun yanından geçip çıkışa, diğer uçtaki daire şeklindeki hole doğru gittiler. Neredeyse oraya varmışlardı ki, Harry büyük ve ağır bir şeyin, Hermione'nin büyüyle kapattığı kapıya çarptığını duydu.

"Yana çekilin!" dedi haşin bir ses. "Alohomora!"

Kapı hızla açılırken Harry, Hermione ve Neville masaların altına daldılar. İki Ölüm Yiyen'in ayaklarının hızla hareket ettiğini ve

cüppelerinin eteğinin kendilerine yaklaştığını görüyorlardı.

"Dosdoğru hole gitmiş olabilirler," dedi haşin ses.

"Masaların altına bak," dedi diğeri.

Harry, Ölüm Yiyenler'in dizlerinin büküldüğünü gördü; asasını masanın altından uzatıp, "SERSEMLET.” diye bağırdı.

Kırmızı bir ışın fışkırdı, en yakındaki Ölüm Yiyen'e çarptı; Ölüm Yiyen geriye doğru, sarkaçlı büyük bir saatin üstüne düştü, onu da yere düşürdü. İkinci Ölüm Yiyen, Harry'nin büyüsünden kurtulmak için yana zıpladı ve asasını, daha iyi nişan alabilmek için sürünerek masanın altından çıkmakta olan Hermione'ye doğrulttu.

"Avada -"

Harry yüzüstü ileri doğru atladı ve Ölüm Yiyen'i diz hizasından yakalayarak devrilmesine ve hedefi şaşırmasına sebep oldu. Neville, yardım etme telaşı içinde bir masayı yıktı; dövüşen ikiliye asasını çılgınca doğrultarak bağırdı:

"EXPELIARMUS"

Hem Harry'nin, hem de Ölüm Yiyen'in asaları ellerinden fırladı, Kehanet Salonu'nun girişine doğru süzüldü; her ikisi de toparlanıp asalarının arkasından atıldılar, Ölüm Yiyen önde, Harry hemen arkasındaydı; yaptığından besbelli dehşete düşen Neville ise en arkadan geliyordu.

"Çekil önümden, Harry!" diye haykırdı Neville, belli ki zararı telafi etmeye kararlıydı.

O yeniden nişan alıp bağırırken, Harry kendini yana attı.

"SERSEMLET"

Kırmızı ışın, Ölüm Yiyen'in omzunun hemen üstünden uçtu ve çeşitli biçimlerde kum saatleriyle dolu, vitrinli bir dolaba çarptı; dolap yere düştü, açıldı, her tarafa camlar saçıldı; sonra yeniden yay gibi doğrulup duvara yaslandı, tamamen düzelmiş haldeydi; derken yine düştü, parçalandı -

Ölüm Yiyen, pırıldıyan fanusun yanında yerde duran asasını kapmıştı. Adam dönerken Harry başka bir masanın arkasına daldı. Adamın maskesi kaymıştı, göremiyordu; boştaki eliyle onu çıkartıp haykırdı: "SER–"

"SERSEMLET!" diye bağırdı, onlara henüz yetişmiş olan Hermione. Kırmızı ışın, Ölüm Yiyen'i göğsünün ortasından vurdu; kolları hâlâ havada, donup kalan ve asası bir tıkırtıyla yere düşen adam, arka üstü fanusa doğru yığıldı. Harry bir gümbürtü duymayı bekliyordu, adamın cama çarpmasını ve fanustan yere kaymasını bekliyordu; oysa Ölüm Yiyen'in başı, sanki bir sabun köpüğüne gömülürmüş gibi fanusun yüzeyine gömüldü; ve masanın üstüne sırtüstü serilmiş halde, başı pırıldayan rüzgârla dolu fanusun içinde, kalakaldı.

"Accio asa" diye bağırdı Hermione. Harry'nin asası karanlık bir köşeden fırlayıp eline geldi, Hermione de onu Harry'ye attı.

"Sağol," dedi Harry. "Tamam, şimdi dışarı -"

"Şuna bakın!" dedi Neville, dehşet içinde. Ölüm Yiyen'in fanustaki başına gözlerini dikmiş bakıyordu.

Üçü birden yeniden asalarını çıkardılar, ama hiçbiri kullanmadı; hepsi ağızları açık, afallamış halde, adamın başına neler olduğuna bakıyordu.

Hızla küçülüyor, gittikçe kelleşiyor, siyah saçları ve kirli sakalı kafatasının içine çekiliyordu; yanakları düzgünleşiyor, kafatası yuvarlak hale geliyor ve şeftali gibi ince tüylerle kaplanıyordu...

Yerinden kalkmaya çabalayan Ölüm Yiyen'in kalın, kaslı boynu üzerinde, çok acayip görünen bir bebek başı duruyordu şimdi; ama daha onlar ağızları açık bakarlarken, baş şişerek eski orantısına ulaştı yine; tepesinden ve yanaklarından kalın siyah kıllar fışkırıyordu...

"Zaman," dedi Hermione huşu içinde. "Zaman ..."

Ölüm Yiyen çirkin kafasını toparlamak istercesine yeniden salladı, ama daha kendine gelemeden kafası yeniden ufalmaya, bebekleşmeye başladı...

Yakındaki bir odadan bir feryat duyuldu, sonra bir gümbürtü koptu, biri çığlık attı.

"RON?" diye bağırdı Harry, gözlerinin önünde meydana gelen canavarca dönüşüme hemen sırtını dönerek. "GINNY? LUNA?"

"Harry!" diye çığlık attı Hermione.

Ölüm Yiyen başını çekip fanustan çıkarmıştı. Görünüşü son derece garipti, minik bebek başı avaz avaz haykırırken, kalın kolları her yönde tehlikeli bir şekilde savruluyordu, Harry'yi kıl payı ıskaladı, Harry hemen başını eğdi. Asasını kaldırdı, ama hayretle Hermione'nin kolunu tuttuğunu gördü.

"Bir bebeğe zarar veremezsin!"

Bunu tartışacak vakit yoktu; Harry, Kehanet Salonu'ndan, giderek yükselen, sayıları giderek artan ayak sesleri geldiğini duydu ve, biraz geç olsa da, bağırıp yerlerini belli etmemesi gerektiğini anladı.

"Hadi!" dedi. Sendeleyip duran çirkin bebek başlı Ölüm Yiyen'i arkalarında bırakarak odanın öbür ucundaki, siyah hole giden açık kapıya doğru fırladılar.

Yolun yarısına gelmişlerdi ki, Harry açık kapıdan, iki Ölüm Yiyen'in daha siyah odadan geçerek onlara doğru koştuğunu gördü. Sola çark etti ve orası yerine küçük, karanlık, tıkış tıkış bir büroya girdi, kapıyı çarparak arkalarından kapattılar.

"Collo-" diye başladı Hermione, ama o daha büyüyü tamamlayamadan kapı hızla açıldı ve iki Ölüm Yiyen yıldırım gibi içeri daldı.

Bir zafer narasıyla ikisi birden haykırdı:

"IMPEDIMENTA"

Harry, Hermione ve Neville'in üçü de arkaya doğru devrildiler; Neville masanın üstüne doğru savrulmuştu, gözden kayboldu; Hermione bir kitaplığa çarptı ve anında, ağır kitaplardan oluşan bir selin altında kaldı; Harry'nin başının arkası taş duvara vurdu, gözlerinin önünde küçük ışıklar çaktı ve bir an gözleri karardı, tepki gösteremeyecek kadar afalladı.

"YAKALADIK ONU!" diye bağırdı Harry'nin en yakınındaki Ölüm Yiyen. "ARKADA BİR BÜRODAYIZ -"

"Silencio!" diye haykırdı Hermione ve adamın sesi kısıldı. Maskesindeki delikten görünen ağzı hâlâ oynuyordu, ama ses çıkmıyordu. Yanındaki Ölüm Yiyen onu bir kenara savurdu.

"Petrificus Totalus!" diye bağırdı Harry, ikinci Ölüm Yiyen asasını kaldırırken. Adamın kolları ve ayakları birbirine yapıştı ve ileri, Harry'nin ayaklarının altındaki halıya yüzükoyun düştü; kazık gibiydi, kıpırdayamıyordu.

"Aferin, Ha-"

Ama Hermione'nin az önce dilsiz bıraktığı Ölüm Yiyen asasıyla kırbaçlar gibi ani bir hareket yaptı; mor bir aleve benzeyen bir ışın Hermione'nin göğsünün içinden geçip gitti. Hermione sanki şaşırmış gibi minik bir "Ah!" sesi çıkardı ve yere yığılıp hareketsiz kaldı.

"HERMIONE!"

Harry onun yanında diz çöktü, Neville ise asasını önünde tutmuş, masanın altından hızlı hızlı sürünerek Hermione'ye doğru geliyordu. Ölüm Yiyen, Neville'in başı ortaya çıkınca sert bir tekme savurdu - ayağı Neville'in asasını ikiye böldü ve yüzüne çarptı. Acıyla böğüren Neville, ağzını ve burnunu tutarak olduğu yerde büzüldü. Harry, asası havada hızla dönünce, Ölüm Yiyen'in maskesini parçalarcasına çıkarmış ve asasını dosdoğru kendisine yöneltmiş olduğunu gördü. Gelecek Posfası'ndaki uzun, solgun ve çarpık yüzü tanıdı: Antonin Dolohov, Prewett'ları katletmiş olan büyücü.

Dolohov sırıttı. Boş kalan eliyle önce Harry'nin hâlâ sıkı sıkı tuttuğu kehaneti, sonra kendini, sonra da Hermione'yi gösterdi. Konuşamasa da, demek istediğini ancak bu kadar açık anlatabilirdi. Kehaneti bana ver, yoksa sonun onunki gibi olur...

"Verdiğim anda hepimizi öldürmeyeceksiniz sanki!" dedi Harry.

Kafasının içindeki bir panik uğultusu, doğru dürüst düşünmesini engelliyordu; bir eli Hermione'nin henüz ılık olan omzundaydı, ama ona yakından bakmaya cesaret edemiyordu. N'olur ölmüş olmasın, n'olur ölmüş olmasın, öldüyse benim suçum...

"Harry, n'abarsan yab aba," dedi Neville masanın altından şiddetle, ellerini indirip, kırıldığı her halinden belli burnunu, ağzına ve çenesine doğru akan kanı gösterdi, "bunu ona berbe sakın!"

O sırada kapının dışında bir gümbürtü koptu ve Dolohov omzunun üstünden arkaya baktı - bebek başlı Ölüm Yiyen, başı ağlayarak, koca yumruklarını çevresindeki her şeye kontrolsüz biçimde savurarak kapı ağzında belirmişti. Harry bu şanstan yararlandı:

"PETRIFICUS TOTALUS!"

Dolohov engel olamadan büyü ona çarptı. Arkadaşının üstünden öne doğru devrildi, ikisi de tahta gibi sertti ve santim kıpırdayamıyorlardı.

"Hermione," dedi Harry hemen, onu sarsarak. Bebek başlı Ölüm Yiyen kör kör ilerleyerek gözden kayboldu. "Hermione, kendine gel..."

"Ne yapdı ona?" dedi Neville. Masanın altından sürünerek çıkıp Hermione'nin öteki yanında diz çöktü, hızla şişen burnundan şakır şakır kan akıyordu.

"Bilmem..."

Neville el yordamıyla Hermione'nin nabzını buldu.

"Nabzı adıyo, Harry, addığına ebinib."

Harry'nin içine öyle bir rahatlık dalgası yayıldı ki, bir an başı döndü.

"Sağ mı?"

"Eved, sanırıb."

Bir duraklama oldu, Harry başka ayak sesi gelecek mi diye can kulağıyla dinledi, ama sadece yan odadaki bebek başlı Ölüm Yiyen'in inlemelerini ve körlemesine dolaşırken çıkardığı sesleri duydu.

"Neville, çıkıştan çok uzak değiliz," diye fısıldadı, "o daire şeklinde odanın hemen bitişiğindeyiz... eğer başka Ölüm Yiyen gelmeden seni oradan geçirebilir ve doğru kapıyı bulursak, eminim ki

Hermione'yi koridora çıkartıp asansöre bindirebilirsin... sonra da birini bulursun... alarm verirsin..."

"İyi aba sen n'abacaksın?" dedi Neville, kanayan burnunu yenine silip Harry'ye kaşlarını çatarak.

"Diğerlerini bulmam gerek," dedi Harry.

"O zaban ben de seninle bulurub," dedi Neville, kararlı bir şekilde.

"Ama Hermione -"

"Onu da alalıb," dedi Neville, yine kararlılıkla. "Ben daşırıb - sen benden iyi döbüşüyorsun -"

Ayağa kalktı ve Harry'ye dik dik bakarak Hermione'nin kollarından birini tuttu; bir an tereddüt ettikten sonra Harry de Hermione'nin diğer kolunu tutup onun gevşek bedenini Neville'in omuzlarına yerleştirmeye yardım etti.

"Bekle," dedi Harry, Hermione'nin asasını yerden alıp Neville'in eline tutuşturarak, "bunu alsan iyi olur."

Yavaş yavaş kapıya doğru yürürlerken, Neville kendi asasının parçalarını bir tekmeyle savurdu.

"Nineb beni öldürecek," dedi boğuk bir sesle, konuşurken burnundan kan saçılıyordu, "o, bababın eski asasıydı."

Harry kafasını kapıdan uzatıp dikkatle etrafa baktı. Bebek başlı Ölüm Yiyen bağırıyor, ona buna çarpıyor, sarkaçlı büyük saatleri deviriyor, masaları yıkıyor, feryat ediyordu, kafası karışmıştı; bu arada, Harry'nin, içinde Zaman Döndürücü'ler olduğundan şüphelendiği cam vitrinli dolap düşmeye, parçalanmaya ve arkasındaki duvara yaslanıp kendisini tamir etmeye devam ediyordu.

"Bizi hayatta fark etmez," diye fısıldadı Harry. "Gel... arkamdan ayrılma..."

Sessizce büroyu aştılar ve geriye, şimdi tamamen terk edilmiş görünen siyah hole açılan kapıya doğru gittiler. Birkaç adım atmışlardı ve Neville Hermione'nin ağırlığı altında hafifçe

sendeliyordu ki, Zaman Odası'nın kapısı arkalarından bam diye kapandı ve duvarlar bir kez daha dönmeye başladı. Harry'nin kısa süre önce başına aldığı darbe, dengesini bozuyor gibiydi; gözlerini kıstı, hafifçe sallanarak, duvarlar durana kadar öylece tuttu. Hermione'nin ateşli çarpılarının kapılardan silinmiş olduğunu görünce yüreğine indi.

"Ee, ne dersin, nere-"

Ama hangi yönü deneyeceklerine henüz karar veremeden, sağ taraflarındaki bir kapı pat diye açıldı ve üç kişi içeri devrildi.

"Ron!" dedi Harry çatlak bir sesle. Onlara doğru koştu. "Ginny - hepiniz -?"

"Harry," dedi Ron, halsiz halsiz kıkırdayarak öne atıldı, Harry'nin cüppesinin önünü yakaladı ve odak noktası kaymış gözlerle ona baktı, "burdasın işte... ha ha ha... komik görünüyorsun, Harry... adamakıllı benzetmişler seni..."

Ron'un yüzü bembeyazdı, ağzının kenarından koyu renk bir şey akıyordu. Bir an sonra dizlerinin bağı kesildi, ama hâlâ Harry'nin cüppesinin önünü sıkı sıkı tuttuğundan, Harry de bir tür selam verir gibi eğildi.

"Ginny?" dedi Harry korkuyla. "Ne oldu?"

Ama Ginny başını iki yana salladı ve yaslandığı duvardan yere doğru kayarak oracığa oturdu, kesik kesik nefes alıyor, ayak bileğini tutuyordu.

"Sanırım ayak bileği kırıldı, bir şeyin çat ettiğini duydum," diye fısıldadı Luna, onun üzerine eğilerek. İçlerinde bir tek o, hasar almamış gibi görünüyordu. "Dört tanesi bizi gezegenlerle dolu karanlık bir odaya kadar kovaladı; çok garip bir yerdi, öylece karanlıkta süzülüyorduk bazen-"

"Harry, Uranüs'ü yakından gördük!" dedi Ron, hâlâ halsiz halsiz kıkırdıyordu. "Anladın ya, Harry? Uranüs'ü gördük -ha ha ha-"

Ron'un ağzının kenarında bir kan kabarcığı şişti ve patladı.

"- neyse, içlerinden biri Ginny'nin ayağını yakaladı, ben Eksiltme Laneti yapıp Plüton'u suratında patlattım, ama..."

Luna eliyle umutsuzca, çok zorlukla nefes alan, gözleri halen kapalı Ginny'yi işaret etti.

"Peki ya Ron?" dedi Harry korkuyla, Ron hâlâ onun cüppesinin önüne tutunarak kıkırdamaya devam ediyordu.

"Ona ne yaptılar, bilmiyorum," dedi Luna üzgün üzgün, "ama biraz tuhaflaştı, yanımızda getirmekte bile çok zorluk çektim."

"Harry," dedi Ron, Harry'nin kulağını kendi ağzına doğru çekerek ve hâlâ halsizce kıkırdayarak, "bu kız kim, biliyor musun, Harry? Laklak o... Laklak Lovegood... ha ha ha..."

"Burdan çıkmak zorundayız," dedi Harry kararlı bir şekilde. "Luna, Ginny'ye yardım edebilir misin?"

"Evet," dedi Luna, emniyette olsun diye asasını kulağının arkasına yerleştirdi, sonra da kolunu Ginny'nin beline dolayarak onu ayağa kaldırdı.

"Bileğim sadece, kendim yürüyebilirim!" dedi Ginny sabırsızlıkla, ama bir an sonra yana doğru yığılmış ve destek için Luna'ya sarılmıştı. Harry, tıpkı birkaç ay önce Dudley'ye yaptığı gibi, Ron'un kolunu omzuna koydu. Dönüp baktı: İlk seferinde doğru çıkışı bulma ihtimalleri on ikide birdi -

Ron'u kapıya doğru çekti; bir iki metre kalmıştı ki, holün öbür tarafından bir başka kapı açıldı ve başını Bellatrix Lestrange'ın çektiği üç Ölüm Yiyen hızla içeri girdi.

"Buradalar işte!" diye haykırdı Bellatrix.

Odada Sersemletme Büyüleri uçuştu: Harry önündeki kapıya vurup geçti, Ron'u fırlattı, sonra da eğilerek, Neville'e Hermione'yi taşımada yardım etmek için geri döndü; eşiği tam vaktinde geçip kapıyı Bellatrix'in suratına çarptılar.

"Colloportus!" diye haykırdı Harry ve üç vücudun öbür yandan kapıya çarptığını duydu.

"Fark etmez!" dedi bir erkek sesi. "Başka yolları da var - BULDUK ONLARI, BURADALAR!"

Harry arkasına döndü; Beyin Odası'na dönmüşlerdi ve tabii ki bütün duvarlarda kapılar vardı. Arkalarındaki holde ayak seslerinin artmasından, oradaki Ölüm Yiyenler'e başkalarının da katıldığını anladı.

"Luna - Neville - yardım edin bana!"

Üçü odada koşturarak kapıları mühürlediler; Harry bir sonraki kapıya yetişme telaşı içinde bir masaya çarptı, üstünden yuvarlandı.

"Colloportus!"

Dışarıdan koşan ayak sesleri geliyordu, ara sıra ağır bir vücut kapılardan birine çarpıyor, kapı gıcırdayıp titriyordu. Luna ve Neville karşı duvardaki kapıları büyülüyorlardı - sonra, tam Harry odanın öbür ucuna vardığında, Luna'nın bağırdığını duydu:

"Collo- aaaaaahh..."

Döndüğünde, onu havada uçarken gördü; beş Ölüm Yiyen onun vaktinde yetişemediği kapıdan içeri dalıyorlardı; Luna bir masaya çarptı, üzerinden kayıp öbür tarafından yere düştü ve Hermione kadar hareketsiz halde yığılıp kaldı.

"Potter'ı yakalayın!" diye haykırdı Bellatrix, ona doğru koşarak; Harry ona şaşırtmaca verdi ve odanın öbür yanına doğru fırladı; kehanetin isabet alacağından korktukları sürece emniyette sayılırdı -

"Hey!" dedi Ron, sendeleyerek ayağa kalkmış, kıkırdayarak, sarhoş gibi yalpalayarak Harry'ye doğru geliyordu. "Hey, Harry, burada beyinler var, ha ha ha, tuhaf değil mi, Harry?"

"Ron, çekil yoldan, yere yat -"

Ama Ron asasını depoya doğrultmuştu bile.

"Cidden, Harry, beyinler var -bak- Accio beyin."

Sahne bir an için dondu sanki. Harry, Ginny, Neville ve Ölüm Yiyenler'in her biri, kendilerine engel olamayarak deponun tepesini

seyrettiler: Bir beyin, sıçrayan bir balık gibi yeşil sıvıdan fırladı, bir an havada asılı kaldıktan sonra Ron'a doğru süzüldü. Gelirken dönüp duruyor, içinden, hareket eden görüntülerle kaplı şeritlere benzer bir şeyler çıkıyor, film makaraları gibi açılıyordu -

"Ha ha ha, Harry, baksana şuna -" dedi Ron, beynin, cafcaflı bağırsaklarını kusmasını izleyerek. "Harry, gel de dokun şuna; eminim ki acayip -"

"RON, HAYIR!"

Harry, Ron'un, beynin arkasında uçuşan düşünce dokunaçlarına değmesi halinde ne olacağını bilmiyordu, ama iyi bir şey olamayacağından emindi. İleri atıldı, oysa Ron uzanan elleriyle beyni yakalamıştı bile.

Derisine temas ettikleri anda, dokunaçlar Ron'un kollarına ip gibi dolanmaya başladılar.

"Harry, bak n'olu- Hayır - hayır - hoşuma gitmedi bu - hayır, dur – dur -"

İnce şeritler şimdi Ron'un göğsüne dolanıyordu; beyin ona bir ahtapotun gövdesi gibi sıkıca sarılırken, Ron şeritleri çekip koparmaya çalışıyordu.

"Diffindo!" diye haykırdı Harry, dokunaçlar gözlerinin önünde Ron'u sıkı sıkı sarmadan önce onları koparmaya çalışarak, ama kopmadılar. Ron düştü, onu bağlayan şeritlere vuruyordu halâ.

"Harry, boğacak onu!" diye bağırdı Ginny, kırık bileği yüzünden yerde hareketsiz kalmıştı - o sırada Ölüm Yiyenler'den birinin asasından kırmızı bir ışın uçtu ve Ginny'nin yüzünün tam ortasına isabet etti. Ginny yana devrildi ve orada baygın kaldı.

"SERSEBLED!" diye haykırdı Neville, hızla arkasını dönüp Hermione'nin asasını üstlerine gelen Ölüm Yiyenler'e doğru sallayarak, "SERSEBLED! SERSEBLED!"

Ama hiçbir şey olmadı.

Ölüm Yiyenler'den biri kendi Sersemletme Büyüsü'nü Neville'e nişanladı, birkaç santim farkla ıskaladı. Şimdi beş Ölüm Yiyen'le

sadece Harry ve Neville mücadele ediyordu, Ölüm Yiyenler'den iki tanesinin yolladığı oka benzeyen gümüşi renkte ışınlar onlara isabet etmedi, ama arkalarındaki duvarda kraterler açtı. Bellatrix Lestrange dosdoğru üstüne koşunca Harry kaçtı; kehaneti yukarıda, başının üstünde tutarak odanın öbür yanına bir koşu kopardı; tek düşünebildiği, Ölüm Yiyenler'i ötekilerden uzağa çekmekti.

İşe yaramışa benziyordu; onun arkasından fırladılar, sandalyelerle masaları havaya savuruyor, ama kehanete zarar verecekleri korkusuyla onu büyülemeye cesaret edemiyorlardı. Harry de halen açık olan tek kapıdan, Ölüm Yiyenler'in içeri girdikleri kapıdan dışarı fırladı; içinden, Neville'in Ron'un yanında kalması ve onu kurtarmanın bir yolunu bulması için dua ediyordu. Yeni odanın birkaç metre içine girmişti ki, döşemenin yok olduğunu hissetti.

Dik taş basamaklardan düşüp duruyordu, sonuncuya kadar her basamakta zıpladı ve soluğunu kesen bir darbeyle, bir platform üzerinde taştan kemerin durduğu çukura sırtüstü yapıştı. Bütün oda Ölüm Yiyenler'in kahkahalarıyla çınlıyordu: Başını kaldırıp bakınca, Beyin Odası'nda olan beş tanesinin aşağı, ona doğru geldiklerini gördü; bu arada bir o kadarı da başka kapılardan girmiş, basamaktan basamağa atlayarak yaklaşıyorlardı. Harry ayağa kalktı, ama bacakları öyle bir titriyordu ki, onu güç bela taşıyorlardı. Kehanet hâlâ, mucizevi bir şekilde kırılmamış halde, sol elindeydi, sağ elinde ise asasını sıkı sıkı tutuyordu. Etrafa bakarak geriledi, bütün Ölüm Yiyenler'i görüş alanında tutmaya çalıştı. Bacaklarının arkası sert bir şeye çarptı: Kemerin durduğu platforma gelmişti. Geri geri oraya tırmandı.

Ölüm Yiyenler'in hepsi durdu, ona baktılar. Bazıları onun kadar hızla soluyordu. Bir tanesi kan revan içindeydi; Beden-Bağlama Laneti'nin etkisinden kurtulmuş olan Dolohov, asasını doğrudan Harry'nin yüzüne doğrultmuş halde, pis pis sırıtıyordu.

Lucius Malfoy, maskesini çıkararak, "Potter, yarış sona erdi," dedi tembel tembel, "şimdi uslu bir çocuk ol da şu kehaneti bana ver."

"Ötekiler - ötekileri bırakın gitsinler, o zaman veririm!" dedi Harry umutsuzca.

Ölüm. Yiyenler'den bazıları güldü.

"Pazarlık edecek durumda değilsin, Potter," dedi Lucius Malfoy, solgun yüzü zevkten pembeleşti. "Görüyorsun, biz burada on kişiyiz, sense bir kişisin... yoksa Dumbledore sana saymasını öğretmedi mi?"

"Dek basına değil o!" diye haykırdı tepelerinden bir ses. "Ben hâlâ yanmdayıb!"

Harry'nin içi cız etti: Neville taş sıraların üstünden onlara doğru sürünerek geliyor, titreyen elinde Hermione'nin asasını sıkı sıkı tutuyordu.

"Neville - hayır - Ron'a dön -"

"SERSEBLED!" diye haykırdı Neville yeniden, asasını sırayla her Ölüm Yiyen'e doğrultarak. "SERSEBLED! SERSEB–"

Ölüm Yiyenler'in en iriyarılarından biri Neville'i arkasından kavradı, kollarını iki yanına yapıştırdı. Neville debelendi, tekme attı; Ölüm Yiyenler'in birçoğu güldü.

"Longbottom, değil mi?" diye pis pis güldü Lucius Malfoy. "Eh, büyükannen aile üyelerini bizim davamıza kaptırmaya alışkındır... ölümün onun için büyük bir şok olmayacak."

"Longbottom mı?" diye tekrarladı Bellatrix, zayıf yüzünü gerçekten kötücül bir gülümseme aydınlattı. "Bak sen, annen ve babanla tanışma zevkine erişmiştim, çocuk."

"BİLİYORUB!" diye kükredi Neville ve onu esir almış Ölüm Yiyen kollarını dolayıp vücudunu kıstırdığı halde öyle canla başla mücadele etti ki, Ölüm Yiyen, "Sersemletin şunu!" diye bağırdı.

"Yo, yo, yo," dedi Bellatrix. Önce Harry'ye, sonra Neville'e bakarken kendinden geçmiş, heyecanla canlanmış gibi görünüyordu. "Hayır, bakalım Longbottom annesiyle babası gibi çözülmeden önce ne kadar dayanabilecek... tabii, Potter bize kehaneti vermek istemiyorsa."

"SAKIN ONLARA BERME!" diye kükredi Neville, kendini kaybetmiş gibiydi, Bellatrix ona ve onu tutan kişiye asası havada yaklaşırken,

tekme atıp kıvranıyordu. "SAKIN ONLARA BERME, HARRY!"

Bellatrix asasını kaldırdı. "Cruciol"

Neville çığlık attı, bacakları göğsüne doğru çekildi ve onu esir almış Ölüm Yiyen'in kollarında bir an havada asılı kaldı. Ölüm Yiyen onu bıraktı; Neville, her tarafı seğirip acı içinde çığlıklar atarak yere düştü.

"Bu sadece tadımlıktı!" dedi Bellatrix, asasını kaldırıp Neville'in çığlıklarını durdurdu. Neville şimdi ağlayarak onun ayakları dibinde yatıyordu. Bellatrix dönüp Harry'ye baktı. "Evet, Potter, ya bize kehaneti verirsin ya da küçük arkadaşının acı içinde ölmesini seyredersin!"

Harry'nin düşünmesine gerek yoktu; seçeneği kalmamıştı. Onu tutan elinin ısısıyla sıcacık hale gelmiş kehaneti ileri uzattı. Malfoy almak için ileri atıldı.

Derken, yukarıda bir yerde iki kapı hızla açıldı ve odaya beş kişi daha girdi: Sirius, Lupin, Moody, Tonks ve Kingsley.

Malfoy döndü, asasını kaldırdı, ama Tonks ona bir Sersemletme Büyüsü yollamıştı bile. Harry, büyü değdi mi değmedi mi diye bakmadı, yoldan çekilmek için platformdan aşağı uçtu. Çökük zemine doğru basamak basamak atlayarak inerken büyüler yağdıran Yoldaşlık üyelerinin ortaya çıkmasıyla Ölüm Yiyenler'in dikkati tamamen dağılmıştı. Koşuşan vücutların, ışık çakışlarının arasında Harry, Neville'in yerde süründüğünü gördü. Bir kırmızı ışından daha kaçındı ve Neville'e ulaşmak için yüzükoyun yere atladı.

"İyi misin?" diye bağırdı, bir büyü daha başlarının birkaç santim yukarısından vınlarken.

"Eved," dedi Neville, ayağa kalkmaya çalıştı.

"Ya Ron?"

"Sanırıb iyi - ben çıkdığıbda hâlâ beyinle boğuşuyordu -"

Aralarındaki taş zemin, bir büyünün çarpmasıyla patladı, Neville'in elinin sadece birkaç saniye önce olduğu yerde bir krater açtı; ikisi

sürünerek oradan uzaklaştılar; derken, nereden geldiği belli olmayan kalın bir kol Harry'yi boynundan yakalayıp havaya kaldırdı, ayak parmakları nerdeyse yere değmiyordu.

"Ver onu bana," diye homurdandı bir ses kulağında, "kehaneti bana ver -"

Adam Harry'nin nefes borusuna öyle bir bastırıyordu ki, Harry soluk alamıyordu. Sulanan gözleriyle, Sirius'un üç metre ötede bir Ölüm Yiyen'le düello yaptığını gördü; Kingsley iki tanesiyle birden dövüşüyordu; hâlâ basamakların ortasında bir yerde olan Tonks, Bellatrix'e alev alev büyüler yolluyordu - kimse Harry'nin ölmekte olduğunun fakında değil gibiydi. Asasını geriye, adamın böğrüne doğru çevirdi, ama büyülü bir söz söyleyecek soluğu kalmamıştı ve adamın boş eli de Harry'yi yokluyor, kehaneti tutan eline yaklaşıyordu -

"AAAHH!"

Neville birden ortaya çıkmış, üstlerine atlamıştı; büyülü sözleri söyleyecek durumda olmadığından, Hermione'nin asasını Ölüm Yiyen'in maskesindeki göz deliğine sokmuştu. Adam acıyla uluyarak bir anda Harry'yi bıraktı. Harry dönüp ona baktı ve bir solukta büyülü sözleri söyledi:

"SERSEMLET"

Ölüm Yiyen arka üstü düştü, maskesi kaydı: Şahgaga'yı öldürmeye gelen Macnair'di bu, gözlerinden biri şişmiş, kan içindeydi.

"Sağol!" dedi Harry Neville'e, onu çabucak yana çekerek. Sirius ile Ölüm Yiyen yanlarından hızla geçmişti, öyle şiddetle düello ediyorlardı ki, asaları bulanık görünüyordu. Derken Harry'nin ayağı yuvarlak ve sert bir şeye değip kaydı. Bir an kehaneti düşürdüğünü sandı, ama sonra Moody'nin sihirli gözünün zeminde dönerek uzaklaştığını gördü.

Sahibi yan yatıyordu, başından kanlar akıyordu ve ona saldıran kişi şimdi Harry ve Neville'e saldırıyordu: Dolohov'du bu, uzun solgun yüzü zevkle çarpılmıştı.

"Tamntallegra!" diye haykırdı, asasını Neville'e doğru tutarak; bacakları anında bir tür hummalı step dansı yapmaya başlayan Neville, dengesi bozularak yeniden yere düştü. "Şimdi, Potter -"

Asasıyla Hermione üzerinde kullandığı kırbaçlama hareketinin aynısını yaparken, Harry, "Protego!" diye bağırdı.

Yüzünden küt kenarlı bıçak gibi bir şeyin geçtiğini hissetti; şiddetinden yanlamasına yere devrildi ve Neville'in sarsılan bacakları üzerine düştü, ama Kalkan Büyüsü, Dolohov'un büyüsünü büyük ölçüde engellemişti.

Dolohov yeniden asasını kaldırdı. "Accio keha–"

Sirius bir anda orada belirdi, omzuyla Dolohov'a vurdu ve onu savurarak yoldan çekti. Kehanet yeniden Harry'nin parmaklarının ucuna kadar gitmişti, ama onu tutmayı başardı. Şimdi Sirius ve Dolohov düello yapıyorlardı, asaları kılıç gibi parıldıyor, uçlarından kıvılcımlar fışkırıyordu -

Dolohov, Harry ve Hermione üzerinde kullandığı kırbaçlama hareketinin aynısını yapmak için asasını geri çekti. Harry ayağa fırlayarak haykırdı: "Petrificus Totalus!" Bir kez daha, kollarıyla bacakları birbirine yapışan Dolohov geriye doğru devrilip küt diye sırtüstü düştü.

"Temiz iş!" diye bağırdı Sirius, bir çift Sersemletme Büyüsü onlara doğru uçarken Harry'nin kafasını aşağı iterek. "Şimdi buradan çıkmanı istiyorum -"

İkisi birden yeniden eğildiler; yeşil bir ışın Sirius'u sıyırıp geçti. Harry odanın karşısında Tonks'un taş merdivenin ortalarında bir yerden düştüğünü, gevşek bedeninin basamaktan basamağa yuvarlandığını ve Bellatrix'in muzaffer bir şekilde yeniden arbedeye katılmak için geriye koştuğunu gördü.

"Harry, kehaneti al, Neville'i yakala ve kaç!" diye haykırdı Sirius, Bellatrix'in yanına gitmek için koşarak. Harry daha sonra ne olduğunu görmedi; Kingsley, çopur ve artık maskesiz Rookwood'la çarpışarak görüş alanından geçti; Harry kendini Neville'e doğru atarken başının üstünden yeşil bir ışın daha uçtu -

"Ayağa kalkabilir misin?" diye bağırdı, bacakları kontrol dışı hareketlerle sarsılan ve seğiren Neville'in kulağına. "Kolunu boynuma dola -"

Neville öyle yaptı -Harry onu zorlukla kaldırdı- Neville'in bacakları hâlâ her yönde uçuşuyordu, onu taşımıyorlardı. O sırada bir adam sanki havadan düşmüş gibi üstlerine atladı: İkisi de geriye devrildi, Neville'in bacakları sırtüstü dönmüş bir böceğinkiler gibi çılgınca çırpınıyordu. Harry sol kolunu havaya kaldırarak, küçük cam topu parçalanmaktan korumaya çalıştı.

Kulağında Lucius Malfoy'un sesi, "Kehanet, kehaneti ver bana, Potter!" diye hırladı ve Harry, Malfoy'un asasının ucunun kaburgalarının arasını şiddetle dürttüğünü hissetti.

"Hayır - kalk - üstümden... Neville - tut şunu!"

Harry kehaneti karşıya attı, Neville sırtının üstünde kendini döndürdü ve küreyi göğsüyle aldı. Malfoy bu sefer asasını Neville'e doğrulttu, ama Harry kendi asasını omzunun üstünden uzatıp onun vücuduna bastırarak bağırdı: "Impedimenta!"

Malfoy sırtından uçup gitti. Harry yeniden ayağa kalkmaya hamle ederken etrafına baktı ve Malfoy'un, şimdi Sirius ve Bellatrix'in düello ettikleri platforma çarptığını gördü. Malfoy asasını yeniden Harry ve Neville'e doğrulttu, ama o daha nefesini toparlayıp darbesini indiremeden, Lupin aralarına atladı.

"Harry, diğerlerini topla ve GİT!"

Harry, Neville'i cüppesinin omzundan yakalayıp olduğu gibi taş basamakların ilk sırasına kaldırdı; Neville'in bacakları seğiriyor, titriyor, ağırlığını taşımıyordu; Harry onu yeniden var gücüyle kaldırdı, bir basamak daha tırmandılar -

Bir büyü, Harry'nin topuğunun yanında taş sıraya vurdu; sıra toz haline geldi. Harry bir alt basamağa düştü. Neville yere çökmüştü, bacakları hâlâ titriyor, çırpınıyordu. Kehaneti cebine attı.

"Hadi gel!" dedi Harry umutsuzca, Neville'in cüppesini çekerek. "Bacaklarınla itmeye çalış, hadi -"

Olağanüstü bir çabayla onu bir daha kaldırdı, Neville'in cüppesi sol dikişlerinden boylu boyunca yırtıldı - cam elyafından küçük küre cebinden düştü ve ikisi de yakalayamadan, Neville'in debelenen ayaklarından biri onu tekmeledi; küre üç metre kadar sağ taraflarına yuvarlandı ve altlarındaki basamağa çarpıp parçalandı. Her ikisi de, bu olaydan iyice afallamış halde kürenin kırıldığı yere bakarken, muazzam ölçüde büyümüş gözleri olan inci beyazı bir şekil havaya yükseldi, ama onu başka fark eden olmadı. Harry onun ağzının kıpırdadığını görüyordu, ne var ki, çevrelerindeki gümbürtü, feryatlar ve çığlıklar arasında, kehanetin tek kelimesini bile duyamadı. Şekil konuşmayı bıraktı ve yokluk içinde eridi.

"Harry, çok özür dilerib!" diye bağırdı Neville, bacakları debelenmeyi sürdürürken yüzü keder içindeydi. "Çok özür dilerib, Harry, öyle olsun isdebedib -"

"Önemi yok!" diye bağırdı Harry. "Sen ayağa kalkmaya çalış yeter, gidelim bura–"

"Dubbledore!" dedi Neville, Harry'nin omzunun üstünden bakarak; terli yüzü aniden kendinden geçmiş gibi ışıldadı.

"Ne?"

"DUBBLEDORE!"

Harry dönüp Neville'in gözlerini diktiği yere baktı. Tam tepelerinde, Beyin Odası'na açılan kapının çerçevesi içinde, asasını kaldırmış, yüzü beyaz ve korkunç öfkeli, Albus Dumbledore duruyordu. Harry vücudunun her zerresinden bir tür elektrik akımının geçtiğini hissetti - kurtulmuşlardı.

Dumbledore hızla basamaklardan indi, Neville'in ve artık oradan gitmeyi düşünmeyen Harry'nin yanından geçti. En yakındaki Ölüm Yiyenler onun orada olduğunu fark edip de diğerlerine seslendiklerinde, Dumbledore basamakların altına inmişti bile. Ölüm Yiyenler'den biri kaçmaya çalıştı, karşılarındaki taş basamaklardan yukarı maymun gibi tırmandı. Dumbledore'un büyüsü, sanki görünmez bir misinayla yakalamış gibi rahatlıkla ve çabasızca geri çekti onu.

Artık sadece bir çift düello ediyordu, belli ki yeni gelenin farkında değildiler. Harry Sirius'un, Bellatrix'in kırmızı ışınından kaçındığını gördü: Rakibine gülüyordu.

"Hadi ama, daha iyisini yapabilirsin!" diye bağırdı, sesi mağaramsı odada yankılandı.

İkinci ışın tam göğsüne isabet etti.

Yüzündeki gülüş henüz silinmemişti, ama gözleri hayretle açıldı.

Harry Neville'i bıraktı, oysa bıraktığının farkında değildi. Dumbledore da platforma doğru döndüğünde, Harry yeniden basamaklardan aşağı sıçrıyordu, asasını da çıkarmıştı.

Sirius'un düşmesi çok uzun sürdü sanki: Kemerden sarkan eski püskü tülün içinden arkaya doğru düşerken, bedeni zarif bir kavis çizdi.

Harry, vaftiz babası kadim kapıdan içeri düşüp tülün arkasında yok olurken, onun yıpranmış, vaktiyle yakışıklı olan yüzünde korku ve hayret karışımı bir ifade gördü; tül, şiddetli bir rüzgâra kapılmış gibi bir an dalgalandı, sonra yine eski haline döndü.

Harry, Bellatrix Lestrange'ın muzaffer çığlığını duydu, ama hiçbir anlamı olmadığını biliyordu -Sirius sadece kemerden içeri düşmüştü- şimdi öbür tarafta yeniden belirecekti...

Ama Sirius yeniden belirmedi.

"SIRIUS!" diye haykırdı Harry. "SIRIUS!"

Zemine yaklaşırken, kesik kesik, içini yakan soluklar alıyordu. Sirius perdenin hemen arkasında olmalıydı. O, Harry, onu gerisingeri çekecekti...

Ama zemine erişip de platforma doğru koştuğunda, Lupin onu göğsünden yakalayıp geri çekti.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok, Harry -"

"Tut onu, kurtar onu, sadece öbür tarafa geçti!"

"- artık çok geç, Harry."

"Hâlâ ona erişebiliriz -" Harry bütün gücüyle ve şiddetle mücadele ediyordu, ama Lupin onu bırakmadı...

"Yapabileceğin hiçbir şey yok, Harry... hiçbir şey... gitti..."

-

OTUZ ALTINCI BÖLÜM
KORKTUĞU TEK KİŞİ

"Gitmedi!" diye feryat etti Harry.

İnanmıyordu; inanmayacaktı; bütün gücüyle Lupin'den kurtulmaya çalışıyordu. Lupin anlamıyordu; o perdenin arkasında insanlar saklıydı; Harry odaya ilk girdiğinde onların fısıldaştıklarını duymuştu. Sırius saklanıyordu, gözden uzaktaydı sadece -

"SIRIUS!" diye haykırdı. "SIRIUS!" "Geri dönemez, Harry," dedi Lupin, Harry'yi zapt etmeye çabalarken sesi çatlayarak. "Geri dönemez, çünkü öl–"

"ÖL – ME - Dİ!" diye kükredi Harry. "SIRIUS!" Etraflarında halâ hareket vardı, boşuna koşuşturma, çakan büyüler. Harry için kuru gürültüden ibaretti, sekip yanlarından geçen lanetlerin önemi yoktu, hiçbir şeyin önemi yoktu; yeter ki Lupin, yalnızca birkaç metre ötede, o eski perdenin arkasında duran Sirius birazdan ortaya çıkıp yeniden kavgaya katılmaya hevesli bir halde kara saçlarını arkasına atmayacakmış gibi yapmaktan vazgeçsin. Lupin, Harry'yi sürükleyerek platformdan uzaklaştı.Hâlâ kemere bakmakta olan Harry, onu böyle beklettiği için Sirius'a kızmaya başlamıştı artık -

Ama Lupin'den kurtulmak için debelenirken bile, aklının bir köşesi, Sirius'un onu daha önce hiç bekletmediğinin farkındaydı... Sirius, Harry'yi görmek için, ona yardım etmek için her şeyi tehlikeye atmıştı hep... Harry hayatı buna bağlıymış gibi feryat ederken Sirius o kemerin içinden çıkmıyorsa, bunun tek açıklaması, gerçekten geri dönemediğiydi... gerçekten -

Dumbledore geriye kalan Ölüm Yiyenler'in çoğunu odanın ortasına toplamıştı, görünmez iplerle bağlanıp etkisiz hale getirilmiş gibiydiler; Deli-Göz Moody odanın bir ucundan sürünerek Tonks'un yerde yattığı noktaya gelmiş, onu kendine getirmeye çalışıyordu;

platformun arkasında hâlâ ışıklar çakıyor, homurtular ve haykırışlar yükseliyordu - Kingsley fırlamış, Sirius'un Bellatrix'le düellosunu sürdürüyordu.

"Harry?"

Neville, basamaklardan tek tek kayarak Harry'nin durduğu yere gelmişti. Harry artık Lupin'den kurtulmaya çalışmıyordu, ama o yine de, önlem niyetine, Harry'nin kolunu bırakmamıştı.

"Harry... gerçekden çok üzgünüb..." dedi Neville. Bacakları hâlâ kontrolsüz şekilde dans ediyordu. "O adab - Sirius Black, arkadaşın bıydı?"

Harry başını evet anlamında salladı.

"Dur bakalım," dedi Lupin usulca, asasını Neville'in bacaklarına doğrulttu ve, "Finite," dedi. Büyü kalktı: Neville'in bacakları yere indi ve hareketsiz kaldı. Lupin'in yüzü solgundu. "Haydi - haydi ötekileri bulalım, nerede, Neville?"

Lupin konuşurken kemere arkasını döndü. Sanki her sözcük ona acı veriyordu.

"Hepsi arka darafdalar," dedi Neville. "Ron'a bir beyin saldırdı, aba sanırıb bir şeyi yok - Herbione baygın, aba kondrol eddik, nabzı adıyordu -"

Güm diye bir ses geldi ve platformun arkasında bir feryat koptu. Harry, Kingsley'nin acıyla haykırarak yere düştüğünü gördü: Dumbledore hızla o tarafa dönerken Bellatrix Lestrange sıvıştı. Dumbledore'un ona yolladığı büyüyü savuşturdu; şimdi basamakların yarısına gelmişti -

"Harry - hayır!" diye bağırdı Lupin, ama Harry kolunu onun gevşemiş elinden kurtarmıştı bile.

"SIRIUS'U ÖLDÜRDÜ!" diye böğürdü Harry. "ONU ÖLDÜRDÜ - BEN DE ONU ÖLDÜRECEĞİM!"

Ve fırlayıp taş basamakları tırmanmaya başladı; insanlar arkasından bağırıyordu, ama umrunda değildi. Bellatrix'in cüppesinin eteği

ileride gözden kayboldu ve tekrar beyinlerin yüzdüğü odaya girdiler...

Bellatrix omzunun üzerinden nişan alarak bir büyü yolladı. Depo havaya kalktı ve yana yattı. İçindeki pis kokulu sıvı, Harry'nin üstüne sel gibi boşaldı; beyinler üzerinde kayıyor, hareket ediyordu, uzun ve renkli dokunaçlarını çevirmeye başlamışlardı, ama Harry, "Wingardium Leviosa!" diye bağırınca, üzerinden havaya uçtular. Kaya kaya kapıya doğru koştu; yerde inleyen Luna'nın üzerinden atladı, ona, "Harry - ne -?" diyen Ginny'nin yanından geçti, hâlâ halsizce kıkırdayan Ron'un ve baygın durumdaki Hermione'nin yanından geçti. Daire şeklindeki siyah odaya açılan kapıyı tuttuğu gibi çekip açtı ve Bellatrix'in odanın karşı tarafındaki bir kapıdan geçerek kaybolduğunu gördü; ötesinde, asansörlere giden koridor gözüküyordu.

Fırladı, ama Bellatrix kapıyı arkasından kapamış, duvarlar dönmeye başlamıştı bile. Harry bir kez daha, şamdanlardan gelen yol yol mavi ışıkla çevriliydi.

Duvar gümbürdeyerek yeniden dururken, "Çıkış nerede?" diye bağırdı çaresizlik içinde. "Çıkış kapısı nerede?"

Sanki oda da onun sormasını bekliyordu. Tam arkasındaki kapı savrulup açıldı, önünde asansörlere giden, meşalelerle aydınlatılmış ve bomboş koridor uzanıyordu. Koştu...

İleride bir asansörün tıkırdadığını duyabiliyordu; koridordan son süratle geçti, köşeyi hızla döndü ve ikinci bir asansör çağırmak için düğmeyi yumrukladı. Asansör tangır tungur alçaldı, alçaldı; parmaklıklar iki yana doğru kayıp açıldı ve Harry içeri dalıp bu sefer de "Atriyum" yazan düğmeye vurdu. Kapı kapandı ve Harry yükselmeye başladı...

Parmaklıklar tam olarak açılmadan, iterek zorla dışarı çıktı ve etrafına bakındı. Bellatrix neredeyse koridorun öbür ucundaki telefon asansöründeydi, ama Harry oraya doğru koşarken arkasına baktı ve ona bir büyü daha yolladı. Harry, Sihirli Kardeşler Fıskıyesi'nin arkasına girdi: Büyü, yanından vınlayarak geçip Atriyum'un öbür ucundaki dövme altından parmaklıklara vurdu,

onları çan gibi çınlattı. Başka ayak sesi gelmiyordu. Bellatrix koşmayı bırakmıştı. Harry heykellerin arkasında eğilip kulak kesildi.

"Harry, pabucu yarım, çık dışarıya oynayalım!" diye seslendi Bellatrix, bebek taklidi yaparak. Sesi cilalı ahşap zeminde yankılandı. "E niye peşimden geldin o zaman? Buraya sevgili kuzenimin intikamını almaya geldin sanıyordum!"

"Onun için geldim!" diye bağırdı Harry. Odanın her tarafında yirmi kadar hayalet Harry, geldim! geldim! geldim! diye tekrar etti.

"Aaaa... onu seviyor muydun, minik bebek Potter?"

Harry'nin içinde daha önce hiç duymadığı kadar büyük bir nefret kabardı; fıskiyenin arkasından fırladı ve haykırdı: "Crucio!"

Bellatrix çığlık attı: Büyü ayaklarını yerden kesmişti, ama Neville gibi acıdan kıvranıp feryat etmiyordu - tekrar ayağa kalkmıştı bile, nefes nefeseydi, artık gülmüyordu. Harry yine altın fıskiyenin arkasına girdi. Bellatrix'in karşı-büyüsü yakışıklı büyücünün kafasına isabet etti, kafa kopup altı metre öteye düşerek ahşap zemini uzun çizikler içinde bıraktı.

"Daha önce hiç Affedilmez Lanet yapmadın, değil mi, çocuk?" diye bağırdı Bellatrix. Bebek sesiyle konuşmayı bırakmıştı şimdi. "Gerçekten kastetmen gerek, Potter! Gerçekten acı vermeyi istemen gerek - zevk alman gerek - haklı öfke pek uzun süre canımı yakmaz - nasıl yapıldığını göstereyim mi sana, ne dersin? Sana bir ders vereyim -"

Harry fıskiyenin öbür tarafından dolanmak üzereydi ki, Bellatrix, "Crucio!" diye haykırınca yeniden eğilmek zorunda kaldı. Atadamın yay tutan kolu fırladı gitti ve büyük bir gürültüyle altın büyücünün kafasına yakın bir yere düştü.

"Potter, beni yenemezsin!" diye bağırdı Bellatrix.

Harry onun kendisini görerek doğru dürüst bir atış yapabilmek için sağa doğru gittiğini duyabiliyordu. Heykelin etrafından dolanıp ondan uzaklaştı, atadamın bacaklarının arkasına saklandı, boyu ev cinininkiyle aynı hizadaydı.

"Ben, Karanlık Lord'un en sadık hizmetkârıydım, hâlâ da öyleyim. Karanlık Sanatları ondan öğrendim ve öyle güçlü büyüler biliyorum ki, zavallı küçük çocuk, boy ölçüşmeyi hayal bile edemezsin -"

"Sersemlet!" diye haykırdı Harry. Şimdi başsız olan büyücüye gülümseyerek bakan cincücenin etrafından dolanarak, gözleriyle fıskiyeyi tarayan Bellatrix'in sırtına nişan almıştı. Ama o öyle hızlı davrandı ki, Harry eğilecek vakti zar zor buldu.

"Protego!"

Kendi Sersemletme Büyüsü'nün kırmızı ışını kendisine doğru sekti. Harry yine fıskiyenin arkasına sığınırken, cincücenin kulaklarından biri kopup odanın karşı tarafına doğru uçtu.

"Potter, sana bir şans vereceğim!" diye bağırdı Bellatrix. "Bana kehaneti ver -hemen şimdi bana doğru yuvarla- belki o zaman hayatını bağışlayabilirim!"

"E öyleyse beni öldürmen gerekecek, çünkü kehanet gitti!" diye kükredi Harry ve tam bağırırken, alnını bir acı dağladı; yara izi yine cayır cayır yanıyordu ve içinde, kendi öfkesiyle hiçbir bağlantısı olmayan bir hiddet hissetti. "Ve o bunu biliyor!" dedi Harry, Bellatrix'inkine rakip çılgın bir kahkahayla. "Can dostun Voldemort da onun gittiğini biliyor! Senden pek memnun kalmayacak, değil mi?"

"Ne? Ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Bellatrix ve ilk kez, sesinde korku vardı.

"Neville'i basamaklardan çıkarmaya çalışırken kehanet paramparça oldu! Voldemort buna ne diyecek sence, ha?"

Yara izi yandı, dağlandı... acısından, gözünden yaş geliyordu...

"YALANCI!" diye çığlık attı Bellatrix, ama Harry şimdi onun kızgınlığının arkasındaki dehşeti duyabiliyordu. "O, YANINDA, POTTER VE BANA VERECEKSİN! Accio kehanet! ACCIO KEHANET!"

Harry bunun onu kızdıracağını bildiğinden tekrar güldü, başındaki acı öyle şiddetli bir hal almıştı ki, kafatası patlayacakmış gibiydi. Tek

kulaklı cincücenin arkasından boş elini çıkardı ve Bellatrix ona bir tane daha yeşil ışın gönderince, hemen geri çekti.

"Hiçbir şey yok!" diye bağırdı. "Çağıracak hiçbir şey yok ortada! Parçalandı, ne dediğini de kimse duymadı, git patronuna bunu söyle!"

"Hayır!" diye haykırdı Bellatrix. "Doğru değil, yalan söylüyorsun! EFENDİMİZ, DENEDİM, ELİMDEN GELENİ YAPTIM - BENİ CEZALANDIRMAYIN -"

"Hiç nefesini tüketme!" diye bağırdı Harry, yara izindeki acının daha da beter hale gelmesinden dolayı gözlerini sıkı sıkı yumarak. "Buradan seni duyamaz!"

"Duyamam, öyle mi, Potter?" dedi tiz, soğuk bir ses.

Harry gözlerini açtı.

Uzun, ince, siyah kukuletalı; korkunç, solgun, yılanımsı yüzlü; gözbebekleri dikey çizgilerden oluşan, dik dik bakan kırmızı gözlü... Lord Voldemort salonun ortasında belirmişti. Donakalmış, kıpırdayamayan Harry'ye asasını doğrultmuştu.

"Demek kehanetimi kırdın," dedi Voldemort yumuşak bir sesle, o merhametsiz kırmızı gözleriyle Harry'ye bakarak. "Hayır, Bella, yalan söylemiyor... onun o değersiz zihninin içinden hakikatin bana baktığını görüyorum... ayların hazırlığı, ayların çabası... ve Ölüm Yiyenler'im Harry Potter'ın benim işimi bozmasına izin verdi yine..."

"Efendimiz, özür dilerim, bilmiyordum, Animagus Black'le dövüşüyordum!" diye ağladı Bellatrix, ağır ağır ona doğru yürüyen Voldemort'un ayaklarına attı kendini. "Efendimiz, bilmelisiniz ki -"

"Sus, Bella," dedi Voldemort tehlikeli bir sesle. "Seninle birazdan ilgileneceğim. Sihir Bakanlığı'na senin salya sümük özürlerini mi dinlemeye geldim sanıyorsun?"

"Ama Efendimiz - o burada - aşağıda -"

Voldemort ona kulak asmadı.

"Sana söyleyeceğim başka bir şey yok, Potter," dedi alçak sesle. "Bana çok sık, çok uzun süre sıkıntı verdin. AVADA KEDAVRA!"

Harry karşı koymak için ağzını bile açmamıştı; zihni bomboştu, asası elinde yere dönük, faydasız bir şekilde duruyordu.

Ama birden fıskiyedeki başsız büyücü heykeli canlandı ve kaidesinden sıçrayıp büyük bir tangırtıyla Harry ile Voldemort'un arasına indi. Büyü, Harry'yi korumak için kollarını açan heykelin göğsünden zararsızca sekti.

"Ne -?" diye haykırdı Voldemort, etrafına bakınarak. Sonra fısıltıyla, "Dumbledore!" dedi.

Harry, yüreği ağzında, arkasına döndü. Dumbledore altın kapının eşiğinde duruyordu.

Voldemort asasını kaldırdı ve yeni bir yeşil ışın Dumbledore'a doğru fırladı. Dumbledore, pelerini uçuşarak şimşek gibi dönüp kayboldu. Bir an sonra Voldemort'un arkasında yeniden belirdi ve asasını fıskiyenin kalıntılarına doğru salladı. Öbür heykeller de canlandılar. Cadı heykeli Bellatrix'e doğru koştu; Bellatrix çığlık çığlığa, onun göğsünden seken nafile büyüler savururken, heykel üzerine atlayıp onu yere mıhladı. Bu arada, cincüce ve ev cini duvar boyunca yerleştirilmiş şöminelere çabuk çabuk koşarken, tek kollu atadam dörtnala Voldemort'un üstüne gitti, bunun üzerine Voldemort kayboldu ve havuzun yanında yeniden belirdi. Dumbledore Voldemort'a yaklaşır, altın atadam da onlara doğru eşkin adım giderken, başsız heykel Harry'yi arkaya doğru itip dövüşten uzaklaştırdı.

"Bu gece buraya gelmen aptallıktı, Tom," dedi Dumbledore sakin sakin. "Seherbazlar yolda -"

"Onlar geldiğinde ben gitmiş olacağım, sense ölmüş olacaksın!" dedi Voldemort hışımla. Dumbledore'a öldürücü bir lanet daha yolladı, ama ıskaladı. Lanetin isabet ettiği güvenlik görevlisi masası alevler içinde kaldı.

Dumbledore, bileğinin küçük bir hareketiyle asasını oynattı: Asadan yayılan büyünün gücü öyle muazzamdı ki, Harry, altın muhafızı

önünde kalkan gibi durmasına rağmen, saçlarının diken diken olduğunu hissetti. Bu defa Voldemort, büyüyü savuşturmak için parlak gümüşten bir kalkan yaratmak zorunda kaldı. Büyü, artık her ne idiyse, kalkanda görünür bir hasara yol açmadı, ama ortalıkta derin, gongvari bir ses yankılandı - tuhaf bir şekilde ürpertici bir ses.

"Beni öldürmeye çalışmıyor musun, Dumbledore?" diye seslendi Voldemort, kıpkırmızı gözleri kalkanın üzerinde kısılarak. "Bu tür vahşete tenezzül etmiyorsun, öyle mi?"

"Birini mahvetmek için başka yöntemlerin de olduğunu ikimiz de biliyoruz, Tom," dedi Dumbledore sakin sakin, sanki hayatta hiçbir korkusu yokmuşçasına, sanki koridordaki yürüyüşünü kesecek hiçbir şey olmamışçasına Voldemort'a doğru ilerlemeye devam ederek. "Sadece canını almak beni tatmin etmezdi, kabul ediyorum -"

"Ölümden kötü hiçbir şey yoktur, Dumbledore!" diye hırladı Voldemort.

"Tamamen haksızsın," dedi Dumbledore, Voldemort'a yaklaşmaya devam edip, sanki konuyu birer içki eşliğinde tartışıyorlarmış gibi tatlı tatlı konuşarak. Onun böyle savunmasız, kalkansız yürüdüğünü görünce Harry'nin içi korkuyla doluyordu; bağırıp onu uyarmak istiyordu, ama başsız muhafızı onu duvara doğru yapıştırmış, arkasından kurtulma yolundaki tüm çabalarını engelliyordu. "Aslında, ölümden çok daha kötü şeyler olduğunu anlayamaman, senin en büyük zaafın olmuştur her zaman -"

Gümüş kalkanın arkasından yine yeşil bir ışın fırladı. Bu sefer de tek kollu atadam dörtnala geldi, Dumbledore'un önüne atladı ve patlamaya hedef olup yüzlerce parçaya ayrıldı. Ama onun parçaları daha yere değmeden, Dumbledore asasını geri çekip kırbaç şaklatır gibi sallamıştı bile. Asanın ucundan uzun ince bir alev çıktı ve Voldemort'a dolandı, hem de kalkanını da sararak. Bir an için Dumbledore kazanmış gibiydi, ama sonra alevden ip bir yılana dönüştü ve anında Voldemort'u bırakıp öfkeyle tıslayarak Dumbledore'a döndü.

Voldemort kayboldu; yılan yerden yükselip saldırmaya hazırlandı -

Voldemort, bir süre önce beş heykelin durduğu havuzun ortasındaki kaidenin üstünde yeniden ortaya çıkarken, Dumbledore'un tepesinde, havada bir alev parladı.

"Dikkat et!" diye bağırdı Harry.

Ama o bağırırken, Voldemort'un asasının ucundan yine yeşil bir ışın fırladı ve yılan saldırdı -

Fawkes aşağı, hızla Dumbledore'un önüne uçtu, gagasını ardına kadar açtı ve yeşil ışını olduğu gibi yuttu: Alev aldı ve küçük, buruşmuş, uçamaz halde yere düştü. Aynı anda, Dumbledore asasını uzun, akıcı bir hareketle salladı - dişlerini ona batırmasına ramak kalmış olan yılan, havaya savrularak kara bir duman içinde kayboldu; ve havuzdaki su şahlanıp Voldemort'u erimiş camdan bir koza gibi kapladı.

Birkaç saniye için Voldemort karanlık, dalgalanan, yüzü olmayan bir şekil gibi göründü, kaidenin üzerinde titrek bir ışıkla parıldıyor, belli ki boğucu kütleyi üzerinden atmaya çabalıyordu -

Sonra kayboldu ve su, büyük bir gürültüyle yeniden havuza döküldü, yanlardan delice taşarak cilalı zemini bastı.

"EFENDİMİZ!" diye haykırdı Bellatrix.

Dövüşün bittiğinden, Voldemort'un kaçmaya karar verdiğinden emin olan Harry, heykel muhafızının arkasından çıkmaya hamle etti. Ama Dumbledore bağırdı: "Olduğun yerde kal, Harry!"

Dumbledore ilk kez korkmuş görünüyordu. Harry nedenini anlayamadı: İkisi, cadı heykelinin altında kapana kısılmış olan Bellatrix ve yerde cılız cılız gaklayan yavru anka Fawkes'ın dışında, koridor tamamen boş görünüyordu -

Derken birden yara izi sanki yarılıp açıldı ve Harry ölmek üzere olduğunu anladı: akla hayale sığmayacak kadar büyük, dayanılmaz bir acı.

Koridordan gitmiş, kırmızı gözlü bir yaratığın büklümlerine hapsolmuştu; öyle sıkı kuşatılmıştı ki, kendi bedeninin nerede bitip

yaratığın bedeninin nerede başladığını bilemiyordu: İç içe kaynamış, acıyla bağlanmışlardı ve kaçış yoktu -

Yaratık konuştuğunda, Harry'nin ağzını kullandı ve Harry acı içinde, çenesinin hareket ettiğini hissetti...

"Beni şimdi öldür, Dumbledore..."

Körleşmiş ve ölmek üzere olan, her yanı kurtulmak için feryat eden Harry, yaratığın yeniden onu kullandığını hissetti...

"Madem ölüm hiçbir şey değil, Dumbledore, çocuğu öldür o zaman...”

Acı dinsin, diye düşündü Harry... bizi öldürsün... son ver buna, Dumbledore... buna kıyasla ölüm hiçbir şey değildir...

Ve Sirius'u tekrar görürüm...

Harry'nin kalbi duyguyla dolarken, yaratığın büklümleri gevşedi ve acı dindi; Harry yerde yüzüstü yatıyordu, gözlüğü gözünden çıkmıştı, sanki tahtanın değil de buzun üzerindeymiş gibi titriyordu...

Derken koridorda sesler yankılanmaya başladı, olması gerekenden daha çok ses vardı... Harry gözlerini açtı ve az önce onu koruyan, şimdiyse çatlamış ve hareketsiz halde sırtüstü yatan başsız heykelin ayaklarının dibinde gözlüğünü fark etti. Alıp taktı ve başını kaldırdığında, kendi burnunun birkaç santim ötesinde Dumbledore'un kemerli burnunu gördü.

"İyi misin, Harry?"

"Evet," dedi Harry, öyle şiddetle titriyordu ki, başını düz tutamıyordu. "Evet, ben - Voldemort nerde, nerde - kim bütün bu - ne -"

Atriyum insanla doluydu; zeminden, duvarlardaki canlanmış şöminelerin zümrüt yeşili alevleri yansıyordu; önlerindeyse akın akın büyücüler ve cadılar beliriyordu. Dumbledore ayağa kalkmasına yardım ederken, Harry minicik altın ev cini ve cincüce heykellerinin, son derece şaşkın görünen Cornelius Fudge'ı oraya getirmekte olduklarını gördü.

"Oradaydı!" diye bağırdı kırmızı cüppeli, at kuyruklu bir adam. Salonun öte yanında, biraz önce Bellatrix'in yere mıhlanmış halde durduğu bir altın molozu yığınını işaret ediyordu. "Onu gördüm, Mr. Fudge, yemin ederim Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'di, bir kadını kaptığı gibi buharlaştı!"

"Biliyorum, Williamson, biliyorum, ben de gördüm onu!" dedi Fudge, hızlı hızlı konuşarak. İnce çizgili pelerininin altında pijaması vardı ve kilometrelerce koşmuş gibi soluk soluğaydı. "Merlin'in sakalı - burada - burada! - Sihir Bakanlığı'nda! - aman tanrım - mümkün değil bu - hayret - böyle bir şey nasıl olabilir -?"

"Cornelius, eğer aşağıya, Esrar Dairesi'ne inersen..." dedi Dumbledore - belli ki Harry'nin iyi olduğuna kanaat getirmiş halde, öne çıktı; yeni gelenler onu şimdi fark etmişlerdi (birkaçı asasını hazır tuttu; diğerleriyse düpedüz hayrete düşmüş görünüyordu; cinin ve cincücenin heykelleri alkışlayınca Fudge öyle bir irkildi ki, terlikli ayakları yerden kesildi - "... göreceksin ki, birçok kaçak Ölüm Yiyen, Ölüm Odası'nda, bir Karşı-Buharlaşma büyüsüyle etkisiz hale getirilmiş durumda, onları ne yapacağına karar vermeni bekliyorlar."

"Dumbledore!" dedi Fudge soluğunu tutup, hayretten kendini kaybetmiş gibi. "Sen - burada ha - ben - ben -"

Telaşla dönüp yanında getirdiği Seherbazlar'a bakındı; içinden, "Yakalayın onu!" diye bağırmak geldiği gün gibi ortadaydı.

"Cornelius, adamlarınla dövüşmeye hazırım - tekrar kazanmaya da!" dedi Dumbledore gürleyen bir sesle. "Ama bir senedir sana doğruyu söylediğimin kanıtını az önce kendi gözlerinle gördün. Lord Voldemort döndü, on iki aydır yanlış adamın peşindesin ve artık mantığın sesini dinlemenin vakti geldi!"

"Ben - hiç - şey -" diye kekeledi Fudge, sanki birinin ona ne yapacağını söyleyeceği umuduyla etrafına bakınarak. Kimse böyle bir şey yapmayınca da, "Pekâlâ - Dawlish! Williamson! Esrar Dairesi'ne gidin bakın.." dedi. "Dumbledore, sen - sen de bana bir bir anlat - Sihirli Kardeşler Fıskiyesi - ne oldu?" diye ekledi iniltiye benzer bir sesle, cadı, büyücü ve atadam heykellerinden artakalan parçaların yattığı yere bakarak.

"Onu, ben Harry'yi Hogwarts'a geri gönderdikten sonra konuşabiliriz" dedi Dumbledore.

"Harry - Harry Potter mı?"

Fudge hızla dönüp, hâlâ Dumbledore ile Voldemort'un düellosu sırasında onu korumuş olan devrik heykelin yanında, duvara yaslanmış duran Harry'ye baktı.

"O - burada, ha?" dedi Fudge. "Neden - neler dönüyor burada?"

"Her şeyi açıklayacağım," diye tekrar etti Dumbledore, "ama Harry okula döndükten sonra."

Havuzdan, altın büyücünün kafasının yattığı yere doğru yürüdü. Asasını ona doğrulttu ve, "Portus," diye mırıldandı. Baş, mavi bir ışıkla parıldadı ve tahta zeminde birkaç saniye boyunca gürültüyle titredikten sonra bir kez daha duruldu.

"Bana bak, Dumbledore!" dedi Fudge, Dumbledore yerden kafayı alıp elinde onunla Harry'ye doğru yürürken. "O Anahtar için yetkin yok! Sihir Bakanı'nın önünde böyle şeyler yapamazsın, sen - sen -"

Dumbledore yarım ay biçimindeki gözlüğünün üzerinden onu hakimane bir edayla süzerken, sesi titreyen Fudge sustu.

"Dolores Umbridge'in Hogwarts'tan çıkartılması emrini vereceksin," dedi Dumbledore. "Seherbazlar'ına, benim Sihirli Yaratıkların Bakımı öğretmenimi aramalarını durdurma emri vereceksin, ki işine dönebilsin. Ben de sana..." Dumbledore cebinden on iki kollu bir saat çıkarıp baktı "... bu gece yarım saatimi vereceğim, bu süre boyunca, burada olup bitenlerin önemli bir kısmını anlatabileceğimi sanıyorum. Ondan sonra, okuluma dönmem gerekecek. Eğer yine yardımıma ihtiyacın olursa, gelip Hogwarts'ta benimle temasa geçmenden memnuniyet duyarım elbette. Müdüre yollanan mektuplar bana ulaşacaktır."

Fudge'ın gözleri iyice yerinden uğradı; ağzı bir karış açıktı, dağınık kır saçlarının altındaki yuvarlak yüzü pespembe kesilmişti.

"Ben-sen-"

Dumbledore ona arkasını döndü.

"Bu Anahtar'ı al, Harry."

Dumbledore heykelin altın başını uzattı, Harry elini onun üzerine koydu; ne yapacağı, nereye gideceği artık umrunda değildi.

"Seninle yarım saat içinde görüşürüz," dedi Dumbledore alçak sesle. "Bir... iki... üç..."

Harry, göbeğinin içinde bir kancanın çekildiği şeklindeki o tanıdık hissi duydu yine. Cilalı ahşap zemin ayaklarının altından gitmişti; Atriyum, Fudge ve Dumbledore kaybolmuşlardı, bir renk ve ses girdabında uçuyordu...

-

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM
KAYIP KEHANET

Harry'nin ayakları sert zemine bastı; dizleri biraz büküldü ve altın büyücünün başı kuvvetle yankılanan bir ham sesiyle yere düştü. Çevresine bakınca, Dumbledore'un odasına gelmiş olduğunu gördü.

Müdürün yokluğu sırasında her şey kendi kendini tamir etmiş görünüyordu. Narin gümüş aletler bir kez daha ince bacaklı masaların üzerinde sakin sakin püfürdüyor, pırpır ediyorlardı. Müdürlerle müdirelerin portreleri, başları koltuğa ya da resmin kenarına dayalı, çerçevelerinde şekerleme yapıyorlardı. Harry pencereden dışarı baktı. Ufuk boyunca serin, açık yeşil bir çizgi uzanıyordu; şafak sökmek üzereydi.

Zaman zaman, uyuyan bir portrenin homurdanmasıyla ya da burnunu çekmesiyle bozulan sessizlik ve dinginlik, Harry'ye dayanılmaz geliyordu. Çevresi onun duygularını yansıtabilseydi eğer, resimler acıyla feryat ediyor olurdu. Sessiz, güzel odada gezindi, hızlı hızlı soluk alıyor, düşünmemeye çalışıyordu. Ama düşünmesi gerekiyordu... bundan kaçış yoktu...

Sirius'un ölmesi onun suçuydu; tamamen onun suçu. Eğer o, Harry, Voldemort'un numarasına kanacak kadar aptal olmasaydı; rüyalarında gördüğünün gerçek olduğundan o kadar emin olmasaydı; Hermione'nin söylediği gibi Voldemort'un, Harry'nin kahramanlık etme sevgisi üzerine oynadığı ihtimaline zihnini açmış olsaydı...

Tahammül edilmezdi, düşünmeyecekti, dayanamıyordu... içinde, hissetmek ya da incelemek istemediği korkunç bir boşluk vardı, Sirius'un olduğu yerde, Sirius'un yok olduğu yerde karanlık bir delik; o büyük, sessiz boşlukla baş başa kalmak istemiyordu, dayanamazdı -

Arkasındaki bir resim gayet yüksek sesli, homurtulu bir horlama koy verdi ve sakin bir ses, "Ah... Harry Potter..." dedi.

Phineas Nigellus uzun uzun esnedi, kısılmış gözleriyle Harry'yi izlerken kollarını uzatıp gerindi.

"Ee, seni sabahın erken saatlerinde buraya getiren ne?" dedi sonunda. "Bu odanın, hak sahibi olan müdürden başka herkese kapalı olması gerekir. Yoksa seni buraya Dumbledore mu yolladı? Aman, söyleme..." Yine bir esnemeyle sarsıldı. "Beş para etmez büyük-büyük torunuma yeni bir mesaj mı yoksa?"

Harry konuşamıyordu. Phineas Nigellus, Sirius'un öldüğünü bilmiyordu, ama Harry ona söyleyemezdi. Bunu yüksek sesle söylemek, olanları geri dönülmez, mutlak, onarılmaz hale getirirdi.

Şimdi birkaç portre daha kıpırdanmıştı. Sorguya çekilme korkusu, Harry'nin odanın öbür yanına gidip kapı tokmağına sarılmasına yol açtı.

Tokmak dönmedi, içeride kapalı kalmıştı.

Müdürün masasının gerisindeki duvarda asılı olan çok şişman, kırmızı burunlu büyücü, "Umarım bu," dedi, "Dumbledore'un kısa süre sonra aramızda olacağı anlamına geliyordur."

Harry döndü. Büyücü büyük bir ilgiyle onu izliyordu. Harry evet anlamında başını salladı. Arkasındaki tokmağı yeniden çekiştirdi, ama tokmak yine dönmedi.

"Oh, iyi," dedi büyücü. "Onsuz çok sıkıcıydı burası, gerçekten çok sıkıcı."

Üzerinde otururken resmedildiği taht gibi koltuğa iyice kuruldu ve Harry'ye şefkatle gülümsedi.

"Dumbledore senin hakkında çok iyi şeyler düşünüyor, biliyorsundur eminim," dedi rahatça. "Aa, evet. Seni çok takdir ediyor."

Harry'nin göğsünü azman, ağır bir parazit gibi boydan boya dolduran suçluluk duygusu, şimdi kıvranıp bükülmeye başlamıştı. Harry buna dayanamazdı, artık kendisi olmaya dayanamazdı... kendini asla, kendi başı ve bedeninde böyle hapsolmuş

hissetmemişti, başka biri, herhangi biri olmayı hiç bu kadar şiddetle istememişti...

Boş şömine zümrüt yeşili bir alevle parladı, Harry kapıdan uzağa zıplayıp, şömine ızgarasında dönüp duran adama baktı. Dumbledore'un uzun bedeni ateşte belirirken, şömineyi çevreleyen duvarlardaki müdürler ve müdireler sıçrayarak uyandılar, çoğu bağırıp ona hoşgeldin dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Dumbledore yumuşak bir sesle.

Önce Harry'ye bakmadı, kapının yanındaki tüneğe yürüdü ve cüppesinin iç cebinden minik, çirkin, tüysüz Fawkes'ı çıkardı, yetişkin Fawkes'ın genellikle durduğu altın direğin altındaki, yumuşak küllerin bulunduğu tepsiye şefkatle koydu.

"Ee, Harry," dedi Dumbledore, nihayet yavru kuşa arkasını dönerek, "öğrenci arkadaşlarından hiçbirinin bu geceki olaylar nedeniyle kalıcı bir hasara uğramayacağını duymaktan memnun olursun sanırım."

Harry, "İyi," demeye çalıştı, ama ağzından ses çıkmadı. Dumbledore sanki ona, neden olduğu hasar miktarını hatırlatıyordu ve bu sefer ona doğrudan doğruya baktığı, ifadesi de suçlayıcıdan çok müşfik olduğu halde, Harry onunla göz göze gelmeye dayanamıyordu.

"Madam Pomfrey herkesi tamir ediyor," dedi Dumbledore. "Nymphadora Tonks'un kısa bir süre St. Mungo'da kalması gerekebilir, ama anlaşılan tamamen iyileşebilecekmiş."

Harry sadece, dışarıdaki gökyüzünün rengi açıldıkça daha fazla ışık alan halıya başını sallamakla yetindi. Odadaki bütün portrelerin, Dumbledore'un ağzından çıkan her kelimeyi hevesle dinlediklerinden, Dumbledore ve Harry'nin nerede olduğunu ve insanların neden yaralandığını merak ettiklerinden emindi.

"Neler hissettiğini biliyorum, Harry," dedi Dumbledore çok yavaşça.

"Hayır, bilmiyorsunuz," dedi Harry, sesi birden yüksek ve kuvvetli çıktı; akkor halinde bir öfke kabardı içinde; Dumbledore onun duyguları hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Gördün ya, Dumbledore?" dedi Phineas Nigellus sinsi sinsi. "Asla öğrencileri anlamaya çalışma. Bundan nefret ederler. Trajik bir şekilde anlaşılmamayı, kendine acıma duyguları içinde boğulmayı tercih ederler, başlarına açtıkları dertlere -"

"Bu kadarı yeter, Phineas," dedi Dumbledore.

Harry, Dumbledore'a arkasını döndü ve kararlı bir şekilde pencereden dışarı baktı. Uzakta Quidditch stadını görebiliyordu. Sirius bir keresinde, salkım saçak tüylü kara köpek kılığında, Harry'nin oynamasını seyretmek için oraya gelmişti... belki de Harry'nin James kadar iyi olup olmadığını görmeye gelmişti... Harry hiç sormamıştı ona...

"Hissettiklerinin utanılacak bir yanı yok, Harry," dedi Dumbledore'un sesi. "Tersine... böyle acı hissedebilmen senin en büyük gücündür."

Harry, akkor halindeki öfkenin içini yaladığını, o korkunç boşlukta alev alev yandığını ve onu, sükûnetinden ve boş laflarından dolayı Dumbledore'u incitme arzusuyla doldurduğunu hissetti.

"En büyük gücüm, öyle mi?" dedi Harry. Artık görmeyen gözlerle Quidditch stadına bakarken sesi titriyordu. "En ufak bir fikriniz yok... bilmiyorsunuz..."

"Neyi bilmiyorum?" diye sordu Dumbledore sakin sakin.

Artık bu kadarı da çok fazlaydı. Harry döndü, büyük bir öfkeyle titriyordu.

"Neler hissettiğim konusunda konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

"Harry, böyle ıstırap çekmen hâlâ insan olduğunu gösterir! Bu acı, insan olmanın bir parçası -"

"ÖYLEYSE - İNSAN - OLMAK - İSTEMİYORUM!" diye kükredi Harry, sonra da yanındaki ince bacaklı masada duran narin gümüş aleti yakaladığı gibi odanın karşı tarafına fırlattı; alet duvara vurup yüz minik parçaya bölündü. Resimlerden birkaç tanesi hiddet ve korku çığlıkları attı ve Armando Dippet'ın portresi, "Yok artık!" dedi.

"UMRUMDA DEĞİL!" diye bağırdı Harry onlara, bir ayskopu tuttuğu gibi şömineye attı. "CANIMA YETTİ, YETERİNCE GÖRDÜM,

BIRAKMAK İSTİYORUM, SONA ERMESİNİ İSTİYORUM, ARTIK UMRUMDA DEĞİL -"

Az önce üzerinde gümüş aletin durduğu masayı yakaladı, onu da attı. Masa yerde parçalandı, bacakları farklı yönlerde yuvarlanarak gitti.

"Umrunda," dedi Dumbledore. Kılı kıpırdamamıştı, Harry'nin, odasını yerle bir etmesini durdurmak için en küçük bir harekette bulunmamıştı. Yüzünün ifadesi sakin, adeta kayıtsızdı. "Öyle umranda ki, acısından kanaya kanaya ölecekmiş gibi hissediyorsun kendini."

"HİSSETMİYORUM - İŞTE!" diye haykırdı Harry. Öyle yüksek sesle bağırmıştı ki, boğazı yırtılacakmış gibi geldi ve bir an Dumbledore'a koşarak onu da kırmak, o yaşlı yüzdeki sakin ifadeyi silmek, onu sarsmak, canını acıtmak, kendi içindeki dehşetin minik bir kısmını ona da hissettirmek istedi.

"Ah, evet, hissediyorsun," dedi Dumbledore, daha da sakin şekilde. "Şimdi hem annenle babanı, hem de tanıdıkların içinde bir anneye ya da babaya en fazla benzeyen insanı kaybettin. Elbette umrunda."

"NE HİSSETTİĞİMİ BİLMİYORSUN!" diye kükredi Harry. "SEN - ORADA DURMUŞ - SEN -"

Ama artık kelimeler yeterli değildi, onu bunu kırmanın da faydası olmuyordu artık; koşmak istiyordu, hiç durmadan koşmak ve asla geriye bakmamak, berrak mavi gözlerin ona baktığını, o nefret edilecek kadar sakin ihtiyar yüzü göremeyeceği bir yerde olmak istiyordu. Kapıya koştu, yeniden tokmağı yakaladı, zorladı.

Ama kapı açılmadı.

Harry yeniden Dumbledore'a döndü.

"Bırak gideyim," dedi. Tepeden tırnağa titriyordu.

Dumbledore sadece, "Hayır," dedi.

Birkaç saniye daha gözlerini dikip birbirlerine baktılar.

"Bırak gideyim," dedi Harry bir kez daha.

"Hayır," diye tekrarladı Dumbledore.

"Eğer - eğer beni burada tutarsan - eğer beni bırakmazsan -"

"Eşyalarımı harap etmeye istediğin gibi devam edebilirsin," dedi Dumbledore sakin sakin. "Zaten gereğinden fazlasına sahip olduğum söylenebilir."

Masasına yürüyüp oturdu, Harry'yi süzdü.

"Bırak gideyim," dedi Harry yeniden, soğuk ve neredeyse Dumbledore'unki kadar sakin bir sesle.

"Söylemek istediklerimi söylemeden olmaz," dedi Dumbledore.

"Sen -sen sanıyor musun ki- istiyorum mu sanıyorsun, aldırıyor muyum - NE SÖYLEMEK İSTEDİĞİN UMRUMDA BİLE DEĞİL!" diye kükredi Harry. "Senin söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum!"

"Duyacaksın," dedi Dumbledore kararlı bir şekilde. "Çünkü bana kızman gerektiği kadar kızmıyorsun. Bana saldırırsan, ki bunun eşiğinde olduğunu biliyorum, bunu tam anlamıyla hak etmiş olacağım."

"Sen ne diyorsun -?"

"Sirius'un ölmesi benim hatam," dedi Dumbledore açıkça. "Ya da, hemen hemen tümüyle benim hatam mı diyeyim - tamamı için sorumluluğu üstlenecek kadar kendini beğenmiş değilim. Sirius cesur, zeki ve enerjik bir adamdı ve böyle adamlar başkalarının tehlikede olduğuna inanıyorlarsa eğer, genellikle evde oturmakla yetinmezler. Yine de, bu gece Esrar Dairesi'ne gitmen gerektiğine bir an bile inanmış olmamalıydın. Sana karşı açık davranmış olsaydım, ki yapmalıydım, Harry, Voldemort'un seni Esrar Dairesi'ne çekmeye çalışacağını çok önceden bilirdin ve bu gece oraya gitmek için seni asla kandıramazdı. Ve Sirius'un da senin ardından gelmesi gerekmezdi. Bunun kabahati bana, ama sadece bana ait."

Harry'nin eli hâlâ kapı tokmağındaydı ama, bunun farkında değildi. Gözlerini dikmiş Dumbledore'a bakıyordu, sanki soluk almıyor gibiydi, dinliyordu ama duyduğunu zorlukla anlıyordu.

"Lütfen otur," dedi Dumbledore. Bu bir emir değil, bir ricaydı.

Harry önce tereddüt etti, sonra ağır ağır, gümüş çark dişlilerinin ve tahta parçalarının dört bir yana saçılmış olduğu odayı geçti, Dumbledore'un masasının karşısındaki sandalyeye oturdu.

Phineas Nigellus, Harry'nin sol tarafından yavaşça, "Yani bundan," dedi, "büyük-büyük torunumun -Black'lerin sonuncusunun- öldüğünü mü anlamam gerekiyor?"

"Evet, Phineas," dedi Dumbledore.

Phineas ters ters, "Buna inanmıyorum," dedi.

Harry başını tam zamanında geriye çevirip Phineas'ın portresinden çıktığını gördü ve onun Grimmauld Meydanı'ndaki diğer tablosunu ziyarete gittiğini anladı. Belki de portreden portreye, Sirius'u çağırarak evde dolaşacaktı...

"Harry, sana bir açıklama borçluyum," dedi Dumbledore. "İhtiyar bir adamın hatalarının açıklaması. Çünkü sana ilişkin olarak yaptıklarımın ve yapmadıklarımın, yaşlılığın getirdiği zaafların bütün özelliklerini taşıdığını görüyorum şimdi. Gençler, yaşlıların neler düşündüğünü ve hissettiğini bilemezler. Ama ihtiyar adamlar genç olmanın nasıl olduğunu unutmuşlarsa, suçludurlar... ve ben de unutmuş görünüyorum son zamanlarda..."

Güneş doğdu doğacaktı; dağların üstünde göz kamaştırıcı bir turuncu çizgi belirmişti, üstündeki gökyüzü ise renksiz ve parlaktı. Işık Dumbledore'a, onun gümüşi kaslarıyla sakalına, yüzüne iyice kazınmış çizgilere vurdu.

"On beş yıl önce," dedi Dumbledore, "alnındaki yara izini görünce, ne anlama gelebileceğini tahmin ettim. Bunun, seninle Voldemort arasında kurulmuş bir bağlantının işareti olabileceğini tahmin ettim."

"Bunu bana daha önce de söylemiştiniz, Profesör," dedi Harry dobra dobra. Kaba olup olmadığına aldırmıyordu. Artık hiçbir şeye pek aldırmıyordu.

"Evet," dedi Dumbledore, özür dilercesine. "Evet, ama anlayacaksın ki - yara izinle başlamak şart. Çünkü sen sihir dünyasına katıldıktan

kısa süre sonra, haklı olduğum anlaşıldı, Voldemort yakınındayken ya da güçlü duygulara kapılmışken yara izin seni uyarıyordu."

"Biliyorum," dedi Harry halsizce.

"Ve senin bu becerin -kılık değiştirmiş bile olsa Voldemort'un varlığını tespit etmek ve duyguları uyandırıldığı zaman neler hissettiğini bilmek- Voldemort kendi bedenine dönüp güçlerini tam olarak yeniden elde edince daha da belirgin hale geldi."

Harry, evet anlamında başını sallamak zahmetine bile katlanmadı. Bütün bunları zaten biliyordu.

"Daha da yakınlarda," dedi Dumbledore, "Voldemort'un, aranızda böyle bir bağ olduğunun farkına varabileceğinden kaygılanmaya başladım. Ve elbette, sen onun zihninin ve düşüncelerinin bu kadar derinliklerine girince, senin varlığını hissettiği bir an geldi. Tabii ki, Mr. Weasley'ye yapılan saldırıya tanık olduğun geceden bahsediyorum."

"Evet, Snape bana söyledi," diye mırıldandı Harry.

"Profesör Snape, Harry," diye yavaşça düzeltti Dumbledore. "Ama sana bunu niçin benim açıklamadığımı merak etmedin mi? Niye ben sana Zihinbend dersi vermedim? Neden aylardır sana bakmaktan bile kaçındım?"

Harry başını kaldırdı. Şimdi Dumbledore'un üzgün ve yorgun göründüğünü fark edebiliyordu.

"Evet," diye mırıldandı Harry. "Evet, merak etmiştim."

"Anlıyorsun ya" diye devam etti Dumbledore, "Voldemort'un zihnine zorla girmesi, düşüncelerini kendi amaçları için kullanması ve yanlış yönlendirmesi için aradan fazla vakit geçmeyeceğine inanıyordum; bunu yapması için de onu daha fazla yüreklendirmeye hiç hevesli değildim. Şimdi ya da daha önce ilişkimizin müdür-öğrenci ilişkisinden daha yakın olduğunu fark edecek olursa, seni bana karşı casus olarak kullanma şansını kaçırmayacağından emindim. Senden yararlanma şekillerinden, seni ele geçirmeye çalışma ihtimalinden korkuyordum. Harry, Voldemort'un seni o şekilde kullanacağını düşünmekte haklı olduğuma inanıyorum. Seninle

yakın temas halinde olduğumuz nadir anlarda, gözlerinin gerisinde onun gölgesinin kıpırdadığını gördüm gibi geldi bana..."

Harry, Dumbledore'la göz göze geldikleri anlarda, içinde uyuyan bir yılanın uyanıp sokmaya hazırlandığı duygusuna kapıldığını hatırladı.

"Voldemort'un seni ele geçirme amacı, bu akşam da gösterdiği gibi, beni yok etmeye yönelik olmayacaktı. Seni yok etmeye yönelik olacaktı. Az önce seni kısa süreyle ele geçirdiğinde, onu öldürme umuduyla seni feda edeceğimi sandı. İşte görüyorsun, kendimle senin arana mesafe koyarak seni korumaya çalışıyordum, Harry. İhtiyar bir adamın hatası..."

Derin derin içini çekti. Harry bırakıyordu kelimeler üzerinden akıp geçsin... Birkaç ay önce bunları bilmek onu öyle ilgilendirirdi ki... ama şimdi içindeki o dipsiz uçurumla, Sirius'un kaybıyla kıyaslanınca anlamsız kalıyordu, hiçbirinin önemi yoktu.

"Sirius bana, Arthur Weasley'ye yönelik saldırının imgesini gördüğün gece, içinde Voldemort'un uyandığını hissettiğini söyledi. Hemen anladım ki, en büyük korkularım doğruymuş: Voldemort seni kullanabileceğinin farkına varmış. Voldemort'un zihnine yönelik saldırılarına karşı seni silahlandırayım diye, Profesör Snape'ten Zihinbend dersi almanı ayarladım."

Durakladı. Harry, Dumbledore'un masasının cilalı yüzü üzerinde yavaş yavaş kayan gün ışığının, gümüş bir mürekkep hokkası ile güzel kırmızı bir tüy kalemi aydınlatışını izledi. Etraflarındaki portrelerin uyanık olduklarının ve Dumbledore'un açıklamasını büyük bir dikkatle dinlediklerinin farkındaydı; arada sırada bir cüppenin hışırdadığını, bir boğazın hafifçe temizlendiğini duyabiliyordu. Phineas Nigellus hâlâ dönmemişti...

"Profesör Snape," diye devam etti Dumbledore, "senin aylardır, Esrar Dairesi'ne açılan kapının rüyasını gördüğünü keşfetti. Elbette Voldemort, bedenine kavuştuğundan beri kehaneti dinleme olanağını aklına takmıştı; ve o bu kapıya odaklanırken, sen de odaklandın, ne anlama geldiğini bilmesen de.”

"Sonra, tutuklanmadan önce Sihir Bakanlığı'nda çalışan Rookwood'u, başından beri bildiğimiz şeyi Voldemort'a söylerken gördün - Sihir Bakanlığı'ndaki kehanetlerin çok sıkı korunduğunu. Sadece bu kehanetlerin ait olduğu kişiler, akıllarını kaçırmadan onları raflarından alabilirlerdi: Bu durumda, ya Voldemort'un kendisi Sihir Bakanlığı'na girecek ve nihayet ortaya çıkma tehlikesini göze alacaktı - ya da kehaneti onun için sen alacaktın. Zihinbend'e hâkim olman giderek daha büyük aciliyet kazanmıştı."

"Ama olmadı," diye mırıldandı Harry. İçindeki suçun ezici yükünü hafifletme çabasıyla yüksek sesle söylemişti bunu: Bir itiraf, kalbini sıkıştıran o korkunç baskıyı biraz olsun hafifletirdi mutlaka. "Çalışmadım, aldırmadım, rüya görmenin önüne geçebilirdim, Hermione bana öyle yapmamı söyleyip duruyordu, yapsaydım eğer, bana nereye gitmem gerektiğini asla gösteremezdi ve - Sirius da-Sirius da-"

Harry'nin kafasının içinde bir şey kabarıyordu: kendini mazur gösterme, açıklama ihtiyacı.

"Onun Sirius'u sahiden yakalayıp yakalamadığını kontrol etmeye çalıştım, Umbridge'in odasına gittim, ateşte Kreacher'la konuştum, Sirius'un orada olmadığını söyledi, gittiğini söyledi!"

"Kreacher yalan söyledi," dedi Dumbledore sükûnetle. "Sen onun efendisi değilsin, kendini cezalandırmasına gerek kalmadan sana yalan söyleyebilirdi. Kreacher senin Sihir Bakanlığı'na gitmeni istiyordu."

"O - o beni bile bile mi gönderdi?"

"Aa, evet. Korkarım, Kreacher aylardır birden fazla efendiye hizmet ediyor."

"Nasıl?" dedi Harry, anlayamayarak. "Yıllardır Grimmauld Meydanı'ndaki evden çıkmıyor ki."

"Kreacher'ın eline Noel'den hemen önce bir fırsat geçti," dedi Dumbledore. "Anlaşılan Sirius ona '*çık dışarı*' diye bağırmış. O da Sirius'un dediğini kelime anlamıyla alıp, evden ayrılma yolunda bir emir olarak yorumladı. Black ailesinden saygı duyduğu tek bir üye

kalmıştı artık, ona gitti... Black'in kuzeni Narcissa; Bellatrix'in kardeşi ve Lucius Malfoy'un karısı."

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?" dedi Harry. Kalbi büyük bir hızla çarpıyordu. Midesi bulanıyordu. Kreacher'ın Noel'deki garip yokluğundan kaygılanışını ve onun yeniden tavan arasında ortaya çıkışını hatırladı...

"Kreacher dün gece bana söyledi," dedi Dumbledore. "Sen Profesör Snape'i öyle üstü kapalı şekilde uyarınca, Esrar Dairesi'nin içinde kapana kısılmış bir Sirius imgesi gördüğünü anladı. Senin gibi o da hemen Sirius'la temasa geçmeye çalıştı. Zümrüdüanka Yoldaşlığı üyelerinin, Dolores Umbridge'in şöminesinden daha güvenilir iletişim yöntemleri olduğunu belirtmeliyim. Profesör Snape, Sirius'un sağ salim Grimmauld Meydanı'nda olduğunu öğrendi.

"Ama sen Dolores Umbridge'le Orman'a yaptığın geziden dönmeyince, Profesör Snape senin, Sirius'un hâlâ Lord Voldemort'un tutsağı olduğuna inandığından endişelendi. Bazı Yoldaşlık üyelerini hemen alarma geçirdi."

Dumbledore derin derin içini çekti ve devam etti: "O, temasa geçtiğinde, Alastor Moody, Nymphadora Tonks, Kingsley Shacklebolt ve Remus Lupin karargâhtaydı. Hepsi derhal senin yardımına koşmaya karar verdi. Profesör Snape, Sirius'un geride kalmasını istedi, neler olduğunu bana söylemek için karargâhta birinin kalması gerekiyordu, çünkü ben her an gelebilirdim. Bu arada, Profesör Snape de Orman'da seni aramaya niyetliydi.”

"Ama Sirius, öbürleri seni aramaya giderken arkada kalmak istemiyordu. Neler olduğunu bana söyleme görevini Kreacher'a verdi. Hepsi Bakanlık'a gittikten kısa süre sonra ben Grimmauld Meydanı'na geldiğimde, bana Sirius'un nereye gittiğini söyleyen -patlayacak gibi gülen- cin oldu."

"Gülüyor muydu?" dedi Harry boğuk bir sesle.

"Aa, evet" dedi Dumbledore "Anlıyorsun ya, Kreacher bize tamamen ihanet edemezdi. Yoldaşlık'ın Sır Tutucusu değil, Malfoy'lara bizim yerimizi bildiremezdi, açıklaması yasaklanmış olan gizli Yoldaşlık planlarının hiçbirini de söyleyemezdi. Kendi türünün büyüleriyle

bağlanmıştı, yani efendisi Sirius'un verdiği açık bir emre itaatsizlik edemezdi. Yine de Narcissa'ya, Voldemort için çok değerli olacak, ama Sirius'un çok önemsiz bulup onun birine söylemesini yasaklamadığı bilgiler verdi."

"Ne gibi?" dedi Harry.

"Dünyada Sirius'un en fazla değer verdiği insanın sen olduğun gibi," dedi Dumbledore usulca. "Sirius'u baba ile ağabey arası biri olarak görmeye başladığın gibi. Voldemort, Sirius'un Yoldaşlık'ta olduğunu biliyordu elbette, senin onun nerede olduğunu bildiğini de - ama Kreacher'ın verdiği bilgiler sayesinde, senin kurtarmak için hiçbir şeyi yapmaktan kaçınmayacağın tek kişinin Sirius Black olduğunu anladı."

Harry'nin dudakları buz kesmiş ve uyuşmuştu.

"Demek... dün gece Kreacher'a, Sirius'un orda olup olmadığını sorduğum zaman..."

"Malfoy'lar -şüphe yok ki Voldemort'un emriyle- ona bir talimat vermişlerdi: Sen Sirius'un işkence altında olduğu imgesini gördükten sonra, Sirius'u uzakta tutmanın bir yolunu bulacaktı. Böyle olunca, sen Sirius'un evde olup olmadığını kontrol etmeye karar verirsen, Kreacher da Sirius orada değilmiş gibi davranabilecekti. Kreacher dün Hipogrif Şahgaga'yı yaraladı, sen şömine ateşinde göründüğün sırada, Sirius yukarıda onu tedavi ediyordu."

Harry'nin ciğerlerinde pek az hava var gibiydi; solukları hızlıydı, zorla nefes alıyordu.

"Ve Kreacher size bütün bunları söyledi... sonra da güldü mü?" dedi çatlak bir sesle.

"Söylemek istemedi," dedi Dumbledore. "Ama ben de, bana yalan söylendiğini anlayacak kadar yetkin bir Zihnefendar'ım ve -onu ikna ettim- bana bütün hikâyeyi anlatsın diye, sonra da Esrar Dairesi'ne gitmek üzere yola çıktım."

"Bir de" diye fısıldadı Harry, dizlerinin üstündeki elleri soğuk yumruklar halinde sıkılmıştı, "bir de Hermione bize, ona iyi davranmamızı söyleyip duruyordu -"

"Aslında haklıydı, Harry," dedi Dumbledore. "Grimmauld Meydanı On İki Numara'yı karargâh olarak kabul ettiğimiz zaman, Kreacher'a şefkat ve saygıyla muamele edilmesi gerektiği konusunda Sirius'u uyarmıştım. Kreacher'ın bizim için tehlikeli olabileceğini de söylemiştim. Sirius beni pek ciddiye almadı sanırım, Kreacher'ı da asla duyguları insanlar kadar keskin bir varlık olarak -"

"Onu suçlamayın - böyle - demeyin - Sirius hakkında sanki -" Harry'nin boğazı düğümlenmişti, kelimeleri doğru dürüst telaffuz edemiyordu; kısa süreliğine dinen çılgın öfkesi, içinde yeniden parladı: Dumbledore'un Sirius'u eleştirmesine izin vermeyecekti. "Kreacher yalancı - iğrenç - hak etti -"

"Kreacher, büyücüler onu ne hale getirdiyse odur, Harry," dedi Dumbledore. "Evet, ona acınması gerekir. Onun hayatı da senin arkadaşın Dobby'ninki kadar berbat geçti. Sirius'un buyruklarını yerine getirmek zorunda kaldı, çünkü Sirius onun kölesi olduğu ailenin son ferdiydi, ama Kreacher ona karşı gerçek bir sadakat duymadı. Ve Kreacher'ın hataları ne olursa olsun, kabul edilmeli ki Sirius da onun kaderini kolaylaştırmak için hiçbir şey -"

"SIRIUS HAKKINDA BÖYLE KONUŞMA!" diye haykırdı Harry.

Yeniden ayağa fırlamıştı, çok kızgındı; Sirius'u, onun ne kadar cesur olduğunu, neler çektiğini belli ki hiç anlamamış olan Dumbledore'un üstüne atlamaya hazırdı...

"Peki ya Snape?" dedi Harry tükürürcesine. "Ondan söz etmiyorsun, değil mi? Sirius'un Voldemort'un elinde olduğunu ona söylediğimde, her zamanki gibi alaycı alaycı güldü -"

"Harry, biliyorsun ki Profesör Snape'in, Dolores Umbridge'in önünde seni ciddiye almıyormuş gibi davranmaktan başka seçeneği yoktu." dedi Dumbledore kararlılıkla. "Ama sana açıkladığım gibi, senin söylediklerini mümkün olan en kısa sürede Yoldaşlık'a haber verdi. Orman'dan dönmediğin zaman senin nereye gittiğini tahmin eden oydu. Sana Sirius'un nerede olduğunu zorla söyletmeye çalışan Profesör Umbridge'e sahte Veritaserum veren de oydu."

Harry bunu dikkate bile almadı; Snape'i suçlamaktan vahşi bir zevk alıyordu, kendi korkunç suçluluk duygusunu azaltıyordu sanki bu.

Dumbledore'un da onunla aynı fikirde olmasını istiyordu.

"Snape- Snape, ev-evde kalıyor diye Sirius'a eziyet etti - sanki Sirius bir ödlekmiş gibi davrandı -"

"Sirius böyle cılız sataşmaların onu etkilemesine izin vermeyecek yaştaydı, bunları ciddiye almayacak kadar akıllıydı," dedi Dumbledore.

"Snape bana Zihinbend dersi vermeyi bıraktı!" dedi Harry hırlarcasına. "Beni odasından attı!"

"Farkındayım," dedi Dumbledore, büyük bir üzüntüyle. "Sana benim ders vermememin bir hata olduğunu söyledim zaten, ama o sıralar, benim yanımdayken zihnini Voldemort'a karşı iyice açmandan daha tehlikeli bir şey olamayacağından emindim -"

"Snape beni daha da kötü hale getirdi, onunla ders yaptıktan sonra yara izim hep acıdı -" Harry, Ron'un bu konuda ne düşündüğünü hatırladı ve saldırıyı sürdürdü "- beni Voldemort için zayıflatmaya çalışmadığını nereden biliyorsunuz, ya içime girmesini daha kolaylaştır-"

"Severus Snape'e güveniyorum," dedi Dumbledore içtenlikle. "Ama - ihtiyar adamlara özgü hatalardan bir başkası işte- bazı yaraların şifa bulmayacak kadar derin olduğunu unuttum. Profesör Snape baban hakkındaki duygularını alt edebilir sandım - yanılmışım."

"Ama mesele yok, değil mi?" diye haykırdı Harry, duvardaki portrelerin kızgın yüzlerini ve onaylamayan mırıldanmalarını dikkate almayarak. "Snape babamdan nefret edince mesele yok, ama Sirrus Kreacher'dan nefret edince mesele çıkıy-".

"Sirius Kreacher'dan nefret etmiyordu," dedi Dumbledore. "Dikkat etmeye ya da farkına varmaya değmez bir hizmetkâr gözüyle bakıyordu ona. Kayıtsızlık ve ihmal, düpedüz sevmemekten daha fazla hasar yaratır çoğu kez bu...”

"Bu gece parçaladığımız çeşme yalan söylüyordu. Biz büyücüler fazlasıyla uzun süredir yol arkadaşlarımıza kötü davrandık, onları suistimal ettik, şimdi de mükafatımızı alıyoruz."

"YANİ SIRIUS BAŞINA GELENİ HAK ETTİ, ÖYLE MI?" diye haykırdı Harry.

"Böyle bir şey demedim, hiçbir zaman da dediğimi duymayacaksın," dıye cevap verdi Dumbledore yavaşça.

"Sirius zalim bir adam değildi, genelde ev cinlerine iyi davranırdı. Kreacher'ı sevmiyordu, çünkü Kreacher Sirius'un nefret ettiği evin canlı bir hatırasıydı.”

"Nefret ediyordu, evet!" dedi Harry, sesi çatlak çatlak.

Sırtını Dumbledore'a döndü ve uzaklaştı. Odada güneş pırıl pırıldı ve o ne yaptığının farkına varmadan, odayı hiç görmeden yürürken, duvardaki portrelerin gözleri onu izledi. "Onu o evde kapalı kalmaya mecbur ettiniz, oysa bundan nefret ediyordu, dün gece onun için çıktı-"

"Hayatta kalması için çalışıyordum," dedi Dumbledore.

Dumbledore'a öfkeyle aniden dönüp "İnsanlar kilitli kalmaktan hoşlanmaz!" dedi Harry, "Geçen yaz bana da aynısını yaptınız."

Dumbledore gözlerini yumdu ve yüzünü uzun parmaklı ellerine gömdü. Harry onu gözledi, ama Dumbledore'un bu sıradışı yorgunluk ya da hüzün ifadesi, ya da her neyse, onu yumuşatmadı. Tersine, Dumbledore'un zaaf alameti göstermesine daha da fazla hiddetlendi. Harry ona bağırıp çağırmak isterken onun zaaf göstermeye hakkı yoktu.

Dumbledore ellerini indirdi ve yarım ay biçimi gözlüğünün ardından Harry'yi süzdü.

"Artık vakti geldi," dedi, "sana aslında beş yıl önce söylemem gereken şeyi şimdi anlatabilirim, Harry. Otur lütfen. Sana her şeyi anlatacağım. Sadece biraz sabır istiyorum. Sözümü bitirince bana bağırmak için fırsatın olacak - ne istersen yapacaksın. Sana engel olmayacağım."

Harry bir an gözlerinden ateşler saçarak ona baktı, sonra kendini Dumbledore'un karşısındaki sandalyeye attı ve bekledi.

Dumbledore bir an pencerenin dışında güneşte uzanan araziyi süzdü, sonra Harry'ye baktı ve, "Beş yıl önce Hogwarts'a geldin, Harry," dedi, "planladığım ve niyetlendiğim gibi sağ salimdin, yarasızdın. Eh - pek yarasız sayılmazdın. Istırap çekmiştin. Seni teyzenle eniştenin kapısına bırakırken, ıstırap çekeceğini biliyordum zaten. Seni on karanlık, zor yıla mahkûm ettiğimi biliyordum."

Durakladı. Harry hiçbir şey söylemedi.

"Niye böyle olması gerekiyordu diye sorabilirsin - haklı da olursun. Neden herhangi bir büyücü ailesi seni alamadı? Çoğu bunu büyük bir memnuniyetle yapardı, seni oğulları olarak yetiştirmekten onur duyar, mutlu olurlardı.”

"Cevabım şu: Önceliğim, senin hayatta kalmandı. Belki de benden başka kimsenin farkında olmadığı kadar büyük bir tehlike içindeydin. Voldemort saatler önce yenilmişti, ama müritleri -ki çoğu aşağı yukarı onun kadar korkunçtur- hâlâ kaçaktı, kızgındı, umutsuzdu ve tehlikeliydi. Ve önümüzdeki yıllara ilişkin olarak da karar vermem gerekiyordu. Voldemort'un sonsuza dek gittiğine inanıyor muydum? Hayır. O dönmeden önce on yıl mı geçer, yirmi mi, elli mi, bilmiyordum, ama döneceğinden emindim ve onu iyi tanıdığım için de, seni öldürmeden rahat etmeyeceğini biliyordum.”

"Voldemort'un sihir bilgisinin, belki de yaşayan her büyücününkinden engin olduğunu biliyordum. Eğer yeniden gücünün doruğuna çıkarsa, benim en karmaşık ve güçlü koruma büyülerimle tılsımlarımın bile alt edilebileceğini biliyordum.”

"Ama Voldemort'un zaafını da biliyordum. Ve kararımı verdim. Sen onun bildiği, küçümsediği ve bu yüzden de daima hafife aldığı -ki bunun zararını kendi çekti- kadim bir sihir tarafından korunacaktın. Annenin seni korumak için öldüğü gerçeğinden söz ediyorum tabii. Sana, Voldemort'un hiç beklemediği, kalıcı bir koruma sağladı; bugün bile damarlarında akan bir koruma. Onun için ben, annenin kanına güvendim. Seni, onun hayatta kalmış tek akrabasına, kız kardeşine gönderdim."

"Beni sevmiyor," dedi Harry hemen. "Hiç umrunda değil–"

"Ama seni aldı," diye sözünü kesti Dumbledore. "Seni istemeye istemeye, kızgınlıkla, gönülsüzce, acı duygularla almış olabilir, ama yine de aldı ve böylece sana yaptığım tılsımı mühürledi. Annenin fedakârlığı, kan bağını, sana verebileceğim en güçlü kalkan haline getirdi."

"Ama ben hâlâ anla–"

"Annenin kanının olduğu yere evim diyebildiğin sürece, orada Voldemort sana dokunamaz, zarar veremez. Onun kanını akıttı ama, o kan sende ve annenin kız kardeşinde yaşıyor. Onun kanı, senin sığınağın oldu. Oraya yılda sadece bir kez dönmen gerekse bile, oraya evim diyebileceğin sürece, sen oradayken seni incitemez. Teyzen bunu biliyor. Ne yaptığımı, seninle birlikte kapısının eşiğine bıraktığım mektupta açıklamıştım. Sana evinde yer vermenin son on beş yıl boyunca seni hayatta tutmuş olabileceğini biliyor."

"Durun," dedi Harry. "Durun bir dakika."

Sandalyesinde doğruldu, gözlerini Dumbledore'a dikmişti.

"O Çığırtkan'ı siz gönderdiniz. Ona unutmamasını söylediniz - sizin sesinizdi -"

Dumbledore, başını hafifçe eğerek, "Seni alarak imzaladığı anlaşmayı ona hatırlatmaya gerek olabilir diye düşündüm," dedi. "Ruh Emici saldırısı, seni bir manevi oğul olarak yanında bulundurmanın tehlikelerini fark etmesine yol açar diye şüphelendim."

"Öyle oldu zaten," dedi Harry yavaşça. "Şey - aslında ondan çok, eniştem. Beni atmak istiyordu, ama Çığırtkan geldikten sonra teyzem - teyzem kalmam gerektiğini söyledi."

Bir an gözlerini dikip döşemeye baktı, sonra, "Ama," dedi, "bunun ne ilgisi var ki -"

Sirius'un adını söyleyemedi.

"Derken, beş yıl önce" diye devam etti Dumbledore, sanki hikâyesine hiç ara vermemiş gibi, "Hogwarts'a geldin, belki istediğin

kadar mutlu ve iyi beslenmiş değildin, ama hayattaydın ve sağlıklıydın. Şımartılmış küçük bir prens olmasan da, bu şartlar altında umut edebileceğim kadar normal bir çocuktun. Buraya kadar, planım iyi işlemişti.”

"Ve sonra... eh, Hogwarts'taki ilk yılının olaylarını sen de benim kadar net hatırlayacaksın. Karşına çıkan güçlüğün altından harika bir şekilde kalktın ve beklediğimden önce -çok önce- kendini Voldemort'la karşı karşıya buldun. Yine hayatta kaldın. Daha da fazlasını yaptın. Onun tam gücüne, kuvvetine yeniden kavuşmasını erteledin. Bir erkek gibi savaştın. Ben... anlatamayacağım kadar gurur duydum seninle.”

"Ancak bu harikulade planımın bir kusuru vardı," dedi Dumbledore. "Daha o zamandan, her şeyi mahvedebileceğini bildiğim bariz bir kusur. Yine de, planımın başarıya ulaşmasının ne kadar önemli olduğunu bildiğim için, bu kusurun her şeyi yıkmasına izin vermeyeceğimi söyledim kendi kendime. Bunu bir tek ben önleyebilirdim, öyleyse benim güçlü olmam gerekiyordu. Bu konuda ilk sınavımı da o zaman verdim, sen Voldemort'la mücadelenden bitkin düşmüş halde hastane kanadında yatarken."

"Ne dediğinizi anlamıyorum," dedi Harry.

"Hastane kanadında yatarken, Voldemort'un neden bebekken seni öldürmeye çalıştığını sormuştun bana, hatırlamıyor musun?"

Harry başını evet anlamında salladı.

"O zaman sana söylemeli miydim?"

Harry mavi gözlere baktı ve bir şey söylemedi, ama kalbi yine hızla atmaya başlamıştı.

"Plandaki kusuru hâlâ görmüyor musun? Hayır... görmüyorsun herhalde. Eh, bildiğin gibi, sana cevap vermeme kararı aldım. On bir, dedim, öğrenmek için çok küçük bir yaş. On bir yaşındayken sana söylemeye asla niyetlenmemiştim. Bu bilgi, böyle genç bir yaşta fazla gelebilirdi.”

"Aslında tehlike sinyallerini o zaman fark etmeliydim. Kendi kendime sormalıydım, bir gün korkunç bir cevap vermem gerektiğini bildiğim

o soruyu bana daha o zaman sormandan niye rahatsız olmadım diye. Bunu ille de o gün yapmak zorunda olmadığımı düşünmekten fazlasıyla mutluluk duyduğumun farkına varmalıydım... çok küçüktün, çok küçük.”

"Böylece Hogwarts'taki ikinci yılına geldik. Bir kere daha, yetişkin büyücülerin bile yüz yüze gelmediği güçlüklerle karşılaştın; bir kere daha, en çılgın rüyalarımı bile aşacak şekilde, alnının akıyla çıktın hepsinden. Ne var ki, Voldemort'un neden sende o işareti bıraktığını tekrar sormadın bana. Yara izini tartıştık, evet... konuya çok, çok yaklaştık. Neden sana her şeyi söylemedim?”

"Eh, on iki yaş, bu tür bir bilgi edinmek için, nereden baksan, on bir yaştan daha iyi görünmedi bana da ondan. Benim yanımdan kanlar içinde, bitkin ama coşkun halde gitmene izin verdim, belki her şeyi sana oracıkta anlatmam gerekirdi diye küçük bir rahatsızlık sancısı duydumsa da, bunu çabucak bastırdım. Anlıyorsun ya, hâlâ çok küçüktün ve o zafer geceni bozmaya içim elvermemişti...”

"Görüyor musun, Harry? Parlak planımın kusurunu şimdi görüyor musun? Önceden sezdiğim tuzağa düşmüştüm, kendi kendime kaçınabileceğimi söylediğim, kaçınmam gereken tuzağa."

"Ama ben -"

"Senin fazla üstüne titriyordum," dedi Dumbledore dosdoğru. "Hakikati bilmenden çok, mutluluğunla ilgileniyordum; kendi planımdan çok, senin iç huzurunla ilgileniyordum; plan başarısızlığa uğradığı takdirde yitirilecek hayatlardan çok, senin hayatınla ilgileniyordum. Başka bir deyişle, Voldemort biz seven budalaların nasıl davranmasını bekliyorsa, tam o şekilde davrandım.”

"Savunulacak yanı var mı? Kim seni benim izlediğim gibi izleyip de -ki seni hayal bile edemeyeceğin kadar yakından izledim- çektiğinden daha fazla acıdan kurtarmak istemezdi ki? Belirsiz bir gelecekte birçok isimsiz ve yüzsüz insan ve yaratığın katledilmesi umrumda mıydı, eğer sen şimdi burada sağ, iyi ve mutluysan? Bana böyle birinin geleceğini hayal bile etmemiştim.”

"Üçüncü yılına geldik. Sen Ruh Emiciler'i püskürtmeye çalışırken, Sirius'u bulduğunda, kim olduğunu öğrenip onu kurtardığında, seni

uzaktan izledim. Sana tam o anda, vaftiz babanı Bakanlık'ın pençesinden kurtararak zafer kazandığında mı söyleyecektim? Ama artık on üç yaşındaydın ve bahanelerim tükeniyordu. Küçük olabilirdin ama, olağanüstü olduğunu kanıtlamıştın. Vicdanım rahatsızdı, Harry. Biliyordum ki vakit geliyordu artık...”

"Ama geçen yıl labirentten çıktığında, Cedric Diggory'nin ölümünü izlemiş, kendin de ölümden ucu ucuna kurtulmuştun... ve ben sana söylemedim, hem de, Voldemort döndüğüne göre, artık bunu kısa zamanda yapmam gerektiğini bildiğim halde. Ve şimdi, bu gece, senden bunca zaman gizli tuttuğum bilgiye ne zamandır hazır olduğunu biliyorum. Çünkü sen bana, bu yükü omuzlarına daha önce yüklemiş olmam gerektiğini kanıtladın. Tek savunmam şu: Seni, bu okuldan geçmiş hiçbir çocuğun üstlenmediği kadar çok sayıda yükle mücadele ederken izledim ve bunlara bir tane daha eklemeye içim elvermedi - hem de en büyüğünü."

Harry bekledi, ama Dumbledore konuşmadı.

"Hâlâ anlamıyorum."

"Voldemort çocukken seni, doğumundan kısa süre önce yapılmış bir kehanet yüzünden öldürmeye çalıştı. Kehanetin yapıldığını biliyordu, ama tam içeriğini bilmiyordu. Sen henüz bebekken, kehanetin şartlarını yerine getirdiğine inanarak seni öldürmeye kalkıştı. Seni öldürmeye yönelik lanet geri tepince, yanıldığını anladı, zararını da çekti. Bu yüzden de, bedenine döndü döneli, özellikle de senin geçen yıl ondan olağanüstü bir biçimde kaçışından sonra, o kehanetin tümünü dinlemeyi kafasına koydu. Dönüşünden beri hiç yılmadan aradığı silah bu: seni nasıl yok edeceğinin bilgisi."

Güneş artık tamamen doğmuştu: Dumbledore'un odası güneş ışınlarıyla yıkanıyordu. Godric Gryffindor'un kılıcının durduğu cam muhafaza, beyaz ve mat ışıldıyordu; Harry'nin yere fırlattığı aletlerin parçaları yağmur damlaları gibi pırıldıyordu ve Harry'nin arkasında yavru Fawkes, küllerden yuvasında hafiften cıvıldıyordu.

"Kehanet parçalandı," dedi Harry dalgın dalgın. "Neville'i o basamaklardan yukarı çekiyordum - kemerin olduğu odada,

cüppesini yırttım ve kehanet düştü..."

"Kırılan şey, Esrar Dairesi'nin tuttuğu kehanet kaydıydı sadece. Ama o kehanet birine yapıldı ve o kişi de bunu mükemmelen hatırlama imkânına sahip."

"Kim duydu?" diye sordu Harry, ama cevabı zaten bildiğini düşünüyordu.

"Ben," dedi Dumbledore. "On altı yıl önce, soğuk, ıslak bir gecede, Domuz Kafası hanındaki barın üstünde bir odada. Kehanet öğretmenliği için başvuran birini görmeye gitmiştim oraya, dersin sürmesi benim isteğim doğrultusunda olmadığı halde. Ama başvuran kişi, çok ünlü, çok yetenekli bir Görücü'nün torununun torunuydu ve ben de nezaket icabı onunla buluşmam gerektiğini düşündüm. Hayal kırıklığına uğradım. Onda bu yeteneğin zerresi yokmuş gibi göründü bana. Ona, kibarca olduğunu umduğum bir biçimde, bu mevki için uygun olmadığını düşündüğümü söyledim. Oradan çıkmak için arkamı döndüm."

Dumbledore ayağa kalktı ve Harry'nin yanından geçerek, Fawkes'ın tüneğinin yanında duran kara dolaba yürüdü. Eğildi, bir kilidin dilini itti ve içinden, Harry'nin, babasını Snape'e eziyet ederken gördüğü, kenarlarına eski yazılar oyulmuş, taştan yapılma sığ çanağı aldı. Dumbledore masasına döndü, Düşünseli'ni üstüne yerleştirdi ve asasını kendi şakağına götürdü. Oradan, asaya yapışan gümüşi renkte, örümcek ipliği kadar ince düşünce iplikleri çekti ve onları çanağa koydu. Yeniden masasının başına oturdu, bir an düşüncelerinin Düşünseli'nde anafor gibi dönüp sürüklenmesini izledi. Sonra içini çekerek asasını kaldırdı ve ucuyla gümüşi maddeyi dürttü.

İçinden, şallara bürünmüş, gözleri gözlüğünün arkasında muazzam şekilde büyümüş bir şekil çıktı ve ayakları çanağın içinde, yavaşça kendi etrafında döndü. Ama Sybil Trelawney konuştuğunda, her zamanki hayalifener, mistik sesiyle konuşmadı; Harry'nin onun ağzından daha önce bir kez duyduğu sert, kısık bir tonla konuştu:

"Karanlık Lord'u alt edecek güce sahip olan geliyor... ona üç kez karşı çıkmış olanlardan doğacak, yedinci ay ölürken doğacak... ve Karanlık Lord bu erkek çocuğu kendi dengi olarak işaretleyecek, ama o, Karanlık Lord'un bilmediği bir güce sahip olacak... ve ikisinden biri diğerinin elinde ölecek, çünkü diğeri varlığını sürdürürken ikisi de yaşayamaz... Karanlık Lord'u alt edecek güce sahip olan, yedinci ay ölürken doğacak..."

Yavaş yavaş kendi etrafında dönen Profesör Trelawney, yeniden aşağıdaki gümüş kütleye gömüldü ve gözden kayboldu.

Odada mutlak bir sessizlik vardı. Ne Dumbledore'un, ne Harry'nin, ne de portrelerden birinin sesi çıktı. Fawkes bile susmuştu.

"Profesör Dumbledore?" dedi Harry çok yavaşça, çünkü hâlâ Düşünseli'ne bakan Dumbledore tamamen düşüncelerine dalmış görünüyordu. "O... şey anlamına mı... ne anlama geliyor?"

"Şu anlama geliyor," dedi Dumbledore, "Lord Voldemort'u sonsuza dek yenme şansı olan tek kişi, yaklaşık on altı yıl önce temmuz ayının sonunda doğdu. Bu. oğlan, o vakte kadar Voldemort'a üç kere karşı çıkmış bir anneyle babanın çocuğu olacaktı."

Harry'ye, sanki bir şey onun üzerine doğru kapanıyormuş gibi geldi. Nefes almakta yine zorluk çekmeye başladı.

"Yani - beni mi kastediyor?"

"Tuhaf olan şey şu ki, Harry," dedi Dumbledore usulca, "hiç de seni kastetmemiş olabilir. Sybill'in kehaneti, o yıl temmuz sonunda doğmuş, anne babaları Zümrüdüanka Yoldaşlığı üyesi olan ve Voldemort'tan üç kez ucu ucuna kurtulan iki büyücü çocuk için de geçerli olabilirdi. Biri, elbette, sendin. Diğeri ise, Neville Longbottom'dı."

"İyi ama o zaman... o zaman neden kehanette benim adım var da Neville'inki yok?"

"Resmi kayıt, Voldemort'un sana çocukken saldırması üzerine yeniden etiketlendi," dedi Dumbledore. "Kehanet Salonu'nun

bekçisi, Voldemort Sybill'in söz ettiği kişinin sen olduğunu biliyor olmalı ki seni öldürmeye çalışmış şeklinde bir sonuç çıkarmıştı."

"Öyleyse - ben olmayabilir miyim?" dedi Harry.

"Korkarım ki," dedi Dumbledore yavaşça, sanki her kelimeyi söylemek için büyük çaba harcıyormuş gibi görünerek, "sen olduğuna hiç şüphe yok."

"Ama dediniz ki - Neville de temmuz sonunda doğmuş - ve onun da annesiyle babası -"

"Kehanetin bir sonraki bölümünü unutuyorsun, Voldemort'u yenilgiye uğratacak erkek çocuğun kimliğini saptayan son özelliği... Voldemort'un kendisi onu kendi dengi olarak işaretleyecekti. Öyle de yaptı, Harry. Seni seçti, Neville'i değil. Hem nimet, hem de lanet olan o yara izini verdi sana."

"Ama yanlış seçmiş olabilir!" dedi Harry. "Yanlış kişiyi işaretlemiş olabilir!"

"Kendisi için tehlikeli olma ihtimali en yüksek olan çocuğu seçti," dedi Dumbledore. "Ve şuna dikkat et, Harry: Safkanı seçmedi (ki kendi inancına göre, olmaya ya da tanımaya değer tek büyücü türü budur), kendi gibi melezi seçti. Daha seni görmeden önce sende kendini gördü ve seni o yara iziyle işaretlerken, niyetlendiği gibi seni öldürmedi. Sana bazı güçler verdi, bir de gelecek; ondan bir değil, dört kere kaçmanı sağlayacak biçimde donattı seni - ne senin annenle babanın, ne de Neville'in annesiyle babasının yapabildiği bir şey."

"Niye yaptı öyleyse?" dedi Harry, kendini hem uyuşmuş, hem üşümüş hissediyordu. "Niye beni bebekken öldürmeye çalıştı? Bekleyip, daha büyüdüğümüzde Neville'in mi, benim mi daha tehlikeli olacağımızı görebilirdi ve o zaman hangimizse onu -"

"Bu gerçekten de daha pratik bir yöntem olabilirdi," dedi Dumbledore, "ama Voldemort'un kehanet hakkındaki bilgisi tam değildi. Sybill'in ucuz olduğu için seçtiği Domuz Kafası hanı uzun süredir Üç Süpürge'ye kıyasla, nasıl desem, daha ilginç müşteriler çeker. Başkalarının sizi duymayacağından asla emin

olamayacağınız bir yerdir; tıpkı senin ve arkadaşlarının, o akşam da benim, bir bedel ödeyerek öğrendiğimiz gibi. Tabii ben Sybill Trelawney'le buluşmaya giderken, başkalarının kulak kabartmasına değecek bir şeyler duyacağımı aklıma bile getirmemiştim. Benim, yani bizim tek şansımız, kulak misafiri olan kişinin kehanetin kısa bir kısmını duyduktan sonra yakalanması ve binadan atılması oldu."

"O zaman yalnızca -?"

"Yalnızca başını duydu, yani Voldemort'a üç kez karşı gelmiş ana babanın oğlu olan bir çocuğun temmuz sonunda doğacağını. Bunun sonucunda da, sana saldırmanın sana güç geçirme riski taşıdığı ve seni dengi olarak işaretleyeceği konusunda efendisini uyaramadı. Bu yüzden de Voldemort, sana saldırmanın tehlikeli olduğunu, bekleyip daha fazlasını öğrenmenin daha akıllıca olacağını asla bilemedi. Senin, Karanlık Lord'un bilmediği bir güce sahip -"

"Ama değilim!" dedi Harry, boğuluyormuş gibi bir sesle. "Bende onda olmayan güç yok, onun bu gece dövüştüğü gibi dövüşemem, insanları ele geçiremem ya da - ya da öldüremem -"

"Esrar Dairesi'nde bir oda var," diye sözünü kesti Dumbledore, "hep kilitli tutulur. İçinde ölümden, insan zekâsından, doğanın güçlerinden hem daha harikulade hem de daha korkunç olan bir güç var. Belki, aynı zamanda, oradaki pek çok inceleme konusunun en esrarengiz olanı. İşte sen o odada saklanan güce bol miktarda sahipsin, Voldemort'ta ise hiç yok. O güç bu akşam seni Sirius'u kurtarmaya götürdü. O güç seni Voldemort tarafından ele geçirilmekten de kurtardı, çünkü tiksindiği güçle bunca dolu olan bir bedende kalmaya dayanamadı. Sonuçta, zihnini kapatamıyor olmanın önemi kalmadı. Seni kalbin kurtardı."

Harry gözlerini yumdu. Eğer Sirius'u kurtarmaya gitmeseydi, Sirius ölmeyecekti... Daha çok, yeniden Sirius'u düşünmek zorunda kalacağı anı ertelemek için, cevaba pek de aldırmadan sordu: "Kehanetin sonu... bir şey diyordu. .. diğeri varlığını sürdürürken..."

"... ikisi de yaşayamaz," dedi Dumbledore.

"Yani," dedi Harry, sanki içinde derin bir umutsuzluk kuyusu varmış da, kelimeleri oradan çekip çıkarıyormuş gibi, "yani bu, birimizin...

birimizin ötekini öldüreceği anlamına mı geliyor... sonunda?"

"Evet," dedi Dumbledore.

Uzun süre ikisi de konuşmadı. Odanın duvarlarının çok gerisinde bir yerlerde Harry sesler duyuyordu, belki de erkenden kahvaltı etmek için Büyük Salon'a giden öğrencilerin sesleri. Dünyada hâlâ yemek yemek isteyen, gülen, Sirius Black'in sonsuza dek gittiğini bilmeyen ya da buna aldırmayan insanların olması imkânsız geliyordu ona. Sirius şimdiden milyonlarca kilometre uzakta gibiydi; şimdi bile Harry'nin bir parçası, o tülü çekmiş olsa Sirius'u ona bakarken göreceğine, belki de havlama gibi kahkahasıyla onu karşılayacağına inanıyordu...

"Sana bir açıklama daha borcum var, Harry," dedi Dumbledore tereddütle. "Belki de neden seni hiç sınıf başkanı seçmedim diye merak ediyorsundur. İtiraf edeyim ki... senin zaten... yeterince sorumluluğun olduğunu düşündüm."

Harry başını kaldırıp ona baktı ve Dumbledore'un yüzünden aşağı, uzun gümüş rengi sakalına bir damla yaşın aktığını gördü.

-

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ SAVAŞ BAŞLIYOR

ADI ANILMAMASl GEREKEN KİŞİ GERİ DÖNDÜ

Sihir Bakanı Cornelius Fudge cuma akşamı kısa bir beyanatla, Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin ülkeye döndüğünü ve bir kez daha faaliyete geçtiğini açıkladı.

"Kendine Lord diyen büyücünün -eh, kimi kastettiğimi biliyorsunuz- sağ olduğunu ve yeniden aramızda bulunduğunu doğrulamaktan büyük bir üzüntü duyuyorum," diyen Fudge, gazetecilere hitap ederken yorgun ve telaşlı görünüyordu. "Bundan böyle Bakanlık emrinde çalışmaya karşı olduklarını belli eden Azkaban Ruh Emicileri'nin toplu isyanını da aynı derecede üzüntüyle bildiriyoruz. Ruh Emiciler'in şu sıralarda Lord - Bilmemkim'den emir aldıklarına inanıyoruz."

"Sihirle uğraşan topluluğa tetikte olmalarını tavsiye ederiz. Bakanlık halen temel ev savunması ve kişisel savunma kılavuzları bastırmaktadır, bunlar önümüzdeki ay bütün büyücü evlerine bedelsiz olarak teslim edilmiş olacak."

Bakan'ın açıklaması, geçen çarşamba gibi yakın bir tarihe kadar Bakanlık'ın "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in aramızda bir kez daha harekete geçmiş olduğuna ilişkin bu ısrarlı rivayetlerin hiçbir doğru yanı yok" şeklinde temin ettiği sihirle uğraşan topluluk tarafından yılgınlık ve korkuyla karşılandı.

Bakanlık'ın tavır değiştirmesine yol açan olayların ayrıntıları hâlâ belirsiz olmakla birlikte, Adı Anılmaması Gereken Kişi ile (Ölüm

Yiyen diye bilinen) seçkin bir mürit grubunun perşembe akşamı Sihir Bakanlığı'na girdikleri sanılıyor.

Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nun eski görevine dönmüş müdürü, Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu'nun eski görevine dönmüş üyesi ve Büyüceşûra'nın eski görevine dönmüş Başbüyücüsü Albus Dıımbledore'a, yorumlarını almak üzere henüz ulaşılamadı. Dumbledore geçtiğimiz yıl boyunca Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in, yaygın biçimde umut edildiği ve inanıldığı gibi ölmüş olmadığında ve güç elde etmeye yönelik yeni bir girişim için bir kez daha müritlerini topladığında ısrar etmişti. Bu arada, "Sağ Kalan Çocuk-"

"Al bakalım, Harry, seni de bir şekilde işin içine çekeceklerini biliyordum," dedi Hermione, gazetenin üstünden ona bakarak.

Hastane kanadındaydılar. Harry, Ron'un yatağının ucunda oturuyordu, ikisi de Pazar Postası'nın ön sayfasını okuyan Hermione'yi dinliyorlardı. Ayak bileği Madam Pomfrey tarafından anında düzeltilen Ginny, Hermione'nin yatağının ayak tarafına kıvrılmıştı. Burnu aynı hızla normal boyuna ve biçimine döndürülmüş olan Neville, iki yatak arasındaki bir sandalyedeydi; Dırdırcı'nın son sayısını kapıp onları ziyarete gelmiş olan Luna ise, dergiyi baş aşağı tutmuş okuyor, belli ki Hermione'nin söylediği tek kelimeyi bile duymuyordu.

"Yine '*sağ kalan çocuk*' oldu ama, değil mi?" dedi Ron, asık yüzle. "Artık hayallere kapılmış bir gösterişçi değil, ha?"

Komodinin üstündeki muazzam yığından bir avuç dolusu Çikolatalı Kurbağa daha aldı, Harry, Ginny ve Neville'e birkaç tane attı ve kendininkinin ambalajını dişleriyle sıyırdı. Kollarının dirsekten aşağı kısmında, beynin dokunaçlarının ona sarıldığı yerlerde hâlâ derin izler vardı. Madam Pomfrey'ye göre, düşünceler hemen hemen her şeyden daha derin yara izleri bırakabilirdi, ama Madam Pomfrey ona bol miktarda Dr. Ubbli'nin Bihaber Merhemi'ni sürmeye başladıktan sonra biraz iyileşme olmuş gibiydi.

"Evet, sana pek iltifat ediyorlar, Harry," dedi Hermione, yazıyı gözleriyle tarayarak. " '*Hakikatin yalnız sesi... dengesiz olarak görüldü, ama hikâyesinden hiç vazgeçmedi... alaylara ve iftiralara göğüs germek zorunda kaldı...*' Hımm," dedi, kaşlarını çatarak, "bakıyorum da, bütün alaylarla iftiraların yine onlardan çıktığını hiç söylemiyorlar..."

Acıyla yüzünü hafifçe buruşturdu, elini kaburgalarına götürdü. Dolohov'un onun üzerinde kullandığı lanet, büyülü sözleri yüksek sesle söyleyebilse belki daha etkili olacaktı ama, Madam Pomfrey'nin deyişiyle yine de "hatırı sayılır bir hasar"a yol açmıştı. Hermione her gün on ayrı tür iksir alıyor, süratle iyileşiyordu ve hastane kanadından sıkılmıştı bile.

" '*Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in Yönetimi Ele Geçirme Yolunda Son Girişimi*', sayfa ikiden dörde kadar, '*Bakanlık Bize Ne Söylemiş Olmalıydı*', sayfa beş, '*Niye Kimse Albus Dumbledore'u Dinlemedi*', sayfa altıdan sekize kadar, '*Harry Potter'la Özel Söyleşi*', sayfa dokuz... Eh," dedi Hermione, gazeteyi katlayıp bir kenara atarak, "onlara yazacak birçok şey çıkmış, orası kesin. Ve Harry'le yapılan o söyleşi de özel falan değil, aylar önce Dırdırcı'da çıkmış olan söyleşi..."

"Babam onlara sattı," dedi Luna dalgın dalgın, Dırdırcı'nın sayfasını çevirerek. "Çok da iyi para aldı, onun için bu yaz İsveç'e bir keşif gezisi düzenleyeceğiz, bir Buruşuk-Boynuzlu Hırgür yakalayabilir miyiz diye."

Hermione bir an kendi kendisiyle mücadele eder gibi göründü, sonra, "Kulağa çok hoş geliyor," dedi.

Ginny, Harry'le göz göze geldi ve sırıtarak hemen gözlerini kaçırdı.

"Ee, neyse," dedi Hermione, oturduğu yerde biraz daha doğrulup yine yüzünü buruşturarak, "okulda neler oluyor?"

"Ne olsun, Flitwick, Fred'le George'un bataklığını kaldırdı," dedi Ginny, "yaklaşık üç saniyede. Ama pencerenin altında minik bir parçasını bırakıp iplerle çevreledi–"

"Neden?" dedi Hermione, şaşırmış görünüyordu.

"Haa, gerçekten iyi bir sihir olduğunu söylüyor sadece," dedi Ginny, omuz silkti.

Ron, ağzı çikolatayla dolu, "Sanırım onu Fred ve George'a bir anıt olarak bıraktı," dedi. "Bütün bunları bana onlar yolladı, biliyor musun?" dedi Harry'ye, yanındaki küçük Kurbağa dağını işaret ederek. "Şaka dükkânından iyi para kazanıyorlar herhalde, değil mi?"

Hermione'nin yüzünde onaylamaz bir ifade belirdi. Sonra, "Yani artık Dumbledore döndü diye bütün dertler sona mı erdi?" diye sordu.

"Evet," dedi Neville, "her şey normale döndü."

"Filch de mutludur herhalde, değil mi?" diye sordu Ron, üzerinde Dumbledore'un olduğu bir Çikolatalı Kurbağa Kartı'nı sürahisine dayayarak.

"Hiç de değil," dedi Ginny. "Aslında çok ama çok perişan..." Sesini iyice alçaltarak, "Umbridge'in, Hogwarts'ın başına gelmiş en iyi şey olduğunu söyleyip duruyor," diye fısıldadı.

Altısı birden dönüp baktılar. Profesör Umbridge karşılarındaki yatakta yatmış, tavana bakıyordu. Dumbledore onu atadamlardan kurtarmak için tek başına Orman'a dalmıştı; nasıl yaptığını -nasıl olup da burnu bile kanamadan, ağaçların arasından Umbridge'i yarı taşıyarak çıktığını- kimse bilmiyordu; Umbridge biliyorsa eğer, kesinlikle söylemiyordu. Şatoya döndü döneli, onların bildiği kadarıyla, tek kelime bile etmemişti. Üstelik kimse nesi olduğunu da bilmiyordu. Genelde çok düzgün olan fare rengi saçları darmadağındı ve içlerinde hâlâ sürgünlerle yapraklar vardı ama, onun dışında hayli yarasız beresiz görünüyordu.

"Madam Pomfrey onun sadece şokta olduğunu söylüyor," diye fısıldadı Hermione.

"Surat asıyor demek daha doğru," dedi Ginny.

"Evet, şöyle yaparsan yaşam belirtisi gösteriyor," dedi Ron ve diliyle hafif dıgıdık dıgıdık sesleri çıkardı. Umbridge bir anda dimdik oturdu, deli gibi etrafa bakındı.

"Bir sorun mu var, Profesör?" diye seslendi Madam Pomfrey, başını odasının kapısından uzatarak.

"Hayır... hayır..." dedi Umbridge, yeniden yastıklarına gömüldü. "Hayır, rüya gördüm herhalde..."

Hermione ve Ginny, kahkahaları duyulmasın diye yüzlerini yatak çarşaflarına gömdüler.

Hermione biraz kendine gelir gibi olunca, "Atadam dedik de, şimdi Kehanet öğretmeni kim? Firenze kalıyor mu?" diye sordu.

"Mecburen," dedi Harry, "öteki atadamlar onu geri almaz, değil mi?"

"Anlaşılan o da, Trelawney de ders verecek," dedi Ginny.

On dördüncü Kurbağa'sını çiğneyen Ron, "Bahse girerim ki Dumbledore, keşke Trelawney'den bütün bütüne kurtulmuş olsaydım, diyordur," dedi. "Ha, bana sorarsanız ders tamamen gereksiz, Firenze de daha iyi sayılmaz..."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu Hermione. "Tam da gerçek kehanetlerin olduğunu öğrenmişken?"

Harry'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Ron'a da, Hermione'ye de, başka hiç kimseye de kehanetin ne içerdiğini anlatmamıştı. Neville onlara, Ölüm Odası'nda Harry onu basamaklardan yukarı çekerken kehanetin kırıldığını söylemişti, Harry de henüz bu izlenimi düzeltmemişti. Onlara, ya katil ya kurban olacağını, başka bir yolu olmadığını söylediğinde yüzlerindeki ifadeyi görmeye hazır değildi...

"Kırılması yazık," dedi Hermione yavaşça, başını iki yana sallayarak.

"Evet, öyle," dedi Ron. "Ama hiç değilse, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen de içinde ne olduğunu hiç öğrenemedi - nereye gidiyorsun?" diye ekledi, Harry ayağa kalkınca hem şaşırıp hem hayal kırıklığına uğrayarak.

"Şey - Hagrid'e," dedi Harry. "Biliyorsun, henüz döndü, ben de gidip onu görmeye ve sizin ikinizin nasıl olduğunuzu söylemeye söz verdim."

"Ha, peki öyleyse," dedi Ron somurtarak; yatakhane penceresinden, ilerideki parlak mavi gökyüzü parçasına baktı. "Keşke biz de gelebilseydik."

Harry koğuşun öbür ucuna doğru yürürken, Hermione, "Ona bizden selam söyle!" diye seslendi. "Ve sor bakalım, ne haber varmış... küçük dostundan!"

Harry yatakhaneden çıkarken, duyduğunu ve anladığını göstermek için elini salladı.

Şato bir pazar günü için bile çok sessiz görünüyordu. Besbelli herkes güneş içindeki araziye çıkmış, sınavların sona ermesinin ve ders yılının son günlerini ders tekrarı ya da ev ödevi derdi olmaksızın geçirmenin keyfini çıkarıyordu. Harry boş koridorda ağır ağır yürüdü, geçerken pencerelerden dışarı baktı; Quidditch sahasının üzerinde avare avare uçan insanları görüyordu, bir de gölde dev mürekkepbalığı eşliğinde yüzen iki öğrenciyi.

İnsanlarla birlikte olmayı isteyip istemediğine karar vermek ona zor geliyordu; birileriyle olduğu zaman uzaklaşmak istiyordu, yalnız olduğu zaman da yanında birilerinin olmasını. Ama döndüğünden beri onunla hiç doğru dürüst konuşmadığı için, gidip Hagrid'i sahiden ziyaret etmesi gerektiğini düşünmüştü...

Harry tam Giriş Salonu'nun son mermer basamağından inmişti ki, Malfoy, Crabbe ve Goyle sağdan, Slytherin Ortak Salonu'na giden bir kapıdan çıktılar. Harry olduğu yerde kalakaldı; Malfoy ve diğerleri de. Açık ön kapıdan geçerek araziden salona gelen çığlıklar, kahkahalar ve şıpırtılardan başka ses yoktu içeride.

Malfoy etrafına bakındı -Harry onun öğretmen var mı diye kontrol ettiğini biliyordu- sonra Harry'ye baktı ve alçak sesle, "Sen öldün, Potter," dedi.

Harry kaşlarını kaldırdı.

"Komik," dedi, "insan da artık ortada dolaşamayacağımı sanır..."

Malfoy'u hiç bu kadar kızgın görmemişti; onun solgun, sivri yüzünün çılgın bir öfkeyle kasılmasından bir tür kayıtsız tatmin hissi duydu.

"Ödeyeceksin," dedi Malfoy, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Babama yaptıklarının bedelini sana ben ödeteceğim..."

"Ay, bak şimdi ödüm patladı," dedi Harry alaycı alaycı. "Herhalde sizin üçünüzle kıyaslanınca Lord Voldemort ısınma idmanıydı sadece, ha - n'oldu?" diye ekledi, Malfoy, Crabbe ve Goyle'un bu adı duyup eli ayağı tutmaz hale geldiğini görünce. "Babanın arkadaşı değil mi yoksa? Ondan korkmuyorsun, değil mi?"

"Kendini çok büyük bir adam sanıyorsun, Potter," dedi Malfoy, iki yanında Crabbe ve Goyle'la ona yaklaşırken. "Sen dur. Hakkından geleceğim. Babamı hapse koyamazsın -"

"Ben koydum sanıyordum," dedi Harry.

"Ruh Emiciler Azkaban'ı terk etti," dedi Malfoy usulca. "Babamla diğerleri göz açıp kapayana kadar çıkar..."

"Evet, çıkacaklar sanırım," dedi Harry. "Yine de, hiç değilse herkes ne aşağılık adamlar olduklarını biliyor artık–"

Malfoy'un eli hızla asasına gitti, ama Harry ona göre çok çabuktu; Malfoy'un parmakları daha cüppesinin cebine girmeden kendi asasını çekmişti bile.

"Potter!"

Ses, Giriş Salonu'nda çınladı. Snape odasına inen merdivende belirmişti; Harry onu görünce, Malfoy'a duyduğunun çok ötesinde bir nefret dalgası hissetti içinde... Dumbledore ne derse desin, Snape'i asla bağışlamayacaktı... asla...

"Ne yapıyorsun, Potter?" dedi Snape, her zamanki gibi soğuk bir edayla, dördüne doğru yürüyerek.

Harry ateşli ateşli, "Malfoy'a ne lanet yapsam diye karar vermeye çalışıyorum, efendim," dedi.

Snape gözlerini dikip ona baktı.

"O asayı hemen kaldır," dedi ters ters. "Gryffindor'dan on puan -"

Snape, duvardaki devasa kum saatlerine doğru baktı ve alayla gülümsedi.

"Aa. Görüyorum ki Gryffindor kum saatinde artık alacak puan kalmamış. Bu durumda, Potter, yapılacak tek şey -"

"Eklemek mi?"

Profesör McGonagall az önce taş basamaklardan topallaya topallaya şatoya girmişti; bir elinde ekose bir heybe taşıyor, diğeriyle de bir bastona bütün ağırlığını vererek dayanıyordu ama, bunun dışında hayli iyi görünüyordu.

"Profesör McGonagall!" dedi Snape, ona doğru yürüdü. "St. Mungo'dan çıktınız demek!"

"Evet, Profesör Snape," dedi Profesör McGonagall, seyahat pelerinini omuzlarından atarak. "Turp gibiyim. Siz ikiniz - Crabbe - Goyle -"

Eliyle onları otoriter bir edayla çağırdı, onlar da koca ayaklarını sürüyerek hantal hantal geldiler.

"Alın," dedi Profesör McGonagall, heybesini Crabbe'nin, pelerinini de Goyle'un göğsüne doğru fırlattı, "bunları benim için odama çıkarın."

Döndüler ve mermer merdivenden yukarı langır lungur uzaklaştılar.

"Pekâlâ," dedi Profesör McGonagall, duvardaki kum saatlerine bakarak. "Evet, bence Potter ve arkadaşları dünyayı Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in dönüşü konusunda uyardıkları için adam başı ellişer puan almalı! Ne dersiniz, Profesör Snape?"

"Ne?" dedi Snape hemen, oysa Harry onun söyleneni gayet iyi duyduğunu biliyordu. "Ha - şey - sanırım..."

"Yani Potter, iki Weasley, Longbottom ve Miss Granger için ellişer puan," dedi Profesör McGonagall. O konuşurken, Gryffindor'un kum saatinin alt bölümüne bir yakut sağanağı yağdı. "Ah - elli puan da Miss Lovegood için sanırım," diye ekledi, birkaç safir de Ravenclaw'ın saatine düştü. "Şimdi, Mr. Potter'dan on puan almak istemiştiniz sanırım, Profesör Snape - işte bu..."

Birkaç yakut üst bölüme kaymış, aşağıda yine de makul bir miktar bırakmıştı.

"Ee, Potter, Malfoy, sanırım böyle harika bir günde dışarıda olmanız gerek," diye devam etti Profesör McGonagall, canlı bir edayla.

Harry ona sözünü tekrarlatmadı; asasını cüppesinin içine tıkıp, Snape ile Malfoy'a tek bir bakış atmadan dosdoğru ön kapıya yöneldi.

Çimenlikten Hagrid'in kulübesine yürürken, üzerinde güneşin yakıcı sıcaklığını hissetti. Çimenlerde uzanmış güneş banyosu yapan, konuşan, Pazar Postası'nı okuyan ve tatlı yiyen öğrenciler, o geçerken başlarını kaldırıp baktılar; kimi ona seslendi ya da el salladı, belli ki gazete gibi onlar da, Harry'nin bir tür kahraman olduğuna karar verdiklerini gösterme hevesindeydiler. Harry onlara bir şey demedi. Üç gün önce olanların ne kadarını bildikleri hakkında hiçbir fikri yoktu, ama şimdiye kadar sorulardan kaçınmıştı, böyle kalmasını da tercih ediyordu.

Hagrid'in kulübesinin kapısına vurduğunda, önce onu dışarıda sandı, ama sonra Fang köşeyi dönüp koşarak geldi, coşkulu karşılamasıyla az daha onu yere yıkıyordu. Anlaşılan Hagrid arka bahçesinde çalıfasulyesi topluyordu.

Harry çite yaklaşınca, "Vay, Harry!" dedi, ağzı kulaklarında. "Gel içeri, gel, bir fincan karahindiba suyu içelim...”

"İşler nasıl?" diye sordu Hagrid, birer bardak buzlu karahindiba suyuyla onun tahta masasına yerleştikleri zaman. "Sen - şey - iyisin, ha?"

Harry, Hagrid'in yüzündeki kaygılı ifadeden, onun fiziksel iyilikten söz etmediğini anladı.

"İyiyim," dedi çabucak, çünkü Hagrid'in aklında ne olduğunu biliyordu ve o konuyu tartışmaya dayanamazdı. "Ee, neredeydin bakalım?"

"Dağlarda saklanıyordum," dedi Hagrid. "Bir mağarada, tıpkı Sirius'un yaptığı gibi, hani -"

Hagrid sustu, gürültüyle boğazını temizledi, Harry'ye baktı ve koca bir yudum karahindiba suyu içti.

"Neyse, döndüm işte," dedi dermansızca.

"Sen - sen daha iyi görünüyorsun," dedi Harry, konuşmayı Sirius'tan uzak tutmaya kararlıydı.

"Ne?" dedi Hagrid, koca elini kaldırıp yüzünü yokladı. "Ha - ha evet. Eh, Grawpi şimdi çok daha iyi davranıyor, çok daha iyi. Geri gelince beni gördüğüne bayağı memnun oldu, doğruyu söyleyecek olursak. İyi çocuk aslında... ona şöyle bir hanım arkadaş bakınsam diye düşünüyordum..."

Harry normalde hemen Hagrid'i bu fikirden vazgeçirmeye çalışırdı; Orman'a, büyük bir ihtimalle Grawp'tan daha vahşi ve daha gaddar ikinci bir devin yerleşme fikri resmen korkutucuydu, ama bu konuyu tartışmak için gerekli enerjiyi toparlayamadı. Yine yalnız olmayı istemeye başlamıştı, bir an önce kalkabilmek için karahindiba suyundan koca yudumlar alıp bardağının yarısını boşalttı.

"Artık herkes doğruyu söylediğini biliyor, Harry," dedi Hagrid usulca ve beklenmedik bir şekilde. "Bu daha iyi olmalı, değil mi?"

Harry omuz silkti.

"Bak..." Hagrid masanın üstünden ona doğru eğildi. "Sirius'u senden daha uzun süredir tanırdım... bir savaşta öldü, böyle gitmek isterdi -"

"Hiçbir şekilde gitmek istemezdi!" dedi Harry kızgınlıkla.

Hagrid uzun ve kabarık saçlı kocaman kafasını eğdi.

"Hayır, sanırım istemezdi," dedi usulca. "Ama yine de, Harry... o hiçbir zaman evde oturup dövüşmeyi başkalarına bırakan biri olmadı. Yardım etmeye gitmeseydi eğer, buna dayanamazdı -"

Harry sıçrayıp ayağa kalktı.

"Hastane kanadında Ron ve Hermione'yi ziyaret etmem gerek," dedi mekanik bir şekilde.

"Aa," dedi Hagrid, hayli üzülmüş görünüyordu. "Ha... peki öyleyse, Harry... kendine iyi bak, yine uğra, eğer -'

"Tamam... olur..."

Harry son hızla kapıya gitti, çekip açtı; daha Hagrid vedalaşmayı bitiremeden yeniden güneşe çıkmıştı ve çimenlikte yürüyordu. O geçerken insanlar yine ona seslendiler. Birkaç saniye gözlerini yumdu, hepsinin yok olmasını diledi, gözlerini açsa da kendini bomboş arazide bulsaydı keşke...

Birkaç gün önce, sınavları tamamlanmadan ve Voldemort'un zihnine yerleştirdiği imgeyi görmeden önce, büyücülük âleminin onun gerçeği söylediğini bilmesi için, Voldemort'un döndüğüne inanması için ve yalancı ya da deli olmadığını anlaması için hemen hemen her şeyini verirdi. Oysa şimdi...

Gölün etrafında biraz yürüdü, sonra da sık çalıların arkasında, geçenlerin gözlerinden uzakta, gölün kıyısına oturdu ve ışıldayan suya bakarak düşündü...

Belki de yalnız kalmak istemesinin nedeni, Dumbledore'la konuştuğundan beri kendini herkesten tecrit edilmiş hissetmesiydi. Görünmez bir engel onu dünyanın geri kalanından ayırıyordu. O, damgalı bir adamdı - hep öyle olmuştu. Sadece, daha önce bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı, o kadar...

Ama burada gölün kıyısında otururken, kederin korkunç yükü üzerine çökmüşken, Sirius'un kaybı içinde böyle hassas ve tazeyken, büyük bir korku duyamıyordu. Hava güneşliydi, çevresindeki arazi gülen insanlarla doluydu... Kendini onlardan, farklı bir ırka aitmiş gibi uzak hissettiği halde, buracıkta otururken, hayatının ya cinayet içereceğine ya da cinayetle sonlanacağına inanmak yine de çok zordu...

Uzun süre orada oturdu, suya baktı, vaftiz babasını düşünmemeye ya da Sirius'un bir seferinde yüz Ruh Emici'yi püskürtmeye çalışırken tam burada, karşı kıyıda yere yığıldığını hatırlamamaya çalıştı...

Üşüdüğünün farkına varmadan önce güneş batmıştı. Ayağa kalktı ve yüzünü cüppesinin yenine silerek şatoya döndü.

*****

Ron ve Hermione, ders yılının sona ermesinden üç gün önce hastaneden tamamen iyileşmiş olarak çıktılar. Hermione, Sirius hakkında konuşmak isteme sinyalleri veriyordu, ama Ron, Hermione onun adını her ağzına alışında "şişşt" sesleri çıkarma eğilimi gösteriyordu. Harry vaftiz babası hakkında konuşmak isteyip istemediğinden hâlâ emin değildi; istekleri ruh haline göre değişiyordu. Ama bir tek şey biliyordu: O anda kendini ne kadar mutsuz hissetse de, birkaç gün sonra Privet Drive Dört Numara'ya döndüğü zaman Hogwarts'ı çok özleyecekti. Neden her yaz oraya dönmesi gerektiğini şimdi anlamıştı, ama yine de bu konuda kendini daha iyi hissetmiyordu. Hatta dönmekten hiç bu kadar korkmamıştı.

Profesör Umbridge ders yılının sona ermesinden bir gün önce Hogwarts'tan ayrıldı. Görülmemek amacıyla, hastane kanadından akşam yemeği saatinde gizlice çıkmıştı anlaşılan. Ama ne yazık ki yolda Peeves'le karşılaştı; Peeves de, Fred'in ona tembih ettiği gibi davranma konusundaki bu son fırsatı kaçırmayıp Umbridge'i neşeyle şatodan kovaladı, sırasıyla bir baston, bir de tebeşir dolu çorapla onu patakladı. Umbridge'in patikadan aşağı doğru koşarak gidişini izlemek için birçok öğrenci Giriş Salonu'na doluştu, bina başkanları da yarım ağızla onları engellemeye çalıştılar. Hatta Profesör McGonagall birkaç cılız azardan sonra öğretmenler masasındaki koltuğuna yeniden oturdu ve açık seçik duyulan bir sesle, bastonunu Peeves ödünç aldığı için kendisinin de Umbridge'in arkasından sevinç naraları atarak koşamadığına üzüldüğünü söyledi.

Okuldaki son akşamları geldi; çoğu kişi sandığını hazırlamıştı, ders yılı sonu şöleni için aşağı iniyorlardı, ama Harry daha eşyalarını toplamaya başlamamıştı bile.

"Aman, yarın yaparsın!" dedi Ron, yatakhanenin kapısında beklerken. "Hadi ama, açlıktan ölüyorum."

"Geç kalmam... bak, sen önden gitsene..."

Ama yatakhane kapısı Ron'un ardından kapanınca, Harry sandığını hazırlama işini hızlandırmak için en ufak çabada bulunmadı. Yapmak istediği son şey, Yılsonu Şöleni'ne katılmaktı. Dumbledore'un, konuşmasında ondan söz edeceğinden

endişeleniyordu. Voldemort'un dönüşünden söz edeceği kesindi; ne de olsa, geçen yıl da bu konuda konuşmuştu...

Harry, sandığının en dibindeki buruş buruş cüppeleri dışarı çıkarıp, katlanmış olanlara yer açtı. Bunu yaparken, sandığın bir köşesinde duran, kötü ambalajlanmış bir paket dikkatini çekti. Orada ne işi olduğunu bilemiyordu. Eğildi, onu spor ayakkabılarının altından çıkardı ve inceledi.

Ne olduğunu birkaç saniye içinde anladı. Sirius bunu ona, Grimmauld Meydanı On İki Numara'nın ön kapısından çıkmadan önce vermişti. "Eğer bana ihtiyacın olursa, bunu kullanmanı istiyorum, tamam mı?"

Harry yatağına çöktü ve paketi açtı. İçinden küçük, kare şeklinde bir ayna düştü. Eski görünüyordu; kesinlikle pisti. Harry onu yüzüne tuttu ve kendi yansımasının ona baktığını gördü.

Aynanın tersini çevirdi. Orada, arkada, Sirius'un elle yazdığı bir not vardı.

Bu, iki yönlü bir aynadır, diğeri bende. Eğer benimle konuşman gerekirse, içine adımı söyle, yeter; sen benim aynamda görünürsün, ben de seninkinde konuşabilirim. James ve ben bunları, ayrı yerlerde cezaya bırakıldığımızda kullanırdık.

Harry'nin kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Ölmüş annesiyle babasını dört yıl önce Kelid Aynası'nda görüşünü hatırladı. Sirius'la yeniden konuşabilecekti, hemen şimdi, biliyordu bunu -

Orada başka kimse bulunmadığından emin olmak için etrafına baktı, yatakhane boştu. Yeniden aynaya baktı, onu titreyen ellerle yüzünün önüne getirdi, yüksek sesle ve net bir şekilde, "Sirius," dedi.

Nefesi, camın yüzeyini buğuladı. Aynayı daha da yakına tuttu, içini bir heyecan kaplamıştı, ama sisin arasından ona bakıp kırpışan gözler, kesinlikle kendi gözleriydi.

Aynayı silip temizledi ve, her hece odada açıkça çınlayacak şekilde, bir daha söyledi:

"Sirius Black!"

Hiçbir şey olmadı. Aynadan bakan, hayal kırıklığına uğramış yüz, hâlâ kesinlikle kendi yüzüydü...

Sirius kemerden geçerken aynası yanında yoktu, dedi Harry'nin başının içindeki küçük bir ses. Onun için işlemiyor...

Harry bir an hiç kımıldamadı, sonra aynayı sandığa fırlattı, ayna parçalandı. Pırıl pırıl, upuzun bir dakika boyunca, Sirius'u göreceğine, onunla yeniden konuşacağına inanmıştı...

Hayal kırıklığı boğazını yakıyordu; ayağa kalkıp öteberisini sandığa, kırık aynanın üstüne karmakarışık halde atmaya koyuldu.

Derken aklına bir fikir geldi... aynadan daha iyi bir fikir... çok daha büyük, daha önemli bir fikir... nasıl olmuştu da daha önce hiç düşünmemişti bunu - neden hiç sormamıştı?

Yatakhaneden dışarı ok gibi fırlamış, sarmal merdivenden iniyor, koşarken duvarlara çarpıyor, ama bunun farkına bile varmıyordu; boş Ortak Salon'dan ve portre deliğinden hızla geçti, koridora çıktı; arkasından seslenen Şişman Hanım'ı da duymazdan geldi: "Şölenin başlamak üzere olduğunu biliyorsun, değil mi, acele etmezsen yetişemeyeceksin!"

Ama Harry'nin şölene gitmeye hiç niyeti yoktu...

Burası ihtiyacın olmadığı zaman ağzına kadar hayaletle doluyken, şimdi nasıl oluyordu da...

Merdivenlerden aşağı koştu, koridorları aştı, sağ ya da ölü kimseye rastlamadı. Belli ki hepsi Büyük Salon'daydi. Tılsım sınıfının dışında durakladı, hızlı hızlı soluyarak, üzüntü içinde, şölenin sona ermesini beklemek zorunda kalacağını düşündü...

Ama tam umudunu kesmek üzereyken onu gördü - koridorun sonunda kayarcasına ilerleyen yarı şeffaf biri.

"Hey - hey, Nick! NICK!"

Hayalet başını duvardan çıkardı, Sir Nicholas de Mimsy-Porpington'ın şık, tüylü şapkası ve tehlikeli bir şekilde sallanan kafası göründü.

"İyi akşamlar," dedi, vücudunun geri kalanını da taş duvarın içinden çekip Harry'ye gülümseyerek. "Arkada kalan tek kişi ben değilim demek ki. Ama" içini çekti, "çok farklı bir anlamda tabii..."

"Nick, sana bir şey sorabilir miyim?"

Neredeyse Kafasız Nick, belli ki kendine düşünme vakti tanımak için bir parmağını boynundaki kolalı farbalaya sokar ve çekip biraz daha düzeltirken, yüzünden çok tuhaf bir ifade geçti. Ancak, kısmen kopmuş boynu bütün bütün kopacakmış gibi görününce, vazgeçti.

"Şey - şimdi mi, Harry?" dedi Nick, rahatı kaçmış gibi. "Şölenden sonraya kadar bekleyemez mi?"

"Hayır - Nick - lütfen," dedi Harry. "Gerçekten seninle konuşmam gerek. Şuraya girelim mi?"

Harry en yakındaki sınıfın kapısını açtı ve Neredeyse Kafasız Nick içini çekti.

"Ee, pekâlâ," dedi, boyun eğmiş görünerek. "Beklemiyordum diyemem."

Harry kapıyı onun için açık tutuyordu, ama Nick duvarın içinden süzüldü.

"Neyi bekliyordun?" diye sordu Harry, kapıyı kapatırken.

"Senin gelip beni bulmanı," dedi Nick, şimdi pencereye doğru kaymıştı ve karanlığın çöktüğü araziye bakıyordu. "Olur bazen... birisi bir... kayba uğrarsa."

"Eh," dedi Harry, caydırılmayı reddederek. "Haklısın, ben - ben seni bulmaya geldim."

Nick hiçbir şey demedi.

"Şöyle -" dedi Harry, durumu umduğundan çok daha acayip buluyordu, "şöyle ki - sen ölüsün. Ama hâlâ buradasın, değil mi?"

Nick içini çekti ve araziye bakmayı sürdürdü.

"Doğru ama, değil mi?" diye onu zorladı Harry. "Öldün ama, seninle konuşuyorum... Hogwarts'ta yürüyüp dolaşabiliyorsun falan, değil mi?"

"Evet," dedi Neredeyse Kafasız Nick usulca. "Yürüyorum ve konuşuyorum, evet."

"Yani, geri geldin, değil mi?" dedi Harry ısrarla. "İnsanlar geri gelebilir, ha? Hayalet olarak. Tamamen yok olmaları gerekmez. Değil mi?" diye ekledi sabırsızlıkla, Nick hiçbir şey söylememeyi sürdürünce.

Neredeyse Kafasız Nick durakladı, sonra, "Herkes hayalet olarak geri gelemez," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Harry hemen.

"Sadece... sadece büyücüler."

"Ha," dedi Harry, içi rahatladığı için az daha bir kahkaha atacaktı. "Eh, mesele yok demek, sorduğum kişi de bir büyücü. Geri gelebilir yani, değil mi?"

Nick, pencereye arkasını döndü ve yaslı bir şekilde Harry'ye baktı.

"Geri gelmeyecek."

"Kim?"

"Sirius Black," dedi Nick.

"Ama sen geldin!" dedi Harry hiddetle. "Sen geldin - ölmüştün, ama yok olmadın -"

"Büyücüler dünyada kendilerinin bir suretini bırakabilirler, bir zamanlar canlı olarak dolaştıkları yerlerde solgunca yürümek için," dedi Nick perişan halde. "Ama pek az büyücü bu yolu seçmiştir."

"Neden olmasın?" dedi Harry. "Neyse - fark etmez. Sirius bunun sıradışı olmasına aldırmaz, geri gelir, biliyorum!"

Harry'nin inancı o kadar kuvvetliydi ki, kapıyı kontrol etmek için resmen başını çevirdi ve bir an için Sirius'un, inci beyazı ve şeffaf

halde ama mutlulukla gülerek, kapıdan geçip ona doğru yürüdüğünü göreceğinden emin oldu.

"Geri gelmeyecek," diye tekrarladı Nick. "O... devam etmiş olacak."

"Ne demek istiyorsun, '*devam etmiş*' ?" dedi Harry hemen. "Nereye devam etmiş? Dinle - öldüğün zaman ne oluyor ki zaten? Nereye gidiyorsun? Niye herkes geri gelmiyor? Niye burası hayaletle dolu değil? Niye -?"

"Cevap veremem," dedi Nick.

"Sen ölüsün, değil mi?" dedi Harry kızgınlıkla. "Senden iyi kim cevap verebilir?"

"Ölmekten korkuyordum," dedi Nick usulca. "Arkada kalmayı seçtim. Bazen merak ederim, yapmamalı mıydım diye... neyse, artık orası burası fark etmez... zaten, ben de ne buradayım, ne orada..." Küçük, hüzünlü bir kahkaha attı. "Ölümün sırları hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Harry, çünkü ben onun yerine hayatın cılız bir taklidini seçtim. Sanırım okumuş büyücüler bu konuyu Esrar Dairesi'nde inceliyor -"

"Bana o yerden söz etme!" dedi Harry şiddetle.

"Daha fazla yardımım dokunamadığı için özür dilerim," dedi Nick, sevecen bir şekilde. "Şimdi... eh, kusuruma bakma... şölen, malum..."

Ve odadan çıktı, Harry'yi orada, boş bakışları Nick'in kaybolduğu duvara çevrilmiş halde, tek başına bıraktı.

Harry, vaftiz babasını yeniden görme ya da onunla bir kez daha konuşma umudunu kaybetmekle, onu sanki bir kez daha kaybetmiş gibiydi. Boş şatoda ağır ağır, keder içinde yürüdü, bir daha hiç neşelenebilecek miyim acaba, diye merak etti.

Şişman Hanım'ın koridoruna giden köşeyi dönmüştü ki, ileride birinin duvardaki bir tahtaya bir not tutturduğunu gördü. İkinci bakışta, bunun Luna olduğunu anladı. Yakında saklanacak iyi bir yer yoktu, Luna onun ayak seslerini duymuş olmalıydı ve zaten Harry

de o sırada birinden kaçınmak için gereken enerjiyi toplayacak halde değildi.

"Selam," dedi Luna dalgın dalgın, duyurudan geriye adım atarak. Dönüp ona baktı.

"Nasıl oluyor da şölende değilsin?" diye sordu Harry.

"Eh, bir sürü eşyamı kaybettim," dedi Luna sakin sakin. "İnsanlar onları alıp saklıyorlar da. Ama artık son gece, onları geri vermelerine ihtiyacım var cidden, ben de duyuru asıyorum."

İlan tahtasını işaret etti, gerçekten de üstüne bütün kayıp kitaplarıyla giysilerinin listesini iğnelemiş, geri getirilmelerini rica etmişti.

Harry'nin içinde tuhaf bir duygu uyandı; Sirius'un ölümünden beri içini doldurmuş olan öfke ve kederden hayli farklı bir duygu. Biraz sonra, Luna'ya acıdığını anladı.

"Nasıl oluyor da insanlar öteberini saklıyor?" diye sordu ona, kaşlarını çatarak.

"Aa... işte..." diye omuz silkti. "Benim biraz tuhaf olduğumu düşünüyorlar, biliyorsun. Hatta bazıları bana '*Laklak Lovegood*' diyor."

Harry ona baktı ve duyduğu bu yeni merhamet duygusu, hayli acı verici bir şekilde arttı.

"Ama bu, eşyalarını almaları için neden değil," dedi kararlı bir edayla. "Onları bulmana yardım etmemi ister misin?"

"Aa, hayır," dedi Luna, ona gülümseyerek. "Geri gelirler, sonunda hep gelirler. Sadece bu akşam sandığımı hazırlamak istiyordum, o kadar. Neyse... sen niye şölende değilsin?"

Harry omuz silkti. "İçimden gelmedi."

"Evet," dedi Luna, ona o garip şekilde sisli, pörtlek gözlerle bakarak. "Geldiğini sanmıyorum. Ölüm Yiyenler'in öldürdüğü o adam senin vaftiz babandı, değil mi? Ginny söyledi."

Harry başını evet anlamında hafifçe salladı, ama nedense Luna'nın Sirius'tan söz etmesinden gocunmadığını fark etti. Onun da Testral'leri görebildiğini hatırlamıştı az önce.

"Senin..." diye başladı. "Yani, senin... tanıdığın biri öldü mü hiç?"

"Evet," dedi Luna lafı dolandırmadan, "annem. Olağanüstü bir cadıydı aslında, ama deney yapmayı severdi ve bir gün büyülerinden biri fena halde ters gitti. Dokuz yaşındaydım."

"Çok üzüldüm," diye mırıldandı Harry.

"Evet, korkunçtu," dedi Luna, sıradan bir sohbetmiş gibi. "Bu yüzden zaman zaman çok hüzünlendiğim olur hâlâ. Ama babam yanımda. Hem zaten annemi de bir daha asla görmeyecek değilim, değil mi?"

"Şey - öyle mi?" dedi Harry, ne diyeceğini bilemeyerek.

Luna inanmazlıkla başını iki yana salladı.

"Aa, hadi ama. Onları duydun, tülün hemen ardında, değil mi?"

"Yani sen..."

"O kemerli odada. Sadece gözden uzaklar, o kadar. Onları duydun."

Bakıştılar. Luna hafifçe gülümsüyordu. Harry ne diyeceğini de, ne düşüneceğini de bilmiyordu; Luna öyle sıradışı şeylere inanırdı ki... ama Harry de tülün ardından gelen sesleri duyduğundan emindi.

"Eşyalarını aramana yardım etmemi istemediğinden emin misin?" dedi.

"Aa, evet," dedi Luna. "Eminim, sanırım aşağı gidip biraz puding yiyeceğim ve gelmelerini bekleyeceğim... sonunda hep gelirler... eh, iyi tatiller, Harry."

"Evet... evet, sana da."

Luna uzaklaştı ve Harry onun gidişini izlerken, içindeki korkunç ağırlığın biraz hafiflediğini hissetti.

*****

Ertesi gün eve giderken Hogwarts Ekspresi yolculukları pek olaylı geçti. Önce, belli ki bir hafta boyunca öğretmenlerin görmediği bir yerde saldırıya geçme fırsatı bekleyen Malfoy, Crabbe ve Goyle, Harry tuvaletten dönerken trenin ortasında onu pusuya düşürmek istediler. Saldırı başarılı da olabilirdi, eğer bilmeden bu saldırıyı sahnelemek için D.O. üyeleriyle dolu bir kompartımanın dışını seçmemiş olsalardı; camdan neler olduğunu görünce hepsi aynı anda yerinden kalkıp Harry'nin yardımına koştu. Ernie Macmillan, Hannah Abbott, Susan Bones, Justin Finch-Fletchley, Anthony Goldstein ve Terry Boot, Harry'nin onlara öğrettiği geniş nazar ve uğursuzluk büyüsü yelpazesini kullanmayı bitirdikten sonra Malfoy, Crabbe ve Goyle, Hogwarts üniforması giymiş üç devasa salyangoza pek benziyorlardı. Harry, Ernie ve Justin onları bagaj raflarına kaldırıp orada su sızdırmaya bıraktılar.

Tepesinde Malfoy'un kıvranmasını izleyen Ernie, kendinden hoşnut bir ifadeyle, "Doğrusu," dedi, "Malfoy trenden indiğinde annesinin yüzünün alacağı şekli görmek istiyorum." Ernie, Malfoy'un, kısa Teftiş Mangası üyeliği döneminde Hufflepuff'tan puan alma hakaretini hiç unutamamıştı.

Kargaşanın kaynağını araştırmaya gelen Ron, "Ama Goyle'un annesi gerçekten memnun olur," dedi. "Şu anda çok daha yakışıklı... neyse, Harry, eğer bir şeyler istiyorsan, yemek arabası az önce durdu..."

Harry ötekilere teşekkür etti ve Ron'la birlikte kendi kompartımanlarına döndü. Orada bir yığın kazan pastası ve balkabağı poğaçası aldı. Hermione yine Gelecek Postası'nı okuyordu. Ginny Dırdır'daki bir bulmacayı çözüyordu, Neville ise bir yıl boyunca hayli büyüyen ve dokunulduğunda garip memnuniyet mırıltıları çıkaran Mimbulus Mimbletonia'sını okşuyordu.

Harry ve Ron yolculuğun büyük bölümünü, Hermione Gelecek Postası'ndan bölümler okurken büyücü satrancı oynayarak geçirdiler. Gelecek Postası, Ruh Emiciler'in nasıl püskürtüleceği bilgileri, Bakanlık'ın Ölüm Yiyenler'in izini bulma çabalarına ilişkin yazılar ve daha o sabah Lord Voldemort'un evlerinin önünden geçtiğini iddia eden kişilerin taşkın mektuplarıyla doluydu artık...

"Henüz tam olarak başlamadı," diye içini çekti Hermione kasvetli kasvetli, gazeteyi katlayarak. "Ama çok sürmez..."

"Hey, Harry," dedi Ron usulca, koridora açılan cam pencereyi başıyla işaret etti.

Harry dönüp baktı. Cho, kar başlığı takmış Marietta Edgecombe'la birlikte geçiyordu. Bir an göz göze geldiler. Cho kızardı ve yürümeye devam etti. Harry tam zamanında satranç tahtasına döndü ve piyonlarından birinin Ron'un atı tarafından karesinden kovalandığını gördü.

"Ee -şey- aranızda neler oluyor?" diye sordu Ron usulca.

"Hiçbir şey," dedi Harry, gerçeği ifade ederek.

"Ben -şey- onun şimdi başkasıyla çıktığını duydum," dedi Hermione tereddütle.

Harry bu haberin onu hiç üzmediğini fark ederek şaşırdı. Cho'yu etkilemeyi istemek, artık Harry'nin değilmiş gibi görünen bir geçmişe aitti sanki; Sirius'un ölümünden önce istediği birçok şey ona bu hissi veriyordu artık... Sirius'u son gördüğünden bu yana geçen hafta sanki çok, çok daha uzamış gibiydi, iki ayrı evren arasında uzanıyordu adeta: biri Sirius'lu, biri Sirius'suz.

"Kurtulduğun iyi oldu, abi," dedi Ron şiddetle. "Yani, bayağı güzel falan ama, insan biraz daha neşeli birini ister."

Harry omuz silkerek, "Belki de başka birisiyle birlikteyken neşelidir," dedi.

Ron, "Peki, şimdi kiminle beraber?" diye sordu Hermione'ye, ama ona Ginny cevap verdi.

"Michael Corner."

"Michael - ama -" dedi Ron, yerinde dönüp boynunu uzatarak ona baktı. "Ama onunla sen çıkıyordun!"

"Artık çıkmıyorum," dedi Ginny kararlılıkla. "Gryffindor'un Quidditch'te Ravenclaw'ı yenmesi hiç hoşuna gitmedi, bir karış surat astı, ben de onu sepetledim. Hemen Cho'yu teselli etmeye koştu."

Burnunu tüy kaleminin ucuyla dalgın dalgın kaşıdı, Dırdırcı'yi baş aşağı çevirip cevaplarını işaretlemeye koyuldu. Ron çok sevinmiş görünüyordu.

"Eh, zaten ben baştan beri onun biraz salak olduğunu düşünüyordum," dedi, vezirini Harry'nin tir tir titreyen kalesine doğru kışkırtarak. "İyi etmişsin. Daha iyi birini seç -olur mu- bir dahaki sefere."

Bunu söylerken Harry'ye garip şekilde kaçamak bir bakış attı.

"Eh, Dean Thomas'ı seçtim, sence daha iyi midir?" diye sordu Ginny dalgın dalgın.

"NE?" diye haykırdı Ron, satranç tahtasını devirerek: Crookshanks taşların ardından atıldı, Hedwig ile Pigwidgeon da yukarıdan hiddetle cıvıldayıp öttüler.

Hogwarts Ekspresi, King's Cross'a yaklaşıp yavaşlarken, Harry trenden ayrılmamayı her zamankinden de çok istediğini düşündü. Hatta bir an için, eğer inmeyi reddedip trenin onu gerisingeri Hogwarts'a götüreceği zamana, yani 1 Eylül'e kadar inatla orada otursa ne olur diye merak bile etti. Ama sonunda tren dumanlar salarak durunca, Hedwig'in kafesini aldı ve her zamanki gibi sandığını trenden çeke çeke indirmeye hazırlandı.

Ancak kondüktör, Harry, Ron ve Hermione'ye peron dokuz ve on arasındaki sihirli bariyerden emniyetle geçebileceklerini işaret ettiğinde, öbür tarafta bir sürprizle karşılaştı: orada onu karşılamaya gelmiş, hiç beklemediği bir grup insan.

Deli-Göz Moody oradaydı; melon şapkası sihirli gözünün üstüne doğru çekilmiş olarak da neredeyse şapkasız hali kadar tekinsiz görünüyordu; boğum boğum elleri uzun bir bastonu kavramıştı, vücudu kat kat bir seyahat pelerinine sarılmıştı. Tonks onun hemen arkasında duruyordu, parlak ciklet pembesi saçı istasyon tavanının kirli camlarından süzülen güneş ışığında ışıldıyordu; yama dolu kot pantolonla, üzerinde Acayip Kızkardeşler yazan cart mor bir tişört giymişti. Tonks'un yanında, solgun yüzü, kırlaşmaya başlamış saçları, eski püskü bir kazakla pantolonu örten uzun ve pejmürde paltosuyla Lupin duruyordu. Grubun önünde, en iyi Muggle

giysilerine bürünmüş olan Mr. ve Mrs. Weasley ile, her ikisi de pasparlak yeşil, pullu bir maddeden yepyeni ceketler giymiş Fred ve George vardı.

"Ron, Ginny!" diye seslendi Mrs. Weasley, hızla ilerleyip çocuklarına sıkı sıkı sarılarak. "Aa, Harry, canım - nasılsın?"

"İyiyim," diye yalan söyledi Harry, Mrs. Weasley kendisine de sıkıca sarılırken. Onun omzunun üstünden Ron'un, faltaşı gibi açılmış gözlerle ikizlerin yeni giysilerine baktığını gördü.

"Bunlar da neymiş böyle?" diye sordu, parmağıyla ceketleri işaret ederek.

"En iyisinden ejderha derisi, küçük kardeş," dedi Fred, fermuarını çekiştirerek. "İşler yolunda, biz de kendimize bir kıyak çekelim dedik."

"Merhaba, Harry," dedi Lupin, Mrs. Weasley Harry'yi bırakıp Hermione'yi selamlamak için dönünce.

"Merhaba," dedi Harry. "Hiç beklemiyordum... hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Eh," dedi Lupin hafif bir tebessümle, "teyzenle enişten seni eve götürmeden onlarla küçük bir sohbet edelim dedik."

"İyi bir fikir mi, bilmem," dedi Harry hemen.

"Aa, bence iyi fikir," diye homurdandı Moody, topallayarak biraz daha yakına gelmişti. "Şuradakiler onlar herhalde, değil mi, Potter?"

Başparmağıyla omzunun üstünden işaret etti; belli ki sihirli gözü, başının ve melon şapkasının arkasından etrafı süzüyordu. Harry, Deli-Göz'ün nereyi işaret ettiğini görmek için dört beş santim sola eğildi. Doğruydu, Harry'nin karşılama komitesini görünce resmen afallamışa benzeyen üç Dursley orada duruyorlardı.

"Aa, Harry!" dedi Mr. Weasley. Az önce Hermione'nin annesiyle babasını coşkuyla selamlamış, onlar kızlarını kucaklarken Harry'ye dönmüştü. "Ee - yapalım mı öyleyse?"

"Evet, bence yapalım, Arthur," dedi Moody.

O ve Mr. Weasley öne düşerek istasyonda, besbelli oldukları yere mıhlanıp kalmış Dursley'lere doğru yürüdüler. Hermione usulca kendisini annesinden kurtarıp gruba katıldı.

"İyi günler," dedi Mr. Weasley nezaketle, Vernon Enişte'nin önünde durarak. "Beni hatırlarsınız belki, adım Arthur Weasley."

Mr. Weasley iki yıl önce tek başına Dursley'lerin oturma odasını darmaduman ettiği için, Harry, Vernon Enişte'nin onu unutmuş olmasına hiç ihtimal vermiyordu. Gerçekten de Vernon Enişte'nin yüzü daha da koyu bir mora döndü ve gözlerinden ateşler saçarak Mr. Weasley'ye baktı, ama bir şey dememeyi tercih etti; belki biraz da, Dursley'ler ikiye bir azınlıkta oldukları için. Petunia Teyze hem ürkmüş, hem de utanmış görünüyordu; sanki tanıdığı birisinin onu böyle insanlarla görmesinden korkuyormuş gibi etrafa bakınıp duruyordu. Bu arada Dudley, küçük ve dikkate değmez biri gibi görünmeye çalışıyor, ama bu girişimde büyük bir başarısızlığa uğruyordu.

Mr. Weasley, hâlâ gülümseyerek, "Harry hakkında sizinle iki çift laf edelim dedik," dedi.

"Evet," diye homurdandı Moody. "Sizin evinizdeyken nasıl muamele gördüğü konusunda."

Vernon Enişte'nin bıyığı öfkeyle kabarmaya başladı. Belki de melon şapka ona, karşısında kardeş bir ruh olduğu yolunda tamamen yanıltıcı bir izlenim verdiği için, Moody'ye hitap etti.

"Evimde neler olup bittiğinin sizi ilgilendirdiğini bilmiyordum -"

"Senin bilmediklerin kitaplar doldurur herhalde, Dursley," diye homurdandı Moody.

"Neyse, zaten mesele bu değil," diye araya girdi Tonks; her şeyden çok onun pembe saçları Petunia Teyze'nin sinirine dokunmuş gibiydi, çünkü ona bakmaktansa gözlerini yummuştu. "Mesele şu ki, eğer Harry'ye berbat davrandığınızı duyarsak -"

"- Ve hiç şüpheniz olmasın, duyarız," diye ekledi Lupin nezaketle.

"Evet," dedi Mr. Weasley, "hatta Harry'nin feletonu kullanmasına izin vermeseniz bile -"

"Telefon," diye fısıldadı Hermione.

"- Evet, eğer Potter'a şu ya da bu şekilde kötü muamele edildiği yolunda en ufak bir şey sezersek, bize hesap verirsin," dedi Moody.

Vernon Enişte hayra alamet olmayan bir şekilde şişti. Zedelenmiş gururu, bu antikalar grubuna karşı duyduğu korkuya bile baskın çıkmış görünüyordu.

"Beni tehdit mi ediyorsunuz, efendim?" dedi, hem de öyle yüksek sesle söyledi ki, oradan geçenler dönüp baktılar.

"Evet, ediyorum," dedi Deli-Göz, Vernon Enişte'nin çabucak kavramış olmasından hoşnut görünüyordu.

"Peki ya ben, gözü korkutulacak bir adama mı benziyorum?" dedi Vernon Enişte, havlar gibi.

"Eh..." dedi Moody, melon şapkasını geri çekerek, meşum bir şekilde dönüp duran sihirli gözünü gösterdi. Vernon Enişte dehşet içinde arkaya sıçradı ve bir bagaj arabasına acı verici bir şekilde tosladı. "Evet, doğrusunu istersen öyle görünüyorsun, Dursley."

Vernon Enişte'yi bırakıp Harry'ye döndü.

"Evet, Potter... bize ihtiyacın olursa, seslen yeter. Art arda üç gün senden haber almazsak, birini yollarız..."

Petunia Teyze hazin hazin inildedi. Bu insanların bahçe yolundan yürüdüklerini görseler komşularının ne diyeceğini düşündüğü öylesine belliydi ki.

"Hoşçakal öyleyse, Potter," dedi Moody, boğum boğum eliyle bir an Harry'nin omzunu kavradı.

"Kendine dikkat et, Harry," dedi Lupin usulca. "Teması kesme."

"Harry, mümkün olan en kısa zamanda seni oradan uzaklaştıracağız," diye fısıldadı Mrs. Weasley, ona yeniden sarılarak.

"Eh, yakında görüşürüz, abi," dedi Ron endişeyle, Harrry'nin elini sıktı.

"Çok yakında, Harry," dedi Hermione içtenlikle. "Söz veriyoruz."

Harry evet anlamında başını salladı. Hepsini burada böyle sıralanmış halde, onun safında görmenin kendisi için ne kadar çok şey ifade ettiğini onlara anlatacak kelimeleri bulamıyordu. Onun yerine gülümsedi, veda etmek için elini kaldırdı, arkasını döndü ve peşinden telaşla yürüyen Vernon Enişte, Petunia Teyze ve Dudley ile istasyondan güneşin aydınlattığı sokağa doğru ilerledi.

{1} * Fransızca "Daima saf". (Ed. n.)